

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

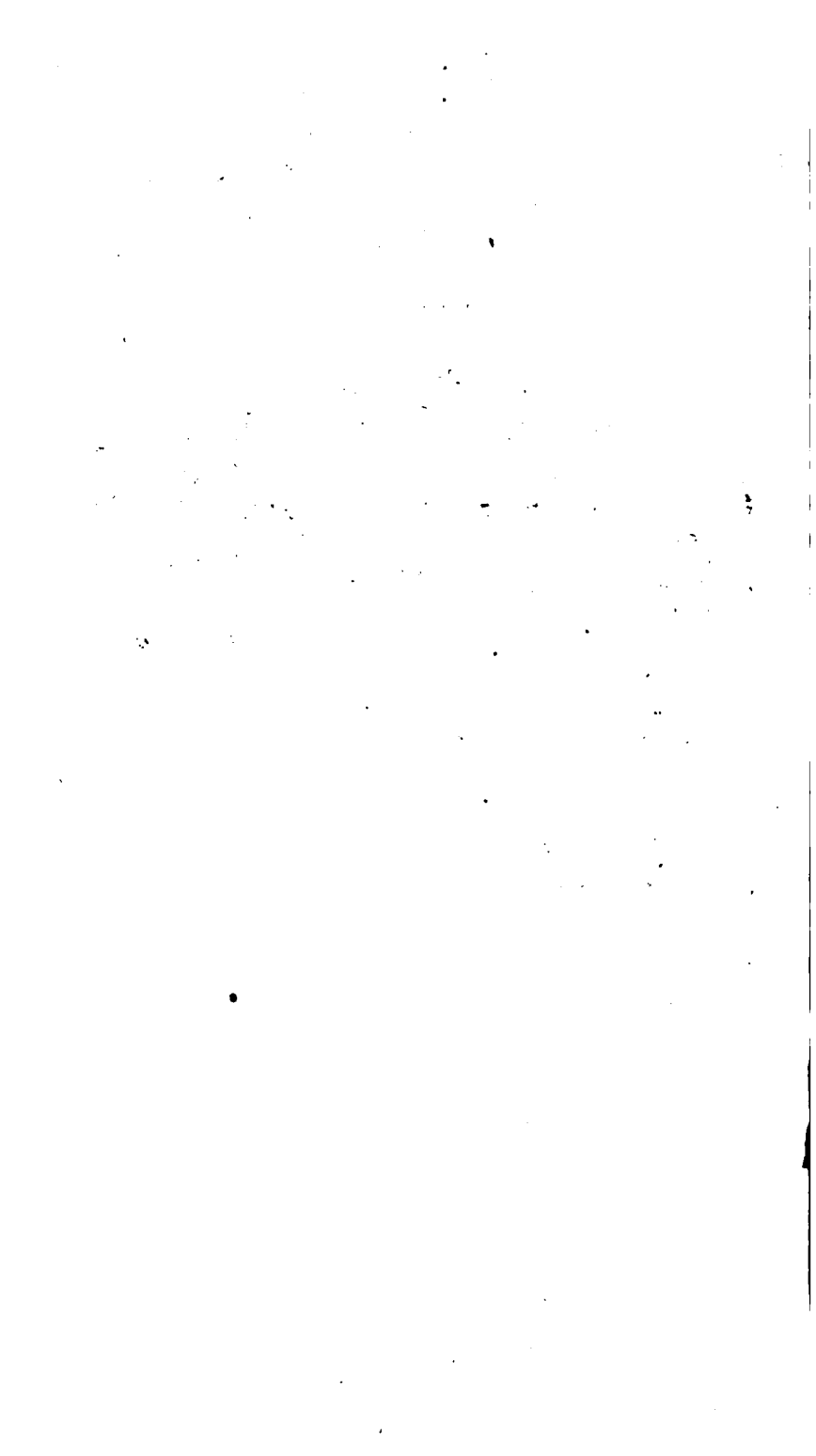
SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI HISTORIAR.

T. V. P. II.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. III. ET IV.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM TERTIUM.

CAP. I. Lin. 11. ἐνῆγε τῇ συμβουλή) Servo *Aldinum*, in cuius codice supra βουλῆς hinc calami errore natum testantur Arch. Vind. et Theo. Solet scriptor hanc in consiliis vocem frequentare. Loca notavit Portus. Σύμβουλή sicubi conspiciatur, dubiae fidei est, uti VI. 109. et I. 157. Alibi mssti damnant mutantque, quemadmodum Medic. Pass. Ask. VII. 15. VIII. 101. et 102. Non nescio, in Platone, Xenophonte, Demosthene, Dinarcho, multisque aliis συμβούλην sese legentibus obferre, sed eos nunc moror nihil. WESS. — Commode I. 5. ἐκ βουλῆς, consilio hominis; nunc, variandi caussa, τῇ συμβουλή, suasu eiusdem. Structura orationis sic intelligenda, ἐνῆγε τῇ συμβουλή Καμβύση, κελύων αὐτὸν αἰτεῖν etc. Caeterum I. 157, 12. apud Nostrum in συμβουλής consentiunt omnes. S.

12. ἵνα ἢ δοῦς ἀνῶτο, ἢ μὴ δοῦς) Ista scribens et vicina, [I. 15.] οὐκ εἶχε οὔτε δοῦναι οὔτε ἀρνήσασθαι, meminerat forsane Euripidis in Iphig. Aul. 56. Tyndarei sollicitudine distractum in diversa animum, quum tot nobilissimi filiam ambirent proci: Δοῦναί τε, μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ὅπως Ἄψαιτ' ἄθραυστα: ista vulgatae vocis ἄριστα correctio, a nullis Codicibus, ut equidem arbitror, expectanda, debetur ingenio Ti. Hemsterhusii, locum explanantis ad Hesych. in Ἄθραυστα. Euripides illic suum imitabatur Aeschylum Suppl. vs. 385. ἀμνηχανῶ --- Δράσαι τε, μὴ δράσαι τε, καὶ τύχην εἰλεῖν. VALCK.

19. μεγάλη τι καὶ εὐειδής) Glossator S. Germani: Εὐειδής [Εὐειδής] οὕτως φασὶν ἀδόκιμον εἶναι τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὁ καλὸς ἑταρῶν Ἀπομνημ. Γ. (p. 783. B.) Ἡρόδοτος Α'. δις καὶ τρίς, καὶ Herodot. T. V. P. II.

A 2

ἀπειράκεις οἱ Κωμικοί. Qui improbabant, litem de differente usu τῶ καλοῦ, εὐμόρφου et εὐειδούς in Ammonio et Thoma M. spectarunt. Τέκνα εὐειδέα τι καὶ μεγάλα habet cap. 5. Ego vero speciosam Nileti formam non nego, miror tamen. Erat unica Apriae filia, quem ante hos XLIV. annos Amasis exstinxerat, fato functus, sicuti cap. 10. perscribitur, in auspiciis huius Persicae expeditionis. Consequens est, ut plures annis XL. quum in Cambysis amplexus veniret, numerarit. WEßS. — Difficultatem levatum ivit Larcher, monens minime certum esse, ante XLIV. annos extinctum fuisse Apriem ab Amaside: initium regni Amasidis numerari ab eo tempore, quo galea ei imposita est, (II. 162.) praeterea regnante etiam Amaside, complures adhuc annos vixisse videri Apriem. S.

24. διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμ. οὐ μαθάνεις) Ab Amasi deceptus esse nescis, pro te deceptum. Quam lib. I. c. 5. recte converterterat Valla, hic formam loquendi minus apte interpretabatur, Poëlis etiam Latinis notam; quorum ubi loca collegit Io. Davies ad Ciceron. Tusc. IV. 15. rectius omisset ad mentem Bentleii. Optimi quique veterum, Tragici praesertim, amant verbis γνωριστικοῖς in istum sensum rectos adiungere casus participiorum, Pro οὐ μαθάνεις hic quoque scribi potuerat οὐ γνώσκεις vel οὐκ αἰσθάνη. De multis ista quadrant Herodoteis: Soph. Antig. 538. εὐδ' ἰμάθ-θانون Τρίφων δὲ ἄτα. Iac. 818. ἔγνωκα μὲν δὲ Φωτὸς ἡπατ-μήνη etc. Pausan. II. p. 157. ὡς ἔγνωσαν ἀπατῶμενοι. VII. pag. 557. ἐπεὶ ἀπατῶμενοι συνῆκαν. Eurip. Med. 26. ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ᾗσθετ' ἡδίκημένη. Xenophon Ἑλλ. VII. pag. 359, 41. οὐκ αἰσθάνεσθαι ἑξαπατῶμενοι. Thucyd. II. 51. ὁπότε τὶς αἰσθοίτο κάμνον: vertit Lucretius VI. 1229. ubi se quisque videbat Implicitum morbo. Graecismus fuisset, ubi quis sentiebat morbo implicitus. Virgilius: Sensit medios delapsus in hostes. VALCK.

CAP. II. 1. οἰκισθῆναι Καμβύσια) Dinon in Persicis, et Lynceas Naucratis in Aegyptiacis, τὴν Νειτήτιν Κύρην πικρῶς φασιν ὑπὸ Ἀμαστίδας, ἐξ ἧς γιννηθῆναι τὸν Καμβύσια, apud Athen. XIII. p. 560. r. ubi quae narrata fuerant e Ctesia, de Neitetide, ad Cambysen missa, pleraque concinunt Herodoteis. In Νειτήτις, Νίτωρις, aliisque nominibus Aegyptiacum latere Minervae Νεῖτῖρ vel Νηῖθ, vidit Iablonskius, monuitque plus semel. VALCK.

Ibid. Αἰγύπτιοι δὲ οἰκησύνται Καμβύσιαι) Herodoti haec manus: vide I. 4. et 94. Aegyptiorum de Cambysis matre Niteti opinionem, sicuti Athenaeus ostendit XIII. pag. 560., Dino in Persicis et Lynceas Naucratis Aegyptiacorum lib. III. amplexi fuerunt, quos Polyaeus Strateg. VIII. 29. sequitur. Nostri disputatio an valida sit, nunc quaerere omitto: adprobavit suo eam calculo Ctesias. WESS.

CAP. III. 12. Αἰγύπτου τὰ μὲν ἄνω, κατὰ δὴσω, etc.) Non dissimiles minae, neque fugit Berglerum, Carthaginensium, alio tamen gestu declaratae, in Plutarchi Timol. p. 240. e. Cambysis dictum, et haud paullo significantius, convenit Platonico in Phaedon. p. 90. c. ἅλλα πάντα τὰ ὄντα ἀτεχνῶς, ὥσπερ ἐν Εὐρίπω, ἄνω καὶ κατὰ στρέφεται: et Demosthen. adv. Aristogit. I. p. 492. ὅταν τὸ δίκαιον -- ἡττᾶται τοῦ θρόνου, τότε ἄνω καὶ κατὰ πάντα χερὶ ἰσχυρῶν ἰσχυράσθαι. Rursus περὶ Στιφ. p. 156. Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὗς οὗτος ἄνω καὶ κατὰ διακυνῶν ἔλεγε. Quo ille de genere saepe plura, atque eius exemplo Dio uterque, Aristides, Libanius etc. Neque id mirum, popolare enim. WESS.

16. τὴν ἐκ Αἰγύπτου στρατίην) Apud Athen. XIII. pag. 560. f. tradidisse dicuntur Dinon, et Lynceas, Καμβύσιον ἰνδικούντα τῇ μητρὶ, [τὴν] ἐκ Αἰγύπτου ποιήσασθαι στρατίαν. Suum hic atque alibi recuperabit Herodotus, στρατιήν: cui exercitus dicitur στρατιή, expeditionem suscipere, στρατιήν ποιήσθαι, III. 39. V. 77. Ut Herodotus, στρατίαν et στρατιάν tanquam diversa semper distinxerunt Thucydides, Xenophon, ceterique scriptores antiqui. In his itaque corrigendis sequeretur iudicium H. Stephani, Sylburgii, Hemsterhusii, Taylorig, Marklandi, Ruhnkenii. VALCK. — στρατιήν reposui, ut I. 206. WESS.

CAP. IV. 4. καὶ τὰ πολέμια ἄλκιμος) Possunt τὰ πολεμικά apud alios valere, saepe citra ius inculcata. Herodotus non admittet, nisi vi coactus, qui οὐδαμῶν ἔσαν τὰ πολέμια ἀμείνους V. 78. et τὰ δὲ πολέμια κάρτα δόκιμος eodem libro cap. 111. sive, uti ibi scriptus codex, τὰ πολεμῆα: tum ἄριστοι τὰ πολέμια VII. 9, 3. ἀγαθοὶ τὰ πολέμια VII. 238. πρῶτοι τὰ πολέμια IX. 57. sed manum conprimo. Confer ad Diodor. I. 54. et Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 196, WESS.

11. ἀποστίδας τρεῖς ἡμέρας) Bene Arch.; Τριήρη Med. et alio-

rum turbat orationem, et Scriptoris morem, quo VI. 19. ἐπὶ Χερσωνήσου ἀποστέλλουσι τριήρεϊ οἱ Πεισιστρατιδαί: et V. 85. μετὰ τὴν ἀπαίτησιν ἀποσταλῆναι τριήρεϊ μὴ: tum III. 44. ἀπέπιμπε τεσσαράκοντα τριήρεσι. Accedat, quod Reiskius, V. Cl. admovit, στείλας πλοῖω ἐς Κίρκυραν III. 52. ex Med. in πλοῖον conversum. WESS.

13. καταμύθους γὰρ τοὺς φυλάκους) *Mactatis custodibus* Laurentius ex Cod. sui θύσας, consentiente Arch. Non arbitror ex vero. Commodius multo est vulgatum. Quod de *Cambyse* sequitur [l. 15.] καὶ ἀπορέοντι τὴν ἔλασιν, exercuit doctissimum virum *Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 87.*, exercuit alios. Deficit κατὰ, quod orationem fulcire, etsi tacitum, debet, ut saepe numero. Simile in *Vindob. II. 121*, 3. WESS. — Conf. IV. 179, 9. S.

CAP. V. 2 seq. μέχρι οὐρανῶν τῶν Καδύτιος πόλεως, ἣ ἔστι Σύρων τῶν Παλαιστίνων) Articulum ἦ ante ἔστι *Ias. Perizonius Orig. Aegypt. cap. 23. p. 475.* nullo iure sustulit. Pingi debet aut ἦ ἔστι, sublato tono, aut γῆ ἔστι, quae *Iac. Gronovii* plausibilis divinatio. In Phoenice Sidon et Tyrus fere ultimae erant, II. 44. et 116. *Phoenicem* excipiebat Syria *Palaestina*, iuxta mediterranei maris litus ad Aegyptum usque protensa. Τῆς Συρίας τοῦτο τὸ χωρίον καὶ τὸ μέχρι Αἰγύπτου πᾶν, Παλαιστίνη καλεῖται, scribit VII. 89. *Paria his, ἀπὸ τῆς Φοινίκης, a Phoenice porrigitur propter hoc mare illud litus, παρὰ τε Συρίην τὴν Παλαιστίνην, καὶ Αἴγυπτον, ἐς τὴν τελευτᾶν*, IV. 39. Sic de tractu regionis maritimo generatim: hic explanatur, quorum ditionis sit, distinctius. *A Phoenice ad finem urbis Cadytis*, (male μέχρι οὐρανῶν ad montes vertunt; quod *H. Stephan.* et *Gronovius* pulcre viderunt) *Palaestinarum* censebatur: hinc emporia ad mare, nam ἐπὶ ἰustum est, *Ienysum usque, regis Arabis*, τοῦ Ἀραβίου recte Arch. et Vind.; inde vero, ad *Serbonidem lacum*, omnia iterum *Syrorum Palaestinarum*. Haec, puto, aperta et vera sunt. Consequens videtur, ut *Cadytis* et *Hierosolyma* longe discrepent. Illa erat regionis maritimae, ac *Philistaeae*; haec a mari remotior, et mediterraneis montibus inposita, *Iudaeae*. Et quis *Hierosolyma* Κάδουτιν adpellavit? *Sanctam* aiunt קדושה sive קדישה fuisse nuncupatam viri eruditissimi, a quorum ego opinione olim non abhorruī, inde et קדושת קאדוטיν, formatam. Pac vero, *Iudaeos* San-

etiam religionis suae metropolin habuisse et vocasse, ut sane dixerunt, etiam-ne Philistaei et vicinorum alii, gentis Iudaicae osiores maximi? Qua porro dialecto **קדחת** *Caduta*, quum **קדח** apud omnes sibilantem litteram servet constanter? Inpulit ea res V. Cl. Thom. Hyde, ut **Κάδυσιν** superiore libro [II. 159, 7.] atque hic **Κάδυσιος** corrigeret, ad *Itiner. Mundi Abr. Peritzol* pag. 19.; callide quidem; sed contra tabulas. Atque haec de *Cadytis* situ paucis: qua in disputatione ex parte quadam consortes *Perizonium*, *Relandum*, et doctum iuvenem (dignum, si fata sivissent, vita prolixiore, *Isac. Toussaint*, Dissert. ante hos xxxii. annos Franequerae scripta, de *Cadyti Herodotea*, habui. Anceps nunc et difficilis restat ex urbibus electio eius tractus, quibus *Scaligeri* et *Perizonii*, quippe in Arabiae mediterranea atque a mari recontrior, *Cades Barnea* inseri non potest. *Gaza* Dissertationis *Toussaint* foret opportuna, modo nomen congrueret. *H. Relandi* *Philistaeorum Gath*, unde **Κάδρις** et **Κάδυρις** nasci potuerit, non imprudenter huc advocata fuit. Mihi, quod in vetere formula, N. L. De *Ienysso* nihil quoque habeo constitutum, nisi ex trium dierum eam inter et Casium montem intervallo videri propè *Rhaphiam* fuisse. De *Serbonide palude* et *Typhone demerso* in eam videndus *Apollon. Rhod.* II. 1215. cum Criticis veteribus. WESS.

CAP. VII. 3. **σάξαντες ὕδατι**) Divinus hic *Arch.* liber est. **ἐλξαντες ὕδατι** quis intelligit? nec melius erit **ἐλπίσαντες ὕδατι**, quod *Pavii* extudit ingenium; namque κατὰ δὴ τὰ εἰρημένα, secundum ea, quae dicta sunt, spem istam, ut ne de Codd. dicam, excludunt. *Vasa* innuuntur *vinaria*, quae aquâ stipabantur, ut sitientibus potum in Arabiae illis arenis praebarent; hoc **σάξαντες ὕδατι**, sive, ut proxime, [cap. 6, 11.] **πλήσαντες ὕδατος**. Cl. *Reiskius*, cui idem in opinionem incidit, ut verbo liquidis in rebus usus adpareret, ex *Clementis Alex. Paedag.* II. p. 219. ἀποσιγαμίνους τροφαῖς, et *Athen.* VII. pag. 322. τυφῶ τε σάξας: tum *Polybii Excerpt.* pag. 1489. σάττουσιν εἰς ἀργεῖα adposuit, [*Polyb.* XII. 2, 5. nostrae ed.] neque oblitus, prorsus opportunum, ἀργυρίον ὕδατι σισαγμένον *Luciani Deae Syr.* c. 48. Adcedit *Cercidae* versus in *Stobaei Serm.* IV. p. 54. ἀνίμης, ὃν τὸ κίαρον Παλῶ σίσανται καὶ δυσκρίπτω τροφῇ. Quibus omne *Herodot. T. V. P. II.*

luto, seu vino, uti opinor, Cor sordet atque facce non purgabili, ex versione summi Grotii. Nam αἷματι τι καὶ σαρξὶν διασάττειν Galeni Protrept. pag. 5. praetereo. Neque enim in dubio res manet. Latina in fraudem alios ne induere pergant, correctione gaudebunt. WESS.

CAP. VIII. 7. κροῦδα) Corrigenti docto viro κροῖδα favent Arch. et Vindob., non certior usus. Κροῦς est in Polluce, quin ipsa haec Herodotea ex Falckenburgii Codice. Κροῦδας reliquisse Hesychium vocum series monstrat. Κροῦδίζειν in floccis legendis posuit Aretaeus: habet Aëtius lib. III. c. 161. περὶ κροῦδων. In Theophrasti Charact. c. 2. vetustissimi mssti ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροῦδα. Hippocratis et Galeni libri variant, sicuti Foësius in Oeconomia docuit. Quae si satis non faciunt, observata Salmasio in Solin. p. 283. adcedere poterunt. WESS.

[8. λίθους ἐπιδ. Norunt orientalium linguarum studiosi, ex hoc Herodoti loco cum aliis collato rationem reddidisse doctos viros, unde factum sit, ut in Hebraeorum sermone iusiurandum eo vocabulo insigniatur quod a septenario numero derivatum est. S.]

15. ὑποτρόχαλα, περιξυρῶντες) Περιτρόχαλα recipiet e codicibus Herodotus. vid. Diss. Herod. p. 100. Praebet illud Plutarch. T. II. p. 261. F. Περιτρόχαλα κείρεσθαι Athenis, quod ex Hesych. constat, σκαφίον dicebatur: ad Harpocr. in Σκαφίον notat H. Valesius. Plura dedit H. Iunius, de Coma c. 6. Potuerunt autem ista, κείρονται περιτρόχαλα τοὺς κροτάφους, commodè reddi περιξυρῶνται. Sed pro περιξυρῶντες, quae forma certe non est Ionica, fortasse cui scripsisse suo more videbitur Herodotus περίξυρῶντες τοὺς κροτάφους: mihi tamen vulgatum potius ex interpretamento videretur natum. VALCK.

Ibid. κείρονται δὲ περιτρόχαλα) Verum hoc praestant veteres schedae et sermonis consuetudo. Pollux de tonsurae generibus, II. 29. κουρᾶς δὲ εἶδη, κῆπος, -- περιτρόχαλα, ex Salmasii in Tertulliani Pall. p. 266. certa emendatione. Consentit Hesychius in Σκαφίον. Hinc Aristodemus tyrannus in Plutarchi T. II. p. 261. F. τὰς δὲ θηλείας (bene ita Salmas.) ἠνάγκαζεν περιτρόχαλα κείρεσθαι, in orbem tonderi. Talis εὐείμων ille καὶ ἀποκτεινόμενος τὴν κεφαλὴν περιτρόχαλα, in Prisci Excerpt. Legat. p. 45. Tales Franci περιτρώχον κείρο-

μῆνι, *Agathiae* lib. I. p. 11. c. Arabum olim idem tonsurae modulus, proptereaue *Ieremiae* c. ix, 25. פְּנֵי צִוְרֵךְ *circumcisi capitis angulos*, seu in rotundum capitis comam adtonsi. Plura *Salmasii* Epist. de Coma p. 50. et *Vitringae* *Commentarius in Esaiæ* c. xv. p. 463. WESS.

17. Οὐρετάλ) Dedi *S. Bocharto* Phal. II. 19. p. 110. et *Reiskio* Miscell. Lips. T. VIII. p. 88. hanc ex codicibus (nisi 'Ορετάλ quis maluerit) scripturam: nam Οὐρετάλ ultimam ex sequente articulo sibi sociavit. Designantur duo totius Orientis praecipua numina, *Sol* et *Luna*. In Οὐρετάλ princeps syllaba manifesto Hebraeorum et Arabum וְאֵ, *solem lumenque* indicans, se prodit: deficit enim praeguans caussa, ut 'Ολοτάλ cum *Pocockio* Specim. Hist. Arab. p. 107. formetur. Pars vocis extrema in ambiguo haeret. *Reiskius* וְאֵ וְאֵ וְאֵ Urotal, [vel Orvetal] h. e. lux et umbra. Qua quidem ratione sonus et litterae voci constant; [Arabum enim littera ו respondsit Hebraeorum ו.] haud scio an et Arabum atque Orientis Theologia. *Lux*, illorum in disciplina, boni origo; *umbra* et tenebrae, mali; ex bono et malo eidem numini cognomen inpingere, incongrui quidpiam habet. Manet tamen suum specimen coniecturae. Aliam dabit *Io. Clericus* ad *Iobi* c. xxxi, 26. Mihi quoque suborta alia fuit, cuius in re ancipiti fidem prodigere nolo. *Luna*, sive *Coelestis Venus* Arabum, I. 131. 'Αλίστα perhibebatur; unde, nisi binominis fuerit, alterutrum vitiosum videri posset. Sed puto neutrum. 'Αλλὰ, quod ill. *Scaliger* ad *Fragment. Graec.* p. 27. iam pridem docuit, Arabum est הַלֵּל Halala, Alila, sive *Luna* μηνουδής et crescens. *Bochartus* plura. WESS.

CAP. IX. 12. ἐκψάμενον τῶν ὠμοβοάων etc.) Aldi et aliorum, etiam *Arch.* (e quo ἀψάμενον *Galeus*, longe errans, produxit,) potior lectio. *Consui* profecto prius coria ista bubula, ut canalem scorteum darent, debuerunt, quam variis ex partibus aptari inter se nectique. Non nego βάπτειν in Musis iterari, nec adspernantur tamen ἐς τὸν μῆρὸν ἐνερβάπτει II. 146. Amnis *Corys* Arabum *Geographo* וְאֵ וְאֵ וְאֵ, *torrens Core*. WESS.

15. τὸ ὕδωρ σώζωσι) Nihil in his quod offendant: parantur cisternae, ut aquam servant. Nonne quoque, ut potum sitientibus dent? Hoc postulant *Valla* et *schedae*, quae

ἵνα δικομέναι τὸ ὕδωρ πορίζωσι, ut aquam recipientes potum praebeant. Lubens fateor, me Laurentio adsentiri, siquidem plenior ita surgit sententia. Nolui tamen orationi, ne videar modum excedere, inserere; [bene factum; videtur enim πορίζωσι e scholio natum, quod ab homine profectum, qui σώζωσι τοὺς Πέρσας intellexerat.] qua formidine praepeditus non sum in revocata τριῶν voce [l. 17.] et ἱστρατοπιδεύτο. [CAP. X. l. 2.] Levia admodum sunt, quibus contra utramque pugnatur. Nam de locis tam arctis et difficilibus quod obponitur, ipse Vir Celeb. V. 116. profligavit. Ἐν Πηλουσίῳ στόματι, [Cap. 10, 1.] ad Pelusium ostium bene Valla. Στρατεύεσθαι praeterea et στρατοπιδεύεσθαι permiscetur V. 14. Sed quid multa? στρατοπιδεύεσθαι ἐν Πηλουσίῳ habetur II. 141. WESS.

CAP. X. 14. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψικᾶδι) Hoc mihi quoque sincerius videtur ante vulgato ψικᾶσι. Veteris erant Atticismi, Moeridi adnotatae formae: Ψικᾶς, Ψιάδος, Τάλος, Σίαλον: eundem sonum in nonnullis alteri praetulerunt Iones. Numerum adfirmabit Aristides T. III. p. 567. τὰ κατὰ τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς (λαμπρῶ forte scribendum:) [immo bene habet λαμπρῶς] πολλάκις ὕεται, ψικᾶδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω: quod multo verius Herodoteis proximis, οὐ γὰρ δὲ ὕεται τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου τὸ παράπαν: vid. Wesseling. ad Diodori I. p. 84. [P] Pluvia irrigari vel humectari est ὕεσθαι. Recte restituit e msto Gronov. lib. II. c. 14. εἰ μήτε γι ὕεταιί σφι ἢ χώρη. Assyria ὕεται ἐλίζω, I. 193. hieme Scythia, IV. 50. ὕεται ταῦτα τῆς Λιβύης, IV. 198. In excerptis ex Indicis Ctesiae scribendum p. 655, 11. οὐχ ὕεται, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ πορίζεται ἢ Ἰνδική: contra scribit Philostr. Indiam θαμὰ ὕεσθαι. Aelianus N. A. XV. c. 6. ὕεται Ἰνδῶν γῆ διὰ τοῦ ἁπρος μέλντι ὕγρῳ. VALCK.

Ibid. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψικᾶδι) Sequor Med. etsi patroni ψικᾶδι non desint; at scribi demiror, augeri sic magnitudinem miraculi, quod ubique observata eodem tempore fuerit lapsa ex aëre una gutta, et mox cessaverit, non geminando lapsu: eoque magis, quod venerint ex calamo viri eruditi. Vide hoc Aristidis in Aegypt. p. 339. τὰ κατὰ τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς πολλάκις ὕεται· ψικᾶδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω πολλάκις ὡς ἐν χρόνῳ: ubi si posterius πολλάκις tollatur, uti aequum est, nihil utique indicatur aliud, quam minutam subin-

de. [at hac ipsa notione, subinde haud raro graecum παλά-
 ως usurpatur,] in superiore Aegypto pluviā cadere, sive,
 uti *Aelian.* de Anim. VI. 41. βάνσι δύνειν λεπταῖς τὸν θιόν.
 Mitto νεφετὸν ψεκάδι λεπτῇ μιμνυμένον *Plutarchi* *Socr. Gen.*
p. 596. c. et κατὰ νεφῶν ψεκάδας ὕσθαι *Heracliti Allegor.*
p. 466. *WESS.*

CAP. XI. 15. πισόντων ἰξ ἀμφοτέρων) Male praepo-
 sitionem ab *Arch.* et *Vind.* exilio tradi, supra I. 76. signi-
 ficatum est. Inmani autem barbariei, qua sanguinem hu-
 manum, vino mixtum, in pateris circumtulērunt, per
 ea est similis *Apollodori* *Cassandrensis* Tyranni in *Dio-*
dori T. II. [Excerpt. ex lib. XXII.] *p.* 563. ubi olim plura.
WESS.

CAP. XII. 4. χωρὶς μὲν γὰρ τῶν Περσίων etc.) Omnia
 ista, uncinis incincta, ex Grammatici scholio derivat *Cl.*
Abreschius. Non audeo accedere. Abeunt minime ab ab-
 undantiore *Nostri* in scribendo more, habuitque suo *Syne-*
sius in libro, tantum in regis *Psammeniti* nomine lapsus.
 Cur autem Aegyptiorum capita fuerint duriora, fragi-
 liora Persarum, disputavit praeter alios *Mercurialis* *Var.*
Lect. I. 21. *WESS.*

17. ἀσθενίας φοβέουσι τὰς κεφαλὰς) Persae, quia εκμητροφίον-
 σι, πίδους τιάρας τε φοβέοντες. Horum recordabatur forte *Pla-*
to, quando de *Leg.* XII. *p.* 942. d. τὴν τῆς κεφαλῆς, inquie-
 bat, καὶ ποδῶν δύναμιν μὴ διαφθείρειν, τῇ τῶν ἀλλοτρίων σκεπασμά-
 των περικαλυφῇ τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύντας πίδων τε καὶ ὑποδημά-
 των γίνεσθαι καὶ φύσιν. Hoc in loco πίδοι capitis sunt tegumen-
 ta: pedum involucria πίδοι eidem Platoni dicuntur in *Sym-*
pos. *p.* 220. b. quod *Pollux* adnotavit VII. 172. *Platonis*
 locum respicit *Musonius* *Io. Stobaei* *p.* 17, 53. Non protrita
Graevius dedit ad *Hesiodi* *Ἔργ. κ. Ἑμ. vs.* 542. *VALCK.*

18. πίδους τιάρας φοβέοντες) *Synesius* πίδους duntaxat, sed
 multa alia suo sermone mutans. Ego cum *Gronov.* sentio,
 cui *Strabo* ex parte adstipulatur, τιάρας περικείμενοι πιδωτάς,
 de Persis XV. *p.* 1066. [p. 733. b. ed. Cas.] *Iornandes* *Getic.*
cap. xi. de *Diceno*, nomen illis *Pileatorum* contradens, ut
 reor, qui opertis capitibus tiaris, quos pileos alio nomine
 appellamus, litabant: quasi omnes pilei fuissent tiarae,
 quod secus habet. Mox ἰόντα ἰδὼν [l. 19.] ex schedis resti-
 tui, inhaerens vestigiis Auctoris, IX. 54. VI. 109. etc.

Confer Gronov. IV. 23. [ubi nihil quidem, quod huc faciat, reperitur.] WESS.

CAP. XIII. 3. ἀνὰ ποταμόν) *Cambyses navem Memphin oersus misit.* Hic non requiritur articulus, recte etiam omissus IV. c. 14. ἔπλεον κατὰ ποταμόν - ἐς θάλασσαν: hoc est secundo flumine navigare; illud, adverso. κατὰ ῥέον et ἀνὰ ῥέον similiter adhibentur. In iisdem formulis saepe requiritur articulus adiectus: de Euphrate, lib. I. c. 194. ἀνὰ τὸν ποταμόν, adverso flumine navigari nequit prae rapiditate. II. 96. in Nilo baris ἀνα μὲν τὸν ποταμόν οὐ δύναται πλεῖν - κατὰ ῥέον δὲ κομίζεται. Lib. IV. c. 18. πλεῖον ἀνὰ τὸν Βερυθηνία. Secundo flumine vehi, κατὰ τὸν ποταμόν καταπλεῦσαι, Thucyd. IV. c. 107. et Aeschini de Fals. Leg. p. 44, 30. et 38. Contra adverso Eridano navigare Luciano est ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἡριδανόν, T. II. p. 88. adverso Nilo, ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Νεῖλον, T. III. p. 536. In his similibusque verbo praefixa praepositio phrasin determinat. Sed qui Alexandria profecti nave petebant Aethiopiam, nisi fallor, Diodoro Siculo I. p. 200, 59. non κατὰ, sed ἀνὰ τὸν Νεῖλον πλείοντες dici debuerunt; prouti legitur p. 272, 55. et 300, 90. VALCK.

7. καὶ τοὺς ἀνδρας κρεουργηδὸν διασπάσαντες) Opinor in his aliquid esse commissum. Apparet satis nautas indicari, eadem Mitylenaea navi vectos. Sed bene si Herodotum novi, non neglexit de numero eorum, debuit certe, addere. Studiose adscribit c. 14. Aegyptiorum ad bis mille supplicio fuisse destinatos ultimo de regionum iudicum aententia, et eorum quidem in vicem, qui cum navi Mitylenaea ad Memphin crudeliter fuerant absumti, denis singulorum loco computatis: obtruncati ergo ducenti sunt. Lege nunc καὶ διηκοσίους ἀνδρας etc. et ratio et oratio constabit. In τοὺς latent numerales ΗΗΣ notae διηκοσίων. Si [aliud exemplum vocis] κρεουργηδὸν desideretur, Eunapius in Aedes. p. 45. dabit. WESS. — Immerito τοὺς ἀνδρας sollicitasse videtur Vir doctissimus. Fuerint in navi ducenti homines: non nego. τοὺς ἀνδρας adiecto articulo scribens Herodotus, indicat, dilaniatos fuisse quotquot homines in ea fuerant. S.

9. χρόνῳ παρίστησαν) Laurentii Latina, obsessi aliquamdiu restiterunt, correxerat bene H. Stephanus, inconsulto spreus. Viam muniverat Scriptor VI. 99. ἐνθαῦτα τοὺς ἐπο-

λιόρων - - - ἰς δὲ καὶ οἱ Καρύστιοι παρέστησαν, *donec etiam Carystii in deditionem venerunt*. Porro cap. ult. lib. VI. ἐπελομήοντο, ἰς δὲ καὶ οὗτοι παρέστησαν: tum V. 56. παρέστησαν δὲ ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοισι. Non addo aliunde plura. Lege notas Cl. Io. Tylori ad Demosthenis Androt. p. 244. et Abreschii Diluc. Thucyd. p. 328. WESS. — Quo magis mireris, nuper etiam virum doctum contendisse (in Actis philol. Lips.) haud dubie hic παραστήσαντο legendum, provocantem ad illud III. 155, 12. οἱ πολέμοι παραστήσονται. Non meminerat vir optimus, secundum aoristum huius verbi non minus, quam futurum medii, reciprocum vel passivum habere significatum. S.

CAP. XIV. 10. παρὰ τοὺς πατέρας) Servanda fuerat, opinor, altera lectio, κατὰ τοὺς πατέρας: *quum puellae plorantes illac praeteribant, ubi parentes erant collocati*. Κατὰ significat in talibus ex adverso, contra. Herod. p. 134, 7. [II. 121, 68.] ὡς δὲ κατὰ τοὺς φυλάσσοντας ἦν. Rursus p. 195, 28. p. 364, 11. [III. 86, 3. VI. 101, 2. Conf. supra ad II. 158, 11.] Thucyd. VIII. 86. ἐπειδὴ ἐγένοντο πλείοντες κατ' Ἄργος. Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 5. κατὰ Λακεδαιμονίους ἐγένοντο. Demosth. contr. Conon. p. 689, 12. παρέχεται Κηφίας κατὰ τὸ Λεωκόριον: mox iterum, ἡμῖν συμβαίνει - πάλιν κατ' αὐτό πως τὸ Λεωκόριον εἶναι. VALCK. — Sic de his qui in acie stant ex adverso aliorum, Herod. IX. 27, 36. c. 46, 6 seq. et deinde saepius. S.

Ibid. παρέστησαν αἱ παρθένοι) Pingi potuerat παρῆσαν aut παρήσαν, de quo II. 163. At placuit scriptorum fidem sequi. Offerent sese ἤσαν δρόμῳ III. 77. ἤσαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν IX. 5. ubi ἤσαν tamen scripti. Etymologus p. 121, 42. καὶ ἐν συνθέσει ἀπῆεν καὶ παρήεν καὶ ἐξῆεν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν - - - ἀπῆσαν. [Vide Var. Lect.] Rediit praeterea [L. 11.] οἱ μὲν ἄλλοι πατέρες, quod ex scriptionis compendio vitiatum series postulat. Denique παρεξιθουσίων, [L. 13.] cui rarior usus, quo minus in sede illibatum haereret, nocuit. Τὸ δὲ φάσμα τοῦτο ἰωυτὸν μὲν παρεξιλθεῖν, VI. 117. Sophocles Antig. 933. ποίαν παρεξιλθοῦσα δαιμόνων δίκην. WESS.

22. τὸν παῖδα ἡγεόμενον ἐπὶ θάνατον) Tametsi bonae fidei Codd. sic velint, vereor, ut recte valeat. Vetus ἡγεόμενον rarum videtur, minime tamen genio sermonis pugnans: convenit συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας VI. 63.; usus respondet:

mox certe τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στείχοντα [l. 37.] de eodem regio iuvene posuit: adcedit, lapsus leviter, *Aristoteles Rhetor.* II. 8. p. 78. διὸ καὶ Ἀμασις, ἐπὶ μὲν τῷ υἱὶ ἀγομένῳ ἐπὶ τὸ ἀποθανεῖν, οὐκ ἰδάμυσεν, ὡς Φασιν, ad haec adludens. Quod si tamen ἡγούμενον defendi debeat, refingi ἡγούμενον τὴν ἐπὶ θάνατον poterit, ut dux eorum fuerit, qui fatale illud iter ingrediebantur. Τὴν ὁδὸν ἡγούμενος IX. 16. τὴν ἐπὶ θανάτῳ supra. [nescio an l. 109, 3. respiciat: sed vide ibi notata.] WESS. — Potuerat, si opus fuisset, ad VII. 223, 8. provocare, coll. l. 24. huius cap. S.

38. οὔτε ἀνὰ κλαύσας) Praecessit ἀνὰ κλαύσας μέγα et sequetur. Nunc schedae aliud probant, idque commodum aeque: τὸν ἄν ἰδῶνται ἀποκλαύσαντα, II. 121, 3. *Aeschylus Prometh.* 638. Ὡς ἀποκλαύσαι καὶ ποδύρεσθαι τύχας. *Sophocles Oed. Tyr.* 1466. *Philoct.* 709. et frequentissime *Procopius*, sollers priscorum aemulator. WESS.

41. ἢν μίζῳ κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν) Saepius omissum non requirerem, si codicibus abesset, ὥστε: a Codicibus adfirmatum haud sanequam repudiarem, quippe quod in eadem saepe soleat exprimere structura *Xenophon*, sicuti Ἀπομν. III. p. 448, 30. μίζον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι κακόν: idem paucis dixit *Eurip.* *Hec.* 1114. κρείσσον ἢ φέρειν κακὰ: μίζον ἢ φέρειν, *Soph.* *Oed. Tyr.* 1302. In *Eumenid.* *Aeschylē* forte restitui poterit vs. 473. τὸ πρᾶγμα μίζον ἢ τὴν οἴσθαι τοῦδε Βροτὸν δικάζειν. Quae primum occultaverat amorem, *Stratonicae* τὸ κακὸν μίζον ἡσυχίης ἐγένετο, in libello de *Dea Syria* p. 469. Censebat *Herodoti* *Psammenitus*, eam cladis esse domesticae gravitatem, quae fletu levare recusaret; quique adeo flenda pateretur leviora perpassum: τὰ οἴκητα ἢν μίζῳ κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. Ista *Ios. Wasseus* commodum admovit *Thucydideis*, VIII. 75. μίζῳ ἢ κατὰ δάκρυα πεπνυμένος. In *Stobaei Flor.* Tit. 121. p. 612. exstat illud *Bacchylidis*, μίζον ἢ πινθεῖν κακόν. Quae verbis exprimi nequeunt prae magnitudine, κρείσσον ἢ λέξις λόγῳ *Τολμήματ'* *Eurip.* dixit *Supplic.* vs. 844. Illud Eiusdem apud *Strabon.* VIII. p. 563. n. [p. 366. ed. Cas.] Ἀρετὴν ἐχούσης μίζον ἢ λόγῳ φράσαι, et vicina suspicor equidem, ob historiam *Messenicam*, e *Cresphonte* petita. *Herodoteum* ὥστε vel ὡς in talibus occurrit in dicto *Simonidis Plutarch.* II. p. 15. c. apud *Philon.* *Iud.* p. 884. e. *Pausan.* I. p. 48. IV. p. 325. VALCK.

42. πίνθος) πάθος melius. Eiusdem originis voces, (quales βάθος et βένθος,) atque a Grammaticis saepe permutatae, veterum tamen usu distinguuntur. Quod sequitur [l. 44.] Homereum ἐπὶ γήρας οὐδῶ, Plato, Lycurgus, et Hyperides adhibuerunt: vid. Io. Taylor V. Cl. in Or. Lycurgi p. 328. quem tamen *oratorem p. 153, 5. ad normam Atticam scripsisse suspicaris, ἐπὶ γήρας ὀδῶ, prouti Lysiam dedisse liquet ex Harpocr. in Ὀδός. Aeneum limen, χάλκτος οὐδός in oraculo dictum, Sophocli vocatur in Oed. Col. vs. 57. χαλκόπους ὀδός: neque enim ὀδός vulgari debuerat: vide vs. 1586. et Schol. Ὀδὸν adfirmant Suidas et Eustathius. VALCK.

45. καὶ ταῦτα ὡς ἀπεινιχθέντα etc.) Procopius Bell. Vand. I. 6. ταῦτα ἐπὶ ἀπεινιχθέντα ὁ Φάρας ἔγνω, et Belli Pers. II. 24. Id mirum accidit, tot membranas εὖ δοκίει σφι εἰρησθαι prae se ferre: quae mihi spectasse regium videntur consilium; nam Cambysi plures adfuisse procerum, rerum cohaerentia patefacit. Sic, ipsis videri recte illa dicta, haud utique sine colore et specie veri. Certum praestant ἐπισπόμενος Καμβύση scripti libri, sicuti I. 91. indicatum. WESS. — In istis, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπεινιχθέντα ὑπὸ ταύτου, εὖ δοκίει οἱ (sive σφι malis) εἰρησθαι ὡς δὲ λέγεται ὑπ' Αἰγυπτίων, δακρύειν μὲν Κροῖσον, perspicua satis sententia est; sed in verborum structura insunt nonnulla, quae turbata videri possint, nisi Herodotei moris memineris. Ut a postremis verbis incipiam, de illa quidem loquendi formula ὡς δὲ λέγεται, δακρύειν μὲν (nempe λέγεται, vel λένουσι) Κροῖσον, abunde dixi ad I. 58, 7. Tum vero in his quae procedunt, satis patet, ad infinitivum δοκίειν idem verbum λέγεται e sequentibus intelligi. Denique, quum planissime sic dicturus fuisset, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπεινιχθῆν, Et haec postquam relata sunt, potuerat pro verbo finito, quoniam reliqua oratio infinita est, infinitivum ponere; quemadmodum in tali oratione ἐπὶ et huiusmodi particulae frequenter cum infinitivo construuntur; veluti III. 35, 10. et II. 32, 24. ubi conf. quae Wess. adnotavit. At nunc placuit auctori, cum particula ὡς, loco verbi finiti, aut loco infinitivi, participium construere, ut ταῦτα ὡς ἀπεινιχθέντα idem valeat ac ταῦτα ὡς ἀπενελχθῆν. Similiter VI. 31, 5. ὡς ἐκάστην (νῆσον) αἰρέοντες οἱ βάρβαροι, ἰσαγγύων τοὺς ἀνθρώπους: et VI. 79, 7. ὡς ἐκάστου ἐκκαλύμμενος

ὁ Κλειμένης, ἔκτεινι: ubi αἰρίοντες et ἐκκαλύμμενος idem valent
ac ἤριον et ἐξικαλίετο. S.

CAP. XV. 5. ἥν δὲ καὶ ἡπιστήθη μὴ πολυπρηγμο-
νεῖν) Noli ἡπιστήθην movere, quantumvis Arch. ἐπιστήθην
concinnius tinniat. Quaerunt, possit-ne ἡπιστήθην ex ἐπιστά-
μαι formari: negavit H. Stephanus: satis acerbe, etsi te-
ctius, a Porto propterea in Lex. Ion. pefstrictus. Accipe
haec ex litteris Cl. Abreschii: H. Stephan. in *Collectione Ver-*
bor., quorum Themata sunt Anomala, audiendos esse negat,
qui ab ἐπιστάμαι repetant ἡπιστήθην, quod tempus tantum sit
τοῦ ἀπιστίομαι. Verum fallitur haud dubie vir doctus. Saepe
eo utitur Plato: in *Convivio* p. 321. A. ἐπιστηθεῖς: *Phaedr.*
p. 357. D. ἐπιστηθῆ: III. *Legg.* p. 589. B. ἡπιστήθην: et *ibid.* C.
[ubi ἡπιστήθησαν. Citantur autem paginae edit. Lugd. 1590.]
Hactenus Vir amicissimus. Ego vero malletm ἡπιστήθην aut
ἐπιστήθην μὴ πολυπρηγμονῶν, ex more supra I. 77. firmato.
WESS. — De partic. ἥν in ed. Wess. temere pro ἡ posita
dixi in *Var. Lect.* Iam verbum ἡπιστήθην idem Wesseling-
cum Porto ab ἐπιστάμαι derivans, passiva notione accepit;
quod vel inde adparet, quod πολυπρηγμονῶν in participio,
quam πολυπρηγμονεῖν maluerit. conf. ad C. 1, 24. Eadem notio-
ne Valla acceperat, cuius versionem h. l. etiam Wess. cum
aliis editoribus tenuit: Qui si compertus etiam fuisset non
affectasse res novas. Portus vero, pariter quidem passive
accipiens, impersonaliter dictum ἡπιστήθην existimavit: Si
compertum fuisset, si constitisset, nihil cum novi curiose mo-
litorum. At in omnibus quidem exemplis ab Abreschio e
Platone productis ἡπιστήθην, ἐπιστηθεῖς etc. haud dubie activa
notione ponuntur. Unde profectus Werferus (in *Act.*
Philol. Monac. T. I. p. 106.) sic vertenda Herodoti verba
monuit: Si autem scivisset non moliri res novas; opportune
conferens ista ex VII. 29, 15. ἐπιστασο εἶναι αἰὶν τοιούτος,
scito semper talis esse vir, scito te semper talem praestare.
Et haec quidem utique commodissima ratio est expediendi
hunc locum, si modo ad thema ἐπιστάμαι referendum sit
istud ἡπιστήθην. At mihi, hoc verbum cum H. Steph. (cuius
vide *Thes.* T. III. p. 140. b. et d.) ad thema ἀπιστίω referen-
ti, persuasum est, obtinere hic illum graecae linguae idio-
tismum, passim a Grammaticis notatum, quem supra in
Adn. ad I. 68, 11. attigi: nempe ex duabus negationibus

alteram abundare. Scilicet si ἐπιστήθη μὴ πολυπρημονίῃ, idem est ac si dixisset, si ἐπιστιύθη μὴ πολυπρηγμ. aut si μὴ ἐπιστιεύθη πολυπρ., si de illo creditum esset, non eum res novas moliri, aut, nisi creditum esset novas eum res moliri. Similima certe ratione apud Thucyd. I. 10. ἀπιστοίη μὴ γινίσθαι τὸν στόλον idem valet ac πιστεύει μὴ γινίσθαι, aut μὴ πιστεύει γινίσθαι: et apud eundem, II. 101. ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἤξειν idem valet ac πιστεύοντες μὴ ἤξειν, aut μὴ πιστεύοντες ἤξειν. Similisque ratio illius dictionis apud Nostrum I. 68, 11. ὑπὸ ἀπιστίας μὴ γινίσθαι μηδαμῶ etc. S.

10. ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε τῷ Λίβυος etc.) Revocavi sollemnem formulam ἐν δὲ δὴ, quemadmodum II. 43.: tum Inaro, iuventibus schedis, non negavi ex patria nomen, quo c. 12. VII. 7. et in Thucydidis I. 103. insignitur, ubi Λίβυος, βασιλεὺς Λιβύων τῶν πρὸς Αἰγύπτῳ. In Ctesiae Excerpt. [c. 32.] p. 644. Ἰνάρου Αὐδίου ἀνδρὸς nunc ex prava, at dudum ab egregiis viris correctā, scriptura legi, Celeb. Dukerus tacitum non habuit. Veram Liban. T. I. p. 420. c. servavit etiam. Iustum itaque τῷ Λίβυος Ἰνάρῳ παίδι. Quod autem Persarum in more fuisse docetur, rebellantium regulorum liberis principatum non auferre, eius contrarium recentiores Persae, victis gentibus parentes, nunquam regiae familiae, observarunt apud Agathiam lib. IV. p. 94. ed. Venet. WESS.

12. τῷ Ἀμυρταίου Πανσίρῳ) De Amyrtaeo II. 140. Confiunt his ex verbis viri eruditi, praeterque ceteros Ampl. Bouherius, Diss. Herod. c. 1. Herodotum vitam in tempora Darii Nothi, Persarum regis, prorogasse: descivisse enim Amyrtaeum anno eius secundo, regnumque tenuisse sex annos, ex Syncelli fide, Chronograph. p. 205. ed. Venet. At ea, quum opinionis ducem non testatus sit, fallax est. Ex Thucydide I. 110. Diodoro XI. 71. et Ctesiae Excerptis liquere videtur, circa Olymp. LXXIX. Inarum et Amyrtaeum Persarum excussisse iugum, certe utriusque defectionem bello Peloponnesiaco fuisse priorem. Tutatus fortasse se, cum in paludibus Aegypti latitans Amyrtaeus ad deditionem adigi difficulter posset, in id usque bellum fuit; Syncelli tamen auctoritas validius fulcrum desiderat. Stat meis a partibus H. Dodwellus, V. Cl. Annal. Thucyd. p. 99. WESS.

CAP. XVI. 5. ὡς δὲ ταῦτά οἱ ἐπιτόλμα ἐγένετο) Ita

praestat augeri. Inferius c. 141. ταῦτά ἐι ποῦθεν ἐκπαῖδα: et ad l. 117. Sustuli quoque τὸν νέκυν, ex praecedentibus inconsulto repetitum. Dio Chrysostomus Corinth. p. 466. hinc orationem distinxit: quod Amasin autem ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ὑπολαβεῖν oratio ostentat, id manifesto claudicans, ὑποβελῖν doctissimus Berglerus recte instauravit. WESS.

10. Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ) Ioannes Chrysost. iisdem paene verbis T. II. p. 54. B. θεὸς παρὰ Πέρσαι νομίζεται τὸ πῦρ. Alia plura Brisson. Regn. Pers. II. 14. et Sam. Tenullius Dissert. Histor. de Igne c. 9. p. 48. Quae Persis ignem deum cum obtrudunt, nimis stricte urgenda non sunt: ἰσὺν illis πῦρ erat, quem sacrum ignem mortuo rege et summo in luctu studiosissime exstinguebant apud Diodorum XVII. 114. quod citra impietatem et religionis contemptum fieri profecto non potuit, si ignis Deus esset. Neglexit hoc Th. Hyde, multa pro Persis disputans, de Relig. Pers. c. 1. et 6. abreptus tamen nimio gentis studio: nam ignis in ea natione cultum plus quam civilem fuisse, ex edicto regis Saporis in Assemani Orient. Biblioth. T. I. p. 191. liquet apertissime. At hoc nunc non agitur. Recte Cl. Gronovius in sequentibus οὐ δίκαιον εἶναι λέγοντις ex Med. admisit: postulant id ipsum alii; neque nocet hilum Stobaeus, orationem Herodoti inmutans. Adsunt praeter ea, quae vir Celeb. advocavit, similis structurae plura VI. 13. VII. 144. etc. WESS.

14. πῦρ θεῖον εἶναι) Qui requiritur articulus, vel e Stobaeo p. 614, 48. potuisset interseri: τὸ πῦρ θεῖον εἶναι ἔμψυχον: ut paulo ante, Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ, atque alibi passim articulo [qui tamen non citra exceptionem necessarius est] subiectum insignitur orationis. Paulo post tolerari nequit invectum a Gronovio θεῖον, pro σφί, vel σφίν, ut est apud Stobaeum. Verum in istis: οὐκ ἔστι θεῖον νόμος οὐδαμῶς σφί ἴσσι τὸν νέκυν δίδόναι: pro τὸν ν. suspicor olim fuisse scriptum, αὐτοῦ (sive ἀνθρώπου) νέκυν, hominis cadaver: τὸν νέκυν venerat olim in mentem; nunc placet alterum. Superius paulo scripsit νεκρὸν ἀνθρώπου, et II. 90. muliebre cadaver dixit νεκρὸν γυναικός, II. 89. pueri, παιδίου νέκυν, I. 113. Saepius alibi loquitur ad eandem rationem, non secedens ab usu, quem alii quoque receperunt. Uxor. cadaver δάμνητος νέκυν Eurip. dixit, Or. 1623. ἀνδρός νε-

πρὸν, Soph. Electr. 1488. τὸν Ἑκτορος νεκρὸν, Athenæus XV. p. 688. d. Vid. Platonis Gorgias p. 524. c. Eustath. ad 'Il. l. p. 682, 49. In Herodoto magis etiam adfirmabunt ἀνθρώπων νίκην ista Antonini VI. 13. νεκρὸς οὗτος ἰχθύος, αἷτος δὲ νεκρὸς ὄρνιθος, ἢ χοίρου. VALCK. — At per se facile intelligebatur, de hominis hic agi cadavere. S.

17. οὐδαμῶς σφί ἰστί) Miror οὐδαμῶς φησὶν ἰστί amplecti ex Mediceo Cl. Virum: nihil enim eius errore ineptius. Σφίσιν ille voluit, quorsum Ask. si praecedentis ultima admoveatur, ducit. Aegyptios autem vulgarem ignem θηρίων ἔμψυχον censuisse, non abhorret a vero: alioqui inter eorum numina ΦΘΑΣ sive *Vulcanus*, ignis et plerarumque artium inventor, apud Diodorum I. 12. et 13. lunge *Nicandri* Alexiph. vs. 175. et *Plut. Sympos.* VII. 4. p. 703. WESS.

21. οὐκ Ἀμασις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν) Cambysis insaniam, et popularem Aegyptiorum in hac tegenda contumelia sollicitudinem iure merito ridet Sinopensis *Diogenis* admirator, *Dion Chrysost.* Or. 37. p. 466 seq. et praeter cetera, οἱ Αἰγύπτιοι τι, αἰτ, καὶ Καμβύσης, εἴτε ἄλλος τις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν, εἴτε αὐτὸς Ἀμασις ἦν, τύπος ἦν ἀναιμὸς, ἄσαρκος, ἔψυχος. Hoc quoque stultissimum Regis facinus, in libro *Historiarum* deperdito narraverat *Diodorus*, quod liquet ex *Eclog. de Virt. et Vitiis* p. 556. VALCK.

CAP. XVIII. 2 seq. ἐπίπλεος - πάντων τῶν τετραπόδων) Sic *Acta Ap.* x, 12. De *Mensa* hac *Solis*, *Pausan.* VI. 26. et ibi *Kühnius*: at uberius multo *Aldus* in docta Praefatione, *Philostrati* Latinae interpretationi praefixa, *Hieronymi* μνημονικὸν ἀμάρτημα in ea mensa erudite et modeste castigans. Addo, *Libanium* Orationi *Antioch.* T. II. p. 385. hinc colorem dedisse. WESS. — Expendi meretur ratio qua in hunc Herodoti locum de *Solis* mensa commentatus est *Heeren*, in *Ideen über die Politik* etc. T. II. p. 378 et seqq. ubi alia nonnulla Herodoto memorata, tam erudite, quam ingeniose, pertractantur. S.

CAP. XIX. 4. ἐν ᾧ δὲ τούτους μετήσαν) Usque dum isti veniunt: *Valla.* Herodoteo more (ἦσαν et ἀπήσαν alibi leguntur Ionice scripta:) scribendum μετήσαν, vertendumque: dum ad istos arcessendos proficiscebantur. Infra c. 28. quem adduci iusserat *Apin*, μετήσαν ἄγοντες. Atticum est

μετῆσαν: μετήσαν Ionicum. *Ire quid petatum*, ἔλθειν ἐπὶ τι, Poëtis et in veteri lingua dicebatur μετὰ τι: hinc ista vis significandi haesit in μετελθεῖν, μετέναι, μεθήκειν, similibusque. Eurip. Andr. 561. Οὐ γὰρ μιᾶς σε κληδόνος προθυμία Μετῆλθεν, ἀλλὰ μυρίων ὑπ' ἀγγέλων. Soph. Phil. 543. Ἠλθόν με τῇ ποικιλοστόλῳ μέτα. Huius generis quaedam prostant ad Eurip. Phoen. p. 446. In Aristoph. Eq. 602. μετῆσαν στρώματα, ibant petatum stragula, prout optime cepit L. Küsterus; qui domo aberat, ista scribens ad Aristoph. Eccles. 530. „Μετῆλθε: Id est, accessitum venit: sic enim scribendum est pro μεθήκει.“ Vulgatum verbum iure tuetur Steph. Bergler. in Notis, quas unius P. Burmanni Sec. debemus munificentiae, ad literas elegantiores amplificandas atque in Belgio tutandas nati. VALCK.

Ibid. ἐν ᾧ δὲ τούτους μετῆσαν) Negligi haec non debuerant. Similia c. 28. οἱ μὲν δὲ μετῆσαν ἄξοντες. At utrobique oportuerat μετῆσαν, refinxique adeo. Refer huc c. 15. τὸν μὲν δὲ παῖδα εὗρον οἱ μετιόντες, ubi arcessendi potestas potior. Strabo XIV. p. 950. A. [p. 641. B. ed. Cas. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 135.] καὶ ἀλλὰχόθιν μετιόντες αἱ τινὰς ἀξίους τῆς τοιαύτης προστάσεως, et semper aliunde arcessentes etc. tum XV. p. 1501. B. [P] ἀναστρέφαι πάλιν ἀπ' οἴκου, μετιόντος τε αὐτὸν, κλιεῦται ἤκειν: arcessente eum, iussisse venire. Vulgo isthic aliter. WESS.

7. οὐκ ἂν ποίειν ὅσια ἐπὶ τοὺς παῖδας etc.) Themistocles ad Iones οὐ ποίειτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατιώμενοι, IX. 22. ex simili ratione. Iones Atheniensium erant coloni, Phoenicibus originem acceptam ferebant Poeni, filii ergo illorum; quemadmodum Atheniensium Iones: nec aliam ob causam Tyrus Ἰνῆς Π, filia Sidonis, Esaiæ xxiii, 12. Maior patria colonias pro liberis putabat: unde apud Locros in Graecia tabulae foederis cum Italicis hoc exordio, ὡς γονεῖσι πρὸς τίναν in Polybio; ad cuius Excerpt. p. 49. [lib. XII. cap. 10. nostrae edit.] egregie Henr. Valerius, et Fronto Ducaeus ad Io. Chrysost. T. II. p. 832. Statim ἰδιδώκεσαν [l. 12.] ob schedas et sequentia non recusavi. WESS.

CAP. XX. 3. τὰ τε λέγειν χρῆν) Medic. consentaneique non sibi constant. Vide inferius c. 65. et VII. 39. [et conf. Var. Lect. h. l.] χρῆναι Arch. et Vind. ex χρῆν καὶ natales

accepit. Recepi et ψάλλα [l. 5.] sicuti c. 22. IV. 168. IX. 79. quia mssti iubent et Grammatici. Habet praeterea τὸν μύρον ἀλάβαστρον *Eustath.* in *Homer.* p. 946, 53. [*Iliad.* p. 923, 10. ed. Bas.] *Herodotum* nominatim non excitans: sed *Suidas* in Ἀήκυθος illi τὸν ἀλάβαστρον tribuit. [Sic et *Photius*, in *Lexico* haud ita pridem edito.] Haud scio an recte: quamquam si *Codd.* offerrent, pro legitimo procederet facile. Hoc addere iustum est, Persarum regibus placuisse hoc genus munera, aliis mittenda et dividenda, in *Xenophontis Κυρ. Π. VIII.* p. 209. *WESS.* — At nec ferendus h. l. ullo pacto videtur articulus, quem ad ἀλάβαστρον adiectum volunt grammatici, nec absente articulo cognosci potest utrum in masc. an in foem. genere vocabulum illud *Herodotus* usurparit. Quare suspicor, *Suidam* et *Photium*, non inspecto *Herodoto*, perperam interpretatos esse superioris alicuius Grammatici observationem, qui monuerat, non ἀλάβαστρον, ut Attici solent, sed ἀλάβαστρον scripsisse *Nostrum*. De duplici illa vocabuli forma vide *Brunck* ad *Aristoph. Acharn.* 1053. cuius monitum de Atticorum usu firmant ea quae a nobis ad *Athen.* V. 206. c. et VI. 268. a. adposita sunt. Eo minus autem opus fuerat de masculino genere, quod huic vocabulo *Herodotus* tribuerit, monere; quoniam illud Atticos etiam scriptores eodem genere frequentasse constat, velut *Aristoph.* l. c. et *Cratinus* apud *Athen.* VI. 268. a. S.

8. κάλλιστοι ἀνθρώπων πάντων) Ita-ne omnium, quotquot sunt, hominum? Displicet ista exaggeratio *Cl. Corn. de Pauw*, suspicanti Αἰθίοπων πάντων: de *Macrobiis* sermonem continuari, atque eos cunctos inter *Aethiopas* proceritate et elegantia formae eminuisse. At respuunt id auxilium membranae, quibuscum *Eustath.* facit: aversatur scriptor ipse, de *Aethiopibus* οὐλότατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, VII. 70. Differt id nonnihil; sed eum toties repetita, scribere se τὰ ἤκουσι, excusabit professio. *WESS.*

8 et seq. νόμοις δὲ καὶ ἄλλοις χρᾶσθαι etc.) His proxima si iungerentur in codicibus, κίχωρισμένοις τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, voculas intermedias, αὐτοῦς καὶ, hanc certe, natam e syllaba sequenti, non desiderarem. *Aethiopes* isti *Μακρόβιοι*, *Solensi Bioni* in *Aethiopicis* Ἀθάνατοι dicti ap. *Athen.* XIII. p. 566. c. secundum *Herodotum* constituisse Regem nar-

rantur, cuius corporis proceritati fortitudo responderet, quo patre natus esset parum curantes. Huc pertinere suspicor fragmentum ex eiusdem *Bionis* Aethiop. lib. I. Αἰθίο-
 πες τοὺς βασιλείων πατέρας οὐκ ἐκθαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ἔντας νύους
 Ἥλιον παραδιδόασιν. Ista vulgavit e Cod. msto Celeberr. Io.
Alberti in Append. ad Gloss. in N. F. p. 213. *Aethiopum*
 τὰς μὲν βασιλείας ἐγχειρίζουσιν οἱ μὲν εὐπρεπιστάτοις, τύχης ἡγού-
 μενοι δῶρα ἀμφοτέρω, τὴν τε μοναρχίαν καὶ τὴν εὐπρέπειαν, *Dio-*
dor. Sic. lib. III. c. 9. ubi notat *P. Wess.* VALCK.

10 et seqq. τὸν ἄν τῶν ἀστῶν etc.) Nolo dissimulare, ele-
 gantiora mihi, quae *Arch.* et *Vindob.* subministrarunt,
 adparere. Loca κρίνωσι, hinc ablatum, post τὴν ἰσχὺν et τοῦ-
 τον βασιλεύειν tantum admitte; ecquid ad cultam et perfe-
 ctam desiderabitur sententiam? Sed quī me passim, ne
 quid audacius moveatur, et hic incessit timor. Adsumant
 ergo, quibus volupe est. Regum autem istam ex magnitu-
 dine et virium robore in Aethiopibus electionem, hinc
Aristoteles, *Bio*, *Nic. Damascenus* et *Strabo* derivarunt, de
 quibus ad *Diodori* III. 9. WESS.

CAP. XXII. 5. δολερούς μὲν τοὺς ἀνθρώπους etc.) *Plu-*
tarchus de Malign. p. 863. n. ex Nostro Aethiopum regem
 dixisse, ὡς δολερά μὲν τὰ χρώματα, (immo vero αἰμίμματα ex
Cl. Reiskii correctione,) δολερά δὲ τὰ εἴματα τῶν Περσῶν ἐστὶ,
 perhibet. Iterum *Sympos.* II. p. 646. v. ὡς δολερά εἴματα καὶ
 χρίσματα, κατὰ τὴν βαρβαρίου Φωνήν. Quorum posterius non
 sine excusatione erit, prius, *Herodotum* cum adpellavit,
 nequaquam. Decepit doctum criminatorem memoria fal-
 lax. Convenit Aethiopico ex parte quadam dictum; in-
 tegrum *Lacedaemoniis*, de purpura et unguentis talia pro-
 fessis, debetur: cuius rei testem fero *Clementem Alex.*
Strom. I. p. 344. Post pauca [l. 11.] τρίτα δὲ, quod in Cod.
Bodleiano, recepi ex *Cl. Wasse* et *Gronovii* II. 22. iudicio.
 WESS. — Cf. II. 22, 14. 137, 14. I. 204, 10. etc. S.

[20. οὐδὲν θωνμαξίν etc. Spectavit hunc locum *Iulianus*,
 citatus a *Suida*, voce Ἡρόδ. S.]

22. εἰ μὴ τῷ πόματι τῷδε ἀνέφουρον) Adcessit penulti-
 mum vocabulum ex schedis. [Adiecto nil opus fuisse, in
Var. Lect. monui.] Legisse *Laurentium* ἀνέφειρον, dudum
P. Leopardus Emend. VII. 14. et *H. Stephanus* animadvertē-
 runt. Utrum praestet, in ambiguo latet. Si vulgatum pro-

betur, plenum exhibit *εἰ μὴ τὸν ἄπρον*, sive, ut Aethiops, τὸν κόπρον, τῷ κόμῳ τῷδε ἀνέφρον, nisi panem, seu sterco ex Aethiopsis contemptu, hoc potu miscerent. Et poterit, ubi advocata admittantur, sententia [claudicante quidem pede] procedere. Cultior-ne tamen et praestantior, si ἀνέφρον valeat, evadet? Absurdum in Aethiopsis ore non erit sane, *εἰ μὴ τῷ - - ἀνέφρον*, nisi hoc se vini potu recrearent. Sic accessiones vocabulorum non desiderabuntur, et sermoni usus et ratio constabit. Dio Cassius LVI. p. 680. ὥστε μὴδὲνα εἶναι τρόπον ἀνευχεῖν δυνήσκειν: ut nullo modo vires recipere ac recreari possit. Tale Aeliani Hist. Animal. XIII. 12. ἀναθέροντες ἑαυτοὺς ἀνέβρωσκοντο. [Saepe sic Appianus, cuius testimonia in indice Graec. olim collegimus.] Non adiungo in re frequente plura. Quae quidem commentari, ut arbitrandi ius integrum omnibus maneret, cum maxime libuit. Μοχ τοῦτω γὰρ - - ἐστῶσθαι [l. 23.] pro vero posset censerī. Vide tamen c. 106. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἔτι μὲν ἐς εἴκοσι τε καὶ ἑκατὸν etc.) Sequor veteres editos et scriptos codices, adposita duntaxat ex his enclitica. In Medic. et similibus εἴκοσι, quod alias damnant, praepositionem, fortasse male pictam, absorbit: certe ad Medic. tutamen producta a Cl. Viro non admodum urgent. [Provocat ille ad II. 36, 4.] Meliora Portus subpeditabit abunde. Ecce Valer. Maximum VIII. 13. Ext. 5. Huius regis (Arganthonii) consummationem annorum minus admirabilem faciunt Aethiopes, quos Herodotus scribit centesimum et vigesimum annum transgredi. Scribit sane Herodotus, sed non tam laxē. WESS.

8. et seq. ἀρθινὲς δὲ τὸ ὕδωρ - - - χωρεῖν ἐς βυσσόν.) His superioribusque descriptis Cel. Boerhavius Element. Chem. T. I. 550. subdit: Ubinam talis aqua hodie? nusquam sane, et si semel haberi posset, daretur comparandae aquae cognitio. Sed neque natura talem hic nobis praebet, neque ars ulla parare potest, ne sollicitissima quidem et repetita destillatione. Quare credidi olim ista legens, quae pro verissimis habeo, quod ligna in Aethiopiae illa parte quam ponderosissima habeantur, aquae simul nostrarum respectu levissimae sint. Tum, positis in medio Asiae, Africae et Americae gravissimi ponderis lignis, non dubitabimus, addit, amplius, quin in illis telluris plagis ligna habeantur ponderosissima, in confirmationem eorum, quae Hero-

dotus narravit. Enimvero hodiernae observationes probant fere omnia MAGNI VIRI dicta etc. Prorsus pro Herodoto benigne et honorifice. Quam autem vellem exposita itidem illa fuisse, μήτε τῶν ὅσα ξύλου ἐστὶ ἐλαφρότερα. Herodotus, uti sequentia arguunt, de veritate rei addubitasse videtur. WESS. in *Addendis*.

16. ἐν πίδασι χρυσῆσι δίδισθαι) Hinc sua desumsit Diop. Chrys. Or. 79. p. 664. v. Postquam dixisset, apud Aethiops τοὺς ἄνω aurum rem censerī vilissimam, subdit ista: καὶ φασὶν αὐτοῖσι τοὺς κακοῦργους ἐν παχείαις δίδισθαι πίδασι: addendum omnino χρυσαῖς: [aut παχείας in χρυσαῖς mutandum:] quod eur monere neglexerit Theod. Canter. Var. Lect. l. c. 5. caussae nihil erat. Auro sic abutebantur isti, quibus ὁ χαλκός, ut ait Herod. σπανιώτατον καὶ τιμιώτατον. Notum Platonis illud in Euthydemo p. 304. v. Τὸ σπάνιον, ὃ Εὐθύδημος, τίμιον· τὸ δὲ ὕδωρ εὐανέτατον, ἄριστον ἐν, ὡς ἔφη Πίνδαρος. In his, alia longe populo διὰ τὸ σπάνιον τίμιαι, alia sapientiae verae cultoribus. VALCK.

Ibid. ἐν πίδασι χρυσῆσι etc.) Tetigerunt haec Aethiopum ex auro vincula plures veterum, a Theod. Cantero Var. Lect. l. 5. ad testimonium excitati. In Dione Chrysost., haec Herodotea aemulante, Or. LXXIX. pag. 664. v. καὶ φασὶν αὐτοῖσι τοὺς κακοῦργους ἐν παχείαις δίδισθαι πίδασι, scribi ἐν χρυσαῖς aut παχείαις χρυσοῦ omnino decuit, quod Steph. Berglerum, V. Cl., non fugit. Opportune Heliodor. Aethiop. IX. pag. 40. καὶ τὰ τε δίσμια ἀμείβειν καὶ χρυσᾷ ἐπιβάλλειν ὅσα γὰρ σίδηρος παρ' ἄλλοις εἰς τὰς χρεῖας, ταῦτα παρ' Αἰθίοψιν ὁ χρυσοῦς νινόμεσται. WESS.

CAP. XXIV. 2. αἱ λέγονται σκευάζεσθαι ἐκ ὕαλου) Ionum et Atticorum veterum adsuetudo ὕαλον praetulit. Docte T. Hemsterhusius ad Thom. Mag. voc. Ὑαλος. [Ὑαλος Atticorum esse, ait Thomas, ὕαλος aliorum Graecorum. Ionum nulla ibi mentio, quos novimus plurimorum in vocabulorum usu ab usu Atticorum abhorruisse. Idem Thomas recte monuit, ἀλάβαστον absque ῥ Atticos dicere, ἀλάβαστρον alios Graecos: atqui, ἀλάβαστρον usurpasse Herodotum, supra c. 20, 5. vidimus.] Rem ipsam ad Diodori II. 15. examinavi, non praeterita Ctesiae iniqua et loliginis plena in Herodotum criminatione. Electrum sive succinum Th. Gatakerus fuisse, non ὕαλον vitrum, divinavit

ad Antonini Imp. IV. pag. 133., quam opinionem erudite nuper Celeb. Io. Matth. Gesnerus illuminavit, Commentar. Soc. Reg. Gotting. T. III. p. 92. De vitro utrique non refragor. Cum tamen Herodotus electrum, ex ultima adventum Europa, quod c. 115. huius libri manifestat, bene noverit, ad credendum erit difficile, ὑάλου vocabulo hic succinum indicasse. At fac intellexisse; unde in Aethiopiis tam uber electri copia, ut cippis ingentibus, intra cavum recepturis integra mortuorum cadavera, suffecerit, neque uni, sed generatim omnibus totius nationis? Veri ea fidem superiaciunt. Diodorum, Strabonem, Lucianum, narrationem memini, quamquam discordes, amplecti; quorum auctoritas, in Herodotum aut Ctesiam reditura, nullatenus iuvat. Mihi, si quid iusti fabulae inest, salis fossilis et τινερῶν indoles et copia, ex Iobi Ludolfi Aethiopis ad Diodorum exposita, hac ὑάλῳ innui probabile manet. WESS. — Crystallum dici, addubitans quidem, suspicatur Heeren, in Ideen etc. T. II. p. 373. S.

6. περιττᾶσι στήλην ἐξ ὑάλου) Parum caute duci suo nimium fudit Diodorus, non inspecto volumine Herodoti, sententiam, prout illam Ctesias retulerat, enarrans lib. II. c. 15. ταριχεύσαντες τὰ σώματα, καὶ περιχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὕλην, ἱστᾶσιν ἐπὶ στήλης, ὥστε τοῖς παριούσι φαίνεσθαι διὰ τῆς ὕλης τὸ τοῦ τιτελευτηκότος σῶμα, καθάπερ Ἡρόδοτος εἴρηκε. Tuitus est contra Ctesiam Historicum suum Wess. Suam forsitan ille χρυσὴν εἰκόνα, in quam primum incluserint cadaver, continxit ex Aegyptiacis Herodoti, in quibus legerat lib. II. cap. 86. ποιεῦντα ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδία, ποιησάμενοι δὲ ἱστειγγῦσι τὸν νεκρόν. VALCK.

10. καὶ ἔχει πάντα φανερὰ etc.) Haec τὴν στήλην sive cippum signant: nam si cum Laurentii Latinis ad mortui cadaver referas, absurdum erit ὁ νέκυσ --- ὁμοίως αὐτῷ τῷ νέκυϊ: quibus etiam offensus Cl. de Pauw, ἔχει --- ὁμοίως αὐτῷ ὁ νέκυσ coniecit, nimis confidenter. Quid si αὐτῷ τῷ νέκυϊ alienum nunc occupent locum, olim, uti in Cod. Remigii, οἱ μάλιστα αὐτῷ τῷ νέκυϊ προσήκοντες scripta? Loquendi formulam scriptor non renuet, quippe εἴχιστα ἀγγέλλοντα τοῖσι προσήκουσι τῷ νεκρῷ, IV. 14. At nihil decerno. WESS. — Hoc dicit Scriptor: columna omnia manifesta (s. conspicua) habet, sicut ipsum cadaver. Scilicet

mumiae Aegyptiacae nonnisi a parte anteriore conspici poterant, dorsum erat arculâ tectum: cadaver Aethiopicum omni ex parte conspicuum erat; nam columna vitrea, quae illud circumdabat, omni ex parte diaphana erat, nec in postica parte parietem habebat. S.

CAP. XXV. δ. ὄργην ποιησάμενος, ἰστρατιεύτο) Quandoquidem ὄρμητο στρατιεύσθαι, et similia frequenter occurrunt, non miror ὄρμην viro cuidam docto venisse in mentem: verum ὄργην ποιησάμενος idem est ac ὄργισθίς, iratus. Herodoti Xerxes, VII. 105. οὐκ ἐποίησατο ὄργην οὐδ' αὖτις, ἀλλ' ἡπίως αὐτὸν ἀπεπύμψατο. Thucydidi dicuntur Athenienses, IV. 124. ὄργην ποιούμενοι, (cap. 123. ὄργισθέντες:) εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσais ἤδη ὄντις ἀξιοῦσι σφῶν ἀφίστασθαι. Huius simillimae Herodoto formae sunt loquendi; θάῦμα ποιούμενοι, mirati; λήθην ποιούμενος, oblitus; καταστροφὴν ἐποίησχε, debellavit; VIII. 74. I. 127. VI. 28. Ab his distant istae, Herodoto aliisque frequentatae, δεινὸν ποιῆσθαι, μέγα, et συμφορὴν ποιῆσθαι: in quibus ἡγῆσθαι, τίθισθαι, et ποιῆσθαι eadem usui inserviunt. VALCK.

6. ἱμμανὴς τε ἰὼν καὶ οὐ Φρενέρης) Sophocli praesertim admatum hoc quoque genus παραλληλισμῶν frequentat Herodotus, cuius attigere quaedam viri docti; illud etiam e lib. V. cap. 42. ἢ οὐ Φρενέρης, ἀπρομανὴς τι. lungit et III. 34. παραφρονεῖν καὶ οὐκ εἶναι νοήμονα. IX. 54. μαίνόμενον καὶ οὐ Φρενέρεια. Unum hoc satis est, e quo fiat de reliquis coniectura. De re eadem Soph. Antig. 498. Λυσσῶσαν αὐτὴν, οὐδ' ἐπήβολον Φρενῶν. Conf. Electr. 474. Antiphon Or. III. pag. 117, 5. ἰσωφρονούν, καὶ οὐκ ἐμκίνοντο, τὴν σωτηρίαν τοῦ κέρδους προτιμῶντες. In talibus, ad exemplum Aeschyli, Sophocle multo parciore fuit Euripides. In Herodoto longe frequentiores istiusmodi, rei propemodum eiusdem, sub alio nomine repetitiones. quam apud Thucyd. et Xenoph.; invenientur tamen apud quosvis veteres; apud Oratores etiam; sed in certis tantum locutionibus, qualis est ista: φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, Demosth. p. 196, 6. ἐρῶ καὶ οὐ σιωπήσομαι, eidem restituenda p. 632, 116. VALCK.

8. τοὺς παρίοντας αὐτοῦ ταύτη etc.) Optime Arch.; aliorum αὐτοῦ, si tacuisset is, fuisset probum: sed est istud Herodoteum, ut I. 214. ostensum, et a Gronovio IV. 335. Haud quoque scio, repudiari-ne debeat, [L. 9.] π-

γενόμενος ἐγένετο ἐν Θήβῃσι, ut toties repetitum στρατιῶ-
σθαι vitetur. Nihil certe urget, cur mox ἐξανδραποδισαμένους
cum docto viro pingatur: adhaeret sequenti verbo, et
recurrat aliàs. WESS.

21. ἕως μὲν τι εἶχον ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν etc.) Vertebat Se-
neca liberius III. de Ira c. 20. Sustinebant famem primo tener-
rima frondium et cacumina arborum, tum coria igne mollita et
quidquid necessitas cibum fecerat: postquam inter arenas radices
quoque et herbae defecerant, apparuitque talium solitudo,
decimum quemque sortiti, alimentum habuerant fame saevius.
Sic loco animalium bene Gronovius, plaudente Herodoto et
probante. Corruptissima sunt Libanii Declam. XIX. Tom.
I. pag. 507. de Potidaeatis, semet ipsos, dum obsideren-
tur, depastis: οὐδὲ Καμβύσης εἰς τοσοῦτον ἢ κείνῳ· ἐξ Αἰθιο-
πων ἐπανήγαγεν ἀρχόμενοι τούτων τῶν κακῶν. Suspicio fuisse εἰς
τοσοῦτον ἢ κείνῳ ἰμάνη· ἐξ Αἰθ. ἱπαν. ἀρχομένων etc. Neque
adeo Cambyses, atque illi, insaniit: abduxit ex Aethiopum
finibus copias, cum malorum eiusmodi, h. e. ἀλληλοφασίας,
initium esset. WESS.

30. οὕτω ἔφησι) Adeo cessit infelicitèr adversus Aethio-
pas suscepta expeditio. Nonnunquam utuntur in desi-
gnanda calamitate verbo πρᾶξαι simpliciter posito, mali
ominis voce κακῶς omissa. Postquam triste fatum narra-
set Anacharsidis Herodotus, IV. 77. οὕτως μὲν, inquit, οὕτω
δὲ ἔφησι. De Syracusanis navali praelio superatis Thucyd.
VII. 24. κατὰ τὴν ναυμαχίην οὕτως ἐπιπράγισαν. Demosth. pro
Cor. pag. 172. εἰ μετὰ τῶν Θηβαίων ἡμῖν ἀγωνιζομένοις οὕτως
εἴμαρτο πρᾶξαι: ubi Schol. πρᾶξαι recte reddidit δυστυχῆσαι.
VALCK.

CAP. XXVI. [4. εἰς Ὀασιν πόλιν] Ὀασίς (sive Αὔα-
σις, ut recte hodie apud Strab. lib. II. p. 130. D. et XVII.
791. A. pro vitioso olim Ἀνασίς editur) docente eodem Stra-
bone generale nomen est, quo in Africae partibus ab occi-
dente Aegypti sitis insigniuntur loca habitata, vastis un-
dique arenis latisque tractibus aqua carentibus circum-
data. Confer quae de eodem vocabulo ex lingua Coptica,
et generatim de Oasibus Langlès Vir clar. commentatus
est in Adpendice II. ad Voyage de Hornemann, T. II. p. 343.
seqq. S.]

5. Σάμωι τῆς Αἰσχρινίης φυλῆς) Narrat apud Etymologum

pag. 160, 22. *Themistagoras*, cum colonis Samum profectos *Proctem* et *Tembriona*, facta cum *Caribus* societate, Samum in duas tribus divisisse; quarum unam de fluminis nomine *Σχησαν* dixerint, alteram de nomine urbis *Ἀστυπαλαίαν*. Hoc unico loco *A. Berkelius* inductus, *evidentissimum* esse scribit ad *Steph. Byz.* in *Ἀῤῥασις*, in *Herodoto* reponi debere, *Σάμιοι τῆς Σχησίης Φυλῆς λεγόμενοι εἶναι*, aut *τῆς Σχησιονίης*. Neutra coniectura probabilis videbitur. Codex *Etymologici* mstus *Χήσιον* et *Χησίαν* exhibet; quam sinceram esse scriptionem contendit, *Etymologi* locum docte pertractans, *Henr. Vales.* in *Exc. ex Dionys. Halic.* p. 75. Una de duabus tribubus, ut a flumine *Χησία*, sic ab altero coloniae duce *Tembrione* *Τεμβριωνία* denominari potuit: sed hoc, litteras vulgatas propius accedens, aequae est incertum. Tribus, in quas populi quidam fuere descripti, si Atticas excipias, raro memorantur veteribus. VALCK.

Ibid. *τῆς Αἰσχυριωνίης Φυλῆς*) *Berkelius* (in *Steph. Byz.* *Ἀῤῥασις*) scribi iubet *τῆς Σχησίης*, aut si forma vocabuli possit pati, *Σχησιονίης*, cuius emendationis auctorem fideiussoremque obtrudit *Themistagoram*, profitentem apud *Etymol.* pag. 160. duas Samiorum tribus *Schesiam* et *Astypalaeam* fuisse tantum. Verum *Themistagoras* non Samiis, aucta eorum civitate et copiis florente, negat plures tribus; de primis initiis, cum Graecorum coloni *Caribus*, insulam possidentibus, miscerentur, memoravit. Qua re *Aeschrioniae* tribui, etsi alibi vix proditae, nihil officit. Confer *Nicandri Alexiph.* vs. 151. et *Scholia*, et infra c. 39. *Θηβίων* cur redierit [L. 3. et 6.] non eget indicio. WESS.

7. *κατὰ Ἑλλήνων γλῶσσαν*) Forsan articulum Codices agnoscent interiectum. *κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν* scribi solet ab *Herodoto*: p. 99, 16. 239, 5. [II. 30. et IV. 52.] sed *κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν* pag. 256, 34. p. 365, 25. [IV. 110. et VI. 98.] Vulgatur in *Aeliani* Var. Hist. IX. c. 16. *αὐτὸ τοῦνομα (Μάρης) εἰς τὴν Ἑλλάδα, φασὶν, ἱππομυγῆς δύναται*. Ex *Scaligeri* Castig. in *Propert.* pag. 287. dudum recipi potuisset emendata lectio: *εἰς τὴν Ἑλλάδα φασὶν*. Scaligerana semper digna sunt, quae consideratius exigantur a litteratoribus. VALCK.

8. In *Μακάρων νῆσοι*, ob *Olympiodorum* et *Eustath.*, nominatim *Herodotum* adpellantes, non haesitavi: solent

ita de his insulis Graeci, in quibus Plato Menex. pag. 235. atque alii. Μακάρων tamen νῆσος Steph. Byz. sed convertuntur apud Suidam et Hesychium voces istae. WESS. — Equidem non dubitandum arbitror, νῆσος singulari numero scriptum reliquisse Herodotum. Vide Var. Lect. S.

13. λέγεται δὲ τὰδε ὑπ' αὐτῶν Ἀμμωνίων) Delevi [καὶ] copulam [ante τὰδε]: nihil praecedit, quod eam aut requirit aut tueri potest. Displicuit et Cl. Pauw. [mihi visa est locum suum posse tueri.] Eleganter Seneca Quaest. Nat. II. 32. Aliquando Cambyses ad Ammonem misit exercitum: quem arena Austro mota et more nivis incidens texit, deinde obruit. WESS.

CAP. XXVII. [2. ὁ Ἄπις, τὸν Ἕλληνας Ἐπαφὸν καλεῖται. Iam dixerat lib. II. c. 153. conf. II. 38, 2. S.]

CAP. XXVIII. 2. οὐ λήσιν ἔφη αὐτὸν) Non clam se fore dicebat, si manu tractabilis venisset ad Aegyptios Deus. Χειρῶν, mansuetus, (τὰς χεῖρας προσφέροντα ὑπομένων, Xenophonti p. 438, 29.) movit mihi olim suspicionem, scriptum fuisse primum, ψεύσιν ἔφη αὐτοῦ contrectaturum se Deum manu tractabilem: ista quum dixisset, ἐπάγειν ἐκέλευε τὸν Ἄπιν. Deinceps [L. 5 seqq.] tradit Herod. e quali vacca nasci crederetur sacer iste vitulus; non e tauro, sed divinitus conceptus, genitali lumine de coelo in vaccam delapso: Αἰγύπτιοι λέγουσι, σέλκις ἐπὶ τὴν βοῦν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατίσχειν, καὶ μιν ἐκ τούτου τίκτιν τὸν Ἄπιν. Ob rariorem usum τοῦ Κατίσχειν excitat Herodoti verba Eustath. ad Iliad. α. pag. 100, 40. et Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 460. Signa, quibus Apis a cultoribus agnoscebatur, hic etiam enarrata, [L. 10 seqq.] variis disserendi praebuere materiem: videndus inprimis Iablonskius Panthei lib. IV. 2. quocum, ὑπὸ δὲ γλώσση κἀνθαρον, corrigit et Wesseling. Diss. Herod. p. 175. merito laudans illustris Galli coniecturam, pro λευκὸν τετράγωνον, corrigentis λευκὸν τε τρίγωνον. Apin Nili fuisse atque Aegypti foecunditatis symbolum Iablonski docuit: utrumque τρίγωνον illud expinxit. Aegypti figura traditur esse τρίγωνον et δελταῖον, Eratostheni Catast. cap. xx. Theoni ad Arati Phaen. vs. 235. De foecunditatis imagine Porphyrius Eusebii Praep. III. p. 98. D. σκορᾶ καὶ γένεσι (ἀπένειμαν) φάλητα, καὶ τὸ τρίγωνον σχῆμα, διὰ τὸ μόνιον τῆς θηλείας. VALCK.

7. ἐς γαστέρα ἄλλον βάλλεσθαι γόνον) Hoc probare se *Pavio* non potuit: λαβέσθαι divinavit, forte animo volvens *Lucae* Eu. c. 1, 51. καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, quod ibi iustissimum, neque istud hic damnabile. Adsolet aliās ἀναιρέσθαι illa in re usurpare: cum tamen βάλλεσθαι ἐς θυμὸν probaverit, et *Codices* conspirent, dictioque absurdi habeat nihil, cur mutanti obsequemur? WESS.

11. ἰὼν μέλας) Summo iure *Gronov.* ex *Med.*, cui plures adsentiantur, recepit; locumque, expulso inutili verbo, instauravit. *Aelianum* de *Anim.* XI. 10. *Strabonem* et alios adiungere dedignatus est. Restat λευκὸν τετράγωνον, quod τὸ τρίγωνον sive *triquetrum* esse debet, si *Apidis* ex aere figurae, quarum frontibus triangulus inscriptus, non fallunt. Vidi ipse tales, et complures *Comes Caylus*, τρίγωνον refingens, in *Recueil d'Antiquit.* T. I. p. 45. Porro de notis sacri huius bovis *Plinius* VIII. *Hist. Nat.* cap. 46. Nodus sub lingua, quem cantharum adpellant. Etiam *Porphyrus* apud *Euseb.* Pr. *Euang.* III. 13. Ἡλίου δὲ σημαῖον, τὸ μέλαν τοῦ σώματος, καὶ ὑπὸ τῇ γλώττῃ κἀνθαρεῖς. Qui *Herodotum* studiose cum versaverint, utique hic ὑπὸ δὲ τῇ γλώττῃ κἀνθαρεῖς invenisse censendi sunt: atque haec plausibilis coniectura *Iablonskii*, *Panth.* IV. 2. p. 183. WESS.

CAP. XXIX. 4. παῖσι τὸν μηρόν) E vulnere contabuit et mortuus est tandem; ut *Apin* *Cambyse* occidisse dicitur *Plutarcho* de *Is.* et *Os.* §. 44. *Aeliano* Var. *Hist.* VI. 8. Postea temporis insaniam *Cambyse* superavit, sacro vitulo mactato, *Artaxerxes Ochus*; quem contemptum quum asinum dicaces vocarent *Aegyptii*, ὁ μὲντοι ὄνος οὗτος, inquiebat, ὑμῶν κατενωχίσεται τὸν βοῦν, atque ita ἔθυσσε τὸν βοῦν, narrante *Plutarcho* §. 31. e *Persicis* *Dionis*, e quibus, sicut alia plurima quae nobis aliunde non innotuissent, sua hausit *Aelianus* Var. IV. 8. conf. *Idem* de *Nat. An.* X. 28. et *Maximus Tyr.* XXXV. §. 1. *Cambyse* insanum facinus detestatus, utroque vir multo melior, *Darius Hystaspis*, populari superstitione scienter usus, *Aegyptiorum* sic sibi favorem conciliavit, ut illum unum omnium Regum maxime coluerint et vivum et fato functum, teste *Diodoro* Sic. I. 95. vid. *Polyaen.* VII. cap. x, 7. VALCK.

5. τοιοῦτοι θεοὶ γίνονται etc.) Multo hoc significantius

quam *Medic.* οὔτοι οἱ. Addunt auctoritatem schedae veteres. In sequentibus [l. 7.] secutus *Arch.* et *Vind.* sum [scil. delens γι ante Αἰγυπτ.] non oblitus γι in Ποῖtis bis saepe uno in versu collocari, quibus urguens adesse causa solet metri. Confer Cl. *Valckenarium* ad *Tragici Phoeniss.* vs. 557. pag. 209. WESS.

CAP. XXX. 5. τὸ τόξον μῶνος --- ἐπὶ δύο δακτύλους ἔρυσσι) Damnat haec, futilia arbitratus, Cl. *de Pauw*; neque enim arcui tam inflexibile robur, ut Persarum nemo intendere valuerit, adfuisse; aliud, modo verba, ut oportet, scribantur, indicari: *Herodoti* manum esse ὅσον τι ἐπὶ δύο δακτύλοις ἔρυσσι, h. e. ἐπίρυσσι, praepositione interpositis aliis a verbo distracta, duobus fere digitis, indice nempe et maximo, arcum tenderet. Quod ego commentum exagitare nolo. De ingente arcus rigore testatur rex Aethiops c. 22., vires eum tendendi haud obscure negans Persis: inest praeterea emendationi tale loquendi genus, cui par desidero. WESS.

12. τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ ψαύσει) Induit hoc, iterum iterumque hac in narratione repetitum, proverbii speciem. *Aristaenetus* lib. I. Ep. xi. καὶ τὸ λεγόμενον δι' [f. δὴ] τοῦτο, ἰδοῦναι τῇ κεφαλῇ ψαύειν τοῦ οὐρανοῦ. *Aelianus* Var. XII. 41. ὁ πόνος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ ψαύσει, recte sic *Faber* et *Perizonius*. Parum discrepat *Eunapii* Vit. *Aedesii* p. 48. καὶ ἡ δόξα τῶν ἀστρον ἔψαυε: *Libanii* quoque, Tom. II. p. 115. β. καὶ πατέρων ἀρεταὶ ψαύουσιν τῆς οὐρανόθεν ἀφίδος. Cultum utrumque, atque hoc de fonte manans, sicuti *Horatianum*, *sublimi feriam sidera vertice*. Vide *Barth.* in *Statii* Theb. III. 155. Mox [l. 14.] ἄρχῃ, cui schedae decus et auctoritatem conciliant, recuperavit locum, quem duobus istis ἐς Πέρσας cum *Arch.* et *Vind.* si recusaveris, non obluctabor. WESS. — Eodem hoc capite ter ista ἐς Πέρσας leguntur, lin. 5. 9. et 14. Si semel deleta velles, commodissime eis l. 9. carebimus. Sed nec ibi, nec ad l. 14. in *Var. Lect.* ex *Arch.* et *Vind.* quidpiam adnotatum est. Solummodo ad l. 5. notavit *Wess.* exulare ibi ab *Arch.* duas istas voces. S.

17. ἐπ' ἄγρην ἐξαγαγόντα) Redit ad Σμείρδιν, exeuntem, ἐξελαιόντα. Malim tamen ἐξαγαγών, ut ad *Prezaspem* redeat. Quid sibi velit προσαγαγόντα, non video. Forte πρὸς ἀλμύν ἀγαγόντα, ad piscationem. Haec vir doctissimus in *Miscell.*

Lipsiens. Verum enim vero προσαγαγόντα καταποντώσει cum Prexaspem signent, alium-ne praecedentia postulabunt? Adduxit infelicem Smerdin ad Rubrum mare, sive Persicum sinum, (nam is innuitur, uti I. 189. VI. 20.) Prexaspes, sed quo obtentu proditum non est. WESS.

CAP. XXXI. 9. ἔπειτο τοὺς βασιλῆους δικαστὰς) In Scholiis ad *Lucian.* de Sacrif. T. I. p. 530. responsum exhibetur iudicum ad Regis quaestionem. De Regiis his iudicibus agens *Brissonius* de Regn. Pers. I. pag. 119. eodem fuisse censuit apud Persas τοὺς περιχώρους δικαστὰς et τοὺς βασιλικούς, quos diversis his appellationibus distinguit *Aelian.* Var. lib. I. cap. 34. isthoc capite tribusque praecedentibus Persica tradens haud certe protrita: sed iudices περιχώρους sive *Dinon*, seu alius, vocasse videtur, qui regionem peragrantes ius dicendo leviores forte controversias in pagis dirimebant; quales olim in Attica κατὰ δῆμους δικασταὶ dicti, οἱ περιόντες κατὰ δῆμους τὰ μέχρι δραχμῶν δίκαι ἰδύμενοι, teste *Aristotele* ap. *Harpoer.* et *Poll.* VIII. 100. In *Demosthenis* Or. contr. Timocratem lectum olim Κατὰ δῆμους δικαστῆς, non inventum *Valesio*, restitui debet p. 463. §. 176. ubi vulgatur κατὰ νόμους δικ. VALCK. — Ex mssis verum ibi restituit *Reiske*, p. 735. S.

Ibid. βασιλῆους δικαστὰς) Interponi καλεομένους ex *Valla* et *Codd.* poterit, ubi necessitas, quam nullam video, urserit. Supra c. 14. et VII. 194. βασιλῆοι δικασταὶ tantum. Multa de illis *Barn. Brissonius*, Regn. Pers. I. 132. pag. 187. et docti interpretes ad *Aeliani* Var. Hist. I. cap. ult. et in *Hesychium*; quibus ex *Heliodori* Aethiop. VIII. p. 482. [c. 9. pag. 326. ed. *Coray.*] adstrui possunt: τοὺς τε δυνάστας Περσῶν, οἱ τὸ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν κοινῶν, καὶ δικάζειν καὶ τιμωρίας ὀρίζειν ἰσχὺν εἶχον. Adferunt enim illis amplius ornamentum. WESS.

12. ἢ σφι παρευρεθῇ τι ἄδικον) *Cl. Gronov.* iure ita. Firmatur casu *Sandocis*, quem regium iudicem *Darius*, ἔτι ἐπὶ χρήμασι ἄδικον δίκην ἰδύμενος, in crucem tolli iussit, VII. 194. Scripsi μέχρι τούτου, sicuti cap. 21. Nam quae *Valla* et *Arch.* mox liberaliter offerunt, illis non utor. Cum *Aldino* ἀνακίαιαι [I. 15.] secus habet: male *Stephanus* mutavit, quippe Ἰακόν et genuinum, uti I. 14. et alia. WESS.

23. ἔγνηε τὴν ἐρωμένην) Nihil demuto. Atossam intelligit, indice Schol. *Luciani*, idque liquet ex cap. 88. huius Musae. Sororum Cambysis alteram, comitem in Aegyptum et deinceps uxorem, *Libanius* Antioch. pag. 343. et Or. XXXII. p. 668. d. Meroën indigetat, haud scio unde edoctus. WESS.

CAP. XXXII. 2. λέγεται λόγος) Placuit hoc ex membranarum. Τῆς περὶ λέγεται ὅδε ὁ λόγος, II. 135. et cap. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ λεγόμενος, etc. WESS. — Vide *Var. Lect.* et miraberis solum cod. *Med.* cum *Aldo* ἐκφέρειται exhibentem: nisi hic, ut saepe alias, diligentiam Gronovii effugit codicis scriptura. S.

15. θριδακα τὴν γυναικα περιτῖλαι) Remittimur ad ex-plosum ἀποτείλας Musae Primae c. 123., ut περιτῖλαι *Med.* stabiliatur. Error est scribarum, simplicem vocalem et diphthongum, ut saepissime in mssis, confundentium. Iam, quod [l. 17.] est in *Arch.* et *Vind.* ἡ δασεῖα ἡ θριδαξ ἐῦσα, Herodoteum quodammodo redolet genium; prorsus autem, ubi δασεῖν foret. Verum multorum in similibus grassata licentia est, θριδαξ ex Grammaticorum decreto Ionum tantum est, θριδακίνη Atticorum; cui docti viri non adsurgunt. Lege eorum Animadversiones ad *Thom. Mag.* θριδακίνη. WESS.

17. ἡ δασεῖα εἷη καλλίων) Interpretamentum videtur, quod in 'Codd. inventum a Galeo et Gronov. καλλίων: ab Herodoto scriptum, κότρεα περιτετιλμένη ἡ θριδαξ, ἡ δασεῖα ἐῦσα (hoc e Codd. reciperem), εἷη ἀμείνων καὶ τὸν θάνατον, δασεῖαν. Hoc in loco Ἀμείνων reddi potuit καλλίων, ut Ἀμεινον, καλλιον *Hesychio*, non vice versa. Quam περιτετιλμένην Herod. θριδακα ἀπολελεσμένην dixit *Epicharmus Athen.* II. p. 68. f. VALCK. — Cur vero ἀμείνων hic alteri praeferremus, equidem non exputo. *Epicharmus* de lactuca loquitur cuius cauli detractus cortex. S.

CAP. XXXIII. [3. ἐῶθε. Vide Adn. ad II. 68, 23. S.]

5. τὴν ἰρὴν ἐνομάζουσι τινες) Vulgus nimirum et superstitiosi, quorum credulitatem et fraudes explodit *Cous* Senex in elegante commentario περὶ τῆς Ἰεῆς νόσου, cuius ex pag. 508., disciplina certe, fluxit verissima sequens Scriptoris observatio. WESS.

CAP. XXXIV. 7. περὶ ἰμίο ποιῶνται) Rarior pro-

nominis flexio in Musis, obvia libro I. 126. VI. 86, 1. etc. uti *εἰο* cap. 9. etc. Contra ea *εἰῦ* et *ιμεῦ*, quod hic in *Arch.* et *Vind.*, creberrima. Vir Cl. Corn. de Pauw in Praefatione galeata, *Phrynicho* praefixa, non dubitat, amanuenses errasse, et pro *εἰο* et *μῖο* scripsisse *εἰῦ* et *μῦ*: haec enim Dorica esse, non Ionica. *Etymologum* auctorem in *Ἑμῖο* et *Phavorinum* in voce *Ἑῶν* advocat hanc ad rem, non malos quidem, at non locupletes. Gravior multo *Apollonius Dyscolus* in Excerptis est et apud *Salmas.* in *Solin.* pag. 591., ubi *Ἑμεῦ*, κοινὴ Ἰώνων καὶ Δωρίων. *ἔμεῦ* δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον, ex *Homero*: cui *Pherecyden* et *Democritum* addit, quos omnes una cum *Herodoto* a scribis in his depravatos, etsi *Pavius* confidenter adserit, haud facile obtinebitur. Equidem non inprobo *ιμῖο*, sicubi *Codicum* adest auctoritas, nec *ἔμεῦ*. WESS.

9. *Φιλοινίη* - - - προσκίεσθαι) Optime restituit *Gronovius*. *Herod.* I. 134. de Persis, οἶνω κάρτα προσκίεται. *Athen.* X. p. 433. B. φίλονός ἐστιν ὁ πρὸς οἶνον ἔτοιμος - - - Νίστωρ πρὸς-κίετο τῶν ἄλλων μᾶλλον τῷ οἶνῳ. Eandem respiciens historiam, sua tamen aliunde repetiit, *Seneca* de *Ira* III. 14. *Cambysen* regem nimis deditum vino (*Φιλοινίη προσκίεμενον*) *Prexaspes* unus ex carissimis monebat, ut parcius biberet; turpem esse dicens ebrietatem in Rege, quem oculi omnium auresque sequerentur. Ex *Herodoto* historiam sumsisse *Seneca* videbatur *Io. Hartungo* *Locor. Memorab.* *Decur.* II. c. 2, 20. VALCK.

11. Νῦν ἄρα με Φασι Πέρσαι) Hoc mssti repositum vult, [scil. Πέρσαι cum *Ald.* et *Steph.* omiserat *Gronov.* codice suo non satis diligenter (puto) h. l. inspecto.] estque opportunum. Post pauca [l. 16.] πρὸς τὸν πατέρα Κῦρον *Fragm. Paris.* ex Graecorum more. *Lucianus* *Tim.* cap. 42. οὐδὲν ἄρα ἦτι ὡς πρὸς Τίμωνα. *Plutarch.* *Solert. Anim.* p. 963. B. καὶ τοι τὸ μὲν ἐν τούτοις πρὸς ἐλέφαντα καὶ κάμηλον ὄντες. In quibus similibusque aliis πρὸς comparationi servit. Sed codex ille [verbum omittens] solitarius incedit, πρὸς τὸν πατ. τίλειαι Κῦρον *Reisk.* et *Abresch.* pro ὥστε τίλειαι accipiunt recte, ut ad patris exemplar perveniat, sive eum aequiparet. Namque ad patrem consummandum, quod pro *Laurentiano* adaequandum Latina [a *Gronorio*] acceperunt, obscurum et alienum est. WESS.

23. ἦσθη τε ταῦτα) ἀκούσας addendum omnino; quod perperam eiecerat e contextu Gronovius: istis auditis laetus est. Verbis ἦδισθαι, τίρπισθαι, χαίρειν, quaeque his significatum habent contrarium, ἄχθισθαι, λυπείσθαι, χαλιπῶς εἶμιν, sic solent adiungi participia. Soph. Philoct. 879. ἦδομαι μὲν τ' εἰσιδών. vs. 673. οὐκ ἄχθομαι σ' ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον. Diphilus Athen. II. p. 47. B. τίρπομαι γυμνεύς ὄρων τοὺς ἐξυπείρους. Lysias p. 153, 6. ἀκούων ἡχθόμεν. Aeschini, atque eo etiam adhibitum Demostheni, dictum Euripidis e Phoenice, Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἦδεται κακῆς ἀνήρ. Tyranni secundum Xenoph. in Hierone p. 531, 34. τοὺς ξίτους δυνατωτέρους τῶν πολιτῶν ποιῶντες ἦδονται. VALCK.

Ibid. ἦσθη τε ταῦτα ἀκούσας) Occupavit veterem sedem ἀκούσας. In Musis ἦσθη (neque Gronov. latuit, et Georg. Arnaldus Animadv. cap. 29. ursit vehementer) tertium sibi sociat casum, alibi quartum, imprudenter erudito iuvene negante. Menander in Legation. Excerpt. p. 135. ὡς ἦδεται καὶ αὐτὸς τὴν εἰρήνην: ubi τῇ εἰρήνῃ vir doctus. Sed Menandrum tuetur Aristophanes, Acharnensium principio ter ita locutus, et Scholia in 'Il. l. 77. WESS.

CAP. XXXV. 9. ἀνασχίζω αὐτὸν καλύειν) Apud Senecam de Ira III. 14. Cambyses intendit arcum, et ipsum eor adolescentis (id enim se petere dixerat) figit, re c i s o q u e (rectius scribetur, et respondebit aptius ad verbum Graecum, re sc i s s o q u e) pectore haerens in ipso corde spiculum ostendit; ac respiciens patrem interrogavit, satis-ne certam haberet manum? At ille negavit Apollinem potuisse certius dimittere. Dixisse patrem refert Herod. Δίσπορα, οὐδ' ἂν αὐτὸν ἔγωγε δεκίω τὸν θεὸν οὕτω ἂν καλῶς βλάειν. Subdit istis Philosophus: Dii illum male perdant, animo magis quam conditione mancipium: κακὸς κακῶς ὄλοιτο, τῇ ψυχῇ μᾶλλον δοῦλος ἢ τῇ τύχῃ. VALCK.

11. ἐνέοντα τὸν ὀϊστόν) Nulla τὸν ἰὸν controversia turbasset, ni eam scripti movissent Codices. Τὸ βλῆμα, cui supra locus, [l. 10.] H. Stephanus apud classicum auctorem exstare non arbitrabatur, Thes. T. I. p. 666., deposuit et Euripides in Suppl. vs. 330. et Philo Iud. de Exsecrat. pag. 932. E. Ceterum multis tragicam et furentem hanc Cambysis crudelitatem et turpem servilemque Prexaspis adulationem luminibus ornavit Seneca III. de Ira

c. 14. Ἐπίσκοπα, quod sequitur, [l. 15.] Hesychius Glossis inseruit, explicuitque Clar. Io. Alberti et Cl. Salmasius ad Achillem Tatium Amor. Clitoph. p. 578. WESS.

20. ὁμοῖα τοῖσι πρώτοις) In tanta scribarum discordia, promptus ad Aldum, haud iuste ab H. Stephano desertum, reditus fuit: caussam ad superioris libri cap. 57. produxi. Par sententia Bergleri. Fuit autem Persis in variis suppliciorum generibus recepta et sollemnis viventium crudelissima defossio, Nostro indice VII. 114., quam quidem ex Abrahami, filium divino iussu immolari, exemplo derivans Th. Hyde Reliq. Pers. cap. 2. p. 30., a vero longe deflectit. Quantum enim distant immolare et humi supplicii causa defodere? Quin si aris mactatos inposuissent Persae, nihil ad Abrahamum, quippe Isaacum non immolantem, quod variis nationibus inopia olim suasit religio. WESS.

CAP. XXXVI. 3. καταλαμβάνει σιωπῶν.) Bene σιγῇ pingunt Pauw, Reiske, Abresch, et ante eos Valla. ἀγαθόν τοι ex Reiskii correctione, aut ἀγαθόν τι, ut mssti, praestat. Notum est Latini poëtae Triste lupus stabulis. Noster διαβολή γάρ ἐστι δεινότερον VII. 10, 7. et plenius III. 53. φιλοτιμίῃ κτῆμα (aut χρημα, variant enim codices) σκαίον. Porro προμηθίη [l. 5.] dialecto debetur, uti II, 18. Scriptor ipse I. 88. καὶ κάρτα ἐν πολλῇ προμηθίῃ εἶχε. Euripides Hecub. 795., Sphocles Philoct. vs. 558. ubi προμηθείας contra Atticorum poëtarum morem, de quo copiose et docte Valcken. ad Phoeniss. p. 496. WESS.

12. ὡς χρηστῶς μὲν τὴν etc.) Ironia in ὅς χρηστῶς frigeat admodum: melius est in bonae fidei codicibus; qui quoque [l. 14.] Ἀράξια, uti I. 205. 210. 211. Male vero de iussu κελύων accipiunt; suasorem monitoremque requirit, sicuti supra πολλά κελύων et passim alia. WESS. — Mihi nec aliena a Cambysis persona videbatur ironia, et commode sibi mutuo respondere ista, ὅς χρηστῶς μὲν τὴν σιωπῶν -- et, εὖ δὲ τῷ πατρὶ etc. denique καὶ ἀπὸ μὲν σιωπῶν ὤλεσας etc. S.

18 seq. ἀλλ' οὐ τὶ χαίρων) Ex diversis ista lectionibus est genuina. Eadem verba legerat, e praecedentibus explenda, Herodotus in Euripidis Oreste vs. 1595. Supra I. 128. ἀλλ' οὐδ' ὧς ὁ Κῦρός γε χαίρηται. T. Hemsterh. in Miscell. Obs. VI. p. 343. Formula, inquit, loquendi, quamquam in

speciem lenior, gravem habet magnique mali comminationem. Nonnulla collegit D'Orvillius in Chariton. p. 641. Hic quoque [coll. l. 12.] dici potuerat: 'Ἄλλ' οὐ τι χαίρων ταῦτα τελευτήεις λέγειν, sive συμβουλεύειν. In Messenicis Pausan. pag. 332. egregius ille patriae defensor Theoclus: 'Ἄλλ' οὐτοι τοὶ πάντα γι χρόνον χαίροντες καρπώσισθε τὰ Μεσσηνίων. Vera vatem praedixisse demonstravit Spartanis Epaminondas. VALCK. — Nihil ista formula certius. Sophocles Philoct. 1293. ἀλλ' οὗτι χαίρων, ἦν τόδ' ὀρθῶς βέλος. Oedip. Tyr. 372. ἀλλ' οὗτι χαίρων, δὲς γι πημονὰς ἱεῖς. Euripid. Orest. 1593. etc. WESS.

20. ἰδιόμην ἐπιλαβίσθαι. Ταῦτα δὲ εἶπας etc.) Trium vocum in Med. et aliis defectus, absentiaque a Vallae libro vocabulorum ταῦτα δὲ εἶπας, esse quidpiam hic superflui manifestat. Si cum Gronovio adsentiri Medic. libebit, orationis habitus Cambysem, ira praecipitem, exprimet haud male. Eum adi. WESS. — Tenuerat quidem Gronovius in contextu tria illa verba: sed in Notis haud incommode monuit, nervosiorē esse istam brevitatē, ἐπὶ τῷ καὶ πάλαι -- ἰδιόμην. Εἶπας ἰλάμβανε etc. S.

33. οὐ καταπροιξίσθαι) Pro οὐκ ἀνατὶ vel οὐκ ἀτιμωρητῇ, non impune, veteres etiam dixerunt οὐ προῖκα, Iones οὐ προῖκα, id est οὐκ ἀμωστῇ, vel οὐκ ἀζημίως: poena, τιμὴ, merces erat flagitiis debita. Hinc Ionica manavit forma loquendi, οὐ καταπροιξίσθαι, non impune laturum. Miror cur in notis ad Equites Arist. sub Casauboni nomine vulgatis, dicatur illud Atticis scriptoribus familiare verbum; quod apud nulum, quantum recorder, invenitur nisi Aristophanem. Quin imo plebs Attica duntaxat transsumsisse videtur in quotidianas iurandi formulas illud Οὐτοι καταπροιξίς. Non nisi a iurantibus adhibitum invenietur, ut tu istud, ita me Iupiter amet, non impune feceris, vel dixeris, οὐτοι καταπροιξίς τοῦτο δρῶν, aut λέγουσα ταυτί. vid. Arist. Vesp. 1357. Thesm. 573. Eq. 433. In eundem sensum apud Herodot. semper verbum iungitur participiis: lib. III. cap. 156. οὐ δὲ ἐμὲ γι ὥδε λωβησάμενος καταπροιξίται: non sanequam impune feret quod me sic mutilavit: cf. V. 105. VII. 17. Participii loco, nominis pronominis-ve secundus casus accedens verbo vim indit irridendi, insultandi-ve, atque adeo etiam despicatui habendi. Mulier indignabunda in Vespis Aristoph.

vs. 1387. οὔτοι, μὰ τὰ θεῶ, καταπρόξει Μυρτιάς. Berglerus interpretatur: Ita me divae ament, ut tu non impune illuseris Myrtiae, et in Nub. vs. 1242. Scholiastes ad Eq. 433. optime cepit, οὐ καταγέλαστος μου χωρὶς ζημίας: adferens in eam rem Herodotea quaedam, et iambum Archilochi, restituendum ex Etymologo p. 689. 3. Ἐμεῦ δ' ἐμῖνες οὐ καταπρόξεται: non ille me sic impune spreverit, infidus forte Lycambes. VALCK.

CAP. XXXVII. 4. ἐς δὲ δὴ καὶ τοῦ ἩΘ. τὸ ἱερὸν) Longe hoc suavius ambitioso Medic. ὡς δὲ δὴ καὶ ἐς etc. Cui enim bono dictionis illud principium? Geminum vulgato est ἱσῆλθε δὲ καὶ ἐς τῶν Κιβ. τὸ ἱερὸν, quod consequitur. De Pataicis Phoeniciis [L. 6.] egregie, post Scaligerum et Bochartum, Stanleyus ad Aeschylī VII. contr. Theb. vs. 214. In triremium prorīs locatos Noster adseverat; ἐν ταῖς πρύμναις sive puppibus Scholiastes, nescio unde. An ἐν τῇσι πρύμνῃσι suo in Codice vidit? Id suspicari proclive foret, nisi plura eaque absona, uti alias patefiet, adscripsisset saepe. Scholiasten Suidas solito more excerpfit, fortasse et Hesychius. Uterque Pataicos in puppe navium ponit, acriter correptus a Io. Swintono, Dissert. de Num. Samaritan. et Phoenic. p. 60., ubi Sidoniorum in numo, modo vir doctus recte perspexerit, navis prora deos tutelares, sive Pataicos, ostentat. WESS.

8. ἐγὼ δὲ οἱ σημαίνω) Mutari Aldinum haud debuerat. Ex Mediceī scriptura [ὧδε σημ.] τῷδε σημαίνω, illi declarabo, formavit Abreschius. Vide hoc I. 75. τὴν ἐγὼ - - σημαίνω: et IV. 99. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω. Alia non stipo. Id adiungere alienum non erit, πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησιν Tob. Gutberlethum de Myst. Deor. Cabir. cap. vi. p. 43. vertisse fortis sive robusti viri imaginem, caussa ex comparatione cum Vulcano, fabro, et propterea robusto admodum, sumta, tum quod πυγμαῖος in Graecis Ezechiel. xxvii, 11. sint viri membrīs torosis. Verum Vulcani statuæ fuerint-ne ea, quam fingit, Herodoti aeo forma, quis docebit? nam πυγμαῖος ex Ezechiele nihil ad istos homunciones. Aquila, doctus interpres, sed verbum verbo reddere suetus, גמדימ Gammadim Prophetæ, quia גמדי cubitus, πυγμαῖους fecit, secutique Latini sunt, præbita multis errandi ac cavillandi ansa. WESS. — Qui primus ὧδε pro ἐγὼ δὲ hic scri-

psit, cum turbaverat δὲ particula, in posteriore orationis membro ex priore repetita; quae quidem hominem in Herodoti aliorumque graecorum scriptorum lectione paululum versatum morari non debebat. S.

CAP. XXXVIII. 3. εἰ γὰρ τις προθεῖν) Haec et seqq. suum in Florileg. recepit Stobaeus Tit. περὶ Φιλαυρίας, pag. 190. Respicit, ut Herodoti plura, Sophista in Diss. περὶ Καλοῦ καὶ αἰσχροῦ, in Fragm. Pythagor. p. 715. docens, non eadem omnibus esse honesta atque turpia, sed omnia maiorum institutis iudicari, sicuti loquitur Corn. Nepos. Quibus adaequevimus usu diuturno, natale solum, patriae leges, atque instituta maiorum, prae aliis pulcra videntur hominibus, ut naturae, sic receptarum consuetudinum tenacissimis. Vel hoc solum, Herodoto iudice, Cambysen argueret dementiae, quod Aegyptiorum sacris violatis religiosos ritus habuerit ludibrio. VALCK.

Ibid. εἰ γὰρ τις προθεῖν) Hoc locum merito tuetur, rei et sententiae unice congruens. Solent amanuenses utrumque modo litera auctius, brevius modo pingere, sed damno orationis. Exempla dabunt Diodorus I. 2., Lysias Orat. de Caed. Erastosth. p. 12. cum nota Cl. Taylor, et Dionysius Halicarn. Ant. X. p. 662. A. et quae ibi Sylburgius. Si quem tamen Origenes, Stobaeus et msssti aliorum trahant, utatur observatis Gronovii. Hoc addo, [l. 7.] ἄλλαν γὰρ δὴ ex Origene et Arch. pristinam in sedem rediisse. WESS. — Gronovius, quum προθεῖν lin. 3. cum superioribus editis recte tenuisset, in Notis mendosum προθεῖν absurdus homo absurda ratione defendit. ἀνθρώποις, quod ead. lin. pro ἀνθρώποις in nostrum irrepsisse exemplum perinvitus video, ne quis forte ex dialecto ita positum putet; typhothetae erratum est, quod, ut passim alia nonnulla, et plura quidem quam par erat, non meos solum caligantes fefellerat oculos, sed etiam iunioris in corrigendis speciminibus typographicis socii animadversionem effugerat, gravioribus rebus intentam. S.

16. τοὺς καλομένους Καλατίας) Hecataeus nationis huius Indicae nomen eodem scribit modo apud Steph. Byz. in voce. At infra cap. 97. Καλαρίας, sive ex mssstis Καλλυρίας. Gentes, parentes suos vorantes, produuntur plures.

Herodot. T. V. P. II.

D

Conf. *Sextum Empiric.* Hypotyp. III. 24. p. 184. cum *Fabricii* observatis. WESS.

22. Νόμον πάντων βασιλέα φήσας) Pindari petittum e carmine perditto dictum primus e nostris scriptoribus adhibuit post *Herodotum* *Plato* *Gorgia* pag. 484. v. atque hinc etiam criminandi *Platonis* arripuit occasionem *Aristides* in altera orationum, quas opposuit *Gorgiae* T. III. pag. 89. Meminisse debuerat *Sophista*, saepius in Politicis de Lege graviter disputantem *Platonem* ista tamen *Pindari* nuspiam alibi laudasse, praeterquam in *Gorgia*; hic autem non e sua vel *Socratis* sententia loquentem *Philosophum*, adversarium, quem refutat, *Calliclem* ista facere dicentem; ut et alia, a quibus *Machiavellus* et *Hobbesius* non valde dissentirent. *Pindari* locus, e Scholiis aliquando supplendus ab Editore, in *Platone* sic mea poterit opinione partim ex *Aristide* restitui: Νόμος ὁ πάντων βασιλεύς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγει δικαίῳ τὸ βιαιότατον ὑπὲρ τὰτα χερί. Τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλῆος, ἐπὶ ἀπριάτας (nempe Γηρύονος βόας ἀπήλασεν.) Quae dici possent in hanc sententiam locus non admittit. Suspicio illà *Calliclem* atque alios etiam abusos, omissis, quae *Poëta*, laudator aequi bonique, his adiecerat vicina. Priora *Pindari* verba, Νόμος πάντων βασιλεύς, aut his paulo plura, forsitan e *Platone* petita, adhibuerunt *Chrysippus*, *Plutarchus*, *Dion Chrys.*, *Clemens Alex.* et *Iamblichus*, quorum mihi loca haec scribenti versantur ob oculos. Verius *Pythagoreis* *Lex aeterna naturae*, sive *recta ratio*, dicebatur πατὴρ καὶ ἡγεμὼν τῶν γεγραμμένων νόμων: atque amplissimi nominis honore dignus *Βασιλεύς*, νόμος iisdem vocabatur ἔμφυχος. Talem humanis Legibus superiorem in sua civitate desiderabat *Plato*, qui hinc in *Politico* p. 294. A. ἄριστον, αὐτ, οὐ τοὺς νόμους ἰστὶν ἰσχύειν, ἀλλ' ἄνδρα τὸν μετὰ φρονήσιως βασιλικόν. qualem isthoc dialogo, e fonte *Pythagorae* petito, describit; quippe qui posset, ubi res ita postularet, imitatus optimum universi Regem Deum, τὰπεικῇ πρόσθεν ἡγῆσθαι δίκης, ut loquitur *Euripides* in *Eclogis* *Stob.* *Grot.* p. 125. sive τῷ περικαί λεγομένῳ δικαίῳ τὴν αὐστηράν τῶν νόμων Φωνὴν παραμυθεῖσθαι: ut inquit *Sopater* in aureis illis de Magistratu bene administrando praeceptis, *Stob. Flor.* pag. 314. VALCK.

Ibid. Νόμον πάντων βασιλέα) Poëtae hoc scito nihil cele-

brius. *Plutarchus*, *Aristides*, *Clemens Alex.*, *Iamblichus*, et hoc de genere alii laudarunt frequenter. Eorum exscribere verba supersedeo: habent docti viri ad *Clement. Strom.* I. p. 427., *Io. Iac. Wetsten.* in *S. Iacobi Epist.* c. 2, 8. et *Io. Alberti* ad *Hesych. Νόμος*. Non omnium tamen, qui utuntur, idem sensus, idemque institutum. *Herodotus* intelligit mores longa adsuetudine valentes et dominantes, quantumvis pravos et inhumanos. *Pindarus*, si *Platonem* in *Gorg.* pag. 484. audimus, isto ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς θανάτων τε καὶ ἀθανάτων voluit aliud, et quidem, aeterna lege immortales mortalesque constringi, cedereque adeo debiliores robustioribus, superioribus inferiores oportere. Refer huc elegantem *Abbatis Fraguierii* dissertationem, *Histor. Acad. Inscript. T. III.* pag. 165. *WESS.* — Consule *Heynii* *Pindarum*, Vol. III. P. I. p. 76. et seqq. S.

CAP. XXXIX. 8. ξεινήην Ἀμάσι - - συνθήκατο) Sit-ne ξεινήη Ionici sermonis, haereo. Πρωχῆης, cum hac voce a viro Celeb. I. 80. compositae, ratio est diversior, sicuti εὐσιβήης, ἀληθής, στρατηής et similibus. Unquamne Φιλὴ Ionum ore Φιλῆη sonuit? Ξεινήη *Herodoti* Musae norunt duntaxat. Sed hoc, quum πολεμῆα et ξυνῆα (de quibus *Eustath.* in *Hom.* p. 233, 29.) [p. 177, 1 seq. ed. Bas.] poëtae non refugerint, arguere detracto. Non placet ξεινήην - - βασιλῆϊ Φιλῆην συνθήκατο ex *Med.* et consortibus. *H. Stephanus*, nescio quo ex codice, Φιλῆην Ἀμάσι - - συνθήκατο dedit, glossam receptae vocis ξεινῆς. *Mediceus* eandem, sed loco admisit alieno: Copulam si adiungas ex viri Cl. divinatione, decurret oratio utcunque, neque scopae erunt dissolutae. At quanto melius interpretamentum, tot a membranis damnatum, reciditur? *Herodotea* sunt, I. 27. καὶ οὕτω - - Ἰῶσι ξεινήην συνθήκατο. Rursum II. 181. φιλότῃα τε καὶ συμμαχίην συνθήκατο, etc. *WESS.*

[14. χιλίους τοξότας. Videri potest numerus iusto minor, praesertim si conferas cap. 45, 16. Monuerant etiam *Reisk.* et *Larcher.* S.]

Ibid. ἔφερε δὲ καὶ ἦγε πάντας) Callidum et iniquius *Polycratis* commentum *Polyaenus* describit I. 23, 1. ἰδοῦναι στρατηγικόν, εἰ κατὰ τοὺς κατὰ τῶν φίλων, ὡς εἰ ἀπαιτούμενα λαμβάνουσι φιλοτέρους ἔχει· οὐδὲν δὲ λαβὼν, οὐκ αἶν οὐδ' ἀποδοῦναι δύνασθαι: sed verbis non usque quaque sanis. *Steph.*

Berglerus ex *Casauboni* coniecturis *si φίλοι καὶ ἄγχι τὰ τῶν φίλων*, ut *Herodoteis* congruant, adripit et defendit. *Lenior* et *salubrior* longe *H. Valesii* et *Masvicii* medicina est, *si κατὰγοι καὶ τὰ τῶν etc. si amicorum bona suos in portus deveharet*. *Κατὰγειν τὰ πλοῖα* docte *Harpocratio* explicuit, *κατὰγειν τοὺς ἱμῶρους* et *τὰ τῶν πόλεων* *Valesius* ad istius *Lexicon* p. 43. et *Dounaeus* *Praelect. Demosth.* p. 184. Ceterum fratres *Polycratis* idem *Polyaenus* *Sylosonta* et *Πατάγνωστον* nominat. WESS.

CAP. XL. 5. Ἀμασις Πολυκράτει) Graecorum studiosissimus literas forte dederit *Amasis* in Graeciam: *Polycrates* *Amasi* *Pythagoram* epistolā scriptā commendasse traditur *Diogeni Laërt.* VIII. 3. Sed quam velut *Aegyptii* Regis ad *Biantem* scriptam exhibet *Plutarchus* in *Convivio* VII. Sap. pag. 151. B. illa aequè censeri poterit *Amasis* epistola, atque haec apud *Herodotum*, per τὸ ἐξ Αἰγύπτου τουτίτημα designata *Maximo Tyr.* XXXV. 2. in qua sic parum considerate fingitur loquens *Amasis*, ac si *Solonem* audiisset in aula *Croesi* verba facientem. Mihi, inquit *Amasis Herodoti*, nimia felicitas tua non placet, τὸ θεῖον ἐπιστάμενῳ ὥς ἐστι φθονερόν. Eiusdem *Solon* I. 32. se dicit ἐπιστάμενον τὸ θεῖον πᾶν ἰὸν φθονερόν. In omnibus rebus ante fortunatum neminem se novisse narrat *Amasis*, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος: omnium finem respiciendum *Solon* monēbat, πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδείξας ὄλβον ὁ θεὸς προβρίζης ἀντήρψα. Qui *Solonis* illud cum *Croeso* colloquium, hanc etiam confinxit Epistolam, *Herodotus*; ab illis hoc nomine non facile reprehendendus, qui historiae cursum orationibus interiectis sibi libenter patiuntur ab historicis Graecis et Latinis interrumpi; quibus excipi prorsus hac in parte posset *Siciliensis Diodorus*, si per *Messenios Cleonin* et *Aristomenem*, *Nicolaum* et *Theodorum Syracusanos* liceret. VALCK.

Ibid. ὧδε λέγει) Nihil simplicius et per Orientem olim probatius hac in epistolis et regum edictis formula. Ὁροσ της Πολυκράτει ὧδε λέγει, cap. 122. huius *Musae*. *Xerxes* in *Thucyd.* I. 129. Ὡδε λέγει βασιλεὺς Εἰρήνης Πανσπύρ. *Rabsaces* ad *Hierosolymitanos* II. Reg. cap. XVIII, 31. מלך אשור כה אמר מלך אשור, ταῦδε λέγει βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, sicuti IX. 140. Μαρθόνιος ταῦδε λέγει. Quam dictionis simplici-

tatem H. Steph. et G. Raphelius inlaudatam noluerunt. WESS.

8. τὸ θεῖον -- ἐστὶ φθονερὸν) Veriorem huic sententiam Platonis opposuit atque egregia notavit Cl. Wesseling. supra p. 15. [ad I. 32, 6.] Istius modi Historicorum dicta minus etiam videbuntur invidiosa cogitanti, τὸ θεῖον Deum esse ultorem, φθόνον vindictam divinam, vulgo dictam νέμειν. Quos Deus sequitur ultor, superbis videtur diciturque φθονερός. Talis Croeso videri poterat, quando hunc ἔλαβε ἐκ θεοῦ νέμεις μεγάλη lib. I. c. 34. vid. finis libri IV. Permutantur in quibusdam ista duo locutionibus. Qui suspicionem amoliebantur arrogantiae, ut notum, οὐ νέμεις dicebant, vel οὐ φθόνος: vid. Iac. Elsner. in Iacobi Ep. iv, 5. προσκυνῶ τὴν Νέμειν, sive τὴν Ἀδράστιαν, Bergler. ad Alciph. p. 139. et D'Orvill. in Charit. p. 332. Rarius illud Sophoclis Philoct. 773. Ἴδον, δίχου παῖ, τὸν φθόνον δὲ πρόσκυον. Apud Livium V. 21. M. Furius Camillus dicitur precatus esse, ut si cui Deorum hominumque nimia sua fortuna populi-que Rom. videretur, ut eam invidiam lenire suo privato incommodo, quam minimo publico populi Rom. liceret. In eiusdem lib. X. c. 13. Q. Fabius Maximus se dicebat Fortunam ipsam vereri, ne cui Deorum nimia iam in se, et constantior, quam velint humanae res, videatur. Diodor. Sic. XIII. 21. προσκυνούντας τὴν Τύχην, μὴδὲν ὑπὲρ ἀνθρώπων πράξειν. XI. 92. τὴν Τύχην καὶ τὴν Νέμειν τῶν θεῶν ἐντρέπασθαι. Superbiae atque arrogantiae vindex in talibus vocatur non tantum ἡ Νέμεις, ἡ Ἀδράστια, ὁ φθόνος, ἡ Τύχη, sed et ἡ Δίκη, ὁ Θεός, sive τὸ θεῖον. Aristidi T. II. ed. Iebb. p. 436. Νέμεις καὶ Δίκη dicuntur οὐκ ἴσως μίջω τῆς φύσεως φρονεῖν, (supra hominis fortunam se efferre:) ἀλλὰ βεβήως μικρούς ἐκ μεγάλων ποιοῦσαι. Id ipsum ὁ θεός facere dicitur Iasoni Thessalo Xenophontis, Ἑλλ. VI. p. 350, 9. Conf. Κυρ. Παῖδ. V. p. 70, 29. Ἀναβ. VI. p. 223, 3. Nicias in Thucyd. VII. 77. εἴ τω θεῶν ἐκίφθονοι ἰσχυραῖσθαι, ἀποχρώτως ἤδη τετιμωρήμεθα. vid. Herodot. VIII. 13. VALCK.

11. ἡ εὐτυχίῳν τὰ πάντα) Paulo post ista sic scripta recte leguntur, et c. 43. Hic in aliis etiam invenietur Codicibus ἡ εὐτυχίῳν τὰ π. quod praebent Stobaeus p. 583, 14. et Epistolarum Gr. Editio quae nomen praefert Cuiacii, tum margo Steph. et Valla. Perverse Reiskius corrigere tentabat μὴ εὐτυχίῳν. Herodotus, Homerum suum imitatus,

scripsit: βούλομαι --- τὸ μὲν τι εὐτυχίειν τῶν πηγμάτων, --- ἢ εὐτυχίειν τὰ πάντα. Huius quidem in istius modi locutionibus vocolae μᾶλλον, et *magis*, omissae exempla, saepius e Graecis et Latinis scriptoribus accumulata, non requirunt Herodoti lectores: hic tamen, quod fatendum est, μᾶλλον verbo βούλεισθαι saepius adiecit; neque loci recorder, in quo supplendum illud reliquerit: nam generis est paulo diversi lib. IX. c. 29. ἡμῶς δίκαιον ἔχειν τὸ ἔτερον κίρας, ἢ περ Ἀθηναίους: quale hoc Plauti Rud. IV. 4, 70. Tacita bona est mulier semper quam loquens; quaeque dedit ad Livii lib. V. c. 21. I. F. Gronovius. VALCK.

Ibid. ἢ εὐτυχίειν τὰ πάντα) Verissime Stobaeus et scripti codices: vulgata stare non potest, nisi si οὐκ aut μὴ εὐτυχίαν, quae et docti viri correctio, pingatur. Rem vidit Cl. Pauw. Quod autem [l. 13.] ex Medic. in hanc Amasidis epistolam inmigraverat, ὅστις ἕτερος οὐ κακῶς, miror placere potuisse, quippe sententiae hic nullius, et multo magis cavillationes, ad ἐς τέλος vellicandum sparsas. Ἐς τοῦτο ἐπιτεύτησαν huius libri c. 125. inconcussum manet, et ἐς τέλος κακῶς ἐπιτεύτησε πρόβριζος futile et nulli rei habebitur? Eis τέλος, tandem, aut παντελῶς, tritum satis. Conf. ad Diodori III. 40. p. 207. WESS.

CAP. XLI. 3. τὴν ψυχὴν ἀσθεῖν) Non puto, ἀσθενῆσαν [quod Gronovio placuerat,] τὴν ψυχὴν dixisse Graecorum quempiam. Ἀσθεν et ἀσθενῆσαι saepe Hippocrates de fastidio et tristitia: ἀνιάται καὶ ἀτάται παρὰ καιρὸν, Morbi Sacr. p. 209. quae repetuntur, sed hinc sumta, in Fragmento περὶ Μανίας p. 1286. Theognis vs. 659. [665. ed. Brunck.] Μῆδιν ἄγχι χαλεποῖσιν ἀσθεῖν φεῖνα: ne crucia mentem difficilibus. Iterum versu 983. [967. ed. Br.] ὅταν τὸν θυμὸν ἀσθεῖῃς, ubi tristi fueris animo. Debentur Theognidis haec Georg. Arnaldo Animadv. c. xxix. p. 161. quem vide. WESS.

5. σμαράγδου μὲν λίθου ἐῶσα) Plinius, de gemma Nat. Hist. XXXVII. c. 1. Sardonychem eam gemmam fuisse constat: ostenduntque Romae, si credimus, in Concordiae delubro; cornu aureo Augusti dono inclusam. Sequitur Solinus, uti solet, c. 33. sed, quod Salmasius et Bochartus docuerunt, errantem. Herodotum hac aemulatur in re Pausanias VIII. 14. p. 629. et Tzetzes Chil. VII. Hist. 121. recte Theodorum Teleclis filium perhibentes, qui Rhoeci filius aliis; uti Dio-

doro extremo libro primo. P. *Leopardus* Emend. X. 25. bene de veterum hoc dissensu. WESS.

Ibid. ἔργον Θεοδώρου τοῦ Τηλεκλέους) In msto *Galei*, patris nomen perverse scribitur: *Telecle*m duobus in locis *Pausanias* adfirmabit lib. X. [c. 38.] p. 896. et VIII. [c. 14.] p. 629. ubi haec respicit *Herodotea*: Θεοδώρου δὲ ἔργον ἦν καὶ ἐπὶ τῆς λίθου τῆς σμαράγδου σφραγίδος, ἣν Πολυκράτης ὁ Σάμιου τυραννήσας ἰσθόρει τε τὰ μάλιστα, καὶ ἐκ' αὐτῆς (lege αὐτῇ) πεποιητὴς δὴ τι ἡγάλλετο. *Rhoecus* istis in locis *Pausaniae* memoratus, amicus *Theodori*, filiis suis indidisse videtur nomina *Teleclis* et *Theodori*: atque hos esse suspicor *Diodoro* lib. I. c. 98. aliisque memoratos: vid. P. *Wessel.* ad *Diod.* et *Franc. Iunius* in *Catal. Artif.* p. 210. VALCK.

CAP. XLII. 3. ἡξίου μιν Πολυκ.) Excidisse μιν iusta *Reiskii* suspicio foret, si *Φέρων* δὴ mssti ignorarent. [In *Animadverss.* editis nihil ad hunc locum *Reiskius* adnotavit.] *Valla* liberius χωρήσαντες δὲ οἱ τοῦτου αἰανιτορε permissus expressit: nam συγχωρήσαντες δὲ οἱ τοῦ πυλουροῦ in schedis offendisse, si quidem nullum in *Arch.* et *Vind.* talis scripturae vestigium, ad credendum difficile est. *Χωρεῖν* et *προχωρεῖν* de *feliciore successu* *Musae* amant, V. 62. VII. 10, 2. VIII. 102. etc. WESS.

12. μέγα ποιούμενος ταῦτα) Rapitur animus in partes, hoccine retineat, an *Arch. Vind.* μεγάλη ποιούμενος, cui IX. 110., ipsis dissentientibus, locus est. Dedit II. 121, 4. τὴν κεφαλὴν μιν κόπτισθαι μεγάλα βοῶντα. Habet *Polyaenus* VII. 10, 8. p. 629. καὶ μεγάλα ἀναγιάσας. Ποῦτα Ἰλ. γ'. 282. ἐν δὲ τε οἱ κραδίη μεγάλα στήθεσσι πατάσσει. Tum *Euripid.* *Androm.* vs. 188. οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα. Quae dictionem satis adfirmant. Egit Cl. d'Orvillius super eadem ad *Chariton.* lib. VII. p. 595. WESS. — Variare orationem amat *Noster*: quare facile credas, placuisse nunc ei μέγα in sing. cum plurali ταῦτα construere. Praeterea credibilius est, μέγα hic a nonnullis in μεγάλη mutatum esse, quam vicissim. S.

19. οἷα καταλειλάβηκε) Unā literā verbum auctius hic non spernerem: τὰ ποιήσαντά μιν οἷα καταλειλάβηκε, quae facienti qualia sibi accidissent: exempla praebet *Portus* in u. Alibi λελάβηκε et καταλειλάβηκε recte leguntur apud *Herod.* III. c. 65. VIII. 122. IX. 59. [nunc 60.] Flexus est

Ionicus. Pherecydes Laërt. I. 122. νουθός με καταλειβήκει. προσλειβήκει habet *Eusebius Stobaei*, p. 309, 48. ubi γινόμενος mutandum est in πινόμενος. Λειάβημαι frustra quaeras in *Euripidis Bacchis*, designatis in *Bibl. Coisl.* p. 482. *Archimedes* in *Arenarii* fine, [qui Φαμμίτης graece inscriptus] τοῖς μεταλειβαυκότεσσιν opponit τοὺς μὴ κεκοινηκότες τῶν μαθημάτων, quibus veracissima sua decreta negat εὐπίστα φανησίσθαι: sic enim scribendum est pro Φανήσειν, ut λαμψίσθαι pro λαμπρῶν δὲ, in *Ocello Lucano Stobaei*, *Ecl.* p. 45, vs. 2. VALCK. — Apud *Stobaeum*, neglecta dialecti ratione, λήφισθαι edidit *Heeren T. I. P. 1.* p. 424. ut est in ed. *Galei* p. 514. S.

Ibid. ὅσα καταλειβαυκῆσι) Stabiliunt κερυρήκει, ἀναβήκει, ἐξευρήκει, et innumera alia, de quorum apud Ionas flexione *Etymologus* p. 386, 28. Mox [l. 20.] εἰς Αἴγυπτον ἐπίθηκει, videlicet τὴν ἐπιστολὴν, aut τὰ γράμματα. Sic enim plenius alii. *Thucydides*, l. 129. εἰς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀνέπιτίθει αὐτῷ. Vide *Suidam* in 'Επιθείς et 'Επιθήσειν, et ad lib. V. 95. WESS. — Qui in proxime praecedentibus, πάντα, τὰ ποιήσαντά μιν, voculam τὰ superfluum esse et ex πάντεσσι temere repetitam existimavit *Benedictus*, non vidit τὰ ionico more pro α̂ poni; quae si abesset vocula, luxata foret oratio. S.

20. γράψας δὲ εἰς Αἴγυπτον ἐπίθηκει) Reddi debet: tradidit epistolam in Aegyptum perferendam, sive traditam misit in Aegyptum. Commodum *Harpocration* in 'Επιθέτους ἰογράφειν, inquit, ἢν εἰδισμένον, 'Επίθηκειν ἐπιστολὴν, ἀντὶ τοῦ παρῶν, *Cratinum* excitans testem et *Demosth.* pro Chrysippo: postrema *Suidas* et *Etymol.* omiserunt. In *Demosthenis* illud non invenerat *H. Vales.* olim lectum p. 542, 41. οὐ τὰς ἐπιστολάς ἀπιδώκας αὐτοῖς, ἀς ἡμεῖς (ego et frater:) ἀπιδώκαμεν: nam dubium erit nemini, quin ex *Harp.* corrigendum sit ἀς ἡμεῖς ἐπιθήκαμεν, [sic recte ed. *Reisk.* p. 915.] quas nos tibi in Bosporum deferendas dederamus. Supra p. 540, 11. venit εἰς τὸν Βόσπορον *Phormio* ἔχων ἐπιστολάς, ἀς δέδωκεν αὐτῷ ἀπινυγμένῃ τῷ παιδὶ τῷ ἐμῷ, παραχημαζόντι ἐκείνῳ. Contractam loquendi formam *Pausanias* explicuit IV. p. 334. ubi heroum optimi consilia proditorum inter Graecos exemplar *Aristocrates* ἐγγράψας βιβλίῳ καὶ τὸ βιβλίον ἐπιθείς τῶν οἰκτιρῶν *fidissimo* πρὸς Ἀναξάνδρον ἀπέστειλεν εἰς

Σκάρτην: paulo post scribendum putem τὰ ἀντιπισταλμένα, quae dici quoque possent ἀντιπιθιμένα. Vid. Harpocr. in Ἀντιπιθισκῶν et notas ad Thom. Mag. in Ἐπίθηκῶν τινι ἐπιστολῇ. VALCK.

CAP. XLIII. 8. τοῦδε ἱνικα) τοῦδε δὲ ἱνικα Abreschius, neque inconmode. [Vide Var. Lect. et conf. VIII. 85, 11.] Synesius Epist. XLVI., Amasidis institutum haud probans, id laudat, quod Polycratis calamitati, si ea amicitiae renuntiationem antevertisset, lacrymas non fuisset negaturus, κήρυκα πέμψας τὴν Φιλίαν ἀπίκατο, δῆλον ἐποίησεν, ὅτι καὶ ἰδάκρυσιν, εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόβησιν. WESS.

CAP. XLV. 2. ὑπὸ Πολυκράτει;) Non intercedo, quo minus haec deleantur; quamquam tales περισσελογίαι in Musis geminae conplures. Ἐν Καρπάθῳ [l. 4.] Laurentius in Carpathio mari rectissime: nihil certe est cur ἐν Καρπαθίῳ reperisse eum putemus cum Corn. de Pauw. Tritum dicendi genus viri Cl. Perizonius, Gronovius, Dukerus abunde declararunt. Ecce tibi hoc Diogenis Laërtii I. 81. χρόνῳ δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις -- τοῦ τριπόδος εὐρεθέντος ὑπὸ τῶν ἀλίων, h. e. in mari, quod Athenas alluit, περὶ τὴν Ἀθηναίων θάλασσαν scripsit sect. 31. Strabo de Caesaraugusta II. p. 246. B. [p. 162. D. ed. Cas.] ἢ ἔφαμεν ἐν τῷ Ἰβήρῳ ἰδρύσθαι: ubi vir magnus ἐπὶ τῷ, scriptore in praecedentibus praeunte. At idem I. p. 64. C. [p. 38. A. ed. Cas.] οὔτε γὰρ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάττῃ οἰκοῦσιν τινες Αἰθίοπες, mare nostrum sive mediterraneum non accolunt Aethiopes. Sed manum, quod dici solet, de tabula. WESS. — Conf. ad II. 163, 7. notata. S.

14. Πολυκράτεια παραστήσασθαι) Laxius est, ad expellendum. Thucydidis καὶ πολιορκία παρεστήσαντο Schol. recte explicant ἰδοῦλῶσαν, I. 98. et 124. Suidas in Παρίστημι ex Procopio, ut opinor, ὡς τὰ μὲν βία ἔρει, τὰ δὲ ὁμολογία παρίστατο. Is certe Bell. Vand. I. 3. ἐπὶ εὐδ' βία, οὐδὲ ὁμολογία -- παραστήσασθαι οἷοί τε ἦσαν. Lege Schol. in Sophoclis Oedip. Colon. vs. 909. et Cl. Wasse Addend. Thucydid. p. 667. WESS. — Conf. III. 13, 9. S.

20. ἢ ἄρα προδιδώσι οὗτοι) Vallam, cuius Latina durant, [si eum redeuntibus aliis prodidissent,] legisse hic προῶσι aut προάγωσι, suspicatur doctus vir in litteris ad me, neutro contentus, ut nec vulgato. De Laurentio omnia alia pronuntiare debeo; in schedis Arch. discrepantia nulla, nulla

in *Vind.* quibus *Vallam* simillimas versasse constat. Προ-
 δίδωσι πρὸς τοὺς etc. idem est, ac *inita proditione transfe-*
giant. [Conf. V. 113, 3 et 5.] Congruit ἱβουλεύοντο ἐκλιπῶν
 τὴν πέλιν εἰς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας, VI. 100. et de Thespien-
 sibus αὐτῶν ἐκλειπομένων εἰς τὴν Πελοπόννησον: quibus citra ta-
 lem ellipsin tenax gratia non perseverabit. Mox [L. 21.]
 • *Suida* duce et genio sermonis αὐτοῖσι νῆσοις αἰσῶσι amplecti
 libuit. Vide ad Librum superiorem c. 46. WESS.

CAP. XLVI. 4. τὰ μὲν πρῶτα λεχθέντα) Nervos La-
 conico dicto *Med.*, prorsus sine auxiliatore, incidit, pro-
 ptereaque vituperium, non laudem meritis. Si *Plutarcho*
 fides, responderunt Samiis Lacones, τὰ μὲν πρῶτα ἐπιλε-
 λάθαμεν, τὰ δὲ ὕστερα οὐ συνήκαμεν, διὰ τὸ τὰ πρῶτα ἐπιλε-
 λάσθαι, Laconic. Apophthegm. p. 232. D.; quorum postrema
 Spartanam fortassis brevilloquentiam dedecorant, reliqua
 pondus addunt atque auctoritatem scripturae Codicum
Arch. et *Vind.* defenduntque probantem. WESS.

7. τὸν θύλακον ἀλφίτων δίδωσι) Quod aliunde *Steph.*
 [in ora] enotarat, e *Med.* recepit *Gronov.* Melior meo iu-
 dicio vetus est lectio: τὸν (id est τοῦτον) ἀλφίτων δίδωσι,
 aut, quod hic praetulerim, τόνδε: nempe δεικτικῶς, huncce,
 quem digito monstrabant, saccum inanem, farina indigere,
 atque adeo tacendo dicentes: Ὡς ἄλφει' οὐκ ἔστιν ἐν τῷ
 θυλάκῳ. Illud τόνδε et τοῦτον sic in primis comoedia fre-
 quentat. In *Aristoph.* *Nub.* vs. 1145. τοῦτον πρῶτον λαβέ:
Bergler. istum saccum farinae prius accipe. Schol. θύλακον
 ἀλφίτων δίδωσιν αὐτῷ. Vulgatur in *Av.* 443. Μὴτ' ὀρχίπιδ'
 ἔλκειν, μὴτ' ὀρύττειν. Χο. Οὐτί που τὸν, οὐδαμῶς. Quibus non
 est ignota comoediae petulantia, Τόνδ' οὐδ. scribendum esse
 fatebuntur. Neque in Comicis tantum Tragicisque, sed et
 in Oratoribus et Historicis multa pendent ab actione ani-
 mo repraesentanda. Exemplo sit notum illud, quod per-
 hibent statuæ monumenti Sardanapali inscriptum: Ἐσθίε,
 πῖνε, παῖζε, ὡς τὰλλα τοῦτου οὐκ ἄξια: apud *Athen.* XII. p. 530.
 c. qui ad τοῦτου recte scribit, τοῦ ἀποκροτήματος εἶνε λέγει:
 cetera huius non facio, digitorum crepitus nimirum: quae
 leguntur alibi, istius τοῦτου sunt interpretamenta: vid. ill.
Bouhier Diss. sur Sardanapale p. 384. Ista prostant in Ap-
 pend. *Vatic. Prov.* p. 312. τὸ ἐπιστὸς τῷ μνήματι ἀγαλμα,
 ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας, πεποιήται ὥστ' ἀναπολαρχῶν

τοῖς δακτύλοις: corrigo: ὡς τινὰ ἀποτιλοῦν ἤχον τοῖς δακτύλοις. [At vide Suidam in Σαῖδαπα. et in Ἀναποληκοῦν, quod ipsum quidem verbum cum sua interpretatione in Küsteriana Suidae editione temere praetermissum est; tum confer Hesychium voc. Ἀπιλήκεσιν et Ἀπολάκημα: intelligesque nimis violentam et arbitrariam esse emendationem a Viro doctissimo propositam, satisque fuisse ὥστ' αὖ ἀποληκοῦν corrigere, coll. H. Steph. Thes. voc. Λακίῳ.] Eadem hac opera in Schol. ad Arist. Ran. vs. 944. γρυζοντας οὐδὲ τούτῳ: emendari poterit, εἰκὸς αὐτὸν ἀποκροτεῦντα τῷ δακτύλῳ δεικνύειν τὸ, οὐδὲ τούτῳ: vulgatur ἀπρακτεῦντα. VALCK. — In nostra ad h. l. Var. Lect. sunt nonnulla parum accurate posita. Primum monere debueram, τὸν θύλακον iam ab H. Steph. in ora fuisse adnotatum. Tum imprudenti exciderat, ut scriberem „ἀλφίτων delevit Schaef.“ pro eo quod volueram debueramque „θύλακιν, inde a Gronov. vulgatum, denuo abiicit Schaef.“ Denique magis distincte docere debueram, nostrum cod. F. tenere quidem θύλακον δι' αἰφροντί, sed dein dare ἴφασαν τὸν θύλακα ἀλφίτων δέσθαι: atque ita fortasse ipse Herodotus, variare amans verborum formas, scripserat; a recto casu ὁ θύλαξ. S.

9. τῷ θύλακῳ περιμεράσθαι) Frustra H. Stephanus ad haec adhaesit, mutila arbitratus. Diogenes, luxum Socrati exprobrans, περιμεράσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκίδῳ καὶ τῷ συμποδίῳ, nimium fuisse aiebat in parva domo et lectulo, apud Aelian. Var. IV. 11. Non alia Laconum sententia. Samii panarium, et vacuum quidem, in medium collocarant: addiderant, τὸν θύλακον ἀλφίτων δέσθαι. Id Spartani dictum nimiae loquacitatis damnant: satis enim fuisse ostensum panarium. Res manifesta ex Sexto Empir. est lib. II. adv. Mathemat. [§. 23.] p. 293. ubi Chiorum legatus, cum alius in petendo ob multum loquentiae frumento repulsam Lacedaemone tulisset, κινὸν θύλακον porrigens, insuper ἀλφίτων αὐτὸν δέσθαι, prorsus ut Samii, adiungit. At illi oratorem reprehendunt ὡς ἀδελίσχον, tanquam nimis garrulum. ἀποχεράτως γὰρ κινὸς διτχθεὶς ὁ θύλακος ἰσήμενι τὴν τῶν Χίων αἰτίαν. Sic Sextus. WESS. — Nempe sic utique Sextus, respiciens quidem (ut videtur) hunc Herodoti locum, sed fallente memoria Chiis tribuens quod ille de Samiis narrat, interpretatus est Spartanorum responsum; at prorsus

contra Herodoti mentem. Quemadmodum apud Aeliam l. c. Σωκράτη περιεργάσθαι οἰκίδην καὶ σκηνοδίην καὶ βλατίαν, non significat Socrati satis fuisse habere domunculam et lectulum et blautas; sed in hoc nimium fuissq Socratem et supervacanea fecisse, (adeoque τρυφήν, delicatulum fuisse) quod domunculā, lectulo et blautis usus sit, quibus rebus carere potuerat et supersedere debuerat: sic τῷ θυλάκῳ περιεργάσθαι (scil. αὐτοῦς) non significat satis fuisse ostensum panarium, aut (ut H. Steph. latine vertit) illos panario supervacua orationem adiecissee; debuisse contentos esse panarium seu saccum ostendere; sed e contrario, panario supersedere illos potuisse, non opus illis panario fuisse. Et hoc ipsum quidem responsum duobus modis intelligi potest: uno modo, ut dixerint Spartani, rem supervacaneam fecisse Samios quod panarium monstrassent; nempe, satis fuisse verbis exponere quid vellent: quam in partem Schneider accepit in Lexic. voc. Περιεργάζομαι. At haec quidem interpretatio parum apta videtur ubi hoc Samiis exprobrant Spartani, quod nimis multa verba faciant: itaque altero modo accipiendum fuerit responsum, panario (nempe hoc vocabulo. panarium sive saccus) supersedere eos potuisse, in hoc illos nimios (nimis loquaces) fuisse: quum enim panarium ipsum coram monstrassent, satis fuisse dicere, εἰρίων δέσται; nil opus fuisse adiecto vocabulo ὁ θυλάκος. Satis caeteroquin constat, ad ineptiam usque adfectasse Spartanos breviloquentiae gloriolam. S.

CAP. XLVII. 4. οὐκ οὕτω τιμωρήσθαι) Recte restituit Gronov. pro οὐκ τι e Med. cui plures forte Codd. suffragabuntur. Vellem praeterea praeberent: οὐκ οὕτω τιμωρὴς δεσμένοις Σαμίῳσι ἰσχυρεύοντο, ὡς τίσασθαι βουλόμενοι, non adeo Samiis, ut vindictae sumendae cupidis auxiliarentur, quam ut ipsi vindicarent iniuriam sibi illatam. Apud Plutarch. [de Malign. Herod.] T. II. p. 859. c. dixisse feruntur Lacedaemonii, ὡς οὐ βοηθοῦντες, οὐδ' ἐλευθεροῦντες, ἀλλὰ τιμωρούμενοι Σαμίους στρατεύσαντο. Auxilium alteri ferre in iniuria propulsanda dicitur τιμωρεῖν, ἀμύνειν, et ἀρήγειν [τινί]: sed τιμωρεῖσθαι, τίσασθαι, ἀμύνεσθαι, et ἀλῆξασθαι, [τινα] significant sibi illatam vindicare [in altero.] Illud Herodoti haud tritissimum, οὐκ οὕτω -- ὡς βουλόμενοι, quantillum fuisset Gronovio, lectoribus commendasse simillimis aliquot locis designatis e

p. 206, 24. p. 350, 15. [III. 120, 18. VI. 61, 3.] et p. 368, 46. [VI. 108, 14.] οὐ κατὰ εὐνοίην οὕτω, ὥς βουλόμενοι. VALCK.

10. καὶ ζῶων ἐνυφασμένων) Haec redarguunt *Pliniana Hist. Nat. VIII. 48. Plurimis vero liciis texere, quae Polymita appellant, Alexandria instituit: magis etiam Is. Vossii coniecturas de Iudaeis Alexandrinis, talis ὑφαντικῆς auctoribus, et monstra fabulosaque animalia, cuiusmodi erant Cherubini et Seraphini, ut scribit, intextentibus; ad Catull. p. 196. Ars enim in Aegypto Alexandria multo vetustior, et, quae Iudaeis adfricantur, sine locuplete teste. Verum ista huius non sunt temporis et loci. Meliora *Plinii de thorace Amasidis*, *Minervae sacro*, lib. XIX. cap. 1. [sect. 2, 2.] et *Aelian. Nat. An. IX. 17.* in quo Ἀμασιν ex ἄσμασιν praeclare *Trillerus* extudit. WESS. — Ζῶα in pictura, textura, et sculptura, non sola animalia dici, sed cuiuslibet generis figuras et imagines, iam saepius monuimus. Vide ad I. 70, 5. et ad I. 203, 11. S.*

CAP. XLVIII. 6. παῖδας τριηκοσίους etc.) Inmanem hanc crudelitatem *Plinius Nat. Hist. IX. 25.* et *Diogenes I. 95.* obliti non sunt; de nobilium numero puerorum nihil. *Plutarchus* et *mssti* in trecentis acquiescunt, a quibus nihil dissentio. WESS. — Conf. *Valck.* ad c. 49, 7. S.

[13. ἐργόντων Κορινθίων) Nil variant, quod sciam, libri: sed fere non dubito τῶν Κορινθ. scripsisse *Herodotum*. S.]

19. ἐς τοῦτο δὲ οἱ ἐγένετο) Literis duabus repetitis legimus: ἐς τοῦτο τὸ δὲ σφί ἐγένετο, ἐς δὲ οἱ Κορινθιοί, τῶν παιδῶν οἱ φύλακοι, οἷχοντο. Si correctioni favent codices, ut favere videtur *ms. Arch.* tantilla forte non displicebit. VALCK.

Ibid. ἐς τοῦτο δὲ τὸ δὲ ἐγένετο) Vulgata ἐς τοῦτο δὲ οἱ excusatione caret: τοῦτο δὲ σφί, ne sententia labaret, *Reiskius* reposuit; ego *msstos* sequor *Arch.* et *Vind.* diversas codicum scripturas edentes. Quod autem [CAP. XLIX. 2.] φίλα ἦν iidem *mssti* mutatum ierunt, non laudo. *Herodotea* sunt φίλα ποιεῖσθαι, εἰρηναῖά οἱ ἦν, et consimilia. WESS.

CAP. XLIX. 5. εἰς ἀλλήλοισι διαφόροι ἰόντες ἰωῦτοῖσι) Praeferunt haec insoliti quidpiam. Est, cui placet ἰόντες οἱ αὐτοὶ h. e. αὐτοὶ, quamvis iidem sint, quippe ex Corinthiorum metropoli et eius propago, me non invidente. *Herodotus II. 7.* ἔστι εὐρέα Αἰγυπτος τοῦσα ὑπὲρ. Iterum IV. 46. ἀλλὰ φερίοικοι ἰόντες πάντες ἔωσι ἰπποτοξόται:

tum V. 95. αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει. Alia prudens negligens. De tempore deductae in Corcyram coloniae, non eadem omnium opinio. Eusebium si sequi consultum fuerit, Olymp. xviii. a Corinthiis occupata est: cuius quidem sententiam dum ill. Scaliger testimonio Diodori V. 16. stabilire voluit, a vero aberravit, Pityusae isthic initia describuntur, nulla Corcyrae. Strabo VI. p. 414. [p. 269. D. ed. Cas.] Echecratem, Corcyrae conditorem, comitem Archiae, colonos Syracusas deducendi, adiungit sub Olymp. xi.; Timaeus vero in Scholiis Apollonii Rh. IV. 1216. sexcentis ab eversa Troia annis constitutam ait; gravissime, modo Critici verba eius bene expresserint, lapsus: foret enim his ex calculis colonia Cypselo et Periandro posterior. Ut ut fuit, si Echecrates, coloniae auctor, aut ira percitus aut ignominia notatus, Corintho excessit, quod Timaeus significat; certa manent, quae de Corcyraeorum et Corinthiorum inimicitiiis hic produntur. Adde antiquissimum tota Graecia navale praelium hos inter pugnatum apud Thucydidem I. 13. WESS.

Ibid. εἰς ἀλλήλοισι etc.) Nota quidem graeca locutio, διαφοροὶ ἐνύγχανον ἔοντες: sed nondum exputo, quid sibi velint ista: εἰς ἀλλήλοισι διαφοροὶ ἔοντες ἑωυτοῖσι. Ponuntur ab Herodoto valde vicina, ἔστι -- εἰῶσα, ἢ -- ἑών, et similia; sed de rebus tamen diversis: p. 237, 15. 20. 268, 26. 278, 5. [IV. 46. IV. 147. et 175.] Lib. VI. c. 52. de Eurysthene et Procle, τοὺτους, inquit, ἀνδρωθέντας, αὐτοὺς τε ἀδελφεοὺς ἔοντας, λέγουσι διαφοροὺς εἶναι τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς αὐτίων ἀλλήλοισι. Ad istam rationem si hic legeretur, νῦν δὲ αἰεὶ, ἐπὶ τε ἔκτισαν τὴν νῆσον, εἰς ἀλλήλοισι διαφοροὶ, ἔοντες ἑωυτοῖσι συγγενεῖς, vel ὁμογενεῖς, vel simile quid, nihil hic esset impediti: nam revera Corcyraei cum Corinthiis eiusdem fuere generis atque originis participes, Corinthiorum quippe coloni; sed, quae maioribus suis debebant, habentes neglectui, opibus etiam elati, marique potentes, ab antiquissimis usque temporibus in sua viscera saevientes bella gessere cum Corinthiis, vicinis Atheniensibus discordiam foventibus, dum suas inter se vires colliderent, utilissima. VALCK. — Vide Var. Lect. et conf. III. 108, 4 seq. et Adn. ad I. 122, 4. S.

7. ἐπ' ἐκτομῇ) Sardes misit τῶν πρώτων Κερκυραίων τοὺς

παῖδας. Cap. 48. dicitur eum in finem misisse παῖδας τριπλοῦς αἰσίων τῶν πρώτων: ubi rectius τριπλοῦς videtur legisse Plutarch. II. p. 859. r. Hic et in seqq. narrata Diogenes Laërt. adtigit I. 94. et 95. ubi notat Menagius. VALCK.

CAP. L. 6. Προκλῆς) Sic omnes. Th. Gale ex Arch. Πατροκλῆς eruit, deceptus linea, quā προκλῆς in codice ornatur: habet eandem Περιανδρος, et, quae propria dicuntur, nomina. Diogenes I. 100. et Athenaeus XIII. p. 589. r. tyranni nomen parili modo scribunt; Pausaniae II. 28. Πατροκλῆς est, frequentissima utriusque tituli ex conpendiariae scriptiois lege conmutatione. WESS.

16. τίλος δὲ μιν περιθύμως ἰχόμενος) Quod edebatur περί θυμῷ ἰχόμενος docti viri per tmesin dissectum censuerunt: mihi περιέχσθαι creberrime se in Musis obfert, nusquam, quod quidem recorder, tali usu. Περιθύμως dabit Aeschylus Choëph. 38. Περιθύμως (quod in Arch.) ἔχων Noster II. 162. et ὀργῇ ἰχόμενος I. 41. etiam Procopius Bell. Goth. I. 10. qui quoque c. 7. καὶ θυμῷ πολλῷ ἦδη ἰχόμενος, et c. 18. θυμῷ μεγάλῳ ἰχόμενος: tum, quod paulo audacius, cap. ult. θυμῷ τε πολλῷ καὶ κραυγῇ ἰχόμενοι. WESS. — Cum περιθύμως stare ἰχόμενος non potest: ἔχων oportebat, ut II. 162, 25. Itaque tenenda longe plurimorum codicum scriptura περί θυμῷ, quemadmodum apud Poëtam Iliad. v. 119. ὑμῖν δὲ νυμφοῦμαι περί κῆρι: et ibid. 206. τότε δὲ περί κῆρι Ποσειδάων ἰχολάβη: sive cum Schaef. περί retracto accentu pingere malueris, περί θυμῷ ἰχόμενος, ut περί idem ac περισσῶς valeat, quomodo talibus in locis apud Poëtam scribere doctiores Editores consueverunt. S.

CAP. LI. 14. ἀπελαυνόμενος ἀν' ἡῖε) Eleganter ἀν' ἡῖε Cl. Reiskius. Quid si ἀν' istud παραπληρωματικὸν sit, ut profecto paullo superius est? [De usu particulae ἀν' cum indicativo, in re quae subinde fit, vel identidem fieri solet, vide Herman. Adn. 286. ad Viger. et, quem is laudat, Brunck. ad Sophocl. Philoct. 290. Caeterum conf. Var. Lect. ad h. l.] Porro ἐπ' ἑτέραν τῶν ἑταίρων vitiose scriptum Cl. de Pauw censetur: nam sodalium, inquit, aedes si adiisset Lycophron, non recepissent eum, quia Periandri erat filius, sed quoniam amicus et sodalis: praestare ἐπ' ἑτέραν τῶν ἑτέρων. Sic ille, argute magis, opinor, quam solide. Sodalium, τῶν ἑταίρων, abesse non potest mentio. Ceterum a Periandri edicto Oedipi verba

ap. Sophoclem Oed. Tyr. 347. μήτ' εἰσάχουσθαι, μήτε προσφάσιν
τινα, non abirent multum, ni uberiozem ea quae sequun-
tur, sanctionem complecterentur. WESS.

CAP. LII. 16. εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνεσι)
Hesychius: Ἐναντιότης, ἔρις καὶ Ἐναντία, ἀλλήλοις ἐρίζοντες:
hoc si verum est, ἐναντίοις hic scribi potuit pro ἐρίζουσιν:
εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐναντίοις ἐγγόνεσι, ἐξ ἧς ὑποψίην ἐς ἐμὲ ἔχεις.
Suum sic tegit irati crudele facinus Periander, qui ux-
orem Melissam interfecerat, ὑπὸ ὀργῆς βαλὼν ὑποβιάσθην, ἢ λυ-
κτίσας τὴν γυναῖκα ἔγκνον οὖσαν, ut scribit Diog. Laërt. I. 94.
Quid Periandrum crudelem reddiderit narrat Parthen. πρὸ
Ἐρωτ. Παθῆμ. c. 17. VALCK.

Ibid. ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνεσι) Fuit qui ἐν οἰκίοις emendaret:
neque enim αὐτοῖσι, si ad ἀγαθὰ referatur, consistere pos-
se. Hoc verum quidem. At ἐν αὐτοῖσι, modo tacitum πρῆγ-
μασι intelligatur, bene procedit. Reiskio ἐν αὐτοῖσι, aut
αὐτοῖσι, idem est atque ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, si quae calamitas no-
bismet ipsis contigit. WESS. — Reiskius, in editis Anim-
adv. adsentiens Wesselingio, ἐν αὐτοῖσι his in rebus, hoc in
negotio interpretatur. Mihi prior eiusdem interpretatio
probata est; ita tamen ut ἐν αὐτοῖσι intelligam apud nos,
in familia nostra. IV. 97, 19. habemus ἐωυτοῦ εἵνεκεν idem
valens ac ἐμειωτοῦ. conf. Var. Lect. VII. 28, 5. Pro ἐωυτ. vel
ἐαυτ. vero haud raro nudum αὐτ. ponitur: sic II. 143, 19.
αὐτοῦς valet ἐωυτούς; et II. 162, 25. αὐτῷ i. q. ἐωυτῷ. Atque
etiam III. 85, 5. αὐτῶν haud obscure notione ἡμῶν positum
videtur. S.

19. ὅσῳ φθονέσθαι κρίσσεν etc.) In celebri hoc et passim
cunctis probato dicto si qui ex Stobaeo ἔσον praeoptave-
rint, non repugnabo. Brevius κρίσσων οἰκτιρμῶν φθόνος Pin-
darus extr. ode I. Pyth. WESS.

30. ἰόντα αἰτιώτατον) Perbrevis exstat apud Diogen. Laërt.
I. 100. epistola Dorica, velut a Periandro scripta ad soc-
rum Proctem, cuius pars sic vulgari debuerat: Ἀμὴν μὴ
ἀκούσιον τᾶς δαίμαρος τὸ ἄγος τὸ δὲ ἐκὼν, τῷ παιδί ἢ ἀπὸ θυ-
μοῦ με ποιήσας, ἀδικεῖς. ἢ ὦν, παῦσεν τὰν ἀπηνείαν τῷ παιδί,
ἢ ἐγὼ τὸ ἀμυνώμαι. Pro τοῖ Dorismus τὸ. id est εἰ, postu-
labat. Uxoris cadaver Epidaurum ad Proctem misisse vi-
deri posset e Pausania Periander, qui Melissae quoque μητ-
μα prope Epidaurum invenit II. [28.] p. 177. VALCK.

CAP. LIII. 6. οὐκ ἐνέωρα) Tot schedis obluctari temerarium censeo, eoque magis, quod dictio *Herodoti* genium spiret. Εἰ γὰρ ἐνέωρων τοῦτο ἐν ὅμιν scripsit lib. VIII. c. 140, 2. et I. 38. οὔτε ἄλλο - - παριδὼν τοι. Ex *Medic.* οὐκ ἔωρα finxit docte οὐ νόον ἔωρα *Reiskius*, quo uti non licet. **WESS.** — Frequenter verbo ἐνέωρᾶν utitur *Noster*; sed constanter ita, ut accusativus aliquis verbo iungatur. Quare nudum οὐκ ἐνέωρα utique videri poterat nimis abrupte hic positum: at nimirum e praecedd. intelligendum, οὐκ ἐνέωρα αὐτὸν δυνατόν ὄντα τὰ πράγματα ἐπορᾶν. S.

6. τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παιδῶν) Nomen iuveni, quod hic signatum non est, *Nobil. Palmerius* Exercit. p. 15. ex *Aristotelis* *Politic.* lib. V. 12. Gordium, cuius filius *Psamnetichus* *Periandro* successerit, indidit. Verum Gordius ille, sive *Gorgias* potius, *Periandrum* non agnovit patrem, sed fratrem, utpote *Cypselo* progenitus. *Plutarcho* utor teste et auctore, *Conviv.* vii. *Sapient.* p. 160. **WESS.**

{8. ἀνακρίσιος) Commodius utique ἀποκρίσιος videri poterat, quod offerebant codices nonnulli: sed speciem hoc habet emendationis e librarii alicuius ingenio adlatae. S.]

14. ἡ αὐτὸς σφί ἀπελθὼν ἔχειν) Illa σφίσα saepe dixit *Herod.* forsitan et hic, ἡ αὐτὸς σφίσα ἀπελθὼν, ubi poni quoque potuit tanquam de exule κατελθὼν. Duo memorarat puella, τὴν τε τυραννίδα ἐς ἄλλους πείσειν, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς διαφερεθῆντα, imperium, et bona paterna, quae sic in *Attico* quoque foro dicebantur. **VALCK.** — Σφί, ut μιν, valet αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό: itaque h. l. ad οἶκον referri potest, et cap. 52, 18. ad συμφορὴν. Sed non solum singularis numeri est id pronomen, verum etiam pluralis, ut apud *Poëtam*, *Iliad* λ'. 111. et τ'. 265. S.

15. φιλοτιμὴν κτῆμα σκαίον.) Nihil verius: at *Periandri* *Lycophron* non φιλότιμος, sed erat φιλόνηκος et pervicax. Quandoquidem tamen nimia φιλοτιμία et φιλονεικία vitia sunt adfinia, sic ut saepe iungantur φιλότιμος ἄγαν καὶ φιλόνηκος, quin dici nonnunquam videtur veteribus φιλοτιμία, quae propria potius adpellatione vocanda esset φιλονεικία, nihil et hic novandum censerem; si scripti libri vulgatae lectioni concisunt. Hanc praefert et *Stobaeus* *Tit.* xxiii. p. 190. ubi sequentes quoque leguntur *Herodoteae* *Periandrines* egregiae sententiae, nisi fallor, e poë-
Herodot. T. V. P. II. E

his expressae. Primam harum Sophocli debet *Herodotus*, postremam, τυραννὶς χρῆμα σφαλερὸν, πολλοὶ δὲ αὐτῆς ἱεσται εἶσι; forsā Euripidi. Euripidea Stobaei p. 343. Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξιύεται Δεινοῖς ἱρώσιν, ἧς φυλακτίον περί: sic scripta retulit Grotius in Floril. p. 185. ut οἷς pro ἧς posuerit. Πέρη commutetur in πέρ, id est πάτερ, frequens in fine senariorum Euripidae. Locum sincerum praestabo, sic a me dudum emendatum:

Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξιύεται
δεινῶς ἱρώσιν, οὗς φυλακτίον, πάτερ.

Regnum undique petitur misere amantium insidiis, quae, mi pater, praecavendae sunt. VALCK.

16. Μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ) Melior hic ordo et probatior. Sophocles in Stob. Serm. IV. p. 54. κακοῖς ὄταν θύλων ἰῶσθαι κακά. Apollon. Rh. IV. 1081. σχιδόν δὲ κακῷ κακὸν - - ἀκισμένῃ. Appian. I. Bell. Civ. p. 601. Σύλλας κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος. [Similiter Idem, Civil. IV. c. 11. ἀτύχηματι τὸ ἀτύχημα ἰωμένη.] Libanium, Io. Chrysostomum, Palladium, Proclum, ipsumque Thucyd. V. 65. etsi alia ordinatione usum, nunc omitto. Qui quidem cum κακῷ articulum negent, nec hic necessarius erit. Vid. Duker. ad Thucydidem et Vincent. Riccardum ad S. Procli Or. XVII. p. 505. Προτιθῆαι, quod sequitur, dialectus, et ἀπίβαλον Stobaeus, mssti, atque usus rata habent. WESS.

28. Περιανδρὸς ἰστῆλλετο ἐς τὴν Κίρκην.) Male Laurentius Perriander Corcyram ipse veniebat, iuvenis Corinthum. Conatus et consilium itineris indicantur, quo de more ad I. 68. Nex Lycophronis, ni fallat Schol. Thucyd. I. 13. ansam dedit certamini Corinthiorum et Corcyraeorum navali, quo nullum tota Graecia prius. Si Thucydidem audimus ipsum, pugna ista cclx. ante finem belli Peloponnesiaci annis pugnata fuit. Age, amputentur anni cclx. a Period. Iul. Ann. 4310. quo bellum istud terminatum fuit, et praelium in annum eiusdem Periodi 4050. incidet: at eo Cypselus, Periandri pater, necdum Corintho, Bacchiadis obpressis, potitus erat. Itaque errat Scholiastes. Probe memini, Ampl. Bouherium in cclx. Thucydidis annis vitium animadvertisse Dissert. Herodot. c. xv. atque ex cclx. annos fecisse clx., unde consequens esset, ut naumachia contigerit An. Per. Iul. 4150. quo, si Diogeni Laërtio et Euse-

bio credimus. Periander rebus humanis dudum exemptus erat. At hinc abeo. Satis est, egregie a *Thucydide* firmari, inimicitias Corcyraeorum et Corinthiorum citissime ortas et propagatas fuisse, quo de superius. WESS. — Verbum στελλίσθαι subinde quidem latine redditur *proficisci, iter facere*; nec vero id satis adcurate. ἱστάλη quidem *profectus est* significat; sed στίλλεται, *ad iter se instruit*; et ἱστίλλετο, *ad iter se instruebat, proficisci parabat*. S.

CAP. LIV. 4. ὑπεβήσαν) Reliqui sua in sede, haud inconmodum ἐπέβησαν Arch. et Vind. arbitratus. Sic IX. 69. ἐπέβησαν Ἀθηναῖοι τοῦ τείχεος. [ὑπεβήσαν significat, *ultra illam turrem eos iam penetrasse*.] Cur mox ἀπηλάθησαν et ἐπισπόμενοι, quod Portus coniiciendo adsecutus fuerat, reformaverim, significatum saepe antea est. WESS. — ἐπισπόμενοι quidem unice verum est. at ἀπηλάθησαν non deterius quam ἀπηλάθησαν. vide Var. Lect. c. 46, 1. et Adnot. ad I. 168, 7. S.

CAP. LV. 7. αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμεν) Quae sequuntur, δήμου γὰρ τούτου ἦν, huius enim erat oppidi civis, in ipsius Codice perverse scripta rectius non attigisset in libello de Dial. Gregorius, quem Corinthum vocant. Δῆμον sive demum dicamus, seu oppidum, sive curiam, singula Ciceronis adfirmari possunt auctoritate. Non apud Athenienses tantum, sed et alibi pagi vel oppida minora dicebantur δῆμοι: neque tamen promiscue de quibusvis ista fuit adhibita appellatio; nihil minus. Quando e pagis diversis, vel minoribus oppidis, cives, seu sponte, aut etiam inviti coaluerant in unam civitatem; tum dicebantur isti pagi δῆμοι, et singulorum cives, in suam singuli veluti curiam transscripti, curiales et δημόται. Singula ista oppida sua sibi sacra habuerunt non tantum, sed et suos Magistratus, suum δῆμον, sive popularem regiminis formam. Ea de re sorte dicam aliquando explicatis in *Diatribae de demis Attices*; in quibus eandem nominis rationem fuisse iudico, atque alibi locorum; et in hac ipsa Pitana, uno e minoribus oppidis Laconicis, duro Spartanæ civitatis imperio parentibus. Erat Archias Herodoti demo Pitantes, et Lacedaemonius. Videtur autem illo familiariter usus Herodotus, et, ut saepe humana fuit passus, propterea hanc avi huius Archiae collaudandi captasse occasionem: fecit

idem in aliis. Verum hac etiam in parte a *Thucydide* diversissimi ἢ Ἡροδότου διαθέσεις ἐν ἅπασιν ἢ ἐπιεικής, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς συνηδομένη, ut vere civis eius iudicabat *Dionysius*. VALCK.

8. δήμου γὰρ τοῦτου ἦν) Nulla status his foret controversia, ni mssti et G. *Corinthus* dissentirent. Schedae *Vind.* et *Arch.* longius, me iudice, aberrant: in *Corinθο*, ut passim editur, est, quod inprobo. *Aldus* vulgaverat Anno MDXII. αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνους συνεγενόμην δήμου τοῦ ἦν, ἀντὶ οὗ ἦν, vitiose citra dubium. Si scripseris, αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμην, δήμου τοῦ ἦν, videbitur Herodoteum. Ita *Corinthus* certe opinatus est. Verum uberius hoc doctissimus iuvenis *Gisb. Koen*, cui *Corinθi* de Dialectis Eclogas, culte tractatas, brevi debemus, examinabit. De *Pitanae* δήμου ad *Eurotam* *Laconico Gronov.* et *Io. Meursius* *Miscell. Lac.* IV. 9. WESS.

12. ὑπὸ Σαμίων εὔ.) Malui msstos plures sequi. Fateor, publice contumelatos bene (εὔ) plerumque fuisse sepultos; an semper, ignoro. Sane εὔ publicae sepulturae amplius quoddam decus addit. Vocula ipsa saepe orationem terminat in *Herodoto*, cap. 82. monitore *Gronov.*, in *Petitiones* *Fragm. ap. Stob.* pag. 488. ἀνδάνει ταῖς γιννομέναισιν εὔ. Ego vero non ambigo, quin ταφῆναι *Noster* nationis et dialecti consuetudine exaraverit. Conf. *Eustath.* in *Homer.* p. 519, 41. WESS. — Adde *Adn.* ad I. 130, 8. et ad II. 121, 11. S.

CAP. LVI. 5. λόγος ὥρμηται, λέγεται) Apte nexa haec non sunt: saltem λέγεται γὰρ etc. Praestaret ὥρμηται λέγισθαι, Πολυκράτεια etc. Sic adsolet enim. Ὁ λόγος ὅδε ὥρμηται λέγισθαι: IV. 16. Iterum VI. 86, 4. Statim μελίβδου, *Ael. Dionysio* ap. *Eustath.* in *Homer.* pag. 1340, 50. [p. 1469, 20. ed. Bas.] obtemperans, amplexus sum. Vid. ad *Diodorum* lib. II. [c. 10.] pag. 125. WESS. — Qua caussa λέγεται γὰρ maluerit *Vir* doctissimus, non video: immo prorsus ab hoc loco aliena foret haec particula. Nec vero ad λόγος ὥρμηται quidquam desideratur: sic sane et φάτις ὥρμηται ait, VII. 189, 7. *fama* exiit, emanavit, fertur. Caeterum moneo, esse h. l. plenam locutionem, qua alias elliptica usum esse vidimus *Nostrum*: quod si enim contuleris loca a nobis in *Adn.* ad I. 58, 7. adlata, intel-

ἴγες, ex more Nostri citra sententiae damnum omitti h. l. verbum λέγεται potuisse; quod ipsum verbum, si vel ab uno vetere codice abesset, equidem arbitrarer temere in reliquos codices invasisse e scholio, quo olim aliquis adnotasset, λόγος ἄρμυται idem ac λέγεται valere. S.

8 seq. ταύτην πρώτην στρατηγήν etc.) Egregius, nimius tamen, Medic. est in Λακιδαιμόνιοι Δωριεῖς. Postremum satis fuerat. Alia prave mutat. Vagum et generale nimis, (quod et G. Arnaldus Animadv. cap. 29. vidit:) ubi πρώτην induxeris, sententiae nascitur genus. Primam fuisse signat, ut eiusmodi in Asiam expeditionum initia constarent. Finxi praeterea στρατηγήν ex coniectura, quam perpetuus Scriptoris mos certissimam praestat. Praeivit quaedam ex parte Editor Genevensis. WESS.

Ibid. ταύτην πρώτην --- Λακιδαιμόνιοι Δωριεῖς) Istam primam expeditionem in Asiam dicuntur suscepisse, ταύτην πρώτην στρατηγήν: sic enim scripserat: perperam Gronovium obliterasse vocem πρώτην, monuerat G. Arnaldus Anim. pag. 162. Precibus Ionum Asiaticorum excitati iam ante Spartani rebus se miscuerant Asiaticis, Herod. I. cap. 152. sed haec prima illorum erat στρατιά, vel ἔξοδος, in Asiam. Imitator Herodoti Pausanias de primo loquens bello Messenico, IV. [5.] p. 292. ταύτην, inquit, Λακιδαιμόνιοι πρώτην ἐπὶ Μεσσηνίους ἔξοδον ἐποιήσαντο. Scientem historiae Graecae neminem sanequam offenderent alibi Λακιδαιμόνιοι Δωριεῖς: sed hoc in loco Lacedaemonios e proximis notissimos nemo requireret, si Δωριεῖς in Codicum nominarentur contextu, voce Λακιδαιμόνιοι in marginem reiecta. Alia longe res est in his Atheniensis Euphemi apud Thucyd. VI. 82. Imperio recusamus esse subditi ἡμεῖς, (Ἀθηναῖοι,) Ἴωνες ὄντες, Πελοποννησίοι; Δωρυῖς, respondentis ad ista Syracusani Hermocratis, cap. 80. ἐπιβουλεύμεθα μὲν ὑπὸ Ἴωνων; αἱ πολέμιων, προδιδόμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν, Δωριεῖς Δωριέων. Apud Pausan. VII. pag. 537. bellis Persicis Achaei Λακιδαιμονίους Δωριεῖς ἀπηξίου σφίσι ἡγίεσθαι. Hoc nominis honore superbi praesertim Heraclidae Spartani se libenter Δωριέας nuncupabant; Asiaticos non tantum, sed Athenienses vel in primis per contemptum Ἴωνας: vid. Thucydides p. 323, 72. 426, 51. 450, 46. 482, 21. 483, 66. 520, 56. Propter ista horumque similia, plerique tanquam Herodotea hic etiam utrumque censebunt retinendum. VALCK.

CAP. LVII. 5. καὶ νησιωτίων μάλιστα ἐκλούτεον) Quod Corinthus hinc adfert κατ' ἀρχαίς νησιωτίων etc. unde accepit, iuxta cum illis scio, qui ignorant: est quoque inutile. Siphniorum metalla et pecuniae veterem abundantiam, (nam seriore aevo nihil illis tenuius,) ex Nostro, Suida et Phavorino in luce S. Bochartus posuit de Phoenic. Colon. lib. I. 14.; quibus accedere Pausanias, Siphniorum apud Delphos thesaurum atque opes memorans lib. X. 11. pag. 823., obportune potuerat. WESS.

11. εἰ αὐτοῖσι) In Gregorii de Dialectis libro msto legitur: ὡς αὐτοῖσι τὰ παρὲντα ἀγαθὰ etc. Si qui forte Codd. adfirmarent, illud ὡς considerari mereretur; pro πᾶς, quomodo, Tragicis aliisque frequens. Siphniis datum oraculum soli debemus, opinor, Herodoto, quo iubentur φράσασθαι ξύλον τε λόχον, κήρυκα τ' ἱερὸν. Huius ξύλον λόχον fieri potest, ut Themistocles fuerit recordatus, dum Delphici vatis τῆχος ξύλον civibus ille suis utiliter interpretabatur: φράζεσθαι, in oraculis verbum usitatissimum, significans animo considerare, saepius etiam notat considerata cavere, φυλάξασθαι. Apud Plutarch. T. I. pag. 597. c. et T. II. pag. 399. v. φράζω δὲ Σπάρτη, -- Μὴ σθένι ἀρετιποδὸς βλάβῃ χολῇ βασιλείᾳ. Vates Diopithes in Xenoph. Ἑλλ. III. p. 289, 6. εἶπεν ὡς Ἀπέλλωνος χρησμὸς εἴη, φυλάξασθαι τὴν χολὴν βασιλείαν: utrumque iunxit in Agesilao Plutarch. I. p. 612. E. εἶλοντο χολὴν καὶ πεπρωμένον, ὃ παντὸς μᾶλλον αὐτοῦς εἰδιδασκε φράζεσθαι καὶ φυλάττεσθαι τὸ δαιμόνιον. Deo Delphico rectius obsecundassent Spartani; nam egregius Imperator Agesilaus immoderato in Thebanos odio suaeque dominandi cupidine patriam pessumdedit. VALCK.

CAP. LVIII. 6. αἱ νῆες ἦσαν μιληθεφείες) Grammaticis si fides manet, λακὼν erit τὸ νέες ex Vindob.; in Musis, quod supra admonitum, mira valet inconstantia, nullā scriptoris culpā. Naves μιληθεφείες Homeri versibus celebrantur: μιληθεφείας qui adpellarit, novi neminem. Eustathius de conpositis ex ἀλείφω huiusmodi, διὰ δὲ τοῦ φ, μόνον τὸ ἰῶτα ἔχουσιν· οἷον ἄν κ λ ι φ ἦς ναῦς, ἢ μὴ ἀλιφεῖσθαι πίσση, καὶ πισσαλιφῆς, ἢ πεπισσωμένη: in Odys. p. 1561, 8. [p. 260, 45. ed. Bas.] Paria Etymolog. p. 61, 5.; quorum quidem ex scito μιλητηφείες levi opera fingentur. Mihi Arch. μιλητῆλοιφείες vehementer blandiuntur. Ξηραλοφιῶν, μυραλοφιῶν suppetias ferunt. WESS.

CAP. LIX. 2. Ὑδρία ἐν τῇ Πελοποννήσῳ) Praeclara Arch. et Vind. laus ex instaurata insula. Θυρέη, Thyrea, in mediterraneis Argolidis et Laconicae finibus, in numero insularum locum capessivit nunquam, neque potuit. Venit in ditionem ea post acre certamen, de quo I. 82., Spartanorum; a quibus humanissime Aeginetis exulibus contributa fuit colenda et habitanda, Pausania auctore lib. II. c. 29. et 38. Nihil proinde iuris in eam Hermionensibus. Contra ea, ut Cl. Askev belle animadvertit, Hydrea insula e regione Hermiones in sinu Saronico situm habebat, eodem Pausania Corinth. cap. 34. p. 192. testificante. Est quidem in Steph. Byz. Ὑδρία, νῆσος πρὸς τῇ Τροϊζίνι, sed stabilit insulae posituram: vicinae enim Hermione et Troezen; unde et Samii pecunia redemptam Troezeniis certa lege tradiderunt. Atque hinc fortassis πρὸς τῇ Τροϊζίνι in Stephano, quoniam eius in civitatis potestatem devenerat. WESS.

5. Ζακυνθίους ἐξελοῦντες) Omnes ita. Herodoto solemniam sunt ἐξελῶντες, ἐξελῶν, ἐλῶν, IV. 148. V. 63. IX. 89., ad quam formam et hic ἐξελῶντες scripsisse, credibile est. Eadem Jo. Piersoni sententia ad Moerid. pag. 146. WESS. — Potuerat ἐξελῶντες scribere, sed et ἐξελεῦντες probum. Vide nostram Var. Lect. 5.

8. τῆς Δικτύνης) Sic omnes, etiam Valla. Δικτύνην, Dictynnam, creberrime alii, ut notum omnibus, scribunt. In numis Cretensium apud Mediobarbum ΔΙΚΤΙΝΑ: in Cornuto Nat. Deor. c. 34. [pag. 230. ed. Gal.] Δίκτηνα et Δίκτηνα. Multa de ea Diodorus V. 76. et ill. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Dian. vs. 205. WESS.

10. καπρίους ἰχ. τὰς πρώτας) Prorarum insignia, capros, arietes, tauros, apros, leones, viri longe doctissimi, Scaliger, D. Heinsius, Stanleius, ea ornarunt eruditionis copia, ut tacere consultum sit. Accedat Iungermannus ad Polluc. I. 83. Nam Κυπρίους Arch. et Vind., nisi lapsus offendentis fuerit calami, non intelligo. WESS.

12. ἔγκοτον ἔχοντες) H. Stephani praeiudicio, Prolegom. Edit. Secundae, ἐν κέτον ἔχοντες scribendum ubique: solum verum esse κέτον ἐνέχιν ex lib. I. c. 18., quod per tmesin, ut Herodoti plura, disiunctum ἐν κέτον ἔχειν prae-buerit; ἔγκοτον praeterea in adiectivis locum semper ha-

bere. Ego vero bene reminiscens ἔγκοτον στόγος *Aeschyli* Choëph. vs. 391. et *Homeri* κότον ἔχειν, *Il. α.* 82., in viri doctissimi iudicio non adquiesco. Vetant Scholiastes, *Timaeus*, et *Suidas*, et Scriptor ipsemet; siquidem VIII. 29. τούτων δὲ σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον: et IX. 109. ταύτη οὖν ἔχε ἔγκοτον: in quibus tmesi nulla occasio. WESS.

CAP. LX. 2. εὐρέος τε ὑψηλοῦ ἐς πεντ.) *Gronovium*, semper in *Medic.* proclivem, nihil hic demutasse, [scilicet non abiecissem vocab. ὄρυγμα, vulgo olim post ὑψηλοῦ insertum.] mirum accidit. Verissima sunt, quae amplectimur. ὄρυγμα ex insecutis insertum imprudenter fuit. Iustum praeterea τούτου τὸ ὄρ. ex schedis, videlicet montis; nec alia *Cl. Reiskii* suspicio. WESS. — Vide nostram *Var. Lect. S.*

6. διὰ παντὸς δὲ αὐτοῦ) Fossa erat ἀμφοίσταμος, duplici instructa ore. Quare διὰ παντὸς non aliud vult, ac per eundem montem et iuxta priorem fossam [sive in illius medio] excavatam fuisse alteram, quae aquae ductus vicem praeberet. Prior hominibus transitum dabat, ut, si quid aquae ductui labis fieret, sarciretur: unde et latior et celsior altera erat: nam *τριπλοῦν Vallae* et Codicum manifesto aberrat. Mecum faciunt *Cl. de Pauw* et *Reiskius*. Ὁρύσσεται, etsi ὄρυκται II. 158., possessionem recepit: illud enim et cap. 186. Musae primae, atque alias. Placuit quoque ὀχετινόμενον διὰ σάλ. ex codicum consensione. WESS.

CAP. LXI. 4. τῶν οἰκίων μελεδανόν) Servari οἰκίων μελ. potuerat, ni Scriptori placuisset prius. Μελεδανόν τῶν οἰκίων cap. 63. et ἐπίτροπον τῶν οἰκίων cap. 65. fuisse Magum scribit. Mitto perpetuam in his librariorum aberrationem. Conf. I. 109. Recte *Manasses* in *Annalibus*, Οἱ τῶν δαμάτων φύλακες τῶν βασιλείων Μάγοι, de his fratribus. WESS.

15. ὁ μάγος Πατιζιῖθης) Notabile *Pass.* codicis ex *Dionysio Milesio* Scholion ob diversam nominis Magi scripturam. Κατιζῖθης *Zonarae* ex *Herodoto*, sed corrupte. Alii longius abeunt, de quibus *Ian. Butgersius Var. Lect. I.* 8. et III. 10. *Vallae* Latina, tanquam ambigua, *Stephanus* olim in *Voc. Herodoti* Recensione castigavit. Et erant sane, tametsi quadam tenus congrua *Arch.*, non bona. WESS.

16. προερίοντα. - - ὡς Σ. ἀκουατία εἶν) Quando paulo legitur inferius, οἱ κήρυκες προηγόμενον ταῦτα, lectio *Cod. Arch.*

abici debuerat a Galeo, non tentari. [Scil. pro mendoso προελθόντες, quod Arch. hic habet, „forte προελθόντας“ adnotaverat Gal.] De praecone praesertim frequentata προειπὶν, προαγορεύειν, προειρῖν, significant proclamando edicere vel denuntiare. Προειπὶν quum forte legeretur in Attica lege Demosth. contr. Macart. p. 607, 83. in errorem induxit S. Petittum in Legg. Att. pag. 623. Scribi debuerat: προειπὶν τῷ κτείναντι: et apud eundem Dem. p. 647, 98. ἐνομαστὶ μὴ οὐδενὶ μὴ προαγορεύειν, τοῖς δεδρακόσι δὲ καὶ κτείνασι. Doctis notum est quid in Attico foro diceretur πρόβησις et προαγορεύσις. Herodoti Magus edici iussit exercitui, ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστίᾳ ἐπὶ. Sophoclis est in Elect. 340. τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστίᾳ. Istam quidem scribendi formam Noster alibi, quantum memini, non adhibuit; qua Thucyd. utitur et l. 86. οὗς εὐ παραδοτῖα τοῖς Ἀθηναίοις ἐστὶν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακριτῖα, - - ἀλλὰ τιμαρχτῖα ἐν τάχει. Illa Tragicis, Comicis, Platoni, ceterisque Atticis est multo usitatio forma, qua docet amabilis ille morum magister in Xenoph. Ἀπισμ. II. p. 430, 27. quo modo θεραπευτῖον τοῖς θεοῖς, τοῖς φίλοις εὐεργετητῖον, τὴν πόλιν ὠφελήτῖον. Ab utraque distant Herodoteum, οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι, et similia. VALCK.

CAP. LXII. 4. ἐν Ἀγβατάνοις.) Stephanus Byz. haec Herodoti ista in Voce advocans, sic iubet; Laurentius in suis invenit schedis. At nullum gravius urget imperium, quam Scriptoris, cap. 64. urbem non aliter exarantis. Adde lib. I. c. 98. Quae autem Syriae illa Ecbatana sive Agbatana, discernere non stricte queo. Memorat Iosephus Vit. cap. 12. p. 6. Ἐκβάτανα in Galilaeae tractu, sed male habita et vitiosa, quod Spanhemius et Relandus viderunt. In Plinii Hist. Nat. V. 19. de Carmelo, et in monte oppidum eodem nomine, quondam Ecbatana dictum. Id huc pertinere, probabile est. WESS. — De hoc Syriae oppido consulendus omnino Hyde, Relig. Vet. Pers. pag. 541. S.

10. οὕτω μοι) Perplacet: Οὕτω μοι διαπρήξας τό τοι προσδῶκα πρῆγμα; ita-ne mihi rem executus es, quam tibi iniunxeram? Sic ista dum vertebat Valla, οὕτω se reperisse demonstrat in suo Cod. enotatum a Galeo ex Arch. Vallae versio, hominis ut erant tum tempora perdocti, centies

minus cogitate fuit a correctoribus interpolata. Quid in suis invenerit Zonaras, decerni nequit. Quod infra legitur, [l. 15 seq.] οὐ -- τι -- ἢ μέγα ἢ μικρόν, (conf. pag. 327, 4.) [V. 106, 14.] significans nihil prorsus, frequentatur apud Oratores etiam Atticos. VALCK.

18. νεώτερον κακὸν ἀναβλάστη) νεώτερον κακὸν qui dixerit, novi neminem: novi qui κακὸν vel κακά ἀναβλαστῶν et ἀναφύσσειν eodem sensu posuerint; plurimos autem, qui pro κακὸν per εὐφημισμὸν scripserint νεώτερον: ut adeo, si κακὸν omitteretur in Codicibus, ex interpretamento fluxisse videretur. Pausan. IV. p. 367. οὐδὲ ἐκ τῶν Μισηνίων -- ἐγένετο οὐδὲν ἑς αὐτοῦς νεώτερον: idem illud sic adhibuere Herod. V. 19. 35. et 93. VIII. 142. Thucyd. p. 85, 34. Euripid. Rheso vs. 590. Aristoph. Ἐκκλ. 338. Λήγων τι νεώτερον est in Eurip. Or. 1331. ut in Platonis Protag. pag. 310. μήτι νεώτερον ἀγχιλλεύς; οὐδὲν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γι. Insidiis alteri struētis res novas moliri, νεώτερα βουλευῆσαι dicitur Herodoto I. 210. cuius est in lib. VIII. c. 21. ἦν τι καταλαμβάνη νεώτερον τὸν πεζόν. Huius vice Thucyd. VII. 64. dum scribit, εἰ ξυμβήσεται τι ἄλλο, secundum Schol. εὐφημοτάτα ᾗνέετο τὴν ἥταν. Solā quoque voculā τὶ mala quaevis bellica designantur in Eurip. Phoen. 642. καὶ τί σοι πόλις γίνεται. VALCK.

Ibid. νεώτερον ἀναβλαστήσει) Quod in verbo ausus sum, schedae excusabunt; excusabunt etiam κακὸν in exsilium actum, a Vindob. et Valla merito proscriptum. Νεώτερόν τι ποιῆν habet V. 19. et alias, expressum κακὸν non desiderans. Immo vero plura credo in hac vicinia mutationem subiisse, fuisseque primitus, uti Codd. prae-eunt, γυν ὧν μοι μεταδιώξας τὸν κήρυκα ἐξετάζειν παρ' ὅτιν etc. Convenit Scriptoris elegantiae, qua inferius cap. 134. εὐ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι. Sunt, quae iuvare possunt, et alia. Hoc celare iniustum foret, glossatorem S. Germani ἱτάζειν hic reperisse. Sic enim Ἑτάζειν τὸ ἐξετάζειν, Ἡρόδοτος Γ'. WESS.

CAP. LXIII. 6. αὐτός τοι Σμέρδης) Vere libri veteres: labat ceteroqui oratio, quod Reiskium non latuit. Ἐς ὄψιν, postulanti bus msstis, cur recusarem, nihil erat. ἔρχεσθαι εἰς ὄψιν praebebit Diodorus, φαίνεσθαι εἰς ὄψιν alii, quos in re nota non fatigabo. Vide tamen VII. 6. WESS.

17. ὁ ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδους οὐνόμαχος) Recurrit c. 67.

et IX. 94. Singulare et rarum Pollux habuit: itaque plures, tanquam emblema, ornandae orationi inseruerunt. Tale Iamblichi ἵνα μὴ καὶ ἑτέρα τις τοῦ τῆς Σινωνίδος ἐπιβατεύσῃ ὀνόματος apud Phot. Biblioth. p. 248. [ed. Rothom.] Procopio, aemulatori Herodoteo, mire arrisit: οὗτι τοῦ ὀνόματος ἐπιβατεύσαι ἤξιωσιν, Bell. Goth. I. 1. et Bell. Pers. I. 25., tum Vandal. I. 11. etc. WESS.

CAP. LXIV. 8. τῇ ἀπάσῃ συμφορῇ) Corrigitur τῇ ἀπαντίῳσῃ occurrente: verum ἀπάσῃ, summā totāque, recte erit, sicuti docti norunt monentque. [Iterum c. 65 extr. ἀπείκλαι παῖσαν τὴν ἰωντοῦ περὶ ξιν. Conf. Lexicon nostrum Polyb. voce Πᾶς, num. 3.] Maiorem movet litem [L. 11.] τοῦ κουλιῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης, sive, ut Gronov. in Latinis, *fungus vaginae gladii*. Est-ne summa an ima vaginae pars? Eustathius et Grammaticorum plures prius optant et τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους interpretantur: quibus favet Portus. Contra Pavius, quod capulus sit obtusior et ad vulnus inferendum ineptior, μύκητα esse illud ferrum, quod in ima parte mucronem ambit et ipsius est mucronis theca. Satis speciose. Mihi forma gladii apud Persas et Graecorum priscos non explorata est cognita, potior tamen Criticorum caussa. Similitudo μύκητος, *fungi*, manubrio gladii propior est, quam extimae vaginae. Nicandri praeterea Alexiph. vs. 103. μύκης ὅθι κάππισιν ἄρκης vaginae extrema indicare nequeunt; bene Schol. μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλείον τὴν θήκην. Eadem Etymolog. p. 594., leviter in prima voce vitiosus: minime vero Plutarchi de Flumin. p. 63. ἔξισσιν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης: illis enim nihil ad hanc rem clarius. WESS.

11. τοῦ κουλιῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης) Eustathio, ubi excitat Herodotea, in Ἰλ. β'. pag. 219, 27. μύκης minus accurate fuisse dicitur ἢ λαβὴ τοῦ ξίφους. Cantius Zonaras Ann. IV. pag. 127. v. ipsa transscripsit Herodoti verba, τοῦ κουλιῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἔξισσι. Recte, credo, definitur ab aliis τὸ κατακλείον τὴν θήκην τοῦ ξίφους: fungo namque cadente Cambysis acinaces vagina fuit nudatus. Loca Grammaticorum collegit Abr. Berckel. ad Steph. voc. Μυκῆναι. Huius non meminerat historiae interpretes Pausaniae, quem huc respexisse minime dubito I. [c. 28.] p. 70. Λίγεται καὶ ἄλλα τῶν αἰψύχων αὐτόματι ἐπιβῆναι σὺν τῷ δικαίῳ τιμωρίαν ἀν-

Θράκοις ἔργον δὲ κάλλιστον καὶ δόξῃ φασειώτατον ὁ Καμβύσης παρίσχετο ἀκινάκης. Nihil sanequam fecit ista res ad Atheniensium gloriam: τί γὰρ Καμβύση καὶ Ἀθηναίους ἦν πρῆγμα; [Perspecte ista Pausaniae graeca sic gallice reddidit nuper doctus Interpres: et l'exemple le plus odébre en ce genre est celui du sabre de Cambyse.] Illud vero mirabile, quod Cambysi, idem evenisse Annibali secundum Pausan. VIII. pag. 623. Poenum deceperat Iupiter Ammon nomine Ἀμβύσης: Cambysen Latona, nomine Ἐμβαράνων. Figura ex ambiguo coelestibus istis valde fuit adamata. VALCK. — De vi vocab. μύκης videndus omnino Schneider, Animadv. in Nicandri Alexiph. vs. 103. et quos ille laudavit auctores; quibus adiiciendum Hecataei fragmentum, ex Scholiis Venetis ad Iliad. XV. 302. a Creuzero prolatum in Historicor. Graec. antiquiss. Fragm. pag. 77. S.

14. ὡς οἱ κατρίη ἔδοξε τριτόφαι) Laurentius male verterat. Palmerius, quem ducem Gronov. habuit, melius, Exercitat. p. 16., non neglectis Syriae Ecbatanis. Non repeto causas, quibus Ἀγβάτανα ex msstis restitui. [Vide supra, ad cap. 62, 4.] Iosephum Antiq. XI. 2, 2., Cambysis obitum Damasci contigisse scribentem, miror, nec minus Ctesiam, qui Babylone. WESS. — Ad κατρίη intelligi πληγῇ, vix opus fuerit ut moneatur Herodoti lector. S.

CAP. LXV. 16. ὑπεραιρημένου) Sive cum Reiskio scribendum ὑπαραιρημένου, seu ὑπεξαραιρημένου, Smerde submoto, vel sublato: hoc praebet lib. VII. c. 8. §. 3. Portus in Ἀραιρημένος nostrum illud non attigit. VALCK.

Ibid. ὑπαραιρημένου) Gronovii coniecturam firmat Pass. codex. Παραιρημένου, ut plures schedae hic et cap. 126., praesidium ex Demosthenis Philipp. II. p. 46. et eius Scholiaste, quem Suidas descripsit, [item ex Polyb. I. 9; 6.] nancisci posset, nisi vulgatum dialecto congrueret aptius. WESS.

[27. οἰκιστάων) In nostro exemplo ante *ni* *iota*-operarum errore irrepsisse, non est quod moneam. De vocali antepenultima syllabae notare debeo, editos quidem libros omnes *ω* longum tenere; recte illos quidem hactenus, quoniam ob diuulsam in duas vocales diphthongum *ω* praecedat brevis syllaba. Codex vero ms. F. (nescio an consentientibus aliis) et h. l. et V. 5, 8. breve *α* habet, ne is

quidem male, nempe omissis utrobique super *η* (quo pacto ille constanter diphthongum *η* pingit,) punctis diaereticis. At altero loco, V. 5, 8. editi omnes ante *Schaeß.* et *Borh. οὐκίστατ.* praeferunt, brevi *ο* utentes, simul tamen diphthongo in duas syllabas distracta. S.]

35. ἀπαιρεθῆναι) Membranae hoc desiderant, scriptore consentiente. Paullo ante, δέσας μὴ ἀπαιρεθῆναι τὴν ἀρχήν. Rursus I. 69. ὡς ἀπαιρεθῆσιν ὑπὸ Σαμίων. Denique III. 126. ὑπὸ Μήδων ἀπαιρημένους τὴν ἀρχήν. WESS.

40. μὴ ἀνασταμένοις δὲ τὴν ἀρχήν) Et hoc, iisdem postulantibus, iustum est. Vide c. 75. Diras, quas rex inprecatur, ex saxo Aphrodisiensi illustravit Gronovius: geminae Teiorum sunt in Antiq. Asiatic. p. 98. Edm. Chishull; longe vero dirius in Israëlitas, ni saperent, carmen Deuteron. xxviii, 16. etc. WESS.

41. τὰ ἡντρία τούτοις ἀρίομαι) Ista Sophoclis: Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρᾶσιν εὐχεσθαι θεοῦ; Μὴ τ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνίναί, τιναδ Μὴ τ' οὖν γυναικῶν παῖδας: ex Oed. Tyr. 277. forte respexit Herod. qui lib. VI. c. 139. hanc Pelasgis memorat in Lemno divinitus inflictam poenam: οὔτε γῆ καρπὸν ἔφερε, οὔτε γυναῖκας τε καὶ ποίμνια ὁμοίως ἔτικτον ὡς καὶ προτοῦ. conf. Philostr. Vit. Apollon. III. 20. In veteribus imprecationum formulis ista talia leguntur saepenumero; in recentioribus etiam absurdissima. VALCK.

CAP. LXVI. 2. κατήρικόν τε) Superfluum τε, leniter in το mutatum, dabit κατηρίκοντο: quod, si vel omnes Codices alterum praeferrent, harum rerum peritis sincerum videbitur. In Regis non optimi, Regis tamen, luctu Persarum procercs obsecundabant consuetudini, lugentiumque sibi personam induebant: πάντες τὰ τε ἱσθῆτες ἐχόμενα εἶχον ταῦτα κατηρίκοντο καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνῳ διεχρώντο: non aliis vestes illi diripiebant, non κατερήνυνον, sive κατήρικον, sed κατηρίκοντο, suas discindebant. Praeterea praebet id ipsum, hinc enotatum probabiliter, Hesychius: Κατηρίκοντο, κατισχίζοντο. κατασχίσασθαι τοὺς πῆλους est apud Pollucem VII. 50. ex interpretamento Xenophonteῖ καταρρήξασθαι: sicut ap. Diodor. Sic. T. I. p. 83, 34. ad Κατερρήκοντο Codd. scholion adiiciunt καὶ ἰσχα sive κατισχίζοντο. Vir D. in Miscell. Obs. Nov. T. I. p. 73. ad Hesychium comparans Aeschyli locum e Pers. vs. 537. in Herodoto tamen κατήρι-

κον scribendum credidit. Quid differant περιβήξαι τὴν ἐσθή-
 τα et περιβήξασθαι Praeceptores mei docuerunt in Miscell.
 Obs. V. 3. p. 64. et ad Diodor. Sic. T. II. p. 186. Quibus
 ista fuerint explorata, nec non cura scribendi Herodotea;
 hi minime dubitabunt, quin verum sit κατηρέκοντο, inpri-
 mis Aeschylea considerantes, ubi Persides in publico lu-
 ctu: Πολλὰ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας Κατερείκονται, δια-
 μυδαλίοις Δάκρυσι κόλπους Τέγγουσ' ἄλγους μετέχουσαι: quae
 fortasse respexit Herod. et, ubi de eodem, de quo Aeschylus,
 luctu loquitur lib. VIII. c. 98. τοὺς καθῶνας κατεβήξαντο
 πάντες, βοῇ τε καὶ οἰμωγῇ ἐχρέωντο ἀπλέρῳ. Xenophontis Tigra-
 nes Κυρ. Παιδ. III. p. 38, 26. περιεσπάσατο τὴν τιάραν καὶ τοὺς
 πείλους κατεβήξατο, quod recte tuetur H. Steph. Diodorus I.
 72. de Aegyptiis, Rege, inquit, mortuo omnes κοινὸν ἀνηρῶντο
 πίνθος, καὶ τὰς ἐσθῆτας κατεβήκοντο. Herodotus in horum loco-
 rum primo ponere quoque potuisset κατηρέξαντο, pro κα-
 τεβήξαντο. Ἐρείκειν a Grammaticis redditur σχίζειν et ἰσχνύειν:
 vid. Hesych. in Ἐρείκει et in Διήρικον: neque tantum ἐρείκειν,
 sed et ἐρεῖξαι usu fuisse receptum monstrant Aristophanis
 κατερεῖξαι in Vesp. vs. 647. et Hesychii Διερεῖξας. Ex eodem
 discimus, τὰ κατεβήγόντα ἱμάτια alicubi fuisse dicta Κατερι-
 κτά. Apud Hephaestion. p. 34. Καττύπτισθε κόραι, καὶ κατερέι-
 πισθε χιτῶνας, cum Editore legit Wesseling. ad Herod.
 p. 124. n. 38. [ad II. 42, 27.] VALCK.

Ibid. κατηρέκοντο) Aldinum κατερείκόν τε Sylburgius ad
 Brisson. R. Pers. II. 205. p. 563. κατήρικον, Gronovius ex
 Med. κατήρικον refinxit. Nihil verius admissio. Hesychius,
 hoc fortassis e loco, κατηρέκοντο, κατισχίζοντο. Forma verbi
 unice quadrat. Vetus poeta in Enchirid. Hephaestionis
 p. 34. καττύπτισθε κόραι καὶ κατερείπισθε χιτῶνας (sic Io.
 Corn. de Pauw egregie): Aeschylus Pers. vs. 537. πολλὰ δ'
 ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερείκονται: quo Tragici versu
 in Miscellan. Observ. Nov. T. I. p. 72. usus etiam vir do-
 ctus est. WESS.

4. ὡς σφακίλισί τε τὸ ὀστίον) Multa Foësius Oecon. p. 603.
 Opportune vero Galenus in Hippocr. Aphorism. p. 523.
 postquam γάγγραιναν medicorum, aliis Graecorum σφακί-
 λον dici monuisset, οὕτω γοῦν μοι δοκεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτος τὸν με-
 ρὸν εἰρηκίνας τοῦ Καμβύσου σφακίλίζεσθαι, sed memoria lapsus.
 De Miltiade ad eum modum VI. 136. Adde Cononem Narr.

xviii. ipsumque *Galenum* p. 546. ubi Herodoteis adsimilia. WESS.

[5. ἀπῆναι Καμβύσια) Possis ἡ, νοῦσος supplere cum *Porto*, aut τὸ κακόν: sive τὸ ὅστιον σφακελίσαν καὶ ὁ μὲρὸς σαπείς. Caeterum conf. VI. 27, 6. S.]

11. ἵνα οἱ ἐκπολεμῶν πᾶν τὸ Περσικόν) Gronovii Latina, ut sic ab eo omne nomen Persicum ad hostilem iram concitaretur, non sunt bona: Vallae praestantiora, [ut sic omne illi nomen Persicum redderetur hostile,] et propterea restituta. Notissima verbi potestas est, spreta saepe. Noster V. 73. ἡπιστάται γὰρ σφι πρὸς Λακεδαιμονίους - ἐκπολεμῶσθαι. *Iosephus* B. Iud. VII. 10, 2. οὐ γὰρ Ἀντιόχῳ μὲν ἔτι μάλλον ἐκπεπλημῶσθαι τοὺς Ἰουδαίους. Confer doctissimos *Ammonii*, *Moeridis* et *Thom. Mag.* in Πειπολέμωται commentatores. Mox [l. 14.] μή μιν ex scriptis malui: eadem *Reiskii* divinationo. WESS. — Nos non poenitet μὴ μὲν revocasse. Vide *Var. Lect.* S.

13. βασιλία ἀνιστεῶτα) In sacris frequens, ἀνίστη (ὁ) βασιλεύς, his in libris non puto reperiri; nisi si forte quis ad vitam crederetur revocatus: quò modo legitur supra c. 62. ὁ ὢν saepe dicitur κατιστός, *Herodoto* κατιστιώς. ἐνιστιώς de Rege, quasi τῷ θρόνῳ ἐνιστιώς, lib. I. c. 120. εἰς δ' ἐνιστιώτης βασιλεύς, ἰόντος πολήτιω, καὶ ἄρχομεν τὸ μέρος. Hic itaque legi non nolim ἐνιστεῶτα: et pro ἀνιστάμενος infra c. 67. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχήν, ingressus imperium. VALCK. — Possit tamen ἀνιστεῶτα idem ac ἐπανιστεῶτα valere: atque etiam ipsum ἀνιστίασι c. 62, 16. de insurrectione intelligi fortasse poterit. S.

CAP. LXVII. 3. μῆνας ἐπὶ τὰ τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύση etc.) Ordo confusior turbas civit. Bene *Abreschius* τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύση τῆς πληρώσιος ἐς τὰ etc. Alibi ἐπὶ μὲν τέσσαρα ἔτια πλήρη VII. 20. *Reiskius* corrigebat ἐς τῶν ὀκτῶ ἐτῶν τὴν πληρώσιν, sine plausu. WESS.

10. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχήν) Hoc dederat, offeruntque schedae. ἐκίχρηστό σφι - αὐτίκα ἐνισταμένοι σι ἐς τὰς τυραννίδας II. 147. et VI. 59. ἐπειὶ - ἄλλος ἐνίστηται βασιλεύς. Atque hic non obliviscor *Alexandrinor.* Interpretum et *Paulli Apostol.* Epist. ad Roman. xv, 12. καὶ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἰθὺν, quod multum discrepat; et alius est indolis. WESS.

CAP. LXVIII. 3. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσῶν) Sic ista recte *Zonaras* interpretatur Ann. IV. p. 127. E. Ὅτι

της ἢν γίγναι καὶ πλούτῳ Περσῶν τοῖς πρώτοις ἐνάμалλος. Dedit et ad initium somnii *Luciane*i *Hemsterhusius*, quae vix ab alio poterant exspectari. *Thucydidae* locum, huius imitator frequens, forsitan et hunc *Herodoti*, respexit scriptor *Epist. Phalaridis* Ep. xxi. ὁμοία τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλοῦτην: ubi paulo post corrigendum censeo, τυραννεύοντι Φαλαρίδης ἀκούειν, pro ἀκουσθῆναι. VALCK.

Ibid. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσῶν) *Abbas Geinozius* ex conjectura ὁμοιος, quod in *Arch.* Idem *Lipsiae* expressit *Io. Friderichus* in *Magophonia*. At perinde est. Ὅμοια, ὁμοίως, ὁμοιος frequentantur in talibus. *Pausanias* I. 9. p. 22. καὶ Μακεδόνων ὁμοίως τοῖς ἀρίστοις ἦεν ἐν τιμῇ. Lege *T. Hemsterhusio* observata ad *Luciani* *Somn.* c. 2. Scripsi ὑπόπτῳ, [L. 4.] ne semper in his dialecti ratio contemneretur. WESS. — Ubi adverbio locus est, ibi plerumque ὁμοία pro ὁμοίως utitur *Noster*: sed adverbio hic locus nullus, quia nullum adest adiectivum aut verbum, quo illud referatur. S.

12. παρ' αὐτὴν τὴν θυγ.) *Clariss. Gronov.*, quia *Med.* παρ' αὐτόν, nescire se scribit an quid lateat. Latet omnino nihil, nisi error amanuensium, *Med.* et huic nationi non insuetus: quamquam melius, opinor, ut *Arch.*, παρὰ ταύτην τὴν θυγατέρα. WESS.

23. τῶν συγκαταμένων γυναικῶν) Committit hanc dictionem vir *Celeb.* cum Latino stare in lupanari, non iniuriā *D'Orvillio* ad *Chariton.* lib. V. 9. p. 489. improbante. In gynaeceis Medorum et Persarum plures morabantur feminae, quod ex reginae *Estherae* historia atque aliunde cognitissimum: hae iuxtim sedebant, pensa trahentes aut texentes, quemadmodum eas inter *Sardanapallus* in *Diodori* II. 23. *Aldinum* ἄνθρωπος rediit in veterem possessionem. WESS. — κατῆσθαι etiam de artifice vel opifice selulario dici, in officina sua sedente, supra vidimus II. 86, 1. S.

CAP. LXIX. 10. ἄφαρσεν αὐτοῦ τὰ ὦτα) *Suidas* Ἀφάρσων, ψηλαφῶν Ἡρόδοτος: quod *Steph. Berglerus* in ἄφαρσεν, ψηλάφησεν non inconsulte transmutat. Spectavit utique grammaticus haec *Nostri*, in consequentibus verbi sibilantem literam semper geminantis. Eadem aliis consuetudo: de *Hippocrate* liquido *Erotianus* et in eum *Eusta-*

ehius p. 50. WESS. — Vide Erotiani Glossar. ed. Franz. p. 168 seq. et conf. nostram *Var. Lect.* ad h. l. Libris obtemperans ἄφασιν revocavi. Videtur ab ἀφάσσω futurum ἀφάσω formatum fuisse. Sic quidem et παραφᾶσαι (nisi rectius παραφάσαι) et ἰσαφάσθαι et ἰσαφάσαι habes apud Galen. in Explan. voc. Hippocr. p. 538. et 474. Conf. Foësius Oecon. p. 485. S.

16. ἐπίλαμπτος δὲ) Capitalis instauratio. Suidas, Scholiastes, Phavorinus, et hoc de genere alii, nugantur, [ἐπίλαμπτος scribentes,] κατέδηλος ἐκ καταφανής ex Ionum more, ut adseverant, interpretati. Nihil futilius. Qui communiter Graecis ἐπίληπτος, uti Antigono Caryst. c. 45. is Ionum lingua ἐπίλαμπτος, cuiusmodi et καταλαμπτός III. 127. Viderunt verum et in clarissima posuerunt luce Cl. Küsterus et Alberti ad Ἐπίληπτος Hesychii. WESS.

Ibid. ἐπίλαμπτος) Tolletur, ut opinor, menda vetus e codicibus. ἐπίλαμπτος δὲ ἀφάσσουσα ἔσται restituit e Codd. Parisinis L. Küster. ad Hesych. ubi Ἐπίληπτος redditur καταφανής. Attice diceretur: αὐτὴ δὲ ληφθῆναι vel φωραθῆναι vel ἀλφῶ φηλαφᾶσαι, sive φανούσα deprehendatur: solent ista, sicut alia huius generis, adiungi participiis. Eiusdem formae, cuius est ἐπίλαμπτος, pro φειβόληπτος positum φειβόλαμπτος legitur in Herod. IV. 13. Sunt autem Ionici flexus istius verbi aliunde notissimi: constanter in Alexandrino Codice Vet. Test. λήμψασθαι, λημψῆναι, et similia scripta reperiri monuit et alibi Io. Ern. Grabijs et in Proleg. ad Vol. I. c. 2. §. 7. Vid. Küster. Praef. ad Ed. N. T. Io. Millii p. 9. Sed a quibusvis Graecis literam μ. superfluum in multis, tum verbis tum nominibus, praesertim propriis, labialibus emolliendis praefigi tametsi constet, saepenumero tamen tentantur a correctoribus minime corrigenda. VALCK.

20. Ἡ ὧν δὲ Φειδύμην) Paucis interiectis orationem interruptam solemnibus voculis redorsus non necesse quidem habebat Herod. iterum nobis narrare, quo patre sata esset Phaedyme; sed sic studet ille suaviloquus narrationes suas in animos insinuare legentium, ut addere malit superflua, quam obscurus esse verborum aliquot parsimonia: addit itaque, αὐτὴ ἡ τοῦ Ὁράνιου θυγάτηρ. Utilis istius luxuriae, qua sua ipsius explanat Noster, centum

forte possent exempla proferri. Hoc eo dico, ne quis olim ista talia intempestive obiciat hic illic voculam velut Scholion proscribenti. Quod paulo post [L. 26.] legitur diversi generis, *μαθοῦσα οὐ χαλεπῶς, ἀλλ' ἐνπερίως*: pleonasmus est, aliis etiam istius ferme aetatis scriptoribus optimis satis usitatus: *Antiphontis* est, *οὐκ ἔδασσω, ἀλλὰ πλεοναίξω*, p. 118, 24. *Lysiae*, *οὐ βουλόμενος, ἀλλ' ἄκων*, p. 319. *Isaei*, *οὐ μικρὰ, ἀλλὰ μεγάλα*, p. 67, 4. VALCK.

22. *ἐπί τε αὐτῇ μέγας ἦνεντο*) Graecus interpres *Estherae* cap. 2, 12. *καὶ ὅταν ἡ καμὸς κοραίου εἰσιλθῇ πρὸς βασιλῆα*: quae versio non est, sed expositio. Hebraea ita, *וְיָבִיחַ תָּר נַעֲרָה לְבֹא אֶל הַמֶּלֶךְ*, et *quum veniret ordo*, *τὸ μέγας*, puellae, *ut ad regem accederet*. Gemina sunt atque eadem de re. WESS.

CAP. LXX. 5. *τοῦ Ὁράνιου*) Tametsi Ὁράνιος sequenti redeat capite, Gronovium sequi ausus non sum. Ὁράνι vocandi casu c. 72. ἀπὸ Ὁράνιου et τῷ Ὁράνῃ c. 84. Multa in talibus admissa sunt; *Τερράσιος* et *Τερράσιου* pari variatione, quamquam *Τερράσιου* apud *Agathiam*. Quem vero [L. 7.] *Ἰνναφρίνεια* plerique scribunt, is *Arch. et Vallae* semper *Ἰνναφρίνης* sicuti *Ἀραφρίνης* pluribus in *Codd. V. 25. et Aeschyli Pers. vs. 780.* Paulo ante τοῦτον, τῷ legitimum est. WESS.

7. *ἐπάγεται Ἰνναφρίνεια*) Introducit? quo tandem introducebat? Idem fere significari debet, quod in proximis dicitur *προσπαιρῆσθαι*, *conspirationis sibi socium adsciscere vel conciliare*. Corrigendum *ἐπάγεται*, *parat sibi στρατιώτην*, vel *in partes suas adlicit*. Hariolor id ipsum in Codicibus adservari, sicut in suo *Zonaras* invenit, qui *Ann. IV. p. 128. B. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς καὶ ἑτέροις προσπαιρῆσθαι, καὶ Ὁράνῃ μὲν ἐπάγεται Ἰνναφρίνην.* vid. *Andr. Dounaci*, viri Graece perdocti, *Praelect. in Demosth. Philipp. p. 99.* VALCK. — Nil mutant libri, nec opus erat sollicitare vulgatum. S.

[9 seq. *παράγινται ἐς τὰ Σούσα - - ἐν Περσίῳ ἦσαν*) Nempe *Susa* urbs, licet caput quodammodo Persici regni, et regia prae caeteris sedes, tamen non in Perside proprie dicta, sed in Cissiis sita erat. conf. c. 91, 20. S.]

CAP. LXXI. 6. *καὶ αὐτὸς τοῦτον εἰσεν ἦκεν*) Invenit iterum *Vlr Cl.* manifestam Codicis corruptelam. Venerat in urbem Regiam *Darius αὐτοῦ τοῦτον εἰσεν*, ob id ip-

sum, sive solius istius rei gratia. Pausan. I. p. 54. πολλοῖς, αὐτῶν τούτων ἰσχυαί, ἐς λόγους ἤλθον. *Thucyd.* p. 544, 6. ἄλλο μὲν αὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο: et p. 91, 19. *Xenoph.* p. 326, 26. αὐτὸ τοῦτ' ἴσθι, προσέκειο σκοπιῶν: *elegantiores usum Iac. Perizon.* intellexit in *Aeliani Var. Hist.* II. 29. Videtur idem, neque est tamen, pervenustum illud Iovis *Luciani* T. I. p. 210. Ὡς ἀφελῆς ὁ παῖς ἴσθι, καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἴσθι. *VALCK.* — *Ex Medic.* αὐ τοῦτου si valet, vis et vigor sermonis *Darii* flaccesceret. *Scriptor ipse lib. II. c. 3.* καὶ ἐς Ἡλιούπολιν αὐτίαν τουτίαν εἵκεν ἐτραπόμην: *alias etiam, et quis non? WESS.*

20. μάλιστα μὲν νῦν ὀφείλῃτε) *Non indigemus Vindob.* ὀφείλῃτε: idem est vulgatum et Ἰακόν. *Verti debetis haud convenit, sed debebatis, ut olim Valla: languet alioqui impetus Darii.* *Βαλλόμενοι* rectissime expedit *Cl. Gronovius.* [Nec vero spernendum βαλλόμενοι, quod offert ms. F.] In *Libanii Declam.* II. p. 204. D. καὶ ὁ μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ βαλλόμενος, ἔπραττε τὸ τερπνόν. *Notat Morellus ex mssis* ἴφ' ἑαυτοῦ et λαβόμενος ac βουλούμενος, quorum ultima corruptelae, verisimum prius, et imprudenter ab eo spretum. *WESS.*

23. ὅτι ἢν ὑπερπίσῃ ἢ νῦν ἡμέρη) *Non placet ὑπερπίσῃ.* Multo cultius et suavius *Arch.* ἢνπερ πίσῃ: nec muto tamen quod displicet, ne nimium novator censear. *Nemo tamen erit, quin ἀλλὰ σφίς αὐτὲς ἐγὼ ex schedis restitutum adprobat. WESS.* — Equidem, cur ἢνπερ πίσῃ alteri praeferatur, nihil admodum video caussae. *S.*

[24. οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμεῦ κατηγορὸς ἵσται) *Latine ista converti quasi esset φθὰς ἐμεῖ, quemadmodum φθάνω cum accus. casu constructum habemus VII. 161, 2. et alibi. Graeca rectius ad verbum Valla expressit: non alium occupaturum ut me apud Magum accuset. S.]*

CAP. LXXII. 18. ἴθθα γὰρ τι δαῖ ψεύδος etc.) *Laxissima haec de mendacio professio, verumque fallacilentiae suscitabulum. Genio Ulyssis interroganti Neoptolemo, Οὐκ αἰσχρὸν ἢν δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν; responsum, Οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναι γι τὸ ψεύδος φέρει, conveniebat belle in Sophoclis Philoct. vs. 107. Discrepant nonnihil Heliodori Aeth. I. p. 50. Καλὸν γὰρ ποτε καὶ τὸ ψεύδος, ὅταν ὠφελοῦν τοὺς λέγοντας, μηδὲν καταβλάπτῃ τοὺς ἀκούοντας: neque enim mendacium adprobat, sed fictum, citra alterius ius et*

detrimentum, sermonem, quem *falsiloquium* nova voce appellant. Utrumque scriptoris locum enotaverat Steph. Berglerus; nec praeterierat in doctis de Mendacio et Verit. libris Nicol. Abramus, longe plura adensus, lib. I. 17. p. 465. WESS.

22. οἱ δ' ἀληθεύοντες, ἢ αὐτὸς etc.) Verius hoc. Quae sequuntur, optime Gronovius inlustravit. At illa οὕτω δὲ ταῦτα ἀκούοντες intacta miror. Qui mentiuntur et qui veraces sunt, eadem-ne exercent? Utrique, si Nostro creditur, lucrum spectant, in loquendo longe dissimiles. Cohærebit oratio aptior, modo cum Valla et Arch. οὕτω οὐ ταῦτα ἀκούοντες, probetur. WESS.

29. δεικνύσθω ἐν ταῦτα ἰὼν πολέμιος) Pro hoste habeatur: verbi corrector Reiskius quae sunt huius generis paulo rariora non habebat in numerato. [In editis *Animadverss.* silentio hunc locum Reiskius praeteriit.] Δεικνύσθω ἰὼν, sive dicatur Φανερὸς γινέσθω πολέμιος ὑπάρχων, seu ἰνδῆλος, eodem sententia recidit: pateat illum nobis hostem esse; atque adeo tanquam talis confodiatur, συγκυννέσθω, quod verbum infra legitur, ubi obviis interfectis, ut scribit Iustinus, ad Magos perveniunt: intelligitur itaque id ipsum, quod suo more Vir D. exprimi volebat. In *Lysiae* p. 90. Φανερὸς ἔστι ποικισάμινος, patet eum fecisse, Marklandus interpretatur; communivit exemplis aliquot Io. Taylor, Vir Cl. *Euripides* Bacch. vs. 47. αὐτῷ θεὸς γεγώς ἐνδείξιμμι. *Andocid.* p. 31, 34. ἐνδείκνυται -- ὑμᾶς τοῖς αὐτοῦ τρόποις ἀκολουθεῖν ἀξιῶν. *Herod.* II. 119. ἐπαῖστος ἐγένετο τοῦτο ἰργασμένης. *Xenoph.* Ἑλλ. III. p. 291, 36. μάλα ἀχθισθέντες Φανεροὶ ἐγένοντο. et II. p. 275, 14. *Thucyd.* II. 64. μὴ ἰνδῆλοι ἔστι τοῖς παροῦσι πένης βαρυνόμενοι. *Soph.* Trach. 679. ἀθυμῶ δ' εἰ Φανήσομαι τάχα Κακὸν μέγ' ἐκπράξασα. In *Xenoph.* Κυρ. Ἀν. V. p. 211, 8. si Codex scriptus praeferret ἡξιῶν Ἑλλῆνας ὄντας Ἑλλῆσι τούτῳ πρῶτον καλῶς δεικνύσθαι, τῷ εὔνοις εἶναι: ego quidem vulgatum verbum huic postponerem. VALCK.

Ibid. δεικνύσθω ἐν ταῦτα ἰὼν πολ.) Varie tentantur haec. Est cui διακινάσθω, confodiatur, lanietur, non magna molitione, unice placet. Alius δεικνύσθω ἐν ταῦτα νεκρὸς, ἰὼν πολέμιος, interimatur, quippe hostis, praeoptat. Quorum equidem institutum sequi non audeo. Dictio rarior est, signatissima tamen. Δεικνύσθω πολέμιος, aut, si velis, ex Arch.

διαδείκνυσθαι ostendatur sive manifestus hostis sit, eaque, quae in hostem licet, patiatur: ὑπὸ τραυμάτων νεκρὸν δίσκας est in Diodori Excerptis, aliud in Libanii Epist. cix. quorum tamen utrumque diversius abit. WESS. — Compositum verbum, alibi frequentatum Nostro, et hic pariter a codd. nonnullis oblatum, receptum me voluisse, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. LXXIII. 3. κάλλιον παρίξει) Optime Gronovius. Ex Aldino Corn. de Pauw idem aut etiam παρέχει formaverat. Mox ὅτι γι ἀρχ. ex schedis, ut Reiskius divinarat, potius est visum: habet particula suam sibi in talibus vim et elegantiam, qua de Cl. Valckenar. ad Tragicis Phoeniss. p. 209. WESS.

12. ἄλλοθι ἰόντας ἢ ἐπὶ τὸν) Si, quod sentio, dicere liceat, et quid ni? multo Gobryae sententia et ardor incenditur, ubi ἀλλ' ἰόντας ἐπὶ τὸν μάγον ἰθίως, sed in magum statim et recta pergentes, probabitur. Secutus hoc Valla est, et praeferunt membranae. [Eo etiam probabilior haec scriptura, quo minus commode ἄλλοθι hic ponatur, ubi ἀλλόσσι aut ἄλλῃ requirebatur.] Mox ταῦτα αἶνεον postulabat sermonis et Scriptoris usus: τὴν Δαρείου πάντες αἶνεον γνώμην, c. 76. et IV. 80. ὁ δὲ Ὀκτομασάδης κατανίει ταῦτα. WESS.

CAP. LXXIV. 5. μῦθος ἥπιστάτο) Supra c. 61. noverat fraudator Magus, τὸν Σμέρδιος θάνατον — ὡς ὀλίγοι ἦσαν οἱ ἐπιστάμενοι Περσίων: et apud Zonaram p. 127. v. dicitur γινῆς ὁ Κατιζίδης (Πατιζίδης) ὡς ὀλίγοις ὁ ἐκείνου θάνατος ἔγνωται. Prae paucis istis unus Prexaspes ea de re planissime erat persuasus, quippe qui iussus Cyri Smerdin remotis arbitris e vita sustulisset. Collectanea Io. Iac. Wetstenii, ad Euang. Ioann. xvii, 3. ὅλῳ τῷ θυλάκῳ excussa, digna sunt quae considerentur. VALCK.

7. ἰόντα ἐν αἶνῃ μεγίστῃ) Futile est Arch. ἐν αἰτρίῃ, quod et Valla in suo cod. legerat. Prexaspes, πιστότατος ἰὼν ἐν Πέρσῃσι, sicuti mox perhibetur, non flagrabat invidia et odio, sed omnium laudibus ferebatur, quippe maximo in honore. De Themistocle, ὡς εἴη ἐν αἶνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν, lib. VIII. 112. Arrian. Indic. c. 27. τῶν ἐν αἶνῃ — ὧν Μακεδόνων. Atque hoc quidem extra periculum. Quod succedit [l. 9.] πίστις τε λαβόντες καὶ ἐρκύοισι, Gronovio se non probavit, contra ex Med. πίστις τε, siquidem λαβεῖν πίστις ferri nequeat.

Scriptor tamen ipse lib. IX. 105. [IX. 106, 23.] *πίστι καταλαβόντες καὶ ὀρκίοις*: quomodo ὀρκίοις δεινотаίτοις καταλαβών Procopius Bell. Goth. I. 11. Hist. Arc. c. 2. et Zosimus ex certissima Sylburgii emendatione lib. IV. c. 26. Fac vero *πίστι καταλαβόντες* eadem in re inopportune, quod ego quidem non largior, necti, non-ne utroque in sermone verbum, uni rei aptum, pluribus iungitur? Tetigit hanc figuram Scholiastes ad Sophocl. Electr. vs. 438. Quid porro *πίστις* τι *καταβόντες*, καὶ ὀρκίοις; unde pendebit posterius? Succurrit Cl. Abresch Diluc. Thucyd. p. 425. ὀρκίοις, mutata distinctione, sequenti *ὑποσχεύμενοι* adstruens, quod, si *πίστις* τι *καταβόντες* valere debeat, certissimum auxilium. WESS. — Vocab. ὀρκίοις ad προσεκτίωντο retulerat Gronov. Compositum utique καταλαβόντες malles, si modo vel unus codex offerret. S.

12. *ὑποσχομένου*) Interpretamentum genuino locum cedet *ὑποδεχομένου*, quod in tribus inventum Codd. e Galileo iam constitit. Si mox praebent et *ἀνέγνωσαν*, hinc quoque deturbabitur *ἀνέπεισαν*, quod saepius sede, quam occupat, non sua deiectionem iri, monstrat Diss. Herod. p. 40. 41. Zonaras, καταθεμένου δ' ἐκείνου ποιήσιν ταῦτα, προσεπῆγναι: hoc posuit pro προσέφειρον Herodoti, cuius ille vestigia solius persequitur in his enarrandis; sicut in aliis Xenophontea. VALCK. — ποιήσιν, quod L. 13. pro ποιήσιν nostro in exemplo exaratum indignabundus video, ne quis forte ex dialecti ratione ita scriptum putet: typothetae errori et correctoris festinationi, quem nimis urget typographi ardor, originem debet. Mox etiam *πύργον* et *ἀγορεύσαι*, pro *πύργον* et *ἀγορεύσαι*, neminem turbabunt. S.

CAP. LXXV. 4. *τῶν μὲν τοι ἐκείνοι προσδ.*) Multis non sine ratione displicuit infelix *τι*: aut eraserunt, aut *τι* esse voluerunt. Abreschius *μὲν τοι*, addicentibus schedis, e quibus post nonnulla [L. 6.] *ὡς ἐς τοῦτον κατέβη*, ad hunc, Cyrum nempe. Non me fugit, neutrum τοῦτο locum cāpassere c. 82. sed vicit Codd. imperium. WESS.

CAP. LXXVI. 2. *αὐτίκα ἐπιχειρεῖν*) Litem his moveo nullam. Notabile Arch. ἐπιμέειν, Herodoto in confluente plurium multitudine non insuetum IX. 37. Tale Theocriti Idyll. XV. 59. *σπεύδωμες ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιμέειν*. De invadendi inpetu, qualis horum in magos principum, non reminiscor. WESS.

6. ἰδίδουσαν αὐτοῖσι σφίσι λόγους) Mire blanditur Arch. et Vind. αὐτίς, ut iterum rem secum reputarint, quo modo IV. 102. et superiore libro c. 162. Abstineri a mutatione, arbitrio aliis relicto. Aldum [l. 8.] μὴ δὲ οἱ διόντων publicantem H. Stephanus in Recensu Voc. Herod. comiter in viam reduxit. Vide infra c. 127. WESS.

8. ὑπερβαλλίσθαι) Si teritur usu, quam vim hic tempus haberet futurum non exputo. ὑπερβαλλίσθαι hinc excitat, et sequentia, καὶ μὴ οἰδούντων τῶν πραγμάτων ἐπιτίθισθαι, Eustathius ad Od. β. p. 90, 43. [p. 1441. sub fin. ed. Rom.] verum minus apte τὸ ὑπερβάλλισθαι hic interpretabatur per διατρίβειν. Voluit Otanes opportunitatem expectare rei gerendae, ὑπερβάλλισθαι, quod frequentius dicitur ἐπιτίθισθαι, secundum Ammonium significans, τὸ ἐκμένειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων, neque censuit consilium, quod ceperant, exsequendum, dum res adeo essent turbidae. Ἐπιτίθισθαι τοῖς πράγμασι nimirum, hic non est insidiari, sed res aggredi: τοῖς πράγμασι ἐπιχειρεῖν ἀδυνατοῖς ἐπιτίθισθαι πράγμασιν, Isocratis est ad Philipp. p. 90. A. et Xenoph. Ἀπομν. III. p. 453, 29. Longino περὶ Ὑψ. XV. 6. ἐπιτίθισθαι φαντασίαις οὐκ ἀτολμος dicitur Euripides; Αἰσχύλου φαντασίαις ἐπιτολμῶντος ἡρωικωτάτοις, ibid. §. 11. Ἐπιτίθισθαι τῇ ποιήσει dixit Eupolis, in luculenta parte parabasis, ut puto, quam nobis servavit Stobaeus Floril. p. 53. Nihil vetat illinc duo tres-ve decerptos trochaicos hic ponere scriptos emendatius, quam vulgo solent, aut etiam leguntur in Exc. Grotii p. 31. Ἦν δὲ τις τῶν ἐνθάδ' ἀστῶν, μηδὲ ἐν χεῖρον φρονῶν, συνεπιθῆται τῇ ποιήσει, πάντῃ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν, Μαίνεται τι καὶ παραρῖ τῶν φρενῶν, τῷ σφ' λόγῳ. Cetera fortasse non cadent in controversiam: ad παραρῖ Hesychius comparatur, et Theocriti ὁ πάραρος τῆτος, ex Eid. XV. 8. Schol. ὁ ἀνάρμοστος, καὶ μαίταιος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἵππων: imo τῶν παρηόρων. VALCK. — De verbo ὑπερβαλ. vide Var. Lect. Nec vero spernendum ὑπερβαλλίσθαι, quod habet F. in praes. temp. Sic sane et συμβαλλίσθαι et συμβαλλίσθαι utitur Noster, inserta vocali ante verbi terminationem: nec obstat quod paulo post idem codex in ὑπερβάλλισθαι cum aliis consentit. S.

CAP. LXXVII. 5. θείῃ πομπῇ χρωμένους) Laurentius pompa. Instinctum et divinum impulsus scriptor voluit, uti lib. I. 62. IV. 152. Aeschylus Agam. 757. πομπῇ Διός

ξίνου. Apud Suidam in 'Ανκλώθησαν scriptor incertus θηρίον αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει: quo de loco *Abreschius* ad *Aeschylum* lib. I. 23. WESS.

CAP. LXXVIII. 17. θύλων αὐτοῦ προσθεῖναι τὰς θύρας) *Nimis sollicitè quacsivit Portus*, [*Lexic. ion. voc. θύρα*] utrum αὐτοῦ ἢ αὐτῶ, in quod prior est, scriptum fuerit olim. Neutrum locum habuit; *thalami fores* signantur. Bene *Kühnius* auxilio *Nostri* defendit *Diogen. Laërt.* II. 105. ἀλλὰ τὸ θύριον προστιθεὶς μετέῃχε Σωκράτους. Iungere potuerat ex *Lysiae* Or. de Caede *Eratosthen.* p. 8. *Ed. Britan.* [p. 14. *ed. Reisk.*] ἐκινήθῃ ἀναστᾶσα καὶ ἀπιῶσα προστίθῃσι τὴν θύραν. Atque hoc hactenus. Mox [l. 18.] *Codd.* discors voluntas ambiguum τὸ συνισπύπτουσι efficit, quod *Zonaras*, haec describendo imitatus, praetulit, et prior eo *Plutarch.* T. II. p. 50. E. WESS. — Conf. *Polyb.* IV. 71, 12. et *Indicem nostrum Graecitatis Appiani.* S.

Ibid. προσθεῖναι τὰς θύρας) His commodum usus *Ioach. Kühnius* aliis non intellectum explicuit *Diogen. Laërt.* II. 105. eo nomine laudatus *Kiistero* ad *Arist.* Ἑκκλ. 420. E neutro *Pollux* enotasset X. 25. sed προσθεῖναι (τὰς πύλας) invenerat apud *Thucyd.* IV. 67. Ad illud *Lysiae* (Or. I. p. 8.) προστίθῃσι τὴν θύραν - - καὶ τὴν κλιῖν ἐφίλκεται, comparat *Salmasius* hoc *Petronii* e cap. 94. adduxit repente ostium cellae, - - exemitque raptim clavem. *Lucian.* de Paras. T. II. p. 878. τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃσι. *Pausan.* II. p. 195. ἀναπεπταμένα; ἔχοντες - - - προσέθισαν τὰς θύρας. Adducere ostium Graece dicebatur συναγαγῖν τὴν θύραν: opponere ianuam, vel adponere (si tamen hoc Romanis fuit in usu,) προσθεῖναι. VALCK.

25. Δαρεῖος δὲ πειθόμενος) Vel coccus videat, πυθόμενος consistere hac in vicinia non posse. Laudo *Io. Friderichum*, illud in *Magophonia* secutum. Non male, etsi laxius, *Iustinus* I. 9. Quorum alterum *Gobryas* medium amplexus, cunctantibus sociis, ne ipsum pro mago transfoderent, quia res obscuro loco gerebatur, vel per suum corpus adigi mago ferrum iussit. Consimilia alii, omnes uno ex fonte. WESS.

CAP. LXXIX. 5. ἔθειν ἔξω) Quod narrationem voce ἔξω auxerim, excusabunt schedae et rerum series. Certe ἔθειν ἔξω principes, cum foras se proriperent, ut populo, quid Magis factum fuisset, ostentarent. WESS.

16. Μαγοφόνια) Optime Gronovius ex Med. addicentibus aliis. Postulabat regula, praescripta lib. I. c. 148. et Agathias lib. II. p. 47. A. Utrique Io. Friderichus paruit. WESS.

CAP. LXXX. 1. ἐκ τὸς πέντε ἡμέρων) ἐν τὸς πέντε ἡμ. nimis est angustum, nihilque certe finit. Sequor scriptorum fidem. WESS.

4. ἐλέχθησαν δ' ὦν) Nihilominus: οὐδὲν ἦσαν ab aliis adhibetur in talibus; aut etiam in fine periodi, ἐλέχθησαν δὲ diceretur, vel ἐλέχθησαν δ' ὅμως. Sed ita solet Herodotus; praesertim ubi rem narrat minus credibilem, vel incertam: IV. 5. ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, λέγουσι δ' ὦν. IV. 82. ἔλεξε, εὔτε εἰ ψευδόμενος εὔτε εἰ ἀληθὲς λέγων ἔχω σαφηνίως εἰπαι, ἔλεξε δ' ὦν. Qui Herodotum tanquam fabulatorem traducunt, suam quisque Helenam mirati, saepe minus attendunt ad minutas istas loquendi formulas; quas diligenter expressit Pausanias, fabulis, quas enarrat, minime fidem adhibens. VALCK. — De ista coniuratorum deliberatione conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. I. p. 465 seq. et Creuzer Historische Kunst der Griechen, p. 108. quorum hic quidem totam illam disputationem ex fabulosam fama relata esse a Scriptore nostro censet; ille vero, quamvis color disputationis et totum genus tractandi propositam quaestionem e medio Graecorum more desumptus sit, rem tamen ipsam et argumentorum summam non utique pro conficta habendam esse iudicat. S.

7. μύναρχον μούνον) Ad exemplum scripsit Homeri, ut erat Ὀμηρικώτατος Herodotus. Qualia saepius attigerat, multa collegit Homerea huius generis Eustath. ad Od. τ'. p. 699. [p. 1867. ed. Rom.] Eustathii commentariis usus Henr. Stephanus diligentissime in Append. de Dial. Att. nonnulla dedit p. 87. In sermone quoque quotidiano vis nativa saepius in compositis negligebatur: huc pertinent ζώπυρα πυρός, IV. Maccab. VIII, 12. Βουκόλια βοῶν, Ioëlis I. 18. σαρκοφαγοῦσι σάρκας Diodori Sic. V. 39. Nonnihil hinc distant ista eiusdem Diodori, σαρκοφαγεῖν ἀνθρώπους· θρεμματοτροφεῖν ἀγέλας βοσκημάτων· εὐθηροφορεῖν πελέκεις. VALCK. — At vide Var. Lect. S.

10. Κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα κατηρημένον) Scribi quoque potuit κατηρημένον vel κατηρητισμένον. [Nil hic variant libri. V. 106,

29. ex uno Arch. καταρτίσω pro aliorum καταρτίσω recepit Wess.] Quae hinc sequuntur Otanis Herodotei descripsit Stobaeus p. 345. Herodotus de tribus rerum publicarum speciebus, quae populi, quae paucorum, quae unius potestate regerentur, ut loquitur Quinctilianus, ea facit Otanem, Megabyzum, Dariumque dicentes, quae pro singulis dici posse viderentur, aut ab aliis dicta meminisset. VALCK.

Ibid. Κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα etc.) Elegans, sed communis de tyrannide disquisitio, nihil cedens Euripideis in Suppl. vs. 428. Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει Ὅπου τὸ μὲν, et quae succedunt. Iustissimum mox τῇ ἔξιστι ἀνενδύνη etc. De Romanorum dictatore ap. Dionysium Antiq. VI. p. 370. εἰς ἀνενδύνην χρώμενος ἐξουσίᾳ καὶ βουλῇ καὶ δῆμον ἀναγκάσει: et in Suidae Ἀνένδυνος, nam ad dictatorem fragmentum pertinere, credibile fit. Statim πάντα εἰς ταύτην τὴν ἀρχὴν [L. 12.] Herodoteum videri, Stobaeus et mssti ostendunt. [conf. ad I. 21, 4. notata.] Ceterum haec disputatio in oculis Plutarchi fuit T. II. p. 826. E. WESS. — De Otanis ista disputatione confer lib. VI. c. 43. S.

14. Φθόνος δὲ ἀρχῆθεν ἐμφύεται) Facilitatem Cl. Viri miror. Vidit verum; tenere, Herodoto saltem reddere, noluit. [Nempe Aldinum ἐμφύεται consulto se tenuisse ait Gronov.] Invidia insita plerisque mortalium est, et adquiritur amplior. Alia in re Eusebius apud Stob. Serm. XLI. p. 270. ὅπως μὴ - - ὀλιγωρίᾳ καὶ ἀνασκησίᾳ ἀρετῆς ψυχῆς τῶν κατὰ πόλιν ἐμφύη. Insolentiam autem, sive ὕβριν, tyrannidia suscitabulum et fomentum haberi, Sophocles Oed. Tyr. vs. 883. Ὑβρις φυτίζει τύραννον, ὕβρις κ. λ., ne alios adnumerem, testimonio est, ususque firmat. WESS.

22. διαβολαίς δὲ ἄριστος ἐνδείκνυσθαι) Saepe de librariorum Editorumque perverso iudicio querela iteratur. Nunc insigne licentiae specimen, ut Plautinum usurpem, specitur. Aldus, Camerarius, Stobaeus et schedae habebant ἄριστον ἐνδείκνυσθαι, de suo H. Steph. admensus est ἡλίτται. Quanto lenius et elegantius Arch. ἄριστος ἐνδ. sine inutili suicimento? Porro [L. 25.] plures mssti ἄχθεται ἀπὲρ θωπίαν, cui Aldus ἡγούμενος adstruxit. Additamentis nunc locus nullus. Cui enim bono? Eccum aliud: Stobaei et Arch. ἀπὲρ θωπίαν itidem in θωπίαν inperite flexerunt. Habet in more Herodotus ἄχθεσθαι τῇ ἀρχῇ, et hoc de genere alia, struere; uti

II. 103. et 175. Θῶψ assensator blandus est; cuius et λόγος θῶπις, ex Euripidis Syleo, Philoni Iud. adv. Flacc. p. 979. x. et Legat. ad Cai. p. 1015. D. θῶπις καὶ ἀπατηλοὶ Procopio Bell. Pers. II. 30. Rem ipsam si velis, consentiet Dio Chrysost. Or. VI. p. 97. Denique κτείνει ἀκρίτους [l. 27.] sincerum Codices praestant. Culta profecto sunt quae simili in disquisitione conduxit Theophylactus Pseud. Βασιλικῆς c. 8. et 9. WESS.

28. ἰσονομίην) Erunt fortasse, qui Stobaei ἰσονομίην eligent, Herodoto vetante. Otanes δὲ Πέρσῃσι ἰσονομίην σπεινῶν ποιῆσαι, c. 83. et Maeandrius ad Samios ἰσονομίην ὑμῖν προαγεῖν c. 142. In populari statu laudatur iuris inter omnes aequabilitas. Euripid. Suppl. 433. ὅ, τ' ἀσθενῆς, Ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσῃν ἔχει: et Hyperides ex versione Rutilii Lupi lib. II. de Figur. Sentent. p. 7. Non simile est vivere in aequa civitate, ubi ius legibus valeat: et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominatur. Livii memorabilia lib. II. c. 3. non exscribo. Praeclare erudita sunt quae Valckenarius noster super hac ἰσότητι ad Tragici Phoeniss. vs. 541. p. 199. WESS.

CAP. LXXXI. 4. τὰ δὲ -- ἀνωγὴ φέρειν) Quia praecessit τὰ μὲν -- τυραννίδα παύων, maluit Cl. Pauw ἀνώγων φέρειν. Qui si in msstis ἀνωγὴ κελεύων φέρειν latere novisset, sibi fuisset haud dubie gratulatus. Id ego arbitrio legentium trado, non utique prorsus futile, neque vulgato detraho. De plebis multitudine, δῆμος σπουδαῖον ἀχαριώτατον, VII. 157. Apud Suidam οὐδὲν ὑβριστικώτερον ὄχλον: quo prior affirmari huius loci scriptio videbatur; at praestantior nova. Ipse Grammaticus in Ὑβριστότερος testem adpellat Xenophontem Κυρ. Παιδ. V. p. 147. c. WESS.

9. τῷ δὲ οὐ γινώσκον ἴνι) Celeb. viri adnotationem confusio-riorem animadverto. Aldus et Camerarius id, quod legitur, vulgaverunt: a Stephano est οὐδὲ γινώσκω. De plebis in administrandis rebus inscitia non dissimilia Euripides Suppl. vs. 417. Aeschines, Δῆμος γὰρ, ἀχάριστον, ἀψύκορον, ὤμόν, βάσκανον, ἀπαίδευτον, Dial. III. 17. Non addo alia elogia, sed haud efficacem καλὸν inter et οἰκῆτιον [l. 11.] obpositionem haberi. WESS.

10 seq. οὕτε οἷδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκῆτιον) Sic scripta commodam vix admittunt interpretationem. Saepius

opponuntur εἰδέναι, sive νοῆσαι, et διδασκῆναι: ut ap. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 334, 14. ἢ αὐτὸς νοήσας ἢ διδάσκεις ὑπὸ του. Soph. Oed. Tyr. 714. Pausan. V. pag. 410. ἐξευρόντα αὐτὸν, ἢ καὶ ὑπ' ἄλλου διδασκόντα: sicut ap. Platonem plussemel. Archytas Stobaei pag. 270, 8. Δεῖ ἢ μαθόντα παρ' ἄλλου ἢ αὐτὸν ἐξευρόντα - - ἐπιστάμενα γινώσκειν. Eadem Archytas et plura dedit Iamblichus inustus Περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς Ἐπιστήμης. Huc pertinet et nobile Hesiodi dictum Ἑργ. καὶ Ἡμ. vs. 291. quod interpretantur Cicero pro A. Cluent. c. 31. atque ita Livius XXII. 29. Eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit; secundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipse consulere, nec alteri parere sciat, eum extremi ingenii esse. In postremam classem populus Megabyzo videretur reiciendus, εἰς οὔτε ἰδιδάχθη, οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἶκ' ἡτίον, qui nihil pulcri honestique novit, aut ab aliis edoctus, aut a se ipse quod sit proprium. Literis aliquot, quae male fuerant repetitae, reiectis, sic ista capienda iudico; atque οἶδε οὐδὲν οἰκῆτιον, idem esse ac οὐδὲν οἶδεν οἶκεσθαι, id est ἐξ αὐτοῦ. Quando tamen tres quatuorve iunguntur interdum negationes, ne litera pereat, forsitan erit qui hic scribi malit: οὔτε οἶδε καλόν, οὐδ' οὐδὲν οἶκ'. advocato Platone in Theaet. pag. 180. A. ἦτον αὐτοῖς εἴη ἢ τὸ μηδὲν μᾶλλον δὲ ὑπερβάλλει τὸ οὐδ' οὐδὲν. VALCK. — Οἰκῆτιον equidem cum Corayo apud Larch. ad h. l. pro καθήκον et πρέπον accepi. Citavit ille locum ex Isocratis Orat. ad Philipp. T. I. pag. 236. sub fin. (§. v. p. 320. ed. Auger.) Alia loca dabit Lexicon nostrum Polyb. p. 401. S.

12. χιμαῖρῳ ποταμῷ ἵκελος) Ὁ δῆμος ὡς εἰ ἐμπροσθὼν τὰ πρῆγματα ἄνεν νόου. Talis Populus illis omnibus videri debuit, quibus inconsulta concionum innotuerat Graeciae temeritas, Oratoribus in primis quotidie concionem habentibus, aut agentibus cum populo; qui ad iudicandum impetu temerario ductis saepe cedendum, atque ex Antigone Sophoclis (vs. 727.) didicerant, παραρρήθροισι χιμαῖρος ὅσα Δίνδρων ὑπείκει κλῶνας ὡς ἐκώζεται. Cicero Herodoteis instar erit commentarii in Or. pro Cn. Plancio, toto cap. 4. et ibid. cap. 6. Illae, inquit, undae comitiorum, ut mare profundum et immensum, sic effervescunt quodam quasi aestu, ut ad alios accedant, ab aliis autem recedant. Sicut isto loco, ter alibi Cicero, pro L. Murena c. 17. de Provinc. Con-

[c. 45 extr. quem ad locum vide quae notavimus.] κατῆστο, ἐκάρτατο et κατήμινος Ionum sunt. Dictio ipsa non vult ex medio abire alio sessum, sed e medio secedere, et partium esse neutrarum; qui usus opportunius alibi valebit. [IV. 118, 9. VIII. 22, 9. 73, 16.] Elegans est Arch. et Vind. [l. 16.] καὶ οὐτε ἀρχεται, πλὴν τοσαῦτα. Nec cultum minus, cui suus supra locus, ἐπ' ᾧ τι -- ἀρχισθαι. [l. 10 seq.] At manum abstineo. WESS.

CAP. LXXXIV. 6. τὴν πᾶσαν δωρεὴν etc.) Haec recurrunt extremo hoc libro. Cuiusmodi autem dona fuerint, docte Barn. Brissonius Regn. Pers. I. 144. examinavit. Medicam vestem, Acanthiis honoris ergo a Xerxe datam, lib. VII. c. 116. habet. WESS.

[9. Vitiosum ἐξαίρεται quo pacto irrepperit, non exputo. Corrige quaeso ἐξαίρετα, ut habent libri omnes. S.]

11. αὐτοῦ ἱσαγγελίος) Expressit hunc locum Scriptor libelli de Syr. Dea p. 472. ubi Rex ad Combabum: ἀπῆλθαι παρ' ἡμᾶς αὐτοῦ ἱσαγγέλιος, οὐδέ τις ἀπέρξει εἰς ἡμετέρας ὁψιος, εὐδ' ἢ γυναικὶ ἅμα ἐντάξωμαι: hanc procures Herodotei constituerant exceptionem, ἢ μὴ τυγχάνη εὐδαν μετὰ γυναικὸς βασιλεύς. VALCK. — Conf. ad I. 114, 8. notata. S.

14. ἰβουλεύσαν τοιόνδε) Sermonis studiosissimo hic quidem certe syllaba debet restitui, quam describentis praetermisit incuria: ἰβουλεύσαντο τοιόνδε, re inter se deliberata constituerunt. Ponitur enim pro βουλευσαμένοις ἔδοξεν αὐτοῖς, vel συνθήκωντο, prout legitur cap. 86. Iustinus: pactique inter se sunt, ut, --- cuius equus inter solis ortum hinnitum primus edidisset, is rex esset. In his convenisse Ctesiae videtur cum Herodoto: forsitan ex Hellanico, multum diversa traduntur in Scholiis ad Aeschyli Pers. vs. 776. VALCK. — De usu verbi βουλεύειν apud Nostrum vide notata ad I. 73, 20. Videnturque huc ex scholio libri nonnulli ἰβουλεύσαντο posuisse. conf. paulo ante, l. 10. S.

Ibid. ἰβουλεύσαντο τοιόνδε) Hoc utilius et genio linguae congruentius in constitutione de regno, sicuti et paullo superius. Conf. I. 73. VIII. 101. Videntur autem matutinum legisse tempus, quod solem orientem Persae venerarentur. Εἶναι γὰρ αὐτοῖς νόμον τὰς τοῦ ἡλίου ἀνατολὰς προσκυνοῖν ἐκάστη ἡμέρᾳ, in Procopii Bell. Pers. I. cap. 3. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Εἰ --- ἐν τούτῳ τοῖς ἔσσι) Sententiam expressit Zonaras p. 129. A. θάρρει, ὡς δέσποτα, ἴφθι, ὡς σὴ ἔσται ἡ βασιλεία. Apud Iustinum, Dario de regno sollicito equi custos ait, si ea res victoriam moraretur, nihil negotii superesse. Ad Herodoti formam loquendi, ἢ ἐν τούτῳ τοῖς ἔσσι ἡ βασιλεία εἶναι, ἢ μὴ, proximum accedit hoc Eurip. Iphig. Taur. 1057. τὰμ' ἐν ὑμῖν ἔστιν, ἢ καλῶς ἔχουσιν, ἡ μηδὲν εἶναι. Herod. VI. 109. ἐν σοὶ νῦν, Καλλίμαχε, ἔστι, ἢ καταδουλώσκει Ἀθῆνας, ἢ ἐλευθ. Paulo plenius Andocides de Myst. p. 6, 18. ὅπως ἐν ἐκείνῳ εἴη ὄντινα βούλοιο Ἀθηναίων φάναι τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶναι, ὄντινα δὲ μὴ βούλοιο λέγειν ἔτι οὐκ ἦν. Lysias pag. 20. ἐν ὑμῖν δ' ἔστι, πότερον χρεὶ τούτους ἰσχυροὺς ἢ μηδενὸς ἀξίους εἶναι. VALCK.

13. ὥρῃ μηχανᾶσθαι καὶ μὴ etc.) Sumtum fortasse ex nobili Bacchylidae, Οὐχ ἔδραξ ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς. Sicuti ὡς --- ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἔστι ad Proverbii modulum, Νῦν γὰρ ἔστ' ἀγὼν, aut πλησίον ὁ ἀγὼν: de quibus nunc nihil, nisi culte a magno viro, Is. Casaubono, explicita esse ad Suetonii Neron. cap. 45. WESS.

20. ἐγχερίπτων τῇ Θηλέῃ) Arch. ἐγχερίπτων non sprevimus ad superioris Musae c. 60. [ubi vide notata ad l. 8.] Portus τῇ Θηλέῃ habet in Ἐγχερίπτειν ex coniectura, sed bona: nam Θηλέην amat dialectus I. 192. II. 41. III. 102. VII. 58., neque aut Eustathio in Hom. p. 546, 42. [pag. 414, 46. ed. Bas.] aut G. Corintho latuit. WESS.

CAP. LXXXVI. 1. Ἀμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ οἱ ἱξ) Postero die ubi primum illuxit sex illi etc. Zonaras: ἔωθεν δὲ τῶν ἑπτά παρχνομένων: dare quoque debuerat τῶν ἱξ, sed alterum posuit, eorum immemor quae de Otane legerat olim in excerpando praetermissa: Platonem mirarer, cur de Leg. III. pag. 695. D. scripsisset, πάλιν ὡς Πίετας εἰλθεῖν τὴν ἀρχὴν διὰ Δαρείου καὶ τῶν ἑπτά: dare potuerat διὰ Δαρείου αὐτοῦ ἐβδόμου: dederat forte καὶ τῶν ἱξ. [At similiter Noster quoque c. 84, 4. ἢ ἐς ἄλλον τινὰ τῶν ἑπτά etc.] In ista formula legitur infra lib. IX. cap. 44. ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ. Codices si variant, vix constitui poterit, utrum dederit Noster. Ad Diodori Sic. XIII. 18. τῆς ἡμέρας ὑποφωσκούσης, vid. Wesselingius. Aliorum in his fuere locutiones, ὡς ἡμέρᾳ vel ὡς ἔως ὑπέφαινε: prima luce, primo luci, et ubi primum dilucularet: vid. Gellius Noct. Att. II. 29.

p. 200. 201. ibique Io. Fr. Gronov. et VII. c. 1. ubi noctis legitur extremo, priusquam dilucularet: ὄρθρον βαθείος: tempus memorat Plato ἀπ' ὄρθρου μέχρι περ ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχη, Leg. XII. p. 951. D. VALCK.

Ibid. ἅμ' ἡμέρῃ δι' διαφυσκούση) Sic ἅμα ἡμέρῃ διαφυσκούση lib. IX. 44. et ἥλιος ἐπιφύσκων doctus Iobi interpres c. xxxi, 26. Apud alios ἡμέρας ὑποφωσκούσης, aut τῇ ἐπιφωσκούσῃ Matth. c. xxviii, 1. nec concordī ubique scriptura, de qua ad Diodori XIII. 18. Quod praeterea in Codd. [l. 2.] παρήϊσαν ἐπὶ τῶν, id vulgato concedit nihil. Ἦκειν ἐπ' ἵππων IX. 43., Sophocl. Oedip. Col. 305. Αἰτναίης ἐπὶ πῶλῳ βιβῶσα. Talia, urbem albis equis introiit, in Neron. Suetonii, et poetarum per medias in equis itque reditque vias. Plura Cl. Burmannus ad Ovidii Art. Am. lib. I. 214. WESS.

8. ἱταλῶσί μιν) Laurentius compotem voti fecit. Quod nunc in Latinis, [eum inaugurarunt,] debetur viro celeberrimo. Simile Auctoris Epist. ad Hebr. c. 2, 10. τὸν ἀρχηγόν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελειῶσαι Th. Beza recte accepit. Statim, e mssis quae exsulant ὡς βασιλῆα, si consensus foret, possent illic relinqui: solemnīs certe principum προσηύχοντες accessione illa non egebat. At vide Polyæn. VII. 9. et Valer. Maxim. VII. 3. Ext. 2. WESS.

CAP. LXXXVII. 5. ἔχει αὐτὴν κρύψας) Recte cepit Zonaras, cui dicitur Oebares τὴν χεῖρα κρύπτειν ἐν τῇ ἀναξυρίδι. Κρύψας ἔχει ponitur pro κρύπτει, vel ἔκρυψεν, in Euripidis Danaë vs. 40. Hec. vs. 1012. πτόλων ἐντός ἢ κρύψας ἔχει; Hesiodus Ἔργ. καὶ Ἡμ. vs. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Pausan. V. pag. 408. ἔχειν ἀποκρύψαντα ὑπὸ τὴν ψάμμον. X. pag. 832. ὁμοῦ τῷ χρυσίῳ κατακρύψαντα ἔχουσιν αὐτόν. Sed in his tamen ἔχουσιν suam quoque vim exserit; in multis huius generis non item, de quibus ad Phoen. vs. 712. VALCK. — De praeterito periphrastico conf. not. ad I. 37, 7. De scriptura ἔχουσι, quam adoptavimus, dictum in Var. Lect. ad h. l. S.

9. Φριμάξασθαι τε καὶ χριμετίσαι) Eadem verba retinuit Zonaras. Φριμάξασθαι hinc enotatum in Gloss. Herod. et Suida redditur per φριμάξασθαι, quod usitatius erat de equo; cum alterum eximie de hirco diceretur. VALCK.

CAP. LXXXVIII. 1 et seqq. Δαρειὸς τε δὴ ὁ Ὑστάσιος etc.) Cl. Abreschius Δαρειὸς γε δὴ, Darius quidem certe. Herodot. T. V. P. II.

Arabes, quum omnis Asia a Cyro et Cambyse domaretur, aut illi domandi in conatu essent, illorum in ditionem non venerunt, Diodoro lib. II. c. 1. concordante. Atque illud est, quod olim Deus O. M. Ismaëli et posteris recepit *Genes. c. xvi, 11. 12.*; cuius illi fructum promissi uberrimum abstulerunt habentque, liberi, sui iuris, ἀδελφοί. Prorsus eximie eruditi Britanni et cum cura super ea nationis libertate Tom. XVII. p. 829. Historiae Catholicae Ed. Belg. [T. XVI. ed. Germ. §. 354.] WESS.

7 et seqq. Γάμους τε τοὺς πρώτους ἔγάμει Πέρσης etc.) Quatuor hic memorat uxores Darii; duas, praeter illas, alibi: vere tamen, opinor, scriptum fuit Iustino I. 10. Principio regni Cyri Regis filiam in matrimonium recepit, regali-bus nuptiis regnum firmaturus, ut non tam in extraneum translatus, quam in familiam Cyri reversum videretur. De duabus unus tantum meminit *Atossae*; cuius, prae ceteris uxoribus, altera etiam Cyri filia, mulieris in aula Darii potentissimae, praecipua semper habita fuit ratio; quod variis documentis demonstrat *Herodotus*, et VII. c. 3. ἡ Ἀτόσσα, inquit, εἴχετο τὸ πᾶν κράτος, regnum obtinebat *Atossa*. Ibid. cap. 2. traditur, antequam pervenisset ad imperium Darius, ex filia Gobryae tres suscepisse filios; Rex factus Persarum, ex *Atossa* quatuor. Hoc loco motus Schol. ad *Aeschyl. Pers. 719.*, Ἡρόδοτος, αἶτ, ζ' ὅτι Δαρείου πατρὸς εἶναι: addens, Ἑλλάνικος δὲ ἰσ. Atqui totidem ille apud *Herod.* reperire potuisset, quin imo XII, in transcursu plerosque memoratos, Darii filios. Praeter pellices, sex habuit Darius uxores legitimas, atque ex his singulis liberos etiam mares procreavit; praeterquam ex *Otanis* filia *Phaedyma*, quae Magi fraudem patefecerat. Ex *Gobryae* filia tres suscepit filios Darius: natu maximus fuit Ἀρταβάνης, (VII. 2.) memoratur et Ἀριαβίτης, VII. 97. Tertiū nomen non memini me legere: sed suspicor matris olim factam mentionem VII. 68. quae si iusta suspicio, fuerit is Ἀρσαμύνης: et certe *Plutarcho* aliisque filius ex uxore Darii prima vocatur Ἀριαμύνης. vid. ad *Iustinum* notata II. 10. Ex *Atossa* Cyri filia, praeter *Xerxen* Darii successorem, nati fuerunt *Masiates*, Ἀχαιμύνης, et, fratribus minus nobilitatus, Ὑδάρσης. vid. *Herod.* VII. 82. 97. et 64. Ex *Artystone*, altera Cyri filia, quam virginem du-

xit uxorem, (Atossam iam ante habuerant frater Cambyasis, et Magus Smerdis:) Ἀρσάμης et Γωβρύης, VII. 69. et 72. Ex Parmy, Cyri nepte, filia Smerdis, unicus memoratur natus Ἀρόμαρδος, VII. 78. Tandem VII. 224. ex Phratagyne, filia fratris Artanis, nati dicuntur Ἀβροκόμης et Ἰπριάνης. Postrema duo nomina hoc equidem miror, quod inter centena forte Persica Herodoti, praeter Phasdymae nomen, sola sunt planissime Graeca. Addigit illa Hemsterhusius ad initium Xenoph. Ephes. Quid Iac. Palmerius velit in Exercit. pag. 38. non satis liquet. In historia Persica recentiori non sane miror nomina Persarum Graeca, neque adeo Abrocomam sive Acrocomam satrapam, prout Isocrati dicitur pag. 69. v. sed in Darii filiorum nominibus flexus Graecos mirabar ut inexpectatos. VALCK. — Quod L. 8. ἐγάνμην Πέρσῃσι scribitur, ἐν Πέρσῃσι malebam: sed videtur dativus ille casus a vocab. πρώτους pendere, nuptias quae Persis primae, i. e. nobilissimae erant. S.

14. δυνάμεις τε πάντα οἱ ἐπιπλάτο) Apostoli ad Ephes. III, 16. δυνάμει κραταιοῦσθαι, et Aristidis T. I. pag. 326. δυνάμεις ἐμπίπλασθαι μετὰ κουφότητος, cum his composuit Abreschius. Ego vero [paulo post] meis ex libris atque Aldo τύπον ποιησάμενος λίθινον malui, opinatus aliorum λίθον ex scripturae esse compendio. Belle χρυσίους τύπους, τύπους λιθοπλαστεύς, et χρυσίων ξοάνων τύπους Euripidis et aliorum novi, τύπον λίθον nequaquam. De Darii equo iucunde Oppianus, Cyneget. I. 234. et ibi Rittershusius. Nam, quod Thom. Hyde Relig. Pers. cap. 23. omnem de equo narrationem ex Persarum vocabulo, sed male expresso, Gheshtasp, i. e. factus equo, propagatum pertendit, a vero abhorret. WESS.

CAP. LXXXIX. 1. ἀρχάς κατιστήσατο ἑἵκοσι) In sequentibus viginti recensentur istae satrapiae, quaeque singulis subiectae fuerint regiones; singulorum enim imperio plures suberant, exceptis praefectis Ciliciae atque Indiae. Videant homines eruditi, quo pacto haec Herodoti cum aliis possint in concordiam redigi; a quibus longius etiam distat, quod, undecunque tandem repetitum, duobus in locis Plato tradidit; quorum locorum alter notus fuit Brissonio de Regn. Pers. I. p. 148. e Leg. lib. III. p. 695. c. Δαριῖος βασιλεὺς τὸν ἢν υἱὸς, παιδεία τε οὐ διατρέφωσι τιθραμμένους ἑλθὼν δ' εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἱβδομος, διδίδωτο ἑπτὰ

μήν τιμόμενος: quarum partium singulas, regiones amplissimas, singulis e sex coniurationis sociis regendas attribuerit: hoc Platonem voluisse liquet ex ipsius Epist. VII. p. 332. A. ubi Siciliensem Dionysium, qui paene nemini se credebat, (Cicero Tusc. V. 20.) neque uxoribus nec filiabus, hac etiam parte multo fuisse scribit deteriorem Dario, ὃς οὐκ ἀδελφοῖς πιστεύσας, οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τραφῆναι τε μήν μάλῃ ἔκαστα Σικελίας πάσης ἑπτά, καὶ πιστοῖς ἐχρήσατο τοῖς κοινωνοῖς, καὶ οὐκ ἐπιτιμῶν οὔτε αὐτῷ οὔτε ἀλλήλους. Verbosa, quam suo more scribit in hunc locum, adnotatione parum extricat H. Steph. recte per *Medum et Eunuchum* eundem intelligens; in cuius nomine quantum fuerit variatum, docuit Iac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. I. cap. 21. Prior Platonis locus atque integra ista disputatio Κύρον παιδεία fuit opposita Xenophontis, quem virum optimum, ut et alios e Socratis palaestra, oderat Plato. VALCK. — Fortasse imperii Persici distributionem, quae posteriori tempore obtinuit, cum illa priore, quae a Dario instituta est, permutavit philosophus. S.

[6. καὶ ὑπερβαίνειν τοὺς προσηχίας, ἄλλοισι ἄλλα ἔθνη τὰ ἐκστέρῳ νύμων. Prorsus contra satis manifestam auctoris mentem, ne quid asperius dicam, verba ista gallicus Interpres accepit, sic convertens: et quelquefois, omettant ceux qui étoient voisins, il mettoit dans un même département, des peuples éloignés l'un de l'autre. Cuius tamen vestigia, quod mirari subiit, secutus est perspicacissimus Heeren, in *Ideen* etc. T. I. p. 186. S.]

9. Βαβυλώνιοι σταθμὸν τάλαντον) Refingitur τάλαντον a docto viro. Contra lib. I. 51. τὰ δὲ ἄλλα -- σταθμὸν διτάλαντα: et ἔλκουσαν σταθμὸν τάλαντα δύο. Aelianus Var. Hist. X. 17. Θμιστοκλῆς τρία τάλαντα ἔχειν τὴν οὐσίαν τὴν πατρῴαν. Atque ita solent Graeci Latinique, docente summo viro Jo. Fr. Gronovio de Pecun. Vet. lib. I. cap. 6. Iam sive Εὐβοικὸν seu Εὐβοϊκὸν probetur, parum referet; illud Steph. Byz., hoc Polybius, Strabo, Appianus, maluerunt. Maioris momenti minae sunt septuaginta Euboicae in talento Babylonio: aliter Aelianus Var. I. 22., Atticas minas septuaginta et duas illi talento tribuens: in primis autem, siquidem hoc auctore doctissimus De la Barre Histor. Acad.

Inscription. T. VI. pag. 355. ἰσδομήκοντα καὶ δύο μνίας *Herodoto* operosa reddit disputatione; cui calculum addere nondum audeo. Arcent auctaria schedae veteres, conspiratque *Pollux* IX. 86., minis septuaginta talentum *Babylonium* aequiparans: dubiae praeterea fidei *Aeliani* locus est, et acriter oppugnatus a *Willebrodo Snellio* de *Re Nummar.* pag. 41. Quin si fides illi constet, Atticas minas complectitur duntaxat. Conf. *Panelium* de *Cistophoris* pag. 110. etc. *WESS.* — *Reizius*, inter *Εὐβοίδας* et ἰσδομήκοντα stellulā interpositā indicans nonnihil ibi omissum se iudicare, in inferiore libri ora, ubi summa rerum capita adnotantur, haec posuit: *Babylonicum talentum LXXVIII. minarum Euboicarum*: qui quam sit rationem in ea computatione secutus, nec novi equidem, nec nunc inquirere vacat. S.

16. Δαριῆς μὲν ἦν κἀπῆλος) Signatissima ea sunt et aliorum commentationibus frequenter ornatus intexta caussa, *Dionis Chrysostomi*, *Libanii*, *Iuliani*, *Themistii*, quorum loca *Spanhem.* ad *Iuliani* Or. I. p. 9. et *Davisius* in *Maximi Tyr.* Diss. IV. p. 508. antestati illustrarunt docte. Commodum minus de tributo, a *Dario* primum descripto et instituto, hic et a *Polyaeno* VII. 10, 3. traditum, censeri posset; siquidem Magi ἀταλκήν στρατηγὸς καὶ Φόρου in triennium Persis tribuerunt c. 67. huius Musae. At bene habet: nam tributum continuum hic loci, posteriore [altero loco, (c. 67.) illud,] quod in tempus et belli usum ac doni instar erat, tangi per bene amicus meus *Herm. Venema* Dissert. ad *Danielis* Vaticinia p. 161. animadvertit. De *Strabone* lib. XV. p. 1068. [pag. 735. ed. Cas.] tributorum (τοῦ Φόρου) in Persis primordia *Artaxerxi Longimano* asserente, consulto taceo. *WESS.*

17. δεσπότης Κῦρος δὲ πατήρ) Adtigit postrema *Wess.* ad *Diodori* T. I. p. 275. T. II. pag. 553. Reliqua transcripsit etiam *Eustathius*, Homerea tractans de Rege dicta, πατήρ δ' αἰς ἥπιος ἦν, Od. β'. 57. ubi leguntur et ista: Κῦρος δὲ πατήρ, — — — ὅτι ἥπιος, καὶ ἀγαθὰ σφισιν ἐμνησθέντατο: quae lectionem adfirmant, a *Gronovio* non absurde mutatam. Praestantem bellica virtute virum, *Philopoemenem*, *Messenii* vere nuncupabant πλεον τι ἢ παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ πατρίω, apud *Pausan.* VIII. pag. 704. *Herodoti* meminit agens de

Rege *Dion Chrys.* p. 5. c. etc. opponens *πατέρα* et *διοπύτην*, quae appellatio Graecis semper visa fuit invidiosa: alibi *Dio* respicit et τὸν κάπηλον *Darium*: vid. *Io. Davisius* in *Max. Tyr.* p. 508. De *Dario*, istiusmodi quoque καπύλων osor acerrimus, longe iudicabat aliter *Plato* *Epist.* VII. p. 332. B. ἴδειξί παραδειγμα, εἶδον καὶ τὸν νομοθέτην καὶ βασιλέα τὸν ἀγαθὸν γίγνισθαι: hic titulus quam sit amplus et magnificus docebit *Platonis Politicus*. VALCK.

19. ὅτι ἥπιός τι) Erat elucubrantis in animo *Homeri*-cum, ex *Odyssea*, *πατὴρ* δ' ὡς ἥπιος ἦεν, quo nihil in laudem praeclarius dici de rege potest, egregie *Sopatro* apud *Stobaeum* *Serm.* XLIV. p. 312. monstrante. Dabit complura alia doctissimus *Gatakerus* ad *Antonini* lib. I. 9. p. 11. Ceterum ἀγαθὰ σφι τὰ ἐμνηχανήσατο *Medic.* et consentaneorum, tinnit scabrum et radit aures. Suavius multo et ad sententiam gravius ἀγαθὰ σφι πάντα, quomodo *Ald.* et plures. WESS.

CAP. XC. 3. Μιλήων) *Arch.* optime et mox [l. 10.] *Μαριανδυνῶν*. Sic veteres nuncupant omnes, ac *Scriptor* ipse, illos I. 173., hos I. 28. VII. 72. Reduxi quoque [l. 6.] *Λασηνίων* nomen, quoniam ita VII. 77. In *Cabaliis* sive *Cabalensibus*, qui eadem septimā Musā *Καβηλίης*, nulla haesitatio; incolis quippe regionis *Cabaliae* apud *Plinium*, seu *Καβαλίδος*, in *Stephano Byz.* ex *Strabone* cum *L. Holstenii* observatis. Qui vero [l. 7.] *Hygennenses*, *Autenenses*, *Augenenses*, talis enim in schedis discordia, frustratā quaevisi operā. Placuerat *Lycaoniae* regio *Obigene*, cui fidere non libet. Eccum tamen *Plinii* *Hist. Nat.* V. 32. verba: *Attingit Galatia et Pamphyliae Cabaliam et Milyas.* - - - Item *Lycaoniae partem Obigenen.* *Valckenarii* elegans hariolatio consideranda est. WESS.

6 seq. *Καβαλίων καὶ Ὑγενίων*) Coniecturam ponam, quam ante aliquot annos cum *Wesselingio* communicavi, quaeque etiam nunc videtur probabilis. Quandoquidem Ὑγενίης, sive Ὑρινίης, quos hic in suo Codice *Stephanus* invenisse videtur, aliunde sunt ignoti, suspicor, literas *KAIYTENNEΩΝ*, in *KAEYTMENΩΝ* esse transmutandas, et scriptum antiquitus fuisse: *Λασηνίων τῶν* (hoc facile potuit elidi:) καὶ *Καβηλίων καλωμένων*. Fundus coniecturae locus est *Herodoti*, *Xerxis* copias recensentis lib. VII.

cap. 77. Καθηλίες δὲ αἱ Μήρονες, Λακόνιοι δὲ καλούμενοι. Sed et haec et quae sequuntur Geographica praestiterit intacta viro summo reliquisse. VALCK.

15. ἐς τὴν Φρουρίουσαν ἵππον) Omnia videntur plana. Laurentii, in ea Ciliciae regione, quae equos producebat, respondent Arch. et Vind. Cilicia fuit optimorum equorum alitrix, ut vicina Cappadocia. Φορίουσα ἵππος notare potest τοῖς Φοράδας, sicuti Gregor. Nazianzenus et Basilius M. appellant. Tum τῆς Κιλικίης χώρας praestaret; quod ego in re dubia adfirmare non sustineo. WESS. — Mihi haud dubie vitiosa scriptura Φορίουσαν videtur, commodissima autem et unice vera Φρουρίουσαν, quam a Viro praestantissimo sollicitatam nollem. S.

CAP. XCI. 2. ἐκ' οὐροισι) Docte hanc scripturam defendit Th. Pinedo ad Ποσειδιον Stephani, et participium impersonale ἀρξάμενον Georg. Raphelius verbis Lucae Evang. cap. xxiv, 47. WESS. — Istud participium ἀρξάμενον contulit Larcher cum δέν, ἔξόν, παρόν, ἐνδεχόμενον: quorum tamen non prorsus eadem ratio est. S.

10. ἐκκοσμίετο) Mutari non debuerat. Sic lib. I. 100. et IX. 30. ἐπὶ τε τάξιν πλεῖνας ἐκκοσμίετο, pro quo κατὰ ἔθνη κκοσμημένοι ἦσαν VII. 212., fortasse ex scholio. Κκοσμίετο est in Arriani Indicis pag. 321. Praeoptavi quoque προσήκῃ ob Ionicam speciem et verbi in Musis frequentiam. De pecuniae proventu ex Moeridis lacu, II. 149. Cetera Gronovius optime expedit. WESS.

12. τὸ ἐγένετο ἐκ τῶν ἰχθύων) In alio scriptore viderentur ista lectoris emblemata: in Herodoto caute versandum est: vid. lib. II. c. 149. Diodor. I. 52. τὴν ἐκ τῆς λίμνης ἀπὸ τῶν ἰχθύων γινομένην πρόσδοον ἰδῶκε (Rex Aegypti, atque Aegyptiorum ad exemplum Persa:) τῇ γυναικὶ πρὸς μέγα καὶ τὸν ἄλλον καλλωπισμένον: hinc ratio liquet exceptionis hoc in loco. VALCK.

17. Σαττωγύδαι) Gentem non novi: nomen ita exaratum ex mssis placuit; nam Med. et Arch. una in littera aberrarunt. Aparytas frustra quaerendo vestigavi. Gandarii et Dadicae recurrunt VII. 66. neque aliis sunt ignoti. WESS.

CAP. XCII. 4. Παρικανίων) Ad eum modum Steph. in Παρικίῃ, et alii, cum Nostro VII. 86. Sunt autem hi

Paricanii ab illis diversi, qui *Aethiopibus* iunguntur cap. 94. *Orthocorybantii* [l. 5.] an *Orthocorybantes* rectius pingantur decernere haud valeo. Πανσίκαι, [l. 6.] si *Is. Vossii* non fallit coniectura, Πανσίκαι erunt. Eum vide ad *Melam* III. 5. WESS. — De *Caspiis* conf. mox ad cap. 93, 9. notanda. De *Paricaniis* facile equidem *Rennello*, clarissimo Viro, adsentior, in *Geogr. System of Herodotus* pag. 270. Παρητακηνοὶ h. l. corrigenti, collato *Nostro* I. 101., *Stephano Byz.* in Παραιτακα, aliisque auctoribus a *Cellario* *Geogr. Ant. T. II.* p. 808. citatis. Dissentit quidem *Larcher* in *Indice geogr. ad Herod.* p. 419. S.

9. μέχρι Αἰγλῶν) *Steph. Byz.* Αἰγλοὶ, ἔθνος Μηδικόν: quam nationem eandem atque *Aeglorum* suspicabatur *Luc. Holstenius*, et ante eum *Ortelius*. ΑΙΓΔΩΝ, quomodo *Valla* et *Arch.*, et ΑΙΓΔΩΝ vocabulum idem: error est alterutra in scriptione, incertum qua. Habet lib. VII. 72. Ἀργύων in hac vicinia gentem, quae Ἀργένων et Ἀίγνες *Arch.* Eadem Διβύες, et *Bactris* contermina, cap. 86. eiusdem libri. Qua quidem in discordia, cum auxilii spes aliunde deficiat, ἐπίχιν consultum est. WESS.

CAP. XCIII. 4. Σαγαρίων καὶ Σαραγγίων etc.) *Sagartii* memorantur a *Steph. Byz.*, *Ptolemaeo* et *Nostro* I. 125. VII. 85., tuenturque nomen suum. *Sarangaë*, Σαράγγαι, Σαραγγίων VII. 67., unde Σαραγγαίων absurde finxerunt, quo lapsu voces Ἀθηναίων, Θεβαίων, locum Ἀθηνίων, Θεβίων, invaserunt. De *Mycis* [l. 5.] nulla deinceps haesitatio: adstipulantur *Holstenio* et *Berkelio*, titulum nationis *Ethnicographi* praescripto instaurantibus, schedae veteres et VII. 68. WESS.

[9. Κάσπιοι. *Caspii*, ad *Caspium* puta mare habitantes, supra nominati sunt, cap. 92, 6. iidemque iterum lib. VII. cap. 67, 1. memorantur. Nunc qui h. l. iterumque VII. 86, 6. eodem nomine insigniuntur, (si vera scriptura est, quam utrobique libri tenent omnes) hos ab illis diversos esse adparet. At exspectare debehamus, adiectâ quadem notâ hos, quos *Indorum* vicinos fuisse intelligi par est, distincturum fuisse *Herodotum* ab alteris illis *Caspiis*. Quod quoniam non factum, nec apud alios scriptores reperitur *Caspiorum* in illo terrae tractu mentio, ex coniectura corrigere scripturam et h. l. et

VII. 86, 6. tentarunt. Et Reizius quidem *Καρχήδων* corrigens, *Stephani Byz.* auctoritatem (ut ipse in Praef. ad suum Herodotum p. xvii. docet) secutus est, qui ex *Herodoti* libro tertio *Κάρκυρον* urbem Parthorum memorat, *Indiae finitimam*. Quod nomen quum nusquam alibi apud Herodotum legatur, sedes illius haec fuisse videri debebat. „Una dubitatio est: (inquit idem Reizius) quod Herodotus non urbis hic meminit, sed gentis; et, quum *Stephanus* dicat etiam gentem *Καρχήδων* nominari, alium is eius rei testem laudat, non eundem Herodotum.“ Itaque „audacius fortasse quam par erat se fecisse, *Καρχήδων* corrigentem,“ ipse vir doctus profitetur: pro cuius quidem caussa hoc dici poterat, nihil impedire quo minus credamus, in *Epitome Stephani*, quae sola ad nos pervenit, locum istum (quod in plurimis aliis factum constat) nonnihil turbatum esse; ab ipso *Stephano* nomen *Κάρκυροι* non minus ex *Herodoto*, quam ex *Dionysio*, fuisse citatum. Aliam rationem secutus doctissimus perspicacissimusque *Rennell*, in *Geographical System of Herodotus* pag. 302. (laudatus hoc nomine a *Larchero* in *Tabula Geogr. ad Herod.* pag. 99 seq.) quoniam cum *Sacis* iungitur hic populus, *Κάριοι* corrigendum censet, eius regionis incolas intelligens quae *Καρία χώρα* apud *Ptolemaeum* *Geogr.* lib. VI. cap. 15. nominatur. Caeterum non opus est ut moneam, quum in hac parte *Historiarum Herodoti*, tum in aliis ubi de geographicis rebus agitur, praeter *Larcheri Indicem Geographicum*, cum fructu consuli posse idem laudatissimum *Rennelli* opus, e quo multa passim *Larcherus* (tam in *Notis ad Herodotum*, quam *Tomo VIII.* quo *Index Geographicus* continetur) excerpserit, nobis quidem, ne nimium augeatur huius operis moles, praetermittenda. S.]

CAP. XCIV. [1. Παρικάνιοι δὲ, καὶ Αἰθίοπες οἱ ἐκ τῆς Ἀσίης] Alios *Paricanios*, cap. 92, 4. memoratos, videri *Paretacenos* esse, supra monuimus. *Paricanii*, qui hic cum *Aethiopibus Asiaticis* componuntur, iidem lib. VII. c. 68. componuntur cum *Utiis* et *Mycis*, quos *Erythraei maris* accolae fuisse ex superiori cap. 93, 5. intelligitur: quare et hos haud procul ab illo terrae tractu sedes habuisse probabile est. *Larcherus* in *Not.* ad h. l. *Aethiopas Asiaticos* adfirmat *Colchos* esse, prorsus contra *Herodoti* usum men-

temque, qui *Colchos* suo semper nomine nominat, (ut II. 104, et III. 97, 15.) eosque ne coloniam quidem Aethiopum, sed Aegyptiorum facit, denique qui mox diserte docet, (III. 97, 15.) *Colchis* tributi nomine nihil fuisse imperatum, sed de donis quinto quoque anno adferendis pactos illos esse cum rege. Hoc igitur gratis sumto, idem vir doctus *Paricanios*, qui huc nominantur, Colchis finitimos statuit, inter Caucasum et Pontum Euxinum habitantes. Conf. *Steph. Byz.* in Παρικάνη, *Plin. Hist. Nat.* VI. xvi, 18. et *Pomp. Melam* I. 2. ibi ab *Holstenio* citatum. S.]

3 seqq. Ματινοῖσι etc.) Adsolent ad hoc vocabulum et ad *Saspire*s, tanquam ad scopulum offendere scribae. Vide lib. I. cap. 189. et 110. Μοσσύνιοις *Ask.* et lib. VII. 78. codicum plurium, haud male. Μόσσυνες, gentili dialecto, *turres*; quas quoniam incolebant, inde nomen in *Diodori* lib. XIV. 30. Μάρδοις ex *Is. Vossii* ad *Melam* lib. I. c. 2. correctione Μαυρί. Certe Μάρς apud *Stephanum* *Mossynocorum* perhibentur vicini, suntque infra lib. VII. 79. nec longe ab illa viri docti divinatione mssti distant. *WESS.*

[10. πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους) Ad omnes ceteros vertit *Gronov.* incertâ sententiâ; cuius versionem tenuit *Wess.* Idem vero *Gronov.* in *Notis*, par caeteris omnibus. Nos, pro ratione aliorum omnium, posuimus: rectius fuerit, prae reliquis omnibus. conf. II. 35, 3. et VIII. 44, 2. Nescio an eandem sententiam in animo *Valla* habuerit, super caeteros omnes scribens. Manifeste vero contra auctoris sententiam *Larcherus*: Ils payoient autant d'impôts que tous les autres ensemble. S.]

CAP. XCV. [3. γίνεται τισσεράκοντα καὶ πεντακόντια καὶ εἰνακισχίλια τάλαντα) Id est, 9540 talenta, nempe *Enboica*: qui numerus quum minime congruat cum his quae proxime sequuntur; si modo iustus est numerus 14560, quo paullo post universa tributorum summa indicatur, vera fuerit codicis *Arch.* scriptura, ὀγδώκοντα καὶ εἰνακισχίλια exhibens, id est, 9880, qui numerus alioqui ex docti cuiusdam viri emendatione adscriptus videri poterat. Certe, si de summa 14560 (l. 8 seqq.) detrahas 4680, (ex l. 5 seqq.) restant 9880. Alteri autem numero 4680 recte constat ratio; quandoquidem 360 talenta ramentorum auri, pro ratione tredecupla, quam ipse *Scriptor*

indicat, conficiunt 4680 argenti talenta Euboica. Sed ipsam illam 14560 talentorum summam, sive alterum numerum 9880 talentorum, quo pacto collegerit Noster, id vero haud satis adparet. In unum collectis numeris omnibus, qui in recensu tributorum ex XIX. praefecturis redeuntium diserte indicantur, prodit summa 7740 talentorum Babyloniorum; quae, pro ratione 60 ad 70, quam cap. 89, 11. docuit auctor, conficiunt Euboica talenta 9030; quibus si adieceris 4680 ex India redeuntia, habebis summam 13710. Denique his 13710 si adieceris 240 fere talenta, quae ex Moeride lacu (cap. 91, 11. coll. cum II. 149 extr.) redibant, conficiuntur 13950 talenta. Itaque, nisi in numero 14560 (sub finem huius cap.) erratum fuerit, intelligi par est, aut in superiorum numerorum particularium aliquo sive aliquibus peccatum fuisse, aut 610 illa talenta, quae complendae summae 14560 desunt, ad reliquam summam adiectam esse tamquam pretium frumenti, ab Aegyptiis eorumque finitimis ad alenda centum et viginti hominum millia conferendi, de quo cap. 91, 13 seqq. De verbo *γίνεται*, quod in locum vulgati olim *εἶναι* substitui, dictum in *Var. Lect.* ubi simul monui, videri istud ex *εἶν* corruptum. Similiter *Benedictus* in *Act. Sem. Phil. Lips.* haud incommode *εἶν δ'* legendum corrigit, quo significetur (coll. l. 9.) incerti quiddam in definienda hac summa inesse. S.]

4. *τρισκαίδεκαπλάσιον*) Auri ad argentum ratio varia, pro minore aut maiore eius abundantia. Quae hic *τρισκαίδεκάσιος*, ea aetate Platonis in Hipparch. p. 231. D. duodecupla sive *δωδεκάπλάσιος*. Menandri Comici aevo decupla, *δεκάπλάσιος*, ap. Polluc. IX. 76. Adtigit hanc rem *Car. Arbutnotius* *Tabul. Antiq. Numm.* c. 6. Est quoque in *comparatione talenti Babylonici et Euboici*, et utriusque inter se iusta proportionem, anceps disputatio et difficilis, iam olim ab egregio viro *Guil. Budaeo* de *Asse* lib. IV. p. 87. prudenter instituta, et nuper a *Cl. de la Barre* *Histor. Acad. Inscript.* T. VI. p. 355. docte iterata. WESS.

[9. *τὸ δ' ἔτι τούτων ἔλαττον ἀπείς*) Obscurius dictum: id quod his (sive, in his) minus est, omittens. Quid velit, satis adparet, *omittere se minorem numerum unitatum*, qui huius summae deest ad veram summam complendam. S.]

CAP. XCVII. 4. δῶρα δὲ ἀγίνεον) Futile ἀγίαν superstitionis *Florentini* Codicis admirationi, oculos clarissimi viri nimium praestinguenti, debetur. Nolo factum traducere, inior tamen, cum toties totiesque ἀγίαν et ἀπαγινέειν in hac tributi descriptione deponantur. Sequentia exscripsit *Eustath.* ad *Odyss.* p. 1366, 8. [*Od.* p. 13, 14. ed. Bas.] WESS.

9. σπέρματι μὲν χρέωνται) Paucis, ut solet ὁ πᾶν, lectionis vulgatae monstravit absurditatem in *Dissert. Herod.* p. 174. et 175. monuitque consuetudinem respici memoratam c. 38. qua solebant, τοὺς πατέρας ἀποθήσκοντας κατακτείνεσθαι, pro σπέρματι docte corrigens ἔργματι. Cogitanti mihi H saepius in Π mutatum a librariis, venerat in mentem σήματι (id est τάφῳ) μὲν χρέωνται τῷ αὐτῷ, τῷ καὶ οἱ Καλατίαι Ἰνδοί, οἰκήματα δὲ ἔκτενται κατάγαια. Potuit utraque domus simul conmode memorari. Vid. *Diodor.* T. I. p. 60, vs. 69. [lib. I. c. 51.] Mos ipse vix alibi narratur, ubi hac in re dissimillimae variarum gentium recensentur consuetudines *Nicolao Damasceno Stobaei, Diodoro Sic., Plutarcho, Ciceroni, ceterisque*; quo scilicet hi Indi atque Aethiopes, secundum *Herodotum*, viva parentum suorum erant sepulera, quorum illi cadavera visceribus suis ingesta condebant, et ἔμφυχοι τάφοι dici possent Γεργιάζοντι. vid. erudita collectanea *Th. Gatakeri* ad *M. Antonin.* IV. 21. et *Iac. Tullius* ad *Longin.* III. 6. Ad hanc consuetudinem accedebat prope illa *Massagetarum* ap. *Herod.* lib. I. c. ult. atque hinc *Anonymo* memorata, cuius dissertationibus inter *Pythagoreorum* reliquias locum non dederim, p. 713. Μυσσαγέται τῶς γονίας (non quosvis) κατακόψαντες κατέσθοντι, καὶ τάφος κάλλιστος δοκεῖ ἡμῖν ἐν τοῖς τέκνοις τεθᾶσθαι, in liberorum visceribus conditum esse, honestissimum videtur sepulcrum. Conf. *Herod.* III. 99. VALCK.

Ibid. σπέρματι μὲν χρέωνται - - - οἱ Καλαντίαι) Superius c. 38. Καλατίαι, veriore titulo. Quod autem hic de semine, σπέρματι, quo eodem Aethiopes et Indi Calatiae utebantur, expediri non potest. Nusquam quidquam Scriptor illo de semine. Contra prodit, Indos istos τοὺς γονίας κατακτείνεσθαι, parentes suos vorare. Idem hi Aethiopes, uti verba requirunt, si factitarint, σπέρματι insinuata est penitissime labes, nec melius leniusve, nisi erro, detergenda,

quam ἔργατι μὲν χρ. eodem facinore defunguntur, quo Indi Calatiae, scribendo. Ita secum non pugnabit Herodotus et sermo procedet recte. Ἔργατα καλὰ sunt in Perictionae fragmento ap. Stobaeum p. 487. Euripides Orest. vs. 160. Ὡ μίλειος, ἐχθίστων θεῶν ἐργάτων. WESS. — Ut operosa et longius adscita, sic parum utilis, haec doctissimorum duumvirorum disputatio. τὸ ἐν Αἰθιοπία γυγνόμενον σπέρμα memoratur Athenaeo III. 110. e. Polluci VI. 73. Hesychio in Ὀρίδῃ: intelligiturque sive oryza, sive milii quoddam genus, Nostro iterum paulo post (c. 100.) memoratum. Confer Denon, *Voyage en Egypte*, p. 75. aliosque Itineratores. S.

13. διηκοσίας φάλαγγας ἰβίνου) Plinius hoc ex loco in tributi vicem regibus Persidis e materie eius (ebeni) centenas phalangas tertio quoque anno pensitasse Aethiopus; quibus, nisi memoriae ludibrium debuerit, longe minorem phalarum se numerum invenisse, declarat. Idem lib. VIII. 3. quae Iuba cornua appellat, Herodotus tanto antiquior, et consuetudo melius, dentes. Conf. ad Diodor. II. 19. WESS.

15. ἱτάξαντο εἰς τὴν δωρεάν) Sic ex Scriptis. Colchi ipsi [se] ad donationem ordinarunt. Fert ita mos in ultronea tributi et donorum collatione. Ipse post pauca, εὐτοὶ δὲ δῶμα τὰ ἱτάξαντο: et c. 13. καὶ φόρον τε ἱτάξαντο. Rursus lib. IV. 35. ἀντὶ τοῦ ὠκυρόκου τὸν ἱτάξαντο φόρον: tum c. 165. eiusdem Melpomenes. WESS.

18. τοῦ Καυκάσιος) Agnoscit Steph. Byz. Alioqui Καύκασος mons ille aut Καυκάσιος lib. I. 203. Quod ex Aldo venerat εἰς ἱμῦ, pro εἰς ἱμῖ, id bene lib. I. 66. (ubi idem olim) decurtarat H. Steph., hic praetervidit. εἰς ἱμῖ genius sermonis flagitat, et usus lib. IV. 125. V. 45. etc. WESS.

22. παρίξ τοῦ φόρου) Arabes ἀρελῆς sive a tributo erant immunes, cap. 91. Par et memoratarum paullo ante nationum conditio. Dona ferebant ultro, nullum tributum. Consequens est, ut παρίξ τοῦ φόρου eas non spectet, sed descriptum aliis et imperatum tributum. Geminum dabit c. 117. WESS.

CAP. XCVIII. 2. κομίζουσι, cui in Med. et sequacibus locus negatur, exulare potest, Gronovio probe admonente: satis autem est τοιῷδε κτῶνται. WESS. — Quo pacto, salvà orationis structurà, abesse verbum κομίζουσι h. l. possit, non video equidem. S.

11. ἐκ πολλῶν καλαμίνων ὀρμώμενοι) Displicuit semper ultimum vocabulum: nam quid? insiliebant-ne ex navigiis Indi in pisces magno impetu, ut manibus deprehensos raperent? Id dicendum, si vulgato vigor adsit. Coniiciebam ὀρμενόμενοι. Apud Hesych. Ὀρμευτής est ἄλιος, hamo pisces captans, formatus utique ex ὀρμεύω. Video nunc simile in opinionem Cl. Pavii venisse, scribentis ὀρμώμενοι, ex ὀρμιά, sive linea hamoque, unde ὀρμιάσματος. Foret sane alterutrum ad sententiam utile, Indosque ex navigiis hamo piscibus exhiberet insidiantes. At deest verbo auctoritatis usus; favet analogia. Pro vulgato Abreschius ad Thucyd. p. 297. Naves ex arundinis in India internodiis non neglexit Diodor. II. 17. WESS. — ἐκ πλ. καλ. ὀρμώμενοι commode habere videtur, nil aliud significans, nisi navibus arundineis ad capiendos pisces exeuntés; perinde sive hamo, sive retibus, illis insidiarentur. De Indica arundine, cuius singula internodia navigiorum vicem, si credimus, (ut Plinius ait) praestant, conferri Theophrastus potest, Hist. Plant. IV. 12. Strabo lib. XV. p. 710 seq. ed. Cas. hisque prior Ctesias, Indic. c. 6. qui tantam eius crassitiem esse narrat, quantam duorum hominum ulnae vix complecti possint; cuius verba ad Plin. XVI. xxxv. 65. adposuit Harduin. S.

13. ἐστὶν φλοῖον) Ex libro [latine reddidit] vir Cl. spreto Salmasiano ex phleo, quod verius multo. Atticis φλίως, Ionibus φλοῦς, herba palustris, scirpi instar, auctore Polluce X. 178. Ἐστὶς φλοῖον, scirpea sive ex phleo, etiam Pausan. lib. VIII. c. 22. p. 641. Conf. ad Solin. p. 702. et Bod. a Stapel in Theophr. lib. IV. [c. xi.] Hist. Plant. p. 463. Articulum ἦν ultima praecedentis syllaba in codicibus quibusdam devoravit, quae crebra omissionum causa. WESS. — Herodoti hunc locum respexit Niebuhr, Itinerar. T. II. p. 70. ubi vid. Tab. aen. XII. fig. C. S.

CAP. XCIX. 3. Παδαῖσι) Broukhusius alii que dudum viderunt, huc respexisse Tibullum IV. 1, 144. Impia nec saevis celebrans convivia mensis, Ultima vicinus Phoebo tenet arva Padaeus. Gentis nomen, auctoritate Tibulli satis munitum, restituendum videtur Nicolao Damasc. ap. Stob. p. 105, 31. hinc in Excerptis N. Cragii et H. Valesii p. 514. similiter scriptum: ἐν Παιδαίῳ Ἰνδικῇ ἔθνη οὐχ ὁ δῖος,

ἀλλ' ὁ συντομίατος τῶν παρόντων πατάσεται τῶν ἱερῶν αἰτιῶναι
 ὅτι παρὰ θεῶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δικαιοσύνης. Corrigebam in Πα-
 δαίος: nam inhumana gentis consuetudo nihil impedit,
 quo minus solam a Diis virtutem, sive iustitiam, expeten-
 dam esse censuerint. VALCK.

Ibid. καλέσται δὲ Παδάϊοι) Haesitat Cl. Salmasius an for-
 san Πανδαῖοι Pandari sit legendum, ad Solin. p. 700. quasi
 a Pandaea, Herculis filia, de qua Arrian. Indic. c. 9. genus
 duxerint. Sed de gentis nomine nihil dubitandum. Tibul-
 lus, quod vir summus fatetur, hinc lib. iv. l. 145.

Impia nec saevis celebrans convivia mensis

Ultima vicinus Phoebo tenet arva Padaeus.

ubi Padaeus metri modulum depravabit. Quod et Cella-
 rium V. Cl. Geogr. Ant. lib. III. 23. p. 872. observasse con-
 prior. Νομαίοισι ex Steph. margine Herodoteum dictio-
 nis colorem ostentare, norunt omnes. Unde accesserit,
 ignoro. WESS. — In vetere libro scripturam νομαίοισι
 reperisse Stephanum, nostri libri declarant. S.

7. ἀπαρὸς ἵστι μὴ μὲν νοτίειν) Hic forte legendum suspi-
 cabatur Vir Clar. μὴ μὴν, vereor ut uspiam illud invenia-
 tur in talibus: ἢ μὴν in iurandis frequentat et Herod. Quod
 hoc uno loco Reisk. dimisit intactum, saepe sollicitavit,
 velut in his II. 179. χερὴν ἐμόσαι, μὴ μὲν ἐκέρτα ἰλθεῖν: III. 66.
 ἔξαρος ἦν μὴ μὲν ἀποκτεῖναι Σμέρδιν: V. 106. θεὸς ἐπόμενι μὴ
 μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι. Sana nunc videbuntur, quae suis
 singula locis censebantur vitiosa: amat hanc etiam voc-
 eulam μὲν traicere in alium locum Herodotus. VALCK.

CAP. C. 2. κτείνουσι οὐδὲν ἑμψυχον) Gentis Indicæ
 nomen præbet Nicol. Damasc. apud Stob. p. 66, 38. Ἀρίστοι
 τῶν ἑμψύχων οὐδὲν ἀποκτείνουσι: τὰ δὲ κέραμα τῶν χρηστηρίων ἐν
 χρυσοῖς ἐλύτροις φυλάττουσι. Nic. Cragii, Congr. Gesnerum se-
 quuti, corrigit errorem Henr. Vales. in Exc. Peiresc. p. 74.
 et τὰ κέραμα τῶν χρηστηρίων, (aliis dicta τῶν σκευῶν τὰ κέρα-
 μα,) recte interpretatur: conf. I. G. Graevius in Hesiodi
 Ἔργ. κ. Ἑμ. vs. 402. Dudum ante Vales. Nicolai locum iam
 explicuerat Casaub. in Athen. p. 20. [?] vid. Leopardus Em.
 XIII. c. 6. VALCK. — De vocab. χρηστήριον conf. Athen.
 V. 204. f. et quae ad Athen. III. 114. d. adnotavimus. S.

[4 seq. αὐτοῖσι ἵστι ὅσον κήγχρος τὸ μέγας etc.) Vide supra
 c. 97, 9. ibique notata. S.]

CAP. CI. 4 seqq. ἡ γονή - - - μέλαινα, κατάπερ τὸ χρώμα) *Aristoteles* hanc assertionem falsi, neque sine ratione, coarguit *Hist. Anim.* III. 22. p. 82. et *Generat. Animal.* II. 2. p. 207. Causa Indorum Aethiopumque nigredinis *Onesicritum* et *Theodecten* sollicitos habuit ap. *Strabonem* XV. p. 1019. [pag. 695 seq. ed. Cas.] non infulse decernentem, in utero κατὰ σπερματικὴν διάθεσιν tales fieri, quales sunt qui genuerunt. Sed haec erudite *Cl. Bern. Sigef. Albinus* *Dissert. de Colore Aethiop.* p. 10. *WESS.* — *Conf. Soemmering, vom Neger*, p. 59. laudatum *Heercnio* in *Ideen* etc. T. I. p. 416. S.

CAP. CII. 3. κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν) Copula [quae olim ante τῶν inserta erat] nexum et seriem sermonis conturbabat. Scripsisse, *Corn. de Pauw* coniectura est, κατοικημένοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. *habitantes cum aliis Indis, qui Bactriorum more vivunt*; nam Indos, aurum colligentes, ex istis fuisse, qui Bactriorum moribus utebantur. Atque haec tolerari utcunque potuerant, nī καὶ, fide msti, bonam eiurasset copiam. πρὸς ἄρκτον - - - κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. *versus septentrionem - - - incolentes aliorum Indorum, qui etc.* Tale IV. 7. πρὸς βορῆν - - ἀνεμὸν τῶν ὑπερείκων τῆς χώρας, ad boream eorum qui superioris regionis incolae sunt. *Caspasyro* (Κασπίαπυρος *Steph. Byz.*) opportunior opera lib. IV. c. 44. veniet. *WESS.* — Vide ibi notata. S.

[6. ἐρημία. *Desertum Cobi.* *Conf. Heeren Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 390. et 116. S.]

13. οἷσι δὲ καὶ εἶδος ὁμοιότατοι αὐτοῖς) Sequi si libuerit *Arch. et Vind.*, οὗτοι ex pristina scriptura eradentes, nihil erit, quod molestiam creabit. Similes nostris quantum ad formam designantur. Ut nunc est, καὶ εἶδος αὐτοῖς etc. maluit *Cl. Reiskius*, cui *Dio Chrysost.*, Nostri vestigia premens, *Or. XXXV.* p. 436. v. favet, οὗτοι δὲ οἷσι ἀλωπίων μίջωνι; τὰλλα δὲ ὅμοιοι τοῖς παρ' ὑμῖν. Quae *Strabo* XV. p. 1032. [p. 705. extr. et seq. ed. Cas.] et *Arrianus* *Indic.* c. 15. de formicis ex *Nearcho* et *Megasthene* referunt, prudens negligo. Omnes videntur, ut vere *Arrianus*, αὐτὸν εἰσπύσθαι, nec ipsas vidisse. Habet ex *Busbequii* *Epist.* IV. magnus *Thuanus* lib. XXIII. p. 461. animal, cui *formicae Indicae* nomen ex quadam similitudine inpositum, quod ad stabiliendam hanc rem *Nobil. Palmerius* *Exercit.* in

Graec. Auct. p. 16. aptissimum censuit. WESS. — De scriptura quam secuti sumus, videsis quae in *Var. Lect.* monuimus. Ad rem quod spectat: si vera fabula, (cuius ingeniosam interpretationem ex Comitibus *Velshemii* coniectura *Heeren* loco cit. p. 392. refert) fuerint istae bestiae de vulpino genere; quae ob vitae quidem genus conferri utcumque cum formicis, atque inde nomen etiam potuerunt invenire: quod vero de corporis specie simillima formicis huc narratur, ea quidem fabula nescio cuius ex errore manavit. Intelligi par est, hoc voluisse *Herodotum*, debuisse certe, vulpibus similes esse illas bestias. Animal esse canis mediocris magnitudine, mordax et saevum, ex *Busbequo Thuanus* scribit. *Nearchus* apud *Arrianum*, vivum quidem animal se non vidisse profitetur, pelles vero multas (δοράς αὐτῶν πολλὰς) in Macedonum castra adlatas. S.

21. δυνατώτεροι πολλόν) *Gronovio* et meliorum Codicum conspirationi, etsi multiplex πολλόν inter et πολλῶν conversio, obniti recusavi. Editur lib. VII. 7. Αἴγυπτον πᾶσαν πολλῶ δουλοτέρην ποιήσας, invitis membranis, πολλόν ostentantibus. Sed talium messis uberrima. De camelis taceo. Animal ex *Herodoto* doctissimi viri *Conr. Gesnerus*, *Bochartus*, *Shaw* atque alii illustrarunt. WESS.

CAP. CIII. 4 seqq. κάμηλος ἐν τοῖσι ὀπισθίοις etc.) *Aelianus*, quando de *Nat. Anim.* X. 3. Ἡρόδοτος, inquit, λέγει, τὰς καμήλους ἐν τοῖς ὀπισθίοις σκέλεσιν ἔχειν τέτταρας μηρούς καὶ μίντοι καὶ γόνατα τοσαῦτα, τὰ δὲ ἄρθρα διὰ τῶν σκελῶν τῶν κατόπιν ἐς τὴν οὐρὰν τετραῖσθαι αὐταῖς: dubites ἄρθρα legerit, an αἰδοῖα: quae sic non *Herodoto* tantum, sed etiam *Aeliano* frequentius, quam aliis ἄρθρα, vocantur, de animalibus loquenti, lib. I. 17. III. 47. VI. 27. IX. 48. ad quorum locorum primum nonnulla notat *Trillerus*. Secundum *Solonis* tabulam, ὡς ὁ ἄξων φησὶν, *Lucian.* T. II. p. 358. obtruncare licebat *Athenis moechum*, quem *Plautus* vocat (*Bacchid.* IV. 8, 77.) manifestarium, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχοντα. *Petit.* in *Legg. Att.* p. 463. VALCK. — Ἄρθρα de genitalibus *Noster* usurpavit III. 87, 4. IV. 2, 4. De camelo consuluisse iuvabit quae ad *Aelian.* X. 3. huc spectantia *Schneiderus* annotavit. S.

CAP. CIV. [7. ὑπερτίλας, μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλάσιος) Distinctionem vulgo post ὑπερτίλας nullam interponentes, *Herodot.* T. V. P. II. H

iuncta ista intellexerunt ὑπερτίλας μέχρις οὗ etc. Quae quum sic Vallae convertisset, eo usque effervescens dum tempus est a foro discedendi; verbum ὑπερτίλας rectius expressurus Gronovius, in hunc modum interpretatus est, *cousque capitibus imminens dum tempus est* etc. quo nihil non modo a Scriptoris mente alienius, sed et per se nihil absurdius dici poterat; quandoquidem tempus quo a fore disceditur, meridiei licet proximum, tamen antemeridianum intelligitur. Quo magis mirari subit, versionem istam non modo a Wesselingio, perparco in corrigendis Gronovii vel Vallae latinis, esse servatam, verum a Larchero etiam fideliter his verbis expressam, *ils l'ont à plomb sur la tête jusqu'à l'heure* etc. Satis vero adparet, ὑπερτίλας referri ad θερμότερος δὲ ἐστὶ ὁ ἥλιος, ardentissimus est sol ex quo ortus est, sive, ex quo ad aliquam coeli altitudinem pervenit, usque versus medium diem. Ὑπερτίλλοντες ἀνατίλλοντες, Hesychius. Rursus idem, consentiente Suida, Ὑπερτίλλων ὑπεραντίλλων, ὑπερφαινόμενος τῶν ἄλλων ἄστρων. S.]

[10. ἐν ὕδατι λόγος αὐτοῦς ἐστὶ βρῖχισθαι) Intelligunt vulgo cum Valla, dicuntur illi tum in aqua se abluere; sive madefacere, ut Gronov. Ego de vehementiore sudore accepi, quemadmodum gallice dicimus nager dans l'eau. Sane latinum vocabulum sudor satis manifeste ipsum graecum ὕδωρ est. S.]

14. ἐπιὼν ἔτι μᾶλλον) Quod scriptus offert liber, ἐπὶ μᾶλλον, damnabile non est. Haud dissimili in negotio lib. IV. 181. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὼν ἐς τὸ θερμόν: etiam I. 94. Pherecydes ap. Diogenem I. 122. τῇδε νοῦσῳ πιζόμενος ἐπὶ μᾶλλον. Pulcre propterea Cl. Reimarus causam infitiatum esse, cur Dionis Cass. lib. LXVII. p. 507. Ed. Nov. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρὶν ἐνσωτέρουν ἀεὶ ἐπὶ μᾶλλον. WESS.

CAP. CV. 9. καὶ παραλύσθαι ἐπιλοκόμενους οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρους) Inest his ingrati quidpiam ob sequentia. Cl. de Pauw, καὶ παραλύσθαι, ἐπιλοκόμενους καὶ ὁμοῦ ἀμφοτέρους, et deficere attractos aliquando duos pariter, levi mutatione. Maius est molimen docti viri in Miscell. Lipsiensibus Vol. VII. p. 93. Mihi copula non placet, proscripta in Arch. et inducta. [Eandem delendam censuit Reisk. aut scribendum ἀπειπεῖν καὶ παραλ. Possis tamen, ut saepe aliàs, etiam, cum vi intensiva, vel adoo, intelligere.] Tum dubium est, debeat-ne παραλύσθαι de virium resolutione, an vinculorum,

sumi. Quorum in posterius saepe declivis fui. Mares cameli erant *σειρηφόροι*, *funales*: in pernici cursu cum feminis pares haud essent, *attracti exsolvebantur*, sed οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρω, *non ambo pariter*, prior fortasse dexter, tum sinister, aut contra. Hoc si valeat, cessabit fortasse difficultas. Certius est, διδόναι μαλακὸν [quod L. 11. ex Med. adaciverat Gron.] pugnare sermonis genio et ex schedarum macula venisse. *Hemsterhusium* fugere hoc ad Comici *Plutum* non potuit: cuius monito adiungenda *Elsneri* observata *Schediasm. Critic.* p. 10. Praestat praeterea οὕτω Ἰνδοὶ aut εἰ Ἰνδοὶ ex *Aldo* et aliis. Sic c. 109. οὕτω κτῶνται Ἀράβιοι. WESS. — In istis, παραλύσθαι ἐπὶ λκόμενους etc. si nihil mutandum, et ego nunc in eam partem inclino, quae *Wesselingio* probabilior visa erat. Similiter ἐπὶ λκιν ἵππων ἐκ τοῦ βραχίονος, V. 12, 12 et 22. et ἐπὶ λκιν τὰς οὐράς, III. 113, 6. At rursus alibi ἐπὶ λκόμενους dicit *Noster* eosdem atque τοὺς ὑπολικομένους, qui in agmine pone manent, qui *segnius sequuntur*, *moratores*, IV. 203, 19. quae notio opportuna huic loco foret, si negans particula abesset. Aliam rationem secutus doctissimus *Coray*, in *Larcheri* Notis, verba ista in hunc sensum interpretatur: *Les chameaux mâles se sépareroient des femelles (resteroient en arrière), s'ils n'étoient point tirés ensemble et à coté d'elles.* S.

11. ἐνδιδόναι μαλακὸν οὐδὲν) Virum *Clar.* notavit *T. Hemsterh.* ad *Schol.* in *Arist. Plut.* vs. 488. ubi haec *Herodoti* commodum admovit *Grammaticus Aristophaneis*, μαλακὸν δ' ἐνδίδει μηδὲν. Similia quaedam collegere *L. Küster.* et in *Schediasm. Crit.* se longe doctiorum satis superbus censor *Iac. Elsnerus*. Quid haec sibi velint non est obscurum; *femellas nempe camelorum desiderio pullorum, a quibus fuerant abstractae, gradu currere concitatissimo, maribus sua quoque natura velociores.* Sed mihi non plane liquet, quid in proximis dixerit de duobus maribus *funariis*: *σειρηφόρους* fuisse novimus ex cap. 102. ubi insidens *femellae* habebat *Indus* *σειρηφόρον* ἐκατέρωθεν ἔρσινα παρὶ λκιν. VALCK.

14. ὀρυσσόμενος) Omissum hoc verbum non requirerem. Hic satis erat dixisse: ἄλλος δὲ σπανιώτερος ἐν τῇ χώρῃ. *Fluvionina* etiam erant aurifera: cap. 106. χρυσὸς ἀπλετος αὐτόθι: ἴσθι, ὁ μὲν ὀρυσσόμενος· ὁ δὲ καταφορέυμενος ὑπὸ ποταμῶν· ὁ δὲ ἀρκαζόμενος. Haec *Is. Casaubonus*, quaeque participium

ἔρυσσόμενος sequuntur, αἱ δ' ἰσχατιαὶ καὶ τῆς οἰκουμένης τὰ κάλιστα ἔλαχον, adhibuit in *Athen.* VI. c. 4. [cap. 23. nostrae ed.] ad ista p. 233. D. ἐν ταῖς ἰσχατιαῖς τῆς οἰκουμένης καὶ πρὸς τὰ τυχόντα ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει: quae, ni fallor, *Posidonii* verba, *Eustathio* etiam excitata ad *Od.* 8. p. 155, 42. Celtarum, quos vocabant, flumina potissimum spectant. Eidem *Posidonio* sua hac de re debet *Diodorus Siculus* V. 27. ut pleraque, quae de Hispanis, Gallis, et finitimis populis nobis tradidit. Hunc quoque fontem *Diodori*, praeter ceteros, aperuit eruditio *Wesselingii*. VALCK.

CAP. CVI. [3. τοῦτο μὲν γὰρ) His respondent ista, Πρὸς δ' αὖ μισαμβρίης, initio capitis seq. S.]

12 seqq. ἔϊμα - - προφέροντα - ἀμετῇ τῶν ἀπὸ τῶν οἴων) Nihil verius. Idem ingenii remigio *Pavius* adsecutus fuit. Larga de hoc arborum genere *Palmerii* disputatio (*Exerc.* in *Gr. Script.* p. 18.) plantam, gossypii feracem, excludit, arborem *gossampinam* praeferens *Plinii*. Quae *Bellonius* *Observ.* II. 6. *Prosp. Alpinus* de *Plant. Aegypt.* c. 18. et popularis meus *Io. Veslingius* *Observ.* in *Alpin.* c. 18. ea disputanti adsentiant cum *Bod. a Stapel* ad *Theophrast.* *Hist. Plant.* lib. V. c. 9. p. 427. WESS.

CAP. CVII. 6. εὐπετίως) Solam itaque *myrrham* sibi comparabant χαλεπῶς et σὺν πόνῳ; haec enim apud nostrum opponuntur τῷ εὐπετίως. Cur ergo de illa tacet, multis enarrans quomodo colligerent *λιβανωτὸν, κασσίνην, κιννάμωμον, λήδανον*; sic ut dici potius debuisset videntur ταῦτα πάντα *nacti* οὐκ εὐπετίως, vel δυσπετίως: postremum praebet *Cod. Arch.* teste *Galeo*. VALCK.

6 seq. πάντα, πλὴν τῆς σμύρνης, εὐπετίως κτίζονται) Velle haec videntur, *myrrham* difficulter comparari, de qua et eius colligendi modo, in aliis aromatibus studiose occupatus, nihil scriptor. Thus, casiam, cinnamomum non sine periculo Arabes sibi quaerebant, in ledano fortassis non tantum discriminis et laboris. Qui ergo εὐπετίως de omnibus? *Cl. de Pauw* πλὴν hic ait includere; non, ut plerumque semper, excludere: verti debuisset, praeter *myrrham* illa omnia facile parant Arabes: non unam enim *myrrham*, sed omnia illa aromata in promptu et parato esse. Mihi dubius voculae talis usus, praestabiliusque *Arch. δυσπετίως*, difficulter, censetur. *Myrrha* sine magna collige-

batur aerumna, reliqua *διωπετίως*, periculoso opere; quod in thure, casia et cinnamomo certum ipse praestat. *Styracem* autem ad serpentes fugandas, in odoriferis silvis frequentissimas, Arabes urere Nostri exemplo *Plinius Hist. Nat. XII. 17. Serpentes* habet *Musa secunda c. 75. et Diodorus III. 47. WESS.*

CAP. CVIII. 7. ἀνιηρά) Quae cutem pungunt aut etiam animum, dicuntur ἀνιηρά, molesta. Muscae, crabrones, pulices, atque id genus animalcula hominibus sunt ἀνιηρά. ἀνιηρόν εἶσιν αἱ μυῖαι. Leanae, viperæ, de quibus acturus est, me iudice, dici vix possunt ἀνιηρά. Non de nihilo est, quod legitur in cod. Arch. ἀνιηρά, parum distans ab ἀνικτα. Corrigendum arbitror: ὅσα δὲ σχήτλια, καὶ ἄμικτα, ὀλιγόγωνα. Non ferae tantum istiusmodi, sed ferinis etiam moribus populi, saepe dicuntur ἄμικτοι. Aristogiton, ὅφης ἢ σκορπίος dictus *Demostheni*, vocatur eidem ἄμικτος. p. 489, 74. Centauros, Θῆρας, *Sophocles* vocat ἄμικτον στρατόν, Trach. vs. 1111. Obponuntur ap. *Herod.* ὅσα ψυχὴν τι δειλὰ καὶ ἰδωδύμα. VALCK.

8. ὁ λαγὼς) Quae de lepore tradit, ex *Athen.* IX. p. 400. f. et *Eustath.* in *Hom. Iliad.* μ'. p. 869, 16. et aliunde, hunc in modum videntur integranda: ὁ λαγὼς ὑπὸ παντὸς θηρεύεται καὶ θηρίον καὶ ὄρνιθος καὶ ἀνθρώπου, οὕτω δὲ τι πολυγονεὺς ἐστὶ ἐπικυύσκειται τε μεῦνον πάντων θηρίων καὶ τὸ μὲν δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ ψιλόν, τὸ δὲ ἄρτι ἐν τῇσι μήτρῃσι πλάσσεται, τὸ δὲ ἐπαναιρίεται. Mitto reliqua, quae vulgatis procul dubio sunt meliora. Formam Ionicam λαγὼς dat *Codex Arch.* λαγοῦ legitur et alibi apud Nostrum. Λαγὼς, ὁ Ἴων, *Phrynichus* p. 78. *Eustath.* in *Iliad.* χ'. p. 1372, 47. *H. Stephan.* App. de *Dial. Att.* p. 148, 149, 193. Postremum ἐπαναίρεται est ex *Eustathio*, qui illud explicat: ἐπαναλαμβάνεται, καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τελεωτέροις κνήμασι σπριματικῶς συλλαμβάνεται. *Herodotea* comparans cum *Plinianis Salmasius* in *Solin.* p. 283. praeferre videtur ἐπαναίρεται, quod *Athenaei* praebet editum exemplar. Ἀναίρεσθαι *Herodoteum* est: lib. VI. c. 69. ad *Demaratum* mater: ἐν - - εἰ τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναίρεται: id est συλλαμβάνω. vid. *Cl. Abresch* ad lib. *Cattierii* p. 66. *Lepus* vero, quae super priores foetus alium adhuc concipit, ἐπαναίρεται. Idem est paulo ante Ἐπικυύσκειται: adiecto τε formam praetuli mediam vul-

gatae in *Athenaeo* et *Eust.* ἐπικυύσκει τι. Memineram, his apud *Herodotum* legi κυύσκεισθαι, lib. II. c. 93. pisces ἐπὶ τῇ οἰστῷ κυύσκεισθαι. IV. 30. ἐπὶ τῇ προτῇ ἢ ὥρῃ κυύσκεισθαι τὰς ἴππους quin etiam ἐπικυύσκειται apud *Clementem Alex.* reperriri *Paedag.* II. p. 223, 17. de leporis agentem salacitate: ὀχεύει πᾶσαν τὴν ὥραν ὁ λαγώς· - - - κυεῖ δὲ κατὰ μῆνα καὶ ἐπὶ κυύσκειται· ὀχεύεται καὶ τίττει· τικουῖσα δὲ εὐθύς ὀχεύεται ὅδ' οὐ ἂν τύχῃ λαγωῦ, καὶ συλλαμβάνει πάλιν ἔτι θηλαζομένη. Paria de lepore tradiderunt *Xenophon Cyneg.* p. 572, 33. *Aristoteles* de *Gen. Anim.* IV. 5. *Aelianus* de *Nat. An.* II. 12. Ex *Theone* partim, ad *Arati Phaenom.* vs. 338. sic redintegrari poterit cap. 34. *Cataster. Eratosthenis*: Λαγώς ἐστὶν ἐν τῇ καλῇ κυνηγίᾳ εὖ τεθείς· διὰ δὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ζώου καὶ τὴν πολυγονίαν - - - μόνον γὰρ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κύειν πλείονα, ὧν τὰ μὲν τίττει, τὰ δ' ἔχει ἐν τῇ κοιλίᾳ. VALCK.

9. οὕτω δέ τι πολύγονόν ἐστι) Praeclare mssti, nam-insititium τὸ vitiabat sermonem. Πολύγονος *Arch.* relinquo. *Oprrianus* fin. *Cyneget.* III. Ἐξοχα γὰρ τῷδε Φῶλον ὅς' ἄπλητος ἔτρεφεν αἰᾶ Πολύγονον τελέθει, et reliqua hoc ex fonte artis luminibus culte colorata. Ἐπικυύσκει τι *Athenaei* et *Eustath.* nihil, me iudice, melius. Usus utrique auctoritatem dat. Placet etiam inpense ἀναγρίσκει, rediturum lib. VI. 69. Possem hic *Olearii* lapsum ad *Philostr.* *Icon.* p. 772. et *Steph. Monachii* in *Barnab.* *Epistol.* p. 813. perstringere. Sed cui bono? WESS.

13 seqq. ἡ δὲ δὴ λίαινα etc.) *Herodotea* de *Leaena*, semel in vita unicum catulum pariente, hinc attigerunt *Antigonus Caryst.* c. 25. et *A. Gellius Noct. Att.* XIII. 7. hic quidem, quam *Plinius* vocat, deliram fabulam refutans *Homeri* et *Aristotelis* auctoritate: gravioribus testibus advocatis quidquid in eam rem dici posset praecepit *Sam. Bochartus* P. I. *Hieroz.* lib. III. c. 2. VALCK. — Parisiis ter eodem anno peperisse leaenam legimus in *Menagerie du Museum d'Histoire Naturelle*, Fasc. 2. et primum quidem abortum secisse, iterum vero tres peperisse mares, denique tertio duas femellas. S.

19 seq. ἐπικυύσκειται καταγράφων) Blanditur ἐπικυύσκειται, tot codicibus protectum, ex quo *Aeschyl.* *Suppl.* 565. εἰσπνευμένη βίβλι βουκόλου πτερόντος. Sed locum illi, quoniam in dubio, sit-ne vulgatum, Ionum more, ex ἐπικυύσκειται,

non concessi; certe *καταγράφων* optime tum adhaerescet, etsi et sua venus in *Arch. καταγράφων*. Hoc considerent, quibus volupe fuerit. De eiecto *leae*nae utero falsa omnia, et dudum a Philosopho explosa *Hist. Anim. VI. 31*. Adoptavit tamen *Basilius M. Homil. IX. in Hexaëm. p. 85. v.*, et ita quidem, ut hanc de providentia, animalibus timidae indolis, ferocioribus, leporibus et ceteris, disquisitionem suam fecerit. Vide ibi *Front. Ducaem. WESS.*

Ibid. ἰσικνίσται καταγράφων) Mihi sincera videtur lectio *Cod. Arch. ἰσικνίσται καταγράφων*, unguibus obstantia lacerando penetrat. Si nuspiam etiam alibi legeretur illud *καταγράφων* (de altero *ἰσικνίσται* non contenderim:) suo se tamen colore hic facilius multo tueretur, quam in *Troad. Euripidis vs. 1251. ex origine parum distans significatu a verbis usitatoribus, καταμύσσειν, et κατακτείνειν*. Spinās, quibus adversarium *Croesus laceratum perdidit, κνάφον* vocat *Herodotus I. 92. 'Tribulis lacerare, Plato dixit ἐκ' ἀσπιδόθεν κνάπτειν, de Rep. X. p. 616. A. Contulit Tib. Hemsterh. ad Hesych. p. 1359, diversas etiam verbi memorans lectiones. Ex eodem disci potest T. Hemsterhusio in Misc. Obs. V. p. 21. verba τάφειν et θάπτειν non nisi forma differre: par est in similibus ratio, ut et in Γνάφειν et Γνάπτειν, Κνάφειν et Κνάπτειν. Dedit in iisdem *Miscell. multa d'Orvillius, IX. p. 118. et seqq. quae, si Grammaticus tractaretur, examinari mererentur. Recte Herodianus Eustathii: ἐκ τοῦ Κνάφ λέγει καὶ τὸ Κνάπτειν γίνεσθαι. VALCK. — Conf. Var. Lect. S.**

CAP. CIX. 3. εἰ ἐγίνοντο) *Cl. Reisk. εἰ διαγίνοντο, h. e. εἰ διατίθεν, si perseverarent. WESS.*

Ibid. οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα) Hunc, ut puto, locum *Aristides* alludebat *T. III. p. 521. εἰ μὴ τῇ κακίᾳ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ ταῖς ποτηρεύμασιν ἀσθένειαν καὶ ἀνικηδίαν ὁ θεὸς προσῆψεν, ἅπαντ' ἂν ἀολοκπῆ ὑπ' αὐτῶν ἦν, ὅσπερ Ἡρόδοτος περὶ τῶν ὄφειν ἔφη. Ichneumon nisi crocodilorum ova contereret, διὰ τὸ πλεῖθος τῶν γεννημένων θηρίων ἀβασταν ἂν γένεσθαι τὸν ποταμὸν, scribit *Diodorus Sic. T. I. p. 97, 34. [lib. I. c. 87.]* huc etiam respiciens, quod vicina manifestant. Quae sequuntur *Herodoti [de serpentibus] citat Aelian. de Nat. An. XV. 16. conf. I. 24. VALCK.**

10. διατίθει τὴν μήτραν) Nec haec superioribus fide, etsi veterum plures adsciverint, antecellunt. Cultī versus sunt, ex *Herodoteis* ficti et politici, *Nicandri Ther. 130 seqq.*

praesertim, ἐπὶ διὰ μητρός ἀραιήν Γαστήρ' ἀναβρώσαντες αἰμῆτορες ἐξέρχοντο. Memini Galenum Theriac. ad Pison. pag. 461. γαστήρ' ἀναβρώσαντες legere, sed ex glossa, quam Herodotus et Critici in Euripidis Orest. vs. 479. iugulant. Ἀμύττις viperæ simili de causa Philostrato Vit. Apoll. II. 14. p. 66., ubi Olearius bene multa. Statim χρῆμα τῶν τέκνων cum Galeo praeceptavi: posuit saepe antea nec refugiant in animalibus, ut superius c. 105. Ἀλίας στραβήλου τέκνον Sophocles ap. Athen. III. p. 86. WESS.

13. πολλόν τι χρῆμα τῶν ἐφίων) τῶν τέκνων e Codicibus reciperem: avium pulli, νεσσοὶ Poëtis, ad imitationem Homeri, saepe τέκνα dicuntur: quod exemplis excitatis Rittershusius et Gatakerus ostenderunt. Vid. quae notat, primum literarum nostrarum decus, Io. Alberti ad Hesychii Γύριον. Contra liberi parentum dicuntur νεσσοί. Suo more Plato venuste ἀκυρολογεῖ, de Rep. VIII. pag. 548. [ed. H. Steph.] Propria Graecis erat in his forma patronymica in δεύς: λύκου τέκνα, Λυκιδεῖς dicebantur: Theocritus V. 38. θρέψαι δὴ λυκιδεῖς. τέκνα λαγωῦ, Λαγιδεῖς. Reperiuntur et Λεοντιδεῖς Πθηκιδεῖς Ἀλωπικιδεῖς Χηνιδεῖς Περιδικιδεῖς Ἰερικιδεῖς Περιστεριδεῖς: quae causae nihil erat, cur in Lexicis omitterentur pleraque. VALCK.

CAP. CX. 6. τῇσι νυκτερίσι) Syllabā ex πτωχά repetitā legerim: τὰ, τῇσι νυκτερίσι προσέειπα μάλιστα, καὶ τίτρυσι δεινόν, καὶ ἴστιν ἐς ἀλκὴν ἀλκιμα. Dabunt saltem Codd. τίτρυσι, sicuti IV. 183. in Cod. Arch. et apud Eustathium ad Dionysii Perieg. vs. 180. legitur, τετρίγασσι, κατὰπερ αἱ νυκτερίδες. Alter sonus τρύζειν, turturis est: νυκτερίς τρίζει. Eustathius in Iliad. β. p. 173, 44. ἴστι Τρίζειν τὸ λεπτόν ἡχεῖν κατὰ τὰς νυκτερίδας τὸ μέγας Τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγών, τραχυφρονέτερόν ἐστι. Quae collegerat, omnia dedit Io. Iac. Wetstenius in Ev. Marci ix, 18. VALCK.

7. καὶ τίτρυσι δεινόν.) Similiter lib. IV. 183. scripti Codices, Homerus Odyss. ω. 5. ταὶ δὲ τρίζουσαι ἴππον, ὧς δ' εἴτε νυκτερίδες - Τρίζουσαι ποτόνται: ubi plura Eustathius. Ex Nostro Plinius, tanquam fabulose narratum, item casiam circa paludes propugnante unguibus diro vespertilionum genere, aligerisque serpentibus, Hist. Nat. XII. 19. Scripsi perpetuo κασίην iussu schedarum, quomodo lib. II. 86.; alii sibilantem geminare maluerunt, ex dubia vocis Phoenicem.

πρὸς pronuntiatione. In *Heliodori* X. p. 494. φύλλον τι τοῦ θυάδου καὶ κάδας καὶ κινναμώμου mentio: rectius *Val. Pal.* et *Vind.* καὶ κασσίας. Κινναμώμου *Vind.* WESS.

CAP. CXI. 7. τὰ ἡμῖς ὑπὸ Φοινίκων μαθόντες) *Dum* alium vellicat, in turpem ipse errorem induitur *Plinius* Nat. Hist. XII. 19. *Cinnamomum et casias fabulose narravit antiquitas, princeps-ve Herodotus, avium nidis, et privatim phoenicis, in quo situ Liber Pater educatus esset, ex invisiis rupibus arboribusque decuti.* Nihil *Herodotus* de ave phoenice, sed de *Phoenicibus*. Intactum id non dimisit *Salmas.* in *Solin.* p. 283. Habet narratio multum fabulosi, a *Phoenicibus* ad *Graecos* propagati, inque ipsis *Sinensium* finibus diu probati, bene ex *Garzia ab Horto* lib. I. *Arom.* cap. 15. enotante *Barthio* ad *Statii Theb.* VI. 61. WESS. — Conf. *Heeren Ideen über die Politik etc.* T. I. p. 864. et seqq. et, quos ille laudat, *Thunberg*, in *Anmerkungen über den Zimmt*, in *Actis Acad. Suec.* et *Beckmann* ad *Antigon.* de *Mirabil.* p. 84 seqq. S.

CAP. CXII. 1. τὸ Ἀράβιαι καλεῖται λάδανον) Vere scribit. לָדָן, *Ladân*, illis dicitur. Vid. *Ol. Celsii Hierobotan.* Parte I. pag. 284. Iustum, fatente *Cl. Gronovio*, ἔτι τούτου θωυμασιώτερον, quomodo supra de cinnamomo ἔτι τούτων θωυμασιώτερον συλλέγουσι. Vellem praeterea [l. 3.] τῶν αἰγῶν καὶ τῶν τράγων schedae darent aut alterutrum abesset. Prius *Salmasius*, *Pavius*, *Reiskius* decreverunt, habentque consensum *Dioscoridis* lib. I. c. 128. τὰ φύλλα --- νεμόμεναι αἱ αἰγῆς καὶ τράγοι --- ἀναλαμβάνουσι τῷ πῶγωνι. Alioqui minore molimine τῶν τῆς τράγων, ex coniectura egregii iuvenis *Mein. Tydemanni.* WESS. — Quidni vero hircos τράγους τῶν αἰγῶν dicere *Herodotus* potuerit? Nam ex ipsius usu series naturalis verborum in hunc modum concipienda est, ἐν τοῖσι πῶγωνι τῶν τράγων τῶν αἰγῶν. Similiter quidem et germanice *geisbock* dicimus, et ὁ τράγος αἰγῶν vel τῶν αἰγῶν est in graeca versione *Danielis prophetae* cap. 8. vs. 5, 8. et 21. S.

CAP. CXIII. 1. Ταῦτα μὲν θυωμάτων πίμι) Non potui ab hoc instaurando temperare, siquidem membranae viam muniunt et lones volunt. Dictum supra II. 86. Ad sequens ἀπόζη δὲ etc. alludit *Lucian.* *Dea Syr.* c. 30. et nominatim II. *Ver. Hist.* c. 5., quod et *Diodoro* in animo fuit lib. III. 46. WESS.

1 seq. ἀπόξι - - - τῆς Ἀραβίης διαπίσιον ὡς πῶ) Paria dabit de Arabia Felice, utriusque Nostri Schultensii deliciis, *Diodorus Sic.* III. 46. ubi vid. *Wess.* n. 59. *Alexander Sophista* apud *Philostr.* p. 575. οὐδὲ φύλλον Ἀραβίον ἐμβαλεῖς, οὐδὲ κάρφος ἀποβήσεις οὐδὲν ἐκεί Φῶν, τοσοῦτον ἢ περὶ τοὺς ἰερῶ-
τας εὐτυχίῃ. VALCK.

5. οὐράς - τριῶν πηχίων οὐκ ἰσάσσοντας) Multimodis hoc praefarendum dictionis habitus suadet, et, cui suo haec adumbrare libuit sermone, *Aelianus Hist. An.* X. 4. Sic enim, τὰς μὲν αὐτῶν οὐράς ἔχειν μικίστας, ὡς εἶναι μετρίστας καὶ τριῶν πηχίων οὐκ ἰσάσσοντας. Addit continuo, ἀσπίρην εἰ ἔη τις ἐπισύρειν, ἰκνοῦσθαι ἂν αὐτὰς πάντως, nitide omnia adfirmans, quae ex codicibus *Herodoto* redierunt. Eadem viderat *Abreschius* felice coniectura. Pensemus nunc operam, et *Aeliano* vicem reddamus: τοὺς νομίας δὲ εἶναι ἀγαθοὺς χιμουργίῃν, ὅπερ ἂν - - τῶν ἀμαξίδων scribit de *plostellis* et *pastorum* sollertia, quam *librarii* foedarunt. Voluit ἐπι-
άνω τῶν. Callidos esse pastores in caudis ovium super *plostella*, ne tractae per aspreta convulnerentur, componendis. WESS.

Ibid. τριπλήχειας) *τριπλήχιων* vulgabatur ante *Gronovium*: *τριῶν πηχίων*, genuinum praebent *Valla*, margo *Steph.* *Cod. Arch.* et *Aelianus Nat. An.* X. 4. de ovibus Arabicis enarrans *Herodoto* tradita. — In proximis forsitan etiam *Codices* variabunt in *ἐπῆμι*: ego quidem literas transponendas arbitror, ut scribatur: τὰς εἰς ἐπείν σφι ἀπείλουν, vel ἐπείλουν potius: quas caudas si quis illas siverit per terram trahere. *Aelianus*: ἀσπίρ εἰ ἔη τις ἐπισύρειν, ἰκνοῦσθαι ἂν αὐτὰς πάντως παρατριβομένης πρὸς τὸ δάπειδον. VALCK.

CAP. CXIV. 1. Ἀποκλιναμένης) Ἀπὸ κλιναμένης *Reisk.* maluerat: et [L. 3.] οἰκισμένης *Schurzfleischius.* WESS. — Non incommode *Reiskius.* Haud dubie verum quidem est *ἀποκλιναμένης* cap. 104, 12. sed ibi alia ratio. S.

[4. καὶ δένδρεα πάντα ἄγρια) Nempe ἀμφιλαφία φέρει. *Conf. Hesych.* et *Suid.* in voce, et *Apollon. Rhod.* II. 735. S.]

CAP. CXV. 1. ἰσχυαῖαι εἰς) Non moveo; neque infitior, [quod *Gronov.* adnotavit,] ἰσχυαῖαι convenire posse agris et minoribus regionum partibus, quod docte, ut solet, *Hemsterhusius* in *Timon. Luciani* cap. 30. stabilivit. Verum propterea haud spernitur in *ultimis* terrae habitabilis tra-

etibus. En tibi ex cap. 106. αἱ δ' ἰσχυαταὶ καὶ τῆς οἰκουμένης τὰ κάλλιστα ἔλαχον. Rursus cap. 116. αἱ δὲ ὅν ἰσχυαταὶ οἰκοῦσι etc. Mitto quod statim in oculos incurret legenti, et alia. WESS.

4 seqq. Ἡριδανόν τινα καλίσθαι etc.) *Electrum*, sive *succinum*, auditione acceperat in ultimo septemtrione erui ad flumen, cui *Eridano* nomen, atque hinc in Graeciae et Asiae oras importari. Id recipere se negat, quoniam amnis titulus Graecum quid redoleat: haud quidem imprudenter, in illa ultimae Europae tum calligine. Nec male tamen mercatores, sive Phoenices illi, seu aliunde fuerint, de amne. In ore illis erat flumen *Rhodaune*, quod *Vistulae* haud longe *Gedano* miscetur: succini isthic esse uberem copiam, quae in Prussiae maritimis adhuc dum redundat. Fluvii, varie pronuntiatum nomen, dedit Ἡριδανόν, terminatione Graeca, non natalibus. Id fugere solertissimum potuit. Egregie viri eruditissimi Ph. Cluverius Germ. Antiq. lib. III. 34. p. 634.: Io. M. Gesnerus de *Electro* T. III. Comment. S. R. Goetting. p. 88. et Th. S. Baierus de *Eridano* T. VII. Comment. Acad. Petropol. p. 350., cui in amne *Duna*, qui *Marciani Heraeleotae* sit Πούδων, non adstipulor: ad eum enim succini proventus nullus. De *stanno* [L. 7.] iidem mercatores multa, falsa minime, sed comodi sui caussa obscurius. Hinc Nostri et plurium olim in *Cassiteridibus* sive *Stannariis* insulis hallucinatio. Inspice *Diodorum* lib. V. 38. p. 361. WESS. — Conf. *De la Nauze*, in Act. Acad. Inscr. T. XXXVI. p. 66. S.

8. ὁ Ἡριδανός) Auctor an lector adiecerit decerni non poterit: satis certe notum erat e proximis nomen *Eridani* in quo veterum adtigat errores, *Herodotea* citans paulo aliter scripta quam vulgantur, I. P. Maussac. in Diss. Crit. [Harpocrati adiecta] p. 402. Non nescio quo pacto possit hac in sede defendi ὁ Ἡριδανός: sed satis erat dixisse: τοῦτο μὲν γὰρ αὐτὸ κατηγορεῖ τὸ ὄνομα, ὡς ἔστι Ἑλληνικόν, καὶ οὗτι (sive, quod praetulerim, καὶ οὐκ) βαρβαρικόν: ubi deterior mihi videtur Codicum lectio βάρβαρον, quod alteri *Gronovius* antetulit lib. VIII. c. 19. monitorum magni Patris sui semper immemor, dum tractabat *Herodotum*. Ἑλληνικά et βαρβαρικά apud *Xenoph.* Ἑλλ. V. p. 331, 1. apud *Theopompum Longini* π. Γψ. XLII. 5. et apud quosvis alios frequenter opponuntur. VALCK.

10. τοῦτο δὲ οὐδένος αὐτόπτιω) Nulla hic caussae opus est dictione. Scriptorem qui norunt, formulam probabunt cupide. οὐ βάρβαρον repudiabunt fortasse, tametsi eius in usu varietur. Conf. doctos *Thomae M.* explanatores et *H. Stephan.* in *Criton. Platon.* p. 52. Inutile certe οὐτε erat, melius ex *Reiskii* correctione οὐ γι. *WESS.*

Ibid. οὐτε δὲ) Quando praecesserat τοῦτο μιν, partim quidem, sequi debebat usitato more τοῦτο δὲ, partim vero: hoc, vel absque Codicibus mea opinione restituendum; praebet *Codex Arch.* Τοῦτο δὲ οὐδένος αὐτόπτιω γινόμενου δύναιμαι εἰκοῦσαι τοῦτο μελετῶν, etc. Postremum, si sincerum est, idem propemodum significabit ac πωτίσθαι δι' σπουδῇ πάντο ἰσχύσας, quod ego reponendum arbitror in *Pausaniae IV.* p. 282. med. [princ. cap. 2.] pro vulgatis π. δὲ που δὴ πάντο ἰθ. Neque tamen μελετῶν sic adhibitum recorder; et με λέγειν *codex Arch.* μοι λέγοντες praebet *cod. Eton.* pro μελετῶν. Venit in mentem haec scribenti haerens in eadem voce vitium apud *Isocratem*: ista leguntur in *Archidamo* pag. 122. E. ὅπως δὲ τοῦ δικαίου χρη' ποιῆσθαι τι προεργασίτηρον, (τὸ συμφέρον,) οὐδὲς ἂν μελετῶν πείσται: non aliter nuper *Londini* vulgarunt, Vol. II. p. 27. Nemo monitus dubitabit, quin castigatissimus orator dederit: οὐδὲς ἂν με λέγων πείσται, nemo verbis mihi persuaserit. *Isocrat.* p. 354. c. ταῦτ' - - οὐδὲς ἂν ὑμᾶς λέγων ἔπεισι. *Aristoph. Lys.* vs. 1231. ἂν τοὺς Ἀθηναίους ἰγὼ πείσω λέγων. Apud *Aristidem T. III.* pag. 313. *Themistocles* τὸν Εὐρυβιάδην ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων: *Eurybiadem* quum minus quam vellet moveret; *Cornel. Nep. Themist.* c. 4: *VALCK.*

[12. ὅπως θάλασσα ἐστὶ τὰ ἐπὶ τὴν τῆς Εὐρώπης) Quum *Vallae* versionem, quomodo se habeat mare ad illam *Europae* partem, tenuisset *Wess.* cum *Gronovio*; perspecte *Schaeferus* ad *Bosii Ellips.* Graec. pag. 289. monuit: „Verte, „mare esse ultra *Europam*. Aliter interpretes; cuius rationem miror *Larchero* probatam esse.“ Confer *Nostrum IV.* 45, 3. S.]

CAP. CXVI. [1. Πρὸς δὲ ἄρκτου τῆς Εὐρώπης) Tenendum est hoc loco id, quod ex *IV.* 42. et 45. discimus, *Europam* ex *Herodoti* ratione secundum totam *Asiam* superne porrigi, universamque *Asiae* (quam nos vocamus) partem septemtrionalem comprehendere. S.]

4. λέγεται ὅπ' ἐκ τῶν γρυπῶν ἀρπάζειν etc.) Arimaspos assidue circa metalla cum gryphis bellantes, aurum, mira cupiditate, et feris custodientibus, et illis rapientibus, ex Herodoto tacitos noluit Plinius Nat. Hist. VII. 2. Si ὑπὲρ τῶν γρυπῶν valeat, ut in honore fuit, nihil simile Herodotus. Fama ferebat ultra Arimaspos χρυσοφύλακες esse γρύπας lib. IV. 13. et 27. At aurum ὑπὲρ τῶν γρυπῶν quis assequetur? Liquidum et clarum ὅπ' ἐκ δαντ msssti, quod scriptor Ὅμηρικώτατος Ποίηται exemplo Iliad. π'. 353. Odys. λ'. 37. etc. deposuit. WESS.

CAP. CXVII. 3. Χορασμίων, ἐν οὐρεσι ἰόντων) Florentiae, Romae atque alibi festinantes scribarum oculi haec inconsulte transilierunt. In vocibus ἐν οὐρεσι ἰόντων citra dubium error, cui detergendo doctorum cura subvenit, successu diverso. Cl. de Pauw ἐν οὐρεσι ἰόντων etc. facillima medela, sed quae planitiem montibus inponit, monte incinctam tantum. Reiskio in elegante Schediasm. de Sail Ol Aram Aicorani p. 7. visum verius ἐν κρᾶτὶ ἰόντων Χορασμίων, cum sui iuris Chorasmii erant ipsi etc. tum de Sarangensibus nonnulla et Thamanaeis, quae secundis curis improbabat ipse. Abreschio superiora Dilucid. Thuc. p. 75. consideranti nimiae sunt correctionis, leniora multo, si mutata distinctione, pro αὐτῶν scribatur αὐτενόμων, hoc modo, τοῦτο τὸ πιδίον ἦν μὲν κατὰ Χορ. ἐν οὐρεσι, ἰόντων Χορ. τε αὐτενόμων καὶ etc. Qua ratione Chorasmii planis ex locis in montana deducuntur, nolente, nō fallor, Herodoto; et novantur, quae salva linqui debuerant. Quantum ego quidem perspicio, haec mens et sententia Scriptoris: planitiem illam, monte inclusam, olim Chorasmiorum fuisse, sitam ipsorum in finibus et Hyrcaniorum ac Parthorum: postea vero Persarum dilationis. Finge ergo mecum τοῦτο τὸ -- ἦν μὲν κατὰ Χορασμίων, ἐν οὐρεσι ἰόντων Χορασμίων τε αὐτίων καὶ etc. et oratio et ratio nihil sibi desiderabit. Plura non adiungo; hoc tamen, Vallam ἐν οὐρεσι invenisse, cuius in finibus Latina [in ed. Wess.] receperunt, glossis Stephani Gronoviique expulsis. Amnis autem [L. 8.] Ἄκης, an Ἄκισ, vero nomine fuerit, ignoro. Siculus Acis ex Theocrito nihil iuvat. [Est quidem etiam apud Hesychium Ἄκισ, Asiae flumen: forsā ex hoc Herodoti loco.] De consensu Cl. Valckenarii, quem his dudum scriptis animad-

verto, laetor. WESS. — Quod in *Var. Lect.* dixi, pro ἰόντων Χορασμίων, in cod. *Paris. C.* ἐὶν Χορασμ. legi, id *Georgiades* noster ex hoc codice adnotavit, qui ex cod. *Paris. A.* h. l. nihil excerpsit. Eandem vero scripturam ἐὶν Χορασμ. *Larcherus*, qui codicem nostrum *Par. C.* non excussit, ex *Paris. A.* laudavit; simul monens, in eodem codice (non in *Pc.*) οὐροισι inter lineas scribi, in codd. *Pb.* et *Pd.* vero easdem quatuor vel quinque voces omitti, quae codici *Med.* eiusque sociis desunt. *S.*

Ibid. ἐν οὐροισι ἰόντων) Voce ἰόντων in duas ἐὶν τῶν distracta, locum, qui videbatur difficillimus, leni molimine facilem me puto reddidisse, vere emendando: ἐν οὐροισι ἐὶν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, καὶ Τρακίων, καὶ Πάρθων, sensu planissimo: Planities ista Chorasmiolorum quidem erat olim; in finibus sita et ipsorum Chorasmiolorum, et Hyrcaniorum, et Parthorum, et Sarangarum, (sive Drangarum:) et Thamanacorum: sed, a quo tempore penes Persas est imperium, nunc in ditione Regis est. In οὐροισι, finibus, et in ἐὶν adfirmandis tempus non teram; nam; ut ominor, utrumque satis certum illis ipsis videbitur, quibus hic locus gravioris erat mendae suspectus. Vulgavit ante hos annos ferme XII. Lipsiae *Clar. Reiskius* doctam Dissertationem de Arabum Epocha vetustissima, in qua hunc quoque tractans *Herodoti* locum pro ἐν οὐροισι ἰόντων corrigere tentabat ἐν κρήτι ἰόντων, eo tempore quo adhuc sui iuris essent et hi ipsi Chorasmiici et caeterae vicinae ipsis gentes: sic ille. In eundem sensum lenius fore remedium videbatur *Clar. Abreschio*, *Diluc. Thuc.* p. 76. si mutata distinctione pro αὐτῶν scriberetur αὐτονόμων, hoc modo: ἢ μὲν ποτε Χερ. ἐν οὐροισι, ἰόντων Χορασμίων τε αὐτονόμων, καὶ etc. Si verum, ut est, ἐν οὐροισι ἐὶν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, necesse non erit, ut istae refutentur virorum eruditorum coniecturae. Duo hic tradit *Herodotus*: primum, in quarum gentium finibus ista sita fuerit planities, quinque gentibus contermina: praeterea docet, in quorum illa fuerit olim ditione, quorumque esset imperio suo tempore subiecta: ἢ μὲν ποτε Χορασμίων - - (νῦν δὲ) ἔστι τοῦ βασιλέως: olim quidem erat Chorasmiolorum, nunc vero Regis est, sive Regis in ditione, vel sub Rege, ἔστι ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, vel ὑπὸ τὸν βασιλῆα: permutantur enim ista inter se. Sicut autem *Herodotus*, sic

loquuntur passim Graeci Latinique; praesertim in foederum formulis: ex. gr. Livius XXIX. 12. ut Parthini -- Romanorum essent; Atintania -- Macedoni accederet. Thucyd. VIII. 18. ἐπέσθη χώραν καὶ πόλεις βασιλεὺς ἔχει -- βασιλῆος ἔστω: cap. 37. utraque foederis forma displicebat Licheae c. 43. tertia vid. c. 58. Apud Xenoph. Ἑλλ. IV. pag. 313, 36. dicebat Dercyllidas, ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἢ ἐξ ἀρχῆς βασιλῆος ἐστὶ, καὶ Τῆμνος καὶ Αἰγαί εἰσι (sic legerim:) -- οὐχ ὑπήκουα ὄντα βασιλῆως. Graeca libertate pacis indignae conditiones, ab Antalcida concitore denominatae, ferebant τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις βασιλῆως εἶναι: insularum tres solas, ut fuerant olim, εἶναι Ἀθηναίων, Xenoph. Ἑλλ. V. p. 322, 1. Hanc formulae partem, ab Artaxerxe praescriptae, suo iure notabat Isocrates Paneg. p. 68. E. p. 78. B. Panathen. pag. 254. F. De multis unius succedat locus Dionis Chrys. p. 324. ult. si quis quaerat, τίνας ἐστὶν ἡ νῆσος; ἢ, τίνας ἡ Κασία; φησὺσι Ῥοδίων ἐὰν δὲ ἄλλως ἐρωτᾷς, τοῦτ' ἐστὶ χωρίον; ἢ τὸν ἀγρόν; δῆλον ὅτι πύσις τοῦ διαπέτου τὸ ὄνομα. Ceterum Asiaticae gentes, hic Herodoto commemoratae, aliunde satis innotuerunt, tum temporis obscura Graecis nomina, Parthi, Hyrcani, et Chorasmii. Χοράσμοι etiam memorantur Herod. III. 93. VII. 66. Hecataeo in Asiae periegesi ap. Athen. II. p. 70. B. Πάρθων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα Χοράσμοι οἰκοῦσι, γῆν ἔχοντες καὶ πεδία καὶ οὖρεα: horum partem Stephanus excitat Byz. in voc. Χορασμία: ubi quae censebantur eiusdem esse Hecataei, verba sunt Herodoti his vicina, quae suo nunc poterunt restitui parenti. Meminit et Chorasmiorum in Macrobiis Lucian. III. p. 210. ubi nomen scribitur prima producta, sicut in Dionysii Periegesi: vid. Cellarii Geogr. Ant. III. c. 21, 18. Multo sunt minus noti Σαράγγαι et Θαμαναῖοι: et in his variant etiam Codices. Σαρραγγαίων καὶ Θωμανίων legit in suis Valla; Σαραγγίων καὶ Θωμανίων, Gronovius ex Med. Supra legitur III. 93. Σαραγγαίων καὶ Θαμαναίων: infra VII. 67. Σαράγγαι: hinc Ionica fit flexione Σαραγγίων. Demamus primam nomini litteram, Ἀράγγαι nulli sunt, sed noti satis Δράγγαι. Veri valde videtur simile, barbaricum unius gentis nomen a Graecis diversimode fuisse pronunciatum, Σδράγγας, Δράγγας, Σαράγγας: quod et suspicatus est Fabricius ad Isidor. Charac. Pro καὶ Θαμανίων si qui Codd. darent καὶ μανίων,

cuius facile Καρμανίων nomen hic subnasceretur: sed hariolationum desino; postremas, si nimis forte displicent, earum prima peritis redemisse iudicabor. VALCK. — Herodoti hunc locum tractans Mannert in Geogr. Græcor. et Romanor. T. V. pag. 8 seqq. veterem scripturam ἐν οὐρεσι ἰόντων recte habere nec ulla indigere emendatione contendit: caeterum planitiem montibus cinctam, de qua hic agitur, Indiae regionem Caschmir intelligit, fluviumque *Acen* sive *Acin* [l. 8.] eum esse censet, quem *Arcesinen* vocant rerum Alexandri Scriptores, ab oriente in Indum influentem, hodie *Tschunab* vel *Tschinab* nominatum. Multo probabilior eorum sententia, qui planitiem, quam dicit *Herodotus*, ab oriente Caspii maris longe ab Indo remotam statuentes, *Acen* vel *Acin* amnem, quem ille vocat, eundem atque *Oxum* esse autumant. Sic quidem *Sainte-Croix* in *Examen des Historiens d'Alexandre* pag. 714. in eandem partem inclinante *Barbier du Bocage* ibid. p. 829 seq. sic item *Heeren* in *Ideen* etc. p. 907. praeunte (quem ibidem laudat) *Gatterero*. S.

[9. διαλαλαμμένος πινταχοῦ] Quum πινταχοῦ olim nullo aut perincommodo sensu legeretur, mireris nemini in mentem venisse scripturam unice veram, quam felicibus auspiciis codex *Paris. C.* nobis servavit. *Vallae* versionem, per multas ambages errantem, *Wess.* et *Gronov.* tenuere: per singulas undique intercisiones ductus ac distributus. Videtur idem interpretes in suo codice vitiosum διαλαλαμμένος, quod cum *Aldo* libri nonnulli praeferunt, reperisse, idque pro διεληλαμμένος (a themate διελαύνω) accepisse. Recte vero *Henr. Stephanus* διαλαλαμμένος, a verbo διαλαμβάνω, dedit. Conf. *Var. Lect. S.*

CAP. CXVIII. 6. ἴσδον εἶναι παρὰ βασιλέα) Haud percipio, quorsum docti viri animadversio, qua εἶναι non aliud ac ἵναι, tendat. Non nescio in *Codd.* utrumque saepe permutari; at hic εἶναι naturalem usum deponere non poterit. Rem supra c. 84. commemoravit. *WESS.*

CAP. CXIX. 6. ὡς οὐ συγκειμένοις) Non absurdam profecto dat lectionem Codex *Arch.* ὡς οὐ σὺν ἐκείνοις: si plures dant οὐ σὺν κείνοις dignum illud quod paulo spectetur consideratius: σὺν τινὲ et ἄντι τινὲς interdum notant conscio et inscio. VALCK.

Ibid. ὡς οὐ σὺν ἐκείνοισι) Ex coniectura σὺν κείνοις olim; cui auctoritatem Arch. liber et Valla conciliant. τὰ συγκείμενα, τὸ συγκείμενον, in pactis conventis teruntur; sed οὐ συγκείμενοι ποιῆσαι, non ex compacto agere, haud recorder. Mox καὶ τοὺς παῖδας [non τὸν παῖδα,] dedisse scriptorem, clarius, quam cum sudum est. Sequitur enim continuo τὸν ἄνδρα τι καὶ τὰ τέκνα ἐγκαταλιπούσα, ne plura advocem. WESS.

[10. ἴδῃσι τὴν ἐπὶ θανάτῳ) τὴν - - δίσιν intellige. Vide Adnot. ad I. 109, 2. S.]

- 12. κλαίσκε ἄν καὶ ὠδύρετο) Incommoda mihi visa fuerat ἄν particula, et ἀνωδύρετο placuerat. Tuentur voculam codices, ut liquet ex Dissertatione Herodotea p. 144. et praebent κλαίσκε ἄν καὶ ὠδύσκετο. VALCK.

Ibid. κλαίσκε καὶ ὠδύσκετο) Incommodum ἄν Abreschius ὦν corrigit, ego inductum ex Arch. Vind. malo. ὠδύσκετο, sicuti ποῦσκετο lib. VII. 119., ostentat speciem Herodoto olim frequentissimam, nunc rariorem. Vid. Etymolog. pag. 624. fin. Quod Galeus autem ex schedis Arch. καὶ ὠδύσκες, id illae non norunt. WESS. — Particulam ἄν, a Wess. Reiz. et Borh. abiectam, restitui cum Schaefero. Utitur illa et alibi Noster eodem modo in actione identidem repetita; veluti III. 148, 5. et 9. omninoque passim eam adhibet, ubi abundare videri poterat, ut I. 196, 15, 18. et 21. S.

25 seqq. Ἡ δ' ἀμειβετο etc.) Cum memorabili mulieris responso comparavit et Sophoclea ex Antigone vs. 924. celeberr. Wesseling. Diss. Herod. pag. 176. In continuis quatuor versibus tanta cum Herodoteis est similitudo, ut alter alterius velut interpretes censi queat, et, ut equidem puto, Sophoclea Herodotus dederit ad verbum propemodum expressa. Non me praeterit, homines eruditos et Iac. Tollium in Fortuitis c. 4. sic statuere, ut Herodotea potius videri deberet Sophocles imitatus: ego vero, quod pace fiat illorum, aliter censeo; et, cur id adeo in animum induxerim, habeo rationes forte non adspernandas, quae hic conmode non possunt explicari. Qui Longino dicitur Ὀμηριώτατος, XIII. 7. Herodotus, Homerum, quem Polemo (Laert. IV. 20.) vocabat Tragicum, Homereae certe magnificentiae proximum Sophoclem habuit in deliciis. Verum, haec ut unde sint

ducta liqueat, singula ponam seorsim: *Sophocles*: Πόσος μὲν ἂν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ᾦν. *Herodotus*: Ἀνὴρ μὲν μοι ἂν ἄλλος γίνετο, εἰ δαίμων ἐθέλει. *Soph*: Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου Φωτός, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον. *Herod*: Καὶ τέσσα ἄλλα, εἰ ταῦτ' ἀποβαίλωμι. *Soph*: Μητρός δ' ἐν ἄδου καὶ πατρός κεκυθότων, Οὐκ ἔστ' ἀδελφός, ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτὶ. *Herod*: Πατρός δὲ καὶ μητρός οὐκ ἔστι μιν ζώντων, ἀδελφεός ἂν ἄλλος οὐδενὶ τρόπῳ γένοιτε. *Postiores* duo versus, quales minus sincere scriptos legerat apud *Clem. Alex.* p. 747. velut ex deperdito dramate petitos *Grotius* posuit in *Excerptis* pag. 153. Levem errorem correxit *Gatakerus* *Adversar.* cap. x. Novator *Sophoclis* pro κεκυθῆναι vel κρυφθῆναι adhibuit τὸ κεκυθῆναι: haec est ratio, cur insolentius, genuinum tamen, κεκυθῆναι, in alia fuerit mutatum. *Sophocles* *Oed. Tyr.* vs. 977. Θανάτῳ Κεύθει καὶ τῷ δὴ γῆς. *Scholiasta*: Κεύθει, ἀντὶ τοῦ κεύθεται, κρύπτεται καὶ ἐν Ἀντιγόῃ, Μητρός δ' ἐν ἄδου καὶ πατρός κεκυθότων. Ab *Antigones* autem *Sophocleae*, et *Intaphernis* uxoris *Herodoteae* iudicio non valde dissidet illud *Abauchae* *Scythae*, qui, uxore liberisque tenellis post se relictis, aegrotantem amicum ex incendio servavit, narrante *Toxari* *Luciano* T. II. p. 565. [*Toxar.* s. *Amicit.* c. 61.] rogatusque causam, ἄλλα παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐθις ποιήσασθαι μοι ἥδιον, καὶ ἄδελον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὐρωμαι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος *Γυνδαίνης* ἐστὶ. *VALCK.*

28. οὐκ ἔστι μιν ζώντων) *Clementem Alex.* *Strom.* lib. VI. p. 747. et *Plut.* περὶ Φιλαδ. p. 481. E. οὐκ ἔστι μιν ἰόντων, quem in modum supra cap. 65. et saepe alii, invenisse, plura ni mutassent, putares. *Persicae* matronae dictum eum *Sophocleo* *Antig.* vs. 925., velut hinc derivato, comparavit operosius *Iac. Tollius* *Fortuit.* cap. 4. Quae his autem apta et nexa, non ex mulieris oratione, sed narratoris esse videntur, etsi discrepet librariorum iudicium. *Tollius*, feminae tribuens, ἐξέλεξα τοῦτον, fratrem videlicet, emendabat, cui non accedo. *WESS.*

CAP. CXX. 3. Ὀροίτης) *Satrapae* nomen unius *litterae* discrimen apud alios, Ὀρόντην adpellantes, habet: ex *Nostri* exemplo instauratur a *P. Victorio* in *Cicerone* *Var. Lect.* II. 4. et *Io. Davisio* ubique ad *Maximum Tyr.* *Diss.* V. p. 511., non sine ratione; modo hoc ex fonte, sicuti *Aelian.* *Hist. An.* VIII. 11., hauserint; quae quidem

dubia res Cel. Hemsterhusio ad Lucianū Contemph. cap. 14. WESS.

[9. τοιοῦ ἀρχοντα τοῦ ἐν Δασκυλείῳ) Conf. c. 126, 6. Nēmpē Bithyniae erat praefectus. S.]

12. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ;) Simili saepe in formula multitudinis numerus, qui tot in mssis, probatur post pauca cap. 125. ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιοῦμαινος εἶχε, quo Procopius modo Bell. Pers. I. 7. καὶ τοὺς περιόντας ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιοῖται, et lib. II. 5. eiusdem belli. Tale ἐν συμμάχων λόγῳ, Musae VIII. 68. et alia ap. Portam. Nec diversum de Gelimere, ultimo Vandalorum regē καὶ οὗν ἐν αἰχμαλώτων λόγῳ ἦκον, Procopii Bell. Vand. lib. I. 7. WESS.

Ibid. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ;) Minus attendenti blandiri posset lectio Codicum ἀνδρῶν: mihi genuinum videtur vulgatum ἀνδρῶς. Viri quidem praestantes εἶναι dicuntur ἐν λόγῳ: (οἵτιρ τίς ἐν λόγῳ restituerem in Euripidis Rhese vs. 149.) quique nullo sunt numero, οὗτ' ἐν λόγῳ οὗτ' ἐν ἀριθμῷ. Verum εἶναι ἐν ἀνδρῶν λόγῳ hoc sensu vereor ut Graecis fuerit in usu. Nisi fallor, σὺ γὰρ ἐν ἀνδρῶν λόγῳ; tantundem est ac σὺ γὰρ ἀνὴρ; tu-nc vir fortis, vel egregius censeris? sive σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ μοῖρα vel μέρι; Platoni in Menex. pag. 249. dicitur civitas bello defunctis ἐν κληροθέμου καὶ οὐκ ἐν μοῖρα καθισταμένη. ἐν παλαιοῦ μοῖρα, Demosth. pag. 412, 92. Tanquam privatae sortis hominem degere, ἐν ιδιωτῶν μέρι διαγίν, Isocrat. Euag. p. 193. c. Eusebius Stobaei pag. 567, 9. ὅδε μὲν καὶ ὅδε ἀρχοῦσι καὶ τετιμῆνται τὸ δ' ἑμὸν ἐν ιδιωτῶν λόγῳ καὶ αἰτίμῳ. Eadem est Herodoti forma scribendi. VALCK.

20. δὲ ὃν τινὰ κακῶς ἤκουσι) Stat H. Stephani fides, ab omni in posterum suspitione immunis. [Nēmpē hoc ex ms. notaverat Stephanus in marg. de quo in Var. Lect. monere debueram.] Certe commodissimum, agnoscente Gronovio, quod rediit. Cl. Reiskio διὰ τῶα idem prorsus ac δὲ ὃν τινὰ propter quem, ob veterum exempla, Miscell. Lips. Vol. IX. pag. 312. sedulo conditcta, quibus uti nunc non licet. WESS.

CAP. CXXI. 6. καὶ Ἀνακρίοντα τὸν Τηϊόν) Aetas hominis hinc constituta manet. Amores et Polycratis familiaritatem non persequor. Multa P. Baelius post alios in Lexico, verum copiosior, quam res postulabat, in scri-

ptorum dissensu ventilando. Vixit Musarum, Veneris Bacchique corculum Cyro, Cambyse et Dario, Persarum regibus: haec discrepantiae origo. Ipsa autem commemoratio haec *Herodoti*, verborum seriem et structuram si consideres; implicatio atque ex interpositis parenthesisibus paullo impeditior est: hinc variae coniecturae et mutationes, quas doctis auctoribus relinquo. Pendent omnia ex *οἱ δὲ ἱσχυρότεροι λόγοι*. WESS.

CAP. CXXII. [1. *Αἰτίας μὴ δὴ αὐτοῦ διόριστος etc.*] Aliam causam saevitiae, quam in Polycratem Oroetes exercuit, ex *Diodori Sic.* Excerptis de Virt. et Vit. (T. II. ed. Wess. p. 567.) adnotavit *Larcher. S.*

5. *Μύρσος τὸν Τύρῳ*) Genua-ne *Myrsus* ex Gyge, Lydorum rege, derivavit, non habeo, etsi veri specie defectum non sit, dicere. Nomen Lydum esse, Myrsi et Myrsili, Lydiae regum tituli lib. I. 7. nitide declarant. Recurret homo lib. V. 122., ubi mendose et contra fidem Codicum huc usque *Μύρσης*. WESS.

8. *παρὰ Μίνωος τε τοῦ Κνωσίου*) De *Minoë* fatentur *Thucyd.* I. 4., *Diodorus* IV. 60. V. 54. et ibidem nominati. *Minoë*m inter et Polycratem tamen plures *θαλασσοκρατοῦρας* *Africanus* et *Eusebius* in *Chroniciis* recensuerunt, a summis viris *Casaubono* in *Polyb.* p. 192. [ed. Gron.] et *Seldeno* de *Mari Clauso* lib. I. 10. ordine digestos et temporibus divisos. Sed hic reges et tyranni nominantur. Nam aut Democratici aut Aristocratici formulâ imperii gubernabantur fere Graeci illi, penes quos dominium marinum toties, ut ap. *Eusebium* et *Africanum* traditur, variabatur, bene *Seldenus*: vere quoque *Scaliger*, *ἀνθρωποκτονία γενέσθαι* [L. 10.] esse tempus historicum, et opponi τῇ *μυθικῇ*, lib. III. *Can. Isagog.* pag. 278. Aliis *ἀνθρωπίνῃ γένει* et *ἀνθρωπίνῳ* spatium vitae humanae xxx. annorum aut etiam pauciorum, uti *Artemidoro*, *Porphyrioque*, quos *Berglerus*, huc non pertinentes, advocavit. WESS.

11. *Πολυκράτης ἰστέρι πρῶτος*,) Hiabat sermo, nunc lenissime labena. *Πρῶτος* ob praecedentia placuit. Quod de *Ionia* sequitur, [L. 12.] ridiculum *Cl. de Pauw* et plane absonum est. Non ea enim fuisse Polycratem potentia, ut Ioniam posset Persarum regi eripere: imperium maris et insularum animo agitasse, id hic innui; repetendum ex

superioribus et considerandum ac si θαλάσσης Ἰωνίης forētī
Sic vir doctus. Verum ut amantes sibi somnia fingunt,
haud aliter ambitiosi. Polycrates mari, quod Ioniam ad-
spergit, iam dominabatur in Musae huius cap. 39. Crevit
habendi cupido, et hominem in perniciem detrusit, vana
se spe lactantem. WESS.

Ibid. Πολυκράτης μοῦνος) Quomodo tandem solus? quum
tam multi memorentur in historia veteri θαλασσοκράτορες.
Vallae vetus et vera lectio fuit iterum a correctoribus ob-
literata: vertebat *Valla*: Primus, inquam, extitit ex eo ge-
nere, quod humanum vocatur, (opposite ad heroicum:) quā
multam conciperet spem Ioniae atque insulis dominandi. Legit
itaque, quod ex Arch. Cod. dedit Galeus: Πολυκράτης ἰστί
πρώτα (vel πρώτος) ἐπὶ δαίς πολλὰς ἔχων Ἰωνίης τε καὶ νήσων
αἰετίν: quod, mea quidem sententia, paene significat idem
atque illud de eodem Polycrate paulo ante dictum *Hero-*
doto: πρώτος - - Ἑλλήνων δὲ θαλασσοκρατίην ἐπεισήθη. *Tha-*
cydidi dicitur insulas sibi subiecisse Polycrates ναυτικῇ
ισχύϊ, l. 13. Straboni, fuisse δυνάμει λαμπρὸς, ὥστε καὶ θα-
λασσοκρατῆσαι, XIV. pag. 945. B. [p. 637. D. ed. Cas.] Qui
maris tenuere mediterranei partem Graeci, superbo θα-
λασσοκρατούντων insignes titulo, in aliquot insulas Aegaei
maris exercebant imperium, sic satis interdum violen-
tum; nam obniti quidem noverant dominationem affe-
ctantibus, sed moderate imperandi artem ignorabant Grae-
ci. Insulas, quarum imperium et τὸ θαλασσοκρατιῶν, per
contemptum ἐπὶ δαίς Thessalus vocabat Iason apud *Xenoph.*
Ἑλλ. VI. p. 340, 8. Nobis ista nunc nota sunt, quae for-
tan ignorassemus, absque *Casauboni* fuisset in *Polybium*
commentario p. 97. qui pag. 192. et seqq. sequutus *Eusebii*
ductum populos θαλασσοκράτορας recensuit, huius *Herodo-*
tei tum forte loci non memor; nam, quod de *Minoë* tra-
dit *Noster*, enotavit e libro IV. c. 60. *Diodori Siculi*, idem
illud de *Minoë* ter quaterve tradentis alibi. VALCK.

CAP. CXXIII. 3. Μασιάνδρον (Μασιανδρῶν) Restituit
e *Med. Gron.* accedunt Arch. et *Valla*: et saepius in c. 142.
et seqq. *Herodoto* dicitur Μασιανδρὸς. Praeter *Perizon.* [ad *Ae-*
liani Var. XII. 53.] vid. *Hemsterh.* ad *Luciani* p. 478, 510.
[ad *Necyomant.* c. 16. et *Contempl.* c. 14.] Patria nomen
filio fuit inditum, more minus inter Graecos usitato:

Persas id ipsum fecisse nonnunquam, Herodotei demonstrant Ἀραφίρνης ὁ Ἀραφίρνης, et Ἰδάρνης ὁ Ἰδάρνης. In duobus *Demosthenis* locis pag. 144, 98. et p. 744, 191. quinque memorantur patribus cognomines, Cephisophon, Gleon, ipse Demosthenes, Hippocrates, Diophanes, omnes eiusdem aetatis Attici: hoc aevo multo fuit illud usitatus quam olim. VALCK.

8. λαίρνακας ὀκτὼ πληρώσας λίθων) *Amphoras complures complens plumbo, summas operiens auro et argento*, Gortynios dum callide ludificabatur Annibal, ut a Graecis alia, hoc forte ceperat ex *Herodoto* consilium; nam Graece Poenum scientem nonnihil etiam temporis tribuisse literis constat. Ut Polycratem Oroites, catos illos Athenienses non imperitos deceperunt Egestaei apud *Thucyd.* VI. 46. *Diodor.* XII. 85. *Polyaen.* VI. 21. Fraus dissimilis, qua Syracusanus Pythius bonum illum equitem Romanum circumvenit, *Ciceroni* venuste narratur, de Off. III. 14. VALCK.

[11. καταδήσας δὲ τὰς λαίρνακας) *Alligatas arcas vertunt: commodius obligatas dixissent. Obsignatas* equidem, (hoc enim me voluisse, non *obsignatus*, quisque videt) ad sensum magis, quam ad verbum, reddidi. *Commode Larcherus* ex *Eustathio* ad *Odyss.* θ. 447. adnotavit, priusquam claves fuissent inventae, arcas et fores, quas tuto clausas voluere veteres, loris fuisse colligatas, eisque nodis fuisse constrictas, quos nemo alius facile solvere posset: καὶ δύναται (ait *Eustath.* pag. 319, 9. ed. Bas.) καὶ εἰς παροίμιαν κινῆσαι ὁ τῶν Ὀδυσσέως διεσμὸς ἐπὶ τῶν σφραγισμάτων ἀσφαλῶς. De eodem more *Reiskius* etiam ad hunc *Nostri* locum monuerat. S.]

CAP. CXXIV. 6. παντοῖα ἐγένετο [placuit ἐγένετο ex ms.] μὴ ἀποδηῆσαι τὸν Πολυκρ.) Cl. *Reiskius* τὸ μὴ ἀποδηῆσαι. Explicatur phrasis lib. VII. 10, 3. τότε παντοῖα ἐγένετο Σκύθαι δέομενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον. Iam quod Polycratis filiae per quietem obiectum dicitur somnium, id ipsum vidisse tyrannum et recitasse, cum Persarum regis iussu in crucem tolleretur, *Philo Iud.* prodidit apud *Euseb.* Pr *Euang.* lib. VIII. 13., alios fortasse secutus. Vid. *Mangeium* Oper. *Philon.* T. II. p. 639. WESS.

Ibid. παντοῖα ἐγένετο μὴ etc.) In *Xenophonteis* semel, ut puto,

reperietur: *ἐν παντὶ ἦσαν, μὴ etc.* pag. 334, 8. Hinc diversum illud Herodoti significat in omnes se formas vertebat, obsecrans Polycratem, domo ne abiret: *δεομένη* namque subaudiendum, additum ab *Aeliano* Nat. An. XV. 21. *παντοίοις ἐγένοντο οἱ Ἴνδοι δεόμενοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μηδὲνα ἐπιβίσθαι τῷ ζῷῳ*: quod saepe facit, *Herodotum* imitabatur *Aelianus*, cuius ista sunt VII. p. 385, 2. [c. 10, 34.] *παντοίοις ἐγένοντο Σκύθαι δεόμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον*. Neutrum horum *Portus* adtigit. Quocunque vehementiore mentis motu subito concitati, terrore praesertim, seu metu, dicuntur *παντοίοις γινέσθαι*. Uxorem metuens *Xerxes* *Herod.* IX. 108. *παντοίῳς ἐγένετο*, in omnes se formas vertebat, ut ne dare cogeretur quod amata sibi petierat *Artaynte*. Vid. *Luciani* T. I. pag. 268. p. 725. T. II. p. 358. et p. 378, 78. ubi reperias *παντοίους ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους*. VALCK.

8. *ἐπιφημίζετο*) *Gronovio*, compositum hoc proscribenti, satis, puto, faceret *Eustath.* in *Iliad.* α. p. 28, 27. [pag. 21, 48. ed. Bas.] *Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ παρ' Ἡροδότῳ ἐπιφημίζεσθαι, οὐ ταυτὸν ἴστί τῷ ἐπιφημίζειν ἀλλὰ μαντικὴ λέξις ἴστί, δηλοῦσα προφορὰν τινα μαντείας δι' ἀναμνήσεως ἑνυπνίου*. Quorum quidem recordatio si animum non subiisset, aderat *Hezychii* *Ἐπιφημίσμασιν, οἰωνίσμασιν*, potuerantque in promptu esse *Thucydidis* et *Iosephi* verba, a *Grammatico* explicita. At homines sumus, et specie deludimur. Tu vide *Albertium* ad *Lexicographum*. Restitui *πειτηνότερην*, scriptore praeunte. WESS.

CAP. CXXV. 5. *καὶ τὴν τέχνην ἀσκίοντα*) *Minimi* refert, utrum eligatur: [*ἀσκ. an ἱπασκ.*] *parendum* tamen *Codicum* imperio. *Ἀσκήων πεντάβλων* IX. 32. pro quo *ἱπασκήσας* VI. 92. *ἀσκήϊν χρηστότητα* *Eurip.* Suppl. 872., *κακότητα αἰσκήϊν* *Aeschyl.* *Prometh.* 1064. *Superius* [lin. 4.] *Κροτωνιήτην ἄνδρα, ἡττὸν τ' etc.* fortasse voluit, ut c. 122. *Μύρσον - - ἄνδρα Λυδὸν*, nisi scribenti in oculis fuerit *Homeri* *Ἥττρός γάρ ἀνδρ.* [*Iliad.* λ'. 514.] WESS.

8. *ὅτι γὰρ μὴ οἱ Συρηκουσίων*) *Horum* corruperat sensum *Valla*, qui eiectam a *Gronovio* reperit et in suo Cod. vocem *τύραννοι*. Per *Syracusanorum Tyrannos*, quorum *μεγαλοπρίπεια* cum illa posset *Polycratis Samii* componi, nullos, ut puto, designare potuit *Herodotus*, nisi nobilissimum illud par fratrum, *Gelonem*, et *Hieronem*; nam pri-

mus etiam Hiero paulo ante iam illuc abierat, quam historiam suam conderet *Herodotus*; quo tempore Syracusis imperium fuit penes suum dominum, Populum. Utrumque cum excellenti viro Pisistrato comparans *Plutarchus* de Sera Num. Vind. p. 551. f. Gelonem, inquit, novimus, et Hieronem, Sicilienses, et Pisistratum, ὅτι πομπὴν κατεπείμηναι τυραννίδας, ἐχρήσαντο πρὸς ἀρετὴν αὐταῖς, καὶ παρανέμους ἐπὶ τὸ ἀρχειν ἐλθόντες, ἐγένοντο μέτριοι καὶ δημοφιλῆς ἀρχόντες. Gelo certe, libertatis amantissimis civibus post obitum etiam desideratus, clementiae fuit et moderationis, et prope modum Regis qualem fingebant in umbra Philosophi, verum exemplar; civibus dictus εὐεργέτης, καὶ σωτὴρ, καὶ βασιλεὺς, *Diodor.* XI. 26. Ad illum non equiparandus frater Hiero, eruditorum istius aevi hominum studiosissimus cultor, *Simonidis*, *Pindari*, *Bacchylidis*, *Aeschyli*, ceterorumque, (*Aelian.* Var. IV. 15.) eo dignus vel inprimis fuit *Herodoto* visus, qui huius laudis ornaretur titulo, Sed his longe recentioris *secundi Hieronis*, (cum primo saepe confusi,) sub Romanorum umbra Regis fortunatissimi, mihi multo notior est μεγαλοπρέπεια. VALCK. — μεγαλοπρεπείην tenent libri omnes, sicut I. 139, 4. Unus *Borh.* μεγαλοπρεπήην suo arbitrio edidit. Subintelligendum κατὰ vel ἐς μεγαλοπ. facile patet. S.

11. οὐκ ἀξίως ἀπηγήσιος etc.) Tentata haec varie sunt, frustraneo successu: explicatione indigent, nulla correctione. Significatur, Polycratem, postquam indigno modo qui narretur, fuisset ab Oroeta occisus, in crucem sublatum. Modus supplicii, quem negat relatu dignum *Herodotus*, aliquod sine dubio crudelitatis insigne exemplum habuit. Solebant Persae cruci suffigendis capita amputare, ut *Histiaeus* VI. 30. et *Leonidae* VII. 238., aut pellem detrahare; qua fortasse excoriatione, ut multum in tollendis iis, quorum corpora in propatulo postea ponebant, abusi etiam fuerunt in Polycrate. De Bagapate *Ctesias* Eclog. Pers. cap. 58. τὸ δῆμα περιαιρέθεις ἀνισταυροῦσθαι. Haec magnus *Casaubonus*, atque, ut opinor, verissime, *Exercit.* XVI. ad *Annal. Baronii* p. 541. WESS.

CAP. CXXVI. 3. καὶ τῶν Μάγων τὴν βασιλείην) Hic iterum, si non fuisset interpolata, *Vallae* versio, post *Cambysis* obitum, occupato a Magis regno, demonstrasset atten-

denti, καὶ in κατὰ debere transmutari: μετὰ γὰρ τὸν Καμβύσιον θάνατον κατὰ τῶν Μάγων τὴν βασιλείην. Necessariam correctionem esse sciens historiae Persicae nemo diffitebitur: vid. Herod. III. 61. et 67. Per septem menses Medus ille Smerdis regnavit cum fratre fraudis architecto: κατ' ἐκείνου τοῦ καιροῦ evenerunt hic narrata. Ut passim ab aliis, κατὰ sic etiam adhibetur ab Herodoto I. 67. κατὰ τὸν κατὰ Κροῖσον χρόνον, καὶ τὴν Ἀναξανδρίδω τε καὶ Ἀρίστωνος βασιλείην ἐν Λακεδαιμόνι. vid. P. Leopard. Em. XI. c. 5. [καὶ τῶν M. tenent scripti omnes: κατὰ recepere Borh. et Schaeff.] Paulo post, ut legit Valla, scribendum: ὁ δὲ ἐν ταύτῃ τῇ παραχῇ [pro olim vulgato ἀρχῇ] κατὰ μὲν ἔκτεινε etc. adfirmant illud Cod. Arch. et Herod. infra c. 150. ἐν ᾧ δὲ, τε Μάγος ἦρχι καὶ οἱ ἐκτὰ ἐπανίστησαν, ἐν ταύτῃ παντὶ τῷ χρόνῳ καὶ τῇ παραχῇ. VALCK.

4. ὠφέλει μὲν οὐδὲν Πέρσας) Coniiciendo adtigerunt Pavius et Reiskius. Post pauca c. 127. de Oroeta δὲ ὠφέλησι μὲν καὶ οὐδὲν. Succedit ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ, suum sibi incommodum habens; neque enim bene adhaerescit antea positus. Equidem proclivior sum in Vallae et Arch. ἐν ταύτῃ τῇ παραχῇ, in illa post Cambysis fata rerum conturbatione. Vide adnotationes Galei, quibus Cl. Schurtzleischius calculum addidit. WESS.

[6. Μικροβάτια etc. Conf. cap. 120. S.]

10. καὶ τινὰ ἀγγαρήϊον Δαρείου) Exquisitius hoc est quam pro scribarum ingenio. Ἀγγελικφόρους in Musis ignorat nemo. Ἀγγαρήϊος Persarum voce idem. Testes ἀγγαροί, toties apud alios obvii, tum ἀγγαρεύειν, docte illustratum a Vinc. Riccardo ad Homil. Procli XVIII. p. 523. et Balth. Stolbergio Exercit. Ling. Gr. p. 152. Herodotus Ionica specie ἀγγαρήϊον extulit, quando de Persarum vehiculari cursu τοῦτο τὸ δράμα τῶν ἵππων καλεῖται Πέρσαι ἀγγαρήϊον lib. VIII. c. 98. liquido docens, in regum nunciis, sive pedibus seu curru eant, voci sedem esse. WESS.

11. κτείνει μὲν) κτείνει [nescio utrum κτείνει, an κτείνει, voluerit] μὲν iustissime docti viri, Pauw, Reiske, Abresch. Proximum ἀποκτείνας δὲ μὲν ita postulat. WESS. — Commodum utique foret μὲν, commodum etiam κτείνει aoristo tempore, sic dein ἡφάνισι: sed in vulgatum consentiunt Libri omnes. S.

12. ὑπίσας) Bis terve reperitur apud Nostrum ὑπίσας p. 63, 41. p. 180, 12. [lib. I. c. 156. et III. 52.] et hoc loco praebet idem *Aroh.* Si vel plures darent, servandum tamen rarius illud Ionicum iudicarem ὑπίσας. Ut hic ἄνδρας οἱ ὑπίσας, sic legitur VI. 103. νυκτός ὑπίσαντες ἄνδρας. Formam, Grammaticis ferme ignotam, ut *Iones*, sic veteres etiam adhibuerunt Attici: ἀφίσα, ἀφίσαν, est in *Thucyd.* V. 81. et alibi. VALCK. — Aeque ionicum ὑπίσας est, et ὑπίσας: sed ὑπίσας τῆς ὀργῆς locis citatis, a verbo ὑφίσταμι, remitto; at ὑπίσας vel ὑφίστας ab ἔω, colloco. S.

CAP. CXXVII. 5. οὐκ ἰδόντι πύμπιν) In his requiritur vocola, quae in vicinis est superflua. Scripsisse adeo Nostrum arbitror: στρατὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἰδόντι οἱ πύμπιν, ἅτι οἰδεόντων ἔτι τῶν πραγμάτων: neque enim οἰδεόντων, si plures dant Codices, alteri οἰδαινόντων postponerem: legitur et III. 76. μηδὲ, οἰδεόντων τῶν πραγμάτων, ἐπιτίθεται. *Platonis* imago non multum distat, πόλιν et ἀρχὴν φλυμαίνουσαν memorantis, de *Rep.* II. p. 372. E. de *Leg.* II. p. 691. E. VALCK. — At nec ullo incommodo subintelligi dativus οἱ ad ἰδόντι potest, et peropportuna eidem vocolae sedes deinde est, rebus ei (id est, rebus eius) nondum satis tranquillis. Caeterum, intercidis in codicum aliquo οἱ ante οἰδεόντων, nemini mirum videbitur. S.

Ibid. ἅτι οἱ οἰδεόντων etc.) Praeivit Scriptor, *Thaliae* c. 76. μηδὲ οἰδεόντων τῶν πραγμάτων. *Aldus* ibi, ut hic *Pass.* οἱ δεινόντων, quod ipsum in *Suidae* Ἰδὺ fuit; ubi *Kiisterus*, quum οἰδεόντων debuisset, rescripsit hoc ex loco οἰδαινόντων, oblitus *H. Stephanum* dudum in *Recens. Voc. Herod.* verum tenuisse. Οἰδαίνω in irae fermento *Procopius* *Bell. Pers.* I. 21. et *Vand.* I. 4. Μοχ μεγάλην τὴν ἰσχὺν non sollicito. WE3S.

CAP. CXXVIII. 5. παλλομένων δὲ λαγχάνει) In his etiam fuit erratum. Idem saepe dicitur κληρουμένων δὲ λαγχάνει: nam, quod Ionice πάλλιν et πάλισθαι, vulgo κληροῦν dicebatur et κληροῦσθαι: quae duo sane differunt significandi dote. Sive praefectus sortitioni, seu sortes in aliorum gratiam coniiciens in galeam, sitellam, vel urnam, a concussione πάλλιν κλήρους, et πάλλιν dicebatur simpliciter, vulgo κληροῦν. Πάλισθαι et κληροῦσθαι, qui sortiebantur, sive rem inter se sorti committebant. Quem ex his tangebatur sortis, sive, cuius sorte nomen exidebat, is λαχὴν dicebatur, vel

πάλη λαχῆν [III. 83, 6.], Herodoto πάλη λαχῆν, [IV. 94, 5. 153, 5.] et Aeschylō Sept. c. Theb. vs. 55. Κληρουμένους ὃ ἔλειπον, ὡς πάλη λαχῶν ἕκαστος αὐτῶν. In Soph. Elect. vs. 711. agonistas Brabeutae Κλήροις ἔπληαν. Hoc activo verbo Κληρουῶν est et Aristophani Eccles. 678. Contra Callim. Hymn. in Iov. vs. 64. ἐπ' ἰσάει γὰρ ἔοικε Πήλασθαι. Homerus Iliad. 6. 191. Ἦτοι ἰγὼν ἔλαχον πολλὴν ἄλα ναίμεν αἰὶν Παλλομένων. Hoc et κληρουμένων λαχάει, Xenoph. p. 22, 28. Lysiae p. 105. Demosthenes p. 323, 22. κληρουμένων πρῶτος αἰριῶσθαι τὸν αὐλητὴν ἔλαχεν. Turpe mendum, ut alia non pauca, reliquerunt in Harpocrat. Πινάκια, τὰ καθίμενα ἀντὶ κλήρων ὑπὸ τῶν κληρονομῶν: corrige κληρουμένων. H. Valesius, vir summus, κληρούτων dum scribebat, Attici forte moris non recordabatur. VALCK. — Immo recte, si quid video, emendavit Valesius. S.

14. εἰ ἰνδείχαιτο ἀπόστασιν) Misellum εἰ οἱ placere [Gronovio et Porto] non potuit, quoniam ἰνδείχαιτο ex ἰνδείχσθαι repetitum iverunt. Fac Ionum more ab ἰνδείχσθαι descendere, et vocolae tuta erit statio. Diodori sunt, καὶ μὴ βάρι- βαρον ὁμοῖα πρὸς ὁμοειδέας ἀνθρώπους ἰνδείχσθαι, lib. XIII. 27. et in Excerpt. T. II. p. 631. μεγάλην ὕβριν τῇ πιστεῖα ἰνδείχαιτο. Nobile Paulli est Apost. Ἀλέξανδρος πολλὰ μοι κακὰ ἰνδείχαιτο II. Tim. iv, 14. Alia prudens negligo. Artibus autem Bagaiei ad Oroetem pessumdandum conveniunt Macro- nis technae in Ael. Seiano ap. Dionem Cass. et Olympii sive Honorii Imp. in Stilicone opprimendo ap. Zosimum. WESS. — Facile equidem patiar εἰ οἱ ἰνδείξ. restitui. S.

[20. μετῆκάν οἱ τὰς αἰχμὰς) Vertunt vulgo cum Valla, lanceas deposuerunt. An submiserunt ei lanceas, aut tradiderunt? Nescio an militaris formula sit μεθίνααι τὴν αἰχμὴν, cuius vim mihi haud satis liquere profiteor. S.]

CAP. CXXIX. 5. ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων) De Dario, καταπιστῶν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐν κυνηγεσίῳ, τοῦ ἀστράγαλου ἐκχώρησαντος Dio Chrysost. Or. XIV. p. 231. ex Herodoto, dissensu exiguo, iterato Or. LXXVII. p. 652. πείσονται ἀπὸ τοῦ ἵππου μεταχωρήσας ὁ ἀστράγαλος: maior est in medici nomine, quem Δημοδόκον, incertum sua-ne an aliorum culpa, adpellat. Fieri potuit, ut Δημοδόκος, quo de Aristoteles Eth. ad Nicom. VII. 8. in Oratoris animo fuerit. In Himerii Eclog. p. 71. ed. H. Steph. Δημοκίδης ὁ Κρηωνιάτης,

etiam ap. Photium Biblioth. p. 1142. ubi Sophistae verba Hoeschelii adiumento correctiora leguntur. WESS.

8. στρεβλοῦντες καὶ βιάμενοι) Haec et vicina obversabantur Dioni Chrys. Or. XIV. p. 231. B. et LXXVII. p. 652. D. et 653. ubi chirurgi εἰς ἀγρυπνίας τε καὶ ἀλγηδόνας *Darium ἐνέβαλον*, ἔλκοντες καὶ βιάζόμενοι τὸ ἄρθρον: tum tangit laudabile *Democedis* facinus, invidios Medicos Aegyptios e praesentissimo liberantis periculo, narratum *Herodoto* c. 132. Bis in Dione medicus Crotoniata dicitur *Δημοδόκος*, qui fuit *Δημοκῆδης*, et *Democedes* etiam vocatur *Timaeo* ap. *Athen.* XII. p. 522. B. et *Aeliano* Var. Hist. VIII. 17. VALCK.

11. ἀγρυπνήσει ἔχιστο) *Suidas* male [qui ἀγρυπνή συνίχιστο.] *Herodotea* ἔχισται ἀπορίη et ἰν ἀπορίῃ IV. 131. IX. 97. et ἀμφιβολίῃ ἐχόμενος V. 74. *Aeliani* Var. XIII. 35. φαλαγγίων κτήμασιν ἐχόμενος, *Luciani* Scyth. c. 2. τῷ λοιμῷ ἐχόμενος, abunde Grammaticum redarguunt. Dignum magis consideratione [l. 12.] παρακούσας - τὴν τέχνην, studiosissime in Lexica, ut ἀκούειν et παρακούειν, contra compositionis indolem, idem habeatur, receptum. Consilio non savebit *Herodotus*, si, quod schedae offerunt, εἶα δὲ παρακούσας dederit, tantum indicans, oscitanter et negligenter hominem Sardibus pridem audientem *Dario* nunc tandem *Democedis* artem indicasse. WESS. — Verba εἶα δὲ facile suspiceris ex glossa a nonnemine fuisse adiecta: quae sive adsint, sive absint, perinde constabit verbo παρακούειν notio obiter audiendi, quam ei *Vir doctus* vindicavit. Denique ad ἀγγέλλει τῷ *Δαμῖνῳ* utique intelligi debet τὴν τέχνην τοῦ *Δημοκῆδους*, et potest ad παρακούσας subjungi περὶ αὐτῆς: sed et nihil impedire videtur, quo minus iuncta intelligamus παρακούσας τὴν *Δημοκῆδους* τέχνην, et dein cogitemus ἀγγέλλει αὐτῇ. S.

CAP. CXXX. 4. κατεφάνη - - τεχνάξιν ἐπιστάμενος) *Vallae* Latina, visus *Dario* fuit notitiam artis perite didicisse, mala sunt, damnataque ab *H. Stephano* Thes. T. III. p. 1437. *Suidae* interprete, et *Reiskio*. Dolos et strophas noverat *Democedes*, ut artis medicae peritiam dissimularet. Id τεχνάξιν. Ὁ δὲ Ἀραφέρνης ὁρίων αὐτὸν τεχνάξοντα, dissimulandi artibus utentem, infra lib. VI. 1. WESS. — *Vallae* versionem quum *Gronovius* tenuisset, cum hac *Wesselingius* permixtavit, sed tamen visus fuit *Dario* dissimulandi artes bene nosse: frigidā (ut dicam quod sentio) sententiā. Nempe me-

mor Vir doctissimus usitatae verbi φανίσθαι et similium constructionis cum participio loco infinitivi, (de qua etiam ex professo Valckenarius ad c. 1, 24. huius libri monuit,) iuncta intellexit ista κατεφάνη ἐπιστάμενος, rursusque illa, ἐπιστάμενος τεχνάζειν. Sed ex praemissa Darii interrogatione, (L. 2.) τέχνην τι ἐπιστάτο, perspicuum videtur intelligi h. l. debere, ἐπιστάμενος αὐτήν, scil. τὴν τέχνην, adeoque hoc dici: adparuit Dario, dissimulare hominem, eum quidem calleret artem; sive, quod eodem redit, adparuit Dario, callere eum artem, sed dissimulare. Poterat Herodotus ascribere ἐφάνη -- τεχνάζων, ἐπιστάμενος: sed, ne duo participia absque coniunctiva concurrerent particula, alterum verbum in infinitivo posuit, cui perinde hic locus erat. In eandem nobiscum sententiam Larcherus monuit, ἐπιστάμενος hic accipiendum quasi esset καίπερ ἐπιστάμενος. S.

8. Φλαύως ἔχιν τὴν τέχνην) Praeferrem, si Codices subministrarent, Φλαύως ἔχιν τῆς τέχνης: quo modo saepe loquuntur veteres. μακαρίως ἔχεις Φρενῶν· Θράκης παρόδου χρησίμως ἔχιν· οὕτως εὐνοίας ἔχων· αὐχμηρῶς εἶχε τοῦ προσώπου· οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Horum primum est Dionysii Tyr. ap. Stobaeum p. 531, 14. Postremum Platonis ita transtulit Latine Cicero: cum ignorem quam sit doctus, quam vir bonus? Tusc. V. 12. VALCK. — Tenent vulgatum libri omnes: et perinde sane (κατὰ) τὴν τέχνην, atque τῆς τέχνης (ἔνεκα) dicere licuit Herodoto. S.

[9. ὥς οἱ ἐπίτρεψε: sc. ἑαυτὸν, αὐτὸ πρᾶγμα. S.]

10. καὶ ἥπια μετὰ τὰ ἰσχυρὰ προσάγων) Series rerum mestis adstipulatur. Aegyptii medici regem diu torserant, et continuatis aerumnis somno prohibuerant. Democedes lenibus post acria illorum usus medicamentis Darii insomniam discutit, reddita sanitate. Valla verum perspexit, nactus Morelli ad Dion. Chrys. p. 72. et aliorum calculum. ἥπια φάρμακα Poëtae Iliad. δ. 218. et ἥπια ἀκίσματα Aeschyli Prometh. vs. 481. loquendi genus adfirmant. Hier. Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3. intacta non reliquit Herodotea. WESS. — Suum Herodoto restitutum iri, καὶ ἥπια μετὰ τὰ, monstrat Diss. Herod. p. 81. Sic Laurentium legisse monuerat, qui primus, ni fallor, omnium exactius expendere coepit monumenta veterum, Graeca praesertim, P. Leopardus Emend. VII. c. 14. VALCK.

19. ὑποτύπτουσα δὲ αὐτῶν ἑκάστη) Stephani ὑποτύπτουσα probarunt Ampl. Cuperus Ep. ad Graev. Syllog. Burmann. T. II. p. 690. Pavius; Geinozius; merito improbante Gronovio, sed vulgatum, in quod codices magna consensione conspirant, infeliciter explicante. [Nempe vertendum censuit, unaquaeque pectus subverberans.] Indiget locus interpunctione, bene a Cl. Reiskio picta, et ex Arch. τὴν θήκην, arcā sive repositoio aureorum numorum. Donarunt regiae mulieres Democedem stateribus, cumulatim adeo in phiala coacervatis, ut plures deciderent. Singulae τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην arcam, ut numos phiala eruerent, concusserunt et subverberarunt: id ὑποτύπτειν II. 136. VI. 119. habetque iunctum utrobique sibi, quo quid egeritur, instrumentum, etiam in Comici Avib. vs. 1145. ubi Hemsterhusius praeclare. Lege mecum, Ὑποτύπτουσα δὲ αὐτῶν ἑκάστη Φιάλῃ τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην ἰδωμένο τὸν Δημοκίδα οὕτω δὴ τι δαψιδίῃ δωρεῇ, ὥς etc. Earum unaquaeque phiala thecam (sive auri arcam) concutiendo eruens Democedem tam lueulento munere donavit, ut servus - - et plana via erit. Tzetzes, laxius explanatione usus, χρυσαῖς Φιάλαις τὸν πῖχσιον ἱκίτω, Democedi, Chil. III. p. 314. WESS.

Ibid. ὑποτύπτουσα etc.) Tentamina prostant H. Stephani, Palmerii, Gronovii, Reiskii. Qui hic Theologica potissimum tractat iuvenis Gallus Io. le Febvre hunc in sensum accipiebat Herodotea: chacune d'elles vidant une fiole pleine d'or dans une caisse, la donnèrent à Democède avec la caisse. Reliquis men quoque succedat coniectura, τὸν χρυσὸν tantum scribentis pro τοῦ χρυσοῦ. Herodoti verba, ὑποτύπτουσα δὲ αὐτῶν ἑκάστη Φιάλῃ, τὸν χρυσὸν σὺν θήκῃ ἰδωμένο τὸν Δημοκίδα, sic interpretor: earum autem singulae phiala eruentes, (aureos stateras, ex arca videlicet:) auro et phiala donabant Democeden: atque ita verum me reperisse arbitror: probe tamen sciens veritatis saepe nos decipi simulacris. Primum egestos ex arca stateras continens phiala, auri erat θήκη. Deinde, τὸν χρυσὸν - - ἰδωμένο τὸν Δημοκίδα, qua ante structura, δαψίται μιν Δαρείος π. χ. δύο ζήνγια. [At ibi ζήνγιο et usus Graeci sermonis et librorum consensus postulavit.] Quid tandem sit Ὑποτύπτειν ante hos 50 annos Küsterum decuit venerandus ille nobis Hemsterhuisius: vid. ad Aristoph. Av. vs. 1145, Küsterus dedit et Berglerus Herodotea ex

lib. II. c. 136. ubi *κατὰ ὑποτύπτοντις* ἢ *λίμνη* notat conto in paludem immisso egerentes quod adhaerebat luti: omisere locum Herod. VI. 119. (p. 370, 37. ed. Gron.) *ὑποτύπας τοῦτον ἀντλήει*. Aristophanis anseres, latis pedibus usi veluti palis, ὥσπερ ἄμυις, lutum eruentes, *ὑποτύπτοντις*, in pelves *ἐμβάλλον*. Similiter uxores Darii quaeque dicuntur *ὑποτύπτοντα φιάλη*, tanquam palis usae phialis: nec mirum; phialarum enim ampla quidem erat capacitas, sed lata figura palatum instar: vocem idcirco Hebraeam *פִּיָּה*, qua palae designantur, *φιάλας* interpretantur Numer. iv, 14. In Homero *φιάλην* exponunt *χαλκίῳ ἐκπίταλον λιβετώδεις*: vid. Athen. XI. p. 468. E. p. 501. A. Eustath. ad Iliad. ψ'. p. 1412, 30. et Welsten. ad Ioannis Apoc. 5, 8. Vas sive poculum *ἐκπίταλον* amplum est, atque expansum instar folii vel laminae: Athen. XI. p. 485. E. 494. E. 496. A. et Harpocrat. in voc. *Τριπτήρα*. Istarum itaque Darii uxorum unaquaeque donabat Democeden (fortasse regio more *προπεπωκυῖα*) *λαβούσα πλήρη χρυσίων* [*μισόμφαλόν γε*] *φιάλην*: sic apud Athen. XI. p. 502. A. scribendus est Theopompi Comp. tetrameter, ex Althaea sumtus. VALCK.

[Theopompi apud Athen. fragmentum iam nil moror; ad quod consuli possunt quae a Casaubono, a Porsono, et a nobis adnotata sunt; Animadv. ad Athen. T. VI. p. 297 seq. Hoc unum moneo, nescire me consulto-ne χρυσίων scripserit Valck. pro eo quod apud Athen. olim vulgatum erat χρυσίων. Caeterum rectissime hunc Herodoti locum expeditivisse idem Vir doctissimus mihi visus est; nisi quod nil opus fuit, τοῦ χρυσίου ibi contra et sermonis usum et librorum consensum in τὸν χρυσὸν mutare, quum percommode intelligi possit *δαψιλῇ δωρεῇ τοῦ χρυσίου*. Quod vero *θήκη* idem Vir doctus ipsam illam phialam interpretatur, qua et hauriebatur aurum et cui illud impositum donabatur Democedi; similiter apud Athen. IV. 4. p. 129. d. e. est *ὕδατος πίναξ, ἐν θήκῃ κατακειμένος ἀργυρεῖα*, vitrea patina super repositoio argenteo: et ibid. c. 5. p. 130. c. d. bellaria in canistris ex ebore tectis --- dono dabantur hospitibus *αὐταῖς ταῖς ἰδίαις τῶν πικμάτων θήκαις*, unā cum thecis, quibus quodque bellariorum genus impositum erat. Et, *φιάλην* (phialam, pateram) planius aliquod vas et latius esse, super quo aliud (v. gr. poculum) possit reponi, ex eodem Athenaeo

et ex Polluc. VI. 95. observavit Wytttenbach in Annotatt. ad Selecta principum Historiæcor. p. 374 seq. conf. Xenoph. Cyrop. I. 3, 8 seq. Wesselingii ratio, quoad sententiæ summam parum a Valckenarii interpretatione discrepans, nititur illa quidem codicis Arch. auctoritate; sed vereor ne τὴν θήκην ibi (pro vulgato εὐν θήκη) ex scribae ingenio profectum sit, non e vetusto exemplari derivatum. Sane in duobus aliis Herodoti locis, ubi verbum ὑποτύπτω eadem notione usurpatur, itemque in tertio ex Aristoph. prolato, nullum nomen in accusativo casu positum conspicitur, nec illo opus esse videtur: *aurum vero simul cum theca* (εὐν θήκη) *dono datum esse Democedi*, ex his quae continuo sequuntur intelligitur. Reiskius duas voces εὐν θήκη in unam συνθήκη contrahendas censuerat, χρυσοῦ συνθήκην *auri acervum* intelligens. Toupius Emend. in Suid. (ad voc. Χρυσίς) P. III. p. 575 seq. ista τοῦ χρυσοῦ εὐν θήκη, violenter utique, in εἰς τὴν χρυσοθήκην mutans, provocavit ad illud apud Nostrum ὑποτύπτοντες εἰς λίμνην, *auri arcam χρυσοθήκην* intelligens. τοῦ χρυσοῦ εὐν θήκη tenens Wessfer, et haec ipsa verba iuncta intelligens, (in Act. Philol. Monac. T. I. p. 108 seqq.) θήκην χρυσοῦ nil aliud nisi *auri arcam vel crumenam* significare contendit, idque ex Herodot. IX. 83, 3. adparere existimat, ubi tamen nihil impedit quo minus θήκας illas, quemadmodum hoc loco, *phialas s. pateras* intelligamus, collato praesertim ibid. cap. 80, 6. Benedictus nuper (in Act. Sem. Philol. Lips. II. 2. p. 296 seq.) unice veram lectionem esse ὑποκύπτουσα iudicans, quam nonnullos bonae notae codices ait exhibere, nescivit Vir doctus nullo in vetere libro reperiri istam scripturam, nonnisi ex coniectura propositam ab H. Stephano sub finem Praefationis ad Lectorem quae editioni Graeco-latinae praemissa est. S.]

CAP. CXXXI. 2. πατρὶ συνέχιστο ἐν Κρότωνι) Insulsum δ; damnavit Gronovius, nec induxit, Reiskio merito demirante. Tolerari non debuit. Simile erit Homeri Iliad. ζ. 396. τοῦ περ δὲ θυγάτηρ ἔχθη Ἑκτορι, si ad structuram animus se verterit; et VI. 12. τῇ παριούσῃ (δουλήν) συνέχισθαι, *conflictari*. WESS. — At Homericus quidem ille locus cum hoc nihil prorsus commune habet. δουλήν συνέχισθαι latine commodius forsan reddetur, *premi servitute*, ut apud Polyb. πολέμοις, λιμῶ συνέχισθαι. S.

8. Ἀθηναῖοι, ἱκανὸν μὲν) Polycratem non miror de male quaesitis adeo munificum in medico fuisse remunerando; sed mirarer equidem Aeginetarum, atque istius temporis Atheniensium munificentiam; nisi suspicarer, ut alibi numeros, hic summam quoque pecuniae nimium ab Herodoto amplificatam. Dum opibus etiam Atheniensium civitas erat potentissima, legatis in diem, Aristophanis aeo, duae dabantur drachmae; vid. Arist. Acharn. vs. 66. Centum drachmae unam duntaxat minam conficiunt, quales minas centum annuas dedissent Democedi: huc adde, medicis vix ullam tum publicitus datam fuisse mercedem. Pluti versus est 408. Τίς δὴτ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει; Οὐτὶ γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἐστ', οὐδ' ἡ τέχνη. Sed ante bella Persica cuperem equidem edoceri, unde tanta fuerit in Atheniensium aerario pecuniae vis, ut peregrino Medico annum adsignare commode potuerint salarium talentum et minas quadraginta, sive, secundum nostram putandi rationem, tria millia Carolinorum. Illud adeo, vix credibile, si verum est, oportet iste Democedes ad rem valde fuerit attentus, qui minas, ad centum, viginti tantum adiicienti Tyranno suam maluerit operam addicere, quam Atheniensibus in libera civitate. Quibus exploratae sunt Atheniensium opes diversis temporum articulis, Herodotea mecum, credo, mirabuntur. VALCK.

13. Κροτωνιάται ἱπποὶ ἐλέγοντο) Voluit-ne Arch. librarius ἱπποὶ ἐλέγοντο, καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα εὐφημίζοντο? Sententia non erit mala, fortasse etiam nonnullis speciosa, mihi tamen ex critici interpretamento nata. Democedes et Crotoniatae Medici plura scholae Italicae videntur debuissae: Pythagoras, artis non inperitus, tum temporis Crotonae docebat. Milo, Democedis socer, testis erit c. 137. Ut taceam illustrem in Pythagorae rebus memoriam Democedis apud Iamblichum Vit. Pyth. c. 35. Conf. Dan. Clericum Hist. Medic. lib. II. 2. p. 79. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἴφου φῦμα) Generalius Athen. XII. 4. [c. 22.] p. 522. B. τὸν μαστὸν ἀλγήσασα. Vomicae morbum φῦμα explicat Plin. Nat. Hist. VII. c. 50. eadem spectans, quae Plutarchus de Iasone Pheraeo T. II. p. 89. c. ἴπαισι τῷ ἴφει τὸ φῦμα καὶ διίλειτ' οὕτως, ὥστε σωθῆναι τὸν ἄν-
Herodot. T. V. P. II. K

δρακον -- τοῦ φύματος βαγίντος. Sed tyranno profuit ruptum tuber, Atossae incommodum auxit. WESS.

8. ἐφοκοῖ μιν) Vide VI. 74. WESS. — Scilicet ibi pariter ἐφοκοῖ, non ἐφοκεῖ. Conf. vero et IV. 154, 14 et 15. S.

9. ὅσα αἰσχύνῃ ἐστὶ φέροντα) Aliàs monui, [ad I. 10, 12.] necesse non videri, ἐς αἰσχύνῃ scribi. Sustuli nunc codicum imperio praepositionem. Euripid. Hecub. 1241. καὶ γὰρ αἰσχύνῃ φέρι. Πρῶγμα. Plato Menex. p. 247. Α. ἡ νίκη αἰσχύνῃ φέρι. WESS. — Vide quae in Var. Lect. notavimus. S.

Ibid. ὅσα ἐς αἰσχύνῃ ἐστὶ φέροντα) Restituit etiam Gronov. I. 10. παρὰ βαρβάροις καὶ ἄνδρα ὁφθῆναι γυμνόν, ἐς αἰσχύνῃ μεγάλην φέρι. Quam ex Med. Cod. praepositionem ἐς adiecit, illam merito non necessariam iudicabat, quo humaniorem in Herodoto poliendo successorem ne optasse quidem tacitis votis potuit Gronovius. Thucyd. I. 5. οὐκ ἔχοντός περ αἰσχύνῃ τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δὲ τι καὶ δόξης μᾶλλον. Aelian. Var. I. 21. οὐ μὴν ἔδρασιν οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς Ἑλλήσιν αἰσχύνῃ φέροντων. Quae habent vel adferunt ignominiam, dicuntur αἰσχύνῃ ἔχοντα, vel φέροντα: in his valde dubitari potest an locum suum ἐς possit tueri. Saepenumero quidem iisdem verbis ἔχειν et φέριν adiicitur ab Herodoto praepositio; sed in diversissimis loquendi formis, in quibus illa significant spectare vel pertinere. II. 52. τὰ ἐς Ἡσιόδόν τι καὶ Ὀμηρον ἔχοντα. IX. 42. τὸν χρησμόν, τὸν Μαρδ. εἶπε ἐς Πέρσας ἔχειν. IX. 32. οὐκ ἐς γυμνικούς ἀλλ' ἐς ἀρτίους ἀγῶνας φέρον τὸ -- μαυρτήσιον. VIII. 137. ἐπῆλθέ οἱ αὐτίκα, ὡς εἴη τέρας, καὶ φέροι ἐς μέγα τι. Talia, Herodoto frequentata, parcius alibi reperientur, praeterquam apud eius imitatores, quos inter eminet, in his etiam adhibendis, Pausanias: huius VIII. p. 701. legitur φέριν ἐς ἱκεῖνον τὸ ἄσμα, et X. p. 842. Lib. I. p. 104. τοῦτο τὸ ἔπος ἐς τοὺς πεθινώτας ἔχειν νομίζοντες. II. p. 133. τὸ ἐπὶ γράμμα ἐς γυναῖκας ἄλλας εἶχε. V. p. 380. ἐς τοῦτον τὸν ἄνδρα ἔχει τὸ μάντευμα. V. p. 417. ἵστα ἐν τοῖς ἔχουσιν ἐς Ἀργείους ἐδήλωσα. p. 427. τῆς ὑπονοίας τὸ πολὺ ἐς Εὐμήλεον τὸν Κορίνθιον εἶχεν ἡμῖν. Cum postremis comparari potest hoc, diversum tamen, Antiphontis Or. IV. p. 119, 7. τὰ ἔχῃ τῆς ὑπονοίας εἰς τοῦτον φέροντα: et p. 120, 8. τὰ ἔχῃ τοῦ φόνου οὐκ εἰς ἐμὶ φέροντα. Haec ad manum non erant G. Arnaldo scribenti Var. Coniect. p. 210. et p. 416. Monstret mihi quis in Herodoto vel aliis scriptoribus optimis, τὰ εἰς δεξιάν,

vel βλασφηημίαν, vel εἰς ὄνειδος φέροντα, fatebor etiam dici potuisse τὰ εἰς αἰσχύνην φέροντα: sed, quae diversi sunt generis mihi non incognita, quod nimis fit frequenter, permisceri nolim. VALCK. — Nihil referre videtur (quemadmodum ad I. 10, 12. *Wesselingius* monuit) addatur εἰς αἰσχύνην, an auferatur: ac possis latine etiam perinde reddere, quae ad contumeliam pertinent. Conf. quem in *Var. Lect.* laudavi *Markl.* ad *Eurip.* *Suppl.* vs. 295. S.

CAP. CXXXIV. 13 seqq. ἀνξανομῖν γὰρ τῷ σώματι etc.) Ex *Democrito* habet *Stob.* *Serm.* CXV. p. 592. Ἀνξανομῖν γὰρ τοῦ σώματος, συναύξονται φρένες; γηράσκοντες δὲ συγγήσκουσιν etc., quae his ita respondent, ut eodem fonte manarint. Saepe opinatus sum, perperam *Democriti* nomen fragmento apud *Stobaeum* adpingi, debuisse enim *Herodoti*. Nunc, cum ambo eiusdem fuerint temporis et aequales, philosopho et medico dictum, utriusque sententiis bene congruens, nolo auferre. *Galen*i similem apud *Eustathium* [ad *Odyss.* β'. p. 98, 31.] professionem non miror, quippe τὴν κῆρην, sive corporis temperamentum, humanam animam arbitrati. Nec *Aristotelicum*, *Polit.* lib. II. c. 7. Ἐστὶ γὰρ, ὥσπερ καὶ σώματος, καὶ διανοίας γῆρας. Notae Philosophi sunt de mente humana fluctuationes. Bene observavit *Hier. Mercurialis* *Var. Lect.* lib. IV. 3. tolerari utcumque ea posset, si de operationibus animae, quatenus ex instrumentis corporis pendent, accipiantur. Mihi sese probavit hoc *Heraclidæ Pont.* *Allegor.* p. 485. ὅσον ἡ τοῦ σώματος ἰσχὺς ὑποβδίνει, τοσούτον ἡ τῆς διανοίας αὐξεται ῥῶσις. WESS.

Ibid. ἀνξανομῖν γὰρ etc.) Sub nomine *Democriti* *Herodotea* legi apud *Stobaeum* monitum fuit in *Diss. Herod. Wess.* p. 177. Suo tributa parenti prostant in Scholiis ad *Hom.* *Od.* β'. 315. Dixisse fertur *Antipater Tarsensis* lib. II. de anima, secundum decreta Stoicorum: ὅτι συναύξεται τῷ σώματι ἡ ψυχὴ, καὶ πάλιν συμμιούται. Traditur hoc in Scholiis *Homeri* *Leidensis* ad *Iliad.* χ'. 115. [et in *Venetis* Scholiis a *Villoisono* editis.] quod neque ex *Eustathio* constat, nec *Diogene Lærtio*, neque aliunde forsitan didicissemus. Verborum sententia neque *Democrito* disconvenit: cum corpore, ait *Lucret.* III. 447. Crescere sentimus pariterque senescere mentem. --- Post ubi iam validis quassatu' st viribus ævi Corpus, et oblusis eeciderunt viribus artus; Claudicat inge-

nium, delirat linguaue mensque: γηράσκοντι δὲ συγγηράσκοντες (καὶ αἱ φρένες,) καὶ ἐς τὰ πράγματα πάντα ἀπαμβλύνονται. Quintilianus in re diversa, Inst. Or. X. 5. Necesse est, inquit, ipse ille miuero ingenii quotidiana pugna retundatur. Quod, ut puto, sumserat ex Herodoto Livius VI. 23. L. Furium facit iuuenibus bella data, dictitantem, (Herod. οὐν γὰρ ἂν τι καὶ ἀποδείξαι ἔργον, ἴως τίς ἐς ἡλικίην. cf. Homer. Iliad. χ'. 71.) et cum corporibus vigere et deflorescere animos. Petebant ista Camillum: is exactae iam aetatis erat; sed vegetum ingenium in vivo pectore vivebat. Tales fuere semper, et sunt etiam nunc, de quibus idem dici queat, quod scribit Livius de M. Furio Camillo. Materiae, quam tractabat, ubique memor Longinus π. Τψ. sect. ix. sub fin. magnifice, γῆρας, αἶτ, διηγούμεαι, γῆρας δ' ὅμως Ὀμήρου, Odysseae conditoris, atque in illa similis ἡλικία καταδυομένη. Moriens Cyrus Xenophontis Κυρ. Παιδ. VIII. p. 138. de se ipse testabatur: τοῦ μὲν γῆρας οὐδεπώποτε ἡσθόμενῃ τῆς ἐμῆς νύκτος ἀσθενέστερον γινόμενον: quae libenter adhibet Ciceronis Cato maior de Sen. c. ix. Qui fertur esse Xenophon, quando secedit a Xenophonteis ex historia Graeca ad verbum describendis, frigidus Agesilai laudator et sophista, p. 86. ed. Hutchins. Δοκεῖ δ' ἔμοργε καὶ τοῦδε μόνος ἀνθρώπων ἐπιδείξαι, ὅτι ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχὺς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς βίωσις τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγήρατός ἐστιν. Qui libellum istum olim tamquam Xenophontem adhibuere, vel videntur adhibuisse, horum mihi testimonia, plerorumque opinor, sunt in numero. VALCK. — Xenophonti libellum istum contra Valck. vindicavit Weiske, Opp. Xenoph. Vol. IV. p. 404 seqq. S.

19. ζεύξας γίφουαν ἐκ τῆς δεξιᾶς) Posteriora ad eum modum certatim formarunt docti viri, et recte: rei indoles et msti testantur, nec minus, iustum videri, quod insuper mutatum. Infra lib. IV. 117. Darius γίφουαν ζεύξας -- διαβίβηκε ἐς τὴνδε τὴν ἡπείρον. De ancillis Atticis, [L. 25 seq.] ab Atossa sibi expetitis, et belli Persici origine, Aelian. Hist. An. XI. 27. Claudianum credo lib. II. in Eutrop. vs. 200. ad eas alluisse: Felices -- quibus Argivae, pulcræque ministrant Thessalides, famulas et quae meruere Lacaeas. WESS. CAP. CXXXV. 1. καὶ ἅμα ἴππος τι καὶ ἔργον ἐποίησεν) Solens Homerum imitatur Iliad. τ'. 242.

Αὐτὸν ἴππῳ ἅμα μῦθος ἦν, τετίλειστο δὲ ἔργον.

Quod dudum animadvertentem *Eustathium* p. 1182, 30. [p. 1248 extr. et seq. ed. Bas.] operae est audire. Τοῦτο δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον ἅπιν Ἡρόδοτος φιλόσοφος φησὶ ταῦτα εἶπαι καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησιν. Nolo dicere, Thesalonicensem praesulem mssis ad amussim convenire, id solum, cessare post haec fluctuationes de veriore sententiae scriptura debere. Patronum Cl. *Valckenarius* suae opinionionis allegare Cod. Ask. potest. WESS.

Ibid. καὶ ἅμα τ' ἔπος ἔφα) Vulgabatur ante Gronov. καὶ ἅμα ἔπος τ' εἶπαι. In aliis Codd. nec reperitur εἶπαι, neque ἔφα. Hoc, Doricum, ferri nequit: sed Herodotea sunt, ἔφατο, ἰφάμην, φάμενος: extra poetas illa quidem rarissima, nisi quod *Aelianus* in Var. Historia ἔφατο, II. 2. et frequenter adhibuerit alibi. *Herodotum* itaque scripsisse suspicor: ταῦτα εἶπαι ἅμα τε ἔπος ἔφατο καὶ ἔργον ἐποίησιν: ista dixit, et simul atque dixisset, rem aggrediebatur: sive, nec dicta res morata, ut loquitur *Iustinus* II. 3. Solet et *Noster* ita loqui p. 47, 2. [lib. I. c. 112.] ἅμα δὲ ταῦτα ἔλεγε, -- καὶ ἀπιδείκνυσι. p. 269, 41. [IV. 150.] ἅμα τε ἔλεγε ταῦτα καὶ εἰδείκνυσι. cf. p. 461, 41. [VIII. 5.] Homereum illud, ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον, in sermone quotidiano dicebatur de re dicto paene citius confecta, ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, *Zenob.* I. Prov. 77. Quando ad ἔργον adiecit *Herod.* ἐποίησιν, putem et ἔπος ἔφατο non spernendum; praesertim ubi membrana Flor. ἔφα ostentat. In *Euripidis* Bacch. vs. 1080. Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἐστῆριζε φῶς: hoc tempus (non ἐστῆριζε) poscit usus *Euripidis* et ratio locutionis: vid. *Electr.* vs. 788. *Plutarch.* T. II. p. 782. c. *Chariton* VII. p. 122. *Ex. Spanhem.* in *Callim.* Hymn. in Iov. vs. 87. et 92. *Homerus* Iliad. τ'. 242. Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετίλιστο δὲ ἔργον. Est sane sublime dictum, quidquid disputent viri docti, notum illud: εἶπεν ὁ θεός, γινώσκω, καὶ ἐγένετο. VALCK.

[13. συμβαλίσθαι ex Pc. me adscivisse dixi in Var. Lect. Sic vero etiam in Pa. Pb. et Pd. scribi diserte *Larcherus* monuit, quibus e codicibus nihil h. l. enotavit is qui nostri causa illos excussit. S.]

16. δίσσας μὴ εὖ ἐκπιρῶτο) Tametsi εὖ *Euripideo* *Phoeniss.* vs. 998. ὡς εὖ πατὴρ ἐξείδον φόβον, κλέψας λόγους, comparetur, claudicabit sermo. *Stephan.* μὴ εὖ ἐκπιρ. coniecit, minime ἐντέλεχος. *Pavius* μὴ εὖ, *Reiskius* μὴ εὖ, lenissima me-

dicina. Quae autem his iugata adhaerent, [οὐ τι ἐπιδραμῶν πάντα etc.] suum ex Codicibus recuperarunt colorem. Indicant, Democedem non cupide involantem donata accepisse cuncta, sicuti iidem perspexerunt optime. Nam Latina, nihil omnium offendens oblata sibi accepit, iure damnantur. Verbum ἐπιπρίχειν significatum requerit. *Aristides* T. II. p. 401. ed. Iebb. εἴ σοι περὶ παιδων εὐχομένη, τῶν θεῶν εἴποι τις, ὡς ἔσονται μὲν --- οὐκ ἂν δέξαιο; οἶμαι μὲν καὶ ἐπιδράμοις: imo vero cupide accurreres et arriperes. Cuius ego loci indicinam *Abreschio*, verissime addenti, *Io. Chrysostomo* in deliciis illud ipsum fuisse, debeo. Vide *Nostrum* lib. VIII. 32. *WESS.* — Vitiosum εὐ ἐκπιπρῆτο, ex *Aldina* ed. propagatum, tenere *Wess.* non debuerat. εὐ pingendum, idem ac οὐ valens, optime *Reiskius* monuerat: quum vero sit enclitica vocula, recte μὴ εὐ *Reizius* edidit, et sic *Schæf.* et *Borh.* Miror nihil ad h. l. ex mssis prolatum reperiri: in nostro quidem cod. *F.* sic scriptum μὴ εὐ nec spiritu adiecto, nec accentu. εὐ vero ex *Ms. Paris. A.* adnotavit *Larcher.* Verbo ἐπιπρίχειν, arripiendi, sibi vindicandi notione, cum dat. casu usus est *Appian.* Punic. c. 94. *S.*

22. τοῦτω ταῦτα) Non intercedam, si qui cum *Reiskio* ταῦτα pinxerit. *WESS.* — In editis *Animadverss.* vulgatum ταῦτα non sollicitavit *Reisk.* Conf. supra, l. 3 seq. *S.*

CAP. CXXXVI. 1. Καταβάντες δὲ οὗτοι) οὗτω mallem ex mssis, quippe venustius. [Quum dederint hoc *Pass. Ask.* et *F.*, videtur idem legi in *Med.* sed non advertisse *Gronov.*] Γαυλὸν μέγαν [lin. 3.] neglectui habere, ut *Grammaticorum* quorumdam socordia ne occultetur, nequeo. *Etymologus* p. 222, 28. λέγεται δὲ καὶ τριήρης γαυλός, διὰ τὸ πλείστα δέχισθαι, ὡς φησιν Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν. In *Msto Traiectino*, διὰ τὸ κοῖλον καὶ πλείστα δέχισθαι. *Cyrilli Lexic.* *Ms.* eadem, indicio *Cl. Alberti* ad *Hesychii* Γαυλός. Splendidae sunt nugae, quod *Gronovium* non fugit. Γαυλός et ὀλκός eadem navis, nempe oneraria, minor trireme. Vox est *Phoenicum* lib. VIII. 92. ex ὕ gol, gaul, ob curvam rotunditatem, auctore *S. Bocharto.* *WESS.*

8. ἐκ ἡστώνης τῆς Δημοκίδεος) Vulgata ἐκ Κρηστώνης nullis defendi machinis potest: nam nulla unquam in Italia urbs *Crestone.* Habet τὴν ὑπὲρ Τυρηνῶν Κρηστώνη πόλιν lib. I. 57. quae utrum Italica fuerit, disputavimus uberius. At

demus dubia in re eam Italiae, huc sane referetur perperam, siquidem in mediterranea regione sedem occupans Corton est sive Cortona, modo ne fallat Dionysius Halicarn. Quid porro ex Κρητώνης τῆς Δημοκιδίης? neque enim Crestonaeus domo et origine Democedes, verum Crotoniates. Atque, haec virum Celeb. [Gronovium] nihil esse morata, merito demiror. Retinuit Vallae Latina, ibi Aristophilides Tarentinorum rex, et ipse Crotoniensis, ad ipsius Graeca οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Laurentii liber ex Κρότωνος, sicuti Vind. et Arch. Quae quidem si adiuves, et ὁ ex Κρότωνος reponas, tolerabilis, sed durior erit sententia: Ibi vero, qui ex Crotone Democedis, Aristophilides. Nec liquet aliunde, Aristophiliden, Tarentinorum regem, Crotone natales accepisse. Mihi cum locus hic novationem effugere nequeat, blanditur cum maxime editum ex Κρητώνης, ex indulgentia, ἡδυμυίᾳ, facilitateque Democedis, Tarentino regi in exarmanda navi et Persis vincendis nimium concedentis. Addunt novanti consensum Ms. Ask. et eruditissimi viri Hemsterhusius, Geinazius, Valekenarius. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. ex Κρητώνης) Mihi quoque dudum venerat in mentem ex Κρητώνης: quod viros insignes adsequutos coniectura liquet ex Wess. Diss. Herod. p. 31. Memineram olim in Herodoto vulgatum εἰς Σάβας, pro εἰς Ἀβας, et contrario vitio scribi εἰς Ἰνδόν, et εἰς Κῶλον, ubi εἰς Σινδόν et εἰς Σαῦλον exhibebit Editio Wesselingi, cui hanc correctionem adfirmendam relinquo. Multa mihi quidem in mundo sunt, quibus usus varii vocis Κρητώνης possent adfirmari; perpauca tamen ad sententiam apte respondentia, quam hic locus me iudice postulat. VALCK. — Quidni vero, Κρητώνης facilitatem et indulgentiam intelligentes, vocab. Δημοκιδίης pro genitivo obiecti, quem dicunt grammatici, acciperemus? Sic fecerit istud Tarentinorum rex indulgentiā in Democedem, scilicet, quo ei gratificaretur, et faciliorem ei redderet fugam. Corayus quidem, Vir doctissimus, apud Larcherum, ex Κρητώνης τοῦ Δημοκ. interpretatur ex ἡδυμυίας, ex τήχης, ex σοφίσματος τοῦ Δημ. S.

CAP. CXXXVII. 6. τοῖσι σκυτάλαις) Constat librorum dissensus. Glossator mstus σκυτάλας, editus ab Aldo stat, quod levis momenti. Athenaeus de Persia et

Democede paria ferme, sed alio ex fonte lib. XII. 4. [c. 22.] p. 522. Quod Persae autem ad Crotoniatas, πῶς ταῦτα βούλει εἶναι Δαριῶν ἐκχρήσει; in Latinis bona non sunt. [Tenuerat illa tamen *Wess.* cum *Gronov.* sic concepta: *An ex usu erit vobis hanc iniuriam regi Dario intulisse?*] Verti debuerant, *an regi Dario sufficiet hanc a vobis iniuriam perpeti?* Cui eorum dicto pondus ex mstis accedet καὶ πῶς ταῦτα etc. [Et ego illam καὶ particulam lubens adiici patiar, quod a *Schaeff.* factum laudo.] Mentem quiritantium *Pavius*, *Reiskius*, *Abreschius* perceperunt. Scriptor ipse lib. VIII. 70. οὐκ ἐξέχοντι σφίσι ἡ ἡμέρα, *satis illis dies non erat.* *WESS.* [11. ἢ ἀπὸ ληστείας] Perperam *Valla*: si nos dimiseritis. Melius *Gronov.* si nos spoliaveritis: quae intacta reliquit *Wess.* Equidem cum *H. Stephano* αὐτὸν vel τοῦτον subintelligendum putavi, quem etiam *Larch.* secutus est. S.]

CAP. CXXXVIII. 8. ἢ δι' αὐτὸν στέλεος μέγας) Fuit, cui ἢ δι' αὐτῶν idem ac si propter haec. Equidem oblitus haud sum observationis *Th. Bezae* in *Epist. ad Rom.* vi, 4. et *Hugonis Grotii* ad *Hebr.* 1, 2. de simili praepositionis usu, parum profecto stabili et certo. Potior *Codicum* auctoritas, quae et ex *Ionum* sermone μόνους et μέλιστα δὲ tuebitur. Negligi hic non debet, *Apuleio Florid.* p. 351. auctore, *Pythagoram*, *Cambyasis* olim captivum, a quodam *Gillo Crotoniensium principe* recipere. *Gillus*, *Philosophi liberator*, non alius atque hic videtur. Respondet aetas; nec officit, quod *Crotoniensium princeps* audiat, multum. Quid enim, si duplicem, ut plures olim, habuerit patriam, et exsul *Crotone* consederit aliquantisper? Consentunt, etsi discordes in *Pythagorae* vita et tempore, magni viri *R. Bentley* Diss. de *Epist. Phalarid.* p. 70. et *H. Dodwell* Exercit. de aetate *Pythag.* p. 250. *WESS.*

CAP. CXXXIX. 6. οἱ δὲ, στρατιώμενοι) Auxi ex *Arch.* hiulcam orationem: idem *Th. Galeus* tentavit, tacito *achedarum* nomine, unde *Cel.* viri ad sensum auferre non potuit; et viam tamen muniverat *Valla*. Cognatissimum ex hoc et superiore libro, multos mercaturae causa, alios militatum, in *Aegyptum* ivisse, haud paucos, ut regionis et *Nili* amaris indolem explorarent. *WESS.*

Ibid. στρατιώμενοι) Quando vertit *Valla*, partim negotiandi, partim militandi gratia, legisse videtur, quod et in Codd. invenisse *Galeus*, οἱ δὲ στρατιώμενοι. Insolenter vulgata corrigens [*Gronovius*], praeterquam ex *inviolatae*, quem vocat, bonitatis codice, hic tamen ista variis modis pertractat. [Scil. οἱ δὲ ex *Galei* coniect. profectum existimans, proposuit ipse ἢ στρατ. aut στρατιώμενοι δὲ εἰσιν, καὶ αὐτῆς etc.] κατ' ἐμπορίην, στρατιωμένους, non esset etiam absurda lectio: posset et alicui incidere κατ' ἐμπορίην στρατηγούμενοι. Mihi correctoris esse videtur illud οἱ δὲ, et στρατιώμενοι male iam olim a librario repetitum, cuius vox ista paulo ante descripta adhuc inhaereret memoriae: nam hoc aevo cui tandem sponte sua Graeci militatum venissent in Aegyptum? Persis? milite quidem Graeco Persae recentioris aevi libenter utebantur; de Cambysis tempore nihil tale constat. VALCK. — Etiam IV. 28, 7. pro στρατιώονται alius vir doctus στραγγιζόμενοι (morari) legendum suspicatus erat. Quidni vero credibile sit, *Ionas* nonnullos in exercitu fuisse Cambysis? De mercatoribus Graecis, in Aegypto versantibus, conf. lib. II. c. 178. S.

7. Συλοσῶν ὁ Αἰάκιος) Recte: nam filius Sylosontis *Aeae* vocatur VI. c. 13. Αἰάκιος - - παῖς Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκιος. [conf. II. 182, 9.] Sami tyrannus ille patri successerat Sylosonti, de quo multis hic agens *Herod.* illud non tradit, acerbum in subditos exercuisse imperium: πικρῶς ἤρξεν, inquit *Strabo* XIV. p. 945. D. [p. 638. c. ed. Cas.] ὥστε καὶ λαμπάνησεν ἡ πέλις: et *Zenob.* III. Prov. 90. Uterque senarium nobis servavit Ionici cuiusdam Poetae suavissimum: ἔσαντι Συλοσῶντες εὐρυχαρῆς, cuius auctor respexisse potius videtur *Herodoto* narrata cap. 149. Antiquiora tempora spectat, tyrannidem nempe Polycratis, *Anaximenis* quae fertur Epistola apud *Laërt.* II. 5. ad *Pythagoram* scripta, Εἰθευλόεστες εἰς ἡμῶν, μεταναστὰς ἐκ Σάμου εἰς Κρότων· ἐνθάδε αἰρητύας· οἱ δὲ Αἰάκιος παῖδες [ἄλλοις τὰ] κακὰ ἔρδουσι: uncis a me inclusa quomodo sananda sint, non liquet: scribi potuit ἄλγιστα κακὰ, vel μέγιστα: quod alicui primum forsitan incidat, ἀλλήλους, vel ἄλλος ἄλλον, illi se non probaret, qui in obtinenda tyrannide Polycrati fratres Sylosontem et Pantagnostum adiutores fuisse didicisset ex *Polyaeno* I. cap. 23, 2. Hi tres, nisi fallor, sunt οἱ Αἰάκιος

παῖδες in *Anaximenis* epistola; in qua hoc tamen liquet, pro ἐπέχοι, scribendum εἶτε ἔχοι· κῶς ἂν εὖν Ἀναξίμενης ἐν θυμῷ εἶτε ἔχοι αἰθερολογεῖν. VALCK. — Corruptarum apud *Laertium* vocum ἄλλοις τὰ, in quibus haeserat Vir longe doctissimus, tam certa fuerit, quam obvia, emendatio, ἀνοιστὰ, intolerabilia mala. Permutatione literarum N et AA nil frequentius. conf. Var. Lect. ad II. 41, 24. et Adnot. ad I. 90, 12. S.

10. λαβὼν χλανίδα - - πυρρῇν) Eruditiss. Reiskius *Tyriam*, Tyriā infectam purpurā, nullā necessitate. Tzetzes *Chil.* III. p. 312. Babylone Darium a Sylosonte amiculum inpetrasse errans scribit, ἐκ Συλοσῶντος δὲ λαβὼν δῶρον πυρρῇν χλαμύδα: neque id ex vero: *laena* fuit, non *chlamya*. At eius opinionis consortes habuit *Suidam* in *Χλαμύς* et *Append. Prov. Vatic.* p. 281. WESS.

13. ἐπιθύμει τῆς χλανίδος) Hic maiori iure, quam supra cap. 127. ex perversa scriptione Med. Cod. ἐπιθυμίου, poni potuerat ἐπιθύμα, commendatum a vicino ὠνίετο. *Cambysis* satellites *chlamydem* ἐπιθύμει ὠνίσσθαι. *Herodotus* in istum sensum scribit simpliciter ὠνίετο, sicuti I. 69. χρυσὸν ὠνίσσων Λακεδαιμονίῃ, quod aurum *Croesus* ὠνίσσωνοις ἔδωκε δατήην. vid. *Clar. Wesseling.* ad p. 34. n. 12. [ad I. 68, 26.] Mirum hic toties cur dicatur χλανίς, quae fuerit χλαμύς: voces librariis frequenter inter se permutantur. *Græcis*, ἐπὶ τῶν ἀλαφροθυμῶν ἐπὶ ἰσθμῇ, instar proverbii adhibebatur ἢ Συλοσῶντος χλαμύς, *Diogenian.* *Centur.* V. *Prov.* 14. *Aeliano* Var. *Hist.* IV. 5. dicitur *Darius* accepisse *Sylosontis* ἱμάτιον: sic, ut notum, eximie *pallium* vocabant: initio I. de *Rep.* *Plato*, καὶ μου, inquit, ὅπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου. *Lucian.* T. III. p. 255. *Terent.* *Phorm.* V. 6, 23. puer ad me accurrit *Mida*: *Pone adprehendit pallio.* VALCK.

17. δεῖ γίνεσθαι πάντως τοι.) *Aldinam* et tot *Codicum* distinctionem aspernari temerarium. ἄλλως δίδόναι, gratis donare, ponitur contra *χρήματος* πωλεῖν. Dicit *Syloson* gratis se, si prorsus ita fieri oporteat, amiculum illi dare. WESS.

CAP. CXL. 2. εὐπρίην recepi, (ut alia ad lib. II. 18, 8.) simplicitatem quandam et facilitatem in donando intelligens, non stultitiam. Iunxisse *Demosthenem* φιλαπρόσωπον καὶ εὐπρίην indicavit *Thom. M.* verissime: sic *Or.* in *Timoocr.* p. 451. πρασιότητα καὶ εὐπρίην habet *Eala.* *Leg.* p. 213.,

alia ex Erotico missa facio. Vide Galen. in Hippocr. Progn. p. 154. et doctissimos Viros Wasse et Duker. ad Thucyd. III. 83. WESS.

5. ὡς τοῦτον τὸν ἄνδρα) Quinimo ἰς τοῦτον: alterum illud ab Herodoto scriptum, quod unus Codex virum Clar. docuit, mihi ne decem quidem persuaderent: regnum in aliquem devolutum dicitur περιελθεῖν, aliisve verbis eiusdem potestatis, εἰς τινὰ, nunquam πρὸς τινὰ, neque adeo etiam ὡς in talibus locum invenit: vid. notata in lib. I. c. 120. et II. 135. VALCK.

10. ἄλλοι πρὸς ἑαυτοὺς) Dubitavi, sequeretur-ne multos plures, an in vulgato acquiescerem. Si fastui Persico, quae Pavii suspicio, posterius respondeat accuratius, maneat in possessione: mihi conspirans tot codicum concordia non sine laude censetur. [Valet idem πρὸς αὐτὸν, atque πρὸς ἑαυτὸν, quod e schol. invectum videtur, ut saepe alibi. conf. ad II. 162, 25. et ad III. 52, 16.] Omni autem dubio caret [L. 11.] ὃ ἔγωγε προαιδέσμαι, iam supra non sine plausu lib. I. 61. tractatum. Reiskius reponebat, οὗ ἔγωγε προδεδέσμαι, quo ego viro unquam habuerim opus, istam damnaturus fortasse operam. [et damnavit in editis Animadverss. laudans ibi Wesselingium.] Syloson autem cum Darium, πρὸς τὴν ἀρχὴν ἔχοντα, convenerit, colloquium congruet principio Olymp. LXV. WESS.

12. ἢ τις ἢ οὐδεὶς καὶ) Recte suam ex Med. formam recepit venustum illud, ἢ τις ἢ οὐδεὶς, nullum, vel ferme neminem significans. Proverbio dicebatur, εἰς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 12. τούτων τῶν περιστοιχότων ἢ τινος ἢ οὐδενός οἷον: ista sollicitantis H. Stephani conatus, hominis Graece perdocti, monstrat formulae rarissimum usum. Advocato etiam Aristide (T. I. p. 285.) loca Xenophontis et Herod. comparavit G. Canter. Nov. Lect. VII. c. 6. Aeliano sophistae hoc adeo visum fuit elegans, ut quater minimum adhibuerit de Nat. An. V. 50. VI. 58., ἴσασιν Αἰγυπτίων ἢ τις ἢ οὐδεὶς. VII. 8., θαυμάζω τις (ἢ τις) ἢ οὐδεὶς: et XIV. 26. Ad tantilla quoque Contr. Gesnerum adtendisse, indicant doctissimi viri Prolegomena. VALCK.

28. ἀνασώσασθαι με δὲς τὴν etc.) Paene adsentior δὲ negligentibus Codicibus: quisque sine eo Sylosontis intel-

ligit desiderium: facit insuper eius absentia petitionem quodam modo significantiorem. Ἀνασώσασθαι τὴν ἀρχὴν, τὴν πατρίδα, et hoc de genere plura, Herodoti studiosum fugere non possunt. Darii munificentiam Valerius Maxim. laudavit lib. V. c. 2. WESS. — Abest etiam δὲ; Fragm. Paris: ac sane satis erat id quod paullo post legitur, ταύτην μοι δός. S.

CAP. CXLI. [5. Ἰστίαί τὴν στρατὴν. Parum commode, sere ut *Valla*, in Latinis scripsi *exercitumque contrazit*. Debueram, *traicere exercitum paravit*, vel *traiecit exercitum*: quam in sententiam *Larcher*, *il fit embarquer ses troupes*, provocans ad Euripid. Iphig. Aul. 661. et Aeschyl. Pers. 176. Conf. ad III. 53, 28. notata. S.]

CAP. CXLI. 2. ἱπποπαίην -- λαβὴν τὴν ἀρχὴν) Suum hoc esse, libro IV. c. 147. docet Noster, ubi ἱπποπαίην ἔχει ὁ Θῆρας τὴν ἐν Σπάρτῃ βασιλείαν. Mox [l. 6.] βωμόν et τίμνος exemplo Homeri iunxit Iliad. 9, 48. *Vallae* τίμνος fanum, si Livii lib. X. 37. modo, non absurde. *Aream arae aut templo undique circumdatam* designat Pausanias lib. VI. c. 6. p. 467. τίμνός τι ἀποτιμνωμένους οἰκοδομήσασθαι κών. Iosephus quoque Bell. Iud. I. 21, 2. et marmor Aphrodisiense in Antiq. Asiat. Ed. Chishul p. 154., Philo Iud. Ieg. c. 1. p. 1014. Et quis non? WESS.

11. τὰ τῷ πέλαις ἐπιπλήσω) Voluerunt-ne Arch. et Vind. ἔγῃ τὰ αὐτῷ τῷ πέλαις etc. Si ita, non sequor. Macandrius bene; pariterque Xerxes, αὐτὸς δὲ, τὰ ἐκείνοις ἐπιπλήσω, ταῦτα οὐ ποιήσω lib. VII. c. 136. WESS.

17. γέγρα αἰμιωῦτῳ γένεσθαι) Aldinum αἰμιωῦτῳ γενεῖσθαι. Vir Cel., etsi Florentiae nihil enotarit, praecepit: causas dant adnotationes, minus, ut, quod sentio, profitear, validas. Equidem ex mastis excerptum non animadverto, [vide tamen nostram Var. Lect.] Stephanoque mutanti adstipulor. Valde autem miror, in ἱεροσύνην coniurasse plerosque. Saltem ἱεροσύνη, quod in Arch. et Vind.; nam Herodotus ἱεροσύνην, ut lib. IV. 161., maluit. Porro ἐπαγγίλλετο, [l. 23.] et τῶν δὲ τις videlicet Σαμίων, eiusdem sunt. Vide II. 137. VI. 75. WESS.

19. ἱεροσύνη) Per tot Edd. non debuerat hoc propagari: ἱεροσύνη scribunt vulgo Graeci; ἱεροσύνη suo more dedit Herod. In centenis nominibus ο μαιρόν praecedat istam ter-

minationem; in perpaucis ὡς μὲν: sed in his paucis est ἱερωνύμη. Utraque scriptio certa nititur ratione: sacerdos ἱερώνυμος et ἱερωνύμη dicebatur, Dei Deaeve sacerdos, ἱερῆτας Διὸς. VALCK.

CAP. CXLIII. 12. ἰβουλίαιτο εἶναι δαυότεροι) Non detrectabant Samii libertatem, sed talem, quae pactio esset servitutis. Cl. de Pauw hariolabatur, ἰβουλίαιτο εἶναι ἀνελύθιστοι, nolebant carere libertate: ἀνελύθιστον, libertatis esse expertem: Glossas Labbei, ἀνελύθιστος, illiberatus, inliber, offerre; inliberum, Tyranno parere; hoc iugum Samios recusasse. Posterius admitto, cetera minime. Glossae nihil ad hanc rem, quarum inliber idem atque illiberalis. WESS.

CAP. CXLIV. 2. Vere οὐ τί τις σφί cum D'Orville ad Chariton. III. 8. pag. 721. divinavit Cl. de Pauw. Mox [l. 4.] minimi refert, utrum στασιῶται an στρατιῶται probentur: erant omnes eiusdem factionis, Maeandrii ἐπικούρου c. 146. WESS.

CAP. CXLV. 1. ὑπομαργότερος) Petulantior et propemodum vecors. Cleomenem Spartanum, insania correptum, ὄντα καὶ πρέτερον ὑπομαργότερον proponit lib. VI. 75., similique ornat titulo Cambysem huius Musae c. 29. Talis Cestius ὑπομαργότερος, bello Perusino domum incendens et in flammam se praecipitans Appiano Bell. Civil. lib. V. [c. 48.] p. 1112. Suidae ὑπερμαργότερος in Μάρκος, et voce ipsa, [cum interpretatione] ὑπερμαρινόμενος, indignante H. Stephano de Dialect. pag. 40. neque inmerito. WESS.

11. δῆσας γοργύρης ἡξίωσας) Cum praecesserit ἐν τῇ γοργύρῃ ἰδμετο, non carebit sua venere δῆσαι γοργύρῃ ex scriptis. Sed Gronovium laudo [δῆσας e msto adsciscentem.] Fabulabantur olim Gorgyram, Acherontis uxorem. Porphyrius ap. Stob. Ecl. Phys. lib. I. p. 119. Γοργύραν δὲ τοῦ Ἀχέροντος γυναῖκα προσεπλάσαν, ἀπὸ τοῦ γοργῶς φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν ᾧδον. Quae tituli indigetatio philosophica et arcessita longius est. Carcerem inferorum subterraneum, δισμωτήριον ὑπόγειον Glossae Herodoti, cognominis auctores spectarunt unice. WESS.

CAP. CXLVI. 8. παθόντες οἱ Πέρσαι, προσεμπικρανίσθαι) Moratur Codicum discordia. Si Arch. et Vind. παθόντες οἱ Π. κακῶς πάρος, ἐμπικρανίσθαι, attentionem mereatur, mens erit, malum ante perpressos Persas, exacerbata-

liore in *Santos* fore animo; uti *ἐμπαινούμενος* 'Αθηναῖος *Hippias*, lib. V. c. 62. γυναικίως *ἐμπαινούμενος* *Eusebius Stobaei* Serm. XLIV. pag. 310. Talis *Fulvia*, *Ciceronis* amputato capiti, καὶ ἐμπικραμένη οἱ καὶ ἐμπύσσα in *Dionis Casa*, lib. XLVII. p. 378. Quae quidem schedis illis, et κακῶς mordicus tenentibus, patrocina buntur; eoque amplius, quod *προεμπικραθῆσθαι* nimium explicet. At haec *Galei* et *Codicum* caussa. Censebunt haud dubie alii πάρος ex πρὸς esse progenitum. *WESS.* — Conf. quae in *Var. Lect.* monita sunt. S.

18. τοὺς διφοροῦμένους) Qui sellas attulerant, *Valla*. Verius Scholiastes, Φορέϊος Φοροῦμένους, *Hesychio* et *Suida* sequentibus. *Etymologus* p. 279. Ἡρώδιανός τοὺς Πίρας Φορέϊος Φοροῦμένους διφοροῦμένους. Scripserat, uti bene *Cl. Alberti*, Ἡρόδοτος τοὺς etc. Error compendiariae debetur scripturae, saepius recurrens. Persarum locupletiores sellis sive lecticis gestabantur, succollantibus διφοφόροις ap. *Athen.* lib. XI. 2. [c. 8.] p. 514. Considerant ipsi θρόνους θύμους, cap. 145. *Kühnius* plura ad *Aelian.* Var. IV. 12. *WESS.*

CAP. CXLVIII. 5. ἐξίσμων) *Vallae* non intellectum, utpote rarius, hinc exceptum Ἐξίσμων, Ἰσμηχον, *Hesychius* interpretatur. *Herodot.* II. 37. ἐκ χαλκίαν ποτηρίων πίνουσι διασμέντες ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν: hoc vulgo erat σμῆχιν τὰ ἐκώματα, *Clem. Alex.* Paed. III. p. 268, 25. smegmate abstergere. *Athen.* IX. p. 409. c. ἐχρῶντο εἰς τὰς χεῖρας ἀποπλύνοντες αὐτάς καὶ σμήγματι ἀπορύνειν [σμήγματι, ἀπορύνειν] χάριν. *Vallam* suspicor IX. c. 109. [IX. 110, 11.] σμίσται invenisse, sinceram lectionem, sed illic adiuvandam interpretatione conmoda. *VALCK.* — Quod h. l. in Graecia nostris ὁ μὲν posuit typheta, οἱ μὲν illum debuisse, sicut etiam exemplar praeferebat, cuivis in oculis incurrit. S.

7. ἐς τὰ οἶκτα) Sic decuit; nec minus ἀπειθούμαζε, in *Musis* (quod *Portus* ostendit) creberrimum, mssti iubent potiores. Mox ὁ δὲ ὦν, sicuti et paullo superius, *Cl. Abreschius*. *WESS.*

13. ἄλλοισι διδοὺς) Opinor διαδιδούς voluisse *Arch.* scribam, quo hac eadem in re usus *Plutarchus* est. Mox ἐδρῆσται τιμωρίην *Stephanus* male punitum aut multatum iri: nihil hic de poena; *Cleomenes* animadvertens, *Maeandrium*

largitionibus sibi auxilium parare, ad Ephoros rem refert. Τιμωρίην εὐρίσκεισθαι ex Thucydide verissime Portus explanavit. WESS.

Ibid. εὐρίσκεισθαι τιμωρίην) Cleomenes in Apophthegm. Lacon. Plutarchi p. 224. A. ἔλαβε μὲν οὐδὲν, εὐλαβούμενος δὲ, μὴ ἰστέως τισὶ τῶν ἀστῶν διαδοῖ, πορευθεὶς ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους -- ἴφθι, etc. quae sumpta sunt ex hoc Herodoti loco; cuius sententiam et Valla et versionis antiquae correctores pervertunt; adsequutus est Aem. Portus in Τιμωρίῃ. Idem erat in usu loquendi τιμωρεῖν, ac βοηθεῖν: τιμωρία, ac βοήθεια. Ut iam ante Spartam Samii venerant exules auxilia petitum (Herodot. III. 46.) sic et Maeandrius ope Lacedaemoniorum Samum se sperabat recuperaturum; Cleomenes, quem ille donis frustra fuerat aggressus, facile tamen intelligebat, in donis Maeandrii repellendis alios se minus fore constantes; atque eo dicitur Herodoto μαθὼν, ὡς ἄλλοισι δίδους τῶν ἀστῶν εὐρίσκεισθαι τιμωρίην, id est, τιμωροὺς vel βοηθοὺς ἐτοιμάσσειν, aliis civium illa largiendo auxilia sibi comparaturum. Auxiliares, notā formā loquendi, Graecis et Latinis dicuntur auxilia; ut servitia, servi; legati, legationes; remiges, remigium Livio; exules, φυγὴ Thucydidi: sibi parare, ἐτοιμάσασθαι, frequentissime licet dicatur εὐρίσκειν, hoc saepe tamen pessime fuit conversum. Unum nunc tantum ponam locum Thucyd. I. 58. ἐλθόντες Potidaeataς εἰς τὴν Λακεδαιμόνα μετὰ Κορινθίων ἔπρασσαν, ὅπως ἐτοιμάσαιτο τιμωρίαν, ἣν δὲ, id est ὅπως εὐροῖντο (εὐρόμεν multo est usitatius quam εὐράμεν) βοήθειαν, ut auxilia sibi compararent: mox idem ἐξ Ἀθηναίων, αἶτ, οὐδὲν εὐροῖντο ἐπιτήθειον: pro ἐκ, παρὰ saepius huic verbo iungitur. VALCK.

14. τὸν ξένον τὸν Σάμιον) Legitur apud Plutarchum l. c. τὸν ξένον ἱαυτοῦ Σάμιον: monitus nemo. Graece sciens dubitabit, quin vere correxerim, τὸν ξένον ἱᾶν τὸν Σάμιον ἀπαλλάττεσθαι τῆς Πελοποννήσου, ἵνα μὴ πίση τινα τῶν Σπαρτιατῶν κακὸν γίνεσθαι. Illud ἱᾶν, etiam simpliciter positum, saepe significat missum facere: iam vero quis tandem negaret in Plutarchi verbis articulum requiri? Cleomenis autem fuisse Maeandrium ξένον eximie sic dictum, neque ex hac liquet historia, nec aliunde; quin abhorret ab omni verisimilitudine, Spartiatae quippe Regis, Samii tyranni cuiusdam ministrum; quem, ut erat, servum

num fratrisque vocabat Syloson, Herod. c. 140. VALCK.

17. ἐξεκέρυξαν Μαιάνδριον) Lenius. est ἀπίεμπον Arch., sed Scholion, Galeo observante, quale et Etonensis Codicis. Plutarchus, Nostrum describens, Lacon. Apophtheg. pag. 224. Α. οἱ δὲ ὑπακούσαντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας, i. e. edicto publice proposito civitate et Peloponneso eiecerunt. Tales πανταχόθεν ἐκκηρυττόμενοι Athenienses tyrannorum et Spartanorum decretis ap. Lysiam c. Erastosth. cap. 23. et paullo ante ὅτι ἐξεκέρυχθη μὲν ἐκ τῆς πόλεως. WESS.

Ibid. ἐξεκέρυξαν) Plutarchus, οἱ δὲ, inquit, ὑπακούσαντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας: legerat-ne in hac etiam historia, Platoni frequentatum, αὐθημερόν? Laërt. II. 43. ἐπιδημήσαντα αὐθημερόν ἐξεκέρυξαν. Ista reperitur doctissimi Galei nota: „Ἐξεκέρυξαν) Cod. Arch. ἀπίεμπον. Cod. „Eton. ἐξώθησαν. Haec autem glossemata sunt.“ ἐξώθησαν forma prodit: sed ipsis etiam monachis notissimum ἐξεκέρυξαν quis tandem et quamobrem fuisset interpretatus per ἀπίεμπον? Postremum illud invenit in suo quoque Cod. Valla; vertit enim ablegarunt; atque ita verbum Ἀποπέμπειν conversum viderat in Lexico veteri Lat. Gr. quod scriptum adhibuit in hac adornanda versione; Glossarium vocant Philoxeni. Si vel in aliis non observatum fuisset Codicibus, mihi tamen ἀπίεμπον videretur Herodoteum; huiusque interpretamentum ἐξεκέρυξαν, et ἐξέωσαν, vel ἐξώθησαν. Ionum more, dirissima quaevis emollientium lenitate verborum, in re molesta satis erat Herodoto verbum ἀπίεμπον adhibuisse. Qui cum uxore faciebant divortium, vulgo dicebantur illam exigere (ἐξάγειν Athenis etiam notabat expellere:) ἐκβάλλειν: Athenienses rem per se satis invidiosam tegebant verbis ἀποπέμπειν et ἐκπέμπειν, emittendi vel dimittendi. Demosth. vel alius c. Neaer. pag. 733, 81. iratus ἐκβάλλει τὴν ἄνθρωπον, non reddens dotem peccabat in hanc legem, εἰάν ἀποπέμψῃ τὴν γυναῖκα, ἀποδόναι τὴν προῖκα: pag. 738, 129. τὴν ἄνθρωπον ἀποπέμψω ἐκ τῆς οἰκίας, Lysias p. 286. Hipponicus, ἐξέπεμψεν αὐτοῦ γυναῖκα. Isaeus de Pyrrhi haer. pag. 41, 28. Res ipsa ἐκπομπὴ dicta et ἀπόπεμψις. Antipho Stobaei p. 422, 1. χαλεπαὶ μὲν ἐκπομπαί. Uxoris repudium, Ἐξίσις, emissio, dicitur Herodoto. V. 40. Παρὰ τῷ Ἡροδότῳ Ἐξίσις ἀπόπεμψιν ὁλοῖ γυναῖκός, ἥτοι

Διοζύγιον, Eustath. in Od. κ'. p. 410, 5. et φ'. pag. 746, 22. Tandem et hoc considerari velim, in civitatibus bene moratis illos praesertim ἐκείκηνύχθαι, qui graviorum censebantur criminum rei, atque adeo digni hac publica contumelia, qua praeconis voce regione exterminabantur: Arthmionem Zeliten Athenienses ἐκείκηνύξαν, Socratis accusatorem Heracleotae; alios alii; Spartanis satis est Maeandrium ἀποτίμπειν. VALCK.

CAP. CXLIX. 1. σαγηνεύσαντες) σαγηνεύσαι Herodotei sermonis Strabo X. p. 687., [pag. 448. A. ed. Cas.] leviter, ut alias adparebit, lapsus, agnoscit; nitidissime explicitum lib. VI. c. 31. In Samo, viris vacua, dissensus exstat Geographi lib. XIV. p. 945. [pag. 638. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. Σάμον σαγηνεύσαντες) Morem Persarum, minus dextre Brissonio explicitum de Regn. Pers. III. p. 432. Herodotus enarrat lib. VI. c. 31. ubi ex insulis Chio, Lesbo, Tenedo, ἐσαγνήνειον τοὺς ἀνθρώπους. Mirabar quod scribit Strabo X. p. 687. B. [p. 448. A. ed. Cas.] de Eretria, τὴν μὲν οὖν ἀρχαίαν πόλιν κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους: neque enim hoc de Eretriensibus, quod memini, tradidit alibi Herod. nec certe suo loco VI. 102. Sed legerat ista Strabo Platonis de Legib. libro III. pag. 698. D. nunciatum, ὡς οὐδεὶς Ἐρετριέων αὐτὸν ἀποπεφυγώς εἶη, συνάψαντες γὰρ τὰς χεῖρας σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἐρετρικὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Δατίδος. Platonis, vel alterius, habet epigramma Diogenes Laërt. III. 33. in Eretrienses τοὺς σαγηνεύσαντας, quibus in Asiam traductis in Cissia Darius clementer sedes adsignavit. Eretrienses illos Apollonius aiebat Philostrati I. 23. ἰχθύων πάθει περὶ τὴν ἄλωσιν χρῆσθαι, σαγηνεύσθηναι γὰρ καὶ ἀλῶναι πάντας. De captis Eretriensibus id ipsum adhibuerunt Aristides T. I. p. 213. et 385. et Maximus Tyr. XXXIX. 6. ubi Ἐρετρία σαγηνεύεται a Dan. Heinio verti non debebat, Eretria obsidetur; sed, velut everriculo capiuntur Eretrienses, nullo scilicet sexus aut aetatis facto discrimine. Longius aberravit a vero interpretes Aeliani de Nat. An. XV. cap. 5 extr. Quod his acciderat, sibi notius, vicini magis disseminarunt Athenienses, a Persis illata Graecis mala pro ingenio suo cupide amplificantes. VALCK.

Herodot. T. V. P. II.

L

CAP. CL. 2. Βαβυλώνιοι ἀπίστευαν.) Interca temporis, dum sub nomine fratris Cambysis latitans Magnus Smerdis rerum potiretur, defectionem a Persis iam fuerant Babyloniorum viri principes meditati, *ὡς καροβαῖν Herodoto* III. 159. Despicatui, ni fallor, habebant imperantem, propter ipsius inusitatam lenitatem; quippe qui imperium ingressus (III. 67.) *προῖαι ἀταλάνῃ εἶναι στρατῶς καὶ φόρου ἐν Ἱταί τῷ*. In hac turbatione rerum, dum libertas insolita misceret adsuetas iugo civitates Orientis, animos sibi sumentes, simul atque Darius esset admotus regno, videntur omnia sibi clam Persas parasse Babylonii, quae ad oppugnationem diu tolerandam arcendamque essent necessaria; *clam* dico Persas; nam *ταῦτα πάντες ἰλάνθανον*. Hoc tandem tempore *ἐκ τοῦ ἰμφανίος ἀπίστευαν*, *palam defecere*: quo tandem tempore? dum classis in gratiam Sylosontis Samum versus proficisceretur: hanc vero classem misit Darius, *πρωτὶ τὴν ἀρχὴν ἔχων*: vid. p. 214, 26, 47. [c. 140, 12. 141, 1.] Circa haec itaque tempora, una tantum Herodoto Babyloniorum a Persis memoratur defectio. Differunt utique bellum aperte gerere, et agitare in animo bellum, sive tacitis animis iram ad bellandum concipere: norunt suum sibi vexatum Philologi *θυμημαχίῃ*. Atque haec eo dixi, ut labefactarem optimo viro Georg. Raphaelio disputata, in terra *בבל* duarum rebellionum, *Ierem.* 50, 21. hinc explicanda Herodoto potissimum auctore nitenti. Quanto rectius duas defectiones, alteram a Dario, a Xerxe alteram, *Ieremiae* vati praedictas censet vir Clar. et honorifici nominis titulo dignus *Herm. noster Venema*. VALCK.

6. *ἐκ τοῦ ἰμφανίος*) Nemini tantopere haec placuit dictio quam Procopio, creberrime utenti, lib. I. Bel. Goth. 1. 11. 12. etc. *Pausan.* IX. 1. *ἐκ μὲν γὰρ ἰμφανοῦς πόλεμος* - - *ὡς ἂν συνιστηνῶς*. Sequentia [lin. 7.] *ταῖς μητέρας ἐξελόντες* Laurentius *matres expellunt*, *ἐξελόντες* opinatus. *Reiskius* eadem verborum sententia *ἐξελόντες* ex prisco *ἐξέλω*, unde *ἐξελών* fluxerit. Mihi Latina *Grunovii* optima sunt: *ἐξελόντες* propaginem τοῦ *ἐλαμῖν*, quae his cohaerent, monstrant. *Selegerunt matres Babylonii; praeter quas quisque unam sibi mulierem προῖαι-αἰρέτο*, et quidem *ἐκ τῶν ἰωῦτοῦ οἰκίῳν*, ex illis quas domi alebat. Nam sic ex schedis praestat. Elegit autem *συνιστῶν*,

quale mulierum olim officium. Vide VII. 187. et hoc Polyxenae, *προσθεῖς* [*προσθεῖς*] δ' ἀνδρῶν σιτοποιοῦν ἐν δόμοις, ex Tragici Hecuba, vs. 363. WESS. — Sic *μητέρας* intelligentur matres familias, sive ex uxoribus illae quibus liberi erant nati; *γυναῖκα* vero non ex uxoribus unam, sed e reliquis mulieribus, nempe ex ancillis, intelligemus. Secus quidem Larcher, et rectius: de toutes les femmes --- chaque homme, indépendamment de sa mere, ne se reserva que celle qu'il aimoit le plus de toutes celles de sa maison. Conf. c. 159, 8 seqq. S.

CAP. CLIII. 1. Μεγαβύζου τοῦτου, δς) Singularis et sine socio Med. est. Vetus scriptura confirmatur extremo hoc libro, saepeque aliàs. [Medicei scripturam τοῦ δς veram iudicaverat Reiz. in Prosodiae Graecae Parte I. p. 8. Idem tamen τοῦτου δς tenuit in Herodoti editione.] Statim ἡμίονων ἢ μιν [l. 4.] unicam Zopyro σιτοφόρον mulam relinquit; quod in locuplete Persa tenue nimis et vix credibile. Sustuli propterea articulum, magna msorum conspiratione iugulatum. Mularum partus in Italia et Babylone portentum erat; in Africa, Cappadocia, aliisque orbis tractibus minime: quae pariebat, animal sui generis erat, ut Plinius ex Theophrasto Hist. Nat. lib. VIII. 44. Inspice Sam. Bocharti Hieroz. lib. II. 20. WESS.

6. εἰδὲ τὸ βερίφως) Sequitur Poëtam. Scholiastes Sangermanensis: Βερίφως ἐπὶ ἀλόγου ζώου, Ἡρόδοτος Γ'. ὁ Ποιητής βερίφως ἡμίονον κεύουσιν Ἰλ. ψ'. 266. Sequitur eundem Orian. Halieut. V. 464. σκύμνος δεικνύεις ὄλγον βερίφως, ubi felix memoria Rittershusium destituit. βερίφως ἐλάφου, seu ἐλάφαντος potius, Aelian. Hist. An. XI. 25. [Conf. VALCK. ad III. 109, 13.] Ἀπίπας τοῖσι δούλοισι [ead. lin.] illaudatum esse non debet: servis Zopyrus taciturnitatem iniungere, non temere omnibus, qui pullum viderant, potuit. Ἰδοῦσι ex laxiore venit interpretamento. WESS.

Ibid. τοῖσι ἰδοῦσι) Corrector antiquae versionis e Valla δούλοισι rectius obtulisset lectoribus, adfirmatum a Cod. Arch. quodque si plures praeferunt, Herodoto fortasse restituetur. Quod sequitur Babylonii dictum, [l. 8.] urbem expugnatum iri, quando parerent mular, Zopyro videbatur ominosum, nec sine numine prolatum, σὺν γὰρ θεῷ ἱκεῖνον εἰπεῖν. [l. 11.] Idem illud Herodoto dicitur IX. 90. κατὰ συντυχίην, θεοῦ ποιεῖντος, forte fortuna, Deo rem dirigente: ἔκ τινος δαι-

μορίου ευτυχίας Iamblichō Vit. Pyth. §. 115. Nam secundum veteres providae Dei curae suberat etiam quae Fors dicebatur, sive *Fortuna*, Τύχη. Herod. p. 225, 1. [lib. IV. c. 8. extr.] p. 320, 21. [V. 3. et 92, 56.] arridebat puerulus θείῃ τύχῃ, forte quadam divinitus Livio l. 4. ubi vid. I. F. Gronov. Graecis in eundem teruntur usum formulae κατὰ θεόν, κατὰ δῖον, κατὰ δαίμονα, κατὰ τύχην. Postremum dederat corrector in Cod. Cantab. Lucae Ev. x, 31. pro κατὰ ευτυχίαν, forte *fortuna*, quam inhumano Deus obtulerat sacrificulo: κατὰ δαίμονα Herod. l. 3. κατὰ τύχην τινα καὶ δαίμονα, Demosth. p. 652, 31. κατὰ θεῖον, Aristoph. Eq. vs. 147. non sine numine, Berglerus. κατὰ θεόν γάρ τινα ἔτυχον καθήμενος, est in Platonis Euthyd. pag. 272. E. σύν θεῷ prae aliis frequentat Dei reverentissimus Xenophon; an et in hunc alicubi sensum adhibeat nunc non commemini. VALCK.

CAP. CLIV. 6. αἱ ἀγαθουργίαι) Ita dederat. Infra cap. 160. Ζωπύρου δὲ οὐδαίς ἀγαθουργίην Περσίου ὑπερεβάλετο. Licham τῶν ἀγαθουργῶν Spartanorum laudavit lib. l. 67. Mox [l. 7.] Reisk. ἄλλῃ μὲν ὦν οὐκ. Mihi ἄλλῃ μὲν νῦν οὐκ, ex schedis, longe est potius. WESS.

7. Ἄλλῃ μὲν οὐκ ἰφράζιτο etc.) Quum et nexus orationis illam requirat, et duo saltem Codices subministrent, vculam suam recipiet Herod. ex aliis praeterea Codd. quod ex Diss. constat Herod. p. 103. Ἄλλῃ μὲν νῦν οὐκ ἰφράζιτο ἔργῳ δυνατόν εἶναι μιν ὑποχειρὴν ποιῆσαι. Prorsus ista perverterat Valla, non animadverso, quantum ab ἰφράζι signifi- candi virtute distaret ἰφράζιτο. Diversa Portus bene disparavit. Φράζεσθαι notat considerare, vel animadvertere, Grammaticis vulgo redditum σκοπιῖν, Eustathio, βουλευτικῶς σκοπιῖσθαι. Poëtis illud usitatum est quibusvis; non item Scriptoribus orationis solutae, nisi Ionica utentibus Dia- lecto. Φράσασθαι et φρασθῆναι, ἐπιφράσασθαι, ἐπιφρασθῆναι, et καταφρασθῆναι, in eundem paene sensum adhibentur Herodo- to; cuius illud etiam venustum est quod sequitur [lin. 10.] ἐν ἱλαφρῷ ποιησάμενος. Contra l. 118., θυγατρὶ τῇ ἱμῶ δια- βιβλημένῳ οὐκ ἐν ἱλαφρῷ ἰποιεύμην, apud filiam male me audire moleste ferebam; est enim idem ac χαλεπῶς ἴφισον. (ἀπιστε- ρημένος Xenoph. pag. 286, 30.) Apud elegantiores occur- runt similes locutiones: ἐν εὐμαρτί, in facili, et non in fa- cili, οὐκ ἐν εὐμαρτί: hoc in Theseo posuit Eurip. illud in Iph.

Aul. vs. 969. ἰν ἀσφαλιῖ, Hec. 980. οὐκ ἰν ἀσφαλιῖ, Hippol. vs. 785. *Thucydidea* ἰν ἀσφαλιῖ et ἰν ἐκωνδύνῃ *in tuto et in periculo vertit Nepos*. Theocrito XXII. vs. 212. iam olim restitui: Οὕτω Τυνδαρίδαις πολυμισθέμεν οὐκ ἰν ἑλαφρῷ. VALCK.

8. δυνατός εἶναι μιν ὑποχειρίην ποιῆσαι) Recte de Prexaspe cap. 66. τὸν υἱὸν ἀπολωλέναι αὐτοχειρίῃ, et cap. 74. αὐτοχειρή μιν ἀπολέσαι, qui suis manibus Smerdin obtruncarat. Verum urbem αὐτοχειρίῃ aut αὐτοχειρίην ποιῆσαι quis in ea occupanda scripsit unquam? Noster I. 106. καὶ τοὺς Ἀσσυρίους ὑποχειρίους ἰποιήσαντο: et magno numero alii. Merito consentiunt scriptis libris viri docti. WESS.

CAP. CLV. 1. βαρίως ἤνεικε) Formam verbi Ionicam Herodoti agnoscent studiosi, nec minus ἔκ τι τοῦ θρόνου πηδήσας Vind. et Eustathii: id sane commendare se potest et compositi auctoritatem deprimere, si quae necessitas. Plutarchi τῶν παιδίων τὸ πρεσβύτερον ἀποκηδήσαν -- ἀπὸ τοῦ τίγους -- ἔβησαν ἑαυτοῖς, T. II. pag. 823. A. recepto accedit. [Equidem, quid huc faciat Plutarchi locus, non video.] Quam vero magnus Poëtae explanator in οὐκ ἔστι οὗτος [lin. 5.] adumbrationem Odyss. ζ. 201. animadvertit, arcessita videtur. WESS.

7. δεινόν τι ποιούμενος) Vertamus ista in aliam phrasin idem significantem: αἰσχροὺς ἡγούμενος vel χαλεπὸν, εἰ Ἀσσί- μοι Περσῶν καταγυλάσουσι. Rogo, non illos vulgarum lectionum semper defensores, sed genii sermonis peritos, atque utentes in his libertate moderata Criticos; an hic dici possit αἰσχροὺς τι ἡγούμενος vel τιθίμενος? Qui negabunt, eandem hic esse rationem fatebuntur, literamque π sequentem hic atque alibi peperisse minus commodum illud τι. Δεινὸν vel δεινὰ ποιῆσθαι, sequente vel infinitivo, vel εἰ, Herodoto frequentissimum, invenitur apud quosvis scriptores Atticos; horum loca quibus fuerint ad manum, negabunt et illud, in Thucydide recte scribi οἱ Ἀθηναῖοι δεινὰ ἰποιῶν, p. 343, 29. in Luciano δεινὰ ἰποῖν ἀδικεῖσθαι, T. II. p. 542, 21. ἰποιῶντο et ἰποιῶτο requirit usus. VALCK. — Voculam τι, inmerito puto suspectam Viro docto, communi consensu libri tenent omnes. Quod de legitimo usu verbi ποιεῖσθαι in ista dictione eiusque similibus ab Eodem monetur, verissimum est illud quidem: nec tamen idcirco utique corrupta et haud cunctanter cor-

rigenda pronunciare audeam ea veterum loca, ubi in activam verbi formam libri omnes consentiunt, veluti illa a Viro doctissimo citata ex *Thucyd.* lib. V. c. 42. et ex *Luciani Toxari* s. de Amicitia c. 33. Quo etiam referendum quod apud Nostrum consentientibus libris legitur II. 121, 96. δεινὰ ποιεῖν. S.

[12. οἱ πολέμοι παραστήσονται) Vide Adnot. ad III. 13, 9. ubi pag. 13. l. 8. me invito in nonnullis huius editionis exemplis κατιστήσαντο pro παρεστήσαντο positum est. S.]

13. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν;) Videbatur olim Codicum ἐξάμβλωσας patronum habere *Aristophan.* Nub. vs. 137. καὶ φρενίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην: at parum iuvat. Ridetur a Comico Socrates eiusque mater ob cogitationem quasi per abortum mente expulsam. Darius vero *motam* Zopyro rationem exprobrat, stultitiae caussam. Ἐξάμβλωσαι τῶν φρενῶν in animi et sapientiae abortu, audacius dictum. Vulgati translatio receptior. *Suidas* in Καταχόρησιν: Εἶτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε: quae Cleomenem fortasse tangunt, derivata ex *Theopompi* Epitoma *Herodoti*, ut dicam aliàs. *Noster* lib. VI. 12. οἵτινες παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου. Iterum ap. *Suid.* οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν. Vide et Ἐκπλεύσιν. Tales dictionum e re nautica figurae in maritimis civitatibus, qualis *Ioniae* potior pars et *Attica*, nunc *Britannorum* et *Belgarum*, creberrimae. Conf. lib. V. 92, 6. *WESS.* — Nescio quid sit quod ex V. 92, 6. tamquam huc pertinens spectaverit *Vir doctissimus*, nisi forte verba ista, V. 92, 111. παραπλήγῃ τι καὶ τῶν ἰωντοῦ σινάμωρον. S.

Ibid. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν;) Sanum-ne te credis esse, (*Terentiana* sunt) qui facie foede deformati sic te ipse laceraveris? Prima forte specie minus attento placere poterat *Galeo* laudata Codicum lectio ἐξάμβλωσας. Summum etiam solus facile tueretur *Noster* VI. 12. ubi de se *Iones* ipsi παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου: hi quidem, a teneris adsueti mari, personae convenienter loquuti; de *Dario*, quem sic facit hoc tempore loquentem, dubitari potest. Ab *Herodoto* mutuatus, de *Spartiatâ* *Cleomene* dixit *Pausan.* in *Lacon.* p. 211. ult. ἔξωμαι τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ: ubi vid. *Kühn.* *Suidas* duo servavit incerti fragmenta, in Ἐκπλεύσαντες, ἔξω γινόμενα. Οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν εἶτα

ἔπειθ' ἐλπίσσο' etc. Demosth. de Falsa Legat. p. 244. ἔγω δ' αὐτῆς οὐσα - ἡ γυνή. Cicero de Div. II. 55. a mente atque a se ipse discessit, ἔξοτη. vid. Tusc. III. 5. et IV. 36. iratos (ira furor brevis est:) proprie dicimus exisse de potestate, id est - de mente. Ex mente avolare propius accedit ad Herodoteum enavigare. Theocritus II. 19. Θέστυς δειλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπετόσσαι; quis te malus abstulit error? Idem Eid. XI. 72. ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπετόσσαι; O Corydon, Corydon, quae te dementia cepit? Virgil. Ecl. II. 69. In his memini cum me paene decepisset Homericum, in Od. ε'. 326. εὐ γὰρ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἔσσι. Herodoteum ἔξελπας τῶν φρενῶν forte cui moveat suspicionem in Theocrito scribendum: πᾶ τὰς φρενὸς ἐκπετόσσαι; ego vulgatum retinuerim. Eurip. Electr. 175. Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι, θυμὸν - ἐκπετόσσαι. VALCK.

[16. ἂν μὴ τῶν σὼν δέησιν) Monuit vir doctus, (non commemini quis,) perperam vulgo ista verti, nisi tu tuis desis; nude oportuisse nisi tu desis: nempe τὰ σὰ idem valere ac σὺ, quemadmodum τὸ ὑμέτερον VIII. 140. 11. monente ibi Valckenario, idem valet ac ὑμεῖς. Quoniam vero ad τὰ σὰ intelligitur μίση, possis latine ad verbum reddere, nisi tuae defuerint partes. S.]

22. τῆς οὐδεμὴν ἔσται ὥρη) Ad huius scribendi normam idem esset, τῆς μηδεμὴν ὥρην ἔξῃς, aut οὐδεμὴν ὥρην ποιήσεται. Rem parvi pendere, vel nihili, sic dicebatur Ionice. ὦρην, et veteribus Atticis ὥρην, curam notabat: veteres dico, neque enim apud alios illud invenietur, et ne apud horum quidem imitatores elegantiores Aristiden aut Lucianum; nam non sunt, non certe videntur esse, Luciani libelli de Astrologia et de Syria Dea, in quibus etiam occurrit illud Ionicum T. II. pag. 372. et T. III. pag. 466. vid. P. Leopard. Em. VI. c. 21. Bergler. ad Alciph. p. 112. Theocritus IX. 20. ἔγω δὲ τοι οὐ τόσον ὥρην χρίματος. Soph. Oed. Col. vs. 377. [al. 399. Br. 386.] Putas-ne ἰμοῦ θεοῦς ὦρην τιν' ἔξῃν. Ib. vs. 292. [al. 304. Br. 300.] Ἡ φρενὶδ' ἔξῃν. Correctionis eget vers. 270. [al. 282. et 277. ed. Brunck. qui Valckenarii nutum secutus, ὥρην pro μοῖραν correxit, et τῶν θεῶν pro τοῦς θεοῦς.] Saepius a librariis depravatum latet hinc factum Πελαγονίῳ. Contrarium dicitur ὀλγώρως ἔξῃν Isaeo, Lysiae, ceterisque; in ὀλγώρως ποιῆσθαι, Thucydidi p. 240, 77. Athe-

nis dum dirissime pestis grassabatur p. 131, 83. [II. 62.] ὑπερβιαζομένου τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι - ἐς ἐλγυρίαν ἐτρέποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων. Lucretius. expressit VI. 1274. Nec iam religio, Divum nec numina magni Pendebantur; enim praesens dolor exsuperabat: nec mirum; nam et in tali calamitate Νοεὶ τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ τιμᾶσθαι δεῖται. VALCK.

27. διαλιπὼν ἑξῆσι ἡμέραις) Haud scio an διαλείπειν msstorum edito posterius sit: quae consequuntur illi favent. Hoc certius, κατὰ τοὺς Χαλδαίων Scriptoris fuisse. Quid enim Chalcidenses ad Babylonem? Adfines Babylo-niis Chaldaei, hinc portae nomen. Fons erroris ex librariorum, Χαλκιδίας et Χαλδαίων permiscantium, turpi licentia; qua de querelae Rutgers. Var. V. 6., Voss. ad Catull. p. 210., Alberti in Hesych. Βούδιος, Küster. ad Iamblich. Vit. Pythag. p. 128., tum in Diodor. T. I. p. 664. Optime eorum lapsus Casaubonus, Pavius, Reiskius adnotarunt. WESS.

39. τὰ δεῖ ποιεῖν) Quorsum τὰ δεῖ illud? an ad ipsius ἀπομόλιαν; verum eius in consortionem Persae non venerunt. Scripsisse τὰ δεῖ arbitror, aut cum Abreschio τὰ δεῖ ποιεῖν, quae ut fiant, res requiret. Sic bene Zopyri oratio pergit, et unius est mutatio aut accessio litterae. Formulam illustrat Hemsterhus. ad Luciani Timon. cap. 43. WESS. — In nostra Var. Lect. ad h. l. pro „commenda-“, verat Valck. scribe debuerat „commendaverat Wai. „cum Valck.“ S.

Ibid. τὰ δεῖ ποιεῖν) Hic unicam saltem liceat adiacere lineolam, ut legatur τὰ δεῖ ποιεῖν. τὸ δ' ἐνθιῦται ἡμῶς καὶ Πέρσῃσι μελήσει τὰ δεῖ ποιεῖν. VALCK.

CAP. CLVI. 1. ἐπιστρεφόμενος, ὡς δὴ etc.) Postrema vocula notat scilicet; viris doctis saepe neglecta fraudi fuit. Veterum interpreti attendendum est et ad minutissimas fibrillas, quippe quae suam singulae vim indant orationis membris. De Zopyro Polyaeus VII. 12. ἦεν αὐτόματος, ὡς ταῦτα δὴ ὑπὸ Δαρίου παθόν. VALCK.

2. ὀρίοντες cur redierit, dictum II. 148. WESS.

4. ὀλίγον τι παρακλίναντες) Portae valvarum alteram aliquantulum aperientes; ut adulterae in Comici Eip. 981. καὶ γὰρ ἐκείναι παρακλίνασαι - παρακύνπτουσι. Solet hoc et ἀποκλίνειν, Poëtae Iliad. ε. 752. exemplo, in foribus patefacien-dis versari, ut in Vit. Hom. c. 33. Mox [l. 8.] τὰ πρὸς τῶν

Βαβυλωνίων, magistratus, Valla; curiam Portus, exiguo discrimine. Senatus populusque Babyloniorum innuitur. WESS.

8. ἰπ' αὐτὰ) Scribi malim, καταστάς δὲ ἐς αὐτὰ, id est ἐς μέσον αὐτῶν, stans in concilio vel curia Babyloniorum. Dicuntur enim deduxisse Zopyrum ἐπὶ τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων. Ciceroni sic usurpantur commune Milyadum, commune Siciliae etc. ut Graecis τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων, τῶν Θετταλῶν etc. commune concilium Asiae, Gellio Noct. Att. II. 6. Commune Graeciae concilium, τὸ κοινὸν συνέδριον τῶν Ἑλλήνων, ab Amphictyonum concilio probe distinguendum, variis fuit in urbibus, dum pro re communi bella gerebant. Recentioris est aevi illud nobile συνέδριον Ἀχαικόν, et τὸ Αἰτωλικόν. Rarius est in talibus κοινὸν βουλευτήριον, quod habet Demosthen. p. 151. et 152. Secundum Herod. I. 170. prudentis consilii Thales fuit Ionibus auctor, quo suadebat, ut Iones constituerent ἐν βουλευτήριον. VALCK. — Ut hic καταστάς ἰπ' αὐτὰ, scil. τὰ κοινὰ, simillima ratione VIII. 79, 5. αἰτ' ἐπὶ τὰς ἰπὶ τὸ συνέδριον. Nempe ἐπὶ et καταστάς non solum significant stans, sed et constitutus, productus, introductus; ἐπὶ vero est ex adverso, contra, coram. Conf. ad IV. 72, 25. notata. S.

CAP. CLVII. [14. ἐπιλεξιμῶς τῶν Βαβυλωνίων) Intelligence δσους ἔχρη, δσους ἐβούλετο, aut tale quidpiam. S.]

17. εἶχον ἐν στόμασι αἰνίοντες) Ultimum noli redundans arbitrari. Miltiadem, Paro reducem, ἔσχον ἐν στόμασι Athenienses, non utique laudantes, lib. VI. c. 136. Ἐγκαιμῆνας ἡμέρας [l. 18.] alii explicent. Sequor quod mæsti liberaliter offerunt neque scriptori displicet. WESS.

20. πάντα δὲ ἦν ἐν τοῖς etc.) Dictionem istam uberrius docti viri Des. Heraldus in Martial. lib. I. Epigr. 69., Berglerus ad Alciphron. lib. II. p. 236. et illorum copiis adiutus Io. Iac. Wetsten. in S. Paulli I. ad Corinth. xv, 26. explanaverunt. [Praepositionem ἐν, quam quidem nullo incommodo tenent libri omnes, abesse maluit Valck. ad VII. 156. conf. Herman. ad Viger. Adn. 95. num. x.] Στρατάρχης munitus Herodoti est praesidio lib. VIII. 44. Mediceo nihil illic novante, tum Aeschyli ap. Athen. I. pag. 11. καὶ ταξίαρχας, καὶ στρατάρχας, καὶ λόχους Ἐταξ, (optime postrema Valcken. ad Phoeniss. va. 549.) et Philonis Ind. contr. Flacc. pag. 981. Pindarus Isthm. Od. V.

30. στραταρχον habet et στραταρχίας Philo in Fragm. T. II. pag. 644. Στρατιάρχον tamen maluit *Basilius Seleuc.* Mirac. S. Theclae lib. II. 4. Diversior vocabuli origo hanc peperit variationem. WESS.

CAP. CLIX. 4. ἐποίησε τοῦτῳ οὐδέτερον) *Berosus*, Cyrum τὰ ἔξω τῆς πόλεως τείχη κατασκευάσαι ap. *Ioseph.* c. Apion. I. c. 20. affirmans, in errore haerebit, si τείχη moenia, quae urbem incingebant stupendi operis, signavit. Possunt alioqui τείχη τὰ ἔξω τῆς πόλεως, arces extra urbem munitiores, iussu Cyri disiectas, indicare. Ex *Xenophonte* et *Herodoto* adparet, Babylonios victoris Cyri clementiae debuisse multa; acerbiores, ob rebellionis consilium, expertos esse Darium, paullatimque urbem, sed lento gradu, devenisse in perniciem, toties divino impulsu ab *Esaia*, *Ieremia* et Prophetarum aliis, in oraculis propositam. Erudita sunt et digna cognitu *Cl. Camp. Vitrinac* observata in *Iesaia* c. XIII, 19. p. 419. WESS.

12. γυναῖκας ἰς Βαβυλῶνα καταστάναι) Quod si usus τὴν γυναῖκα poneret, quemadmodum τὴν ἵππον pro equitatu, in *Florent.* et aliorum scripturam ire fortasse possem: at is deficit. Haud vero scio, an prorsus inconcinnum *Arch.* ὥστε πίντε μυριάδες τὸ κεφαλ. sit. Solent enim ita: *Lyus* Or. Parent. c. 7. *Xerxes* ἔστιν πίντε μυριάδας στρατιάν. Simile *Iosephi* Bell. Iud. IV. XI, 3. πάντα δὲ στρατιὰ μυριάδες τρεῖς ἀνδρῶν: nec discrepat *Epist. ad Hebr.* c. XII, 22. ἀλλὰ προσελθῆτε - - καὶ μυριάσιν ἀγγέλων πανηγύρι: ubi μυριάδων qui legunt, ut *Spencerus* in *Origine*, caussa cadunt. Vid. lib. VII. contr. Cels. p. 714. et lib. IV. περὶ Ἀρχ. p. 183. WESS. — Non solum non inconcinnum, sed propemodum unice veram mihi videri illam codicis *Arch.* scripturam, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. CLX. 6. γνώμην τήνδε) Dictum celebre et praeclarum, sed varie habitum. *Polyaenus* lib. VII. 12. consentit *Nostro.* *Plutarchus* *Apophthegm.* p. 173. ἐκαστὸν Βαβυλῶνας, *Lucianus* *Iov. Trag.* c. 53. μυρίας: totidem *Codex Proverbior.* *Vaticanus* apud *Schottum* ad *Zenob.* Cent. IV. 9. Ita crevit eundo. WESS.

Ibid. γνώμην τήνδε) Veri nominis Rege dignam sententiam ad mentem expressit *Herodoti* *Polyaenus* VII. 12. ubi capta Babylone *Darius* ἐκείνῳ δὴ τὸ λαμπρὸν ἐφείλετο· ἀλλ'

οὐδὲ ἑκασι Βαβυλῶνας ἔχουσιν ἐβουλόμην ἄν, ἐφ' ᾧτι ὁρᾷν τοιαῦτα παθόντα Ζώπυρον. Comica licentiâ Iupiter in fine Iovis Trag. Luciani T. II. p. 701. egregium illud de Zopyro Darii dictum collaudans, Talem, inquit, ego quoque malletm unum habere defensorem, qualis est Damis, ἡ μυρία μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. Quae de diversis dicta legerat Dariis Plutarchus, ut opinor, olim eodem in loco adnotata, postea veluti de uno eodemque Zopyro prolata, (hinc saepius erravit:) deposuit in Apophthegm. p. 173. A. Illud de granis mali granati, quot numero *Megabyzos*, sive milites egregios atque imperatores, sibi Darius optabat, reperitur apud Herod. IV. 143. Tot *Zopyros*, sive viros consilio praestantes, non desiderasset Darius. VALCK.

13. δὲ ἐν Αἰγύπτῳ etc.) Sub Olymp. LXXX., regis Artaxerxis tempore; quod Thucyd. lib. I. 109. et Diodorus lib. XI. c. 74. et 76. docent. Idem *Megabyzus* Polym. c. 82. inter Xerxis duces. Filius *Zopyrus* Xerxe rege virili erat aetate lib. IV. 43. Fugisse Athenas, damnata Artaxerxis obedientia, non multis ab Atheniensium in Aegypto clade et inpetrata abeundi a Megabyzo venia annis videtur: hinc illi cum Atheniensibus amicitiae consociatio. Lege Ctesiam, Excerpt. c. 42. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUARTUM.

CAP. I. [Lin. 1 seq. ἔγνωτο ἐπὶ Σκύθας αὐτοῦ Δαρείου ἔλασις) Vulgatum olim αὐτοῦ *Valla* non expressit: ipse *Darius* posuit Gronov. similiterque *Larcher*, *Darius marchæ en personne*. At ipse etiam ad oppugnandam Babylonem erat profectus: quare dirimendam illam vocem esse iudicavi. Aliam nunc iterum expeditionem suscepit, nempe in Scythas; quam iam olim animo agitaverat. S.]

6. ὑπῆρξαν ἀδικίης) Docte et large hoc de genere *Valcken.* ad *Phoeniss*, Tragici p. 533. Verba Historici ex interpositis pluribus videntur turbatiora, considerata aptandaque ὑπῆρξαν ἀδικίης, καταπαύσαντες τῆς ἀρχῆς Μήδους, ut structura procedat. Rem lib. I. 103. et 105. exposuit. WESS.

16. ἰφοίτουν παρὰ τοὺς δούλους) *Longa expectatione virorum fessæ* -- servis ad custodiam pecorum relictis nubunt: *Iustinus* II. 5. Sicuti mulieres παρὰ ἀνδρας, sic viri φοιτᾶν dicuntur *Herodoto* παρὰ γυναῖκας. Huius generis collegit *Herodotus* Clar. Gronov. ad p. 130, 5. [Vide Adnot. ad II. 115, 18.] Quae hinc tamen distent, similia quaedam leguntur apud alios: *Ischomachus* apud *Xenoph.* *Oecon.* p. 487, 17. *Uxor*, inquit, vix annos nata quindecim ἦλθε πρὸς ἐμὲ. Irata marito Iuno noluit φοιτᾶν σὺς τὸ αὐτὸ, ut scribit *Plutarch.* *Eusebii* Praep. III. p. 85. d. *Pausan.* X. p. 868. γυναικῶν ἐπέσαις ἐς τὸ αὐτὸ Ἡρακλῆα ἀφικέσθαι λέγουσιν. VALCK.

CAP. II. 1. Τοὺς δὲ δούλους -- πάντας τυφλοῦσι) Grammatici *Aristophanis* μολγούς interpretantur τυφλοὺς, finguntque Scythicam ex *Herodoto* nationem, his eius verbis ad *Equit.* vs. 957. abusi. *Plutarchus* alludit T. II. p. 440. A. ἐκείνοι μὲν γὰρ, (Scythae,) ὧς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίτας ἐκτο-

φθεύειν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς: quorum ultima sine dubio sunt corrupta. *Guil. Canterus* Nov. Lect. lib. IV. 25. ὅπως παραμείνωσιν aut ὅπως γάλα δονῶσιν reponit: posterius a *Turnebo* probatum non mihi iniustum videtur, si quidem ita [apud *Nostrum*] post pauca. *WESS.*

7. φυσσιωμένης) Scribi malim, φυσσιωμένης τῆς ἵππου, ex *Athen.* IX. p. 399. c. ob vocem οὐθαρ haec citante. *Leopardus* adtigit *Em.* VI. c. 20. Proxima, mihi quidem satis obscura, respicit *Plutarch.* T. II. p. 440. λ. 'Ο μὲν τῶν ἄλλων ἀπολείπων τεχνῶν μάθησιν, ἀρετῆς δὲ ἀναιρῶν, τοῦναντίον ἔοικε τοῖς Σκύθαις ποιεῖν' ἐκείνοι μὲν γάρ, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίτας ἐκφυλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς. Quae prostant in *Plut.* diversae lectiones, *Turnebi* sunt et *Vulcobii* pleraeque coniecturae; hic melior illa videtur *G. Canteri* Nov. Lect. IV. c. 25. corrigentis, ὅπως παραμείνωσιν αὐτοῖς. *VALCK.* — Eandem apud *Plutarchum* emendationem probavit *Wyttenbach*, eumque laudans *Hutten*, T. IX. p. 389. De scriptura, quam ex *Athenaeo* laudavit *Valck.* vide quae in *Var. Lect.* monuimus; et adi, si vacat, *Animadverss.* nostras ad *Athen.* T. V. p. 209. Quod de genitalibus equarum sufflari solitis, quo facilius lac emulgeri patiantur, narrat Scriptor, simile quid in australi Africae promontorio vaccis fieri, quae, postquam ademptus illis vitulus est, lac dare recusant, narrat *Kolb* in Capite Bonae Spei hodierno, (*Norimberg.* 1719.) p. 460. S.

9. περιστρίξαντες κατὰ τὰ ἀγγήια τοὺς τυφλοὺς) In diversissima describentium opinione, περιστρήσαντες, inventum ab *H. Stephano* ex mssis, omnium planissimum: ad mulctralia coecos collocantes. Tale alia in re lib. II. 121. καὶ ταύτας περὶ τὰ ἀγγήια, ἐν τοῖσι τὰ χρήματα ἔνῃν, ἐτήσαι. *Aldinum* περιστρήξαντες et aliorum περιστρίξαντες idem, sed confusis pro more vocalibus. Qui prius circumpositos verterunt, in errore haeserunt; aliud requiritur, et περιστρήκω dubiae est sanitatis. *Περὶ στρίξαντες* *Gronovius* varie explicat: *conpungentes ad vasa* non intelligo. Valere si debet, non aliud fuerit ac *περικυκλώσαντες*, circumdantes et collocantes, et quidem ex *περιστρίχῃ* ob *Hesychium.* [Nisi pro *περιστρίχῃ* apud *Hesych.* et *Suid.* *περιστρίξαι* legendum: ut cum *Klistero* doctus *Hesychii* editor suspicatus est.] Iuvat ad speciem *περιστρίξει* καὶ τούτοις τὸ τιῆχος lib. IV. 202. *Reiskius* ex *πι-*

μετρίῳ arcessit, in orbem ponendi notione, originatione usus et exemplis, mihi admodum dubiis, ad Imp. Constantini Porphyrog. Cerimon. p. 150. WESS. — Iterum idem REISKIUS in Animadvv. editis ad hunc locum: „περισσὴ „ξάντες, ait, idem est atque περιτῆσαντες, ut in Notis ad „Constantini Cephalae Anthologiam p. 274. demonstravi.“ S.

14. οὐ γὰρ ἀρόται εἰσὶ, ἀλλὰ νομάδες) Quid hic adeo sibi velint ista, nondum exputo; nam fuerunt et secundum Herodotum Scythae Ἀροῖηδες dicti, et saepe distinguuntur Scythae Νομάδες, et Γιωργί. VALCK. — Nempe nonnisi nomades (i. e. pastores) Scythae excaecant servos: agro colendo caeci parum habiles erant futuri. S.

CAP. III. 8. ἀντικατιζόμενοι) Quoniam infestiores experitur Aldinum ἀντικατιζόμενοι plures, etsi ex ἰζῷ propagari potuerit, et similis haud pauca formae exstent in Musis, illud ex Vind. praetuli, recursurum lib. V. 1. Ἀντικατιζόμενοι ex Medic. futuri potestate non quadrat. Aliibi ἀντίαι Ἰζορρο τοῖς κατιούσι lib. VI. 77. IX. 26. De fossa, qua regionis aditum servi intersepserunt, nonnulla Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 6. minus accurata. [item Vossius ad Melam p. 803.] Vide huius libri c. 20. et 28. et Imp. Constantinum Porphyrog. qui terra oppletam suo fuisse tempore testatur, de Administr. Imper. c. 42. WESS. — In nostra Var. Lect. perperam „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ positum video, quum oportuisset „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ S.

15. λαβόντα δὲ ἑκαστον τοῦ ἵππου etc.) Polyacnum et Iustinum non sollicito. Culte Claudianus in Eutrop. lib. I. vs. 506. — non est iaculis hastisque petendus Consucia suocymbent audito verbere terga, Ut Scythia etc. ubi bene Claverius. Similes Turxanthi in rebelles minae ap. Menandrum Eclog. Legat. p. 137. Ed. Hoesch. εἴγῃ τὴν κατ' ἰμὶ ἰππείαν ἱσταμένησουσι μάστιγα ὡς αὐτῶς ἐκπεμφθῆσαν, ἐς τὰ κατώτατα φεύγονται τῆς γῆς. Sic ea scribenda ex monitu magni Valerii. WESS.

18. μάστιγας ἀντὶ ὄπλων) Eustath. haec respicit ad Dionys. vs. 364. Nostri vestigia sequutus est Trogus, Iustin. II. 5. Admonentur Scythae — verbera in aciem non tela adferenda, omissoque ferro, virgas ac flagella ceteraque servilis metus paranda instrumenta. Probato (Ταῦτα ἀντιόσαντες οἱ Σκύθαι ἰπποῖν

ἐπιτελεῖα: Herod.) omnes consilio, instructi sicut praeceptum erat, -- inopinantibus verbera intentant. Sed Herodoti Scythae [c. 5, 1. et 7, 4.] fatebantur, νώτατον ἀπάντων ἰθύνων εἶναι τὸ σφίτερον: secundum Iustln. II. c. 1. inter Scythas atque Aegyptios de generis fuit vetustate contentio. VALCK.

CAP. V. 1. 'Ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι) Emendabat Cor. de Ραυα Oi δὲ Σκύθαι, oblitus Herodoteae consuetudinis, copiose a Porto in 'Ὡς Lex. Ion., ne Stephanum de Dialect. p. 138. advocem, declarata. [conf. Adn. ad I. 58, 7. et ad III. 56, 5.] Numerant Scythae a Targitao, primo nationis suae rege, mille annos ad Darii expeditionem c. 7. Illa anno Per. Iul. 4206. congruit. Consequitur, ut gentis in Israëlitarum ex Aegypto abitum primordia incurrant circiter. WESS.

8. Λιπόξαιν) Sit-ne hoc an Νιτόξαιν [aut Λιπόξαιν] verius, dicere non habeo: barbara mihi, forsitan et aliis sunt. Prorsus autem credibile fit, Colaxem Scytham Valer. Flaccum lib. VI. 48. hinc adscivisse, uti et Vossio visum. Mox ἐς γῆν τὴν Σκυθ. [lin. 12.] non male schedae veteres. [Nempe sic Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.] Memini antea ostendere, Scriptorem in similibus hunc morem plerumque sequi. Conf. c. 8. et 99. WESS.

16. τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) Nimum hoc videtur. Schedarum ἀπαλλάττεσθαι non displiceret, modo καιόμενου τοῦ χρυσοῦ scripsissent. Certius manet, κατασβῆναι Herodoti fuisse. Aurea illa ποιήματα, coelo lapsa, adeuntibus regiis iuvenibus ardoris speciem prae buerunt et flammae: prodigio perculsi abeunt: tertio accedenti cessat flamma, exstinguiturque. Haec clara. Καταστῆναι si velis. oportet liquesfacta diffluerint prius: ubi tum aratri, iugi, securis, phialae figura? WESS.

Ibid. τοὺς μὲν δὲ καιόμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) ἀπαλλάττεσθαι codd. mssti, teste Galeo; Valla: ambobus ab ardenti auro summotis: legisse videtur Valla, scripsisse autem Herod. τοὺς μὲν δὲ καιόμενον τοῦ χρυσοῦ ἀπαλλάττεσθαι: et mox, τρίτῳ δὲ, τῷ νωτάτῳ, ἐπιλθόντι κατασβῆναι. VALCK. — Mihi ἀπαλλάττεσθαι ex scholio, quod parum aptum erat huic loco, natum, minimeque sollicitanda videtur vulgata scriptura. Etiam Valla ἀπώσασθαι legisse, et structuram verborum recte in hunc modum accepisse videtur, ut τὸν χρυ-

εὖν καίόμενον intelligeret esse subiectum (quod vocamus) orationis: nempe, *aurum ardens illos submovit, repulit, ab- terruit; accedente vero tertio extinctum erat.* Reiskius τοὺς μὴ δὴ καίμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσθαι legendum coniecerat. S.

CAP. VI. 5. τοὺς βασιλῆας) Ingeniose Io. le Febvre corrigebat τοῦ βασιλῆος. Dixerat Herod. ἀπὸ μὲν δὲ Λιπυξάϊος γυγνῆναι τοὺς τῶν Σκυθῶν, οἱ Αὐχάται γένος καλῖονται: αὐτοῖς μετὰ τῶν Κατίου τε καὶ Τράσπυ καλῖονται: tandem addiderat, secundum istam haud aspernandam lectionem, ἀπὸ δὲ τοῦ πτωχικοῦ αὐτῶν, τοῦ βασιλῆος, (Re- gis videlicet, cui maiores natu fratres ut digniori regiam concesserant dignitatem:) οἱ καλῖονται Παραλάται, nempe γε- γυνηται τοὺς τῶν Σκυθῶν, οἱ καλ. Παρ. Saepenumero sic loqui solet Noster. VALCK. — Vero est similis, fuisse pri- mitus τοὺς βασιλῆους, *regios Scythas*, de quibus c. 56. Nam gentis reges non a Colaxaë, sed ab Herculis filio *Scytha* genus derivarunt, c. 10. Non fugit hoc Cl. de Pauw sollertiam. WESS.

6. Σκολότους) Is. Vossius Σκολοπίτους, ob Iustini II. 4. re- gium iuvenem Scolopitum; Reiskius Σκότους. Iustini codices in regii iuvenis nomine variant, conspirant Herodoti. Qui Scotos ante Christi natales memorarit, nemo est. Senecae et Flori in Spartiani Hadriano verba qua lite agitentur, quis ignorat? Additur, Σκύθας δὲ Ἑλλήνιστον οὐνόμασαν, non utique ob tituli Graecam originem, quae nulla: sed quod Graeci, qui in coloniis Ponticis inter eos degebant, cum admirabilem illorum in sagittando industriam et artem cernerent, sagittariosque audirent dici *Scythas*, id cogno- minis toti nationi contribuerint. Durat adhuc vocabulum in Scythicae originis linguis, docte a Theoph. Sig. Bayero Diss. de Origine Scyth. T. I. Comment. Acad. Petropol. p. 391. illustratum. WESS.

CAP. VII. 6. Δυσίησι μεγάλῃσι ἱλασκόμενοι μετέχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος) Scytharum regna tria erant, quorum in maximo fatale aurum sollicitate asservabatur: curam reges impendebant ipsi. Singulis tamen annis et festo quidem die ex sacrario efferebatur: id periculum eius ostendit, qui festo die aurum habens sub dio dormiret. Quae si, uti opinor, intendit, μετέχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος, *reges arces- sunt quotannis*, videlicet in suum quisque regnum. Cete-

roqui θυσιῶνι μετὰ αὐτοῖς μετέχονταίς fuisset satis, uti ἐπὶ τῇ με-
 λῳτῇ μετέρχεται lib. VI. 69. *Hesychium* iunge in *Μετέρχεται*.
 WESS. — Hanc viri docti interpretationem secutus est
Larcher. At, quo pacto propter adiectas voces ἀνὰ πᾶν ἔτος
 verbum μετέρχονταίς debeat arcessendi notione accipi, pro-
 fiteor me minime percepisse. Nec apud *Hesychium* quid-
 quam reperitur, quod pro ista militet sententia: nam
Μετέρχεται ille non aliter interpretatur nisi, ἱκανῶς ἱκανίως
 (n: forsā ἱκανῶ· ἱκανίως scripsit:) ἱλασθῆναι· ἐπιστρέφεται.
 Tenui equidem eam sententiam, quam idem *Wesselingius*
 in latina versione ex *Gronoviana* tenuerat, his verbis ex-
 pressam, placantesque magnis sacrificiis adeunt quotannis:
 quam in sententiam *Valla* etiam: placaturque (id aurum)
 maioribus hostiis, et aditur quotannis solenniter. Quid sit vero
 quod his subiicit *Herodotus*, de eo qui aurum illud habens
 obdormiverit sub dio, mihi haud satis liquet. Istud, δίδουσαι
 δὲ οἱ διὰ τοῦτο, non eam ob cassam intelligebat *Larcher*,
 quod annum hunc ille non esset transacturus; sed propter
 hoc ipsum periculum dari praemium illud ei, qui aurum
 hoc recte custodivisset, sibi que cavisset ne sub dio obdor-
 misceret. S.

14 seq. τὰ δὲ κατ' ὑπερβολὴν πρὸς βορρῇν etc.) Frustra in his
 corrigendis sudatur: alius νεμόντων ὑπερβολῶν, nimis officio-
 se: alius τῶν ὑπερβορέων τῆς χώρας, etsi de Hyperboreis, ut
 infra testificabitur, nihil dicerent Scythae. Defit nihil
 omnino. Nectenda sunt πρὸς βορρῇν ἄπμον τῶν ὑπερβολῶν,
 quemadmodum τὰ πρὸς βορρῇν τῆς ἡπείρου, aliaque lib. III.
 102. Πρὶνὰ κεχυμένα explicantur infra c. 31. WESS.

CAP. VIII. [5 seq. Γερύοντα δὲ οἰκεῖν, ἔξω τοῦ Πόντου
 κατοικημένον, τὴν οἱ Ἕλληνες λέγουσι Ἐρύθειαν νῆσον) Si vera
 ubique scriptura, debuerunt ista verba ἔξω τ. Π. κατοικ.
 commatibus utrimque intercipi, sicut a plerisque Edito-
 ribus factum. Et in κατοικημένον consentiunt quidem libri,
 nisi quod nonnulli Paris. mendose κατοικημένου. (non κα-
 τωχημένου, ut perperam in nostra *Var. Lect.* expressum)
 praeferunt. At parum commode haec ita posita debent
 videri, οἰκεῖν - - κατοικημένον, habitare - - habitantem: vi-
 dendumque ne sic scripserit *Herodotus*, Γερύοντα δὲ οἰκεῖν
 ἔξω τ. Π. κατοικημένην τὴν οἱ Ἕλληνες etc. Dicunt, *Geryo-*
nem habitasse insulam illam extra Pontum sitam etc. Quem-

Herodot. T. V. P. II.

M

admodum, ubi de urbe agitur, κατοικηται vel οικηται saepe idem valet atque κίεται, sita est; (veluti I. 142, 11. coll. cum vs. 10. I. 193, 11. et alibi;) sic insula extra Pontum sita perinde ἔξω τοῦ Πόντου κατοικημένη dici potuerit. S.]

7. τοῖς ἔξω Ἡρακλ. στηλῶν) Inutile ἐπὶ codicum voluntate induxi; feci quoque satis Bouherio et Clerico, viris praecclaris, τοῖς ἔξω corrigentibus, ad lib. II. 33. [ubi vidē quae a Wess. notata sunt.] Erythiae situm longe a Gadibus et Oceano removit Hecataeus, (in Arrian. Ἀναβ. II. 16.) Seylaz et Aristoteles ob Epigramma, vitiosum admodum et variantibus coniecturis vexatum a Salmasio, Is. Vossio, Bouherio, cuius super eo Epistola in illustr. Scipion. Maffei Gall. Antiq. p. 162. In Oceano iteratur error lib. II. c. 23. WESS. — Vide Vossium ad Melam, III. 6. p. 809 seq. S.

Ibid. τοῖς ἔξω ἐπὶ Ἡρακλ. στηλ.) Equidem illud ἐπὶ librario contribuerim, cuius oculus describentis aberravit ad vicina. Forsan quis Codex scriptus voce carebit, quae mea sententia hac in sede ferri nequit. Recte quoque Vallo dederat: Gades, quae sunt extra columnas Herculis in Oceano. Ne scilicet egregium illud omitteretur, corrector voculam ad his interiecit. [Nempe extra ad columnas posuit Gronov. in versione lat.] Non insulae duntaxat extra fretum Herculeum sitae, sed terra quoque continens Europae et Africae, quae hoc freto magis versus Occidentem vergeret, fuisse dicuntur extra columnas Herculis; etiam Herodoto ἔξω Ἡρακληίων στηλῶν: quales Cynesii Celtaeque lib. II. c. 33. ubi notat Wess. Memorat Herodot. IV. 196. Αἰθίως χῶρόν τι καὶ ἀνθρώπους ἔξω Ἡρακληίων στηλῶν κατοικημένους. Insulam Κίρην ἔξω οὖσαν τῶν Ἡρακλειῶν στηλῶν dixerat Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 32. emendatus ad Diodori Sic. T. I. p. 222. Idem saepe dicitur de Tartesso, etiam in Append. Vatic. I. Prov. 35. Conf. Herod. IV. 152. Praebent id ipsum formae loquendi proverbiales, Isocrat. Panathen. p. 285. et Aristid. in Aegypt. T. III. p. 597. πῶς οὐκ ἀληθῶς ἔξω στηλῶν καὶ Γαδαίρων φησὶ τις ἐπισκώπτων εἶναι οἱ τὸν νῦν; Extra orbem terrarum circumfusam Oceano insulam Gades dicebat P. Scipio Livii XXVIII. 32. Herodotus Ἐρυθίαν, quam Geryones scilicet incoluerit, insulam fuisse scribit πρὸς Γαδαίρους τοῖς ἔξω Ἡρακληίων στηλῶν ἐπὶ τῷ Ὀκεανῷ. De Erythia, Gadibus, et vera Geryonis in Epiro sede, cuius eximias boves Hercules

abegerit Graecus, a Phoenicio, qui columnas erexit, diversissimus, pro eruditione sua Sam. egit Bochartus Geogr. Sacr. Part. II. lib. I. c. 34. VALCK.

12. μεταλαβείν γὰρ αὐτὸν) Prout in versione *Valla* collocavit, vir Doctus ad ordinis ista nativi necessitatem redacta voluit. Dissidet ab huius iudicio *Herodotus*, qui centies minimum ex isto naturali situ verba distraxit, seu ut illa confusa rerum accommodaret perturbationi, sive ut suo singula loco posita gratius aures acciderent; ut adeo mirum sit, qui *Herodotum* triverint ista talia velle mutata. Ubi *Longino* Sect. 22. §. 1. 'Ταίρβατον esse dicitur λέξεων ἢ νεήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεκμημένη τάξις, καὶ οὐκ ἐκ χαρακτὴρ ἐναγώνιου πάθους ἀλλοθίστατος, verborum ordinis commutati primum ponit exemplum *Herodotea Phocacensis* *Dionysii* verba e lib. VI. c. 11. Quae consuetudo scribendi more sequi debebat, ratio *Herodoto* aic saepissime reliquis praemittitur. VALCK.

CAP. IX. 5. 'Εχιδνὰν διφύλα) *Eustathius* ad *Periegesin* [vs. 310.] non nominat διφύλα, adquiescens in *μυθοποιήν* 'Εχιδνᾶ: [μυθίς ἐχιδνῆ μυθον. scribit *Eustath.* non ἐχιδνῆ. De accentu cf. Var. Lect.] scripti Codices mordicus istud tenent omnes, *Herodoteae* abundantiae congruens. Tale *Libanii* de *Chirone*, *Achillis* nutritore, καὶ κενταύρου σῶμα διφύις καὶ τροφία μιξάνθρωπον καὶ τροφὴν ἐξηγριωμένην, in *Basilico* T. II. p. 108. Pertinet huc ex marmore *Farnesiano* apud *Donium* Class. I. p. 34. ΟΥΤΩ ΔΕ, *Hercules*, ΕΠΙ ΣΚΥΘΙΑΝ ΔΙΑΒΑΣ ΑΡΑ . . . ΜΑΧΑΙ ΕΝΙΚΑΣΕ ΤΑ ΔΕ ΘΥΓΑΤΡΙ ΑΥΤΟΥ ΣΥΤΤΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΧΙΔΝΑ ΤΙΟΥΣ ΑΓΑΘΥΡΕΟΝ ΕΘΕΤΟ ΚΑΙ ΣΚΥΘΑΝ. Sic scribenda, quae a *Sponio*, *Donio*, *Muratorio* mendose publicata. In plerisque utor consensu magni viri *Th. Reinesii*, *Inscript. Cl. IV.* 12. p. 349, et quod nunc conperio, *Ed. Corsini*, cuius eruditus in *Lapidem* commentarius exstat. Quod ille autem mancum ΑΡΑ . . . aut, ut in *Blanchini* schedis, ΑΡΑΣΑΤ . . . ΑΓΑΘΥΡΕΟΝ pingit, non laudo. Quis docuit *Echidnae* patrem fuisse *Agathyrsum*? Latet verum regis nomen; cetera de *Echidna*, *Agathyrso* et *Scytha*, eius et *Herculis* filiis, ab *Herodoto* abesse non debuerunt. WESS.

Ibid. 'Εχιδνὰν διφύλα) Coniecturam nonneminis, [is fuerat ipse *Valckenarius*, ad *Euripid. Phoeniss.* vs. 1030.]

vocem *Διφύα* proscribentis, *Eustathio* praetermissam ad *Dionys.* vs. 310. suo iure reiecit *Wesseling.* in *Diss. Herod.* pag. 25. Et certe *Sphingis* memor eruditulus *μυθοπαρθέων* aequè addere potuerat ad *Herodotea*, *εὐμῆν ἐν αὐτῇ τῇ Ἐχιδνῇ* (cur non *ἐχιδνῇ* scriberetur aut *Ἐχιδνῇ*?) *Διφύα*, τῆς τὰ μὲν ἄνω ἀπὸ τῶν γλουτίων εἶναι γυναικὸς, τὰ δὲ ἑσθῆν, ῥυτίος. *Czeropem* ad eandem rationem crediderunt dictum *Διφύῃ*: atque equis commissos permixtosque *Centavros*, *Διφύῃ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν*, *Soph. Trach.* 1110. *Herodoteae* memor fabulae *Diodorus* filio patrem supponit lib. II. 43. *μυθολογοῦσι Σκύθαι γηγενῆ παρ' αὐτοῖς γενέσθαι παρβίνοι, ταῦτα δ' ἔχουσι τὰ μὲν ἄνω μέρη τοῦ σώματος μέχρι τῆς ζώνης γυναικεία· τὰ δὲ κατώτερα ἐχιδνῆς· ταύτῃ δὲ Δία μιν γένεσθαι παῖδα Σκύθης ὀνομα.* *Mela* II. 1. *Basilidis* ab *Hercole* et *Echidna* generis principia sunt. *Herodotus* c. 10. a *Scytha* *Herculis* filio γενέσθαι αὐτὸς αἰεὶ *Βασιλῆας* γινόμενους *Σκυθίων*. Plus semel οἱ καλεῖσθαι *Βασιλῆοι* *Σκύθαι* memorantur. *VALCK.* — Quod *ἐχιδνῇ* potius, quam *ἐχιδνῇ*, scribendum *Vir* doctissimus censuit; non recordatus erat, puto, etiam *θάλασσαν* et *γίφους*, et similia, dicere *Nostrum*, non *θαλάσσην* aut *γεφύρην*. *S.*

17. *ἱπιδὴν γίνονται τρώφεις*) *Homeri* κύμα τρώφει tractans *Eustath.* in *Od.* γ'. p. 128, 17. attulit et *Herodotea*. Τρώφεις in istis redduntur τέλεισι ἀνδρῶν: ipse mox *Herod.* interpretatur, *ἱπιδὴν ἀνδρωθέντας ἶσθαι τοὺς παῖδας*. *Platonis* est in *Mex.* T. II. p. 249. A. *ἱπιδὴν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴσθαι*. *Bionis* *Eid.* II. 14. ἦν δ' ἀνὴρ εἰς μέτρον ἔλθης. *Herodoteum* propius accedit *Μωσῆς* μέγας γινόμενος, *Ep.* ad *Hebr.* xi, 24. μέγας ὢν in *Aristoph.* *Nub.* 69. *Andocidis* p. 16, 38. Τρώφεις est μέγας et παχύς. *Hesych.*: Τρώφιοῦται, παχύνονται. Τρίφιν proprie notabat comprimere, condensare; caseus, lac condensatum et pressum, τροφαλῆς. γάλα τρεφόμενον τυρὸν ἰργάζεσθαι κάλλιστον, scribit *Aelian.* *Nat. An.* XVI. 32. *Theocrit.* XXV. 106. τρίφιν πλῆονα τυρὸν. In *Galen*i gloss. Τρώφεις redditur εὐτροφος, παχύς: apud *Hesych.* εὐ τετραμμένος. *Nostro* loco Τρώφεις sunt ἀνατετραμμένοι. *VALCK.*

24. κατὰ τὰδε ζωννύμενοι) *Viri* docti, quibus ζωννύμενοι τὰδε ὡδε καταζων. blandiebatur, hoc in posterum praeferent. Non dissimile se dabit c. 76. huius *Musae*. Omnia hic *Hercules* διακτικῶς, tum in arcu, tum bulten. Porro dedecus editorum priorum ἐπιτέλλομαι detergi. *WESS.*

CAP. X. 9. τῆς ἐπιστολῆς μεμν.) Suum recipit. ἔλαγε δὲ ταῦτα ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρήτου lib. VI. 50. Sophocles Aiac. 793. Πέμπει με σοὶ φέροντα τὰς γ' ἐπιστολὰς Τυρρὸς Φυλάσσειν. Iterum Trachin. vs. 500. ὡς λόγων τ' ἐπιστολὰς Φέρης. Alia consulto ob copias Stanleyi ad Aeschyli Prometh. principium missa facio. WESS.

18. τὸ δὲ μόνον μηχανήσασθαι etc.) Schedarum vestigia premo; ac vicem Stephani, iniuria taxati, doleo. Mira Codices conspiratione τὸ repraesentant, et illi ex restituto dica nascetur? Cl. viri de his iudicium respice et mirare. Mihi Vallae Latina comoda erunt, modo μόνον femineo genere, ut in scriptis lib. VII. 225. [VII. 224, 14.] putetur. Τὸ δὲ, id, quod supra deposuit, matrem solam Scythae F. parasse atque excogitasse. WESS. — Adverbium fuerit μόνον, non foeminei generis nomen adiectivum. Nec VII. 224; 14. μόνου, quod ibi mssti dedere, foeminei generis est, sed ad τῶν legitime refertur. S.

CAP. XI. 3. πιασθίντας) Hanc ego formam [quae olim hic obtinuerat] si hic et alibi Codices adfirmarent, altera non mutarem: Attice quidem πιάζειν, Dorice per a scribebatur et Ionice. τράπειν, στραφειν, τάμνειν, Dorica non tantum sunt, sed et Ionica. VALCK. — Damnat h. l. formam istam proborum quorumque codicum consensus, nec alibi eadem usquam apud Nostrum recurrit. S.

[4. διαβάιντες ποταμὸν Ἀράξια) Araxen fluvium h. l. vix alium intelligi posse, quam eum qui alias nomine Rha et Wolga celebratur, in Adnot. ad I. 202. p. 202. significavi. S.]

11. ὡς ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἶν. μηδὲ πρὸς πολλοὺς δειόμενον κινδυνεύειν) πρῆγμα εἶν, opus ac utile fore. Sic lib. I. 79. εὗρεται πρῆγμα οἱ εἶναι ἐλαύνειν: et VII. 12. πάγχυ εὗρεται οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατιεύεσθαι. Sequentia noluit intacta Abreschius Diluc. Thucyd. p. 488. cui πρῆγμα εἶναι et δειόμενον idem. Herodoto δειόμενος est rogans lib. IX. 110. et saepe alia. Gronovii emendatio longe abit, et criminationem habet in inmerentem Stephanum atrocem. Scripsi ex ea librorum discordia, quod plurimum nititur consensu, in verborum sententia haesitans. Quod si δειόμενον aut δειόμενα exsularet, nihil moraretur. Videlicet abeundum esse, neque contra plures periclitandum. At vetant membranae. Ergo-ne δειόμενον

formandum, ut ex superiore δῆμον pendeat, aut δομένων cum Reiskio? Fieri potest: nam ad absolutam non temere structuram vergo. Verum haec doctiores viderint. WESS. — Non videtur sollicitandum δέομενον: quin potius complere hoc verbum dictionem ellipticam videtur, qua locis a Wess. citatis et I. 207, 9. utitur Herodotus. Quando enim πρῆγμα ἴσσι sequente infinitivo significat *opus et utile est hoc facere*, vix alia ratione obtinere hanc vim dictio illa potest, nisi subintelligendo πρῆγμα ἴσσι δέομενον, *res indiget, res postulat, ut hoc fiat*. Ita scripturam codicum tenendo, non indigebit hic locus speciosa alioqui Valckenarii emendatione. S.

Ibid. μηδὲ πρὸ πολλοῦ δέομενα κηδ.) Procul dubio mendosa variis sunt coniecturis tentata; quibus nova succedat, non illa quidem verax, fortasse tamen ad veritatis investigationem profutura: nemo diffitebitur, opinor, ἀπαλλάσσειν πρῆγμα εἶναι, μηδὲ πρὸς πολλοὺς οὐδὲν [invito viro docto excidisse vox οὐδὲν videtur, cui ob praecedens μηδὲ vix erat hic locus:] δῖον μίγοντας κινδυνεύειν, ita rem esse comparatam, ut optimum videretur excedere regione, neque manendo atque adversus exercitum numerosum pugnando frustra se obicere periculo. VALCK. — Vide superiorem Adnotationem. S.

19. κακὰ ἐπίδοξα) Laurentii mala evidentia peccant. Futura sunt, quaeque expectantur. Antiphon, Ἐξαπολογ. p. 120. ἐκ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἡ δυσπρωσία. Lycurgus c. Leocrat. p. 148. μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι. Ex Herodoto plura Portus, Alberti in Hesych. et fortasse ad lib. VI. 12. WESS. — Ibi quidem nihil a viro docto adnotatum. S.

Ibid. κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνει) Non sane sunt mala evidentia; sed ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνειν, quot calamitates ex patria profugis probabiliter supervenirent. Vim verbi καταλαμβάνειν in malis sitam, quae nos subito corripiunt et opprimunt, explicuit Tib. Hemsterh. ad Luciani Somn. §. 12. Τὰ προσδόκιμα dicuntur et Ἐπίδοξα. Quae tanquam futura probabiliter possunt expectari, ἐπίδοξα ὄντα γινέσθαι vel γενέσθαι. Postremum pro γενέσθαι restituendum est Lycurgo c. Leocr. p. 148, 42. διὰ τὸ μὴ ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις γενέσθαι τοιοῦτον μηδὲν, μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι γενέσθαι. Antiphon, ἐπίδοξον ὄντα παθεῖν ἔτι μᾶλλον, p. 115, 22. vid. et p. 120, 12. Aeschines Orator

p. 77, 19. frequentat in primis *Isocrates*. Apud *Athen.* I. p. 17. v. ex *Eustathio* sic supplenda sunt *Apionis* verba: εὐλαπιν εἶναι τῷ γάμῳ, ἐπίδοξον ὄντα λαβεῖν τὴν βασιλείαν. [Quin potius interpretationis caussa ab *Eustathio* adiecta sunt posteriora verba, et βασιλείαν scribendum.] *Herod.* I. 89. τοῖς τε ἐξ αὐτῶν ἐπίδοξα γινέσθαι. VI. 12. πολλοὶ ἐπίδοξοι τῷτὸ τοῦτο πιστεῖσθαι ἴσσι. In Gloss. *Herod.* Ἐπίδοξος redditur προσδόκιμος: hunc etiam usum attigerunt *Ammon.* *Phrya.* *Thomas.* *VALCK.* — In καταλαμβάνει nihil hic, quod sciam, variant libri: sed et mihi cum Viro docto videtur καταλαμβάνειν scripsisse *Herodotus*, ac fortasse ἐπίδοξά ἴσσι καταλαμβάνειν scripserat. S.

24. καὶ σφίων) Praemissam his voculam non spernerem si legeretur: τῇ καὶ σφίων ἔτι δῆλός ἴσσι ὁ τόπος, qua parte regionis eorum etiam adhuc exstat sepulcrum. Forsan quis vocem malit *Herodoteam*, quae facilius a syllaba potuit absorberi proxima, ἵνα καὶ σφίων, ubi. *VALCK.*

CAP. XII. 3. ἴσσι δὲ Πορθμία Κιμμέρια) Vici nomen fuit ad *Macotidis* ostium. *Stephan. Byz.* Πορθμία, κώμη ἐπὶ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Auctor *Peripli Ponti Euxini*, ab *Is. Vossio* vulgatus, modo Πορθμίον, modo Πορθμίτιδα κώμην, τὴν ἐν τῷ στόμῳ τῆς Μαιώτιδος λίμνης p. 141. et 147. Atque optime hoc ampl. *Bouherius* *Diss. Herodot.* c. 18. p. 199. in eo nimius, quod ex *Stephano* Nostrum corrigit. Πορθμία Ionibus placuerunt. Forte et χώρῃ *Arch.* et *Vind.* opportuna erit statio. [ubi nunc χώρῃ.] Idem certe *Peripli* scriptor Κιμμερίδα πόλιν, ἀπὸ Κιμμερίων βαρβάρων κεκλημένην memoravit. *WESS.* — In *Arch.* et *Vind.* est καὶ τῷ χώρῃ: sed in nostro *Pd.* nude καὶ χώρῃ. S.

7. πόλις Ἑλλὰς οἴκισται) Non longe absum ab οἰκῆται aut οἰκίσται, quod in *Vind.* et *Eustath.* Sollemne *Herodoto*, sicuti lib. I. 193. adscriptum. Ἀματόντις τῆς ὁδοῦ [l. 9.] suspectum citra caussam fuit. Spectantur, quae cum cura fuerunt perscripta lib. I. c. 103. Statim [lin. 11.] ἐς τὸ si scriba *Arch.* voluit, patronus non deerit lib. II. 157. Ceteroqui perpetua in ἐς δ et ἐς οὗ conmutatio, sicuti IV. 160. 166. etc. *WESS.* — Latinis nostris interserenda h. l. verba, donec *Mediam* sunt ingressi. S.

13. τραφέντις) Vulgata deterior est lectio *Arch.* στραφέντις: melior videretur, si qui darent *Codd.* ἐκτραφέντις. De

recta via defleatere passim dicitur ἐκτρέπασθαι, etiam Herodoto II. 80. εἴκουσι τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτρέπονται: VI. 34. ἐκτρέπονται ἐκ' Ἀθηνίων: et huius imitatori Pausaniae, p. 106. ἐκτραπίντα ἐκ τῆς ὁδοῦ: p. 107. p. 714. ὀλίγον τῆς εὐθείας ἐκτραπίουσιν ἐς δεξιὰ. Abunde multa convexit Wetstenius in Ep. I. ad Tim. 1, 5. Lenius aures accidit ἐκτραπίντες quam ἐκτραφέντες: et leniora saepius Ionum more consecratur Noster; verum tamen in his formas Iones usurparunt asperiores, ut et veteres Attici. Herodoto frequentantur συλλαχθῆναι καταλεχθῆναι ἀπαλλαχθέντες (vid. ad Eurip. Phoen. nota p. 357.) et similia: adhibentur et κατιστράφθασαν ἐπιτραφέντων θαφθῆναι ἀρπαχθείς κλεφθέντων συμμεχθέντων. Forma lenior in his adamata fuit recentioribus Atticis. VALCK. — Conf. ad I. 130, 8. notata. S.

14. λεγόμενος λόγος εἴρηται) Eum in modum c. 77. ἤκουσα λόγον ἄλλον ὑπὸ Πισιστυνῶν λεγόμενον: et lib. II. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ - - λεγόμενος: tum c. 48. WESS. — Ad verbum εἴρηται, quod adicitur, intelligendum pronomen μοι, a me exposita, relata est narratio. S.

CAP. XIII. 1. Ἀριστίνος ὁ Κανιστροβίου) Patrem Aristaeae Proconnesii Calistrobium vertit Valla, codicis scriptura deceptus. Tzetzes Chil. II. et VII. et Suidas rectius. WESS.

2. ποίων ἔπια) Τὰ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριμάσπια καλεῖται, c. 14. Insulsi, quod condidisse credebatur ille praestigiator, ποῖματος enarrat etiam argumentum Pausanias I. p. 58. qui meminit eiusdem lib. V. p. 392. Hoc veluti fonte Scythica Herodotum non pauca derivasse suspicari licet ex istis, quae dedit ex hoc fabulatore Gellius Noct. Att. IX. 5. Franc. Portus haud absurde putabat ad lacunam explendam intersertos huius carminis aliquot versus Longino π. Τψ. sect. 7. Ante Meursium et I. A. Fabricium accurate suo more de Aristea, magnus iam egerat Vossius de Hist. Gr. IV. c. 2. VALCK.

10. ἐπὶ τῇ νοτίῃ θαλάσῃ) Hyperboreos Aristecas pertinere aiebat περὶ θαλάσσαν, [l. 5 seq.] mare illud nullo titulo ornans. Voluit fortasse septemtrionale; quo nomine Herodotus aut mediterraneum aut Pontum Euxinum signat c. 37. et 42. [nempe respectu Asiae minoris et Aegypti.] Quae porro νοτὴν θαλάσσαν? Nostro non aliud, quam quod aliis rubrum mare, dictis locis, ac lib. II. 158. Cimmericos vero,

etsi de eorum sede discordia ingens, quis ad Oceanum orientis locavit? Si Caspium intelligas aut Pontum, habita Oceani septemtrionalis ratione, usus inpediet. Fabulator Aristes in his ineptus tenetur. WESS. — Fabulatorem novimus hominem: sed quidni ei licuerit Pontum Euxinum respectu sedium quae olim Cimmeriorum fuerint australe mare nominare? S.

CAP. XIV. 1 et seqq. Καὶ ὅθιν μὲν ἔην Ἀριστεύς etc.) Hinc orsus quae sequuntur in c. 14. et 15. descripsit Origenes III. contr. Cels. p. 125. et 126. ubi praestant nonnulla melius scripta quam in Edd. vulgantur Herodoti; qualia sunt vs. 14. et 21. τῷ νέκρῳ: [l. 7. et 13. At vide Nostrum IX. 22 extr. et 23, 4, 6. et 8.] (mendosum ἀγγαλλίοντα Parisiis in Ed. splendida Orig. non debuerat iterari:) vs. 16. τέθνηκε: [l. 8.] et ἀμφισβασίας, et vs. 20. ἀμφισβασίην: [l. 9. et 12.] tum vs. 28. [c. xv. 1.] τὰς δὲ οἶδα, pro τὰς. Porro vs. 34. [xv, 6.] ἐς τὴν χώραν, quod praebet etiam mstus; et vs. 40. [xv, 11.] καὶ τὸν μὲν, ἐκόντα ταῦτα. Herodotum sequutus fabulam de Aristea Tzetzes enarrat Hist. Chil. II. vs. 724-735. et ex Origene repetitam, quod e Pindari mentione liquet, Aeneas Gaza in Theophr. p. 77. Qui, sicut Aristes, post mortem revixisse crederentur, plures commemorantur apud veteres. Luculenta quaedam ex historia Graeca recentiori producit exempla, quaeque alibi non temere reperias, Proclus in ista parte commentarii in lib. X. de Rep. Platonis, quam ex msto Flor. Alex. Morus evulgavit in notis ad Ev. Ioann. xi, 39., prodidit, occasione venustae Platonis de Ere Pamphylio fabulae narratae p. 614. cuius similem de Thespesio Solensi dabit Plutarch. T. II. pag. 563. De Mare quodam fabulabantur, ὅτι τρεῖς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τρεῖς, Aelian. Var. Hist. IX. 16. VALCK.

2. ὁ ταῦτα εἶπας, εἴρηται) Manuscriptorum ὁ ταῦτα ποιεῖσας, εἴρηται, a Scriptoris more non abludit. Mox c. 16. ἐν τοῖς ἔκαστοι ποίῳν Aristes. Tale, ταῦτα δὲ Ἀλκαίος ἐν μὲν ποιεῖσας, lib. V. 95. Plura ad lib. II. 63. WESS. — Paulo ante, ποίῳν ἔκαστοι dixerat, cap. 13, 2. Quum extremo cap. 12. εἴρηται dixerit; facile credas, variandi causa h. l. εἴρηται ei placuisse. S.

9. ἐς ἀμφισβασίας) Error calami [in ms. Med.] ἀμφισβασίης dedit. Suidae si fides, ἀγγαλλίον et ἀγγαλλίονες

dixerunt, inque illis *Heracitus*. Musae istud non norunt, quarum in scriptis Codd. λόγων ἀμφισβασίην lib. VIII. 81., et ἀμφισβασίων lib. IX. 73., unde auctoritas *Origenis*, quod enotatum, ἀμφισβασίην. Placuit [L. 10.] ἐξ Ἀρτακίης πόλιος. *Apollon*. *Rhod.* l. 957. κρήνη ὑπ' Ἀρτακίην, ubi Schol. [At ibi Ἀρτακίη est gentile adiectivum.] Ceterum *Tzetzies* Chil. II. 726. aut mendosus est, aut historiam vitiavit, *Aristeam* ex *Herodoto* εἰς χαλκιῶν deducens; tum Κλίσας δ' εὐθὺς ὁ χαλκιεύς ἐκείνο τὸ χαλκιῶν. Stabit, ubi κναφίς et κναφίον scriptum fuerit, versui modulus. WESS.

CAP. XV. 3. καὶ τρεῖς καὶ πενήντα) Non dicit, ad suum aevum tot abiisse annos: nam stolide *Tzetzies* 'Εὐ' Ἡροδότου γίγναι καὶ πάλιν ἀνιφάνη, acsi eius tempore *Aristeas*, evolutis illis annis, adparuisset. Multa *G. Io. Vossius* de *Aristeae* coniecta in *Olymp.* l. aetate, quae his adversantur. Sive enim maiorem, seu minorem ex msstorum dissensu annorum numerum adoptaveris, superabit primam Olympiadem. *Strabo*, *Tatianus*, *Eustathius*, quos *Meyersius*, *Fabricius*, viri Cl., excitant, *Homero* priorem et praeceptorem ex quorundam traditione perhibent: Nostro, modo ratio temporis ducatur, fere consentiente. Iunge *H. Dodwelli* Diss. III. de Cycl. p. 130. disputationem. WESS.

18. κατ' αὐτῇ τῇ ἀγάλματι) Iuxta aram, τῇ βωμῇ, (cuius solius antea mentio, statuæ nulla,) *Valla*. Verum *Laurentio* schedae reluctantur cunctae, suo Marte aram ex praemissis formanti. Videntur *Metapontini* *Aristeae* statuas et aliam *Apollini* cum ara dedicasse: huc *Arch.* περίξ αὐτῶν, circum utramque statuam, vergit. Rediit illud, ad rem per necessarium. *Lauros* autem, aram et imagines circumstantes, ex aere fuisse, *Athenaei* indicio lib. XIII. p. 605. c. novimus. WESS. — Vide Adnotationem continuo sequentem. S.

18 et seq. περί δὲ αὐτὸν) In Codicibus inventum praestat, περίξ δὲ αὐτὸν δάφναι ἱστάσι: quia nempe *Herodoteum* est. IV. 79. τὴν περίξ λευκοῦ λίθου Σφίγγης -- ἱστάσαν: rursus τὴν περίξ c. 52. porro c. 180. περίξ τὴν Τριτανίδα λίμνην εἰκάζουσι: c. 152. περίξ αὐτὸ pro αὐτοῦ recte dedit *Gron.* III. 158. περίξ τὸ πύχος, quod alibi dicit πύκλω τοῦ πύχους. VALCK. — Recte laudatur περίξ: et plerumque quidem cum quarto casu praepositionem hanc construit Noster, ut in exemplis

a Valck. prolatis, quibus item unum aut alterum adici poterat; sed nonnumquam etiam cum genitivo; quem non modo IV. 152, 17. et II. 91, 6. praeferunt plerique codices, verum etiam I. 179, 13. ad unum omnes in περί τοῦ πύχους consentiunt. Nec tamen opus fuerit, ut cum Wess. περί αὐτῶν h. l. vulgato αὐτὸν praeferatur, quod percommode ad τὸν Ἀριστίνου ἀνδριάντα referri posse videtur. S.

CAP. XVI. 2. οὐδὲς οἶδε ἀτρεκέως ὅ τι τὸ etc.) Litem schedae τῷ ἀτρεκέως intentant, satis ceteroqui frequentato: quod offerunt, redibit lib. V. 9. Iure quoque ὡς, cui suus olim locus post ἀτρεκέως, in exilium agunt. Aldinum porro et scriptorum quorundam οὐδενός γὰρ οὐδὲ Ἀριστίνου, [l. 4.] Celeb. Gronovius non male explicuit ratumque voluit, [nempe intelligens, οὐδενός αὐτόπτεω ἰδύναι πισίσθαι.] oblitus οὐδὲ γὰρ οὐδὲ virtutem addere orationi. Lucianus Q. Scrib. Hist. c. 51. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἑκείνου χρεόν: tum Nigrin. c. 6. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἷμαι δίμης: ubi Hemsterh. plura. WESS.

4. οὐδενός γὰρ οὐδὲ) Ista lectio Medicea nullo se pacto poterit tueri: quae ante obtinebat, nihil habet illa quod Herodoti lectorem offendere debuisset, quem scripsisse puto: οὐδενός γὰρ δὴ, αὐτόπτεω ἰδύναι φαμένου, δύναμαι πισίσθαι: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίνου, (τοῦ περί (sic Arch.) ὀλίγον πρότερον τούτων μνήμην ἐποιούμην,) οὐδὲ οὗτος προσωτέρω ἴσθηδόνων -- ἴσθαι ἀπισίσθαι. Quorum primum his concinit e lib. III. cap. 115. οὐδενός αὐτόπτεω γινόμενου δύναμαι ἀκοῦσαι. Herodoti miror Editorem offensum eadem negandi vocula sic repetita, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίνου: ad quae cum parenthesi quaedam interieciisset, suo more posuit iterum οὐδὲ οὗτος etc. Homero frequentatum illud οὐδὲ γὰρ οὐδὲ auferri non debuerat τῷ Ὀμηρεωτάτῳ. In Platonis legitur Soph. p. 251. ε. μηδὲν μηδὲν (μηδὲ) μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδὲν: in Theaet. pag. 180. A. περὶ αὐτῶν οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδὲνα αὐτῶν. VALCK.

9. ἀκοῇ ἐκίσθαι) Perperam vox prior proscribitur; quam si noluisset, ὅσον ἡμεῖς ἱστορεῦντες ἐπὶ μακρότατον οἶοι τ' ἐγινόμεθα ἐκίσθαι scripssisset sine dubio, ut cap. 192. et II. 33. Quid multa? Ὅσον καὶ ἐγὼ δυνατός εἰμι ἐπὶ μακρότατον ἐκίσθαι ἀκοῇ posuit ipse lib. I. c. 171. WESS.

CAP. XVII. 5. Ἀλαζώνεις καλεῖσθαι) Praecipue

Stephani Byz. monitum et Codices cap. 52. amplector. Sic in Ἀλαζῶν Ethnicographus, ὀξύνεται διὰ τὸ ἐπιθιτικὸν καὶ φωνάττει τὸ ω πρὸς ἀντιδιαστολήν. Ex *Homero Iliad.* β'. 856. sumserunt Ἀλαζῶνας librarii, quibus comoda in Poëta sedes, non hic. Multa *Strabo* XII. pag. 827., [p. 550. v. ed. Cas.] primo adspectu *Vallae* et *Arch.* favens, sed re curatius inspecta minime. Verba ibi haerent in mendo, lenissima *Holstenii* ad *Stephanum* medicina sanitati reddita. WESS. — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus, ubi in fine προαλαζῶν, ἀλαζῶνος, scriptum oportebat ἀλαζῶν, ἀλαζόνος: nempe sic scribitur declinaturque appellativum nomen; a quo ut distinguatur proprium populi nomen, non modo ω in obliquis casibus hoc retinet, sed et accentum retrahit, ut fere fit in propriis nominibus quae eandem cum appellativis formam habent. Cuius moris memor quisquis vulgatam apud *Stephanum Byz.* scripturam curatius expendit, mecum puto fatebitur, non Ἀλαζῶν, sed Ἀλάζων, nec ὀξύνεται, sed παροξύνεται scripsisse Ethnicographum. S.

7. κρόμμυα καὶ σκόροδα) Iungunt Alexandrini Interp. τὰ κρόμμυα καὶ τὰ σκόροδα *Numer.* xi, 5. In *Geoponicis* lib. XII. 30. crebra τὰ σκόροδα, etiam apud alios Graeciae labentis scriptores in *Du Cangii* Glossario. Quod nunc certitur, *Herodoti* et veterum est: cf. lib. II. 125. WESS.

11. τὸ πρὸς βορρῆν ἄνεμον, ἔρημος etc.) Nullus dubitavi ita ex scriptoris adsuetudine refingere et hic et deinceps. Ecce tibi ex cap. 20. Μεταρχαίων δὲ τὸ κατόπιρθε -- ἔρημος ἐστὶ ἀνθρώπων: et cap. 185. τὸ πρὸς νότον -- ἔρημος --- καὶ ἄλυσος ἐστὶ χώρα: tum c. 191. τὸ πρὸς ἑσπέρης ὁρίνη τε κάρτα καὶ δασέα καὶ θηριώδης. Pauca haec de multis. [cf. c. 18, 6. et 8.] Consentit de *Neurorum* situ *Scymnus Chius*, optime adiutus ab *Is. Vossio* ad *Peripl. Pont. Euxin.* p. 135. edit. *Gronov.* WESS. — De accentu vocis ἔρημος dictum in *Var. Lect.* h. l. et ad I. 117, 18. alibique. Ante *Reizium* recte *Portus* monuerat, ex veterum Atticorum Ionumque more ἔρημος, ὁμοῖος, ἱεροῖμος, hoc tono scribi: conf. *Koen* et quos ille laudat ad *Gregor. de Dialect.* pag. 21. nuperae editionis: et sic optimi quique mss̄ti, atque in posterioribus *Herodoti* Musis etiam ed. *Wess.* cum aliis, v. gr. VIII. 51, 6. IX. 58, 2. et 5. Est autem ἔρημος ex *Nostri* usu non mi-

nus foeminini quam masculini generis; qua ratione etiam ἐν ἱρήμῳ dicit c. 18, 10. et alibi. S.

CAP. XVIII. [2. πρῶτον μὲν ἡ Ἰλαιν) De hac Hy-laea (quasi dicas Sylvestri Scythia) conf. cap. 19. 54. 55. et 76. S.]

Ibid. ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνθρωποι οἰκίουσι Σκύθαι) Causae nihil, opinor, adferri poterit, cur hi soli dicerentur ἄνθρωποι Σκύθαι γεωργοί. Ut correctionem meam minus etiam peritis adprobem, ponam primum in Philostrato vulgata de Vit. Apollon. VII. c. 2. Ἡρακλείδης καὶ Πύθων, οἱ Κόνυν ἀποκτείναντες τὸν Θραῦκα, ἀνθρωπίῳ μὲν ἦσθην ἄμφω. Corrigendum absque ulla dubitatione Αἰνίῳ μὲν ἦσθην ἄμφω: erant quidem ambo Aenii, sive ex urbe Aeno orti: librarii crediderunt esse vocem ἀνθρωπίῳ in αἰνίῳ usitato more scribendi contractam. Similis hoc in loco Herodoti peperit errorem ratio: αἰνί in αἰνω transmutandum arbitror atque adeo legendum ἀπὸ δὲ ταύτης αἰνω οἰκίουσι Σκύθαι Γεωργοί: abhinc longius a mari remoti Scythae habitant Georgi. Proxime praecedunt, διαβαίντι τὸν Βορυσθίνῃ ἀπὸ θαλάσσης πρῶτον μὲν ἡ Ἰλαιν: commode succedunt emendata, ἀπὸ δὲ ταύτης αἰνω οἰκίουσι Σκύθαι Γεωργοί. Sic loqui solet: Π. 7. ὁδὸς ἐς τὴν Ἡλιούπολιν ἀπὸ θαλάσσης αἰνω ἵεντι: cap. 155. ἀναπλέοντι ἀπὸ θαλάσσης αἰνω. Ad istam rationem ἡ αἰνω Ἀσία et ἡ κάτω memorantur; Herodoto τῆς Ἀσίας τὰ κάτω, et τὰ αἰνω αὐτῆς. Mari vicini, οἱ κάτω, et οἰκίῃν κάτω dicuntur; αἰνω οἰκίῃν et οἱ αἰνω, qui a mari sunt remotiores: eiusdem gentis atque urbis distinguuntur οἱ αἰνω et οἱ κάτω. Similia quaevis ad istam rationem sunt intelligenda: Thucyd. II. 83. οἱ ἀπὸ θαλάσσης αἰνω Ἀκαρναῖες: cap. 98. τὴν αἰνω Μακεδονίαν: I. 137. μετὰ τῶν κάτω Πέρσων τινες πορευθεῖς αἰνω: VIII. 5. Dario στρατηγὸς ἦν τῶν κάτω: Π. 100. ἀπὸ τῶν αἰνω ξυμμάχων. Distinguit Diodorus Sitas παραβαλάντους πόλεις, τὴν μεσόγειον, et τοὺς αἰνω τόπους, XX. 69. πόλεις τὰς αἰνω et πλησίον θαλάσσης opponit Xenophon. Κυρ. Παιδ. VII. p. 106, 28. et alibi: Philostrato memoratur Vit. Apoll. V. 24. ἡ Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Αἴγυπτος ἡ αἰνω. Smyrnaei οἱ αἰνω et οἱ ἐπὶ θαλάττῃ, de Vit. Sophist. pag. 531. Praeter alios pagus fuit Attices eiusdem nominis duplex, teste Harpocr. Λαμπτραί, αἱ μὲν παράλιαι, αἱ δὲ καθώπεδον: illinc ortus quis in Aristophanis Amphiarao Λαμπτρὲν ἴγωγε τῶν κάτω. Herodotea propius accedit finis libri

quinti *Pausaniae*: οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς πρὸς Σάμῃ πόλει: contrarium καὶ οἰκῆν praebet *Thucyd.* I. 7. ὅσα ὄντα ἐν θαλάσσει καὶ οἰκον: quod ibi sequitur, καὶ μέχρι τοῦδε ἔτι ἀνηκισμένοι εἰσι, non debebat tentari; idem significans ac ἄνω οἰκοῦσι, atque adeo ἀπὸ θαλάσσης: hinc explicandum ἀνεκίσσονται εἰς τὸν Δαδουῦντα, VIII. 31. et *Aristoph.* Pace vs. 206. In *Pausan.* X. pag. 838. scripserim: ἀνηκισάντο εἰς τὴν ὑψηλὰ καὶ οὗτοι τῆς νήσου. VALCK. — Si ἀπὸ δὲ ταύτης ad terram desertam referretur paullo ante memoratam, non incommode nunc dictum videri deberet, proxime post hanc homines habitare, nempe *Scythas agricolas*: idque decepit librariorum qui ἀνθρώποι ex ἄνω fecerunt. Quae in *Periplo Ponti Euxini*, ad quem in *Var. Lect.* provocavi, leguntur, ea ex *Scymni Chii* senariis in solutam orationem translate esse constat. Versiculi huc spectantes supersunt in *Scymni Fragmento*, quod ad calcem *Notarum L. Holstenii* in *Stephanum Byz.* editum est, et in *Hudsoni Geogr. Minor.* Vol. II. repetitum; sunt autem huiusmodi, pag. 49. ed. Huda pag. 378. apud Holstenium:

Πρὸς ἀνατολὰς δ' ἐκβάντι τὸν Βορυσθῆν
τοὺς τὴν λεγομένην Ἰβλαν οἰκοῦντας Σκύθας
εἶναι δὲ Γεωργεὺς ἰχομένους τούτων ἄνω.

Et haec quidem ex *Ephoro* refert *Scymnus*: esse autem ex *Herodoteo* fonte hausta adparet. Ἰβλαν vero quum in illo terrarum tractu nemo noverit, haud dubie medius istorum versiculorum (partim cum *Is. Vossio*, ad *Peripl.* pag. 135.) in hunc modum fuerit corrigendus;

τὴν λεγομένην Ἰλλαιαν οἰκοῦντας Σκύθας. S.

3. οἰκίσοντες ἐπὶ τῇ Ἰπάνι) Male masti ὑπὸ τῇ Ἰπάνι. Posita urbs πρὸς τῇ Ἰπάνιδι fuit in *Dionis Chrys.* *Borysth.* p. 437. et apud *Scymnum*; [p. 376. apud *Holst.* p. 46. ed. *Huds.*] prave quoque cap. 53. huius *Musae.* WESS. — Recte ἐπὶ *Ald.* et edd. omnes cum plerisque mastis. S.

[8 seq. πλάν - - ἡμέραν ἔνδεκα) ἐπὶ δέκα ἡμέραις πλάν ait cap. 53, 20. S.]

9. ἥδη κατ' ὑπερβίον τούτων ἔρμος ἐστὶ) Indueret pristinum colorem, deformior antea, oratio, modo ἥδη δὲ scriberetur. Talem suo tempore *Scymnus* consideravit, talem *Achaeae.* WESS. — In contextu sic edidit *Wess.* ἥδη δὲ κατ' ὑπερβίον τούτων ἔρμος ἐστὶ, et sic etiam posteriores editores.

Antea edebatur ἥδη δὲ κατέπεθε τούτων ἡ ἱρμός ἐστι, et sic ms. F. nisi quod ἱρμός hoc accentu scribit. Nos Arch. Vind. et nostrum Pc. sumus secuti. Particulae ἥδη commodior locus est l. 12. ubi eam etiam libri omnes agnoscunt. conf. ad c. 99, 7. Quando ἥδη δὲ se malle Wess. significavit, puto ἡ δὲ δὴ voluerat. Scymnus continuo post versiculos supra adpositos sic pergit: ἵππικα πάλιν ἱρμον ἐπὶ πολλὸν τέπον. S.

10. Ἀνδροφάγῃ) De *Androphagis* cap. 106. uberiora. Adde observata his de locis Th. S. Bayero Comment. Acad. Petrop. T. XI. p. 337. WESS.

CAP. XX. 2. τὰ καλούμενα Βασιλῆϊά ἐστι) Sic regionem Scytharum regionum, βασιλῆϊων, adpellat; nam H. Stephanus explicans regias domos longe erravit. Res ex sequentibus et cap. 56. constat. WESS. — Conf. c. 6, 5. ibique notata. S.

7. Μαίητιδος) Nomen paludis Maeotidis Ionicum cum mox mutatum Codices eunt, pravam urgent institutum, iam c. 3. inceptum. Recte Μαῖητις, l. 104., et hac Musa creberrime. Dabunt mssti τῆς Ἰστικιήτιδος, quae aliis Ἰστικιῶτιδος, lib. VIII. 23. Statim [l. 8. pro τὰ δὲ αὐτ.] Cl. Reiskius τοὶ δὲ αὐτῶν, h. e. τινός. WESS.

CAP. XXI. 2. ἡ μὲν πρώτη τῶν λαξίων) Hesychio haec erant ob oculos, λαξίων, λήξων, κληρώσιων. Suidae λαξιν, [λαξιν hoc accentu scribunt Suidae editt. vett.] μίξιν, μετρημὸν, vitiosum, et ex Glossis Herodoti, quales manu exaratas possideo, derivatum est: λῆξιν scripserat Criticus. [non μίξιν.] Inspice eruditissimi P. Leopardi Emend. lib. VII. 16., Lazios Vallae lenissime, sicuti decet, corrigentis. Et Lazios tamen, tanquam Scythicam nationem, Thesaurο suo addit Abr. Ortelius. Nollem Bayerus, vir doctissimus, Historiarum patrem erroris postulasset, quo Lazios, gentem Scythicam, in adpellativum converterit nomen. Nimum indulsit suspicaci ingenio. Lazos seu Lazios senior novit aetas, neque eo loci, quem scriptor signat, sed ad Phasim amnem apud Procopium Bell. Pers. lib. II. Immo vero ipse verborum ordo, quod attendenti liquidum, docto viro refragatur. Perpende dicta eius Comment. Acad. Petrop. T. I. pag. 421. Scripsi autem [l. 6.] schedarum iussu ὑπεροικίους δὲ τοῦτέων. Postulabat sermonis indoles, quae c. 13. Ἰσσηδόνων ὑπεροικίειν Ἀριμάσπους: et cap. 37. τὸν

τείων δ' ὑπεροΐκουνσι -- Μῆδοι. WESS. — De scriptura penacuta λᾶξιν (l. 6.) vide *Var. Lect.* et conf. IV. 114, 21. S.

[6. Βουδῖνοι) De *Budinis* conf. c. 108. et 123. S.]

CAP. XXII. 4. Θυσσαγίται) Ut hic, sic infra c. 123. atque hinc *Stephanus Byz.* VALCK.

7. Ἰῦραι) In his equidem similibusque obscurioribus iudicium sequeretur *Pintiani*, ex *Herodoto Melam* corrigentis L. c. 19, 140. *Thyssagetæ Iurcaeque vastas sylvas occupant alunturque venando; ζῶνσι ἀπὸ θήρης*, *Herod.* Pro sua pietate bonus *A. Schottus* hinc quoque *Turcas* expulsos esse laetabatur. Non alibi fortasse Ἰῦραι nisi cum *Thyssagetis* etiam *Plinio* memorantur *Hist. Nat.* VI. c. 7. VALCK.

[8. λαχᾶ, scil. ὁ θηρῶν: adsumendus nominativus participii ex praecedente nomine θήρης. conf. ad I. 132, 5. et II. 47, 16. S.]

14. τὸ πρὸς τὴν ἡῶ τετραμμένον) Scholion veram possum dedit vocem. Fuit olim πρὸς τὴν ἡῶ ἀποκλίναντι, uti paullo antea ἀποκλίναντι μᾶλλον πρὸς ἀπηνεύτων ἄνεμον, et statim διεξιθῆντι δὲ καὶ --- οἰκίουνσι. Atque hoc manuscripti profitentur, qui, si τὸ erasissent etiam, me ad restitutionem adegissent. [Si impediret τὸ, posset ex ms. *F.* τῷ adscisci: quo tamen nil opus esse videtur. De ἀποκλίνοντι, quod nos praetulimus, dictum in *Var. Lect.*] In praecedentibus [l. 12.] ἀσύνδετον non laudo: melius καὶ ἐπιβαῖς schedarum. WESS. — Nec tamen coniunctivam adsciverat particulam doctissimus Editor. S.

CAP. XXIII. 5. τῆς τρηχίης χώρης πολλόν) Offendunt ad πολλόν τῆς χώρης, substituto πολλήν. [Scilicet quum olim legeretur τῆς τρηχίης χώρης πολλόν, adnotaverat *Reiskius*: „πολλήν amant Attici dicere: nescio tamen an sic scripserit *Herodotus*.“] Codices iustius: [quos secutus est *Wess.*] tum quoque ἐκ γενεῆς. [quod et ipsum ex *Arch.* et *Vind.* recepit *Wess.* consentientibus puto nostris *Pa. Pc. Pd.*] *S. Ioannis* *Evang.* cap. ix, 1. τυφλὸν ἐκ γενετῆς non nescio, neque ἐκ γενετῆς κωφὸν *Sexti Empirici* lib. XI. p. 733., nedum *Hesiodi* *Theog.* vs. 271. Nostri diversior ratio, qua huius *Musae* [immo *Musae III.*] cap. 33. καὶ γὰρ τινα ἐκ γενεῆς νεῦσον μεγ. λέγεται ἔχιν. De calviis istis [Φαλακροῖς, *lin. 6.*] et caussa calvitii *Zenobius* *Cent.* V. 25. εἰσι δὲ Φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ἰδατος, οὗ πίνουσι, καὶ αὐτοὶ καὶ

αἱ γυναῖκες αὐτῶν ex scripto ; [vide ibi Andr. Schotti Adnot.] quod, absurdum minime, unde acceperit, non vacat quaerere. WESS.

6. Φαλακροὶ ἐκ γενεῆς) Et feminis et maribus nuda sunt capita, Mela l. 19 extr. de iisdem Argippaeis : verum adeoque quod scribit Plinius Hist. Nat. VI. c. 13. capillus iuxta feminis virisque in probro existimatur : a duce suo secedentem Solinum reprehendit Salmas. p. 209. De Myconiis quid tradiderint veteres, e Stephano notum in voc. Μύκωνος. Quae de hac gente praeterea dedit Mela, derivavit omnia ex Herodoto : His iustissimi mores ; nemora pro domibus ; alimenta baccarum : - sacri itaque habentur ; adeoque ipsos nemo de tam feris gentibus violat, ut aliis etiam ad eos confugisse pro asylo sit : postrema de his paene conversa : [l. 21 seqq.] τοὺς οὐδὲς ἀδικεῖ ἀνθρώπων· ἱεροὶ γὰρ λέγονται εἶναι. - - ὅς δὲ ἂν κατὰ φύσιν ἴς τοὺς, ὑπ' οὐδενός ἀδικεῖται. Eadem Plinius expressit. Sacris autem his inviolatisque sive Scythis, seu Scytharum vicinis, iustitiae cultoribus atque humanitatis, eximie congruunt quae in laudem Scytharum occasione loci Homerei prodidit Strabo VII. pag. 455. B. p. 460. D. [p. 296. D. et 300. D. ed. Cas.] quaeque habet Iustinus II. 2. Continentia illis morum quoque iustitiam edidit, nihil alienum concupiscentibus. - - Plus in illis proficit vitiorum ignorantia, quam in his (Graecis) cognitio virtutis. VALCK.

[10. κορυμβὸν μὲν οὖνομα τῷ δένδρῳ) Si corylum intelligit, cuius fructus avellana sylvestris veteribus vulgo nux Pontica dicebatur ; mireris quid sit quod succum e fructu expressum l. 14. nigrum dicat. Quid sit vero quod Mannert, Vir doctus, Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. pag. 110. quaerat, arbor-ne Pontica intelligi cedrus Siberica debeat, ipse viderit. Idem, paullo ante, γένεια μεγάλα, ingentia, membra virilia intelligens, miror unde id arripuerit inventum. γένειον Noster VI. 117, 12. barbam dixit : at h. l. recte mentum vulgo interpretantur. S.]

12. τοῦτο ἐπὶ ἂν γένεται πίπων) Planissima lectio Casauboni, τοῦτον, ἐπὶ ἂν γένεται πίπων, σακκεύουσι foret, si membranae addicerent. At, saepe sequius genus Herodotum amplecti, notum est. Vide magni viri Animadv. lib. II. 16. WESS. — Casauboni Animadversionem habes T. II. nostrae. ed. Athenaei, p. 386. In vulgato autem τοῦτο, et in Herodot. T. V. P. II.

νήκον, nil variant libri, nec apud Herodot. nec apud Athen. Itaque mutare nefas. S.

13. σακκίουςι) σακίουςι Suidae offertur etiam ab Aelio Dionysio ap. Eustath. ad Homer. pag. 940, 18. [p. 914, 11. ed. Bas.] estque ex priscorum more, quo σάκος et σακίον praeferebant, in Moeride, Thoma M. et aliis. Σακκίον tamen, uti Codices, Glossator San-Germanensis. De suspitione defectus, quam vir doctus in *Miscell. Lipsiens.* movit, nihil, nisi historicos non omnia minutatim persequi, dico: nihil quoque, cur παλάθας [lin. 16.] reddiderim. Suidas hinc hausit, seu potius ex Lexico Herodoteo, cuius L. Küsterus inmemor sincera Grammatici incrustavit. WESS.

Ibid. σακίουςι ἱματίοιςι) Tentare non ausim. ἡθάνουςι venerat alicui in mentem. Sicut ἡθμόν, ἡθάνιον inter pocula quoque recenset Athen. Secundum *Etymologum* erat Ἠθμός καὶ Ἠθάνιον, ἱεργαλεῖον διατετρημένον πολλαῖς ὀπταῖς, δι' οὗ τὸ ὕγρον εἰσάγει διακρίνει τῶν παχυτέρων: sic ista pag. 422, 34. codex exhibet scriptus, ubi paulo post pro Ἐργωνῶ ponendum, in Ἐργων ἁ, operum libro primo. Haec respiciens Suidas habet: Σακίουςι, τὸ ὑλίζουσι, παρ' Ἡροδότῃ: percolant. Ex Aelio Dionysio praebet eandem scriptionem Eustath. in Ἰλ. v. p. 914, 10. ab Attico σάκος, pro vulgari σάκκος, derivante Σακκίον Herodoti. Σακίον et σακίζειν veteres, recentiores dixisse videntur σακκίον et σακκίζειν, saccare: vid. Salmas. in Solin. pag. 209. A. quique explicat vicina Casaub. in Athen. II. cap. 16. VALCK. — Miratus sum Heerenium Virum doctissimum, σακίουςι ἱματίοιςι interpretantem in saccos infundunt, in *Ideen* etc. T. I. pag. 900. S.

16. παλάθας) Ad hunc modum eximenda voci litera est superflua. Παλάθας Auctor Glossarii Herod. hic recte interpretatur τὰ ἐκ τρυγῆς πλάσματα. Quae sic massae vulgo dicerentur docuit Wesseling. ad Diodori T. II. pag. 212. [ad lib. XVII. c. 67.] VALCK.

20. πῖλῳ στεγνῷ λευκῷ) Pro pileo, tegmen malleum coactile ex lana, quemadmodum c. 73. Erotianus, Πίλοι καλοῦνται παρὰ Λάκωσι τὰ σκεπάσματα σκιᾶς χάριν πεποιημένα. Explicuit, monente Foesio, Hippocratea de tegumento curruum Scythicorum, αὗται δὲ πῖλοις περιπιφραγμένοι, puniti sunt coactilibus ex lana, Lib. de Aëre, Aq. p. 291. [sect. 93. ed. Coray, quem ad locum vide docti Editoris notata.]

Additur continuo [apud Hippocr.] *currus fabrefactorum ὕδατος* εἰρήματα esse, et ταῦτα δὲ καὶ σπινὰ πρὸς ὕδατος, καὶ πρὸς χιόνος καὶ τὰ πνεύματα: in Latinis, ipsique in angustum coarctati adversus omnes aquarum, nivis ac ventorum iniurias; quas rei non conveniunt. Σπινὰ doctissimos homines in errorem induerunt: σπινὰ, firma contra eas iniurias, reliquerat Hippocrates. Sed hoc occupavit Hemsterhusius noster ad Comici Plutum. [p. 369.] WESS. — Suum ibi Hippocrati restituere non neglexit doctissimus Coray. S.

24. τὰς διαφορὰς διαίρεσιν) Quia finitimorum dirimebant controversias velut arbitri, non absurde quis suspicabatur, Ionicum διαίρεσιν in usitatius illud fuisse demutatum: sed, qui litigantes dirimit, ὁ τὰ ἀμφισβητήσιμα διαίρων, Poluci VIII. 8. διαίρειν τὰ ἀμφίλογα dicitur Xenophonti p. 538, 26. et Aristoph. Ran. vs. 1132. VALCK.

25. καταφύγων καταφύγη) Optime hoc suam in eodem, modo iniquior afuisset criminatio, restitutum. Th. Galeus vere φύγων ex Arch. enotavit, neque id futile prorsus. Homer. Ἰλ. ξ'. 81. ὃς φύγων προφύγη κακόν. Herodotus V. 95. αὐτὸς μὲν φύγων ἐκφύγει. WESS. — Vera videtur lectio Arch. ἐς ἃν φύγων καταφύγη etc. Plinius Hist. Nat. VI. 13. Sacros haberi narrant inviolatosque, --- nec ipsos modo, sed illos etiam qui ad eos perfugerint. VALCK.

26. Ἀργυππαῖος) Gentis nomen examinavit Salmasius ad Solin. pag. 147., attigerunt alii ap. Gronovium. Schedae Arch. et Vind. vulgato dicam scribunt, pariterque Ὀργυμπίου in Zenobii Cent. V. 25., quem non extrico. WESS. — Ἀργυμπίου scribendum existimasse Salmasium in Plinianis pag. 209. memoravit h. l. Gronovius: et „Ante eum (inquit) „Turnebus in Notis ad Ciceron. de Fato pag. 64. ex „Mela, Arimphaei; prout etiam agnovit Grotius ad Mar., cian. Capellam p. 214. --- Sed unus omnia Mediceus.“ — qui nempe cum edd. et aliis mssis in Ἀργυππαῖου consentit. Calmucas, quos hodie vocamus, cum Heerenio (Ideen T. I. p. 920.) et aliis viris doctis intelligi par est. S.

CAP. XXIV. 1. πολλὰ περιφάνεια τῆς χώρας non prospectus est regionis, [ut habet Gron. cum Valla;] sed certae eius notitia. Quo usu Isaeus Or. de Apollodori Haered. pag. 66. [ed. Reisk. pag. 167.] WESS. — Eodem fere pertinet ille usus huius vocabuli, cuius plura exempla in Lexico

Polyb. pag. 270. et seq. num. 1. collecta dedimus. Possis eodem referre Polyb. VI. 43, 7. Ipse Scriptor noster optimus sui interpres est: Μέχρι μὲν δὴ τούτων, ait initio cap. seq., γινώσκεται, nempe ἡ χώρα. conf. cap. 26 extr. S.

CAP. XXV. 4. καὶ οὐδὲς σφεα ὑπερβαίνει) Manifestus mutantium schedarum hic lapsus, [σφείας scribentium, quod arripuit Gron.] dignus contentu. Stolidior earumdem audacia [l. 6.] contra αἰγίποδας ἀνδρας. Nihil prosunt Cyrenaei τετραπποβάται lib. V. 77., multoque minus equi ἵπποβάται Strabonis lib. VIII. p. 595. Quid enim in illis insolens? et cur sibi οὐ πιστὰ profiteretur? Non inepte quidem rem putarunt ridiculam, homines capripedes; [capricornos intelligunt viri docti:] ea enim novandi videtur caussa fuisse: verum his in fabellis suum cuique relinquendum. De similibus naturae, fictis tamen, portentis Strabo lib. I. p. 73. [p. 43. ed. Cas.] WESS. — Capripedes homines figurate dictos existimavit Larcher, qui abrupta montium haud secus atque caprae conscendunt. S.

CAP. XXVI. 7. τὴν δὲ κεφαλὴν etc.) Aut diversa confudit Plato, aut alium habuit quem sequeretur auctorem, in Euthyd. pag. 299. e. ista scribens: θαυμασιώτερόν γε ἔτι ὅτι καὶ πίνουσιν (οἱ Σκύθαι) ἐκ τῶν ἰαυτῶν κρανίων περυσωμένων, καὶ ταῦτα καθορῶσι, τὴν ἰαυτῶν κορυφὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες. Secundum Herod. IV. cap. 65. non parentum aut amicorum craniis utebantur Scythae tanquam poculis, sed hostium quos interfecissent, aut inimicorum saltem; Issedones soli parentum suorum crania deaurata custodiebant, et velut ἀγάλματα venerabantur, postquam cadaverum carnes cum alia commixtas comedissent: qua de re Davisius egit ad Ciceron. Tuscul. I. 48. p. 118. Platonis forte non recordabatur Salmas. in Solin. p. 192. Strabo quoque Scytharum fecit mentionem τοῖς κρανίοις ἐκπύωσι χρωμένων, VII. p. 458. A. et pag. 460. B. [pag. 238 extr. et 300. B. ed. Cas.] Apud Livium XXIII. 24. Galli Boii caput ducis (Postumii) praecisum ovantes templo --- intulere: purgato inde capite, ut mos iis est, calvam auro caelavere: idque sacrum vas iis erat, quo solennibus libarent; poculumque idem sacerdoti esse ac templi antistitibus. VALCK.

8. ἐκκαθάραντες καταχρυσοῦσι) Per incommodum ἀποχρυσοῦσι inaurandi significatione. Iunxit Artemidorus Onir.

lib. I. 52. ἡ ἀπαργυρωθῆ καὶ ἀποχρυσωθῆ de servo, qui aere venditur. Verum masti praestant. Tale lib. II. 130. καὶ ἔπειτα καταχρυσώσαντά μιν ταύτην. Gemina in re in Fragm. Pythagor. p. 713. τὸ δ' ὅστιον χρυσώσας καὶ ἀργυρώσας, πίνει ἐξ αὐτοῦ: et Noster IV. 65. ἴσθαι δὲ περιχρυσώσας, οὕτω χρᾶται ποτηρίῃ: ubi in scriptis καταχρυσώσας. Mela Herodotea de *Issedonibus* [quos *Essedonas* ille nominat, II. 1.] ad hunc modum: capita ubi fabre expolivere, auro vincta pro poculis gerunt; ἀγάλμα, ut apud Homerum et alios, supellectilem intelligens, haud profecto inficete: ἄτι ἀγάλματι χρίονται tale postulat. Is. Vossius aliter ad Pomponium. Τὰ γενέσια [lin. 11.] Glossae San-German. non neglexerunt, optime declarata ab Ammonio. Non sunt natalitia, quae in Vallae Latinis erant. WESS. — Ammonius de Vocum Differentia, p. 34 seq. Τὰ μὲν Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων. --- Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρα τιτιλιύνηται. S. CAP. XXVII. [3. χρυσοφύλακας Γρύπας. Conf. III. 116. S.]

5 seq. Σκυθιστὶ Ἀριμασπούς etc.) Proxime sequentia, Ἀριμα γάρ ἐν, primus, opinor, sic corrigenda censuit Io. Hartungus Thes. Crit. T. II. p. 636. Ἀρι μὲν γάρ ἐν (1. τὸ ἐν) καλίουσι Σκύθαι, Μασπός δὲ τὸν ὀφθαλμόν: prout legisse videtur in suis Codd., quos habuit plures, Eustathius: vid. ad Dionys. Perieg. vs. 31. Idem ferme probavit G. Sopingius ad Hesych. in Ἀριμασπούς: ubi docta prostat adnotatio Cl. nostri Albertii. De Arimaspiis quae huc spectent e Tzetze dedit et Gellio Stanleius ad Aeschyli Prom. vs. 803., memorantis τὸν μουνῶπα στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱπποβάμονα. Cyclopes unoculi μονῶπες dicuntur, μονόμματοι, et μονόγληφοι. In Reges Macedoniae, Philippum Amyntae, et Antigonom, qui fuerunt ἱπποφθαλμοί, frigida leguntur hic illic atque insulae Graeculorum dicteria; hoc in Philippum Aristidis apud Philostratum de Vit. Soph. pag. 584., quo τοὺς Ἀριμασπούς (τοὺς μονομμάτους) ἴφη ξυγγεῖν εἶναι τοῦ Φιλίππου. VALCK.

6. Ἀριμα γάρ ἐν καλίουσι Σκύθαι etc.) Eustath. in Dionys. Arimaspos ex Herodoto et causam nominis explicans, ἀρι μὲν γάρ τὸ ἐν Σκυθιστὶ, μασπός δὲ, ὁ ὀφθαλμός: nec multum diversa Schol. in Aeschyli Pometh. vs. 804. Quae quidem hoc fonte si fluxerunt, turbidus admodum erit. Ea mens Io. Hartungi Decur. I. c. 2. pag. 636., Herodotea

ex Eustathio reformantis. Consilium non laudo neque institutum, Codicum conspiratione damnatum: eoque minus, siquidem, observante Io. Georg. Wachtero, in reliquiis Scythici sermonis, *Spu* oculus, *arim* unus. Abit ergo in spongiam Eustathii, unde unde arcessita, origination. Vide docti Viri Praefat. Glossar. Germ. Sect. XIII. et Cl. Alberti ad Hesych. Ἀριμάπου. [quorum tamen doctissimum virorum uterque multum abest ut rem, de qua agitur, ad liquidum perduxerit.] WESS.

CAP. XXVIII. 5. ἡ δὲ θάλασσα πῆγνυται etc.) Gellium his infregit *Taurus*; Philosophus apud A. Gellium XVII. 8. *Tametsi*, inquit, *Herodotus* historiarum scriptor, contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem, scribit, mare Bosporicum, quod et Cimmerium appellatur, etc. Nihil enim, quantumvis Gellii simia Macrobius, paria, criminiosius atque alienius. Philosopho, si non habuit perspecta quae sub extimo Septemtrione homines experiuntur, Virgiliana recordari consultum fuerat, Georgic. III. 560., Senecae Herc. Fur. vs. 536. quaeque Strabo lib. VII. p. 472. [pag. 307. ed. Cas.] Statim [lin. 8.] πῆγνυται τοὺς Σινδοὺς non fallace coniectura L. Holstenius ad Σινδὸς Stephani. Indi longe hinc disparati, vicini vero et trans Bosporum Sindi. Scriptionis peccatum est: posterior articuli littera deglutiit sequentem, uti τῆς Ἰνδικῆς vice Σινδικῆς c. 86., et ἐς Κῶλον loco ἐς Σκῶλον lib. IX. 15. Contra huius Musae c. 33. τοὺς Σούρους *Arch.*, ubi τοὺς οὐρούς oportuerat. Habet, quae huc pertinent, iusto circumspectior; Vir Cl. Freretus, Comment. Acad. Inscript. T. VI. p. 363: Ego, re extra dubium posita, restitui. WESS.

5. ἡ δὲ θάλασσα πῆγνυται) Graecis hoc videbatur incredibile, qui mare ferme tantum experti noverant medium, τὴν ἴσω θάλασσαν, quique didicerant in scholis, omne mare esse incongelabile. Philosophus itaque *Taurus*, Gellii Noct. Att. XVII. 8. *Herodotus*, inquit, *historiarum scriptor* contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem scripsit, mare Bosporicum, quod et Cimmerium appellat, earumque partium mare omne, quod Scythicum dicitur, id gelu constringi et consistere. Sic exhibet Gelliana Macrobius Saturn. VII. c. 12. pag. 621. quae his ille subdit, e Plutarcho suspicor transumpta. Praeter flumina, Macotin, et Bosporum, et Ponti

partem, *brumali rigore durare recte statuit et Mela l. c. 19.* Ubi Herodotea dat *Eustath. in Dionys. vs. 669.* hinc scribendum πλὸν οὐ πειθήσις. Lectorum his ἀπιστία *Diodorus Sic.* occurrit lib. III. cap. 34. conf. V. 25. ubi Gallorum gelu durata flumina καὶ στρατοπέδων μυριάδες μετὰ συνεφόρων καὶ ἀμάξων γεμουσῶν ἀσφαλῶς πραιεῦνται: quae sicut et priora forsitan apta videbuntur adfirmando verbo στρατεύονται in *Herodoti* proximis, [lin. 7.] in glacie στρατεύονται καὶ τὰς ἀμάξας ἐπιλαύνουσι πέρην ἐς τοὺς Σινδοὺς: nam *Indi*, quos hinc inauditos efflinxit *Hutchinsonus*, in *Sindos* recte transmutati sunt; ut et infra pro τῆς Ἰνδικῆς vere corrigunt viri Docti *Σινδικῆς*. Mihi videbatur in istis στρατεύονται minus sincerum: ἀμαξιεύονται, vel ἐκπιεύονται, vel simile quid, nobis isto videretur accommodatius. VALCK. — Suo periculo στραγγιῖσθαι scribi iusserat *Touss. Emend. in Strid. P. III.* ad voc. Στραγγιῖν, quod vertit *super glaciem otiantur.* Conf. *Valckenar.* ad III. 139, 6. qui de verborum illorum etiam alibi permutatione iam egerat in *Animadv.* ad *Ammonium* lib. II. c. 13. Sed nulla hic novatione opus est. Verbo στρατιῖσθαι et per se commodus hic locus est, et firmant illud adiecta verba ἀμάξας ἐπιλαύνουσι, quae hostilem incursionem haud obscure significare videntur. S.

[12. ἐν τῷ τὴν μὲν ὥρῃ) *Vallae* versionem, quum tempus pluendi est, tenuit *Wess.* cum *Gronovio*: in eandemque sententiam *Larcher* accepit, ut ἐν τῷ intelligatur ἐν τῷ χειμῶνι, qua in hyeme, quum sit pluendi tempus, nihil ibi pluit quod sit alicuius momenti. τὴν ὥρῃν vernum tempus interpretatus est *Portus*, cui *Schneider* in *Lexic. crit.* accedit. Sic ἐν τῷ fuerit ἐν τῷ χωρίῳ intelligendum. S.]

13. ὅων οὐκ ἀνίσ) *Portus*, vulgati ὅων patronus, adscivit *Θίων*. iustum est, quod cernitur. Nota sunt, et superius adhibita, Διὸς ὕσαντος, Διοῦ ὕσαντος. *Appianus Alex.* [diligens *Herodotei* styli aemulator] *Bell. Civil.* lib. II. p. 740. [c. 36.] αἶμά τε γὰρ ἰδοξεν ὁ Θεὸς ὕσαι. [conf. eundem ib. c. 149.] *Herodot.* III. 117. τὸν μὲν χειμῶνα ὕει σφι ὁ Θεός. WESS.

16. ὡς τέρας θωυμάζεται) Quod vulgo legebatur, ὡς τέρας νινόμεσται θωυμάζεσθαι, nimium est. Suadet Scriptoris mos et verborum ordo, pro vero putandum esse ὡς τέρας θωυμάζεται, uti *Paris. B.*, et νόμεσται venisse ex

glossa: et eo quidem magis, quod iuncta verba sententiam simplicissimam inquinant. Libuit Codici obedire in re manifesta. WESS. — De Codicum scriptura, et illius praesertim quem notā *Paris. B.* vir doctissimus insignivit, vide quae in *Var. Leot.* docuimus. Idem verbum *νέομαι*, paucis interiectis *l. 18.* repetitum, paullo diversa notione usurpavit Scriptor, quem morem etiam passim alibi apud eundem observavimus. Priore loco, *νέομαι θαυμάζονται* significat *so lent tamquam portentum mirari*; posteriore loco, *τίμας νέομαι*, pro *portento habetur*. Uterque verbi usus, ut apud alios, sic apud Nostrum, frequens. *S.*

CAP. XXIX. 1. τὸ γένος τῶν βοῶν τὸ κέλον) Ege-
gii hic *Med.* et sequaces, laudoque *Gronovium* inpen-
se; ex *Eustathio* addens, κέλον Ionum esse et κυριακτικῶν in arie-
tibus et bubus, cornibus defectis, ad *Iliad.* π'. pag. 1049,
17. [pag. 1062, 30. ed. Bas.] Opportune *Hippocrates* de
Scytharum curribus: τὰς δὲ ἀμάξας ἔλαυνει ζῆντια -- βοῶν κί-
τως ἄττι. οὐ γὰρ ἔχουσι κέρατα ὑπὸ ψύχης. de *Aër. Aq.* et
Loc. pag. 291. — Ad hunc *Herodoti* locum *Wesselingi*que
Notam provocare debueram in *Adnot.* ad *Il.* 46, 11 seq.
ubi p. 263. emendationem sane quam probabilem *Schae-*
feri, οἱ κέλοι pro vulgato οἱ αἰπόλοι, laudavi. *S.*

Ibid. τὸ κέλον) Hanc etiam Codici debemus *Med.* le-
ctionem. *Homeri* versui *Od.* δ'. 85. subiecta sic fortasse
legit in suo Cod. *Eustath.* ὁρθῶς τερμῆνον· ἐν τοῖσι θηρμαῖσι γὰρ
ταχὺ παραγίνεται τὰ κέρα· ἐν δὲ τοῖσι ισχυροῖσι ψύχισι ἢ οὐ θύει
κέρα τὰ κτήνια τὴν ἀρχὴν, ἢ φύοντα φύει μόγης: nisi quod in
excerpendo φύοντα omiserit: φύει legit et *Valla*. Sua *Strabonem* VII. pag. 471. c. [pag. 307. A. ed. Cas.] *Herodoto* de-
bere monstrant *Herodotea* quaedam e vicinis quae adhibet
verba, ἅπαντα δ' ἡ χώρα δυσχίμερός ἐστι. *VALCK.*

2. μαρτυρεῖ δέ μοι τῇ γνώμῃ) *Iidem* codd. qui κέλον paulo
ante recte dederunt, hic *μαρτυρεῖ δέ μοι τῇ γν.* non pari,
ut opinor, gratia. *Exempla* lib. I. 86. adposita, [Adn. ad I.
86, 28 seq.] ad quae amandamur, non faciunt satis; neque
Tragicorum, ὃ τίκνον μοι *Eurip.* *Iphig.* Aul. 613. et ὃ τροφίῃ
ἰμοὶ *Sophocl.* *Aiac.* 874., quippe alius naturae. WESS.

CAP. XXX. 3. ἐν τῇ Ἠλείῃ πάσῃ) Quod hinc didi-
cerat, suo quoque tempore verumprehendit *Pausan.*
Eliac. priori p. 384. θαυμάσι δ' ἄν τις -- καὶ ὅτι ἐν τῇ ὑπέρ-

αἷμα, καὶ οὐκ ἐντὸς τῆς χώρης, αἱ ἴπποι σφίσι ἐκύτσκον ἐκ τῶν ἄνων καὶ τοῦτου μὲν κατάρξαν τινὰ ἐλέγγο γενέσθαι αἴτιον: idem narrat p. 396. Vel ex his liquet, voculam τευ [l. 6.] male eiectam Herodoteis, φασὶ δὲ αὐτοὶ Ἑλλεῖαι, ἐκ κατάρξης τευ οὐ γίνεσθαι σφί ἡμιόνους, quam legere Pausan. et Eustath. ad Dionys. vs. 409. ἐκ τινὸς κατάρξας, ὡς φασιν Ἡρόδοτος. VALCK.

6. ἐκ κατάρξης τευ) Optime Stephan. ex schedis, quibuscum plures consentiunt. Pausanias hoc ipso de negotio, καὶ τοῦτου μὲν κατάρξαν τινὰ ἐλέγγο γενέσθαι αἴτιον, Eliac. Prior. c. 5. Auctor imprecationis Oenomaus apud Plutarchum T. II. p. 303. v. cuius ἐνόδους ἴππους non intelligo, nisi ἐνόδους, ut in Nicandri Ther. vs. 99. reliquerit. Adde Antigon. Carystium Hist. Mir. c. 13. Mutari praeterea προεῖν non debuerat, cuius in talibus certa statio: ἐπειδὴ --- προσ-
εῖ ὁ τετραγώνος χρόνος, lib. II. 41. WESS.

CAP. XXXI. [2. Σκύθαι λέγουσι. Requirebam οὐ Σκύθαι: sed articulum, quod sciam, ignorant libri omnes. Caeterum de plumis, quas dixere Scythae, conf. c. 7. extr. S.]

10. εἰκάζοντας τὴν χιόνα) Comparantes nivem, avium plumis, dum depluit, quodam modo adsimilem. Plinius propterea regionem Pterophoron lib. IV. Hist. Nat. c. 12. hoc terrae in tractu memorat. Iucundum est Arnobii lib. II. p. 105. ex parili figura: Potestis -- scientissime monstrare, quid nivem in plumeas subaperiat crustulas. Eiusdemque elegantiae כצמר של הנחל, qui nivem instar carminatae lanae dat, in Psalm. cxlvii, 16. Conf. La Cerda in Virgilio Georg. I. 397. WESS. — Inde ab H. Stephano orationem in hunc modum distinguebant, τὰ ὧν πτερά, εἰκάζοντας τὴν χιόνα, τοὺς Σκύθας --- δοκίω λέγειν: et sic ed. Wess. et seqq. Nos distinctionem ita mutavimus, ut intelligeretur naturalis structura sermonis haecce, τὰ οὖν πτερά δοκίω τοὺς Σκύθας λέγειν τὴν χιόνα, εἰκάζοντας, nempe εἰκάζοντας τὴν χιόνα τοῖς πτεροῖς, vel εἰκάζοντας τὰ πτερά καὶ τὴν χιόνα: coll. IX. 34, 1 seq. Puto, plumas Scythas nivem dixisse, nivem cum plumis conferentes. S.

CAP. XXXII. 1. οὔτε τι Σκύθαι λέγουσι) Damnatum οὐδὲν [post λέγουσι], cui praesidia non desunt, in exilio relinquo. De Hyperboreis circumspicte Herodotus. Lar-gae super illis doctissimorum virorum Gedoyni, Banerri, Freretii, in Commentar. Academiae Inscript. disquisitiones.

Posterioris coniectura, [quam *De Brosses* etiam secutus est in *Mem. sur l'Oracle de Dedone*, Acad. des Inscr. T. XXXV. p. 115 seq.] dictos ita videri, quoniam ultra montem *Boram* incolebant, blanditur primo obtutu. *Livius* lib. XLV, 19. in Macedoniae et Paconiae finibus *Boram* locat; sed solus. *Diodoro Siculo* T. II. p. 664. mons iste ex *Polybio* *Βέρρος* est, Nostro lib. VIII. 138. *Βέρριος*, et veriore titulo. Ita perit mons et quod illi inaedificatur. Quod autem ad *Diodori*, lib. II. c. 47. opinabar, *Hyperboreos* Graecae fuisse originis, ex coloniis ad Ponti oram borealem deductis, necdum displicet. Graeci ritus, cultus Apollinis Delii, vestigia sermonis in nominibus propriis, huc ducunt. Mecum sentit Th. Sig. *Bayerus* Diss. de Hyperboreis T. XI. Comment. Acad. Petropol. p. 334. etc. WESS.

[5-71 'Αλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἴστί περὶ Ὑπερβορέων - - - Ὅμοιος ταῦτα τὰ ἴπια ἱπότης) „Mihi interdum visus sum in istis „verbis annotationem legere veteris Grammatici, non *Herodoti*.“ Sic *Frid. Aug. Wolfius*, Prolegom. ad *Homer.* p. clviii. Quum vero multa talia observata, ad veterum Poëtarum scripta spectantia, narrationi suae interserere amet Scriptor noster, vereor ne non satis caussae sit cur totam illam ῥῆσιν cum Clarissimo Viro suspectam habeamus. S.]

CAP. XXXIII. 2. ἰσὰ ἐνδεδεμένα ἐν καλαμῇ πυρῶν) In Codicum dissensu utrum praestat, ἐνδεδεμένα, an ἐνδεμένα? Animosae pro priore vir *Celeb.* refragatori iratior, consistit. Ἐνδεδεμένα tamen probantem plures adiuvant manu exarati, optimeque conspirantes libri: nec nocent sacra occultata in fascibus mergitum, quae *Servii* de his verba in *Aeneid.* XI. 532. nedum αἶθρια στῆθιν *Cratini* apud *Hesychium* et *Suidam*. Super haec sermonis succurrit usus, et librariorum, voces istas temere miscentium, mos. Offerunt *Pausaniae* Codd. lib. X. 30. λίθον σφραγιδα ἐνδεδεμένην χρυσῷ, ubi *Sylburgius* ἐνδεδεμένην, bene: firmat *Diodorus*, δακτυλίου ἐνδεδεμένου λίθου describens lib. XIX. 94. Mihi, non diffitebor enim, placet posterius. Sacra ipsa optime *Salmasius* in *Solin.* p. 147. illustravit. WESS.

Ibid. ἰσὰ ἐνδεδεμένα etc.) Restituetur, opinor, hic et infra vetus Codicum atque Edd. lectio, ἐνδεδεμένα. Suam quisque sequutus Editionem, *Salmasius* in *Solin.* p. 208.

habet *ἰδιδομένα*: *ἰδιδομένα* Spanhem. in Callim. p. 495, 495. qui recte mea quoque sententia *frugum primitias* intelligit *spicarum fascibus illigatas*. VALCK.

[5 seq. ἐπὶ τὸν Ἀδρίην] Monuit Danville, in Mem. de l'Acad. des Inscr. T. XXXV. p. 589. quo tempore boreales Europae partes nondum satis cognitae Graecis fuissent, etiam regiones supra mare Adriaticum sitas Hyperboreis solitas esse adtribui. S.]

7. πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δέκασθαι) Callimachus Hymn. in Del. vs. 284. gemina: diversa Pausanias lib. I. c. 31. ex ambitiosis Atheniensium narrationibus. Verum his inmorari intempestivum: Ezech. enim Spanhemius, Vir illi et egregius, ad Poëtae Cyrenaei versum molientibus plura otium dedit. WESS.

7 et seqq. πρώτους Δωδωναίους) Quae de Hyperboreis apud veteres legerat Eruditiss. Ez. Spanhemius, digesta protulit in Callim. p. 489. 493. et seqq. Quando de his canens sacris in Delum delatis Callimachus Hymn. in Del. vs. 283 et seqq. solius paene videtur Herodoti persequutus vestigia, unius adferam cum his collatos versus aliquot Callimachi. Sacra scribit Herod. πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δέκασθαι. Callimachus, ἃ Δωδώνῃσι Πιλαργοὶ Τηλόθεν ἐκβαίνοντα (καταβάνειν Herod.) πολὺ πρῶτιστ' ἀρχονται. Herod. ἀπὸ δὲ τούτων καταβαίνειν ἐπὶ τὸν Μηλῖα κέλπον καὶ διαπορεύεσθαι εἰς Εὐβοίαν. Callim. Δεύτερον ἱερὸν αὖτε καὶ οὐρεὶ Μηλίδος αἶψ' ἔρχονται· κίψην δὲ διαπλώουσιν Ἀβάντων εἰς ἀγαθὸν πιδίον Ἀηλάντιον. Sequentia Herodoti sic contraxit in pauca Callim. οὐδ' ἔτι μακρὸς ὁ πλόος Εὐβοίῃσιν ἐπὶ τοῖς γέγονε ὅρμοι. Tum duas memorat Noster puellas, quae primae sacra detulerint ex Hyperboreis in Delum, quibuscum illi velut virginum custodes miserint τῶν αὐτῶν ἀνδρας πέντε πομπούς. Callim. Πρῶταί τιν' αὖτ' ἦνικαν ἀπὸ ξανθῶν Ἀρμασπῶν, - - - Θυγατέρις Βορέας, καὶ ἄρσινες οἱ τὸτ' ἄριστοι Ἠθίων. Quod addit, οὐδ' οἱ γὰρ παλιμπιτὶς οἰκᾷ ἕκαστος, dixerat Herod. τοῖσι Ὑπερβορείοις τοὺς ἀποπεμφθέντας ὁπίσω εὐχὰς ἀποστείλειν. Plura supersunt ex eodem fonte petita. Ceterum huius ne honoris essent expertes, fabulam Athenienses videntur commenti, quam nobis Pausan. narrat in Atticis p. 77. sacra ex Hyperboreis [per Scythas in urbem Sinopen, indeque] per Graecos ad Prasias fuisse perlata, φέσθαι διὰ Ἑλλήνων εἰς Πρασιάς Ἀθηναίους δὲ εἶναι τοὺς εἰς Δῆλον

ἄγωνα. Situm autem pagum in Attices orientali latere paene ex adversa Euboeae liquet e *Thucyd.* VIII. c. 95. VALCK. — Videndum vero, ne, quae *Pausanias* narrat, non pugnent ea cum *Herodoteis*; sed pertineant ad id quod insequente tempore fieri solitum esse ipse *Scriptor* noster paulo post tradit, l. 18 seqq. ἐπὶ δὲ τοῖσι Τριβερίοι etc. S.

[10. τὸ δ' ἀπὸ ταύτης ἐκλείπειν Ἄνδρον) *Vallae* latina, ab hac vero reliquisse *Andrum*, tenuit *Wess.* cum superioribus Editoribus. Recte vero *Reiskius* monuit: „*Praeteritam* esse „*Andrum* significat, neque sacra illuc delata: sed recto „itinere a *Carysto* ad *Tenum* perlata, quamvis *Andrus* his „urbibus esset media interiecta.“ S.]

[14 seq. τὰς ὀνομάζουσι Δῆλοι εἶναι Τριρόχην τε etc.) De pleonasmō verbi εἶναι supra dictum, ad l. 153, 19. p. 159. Similiter apud *Platonem* verbo ὀνομάζω saepiuscule iungi alterum εἶναι, monuit *Schneider* ad *Apolog. Socrat.* quae sub *Xenophontis* nomine fertur §. 13. S.]

23. τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκήπτειν, καλεῶντας) Sunt, quibus τοῖς πλησιοχώροις, siquidem ἐπισκήπτειν in *Musis* tertium sibi nectit casum, allubescit. *Abreschius* verborum ordinem struit, καλεῶντας ἐπισκήπτειν τοὺς πλησιοχώρους προπέμπειν. *Επισκήπτειν* *Hesychio* auctore esse προνοῖσθαι: rogare itaque et monere, ut contermini sacra ulterius deducant. Certum est προπέμπειν σφῆα, videlicet ἱερά, de quibus proxime. WESS. — Miratus sum, nihil ad h. l. de constructione verbi ἐπισκήπτειν a *Reiskio* in *Animadv.* adnotatum reperiri. Consultius fortasse facturum eram, si vulgatam scripturam, utut suspectam, constanti tamen librorum consensu comprobata, tenuissem. S.

27. τὰς Θρήσας) Dederat Θρήσας, uti *Sophocles Antig.* vs. 595. Θρήσας πρῶαίς, et *Valer. Flacc.* II. 132. *Carasque* toris inducere *Thressas*. Aliorum Θρηκίας vel Θρηκίας firmare Θρηκίην τε Σάμος *Homeri* et Θρηκίος ἕτις *Euripidis* posset, si quae necessitas. WESS.

29. ἔχουσας τὰ ἱερά) Mallem ex luculento Codicum iudicio θυοῦσας τὰ ἱερά: siquidem, quidquid in contrarium disputatur, ἔχουσας τὰ ἱερά scriptoris sententia respuit. WESS. — At, quo pacto scripturam hanc respuat *Scriptoris* sententia, id quidem nullo pacto me perspicere

profiteor. De ipsius verbi ἔχουσας h. l. significato dubitari nonnihil potest. Quum sit notio verbi ἔχειν latissime patens, possit illud hīc idem significare ac ἄγειν vel ἐπιτελεῖν, aut ἱερεῖν: quam in partem *sacra faciunt* in versione posui. Sed rectius, puto, ἔχουσας τὰ ἱερά in eandem fere sententiam intelligemus atque φερούσας τὰ ἱερά l. 14. nempe *sacra manu tenentes* et in pompa gestantes. Quam in partem haud incommode Gronovius ait: „Nempe non secus ac „Athenis in sacris nonnullis Κανηφόραι, [Κανηφόροι virgines,] „sic apud Hyperboreos et Paeonas et Thracas Καλαμηφόραι.“
— immo Καλαμηφόροι γυναῖκες. S.

CAP. XXXIV. 1. Τῇσι δὲ παρθένοις ταύταις) Atque adeo quas Delii vocabant Ὑπερόχην et Λαοδίαν. Hic ab Herodoto secedunt Callimachus et Pausanias: hic quidem nupturas Deliorum puellas tradit comae dedicasse primitias nobilioribus illis Hecaërgae atque Opidi: collato Herod. c. 35. Pausaniae locum in Att. p. 104. primus emendavit P. Leopard. Em. lib. X. c. 24. iam tum suspicatus apud Herod. restituendum nomen Ἐκαίργην: idem aliis postea venit in mentem, probatum in primis Spanhemio de his puellis more suo docte notanti p. 503 et 504. Duabus tertiam adiungens, [vs. 292.] forsā ut versum impleret, Callimachus, his istum honorem a Deliis canit virginibus attributum; pueros vero Deliorum primam dedicasse lauginem iuvenibus Hyperboreis, qui venerant olim puellarum comites: [vs. 296 seqq.] Ἦτοι Δηλιάδες μιν, ὅτ' εὐτυχῆς ὑμῖναιος Ἦθηα κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην Παρθενικαῖς παῖδες δὲ θῆρος τὸ πρῶτον ἰούλων Ἀρσενες ἡθίοισιν ἀπαρχόμενοι φερούσιν: venustos versus ita legendos e Cod. msto docuit Clar. noster Ruhnken. in Epist. Crit. II. p. 35. [p. 163. ed. sec.] VALCK.

3. πρὸ γάμου) Male Valla haec verba inter vertendum (nam schedis eius afuisse non puto) neglexit: adesse enim ea oportet. De Megarensium puellis Pausanias solere ad Iphinoës tumulum inferias προσφέρειν πρὸ γάμου καὶ ἀσπασθῆναι τῶν τρυγῶν, καθὰ καὶ τῇ Ἐκαίργῃ καὶ Ὀπιδί (sic optime Camerarius) αἱ θυγατέρες ποτὶ ἀπικαίραντο αἱ Δηλίων, lib. I. c. 43. p. 104. Callimachus H. in Del. vs. 296. illud ipsum requirit. Porro οἱ δὲ παῖδες; [lin. 4.] redierunt, ne αἱ μὲν solitariae starent. WESS.

CAP. XXXV. 1. καὶ τὴν Ἀργὴν) Bene inpetum Ἐκείργην corrigentium repressit vir Celeb.; cui, si Λαοδόκῃς [lin. 4.] se probare potuisset nomen, amplior laus. Quanto equidem magis in his occupor, multa labantis humani ingenii et iudicii argumenta animadverto. Supra c. 33. Τρεῖς γὰρ τὴ καὶ Λαοδόκην integram et illibatam Florentiae reliquerunt, et hic calami lapsus barbari quiddam cognomini Λαοδόκῃς adasperget? [Operarum errore Λαοδόκῃς est in nostra Var. Lect. ubi Λαοδόκῃς debuerant.] Cur tandem? Omnia profecto, quae de Hyperboreis prodita litteris, Graecam eorum sapiunt originem. Addo, *Clementem Alexandr.* Protrept. p. 59. Τρεῖς γὰρ καὶ Λαοδόκην iunxisse, et Ἀργὴν praeceptatam esse ob consensionem tot manu exaratorum, ita et Ἀργὴς concorditer et ubique pingentium. WESS. — Ut in nomen Ἀργὴν vel Ἀργὴν consentiunt *Herodotei* libri omnes, sic apud *Callimachum*, *Paniam* aliosque, constanter Ἐκείργην nominatur: unde *H. Stephanus* hanc scripturam ad *Herodoti* oram adnotavit, et sic apud *Herodotum* utique corrigendum cum *P. Leopardo Spanhemius* contendit. S.

3. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πορευομένης) Referri hoc ad τοὺς πομπῆς, qui *Deliis Perpherees*, et *Hyperochen* et *Laodicen* debet. Citius quidem *Arge* et *Opis* in *Delum*, sed in comitatu *Apollinis* et *Dianae*, pervenerunt. WESS. — Miror satis-ne perceperim *Viri* doctissimi mentem. Videtur πορευομένης illas intelligere *Hyperochen* et *Laodicen*: at *Herodoti* verba inspicienti haud obscurum videri debebat, πορευομένης ad *Argen* et *Opin* referri. Deinde, ut κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους de comitibus accipiamus, et grammatica ratio (nam μετὰ τῶν αὐτῶν etc. requireretur) et rerum expositarum nexus vetat. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρ. vulgo cum *Valla* intelligunt eorundem hominum aetate: quam etiam in sententiam *Larcher*, dans le même siècle. At mihi planum atque perspicuum videbatur, hoc *Herodotum* dicere, *Argen* et *Opin* ex *Hyperboreis Delum* pervenisse, itinere per eosdem populos facto, per quos *Hyperochen* et *Laodicen* iter fecisse supra c. 33. scripserat. Caeterum tam in Graecis nostris, quam in Latinis, orationem commodius in hunc modum distinctam velim, καὶ τὴν Ἀργὴν καὶ τὴν Ὀπιν, ἰούσης περὶ τοὺς, ἐξ Τρεῖς

βορέων κατὰ τοὺς αὐτοὺς etc. *Argen quoque atque Opin, virgines, ex Hyperboreis itinere etc.* Nempe ἐκ Ὑπερβορέων ad ποταμίας et ad ἱφικίθαι refertur: ἰούσας vero περβίους nit illas, contra quam Hyperochen et Laodicem, quae prolem iam ediderant. S.

5. τῇ Εἰλειθυίᾳ) Non obliviscor *Hesychii Εἰληθυίας*, neque *Pausaniae Εἰληθυίας* lib. II. 5. a viris doctis cupide mutatas. Manet in *Callimacho* H. in Del. vs 132. καλεῖ μόνον Εἰλήθυιαν, forte similem in modum formandum, quo H. in Iov. vs. 12. κεχρημένον Εἰλειθυίης. Potuit in peregrinae vocis origine sonus variare; passim tamen *Homerus, Diodorus, Pausanias* illi adstipulantur, cui primae datae. Quod autem *Cl. Reiskius* ἀντὶ ὠκυτόκιου [lin. 6.] ob acceleratum sive citam partum elegit, modo ὠκυτόκιον eo foret in usu, non spernerem. Belle novit, ὠκυτόκιον in medicamine ad maturandum partum sedem sibi vindicare, cui inconmodus hic locus. WESS.

10. Ὀλὴν ἀνὴρ Λύκιος) Ne hoc quidem praetermisit *Callim. Del.* vs. 304. Οἱ μὲν ὑπαιδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος, ὅν ται ἀπὸ Ξάνθοιο Διοπρόπος ἤγαγεν Ὀλὴν. De eodem mulier *Delpha*, quae civibus hymnum condidit, *Boeo* apud *Pausan.* lib. X. [c. 5.] p. 810. Ὀλὴν δ' ἐς γένετο πρῶτος Φοῖβοιο προφάτας, Πρῶτος τ' ἀρχαίων ἐπέων τεκτὴνατ' αἰοιδάν. De hymnis *Olenis* egerunt ill. *Spanhem.* ad *Call.* p. 509. et *I. A. Fabricius* *Bibl. Gr.* lib. I. c. 17. *Olene* recentior *Pamphus* *Atheniensibus* τοὺς ἀρχαιοτάτους ὕμνους ἐποίησεν, *Pausan.* VII. p. 577. eidem saepe laudatos, quos et suo seculo superstites a *Daducho* quodam *Attico Pausanias* accepisse se tradit *legendos* IX. p. 762. Sub *Orphei* nomine legit is hymnos, quos habemus superstites; atque in his merito versuum etiam miratur elegantiam. VALCK.

13. καὶ ἀγείροντας) Inprudenter ἐγείροντας *Th. Galeus.* Ἀγίρειν eorum est, qui *stipem* in speciem diis, reapse sibi, ut mos olim et nunc variis in locis, efflagitant. *Herodotus*, modo vitae *Homeri* auctor fuerit, c. 33. ἥδιτο δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σάμῳ -- ὅτε ἀγείροισεν ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. *Aharim Hyperboreum ἀγείροντα*, et τὸν ἀγείροντα ab illo χρυσὸν τῷ Διὶ repraesentat *Iamblichus* *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 141. Sed vide *Cl. Ruhnkenium* ad *Timaei* Λίξιος p. 6. [p. 9 seqq. ed. sec.] WESS.

CAP. XXXVI. 2 seq. οὐ λέγων, λέγων ὡς τὸν etc.)

Ita solet. Mox c. 43. ἔλεγε, φάς τὰ etc. et V. 36. ἔφη λέγων
 tum ἔφησι ἐν τοῖσι λόγοις λέγων lib. VI. 137. Coniectura
Dissertationis Herodoteae ὡς τὸν ὅστις περιέφερε - - οὐδὲν
 σιτιέμενον nondum displicet: ratam enim fabula habet,
 Abarim exhibens sagittā circum omnem terram vectam, ni-
 hilque comedentem, οἷσθ' ἐποχούμενον, ποταμούς τε καὶ πλάγῃ
 καὶ τὰ ἄβατα διαβαίνειν, in *Iamblichi Vit. Pythag.* c. 19. et 28.
Himerius Biblioth. Photii p. 1131. de eodem, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι
 γῆν καὶ θάλασσαν ἤλθεν ὁ Σπύθης ὑπὲρ τοῦ βέλους ὀχούμενος. Ob-
 stat suspicioni *Eustathius*; favet, quod olim scire non pote-
 ram, *Corn. de Pauw* ὡς τοῦτον ὅστις etc. legens. WESS.
 — At ipsum illud τὸν, pro αὐτὸν vel τούτον positum,
 ansam dedisse librariis videri debet, ut locum corrup-
 perent, et οἷστος in οἷστον mutarent. S.

3. λέγων, ὡς τὸν ὅστις) Videri posset λέγων e praeco-
 denti voce repetitum; neque tamen HomERICA me latent,
 quibus uti poterunt vulgatae lectionis defensores. Vera
 mihi videtur *Wesselingii* correctio in *Diss. Herod.* posita
 p. 34. ὡς τὸν ὅστις περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν οὐδὲν σιτιέ-
 μενον. Praeter *Iamblichum*, insignem sane fabulatorem, de
Vit. Pyth. Sect. 91. et 136. fabulam de *Abari* enarrat *Cel-
 sus* apud *Origenem* III. p. 129. vid. *H. Vales.* in notas *Mauss.*
 ad *Harpocr.* p. 206. VALCK.

4 seq. εἰ δὲ εἰσὶ τινες Ὑπερβόρειοι ἄνθρωποι, εἰς καὶ ὑπερώτους
 ἄλλοι.) Nonnihil immutata, tanquam εὐφισμα repellit ri-
 detque *Eratosthenes* in *Strabonis* lib. I. p. 106 seq. [p. 61
 seq. ed. Cas.] VALCK. — *Eratosthenes* cavillo haec sugil-
 lans apud *Strab.* lib. I. p. 106. notatur propterea a *Casa-
 bono*. Si Ὑπερβόρειοι sint, quod *Lycius Olen* apud *Pausaniam*
 prodidit, οἱ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον οἰκοῦντες βορέαν, consecutio bene
 habebit. *Strabo* Hyperboreos τοὺς βορειοτάτους explicat. sive
 maxime boreales, non illi, quos *Herodotus* sibi proposuit.
 WESS. — Videtur „non illos“ scribere voluisse Vir
 doctissimus. Nec tamen *Strabonis* illa interpretatio con-
 traria esse videtur notioni quam de Hyperboreis informa-
 tam *Herodotus* habuerat. Caeterum apud eundem *Strab.*
 l. c. pro vulgato λέγει ἀν verissime γελείαν corrigendum mo-
 nuit *Tyrwhittus*, vir longe praestantissimus, cuius prae-
 maturum obitum etiam nunc, multos post annos, Graecae
 lugent Musae. S.

[6. περιόδους γράφαντες) Mox subiicit, ὡκεανὸν τε μέν τε γράφουσιν, et dein εἴη τίς ἐστι ἐς γραφήν: quibus locis cunctis γράφειν non tam de scribendo, quam de pingendo accipiendum haud incommode Gronov. monuit. Videtur tamen utraque simul notio hic obtinere: iam antiquitus enim et pingebant aut in aere exsculpebant tabulas geographicas, et scripto illas explicabant. Nos describendi verbo utramque simul notionem comprehendi posse putavimus. S.]

9. ποιούντων ἴσιν) Lege Gronovii, docte haec illustrantis, observationes. De terrae figura Eratosthenes, haec Nostrum innuens, ὅτι σφαιροειδὴς ἡ σύμπασα, οὐκ ὡς ἐκ τόβρου δι, in Strab. I. p. 83. [p. 48. D. ed. Cas.] ante quem non dissimilia Aristotel. Meteorol. II. 5. Quantum vero laboris et curne nostro aevo doctissimi et sollertissimi homines subierint, ut terrarum orbi sua figura et nobis constaret, multa solidaque eruditione V. Cl. Io. Lulofs c. 1. Introductionis ad Natur. et Mathem. Orbis terrae conspectum persequutus est. WESS.

[9. ποιούντων ἴσιν) ποιούντων Gronovius idem ac ποιήσασαν valere existimavit, ut λεγόντων i. q. λεγίσσασαν et similia: cuius rationem probans Wesselingius, eiusdem interpretationem in Notis propositam, Asiam quoque faciant Europae parem, in latina versione adoptavit. Mihi ποιούντων nil aliud nisi genitivus participii absolute positus esse videbatur, ad superius γελῶ referendus: rideo quum illi Asiam aequalem Europae faciunt. S.]

CAP. XXXVII. [1. Ἀσίην Πέρσαι οἰκίουσιν) Quisquis et argumentum huius et sequentis capitis attentius consideraverit, et loca contulerit ad quae in Var. Lect. provocavimus, hunc vix dubitaturum existimo, intercidiase in Musarum exemplis, quae ad nos pervenerunt, primum verbum Ἀσίην, a quo initium suae descriptionis trium terrae universae partium fecisse Herodotum consentaneum est. Quin fortasse Ἀσίης τὸ μέσον Πέρσαι οἰκίουσιν scripserat, aut aliquid tale. Certe, in hac Asiae descriptione, a Perside veluti lineam ducit versus septemtrionem; quem tractum quatuor habitare populos ait, Persas, Medos, Saspises, Colchos: dein, primum, regiones ab occidente illius tractus sitas enumerat, cap. 38. et 39. tum vero c. 40. ad eas,

Herodot. T. V. P. II.

O

quae ab oriente sunt, progreditur, leviter quidem illas tangens, ac nonnisi *Indiam*, extremam versus orientem nominans, praetermissis interiectorum populorum nominibus. S.]

CAP. XXXVIII. 2. ἀπ' αὐτῆς;) Praestaret ἀπ' αὐτῶν, quod et Cl. Pavo in opinionem venit. 'Απ' αὐτῆς spectare debet Pontum, sive mare boreale, in quod Phasia evolvitur. Ab eo vero minime procedunt duae ἀκταί, orae sive peninsulae, uti docte Is. Vossius ad *Scylacem*. [p. 6 seq. ed. Gron.] Persis, quae orarum altera, a mari australi, quod et Erythraeum, porrigebatur occidentem versus; a Phasi altera sumebat originem, terminata partim ad Sigeum Troicum, tum ad promontorium Triopium, omnem complexa minorem, quam vocamus, *Asiam*. Quae clara cum sint in Scriptoris disputatione, propositum ἀπ' αὐτῶν h. e. θαλασσιῶν, aut, si mavis, ἰθρῶν, quae proxime memorabantur, non carere videtur ratione. WESS. — Vereor ne minime ex Scriptoris mente interpretatus ista sit Vir praestantissimus. Ἐνθιῦται δὲ, *Inde* vero, ait *Herodotus*, id est, ab illo inde terrarum tractu, qui per mediam *Asiam* a meridie ad septemtrionem porrigitur, (conf. paullo ante ad c. 37, 1. notata) quae est continens *Asiae* terra ac veluti meditullium: inde, inquam, versus occidentem, excurrunt ἀπ' αὐτῆς ab hac continente *Asia*, ἀκταὶ διφθόραι, duae orae in mare porrectae, duae regiones ita in mare porrectae ut earum maior pars mari adluatur, adeoque duae veluti peninsulae. Harum una est *Asia minor*, in boreali parte a Phasi, in australi a Phoenicia in mare mediterraneum excurrente. Altera ora, ac veluti peninsula, incipit a Perside, maiorque eius pars in australe sive Erythraeum mare excurrit, eoque circumluitur, minor quaedam pars mediterraneum mare attingit. S.

6. ἡ αὐτὴ αὕτη ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μαριανδικοῦ κόλπου) Priorem *Asiae* minoris ἀκτὴν orsus a Phasi et tractu fuit borealis: alterius initium ab austro sinuque Myriandrico, porrectae ad Triopium: haec attendenti apertissima. [At non duae *Asiae* minoris ἀκταί memorat *Herodotus*: sed universam minorem *Asiam* satis perspicue unam eandemque ἀκτὴν dicit.] Vossius tamen ad *Scylac.* p. 7. ἀπὸ τοῦ Μαριανδικοῦ κόλπου, μέχρι τοῦ πρὸς Φοινίκην κυμένου: nec discrepat mul-

tam Pavii disputatio. Fefellit utrumque sinus corruptum nomen. *Sinus Mariandynus*, cui Sangarius amnis miscetur, apud *Plinium* Nat. Hist. lib. VI. 1. pars erat Ponti Euxini, adeoque ad boream Asiae, de qua sermo, ac nihil ad hanc descriptionem. Bene *Stephanus* Μυριάδρος, πόντος Συρίας πρὸς τῇ Φοινίκῃ. Additur τὸ κτητικόν, Μυριανδρικός κόλπος, hinc fortasse, cum sanitas loco manebat, repetitum. Quod ex scripto reposui, ab integritate propius abest, quam *Μαριανδύων* Med.; *Μυριανδρηνῶν* Holstenii et *Berkelii* rem patefacit, non veram vocis scripturam. WESS. — *Mariandynorum* nomen, alibi passim ab *Herodoto* memoratum, decipit librarios; quorum alii longius, propius alii aberrarunt a vero, quod nos restituere auctori non dubitavimus. *Myriandri* urbis, ad Issicum sinum sitae, (quem eundem etiam *Myriandricum sinum* adpellatum fuisse consentaneum est) plures auctores fecere mentionem, *Cellario* laudati *Geogr. Antiq.* lib. III. c. 12. p. m. 409. In latina versione nostra ferri poterit *Myriandrio* quod ibi legitur; sed ad graeci nominis normam *Myriandrico* scriptum volueram. S.

[8. τένει τὰ εἰς θάλασσαν μέχρι etc.) *Versus mare tendit usque ad* etc. Abundans ille τὰ articulus eodem modo positus est atque paullo ante, τὰ πρὸς νότον et τὰ πρὸς βορρην. Quod mox ait, *triginta* illam terram *populos habitare*, horum plures sigillatim nominavit lib. I. c. 28. S.]

CAP. XXXIX. [1 et seqq. Ἡ δὲ δὴ ἰρίκη: sc. ἀκρὴ. Vide paullo ante, ad c. 38, 2. Altera: ac ora et ingenti veluti peninsula Asiae, a Perside usque ad Phoenicem excurrente, quae maiori ex parte mari Erythraeo [id est, australi, c. 37, 2. et II, 158, 18.) cingitur, partim vero secundum nostrum (i. e. mediterraneum) mare porrigitur, inter Persidem et Phoenicem tres regiones continentur, *Assyria*, quo nomine simul *Babyloniam* ab *Herodoto* comprehendi supra ad I. 102, 10. vidimus, *Arabia*, et *Syria*. Haec ora, ait l. 4 seq. desinit in sinum Arabicum; nempe interrupta est illo isthmo, qui sinum Arabicum a mediterraneo mari seiungit. Addit autem (lin. 5.) εὐ λήγουσα εἰ μὴ νόμῳ. Valla, quasi νόμῳ pro νόμῳ legisset, ista verba cum sequentibus iungens, sic vertit: *etsi non desineret, nisi ob id quod Darius e Nilotico in illum sinum induxit; ἀπὸ τοῦ διονύσιου omnino. Portus, νόμῳ quidem divisionem intelligens, tamen in eandem*

fere cum *Valla* sententiam: cum (alioqui, seu naturali situ, in eum) non desinat, nisi divisione; id est, nisi propter illam divisionem quam *Darius* fecit, qua rivos ex Nilo in illum sinum deduxit. Aliter *Gronovius*: desinitque non desinens, nisi ire, in sinum Arabicum etc. cuius versionem intactam *Wesselingius* reliquit, nec vel ipse vel *Valck.* vel *Reisk.* quidquam ad hunc locum notavit. Mireris tamen omnino quodnam illud ius sit, quo ista ora in Arabicum sinum desinat: magisque etiam *Larcherum* mireris, ῥόμον hic legem interpretari non dubitantem: et aboutit, mais seulement en vertu d'une loi, au golfe Arabique: neque, quam qualemve legem hic intelligere debeamus, explicantem. Atqui, quid sit quod verbis istis significatum voluerit *Herodotus*, satis ipse interpretatus esse videtur. De Asiae ora agitur: hanc revera non terminari in sinu Arabico ait: nempe, quo loco sinus Arabicus interiecto isthmo a mari mediterraneo seiungitur, ibi non desinit ora, sed pergit eadem ora ab altero sinus Arabici latere, et circum universam Africam continuatur; ita ut Africa, verum si quaeris, pars censi debet huius eiusdem alterius orae de qua agitur. In hunc quidem modum perspicue mentem suam ipse Scriptor noster cap. 41. explicare videtur. Itaque naturā quidem, et re ipsa, non desinit illa ora in sinu Arabico, sed ῥόμον desinit, id est, ex usu recepto, opinione, et usu loquendi, quo Asiam in isthmo illo terminari vulgo intelligimus dicimusque, atque inde Africae esse initium statuimus, quae tertia orbis terrarum pars vulgo haberi solet. Quare ῥόμον eadem fere notione hic accipi debebit atque in illo pseudo-philosophorum nonnullorum dicto, honestum nihil ὄντι esse, sed ῥόμον; valebitque ῥόμον idem ac τῷ νομῶμι apud Nostrum II. 17, 7. IV. 45, 28. (Conf. *Heindorf* ad *Plat. Phaedr.* c. 13. p. 231. e.) De fossa, quam *Darius* ex Nilo in Arabicum sinum duxit, dictum est lib. II. c. 158. cuius fossae h. l. nonnisi obiter mentionem facit Scriptor; puto, quo clarius significet quem nam sinum Arabicum hic dicat; quandoquidem alter sinus, qui Persicus vulgo nominatur, perinde etiam Arabicus sinus dici potuerit. S.]

CAP. XL. 2. καὶ Σαπέρων) Passim in libris *Σαπέρων*, *Apollonii Rhod.* II. 397. et *Stephani Byz.* Σάπρις nomine conveniunt, situs aliquantum discrepat. [Mireris

vero, in eodem argumento paulo ante (cap. 37, 4.) Σάππειες et Σασιτίρων, praesferentem *Wess.* et nunc Σασιτίρων tenentem. Conf. I. 104, 5. et Var. Lect. ad I. 110, 11.] In omni autem hac Herodotea disquisitione Ἐρυθρὴ θάλασσα varia est notione: modo Oceano australi, nunc sinui Persico aut etiam Arabico pro vario regionum habitu convenit; neque inconmode, cum sinus ambo mari isti iungantur et eius sint divergia et partes. Qui maritimam superioris Asiae Arabiaque oram bene callent, non adhaerescunt. *WESS.* — Ἐρυθρὴν θάλασσαν universum mare vocat Noster quod Asiae a meridie est cum duobus sinibus, Persico et Arabico. Vide supra, ad c. 39, 1. S.

[5 seq. Ἀράξης ποταμός, ὅντων πρὸς ἡέλιον ἀνίσχοντα) Incredible est quo pacto Vallae versionem, qui contra solem orientem fluit, absque notatione intactam relinquere doctissimi Viri potuerint: quos etiam *Larcherus* secutus, qui prend son cours vers le soleil levant, scribit. *Herodoti* hunc *Araxen* ab oriente in Caspium mare influere, adeoque non contra solem fluere orientem, vel ex hoc ipso loco intelligi potuerat. Caeterum vide quae de *Herodoti* hoc *Araxe*, qui aliis *Jaxartes* est, ad I. 202, 16. monuimus. S.]

CAP. XLI. [1. Ἡ δὲ Λιβύη ἐν τῇ ἀκτῇ ἐνέρι.) Vide ad cap. 39, 1 et seqq. notata. S.]

3. ἡ ἀκτὴ αὕτη στείνη ἐστὶ) Vitio humani ingenii contingit, ut omnibus eadem raro placeant. Spectantur res diversis modis et variante animi inclinatione. Mihi, quod rediit, verissimum, alii aliud. Sequitur continuo, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ στενοῦ τοῦτου: ubi vero illud, verum ni fuerit vulgatum? Supra lib. II. c. 158. de eoipse isthmo, τῇ ἑλαχιστὴν ἐστὶ καὶ συντομώτατον ἐκ τῆς βορρῆς θαλάσσης ὑπερβῆναι ἐς τὴν νοτίαν, quod brevissimum et maxime compendiarium spatium, plane uti hic, *stadiorum mille*. Non excito *Plinium* lib. II. 68. quo hanc ipsam in rem usus est *Is. Casaubonus* ad *Strabon.* I. p. 114. [p. 65. ed. Cas.] neque dissimulo *Mediceum* αὕτη ἐστὶ ἢ ἐστὶ, iam est, qua est, nihil coloris ducere posse e c. 50. huius libri. Verum propere hinc discedo. *WESS.*

CAP. XLII. [4. μήτι μὲν γὰρ παρ' ἀμφοτέρων παρῆναι ἢ Εὐρώην) Parum accurate *Larcher*: en sa longueur elle surpasse les deux autres parties: et sic iterum c. 45. *Debue-*

rat; *en sa longueur elle s'étend le long des deux autres.* Nempe quidquid terrarum ultra Caspium mare et Araxem fluvium est, quam nos septemtrionalem Asiam nominare consuevimus, id ex Herodoli ratione Europae accensebatur. conf. c. 40, 4 seq. Quod adiicit, εὔρος δὲ πέρι οὐδὲ συμβαλλεῖν ἄξιον φαίνεται μοι εἶναι, Reizius, in argumento huius capitis, *ne coniiicere quidem licet.* At coniiicere, est συμβαλλεσθαι verbo medio: sententia Scriptoris videtur esse, *ne dignam quidem iudico quae cum Asia atque Africa conferatur.* Caeterum συμβαλλεῖν fortasse, praesenti tempore, scripserat auctor: sicuti συμβαλλόμενος I. 68, 16 et 21. et alibi, a ionico themate συμβαλλέω. S.]

6. *ἄλλοι ἰωάνην*) Mirum ni scripserit, more veterum suae, Λιβύη μὲν γὰρ ἄλλοι ἰοῦσα περίρρυτος: id est *ἰαυτὴν ὁδοῦν.* In eundem sensum infra capienda ista: [in fine huius cap.] αὐτὴ ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περίρρυτος ἰοῦσα. Διδοῦν hac adhibetur structura Sophocli, Ai. vs. 471. δηλώσω --- γνώω. Antig. vs. 20. τί δ' ἔστι; ἄλλοις γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. Ἐδήλωσε τῶν νόμων καταφρονῶν Alcibiades, Andocidi p. 50. 44. ἰδήλωσαν οὐ θελήσαντες, Pausan. III. p. 216. δῆλον ἐποίησαν ὑπεραχθισθέντες, Herodot. VI. 21. VALCK. — Pronomen ἰωάνην communi consensu tuentur libri omnes; nec, cur sollicitetur, satis caussae subest: immo vero, quando in tali dictione abest pronomen, fuerit illud ad sententiam subintelligendum. S.

11. Φοίνικας ἀνδρας) *Phoenices*, ubi maritimam Syriae oram occupant, ναυτιλίῃσι μακρῇσι ἐπιτίθεσθαι scripsit lib. I. c. 1. An statim ex sinu Arabico, unde digressi erant, in Oceanum australem et Atlanticum, merito dubitatur. Quam vero Salomoni, Iudaeorum regi, in nobili navigatione ex eo sinu operam praestiterant I. Reg. ix, 27. eandem aliis et regi Aegyptio addixerunt, usu maritimae peregrinationis exercitati. His ergo debetur et regi Neconi *Africa primum circumnavigata*; quam multis post seculis Lusitani diversiore progressu feliciter cognoverunt mari ferme circumfluum. WESS.

CAP. XLIII. 1. Καρχηδόνιοι εἰσι οἱ λέγοντες) Ex hariolatione Cl. Πανω οἱ πλέοντες: Carthaginienses enim similibus defunctos navigationibus tentasse oras Africae, Atlantico mari adspersas: de Sataspe nihil eos novisse.

Quae docti viri coniectura habet, quo se commendet. Aliud Nic. Abramus, Phari Vet. Test. lib. III. p. 92. *μετὰ δὲ Καρχαδόνιοι αὐτοῖς etc.* sine commate legens vertensque, postea quidem Carthaginienses, ut quidem ipsi dicunt: praestitisse nimirum se, quod Sataspes navigando haud absolverat. Quae verbis istis indicari, dubito vehementer. Hannonem a Gadibus ad fines Arabiae circumvectum Plinius tradit lib. II. 67. an ante Herodoti aetatem, necdum certum. Et quid impedit, cur Poeni inaudire de frustraneo Sataspis conatu nihil potuerint, Xerxi foederibus iuncti, et mercandi studio ad omnia, uti solent, circumspecti? Saepe praeterea narrationes Carthaginiensium advocantur in Libyae rebus c. 195. 196. WESS. — Post *ἀγνοῦντες* Vir doctissimus eum superioribus Editoribus nonnisi levissime incidens orationem, ab auctoris mente aberravit: et, quod mirari subiit, absurdam Gronovii versionem, *Secundo loco (Carthaginienses sunt qui dicunt). postquam Sataspes - - - Africam non circumnavigavit etc.* verbotenus repraesentavit. Nec vero melior Vallae erat interpretatio. Reizius, interposita post *ἀγνοῦντες* paullo fortiore distinctione, omnia plana reddidit. Sententia eadem, quam Pavius, referente Wesselingio, proposuerat; sed nulla in verbis novatione opus est. Postquam dixit, *οὕτω μὲν αὐτὴ ἐγνώσθη τὸ πρῶτον*, nempe *περίηλθοντες τοῦτο*, (conf. Valck. ad c. 42, 6.) in hunc modum pergit: *Μετὰ δὲ, Postea (post illam Phoenicum navigationem) Carthaginienses dicunt; scilicet, cognovisse se circumflum esse Africam: nam (hoc suo nomine, non Carthaginiensium verbis, adiicit Herodotus) Sataspes quidem non circumnavigavit Africam, ad hoc licet missus. S.*

17. τῷ ὀνόματι Σολάειος) Sic scripserat lib. II. 32. *Σολόντα ἄκραν αὐτὸ Διβικὸν ἀκρωτήριον* Hanno et Scylax in Periplus, *πύματον Σολόντα* Crinagoras in Epigrammate, de quo D'Orville ad Chariton. p. 424. et Reiskius in Anthol. p. 188. [Analect. Brunck. T. II. p. 145. num. XXI.] Ceterum memoria Posidonium decepit, ex Herodoto, a Dario missos *τελεῖσαι τὸν περίπλου* Africae, asseverantem in Strabon. lib. II. p. 155. [p. 98. ed. Cas.] Tale hic nihil. WESS.

20. ἀπαικόμενος παρὰ βασιλῆα) *ἐς βασιλῆα* quod nobis emsto Galeus obtulit, si dant plures, fortasse tanquam rarius probandum videretur; *ἐς* aliquoties adhibuit in

talibus Herod. Ut verum tamen fatear, ne loci quidem unius recorder, in quo legatur ἀφικέσθαι εἰς τινά, cui plurima sunt ad manum, in quibus ἐλθεῖν et εἰσελθεῖν εἰς τινά. [conf. Reiz. de Prosod. p. 11. et 56 seq. ed. Wolf.] Paulo post [lin. 23.] duabus fortasse literis repetitis scribi commode posset; οἱ, ὅπως ὥς σφίεας καταγείατο τῇ νηϊ, Φινύεσκον πρὸς τὰ οὖρεα. [At novationem nec res postulat, et mss̄ti recusant.] Deinceps [lin. 25.] quia εἰνέσθαι etiam frequentatur Herodoto, εἰνέειν non adhibetur ab antiquis, veram pæne lectionem coniectando fueram adsequutus, corrigens, αὐτοὶ δὲ ἀδικεῖν οὐδὲν ἐπιόντες, memor Herod. V. c. 74. ἐπίνοντο ἐπιόντες χώρους τῆς Ἀττικῆς. Itaque lactus excepi quam Diss. Herod. p. 167. subministravit Codicum lectionem, ἐπίνοντες, πρόβατα δὲ μούνα: hoc aptius respondet ad πόλιας: χώρας ἐπιλάθειν et ἐπείναι χώρους adhibentur. VALCK.

24 seq. ἀδικεῖν οὐδὲν ἐπίνοντες, πρόβατα etc.) Multum meo iudicio ex membranarum potius, ἀδικεῖν οὐδὲν ἐπίνοντες, πρόβατα δὲ μούνα: ipsos urbes ingressos nihil iniuriosum patrasse, pecora duntaxat inde accepisse. Plenior ita oratio, superfluo et insueto εἰνέειν in posterum caritura. Utcunque ea super codicum lectione statuatur, non recusabitur iisdem e schedis [lin. 27.] αἴτιον τόδε ἔλεγε, causam hanc dicebat Sataspes: huius enim ad regem sermo. Causam, quam Xerxi non probavit, dederunt venti, ex oriente ad constitutum isthic flantes, et navis praepedientes cursum ex probabili Marshamii et Palmerii sententia. WESS.

27. αἴτιον τόδε ἔλεγε) Hanc causam afferebat, Vallae legit itaque αἴτιον τόδε ἔλεγε, nempe Sataspes. Sequens τὸ πεπερῖσσε potuit ἔλεγετο. In proximis [lin. 28.] pro Εἰρήνης δὲ οἱ οὐ συγγινώσκων, collatis Vallae Latinis, hunc Xerxes negans locutum vera, Io. le Febvre suspicabatur scribendum, Εἰρήνης δὲ ὃν (pro αὐτὸν vel ἐμῖνον) οὐ συγγινώσκων λέγειν ἀληθίαν: in iuvene praesertim huius seculi Gallo conatum laudo: si minus in his commodum esse fatendum etiam illi, cui Herodoteus est exploratus usus verbi: συγγινόντες ἀδικεῖσαι, συγγινόντες ποίειν σε δίκαια, et similia, dantur apud hunc plurima; a quibus illud distat lib. V. c. 91. συγγινώσκασιν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασιν ὁρθῶς: in quibus etiam scribi potuisset οὐ ποιήσαντες ὁρθῶς, sub qua duplici structura idem significans adhibetur συνευδέναι. Diphili versus est: Συνιδέσθαι.

αὐτῷ Φαῦλα διαπεπραγμένῳ. *Quintilian. Inst. Or. III. 6. Non sustineo esse conscius mihi dissimulanti. Sophocles: Ἡ δεινὸν ἄρ' ἦν, ἥνικ' ἂν τις ἐσθλὸς ὦν Αὐτῷ συνείδῃ. Herodoteo verbo Lysias p. 164. συνέγνωσαν αὐτοὶ σφισιν ὡς ἡδονηκότες. VALCK. — At nec male dicitur quoque συγγνώσκειν τινί, adsentiri alteri. Sic quidem VII. 12, 10. συγγνώσμένος τοι, qui tibi adsensurus est: qua ex notione fluxit illa ignoscendi. S.*

34. ἐκὼν ἐπιλήθωμαι) *Arch. codex ἐπιλήσομαι*, quod non deterius: in re simili, cuius auctoris mentio posterius minus fuisset honorifica, considerate *Herod. I. 51. τῶν τῆς Διελῶν, -- τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὖνομα οὐκ ἐπιμνήσομαι. Lib. II. c. 123. τῶν (Graecorum) ἐγὼ εἰδὼς τὰ οὐνόματα οὐ γράφω. Similiter in sacris arcano silentio tegendis Pausan. II. p. 117. τὸν δὲ λόγον ἐπιστάμενος οὐ γράφω. lib. I. p. 71. λεγόμενον καὶ ἄλλον λόγον εἰδὼς ὑπεβήσομαι. VALCK. — Ut hic, similiter III. 75, 5. ἐκὼν ἐπιλήθετο: et τῶν ἱστορίων μνησθέντες ἐπιλανθάνετο III. 147, 6. Absurdum τατίσχε, quod pro κατίσχε in nostrum se insinuavit exemplum, aequus facile corrigit Lector. S.*

CAP. XLIV. [6. Σκύλακα ἄνδρα Καρυανδέα) Supererat hodieque *Scylacis Caryandensis Περίπλου* τῆς θαλάσσης τῆς οἰκουμένης Εὐρώπης, καὶ Ἀσίας καὶ Λυβίας: quod opus quidem iuniori cuidam *Scylaci Vossius et Dodwellus* tribuunt; sed eidem prisco itineratori, quem *Herodotus* hic nominat, post *Fabricium Biblioth. Graec. lib. IV. c. 2. sect. 6. merito (ut videtur) vindicavit doctissimus De Sainte-Croix* singulari commentatione in *Actis Acad. Inscript. T. XLII. p. 350. et seqq. inserta. S.]*

6 seq. ἐκ Κασπατύρου τι πόλις καὶ τῆς Παντυϊκῆς γῆς) Vitiosum *Arch. Κασπατύρου* accedit quodammodo ad *Hecataei ap. Steph. Κασπάπυρος*. [In scripturam *Κασπατ.* apud Nostrum III. 102, 1. consentiebant libri omnes.] Situs urbis et regionis *Pactyicae* certo non potest finiri. *Hecataei* πόλις erat *Γανδαρικῇ*. *Gandarii* in extimis Persarum locantur finibus, contermini *Sogdis Bactriisque* lib. III. 91. VII. 66. Quorum si *Caspatyrus* fuit, ab Indo, sicuti hic innuitur, afuisse non videtur. Excusari certe *H. Dodwellus* nequit, urbem *Gangi* adponens, ipsumque *Herodoti* Indum *Dissert. de Scylace c. 1. et Gangem* confundens. *Ammium* enim solus *Indus praeter Nilum*, ex priscorum sententia, *crocodilos alebat*: sic Noster, et, quem in examine

Dissert. Dodwelli optime Iac. Gronovius excitavit, *Arrianus* Ἀναβ. lib. VI. 1. cui testis accedere opportunus poterit *Pausanias* IV. 30. Iure propterea Gronovius pro *Indo* consistit. Nam *Th. Hyde* divinatio in Argumento c. 23. Relig. Veter. Persar. κατὰ ποταμὸν, quo secundo *Scylax* et comites in mare devenerunt, *Hydaspem* signare, in *Zaradrum* influentem, qui se *Indo*, cuius ostia erant exploranda, miscet, dubiae admodum et fallacis est fidei. WESS. — De *Caspattyro* urbe et *Pactyica* regione consuli digna sunt quae commodè collegit disputavitque *Larcher* in Indice Geographico ad *Herodot.* p. 102. et 401 seqq. ubi *Rennelli* etiam Viri clariss. examinavit sententiam. *Heeren* in opere saepius laudato T. I. p. 389. et 405. urbem regionemque *Cabul* intelligit, Persiae finitimam; quem vero *Indum* fluvium hic nominat *Herodotus*, *Gurem* intelligit (hodie *Kameh*) ab occidente in *Indum* proprie nominatum influentem. S.

14-16. οὕτω καὶ τῆς Ἀσίης etc.) Receptum antea οὕτως tueri se nequit: schedae melius. Sequentia habent quid scabri, et varie tentantur. Praetuli ex Codicibus ὁμοία παρεχομένη, videlicet Ἀσίην. Non quidem συντάξως procedit ordo, cuius in hoc et aliis veterum ratio non semper ducitur: utut est, putò de scabritie non nihil deminutum. Maioris momenti coniectura Ampl. est *Bouherii*, fini huius periodi conplura ex secuturis [cap. 45. lin. 6 seqq.] nectentis, hunc in modum, ὁμοία παρεχομένη τῇ Λιβύῃ καὶ οὐρίσματα αὐτῇ Νεὺλός τε ὁ Αἰγύπτιος --- τὰ Κιμμέρια λέγουσι. De Asia haec, quod verissimum, cuncta scribi: ubi nunc sunt, orationis nexum scindere et turbare, cui, istis in hunc locum migrantibus, apta copulatio et adhaesio. Mihi, tametsi *Procopii* aevo eadem, quae in mssis et editis, series, inventum non videtur inconcinnum. Vide *Bouher.* Diss. *Herodot.* c. 18. p. 119. WESS. — Copiosius de hoc loco, et de ista praesertim scriptura παρεχομένη, in *Var. Lect.* disputavi; ubi in hoc ipso, quod codicum nonnullorum auctoritate a *Wess.* vulgatum est, adquevi. Et παρεχομένη quidem, quod olim vulgabatur, nullis utique machinis defendi potest: verum tamen illud ipsum etiam παρεχομένη, ad τὰ τῆς Ἀσίης relatum, nimis durum et insolens debet videri. Ac ne παρεχόμενα quidem, si vel maxime codex

aliquis hoc daret, satis placere posset: agitur enim hic non tam de rebus quas quaeque terra exhibet aut praefert, quam de terrarum circuitu, et quousque quaeque porrigatur; nec ex professo commemoravit Scriptor res quas Asia pariter atque Libya gignet, nisi quod obiter erocodilorum mentionem fecit, quos Indum pariter atque Nilum alere dixit. Quare iterum iterumque relegenti mihi hunc locum perquam probabile videtur, sic scriptum oportuisse: οὕτω καὶ τῆς Ἀσίας, πλὴν - - - ἀνίσχοντα, τὰ ἄλλα ἀνεύρηται ὁμοῖά περ ἔχουμένη τῇ Λιβύῃ: ita Asiae - - - reliqua explorata sunt, pariter certe atque contigua Libya. Nam, quod iam antea monuerat, (c. 39, 5. et 42, 6.) contiguam esse Asiae Libyam, id statim c. 45, 5. iterum urget, unam esse continuam terram; itaque nil caussae fuisse, cur tres, veluti distinctae et a se invicem seiunctae, terrae statuerentur. Qua notione παραρχομένη τῇ Λιβύῃ Reizius scripserit, non habeo dicere. Quod autem ad ista verba (c. 45, 6 seqq.) adtinet, καὶ οὐρίσματα αὐτῇ etc. quae cum extremis huius capituli iuncta Buharius voluit; istud αὐτῇ non ad Asiam refertur, sed ad universam terram, quae quum una atque continua sit, (γῆ μία ἰούσα) mirum sibi videri ait Herodotus, cur tribus nominibus illa distinguatur, quasi tres essent terrae, Nilo et Phasi aut Tanai fluviis determinatae; videturque hoc significare: quum tres, quae vulgo nominantur terrae partes, non sint interiecto mari usquequaque a se invicem seiunctae, debebat una continens universa terra censei; sin maiorum quorumdam fluminum cursus satis caussae est cur terra in partes divisa statuatur, multo plures quam tres partes fuisse numerandas. S.

CAP. XLV. [3 seq. Quod ait, μήκαϊ - - - παρ' ἀμφότερας παρήκουσα, conf. c. 42, 4. ibique not. Tum de his, quae proxime insequuntur, μὴ ἰούσῃ γῇ etc. vide modo ad c. 44, 14-16. notata. S.]

8. Τάναιν ποταμὸν τὸν Μαίητην) Tanain Maeëtam explicant ut Phasin Colchum, quod ex hoc Maeotarum tractu labatur. At discrepat caussa; Tanais influit in Macotin paludem, longe supra eam lacu erumpens. Fuit olim, quae eiusdem Bouherii suspicio, τὴν Μαίητην, seu verius καὶ τὴν Μαίητην. Vallae Latina huc vergunt, et liquidissime (quod vir

Ampl. non vidit) *Procopius* Bell. Goth. lib. IV. 6. *Herodotus* exscribens, οἱ δὲ Τάναϊν ποταμὸν, καὶ Μαιῶτιν καὶ Πορθμ. Quī cum Μαιῶτιν adpellat, suo utitur more, ut Ionico Noster. Vide c. 20. WESS. — Potuit suo arbitratu *Procopius*, sicut et *Valla*, *Maeotidem paludem* hic intelligere. At, quum in τὸν Μαιῶτιν consentiant libri, nihil profecto impedit quo minus intelligamus *Maeoticum fluvium* hic dici *Tanaïm*, (i. e. qui per Maeotarum fines decurrit) quemadmodum Νεῖλος ὁ Αἰγύπτιος nominatur, et Φάσις ὁ Κόλχος. S.

9. Πορθμῖα τὰ Κιμμέρια) De *Porthmii Cimmerii* vide supra c. 12. WESS.

11 seqq. ἐπὶ Λιβύης - - - γυναικὸς αὐτόχθονος) Iovis ex *Epapho* neptis *Isocrati* Laud. Busir. p. 223. Mox [lin. 13.] *Eustath.* ἀπὸ τῆς Προμηθ. μητρός: cui in Asia, *Promethei* matre. *Apollodorus* Bibl. I. 2, 3. et Schol. *Apollonii* Rh. I. 444. adstipulantur. *Herodoti* alia sententia, quae et in *Stephani* Byz. Ἀσία. Est *Eustathius* in his paullo audacior, etiam [lin. 15.] ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Ἄττυος. [pro Κότυος, quod habet *Herodot.*] Fuit *Manis* filius *Atys* I. 94. quem praeter et *Cotyn* genuit, indice *Etymol.* in Ἀσίῳ, et, cuius auctoritas excellentior, *Dionysio* Halic. lib. I. Ant. R. p. 21. Vide *H. Vales.* ad *Nicol. Damasc.* p. 68. Utique imprudenter in *Eustathii* partes *Ampl. Boetius* Diss. *Herod.* c. 5. transiit. WESS.

15 seq. ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Κότυος, τοῦ Μάνω) Non alibi Κότυος fit apud *Herod.* mentio; quod nomen, in antiqua *Ed. Vallae* versionis omisum, primo quidem adpectu potius videtur Thracicum: Ἄττυς certo nomen est *Lydiacum*; praeter Regem, sic *Croesi* filium nominat *Herod.* et patrem ditissimi illius *Pythii*, tempore *Xerxis* nobilitati. Accedit ad haec, *Lydiaca* narrantem *Herodotum* lib. I. c. 94. (non sanequam ex *Xantho Lydo*, quod *Galeus* putabat; quippe qui οὔτε Τυρρηνὸν ὠνόμαζεν οὐδαμοῦ τῆς γραφῆς, δοκίματον Λυδῶν, οὔτε ἀποικίαν Μηρόων εἰς Ἰταλίαν κατασχούσαν ἐπίσταται, teste *Dionys.* Halic. Ant. Rom. I. p. 22, 15.) *Herodotum*, inquam, non ut hic *Mani* filium dare Κότυν, sed Ἄττυν: ἐπὶ Ἄττυος, τοῦ Μάνω, βασιλῆος. Tandem Ἀσίῳ, τοῦ Ἄττυος, hic legisse videtur *Eustathius*; cuius ista extant ad *Dionysii* Perieg. vs. 270. Ἡρόδοτος δὲ φησι τὰ τρία τῆς γῆς τμήματα ἰσωνείας ἔχειν γυναικῶν. - - - Λυκόφρων δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἀπὸ

'Ασίως τοῦ Ἄττος καλεῖσθαι φησιν αὐτήν· αὐτὸ οὐ καὶ ἐν Σάρδεσι
 Φυλὴ τις καλεῖται Ἀσία; ἴμο καλεῖται Ἀσιάς: sunt enim et
 postrema Herodoteis vicina: ἀπὸ τευ καὶ τὴν ἐν Σάρδεσι Φυλὴν
 καλεῖσθαι Ἀσιάδα. Hoc minime cunctanter statuo, in his
 Eustathianis nomina Herodoti et Lycophronis esse transpo-
 nenda: Herodotea sunt, quae tribuuntur Lycophroni; quae
 Herodoto, sunt sine dubio Lycophronis, quodque bene ob-
 servavit accuratissimus Editor Ed. Twaites, ab ipso Eusta-
 thio huic, velut auctori, contributa ad vs. 620. ubi legitur
 etiam ἀπὸ Ἀσίου, τοῦ Ἄττος. Tandem pro Ἀσίως scriben-
 dum ut apud Herod. Ἀσίω. Forma vulgari dare quoque
 potuerat Ἀσίω: Asiae enim, Ἀσίας, Ἀσίον, Ionice flectitur
 Ἀσίης, Ἀσίω. Atque ob has forte rationes videri posset
 hoc in loco Herodoti nomen Κέρως in illud Ἄττος con-
 vertendum. Ille tamen ego, qui toties in Herodoto levioribus
 de caussis forte suspicax perhibebor et novator, hic nihil
 novandum iudico servandumque Κέρως nomen. Primum
 Asian Cotyis filium dictum veteribus legerat Eustath. in
 Iliad. β'. p. 192, 51. τὸν μὲν Ἀσίαν Κέρως ἰστοροῦσιν υἱόν. Dein-
 de multo plus habet ponderis auctoritas Dionysii Halic.
 Ant. Rom. l. p. 21, scribentis, Τυρρηνὸν dici quintum a Iove;
 Iovis enim filium Manen primum istius fuisse regionis
 Regem: τοῦτου δὲ γεννηθῆναι Κέρω· τῷ δὲ Κέρω δύο γενέσθαι
 παῖδας Ἀσίην καὶ Ἄττον· ἐκ δὲ Ἄττος Λυδὸν Φῶναι καὶ Τυρρηνόν,
 quorum hic cum colonis in Italiam abierit; ille manserit
 regni paterni haeres: de Atyë, huiusque duobus filiis
 Lydo Tyrrhenoque paria scribit Strabo V. p. 335. c. [p. 219.
 ed. Cas.] Utrumque dedit et Atyi filium Herodotus; solum
 quidem memorans duntaxat Τυρρηνόν, l. 94. sed et memi-
 nit Λυδοῦ τοῦ Ἄττος, l. 7. VII. 74. a quo Maeones traxerint
 Lydorum nomen. Xanthus Lydus, cui credendum potius in
 rebus patriis, quam Graecis recentioribus, Tyrrhenum
 prorsus ignorans, Ἄττος παῖδας γενέσθαι λέγει Λυδὸν καὶ Τέρμη-
 νον. Ut regionibus urbibusque dare possent conditores, no-
 mina Graeci plurima sunt commenti. VALCK. — Con-
 fer Creuzeri Fragm. Veterum Historicor. p. 153 seq. S.

17. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς Προμηθεὺς Ἀσίης) Ista quidem verba,
 si sunt, ut esse videbuntur, Herodoti, signis saltem tan-
 quam παρενθήκη sunt a vicinis separanda. Haec sola si de-
 disset, per Asiam Promethei, filiam, uxorem, an matrem

intellexisset, maneret incertum; sed paulo superius uxorem dixit Promethei, quam cum aliis matrem habuit *Lycophron*, *Cass.* vs. 1412. Οὐ μὰν ὑπέβη γ' ἡ πικρῆτος τοκάς. *Schol.* ἡ Ἀσία Ἀσίας γὰρ καὶ Ἰαστροῦ Ἡρομηθεύς καὶ Ἐπιμηθεύς. *vid. Doctiss. Twaites ad Eustath.* l. c. et ad vs. 620. *VALCK.*

21. ἀπὸ τῆς Τυρίνης) Hoc verius ob lib. I. 2. et *msstorum* decretum. Nō nego *Syriam* potuisse *Europam* dici. Quaeritur de *Herodoti* manu, cuius prudens de matronae nomine observatio. Notae sunt coniecturae *S. Bocharti*, super *Libyae*, *Asiae* et *Europae* titulis ex *Phoenicum* lingua elegantes, lib. IV. *Chanaan.* c. 35. *WESS.*

CAP. XLVI. 4. ἔχομεν προβαλίσθαι) Nulla hic comparatio: [nempe comparare in vers. lat. posuit *Gronovius*: rectius *Valla*, proferre.] negat se habere huius orae nationem, quam producat et in medio collocet: id προβαλίσθαι, quo modo manu exarati libri, e quibus si qui velint ἀνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον, non obluetabor. Nihil in *Codicibus* magis obvium, quam λόγιμον et λόγιον, λεγόμενον ac γινόμενον convertere, sicuti lib. II. 5. et IV. 13. [sed bene habet vulgatum.] De *Scytharum* sapientia multum nimis praeclare: σοφὴν prudens est sollertia, qualis lib. III. 127., qua semet bello temere lacescentes, veluti *Cyrum*, impunitos haud dimittebant; quaque, si nolint inveniri, deprehendi nequeant, quod *Dario* usu venit. Alioqui barbari moribus omnique disciplina; bene *Noster*, τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. *WESS.*

5. παρίξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους) Olim vocula mihi παρίξ sic visa fuerat transponenda, ut legeretur: οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμεν γινόμενον ἐκ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους παρίξ Ἀναχάρσιος. Quum vero consideratius ad vulgata haec exigerem *Eustathii* ad *Dionys.* vs. 669., ex *Herodoto* narrantis ὅτι ὁ Εὐξείνιος παρήχεται ἔθνη ἀμαθίστατα, καὶ ἐξ εὐδινὸς τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου ἀνὴρ ἐλλόγιμος λέγεται, παρίξ τοῦ Σκυθικοῦ, ὅθεν ὁ Ἀναχάρσις, coepi animadvertere nihil in istis esse quod mutari deberet. Si scripsisset, παρίξ Ἀναχάρσιος, καὶ τοῦ Σκυθικοῦ-ἔθνους, figura hic obtineret, quam *Χρισμὸν* vocant *Grammatici*, multis explicitam *Eustathio* ad *Hom. Iliad.* γ'. 108. Οἶστε δ' ἄρ', ἕτερον λευκὸν, ἑτέρον δὲ μέλαιναν, Γῇ τε καὶ ἡλίῳ. Ista nativam haberent perspicuitatem sic scripta: οἶστε ἄρνε δύο, λευκὸν καὶ μέλαιναν, Ἡλίῳ καὶ Γῇ, ut sua sibi singula subiiciant-

tur velut in τετραγώνῳ καταγραφῇ. Ad hanc normam Herod. hic primum duo ponit diversa; prius, οὔτε γὰρ ἕνός τῶν ἡνὸς τοῦ Πόντου οὐδὲν ἔχομεν προβαλίσθαι (sic masti) σοφίης πέρι: alterum, οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδμεν λεγόμενον. Tum duo diversa sequuntur: prioris membri haec est exceptio, πᾶρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνος: haec, alterius, πᾶρεξ Ἀναχάρσιος. Sunt mihi similes ad manum aliorum structurae. Ceterum his Herodoti vexandis occasionem arripuerunt viri Docti ex Ep. Pauli ad Coloss. 3, 11. Primus, credo, Salmasius abusus est in Ossil. Ling. Hellen. p. 359., cui se primus opposuit, amicus et admirator viri maximi, Alex. Morus in notis ad Nov. Foed. p. 231. et seqq. VALCK.

13. ζῶντες μὴ ἀπ' ἀρότου) Hic etiam haerebat olim alterius vice saepius a librariis scripta vox ἀρότου. [Nempe sic edd. ante Gron. cum nostro Pb.] Qualia de veteribus Herod., de sui quoque temporis Scythia scribit Strabo VII. pag. 460. c. [p. 300. c. ed. Cas.] Iustinus II. 2. Hominibus inter se nulli fines: neque enim agrum exercent; nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta et pecora semper pascentibus, et per incultas solitudines errare solitis: uxores liberosque secum in plaustis vehunt: Φερόοικοι ἰόντες Herodoto; saepe Straboni dicti Νομάδες καὶ Ἀμάξοικοι, Melae II. 1. ἀμαξόβιοι. Si Poetae nomen sincere scriptum in Strabon. pag. 463. c. [p. 302. d. ed. Cas.] Hesiodus iam meminerat ἀπήναις οἰκί' ἐχόντων. Apud Philostr. Vit. Apoll. VII. 26., scribendum utique, οἰκίας ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν πίπτανται, possident, habent, pro πίπτανται. Saepius in verbo πεῖσθαι erravit Olearius, et pag. 246. bonam lectionem perversa corrumpit interpretatione. VALCK.

14. οἰκήματα τέ σφι ἢ ἐπὶ ζευγέων) Nulla causa viro docto κτήματα τε refingendi. Φερόοικοι ἰόντες istis verbis explicatur liquidius. Mistio multivagas Scytharum domos ex Seneca, et eorumdem sutilem domum apud Valer. Flaccum. Accommodatum Aeschyli Prometh. vs. 708. οἱ πλεῖσταί στίνας Πεδόρσοι ναίουσ' ἐπ' ἐγκύκλοις ὄχοις, et praeter cetera Hipocratis Aer. Aq. et Loc. p. 291. [§. 93. p. 86. ed. Coray.] ἡπαῦθα καὶ οἱ Σκύθαι διατείνονται, Νομάδες δὲ καλεῖνται, ὅτι οὐκ ἔστι οἰκήματα, ἀλλ' ἐν ἀμάξαις οἰκῶσι: quos currus graephice expingit deinde. WESS.

15. καὶ οὐκ ἂν εἴσαν οὗτοι ἄμαχοι;) Nullam nec iam Eu-

ropa, neque in Asia gentem, ἔθνος, esse scribit Thucyd. II. 97. ὁ, τι δυνατόν Σκύθαις ὁμογνωμονοῦσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Herodoto non adeo videbantur invicti propter corporum vires hominumque multitudinem, quam propter mores atque instituta: hac mente Ephorus ap. Strabon. VII. p. 465. et 464. [pag. 302 seq. ed. Cas.] ταῖς δαίταις ὠταλιῇς ἔντι; καὶ ὡ χρηματισταὶ - - - πρὸς τοὺς ἐντὸς ἄμφοι εἰσι καὶ ἀνίκανοι, ἐνθα ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν. Iustin. II. 3. Perpetuo ab alieno imperio aut intacti aut invicti mansere. - - - Gens et laboribus et bellis aspera; vires corporum immensae; nihil parare, quod amittere timeant. De Cyro Darioque narratis Iustino, quod ad rei summam attinet, satis concinit Herod.; quaeque de Sesostris in Europam usque narrantur expeditione, qui Scythas subegerit et Thraces, illa dubia satis fide nituntur. Vagi Scythae non poterant inveniri: hoc unum metuebat Mytilenaeus Coës apud Herodot. IV. 97. VALCK.

CAP. XLVII. 3. πεδιάς αὕτη, ποιῶδης τε) Optime Gronovius ex Medic., in quo si ἔνυδρος, quod alii praeferrunt, fuisset, nihil fortasse requireretur. Hippocrates [l. c. §. 92.] de Scytharum regione, πεδιάς ἐστὶ καὶ λιμναῖος καὶ ψαλὴ καὶ ἔνυδρος μετρίως ποταμοὶ γὰρ εἰσι μεγάλοι, οἱ ἔρχονται τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πεδίων. Cuius λιμναῖος idem ac ποιῶδης, Galeno explanante. Hesychius, Λίμνακις, νετρί καὶ ποιῶδης (male antea ποιῶδης) τόποι, spectans Euripid. Iph. Aul. vs. 1544. Λιμναῖοι in Suida nullo iure Küsticus mutat, quippe ex Coö sene apud Erotianum. Confer Sophoclem Philoct. 1449. Ego his non inmoror, ἐνυδρος reliquens ob lib. IX. c. 25. WESS.

7. Ἰστρος μὲν πεντάστομος) Paria Arrian. Ἀναβ. V. 3. et Scymnus. Nilus itidem πεντάστομος II. 10. Sed, quod huic evenit, ut minora et manu facta in censum ostia venirent, idem Istro: tantum Nilo minor, verba Melae II. 1, 56., totidem quot ille ostiis, sed tribus tenuibus, reliquis navigabilibus, effluit. Quod autem [lin. 9. pro Ὑπάκτις] Vossius ad Melam II. 1, 26. [al. II. 1, 38.] καὶ Ὑπάκτις reponit, non probo. Infra c. 55. et 56. scripti libri vulgatum stabiliunt. In Pomponio dissensus est; Plinii corruptus Paeyris lib. II. 12. ad verum inclinat amnis nomen. WESS.

CAP. XLVIII. [4 seq. ποταμῶν καὶ ἄλλων) πολλῶν καὶ ἄλλων legendum videri coll. c. 50, 2. scripsi in

Var. Lect. Quum vero in vulgatum consentiant libri, nihil praeter necessitatem novandum, facileque ferendum vocab. ποταμῶν: sed oratio in hunc modum commodius distinguetur: κατὰ τοιόνδε μέγιστος γίνεται ποταμῶν καὶ ἄλλων ἐς αὐτὸν ἐκδιδόντων, (sive ἐκδιδόντων malueris) εἰς δὲ εἶδε οἱ μέγαν αὐτὸν ποιοῦντες. Διὸ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς etc. Ob hoc Danubius maximus est: (scilicet) et alii in eum influunt amnes, et qui eum (prae caeteris) augent, hi sunt: sive, et hi, qui eum (prae caeteris) augent: quos nempe continuo deinde recenset. ποταμῶν καὶ ἄλλων - ἐκδιδόντων idem valet ac ποταμοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἐς αὐτὸν ἐκδιδοῦσι: et ad illam μὲν particulam, in verbis his subintellectam, refertur ista δὲ quae consequitur, εἰς δὲ εἶδε. S.]

6 seq. πέντε μὲν οἱ ῥέοντες) Coniecturas elegantes doctissimorum virorum, Valckenarii μόνου ῥέοντες, Reiskii οἵδε ῥέοντες, laudare equidem, sequi non possum. WESS. — E tantum in O converso legerim, πέντε μόνου ῥέοντες. Confluentes in Istrum fluvii erant longe plurimi; διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς πέντε μόνου ῥέοντες, quos suis singulos designat nominibus. His recensitis multo plures enumerat aliunde ortos, qui in Istrum itidem confluerint: haec est ratio, cur illi priores, αὐτογενεῖς ποταμοὶ Σκυθικοὶ, esse dicantur πέντε μόνου, quod vicinum etiam commendat μὲν γὰρ. VALCK. — Perpensis omnibus momentis, si minus certa, at perquam probabilis videri debet Valckenarii emendatio. Sane in eodem orationis membro, paucis interiectis verbis, perincommode repetita videbitur μὲν particula, (vide tamen mox ad c. 49, 1 seq. notata.) nec articulo ὁ ante ῥέοντες satis opportunus hic locus; perapta vero ad id, quod hic agitur, vox μόνου, et multo aptior quam quae aliis placuit μεγάλοι. S.

7. Πόρατα) Amnis Πόρατα in Arch. prave Τώρατα, nec Mela inde lib. I. 19, 87. Toreatas, quae Galei opinio, finxit: longe enim illi ab hoc fluvio. Nunc Pruth. Reliquorum titulos et cognomina, quibus nostro aevo adpellantur ista flumina, adscribere non vacat. Cupidi exposita (non sine differitate tamen) videbunt a Stukio ad Arriani Peripl. pag. 178., Bouherio Diss. Herodot. p. 204. et Bayero Comment. Acad. Petropolit. T. I. p. 409. WESS. — Locum hunc de fluviis in Istrum influentibus percommode tra-

Herodot. T. V. P. II. P

etavit *Mannert* in Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. p. 72 seq. tum illum de reliquis *Scythicis fluvii* c. 51. et seqq. idem Vir doctus ibid. p. 74 seqq. et *D'Anville* in Commentatione Actis Acad. Reg. Inscript. T. XXXV. p. 573. et seqq. inserta hoc titulo, *Examen critique d'Herodote sur ce qu'il rapporte de la Scythie*. S.

[10. πρὸς αὐτὸν] Vide ad I. 202, 16. notata pag. 203 seq. S.]

CAP. XLIX. [1 seq. ἐκ δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰερρῷ ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου etc. Prius membrum, Ἐκ δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰερρῷ, commodius superiori cap. 48. iungetur, ut eodem capite commemorentur fluvii, qui a septentrione et a laeva ripa in Istrum influunt; quum dein ab illis inde verbis, Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου etc., nominentur ii, qui a meridie fluunt, et a dextra ripa eidem miscentur. Quod si cap. 48, 6 seq. recte his positum μὲν particulam statuas, intelligendum forsitan erit, priori μὲν, ubi ait διὰ μὲν γὰρ τῆς Σαλαμῆς, respondere illam δὲ, Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου: posteriori vero, ubi ait πάντε μὲν οἱ μέντες, respondere ἐκ δὲ Ἀγαθύρων. De *Agathyrhis*, *Scytharum* finitimis, vide c. 102. 104. et 125. S.]

6. Νόης) Solus, quod quidem reminiscor, annum *Valerius Flaccus* memoravit; *Alazonas* tamen propius illi, quam situs gentis patitur, adiungens, lib. VI. 100. *Hiberni qui terga Noae, gelidumque securi Eruit, et tota non audit Alazona ripa*: ubi *Heinsius* et *Burmamnus*. Mox μέρον σχίζων τὸν Αἴμον praestat. Nilus μέρον Αἴοντον σχίζων lib. II. 17. et cap. 33. idem μέρον τὰ μὲν Λιβύην, et Ister μέρον σχίζων τὴν Εὐρώπην. Verius quoque Τριβαλλικόν, [lin. 10.] quomodo *Isocrates*, *Demosthenes*, *Steph. Byz.*, alii. *WESS.* — De fluvio, qui *Scius* hic nominatur, (lin. 7.) vide *Var. Lect.* et *Mannert* Geogr. Graecor. et Rom. T. VII. pag. 10. quemque ille laudat *Gatterer* in Comment. Soc. Goett. Vol. IV. et VI. Verum nomen Οἰκίος fuisse facile adsentiaris *Larshero*, cuius ad hunc locum consulenda adnotatio. Mox *Alpi* nomine (lin. 13.) sunt qui *Rhenum* a *Nostro* indigitari non sine veri specie existiment. S.

16. πρὸς ἡλίου δυσμῶν μετὰ Κύντας) Scripsit lib. II. 35. de *Cynestis*, (qui non alii ac *Cynetes*, *Stephano* auctore,) οἱ ἰσχατοὶ πρὸς δυσμῶν οἰκοῦσι. Consimilia *Herodorus*, *Nostri* aemulus, οἱ ἐπὶ ταῖς ἰσχατοῖς οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμῶν Κύντας

ἐκμαζόντων ap. Steph. in Ἰβηρία. Festo Avieno quoque Populi Cynetum, Cyneticum iugum, in alte tumescenti ditis Europae extimo. Celtae quidem, sicuti ad lib. II. 53. monstratum, extra Hereulis columnas in ultima Europae vergebant, sed non post Cynetas, quod Vallae Latina dant: sic sibi et rei Herodotus pugnaret. Μιστὰ Κύντας vertendum praeter Cynetas, sive exceptis illis, quemadmodum Poëtae *Odyss.* λ'. 468. μιστ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. [Possis vero eadem notione latinum post intelligere. Sic Noster infra c. 53, 2. μιστὰ Ἰστρον post Istrum, i. e. excepto Istro.] Vide nunc et mirare stolidam Georgii Carletoni confidentiam, Κυνήσιος sive Κύντας in Britanniae Cantios convertentis, doctissimoque Cambdeno longa epistola obtrudentis, quae octogesima inter Camdenianas. Hi fructus nimii in patriam studii. WESS.

Ibid. ix Κελτῶν, οἱ ἔσχατοι etc.) De his hoc uno loco si tantum egisset Herodotus, cadere forsitan posset in dubitationem, utrum hos, an Cynetas, ultimos Europae statuisset ad Occidentem incolas. Celtas ultimos collocasse, multis nuper allaboravit ostendere vir Erudit. in libello Gallice scripto, quo, praeter cetera, specimen exhibet errorum *Lex. Geograph. Martinierii* pag. 290. et seqq. atque in eadem fuisse videtur opinione ill. *Spanhem.* in *Callim.* pag. 436. Omissus *Spanhemio* alter *Herodoti* locus e lib. II. cap. 53., mea quidem sententia planissime monstrat, secundum *Herodotum* ultimos Cynetas, paene ultimos fuisse quos vocat Κελτούς. Illic agens de Istri fonte veluti profluentis ἐκ Κελτῶν καὶ Πυρήνης πόλιος, οἱ δὲ Κελτοὶ, inquit, ἐμμεύοντο Κυνήσιος (hoc legit *Steph. Byz.* Noster et hic dare potuit Κύνησι, οἱ) οἱ ἔσχατοι πρὸς δυσμίων οἰκίοντο τῶν ἐν Εὐρώπῃ κατοικημένων. Vertit ista vir egregius: Celtae -- finitimi sunt Cynesius, qui (qui Celtae, non qui Cynesii) ultimi etc. mihi quidem ista vis videtur. Cynetes sunt ultimi; Celtae ultimi μετὰ Κύντας, id est exceptis Cynesius, vel post Cynetas, omnium primos in ultima Hesperia. *Avienus* in *Ora Marit.* vs. 200., adjacent Populi Cynetum; tum Cyneticum iugum, (Qua sideralis lucis inclinatio est,) Alte tumescens ditis Europae extimum, In belluosi vergit Oceani salum. Docta dedit *Is. Voss.* ad *Melae* III. cap. 1. 51. Veritatem adfirmat memorabilis, quem comparavit *Wess.* in *Diss.*

Herod. p. 21., Herodori locus ap. Steph. Byz. in Ἰβηρίαι: quo Πρωτων μὲν, ait, οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσχατοῖς (τῆς Ἰβηρίας) οἰκοῦν-
 τες τὰ πρὸς δυσμῶν Κύντης ὀνομάζονται (ut hic apud Herod.
 Κελτοὶ ἰσχατοὶ πρὸς ἡλίου δυσμῶν μετὰ Κύντας) ἀπ' ἐκείνου
 δὲ ἤδη πρὸς βορίαν ἰόντι Γλητῆς· μετὰ δὲ Ταρτήσιοι. Ex eiusdem
 Herodori lib. X. gestorum Herculis Stephano Γλητῆς memo-
 rantur, ἴθνος Ἰβηρικὸν μετὰ τοὺς Κύντας. Tartessiorum vicini
 in Philippicis Theopompi eadem fuerant Γλητῶν adpellatio-
 ne insigniti. Hinc liquet, Cynetas postremos Europae ha-
 bitatores ad Occidentem fuisse secundum Herodorum ac
 Herodotum. VALCK.

CAP. L. 3 seq. ἐν πρὸς ἐν συμβάλλειν) Ut saepius in
 talibus omittuntur verba, potuisset omitti συμβάλλειν. Ad-
 ditur, ut hic, a Phoenicide Comico apud Athen. XIV. pag.
 652. E. Omittitur Thucydidi pag. 163, 48. οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ
 ἴθνος, ἐν πρὸς ἐν: quo loco proxima respicit Herodoti. In
 seqq. mihi quoque placet ἀποκαταῖν: huic verbo subiecta
 citat Eustath. in Dionys. vs. 226. VALCK.

9. ὀλῶν τι μέζων τῆς etc.) Est, cui haec displicent:
 μέλων sive ἰστων fuisse, et scriptum quidem, ὅσος πέρ ἴσται,
 ἢ ὀλῶν γε, aut ὀλῶν τι μέλων τῆς etc. aut paullo minor. Ni-
 hil ego novo. Pleraque omnia flumina hibernis imbribus
 solent intumescere: in Istro diversum quid observat,
 quippe hieme, qualis quantusque est, manente: paulum
 tamen increscere, ex pauciore illic coelesti aqua. Haec
 Scriptor. [Ad verba ὅσος πέρ ἴσται ex proxime sequentibus
 intelligitur τῇ ἰστωῦ φύσει.] Elegans νιφετῶ δὲ πάντα χρά-
 ται [lin. 10 seq.] explicuit Hesychius, Χράται, μολύνται,
 verissime: idem enim ac χραίνεται, nive omnia inficiuntur et
 sordent. Convenit, nec Cl. Pavium fugit, Callimachi vena-
 tor Epigr. XXXIII. Στίβη καὶ νιφετῶ κερημίνος, pruina et nive
 madidus coloratusque. Nam κερημίνος R. Bentleii, viri sa-
 gacissimi, praeter inventum non habet cur recepto ex-
 cellentius putetur. Porro ἰοῦσα ἀμφιλαφῆς rediit in sta-
 tionem, unde ob similitudinem praecedens participium
 everterat. WESS. — Χράται, quod ex Arch. Vind. et Pa.
 pro olim vulgato χράται recepi, videri potest ortum de-
 bere pruritui prisci alicuius librarii, ionicas ubique for-
 mas Scriptori nostro obtrudere conantis: in communem
 quidem formam χράται libri omnes III. 78, 22. IV. 65, 5.

est 6. alibique consentiunt. Ita credi potest, hoc loco etiam Hesychium olim χρᾶται legisse, et huc spectasse interpretationem a Wesselingio laudatam. Nec tamen id satis certum: nec usquam alibi, quod sciam, hoc verbo ista notatione usus est Noster. Quare videndum, ne, quemadmodum ait ὕπαι γὰρ ἡ γῆ αὕτη τοῦ χειμῶνος πάμπαν ὀλίγη, sic insequentia verba similiter in hunc modum accipi debeant, φιετῶ δὲ πάντα (i. e. κατὰ πάντα) χρίεται αὕτη ἡ γῆ, constanter nive utitur, nivem habet haec terra, i. e. constanter ibi nix obtinet. Caeterum conf. quae et ab Hemsterh. et ab Ernest. ad Callimachi σποδιῇ κρηρμένος αἰθῆ. Hymn. in Dian. vs. 69. notata sunt. S.

CAP. LI. 3. ἀρχεται δὲ βίων) Herodotea sunt, ὁ γὰρ δὴ Νεῖλος ἀρχάμενος -- βίει, lib. II. 17. Et cap. 33. Ἰστρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρχάμενος -- βίει. Tum huius libri c. 49. ὁ Ἰστρος ἀρχάμενος ἐν Κελτῶν -- βίει δὲ --. Recte hinc mssti. Amnis Tyres sive Tyras, [qui hodie Dniester sive Danaster,] aliis, uti Hesychio, Τύρις: hinc accolae (qui Τυρῆται, ut in Arch., esse debebant) Τυρῆται. Non neglexit hoc Stephanus. WESS.

CAP. LII. 4. Μήτηρ Ἰπάνιος) Hinc Mela II. cap. 1, 62. Hypanis ex grandi palude oritur, quam matrem eius accolae appellant: et Eustath. in Dionys. vs. 1143. Similiter Herodotus IV. 86. Μαῖητις, αἶτ, καλεῖται καὶ Μήτηρ τοῦ Πόντου. Dionys. Perieg. vs. 165. καλεῖται δὲ Μητέρα Πόντου. Avienus in Descript. Orb. vs. 245. Scythia -- matrem ponti cognominat undam: de Oceano idem in Ora Marit. vs. 393., hic parens nostri maris. Plinius Hist. Nat. VI. c. 7. Maëotin Temerinda (Scythae vocant,) quod significat matrem maris: sua Dionysium et Melam, Herodoto debere non recordabatur vir Doctiss. Iac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. VI. c. 21. VALCK. — Hypanin Graecis olim dictum constat amnem, qui hodie Bog. S.

7. πικρὸς αἶνῳς) Hesych. Αἰνῳς, δινῳς καὶ χαλεπῳς. Apollon. Rh. III. 15. ὑπερφιάλος πέλαι αἶνῳς: et vs. 480. ἀλλὰ μάλ' αἰνῳς Δεῖδω. Scriptor suum agnoscit, cum de Scythica regione αἶνῳς ἀξύλου ἰούσης post pauca c. 61. Bene ergo Galeus. De amne et amaro fonte Iornandes quaedam, sed inperite confusa, Rer. Getic. c. 5. Danubius autem ortus grandi palude, quasi ex mari profunditur. Melius paullo Codicem

scripti, *Danaper* [sic Scriptor ille *Hypanin* permutaverit cum *Borysthene*, cui quidem *Hypanis* haud procul a mari miscetur.] et quasi ex matre, tum, sed ubi sit *Ponto* vicinior, parvum fontem suscipit, cui ex *Amphēo* cognomen est. Verius iidem *Exampheo*. Cetera lutulenta fluunt. Praeclare *Vitruvius* lib. VIII. 3. Nostri verba οὕτω δὴ τι ἰούσα πικρὴ, ἢ μεγ. [lin. 8.] varium tentantur in modum: *Pavius*, ὡς μεγάλοι σμικρὴ ἰούσα κινᾷ etc. non praeter *Herodoti* morem: *Reiskius*, οὗτ' ὀλίγον τι ἰούσα πικρὴ, ἢ etc. Neutri Codices addicunt, comparationis adverbium reticentes. WESS.

8. ἐκδίδοι γὰρ ἐς αὐτὸν κρήνη πικρὴ) Si firmant illam codices postremam vocem non reiecerim. Dicitur κρήνη οὕτω δὴ τι ἰούσα πικρὴ, ἢ, μεγάλοι σμικρὴ ἰούσα, κινᾷ τὸν Ἰπταν, ἰόντα ποταμὸν ἐν ὀλίγοις μέγαν. Est qui uni litterae ἢ duas velit voces suppositas, ὥστε αὐτὴ μεγάλοι: unum si saltem ὡς posuisset, potuerat exemplis illud *Herodoteis* tueri ex I. 163. προσφιλίης οὕτω δὴ τι -- ὡς -- ἐκίλευ. IV. 184. ὑψαλὸν οὕτω δὴ τι, -- ὡς οὐκ οἶδ' τι εἶναι ἰδέσθαι. Sed ut hic, loquitur etiam alibi: III. 120. νῆσον --- ὅδε δὴ τι ἰούσαν ἐναιτρία χερσῶν, τὴν -- ἰσχυ. IV. 28. δυσχίμυρος χώρα οὕτω δὴ τι ἰσχυ. ἴθα -- οὐ ποιήσεις. [Et passim alibi particulam ὡς vel ὥστε, quam praecedenti οὕτω aut τοιοῦτον respondentem exspectasses, omittere solet *Noster*, asyndeton amans; veluti III. 12, 9. I. 31, 6.] Nihil itaque novandum. Secundum *Herod.* Fons (*Exampeus*) adeo erat amarus, ut, quum exiguus esset, *Hypanin* flumen in paucis magnum vitaret amaritudinem suam miscendo: sic acceperim hoc loco τὸ κινᾷ vel κινᾷ, quod ipse explicat infra c. 81. ἄπορον ποιεῖ. Ex *Herodoto* plures meminerunt: unius ponam *Melae* verba ex lib. II. c. 1. *Hypanis* non longe a mari ex parvo fonte, cui *Exampeo* cognomen est, adeo amaras aquas accipit, ut ipse quoque iam sui dissimilis et non dulcis hinc deflaet. *Herodotea* contraxit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. κρήνη ἐκδίδου ἐς αὐτὴν (lege αὐτὸν) οὕτω πικρά, ὥστε κινᾷ τὸν Ἰπταν: horum partem quaeque praecedunt sub *Herodoti* nomine profert *Athen.* II. pag. 43. c. d. Rationem dat *Pausan.* IV. p. 371. [cap. 35 extr.] cur de hoc fonte narrata nemini debeant esse suspecta. Tandem de hoc fonte dicta cap. 81., excitat *Steph. Byz.* voc. Ἰπτανις: ubi *Μητρόδωρος* recte fuit in *Herodotum* conversus a *L. Holstenio*: contra *Herodotum* su-

spicor in Metrodorum convertendum apud Diogen. Laërt. X. 34. ubi Democrito puero Xerxes praeceptores Persas dicitur reliquisse, ut eius patri gratificaretur, *ἡνίκα ἐξενίσθη παρ' αὐτοῦ, κατὰ Φηεὶ καὶ Ἡρόδοτος*: hic nihil de Democrito, eiusve patre; sed Μητρόδωρος, Metrodorus, egerat etiam de Democrito, Epicuri sui doctore. VALCK.

CAP. LIII. 6 seq. Βορυσθίνης ἐστὶ πολυαμύιστος etc.) Quae de Borysthene [hodierno Danapri, Dnieper] sequuntur, Melam paene convertisse II. c. 1, 53. ab aliis monitum, et a Christ. Cellario Geogr. Ant. II. cap. 6, 10. Primum Borysathenes τομαίς τε καλλίστας καὶ ἐν . . . ἰστιάταις κήνται παρίχεται. Mela, alit laetissima pabula: *ἐννομιδιστάτας*, quod dabant Editi, recte reiecit Gronov. deditque e Med. cod. spectabilem sane lectionem *ἐννομιδιστάτας*: cui prae tulit a se excogitatum G. Arnaldus *ἐνδοκιμιστάτας*; in Anim. pag. 164. Veram nobis forte vocem dabunt Codices. Perplacent interim Latina Vallae: *pascua praebens amoenissima, et accommodatissima pecoribus*. Reperit in Glossario veteri, quod instum habuisse suspicor Laurentium: *Accommodatissimum, ἐπιτηδιότατον*: an et in Herodoteo suo codice legit *ἐπιτηδιότατας*? hoc equidem omnium iudicarem accommodatissimum. Notus etiam ille flexus antiquus nominum: apud Herodotum occurrunt *σπονδαίεσσι* [I. 8.] et *ὕγνιπτεται* p. 117, 6. [II. 77.] *ἀμορφιστάτην* recte dedit Gronov. p. 80, 5. [I. 196.] Ex Alcmane nobis *ἡδυμίστατον* servavit Etymol. p. 420, 50. Inter alia huius generis Democriteam habet formam *ἐπιτηδιότατον* Eustath. ad Hom. Od. β'. 89. VALCK.

8. *ἐννομιδιστάτας*) Bene Gronovius ex msto. Aldinum finxerat Pavius *ἐννομιδιστάτας*, e Med. *ἐνδοκιμιστάτας* Georg. Arnaldus Animadv. c. 30., opera inutili. [Habet Hesychius *Εὐνομιδής*, interpretaturque *ἐνέμεστος*, id est *bene curatus*.] Revocavi καὶ πλείστοις [I. 9.]: maxime [eximie] optimos et plurimos, ait, pisces flumen praeberē. Hesychius, *Διακριδόν*, ἐν διακρίσει ἄριστος, ex Homero, vere corrigentibus Küstero et Albertio. Diversius, τοῦτο δὲ διακριδόν Ζωὴς ἀνδράσι μέγιστον ὥπασεν κακὸν Simonidis apud Stob. LXXI. p. 436. WESS.

9. *ἥτις τε καθαρὸς παρὰ θολεροῖς*) Mela: *Turbidis aliis liquidissimus defluit; placidior quam ceteri, potarique pulcherrimus: πῶς εἶναι τε ἡδιστός ἐστι*: hoc saepius aliis, πῶς. ἡδὺ πῶς

ἔδαρ οἶνος ἡδίων πιεῖν. Ubi prostant et alia hinc excerpta, legitur apud *Eustath.* in *Dionys.* vs. 311. αἰεσθαι ἡδύτατον, βίον καλὸς παρὰ θολεροῖς: pro καλὸς scribendum καθαρός: hoc enim invenit ap. *Herodot.* et opponi noverat τοῖς θολεροῖς. Araxis unum ostium ῥέει διὰ καθαροῦ I. 202. Ideo Borysthenes pisces alebat optimos. *Pausan.* IV. [c. 34.] pag. 563. διάφοροι τὸ εἶδος μάλιστα ἰχθύς ἀναβίουσιν ἐς τὸν Πάμισον, ἅπτε ἐς ἔδαρ καθαρὸν: ubi mox meminit ποταμῶν τῶν θολερωτέρων. Quando componuntur καθαρὸν ἔδαρ, et ἡθὺς καθαρὸν, opponi solent ἡβη τιταραγμένα καὶ θολερά, velut apud *Dion. Chrys.* p. 402. d. et in *Lysidis* Epistola. *Ioann. Chrysostomus* T. II. p. 448. A. θολερά βεύματα dixit, et καθαροὺς πηγάς. VALCK. 12. ἄλλες τε ἐπὶ τῷ στεμ.) Quod hinc didicerat, suo ipsius oculati testis adfirmat indicio *Dion. Chrys.* init. *Orat. Borystheniticae* p. 437. Κήτεά τε, inquit *Herod.* [lin. 13.] μεγάλα ἀνάκονθα, τὰ Ἀντακίους καλέουσι, παρέρχεται ἐς ταμίχην. Alit, secundum *Melam*, magnos pisces, quibus et optimus sapor et nulla ossa sunt: comparat *Salmas.* in *Solin.* p. 187. d. Τάριχος Ἀντακίων bis memorat *Antiphanes Athenaei*; [lib. III. c. 88. p. 118. d.] apud quem in *Lyncei* senario scribendum Ὁ δ' Ἀντακίων μικρόν. [apud *Athen.* IV. 8. pag. 132. a. ubi equidem a librorum scriptura non recedendum iudicavi.] Vid. ad *Hesych.* notata in Ἀντακίῳ. VALCK.

14. ἀντακίους) Sint-ne antacaei husones, egregie a *Comite Marsilio* in opere Danubiali T. IV. pag. 31. expicti, quaerunt naturae scrutatores. Culta super eo sunt viri clar. *Io. Matth. Gesneri* observata in *Act. Soc. Latin. Iencus.* Vol. II. p. 20. WESS. — *Acipenseris* speciem alii intelligunt. S.

15. Μέχρι - - Γέροντος χώρου) Γέροντος verum unice. Sic cap. 56. οὐνομα δὲ ἔχει τόπος ὁ χώρος αὐτὸς, Γέροντος. Etiam *Steph. Byz.* WESS.

[16. ἐς τὸν (Γέροντος χώρον) τρισεράκοντα ἡμερίων πλάος ἴστι) Iam olim *Scymnum Chium* et *Pomponium Melam* eundem dierum numerum in suis *Herodoti* codicibus reperisse, in *Var. Lect.* monui. *Reizius* vero in *Praefat.* ad suam *Herodoti* editionem p. xxi. et seq. ex professo hunc locum examinans, collato cap. 18. et 71. cum his quae hoc ipso capite mox subiiciuntur, colligit, non potuisse *Herodotum* h. l. τρισεράκοντα scribere, sed consentaneum esse,

ut etiam intelligamus *τεσσερακαίδεκα* scriptum reliquisse: atque sic ante Reizium iam *Bayerus*, de situ Scythiae agens in *Commentar. Acad. Petrop. T. I. p. 411.* et *Gatterer* in *Isagoge in Histor. univ. synchron. P. II. p. 188.* corrigendum censuerant. Consentit *Larcher* in *Adnot. ad hunc locum*, emendationem tamen in contextum recipere non ausus. *Mannerto*, ut nimius numerus *XL.*, sic iusto minor numerus *XIV.* videtur, *Geogr. Graec. et Rom. T. IV. pag. 76. D'Anville*, in *Comment. Acad. Inscript. T. XXXV. p. 577.* quod ad numerum dierum adtinet ab Herodoto editum nihil definire praesumens, satis habuit monuisse, ob cataractas navigationi obstantes, non ultra octoginta leucarum francicarum spatium a mari, computatis cunctis fluvii ambagibus, navigabilem *Borysthenem* esse. *S.]*

19. τῶν γεωργῶν Σκυθίων) Supra, ἀροτήρων Σκυθίων, νομάδων Σκυθίων, tum οἱ γεωργοὶ Σκύθαι: quae quidem deletum alterum articulum adprobant. In numero ἐπὶ δέκα ἡμερίων aut hic, [lin. 20.] aut c. 18. ubi ἑνδεκά ἡμερίων, menda haeret, cui nulla ex libris manu exaratis medicina. *Fontes Borysthenis* in *Sendomirensi agro* scaturire, *Matth. Miechovius*, *Stanislaus Sarnicius* et alii docuerunt. Conf. *Stukium* ad *Arrian. Peripl. Ponti* pag. 156., praetereaue *Paul. Piasecium Chron. p. 45. WESS.*

19. τῶν γεωργῶν τῶν Σκυθίων) Ex syllaba male repetita natum, delendum secundum illud τῶν. Minus bene ceperunt quae proxima praecedunt: [lin. 18.] ἀνθρώπων οὐδεὶς iungi non debuerant: interpungendum, δι' ὧν ῥέει ἀνθρώπων, οὐδεὶς ἔχει φράσαι: nam hinc distat, fluvii φράσαι τὰς πηγὰς, quod ex ipsius sententia [l. 23.] οὐδεὶς poterat Ἑλλήνων. φάσκει, inquit, ῥέων δι' ἐρήμου εἰς τῶν γεωργῶν Σκυθίων τὴν χώραν, qui iuxta hunc fluvium ἐπὶ δέκα ἡμερίων πλέον νίμονται: supra IV. 18. memorantur aliquoties οἱ γεωργοὶ Σκύθαι, quos Graeci, *Olbiopolitae*, adpellent *Borysthenidas*; ubi pro δέκα ἡμερίων legitur ἡμερίων ἑνδεκά. Nunquam Herodoto dicuntur nisi οἱ γεωργοὶ Σκύθαι. [non οἱ γεωργοὶ οἱ Σκύθαι.] C. 55. *Hyparcis* dicitur διὰ μίσην τῶν Νομάδων Σκυθίων ῥέων. Aliis similiter saepius opponuntur οἱ Νομάδες Σκύθαι, et οἱ γεωργοὶ, *Nomades* et *Georgi*: sic enim vocandi sunt etiam Graecorum interpreti. *Mela* p. 125. *Panticapes Nomadas Georgosque* determinat. P. 131. *vagi Nomades pecorum pabula sequuntur;*

atque ut illa durant, ita diu statam sedem agunt: colunt Georgi exorcentque agros. vid. Strabo VII. p. 478. c. et 479. a. [p. 311. ed. Cas.] ubi Georgi ἡμερώτεροι τε ἅμα καὶ πολυτελέστεροι νομίζονται εἶναι. VALCK. — At iidem, ἀροτῆρες, c. 17, 9. et 52, 11. S.

24. ἐς τὸ αὐτὸ ἔλας) Pulcre recorder τοῦ Αἰσίου τίλος Strabon. lib. XIII. p. 898. [pag. 602. ed. Cas.] distinctum ab eiusdem ἀρχῇ. Nihil tamen certius revocato, cui oculatus testis Dio Chrysostom. pondus addit, principio Orat. Borystheniticae. Herodot. VII. 127. ἐς τὸ αὐτὸ μέθρον τὸ ὕδωρ συμμίσγοντες: et lib. I. 202. Idem Chrysostomus de urbe Borysthene, κίτται δὲ πρὸς τῷ Ἰππάλει -- οὐ πολὺ ἀπὸ τῆς Ἰππολίου καλουμένης ἄκρας, nitidissime veterem et suae aetatis habitum civitatis explanans, et, quod Th. Gale non insuper habuit, Ἰππόλειω ἄκρην Arch. Vallaeque. Videri certe Orator posset ab Herodoto omnem eam descriptionem mutuatus, nisi liquido constaret ἀπὸ τῆς αὐτοφύας rei ipsum notitiam habuisse: optime in Diatriba Casaubonus. WESS.

26. Ἰππολείων ἄκρη) Hippolai promontorium. Genuinam nominis formam Hippoleo Latina iam dederant Valles, quae postea transiit in Ἰππολείων. Dionis Chrys. locus, Galeo citati, legitur p. 437. a. ubi ἡ Ἰππολείων καλουμένη ἄκρη dicitur esse τῆς χώρας ἐξ ἧς καὶ στήριον ὡς περ ἔμβολον, περὶ ἧς συμπέπτυνται οἱ ποταμοί: vocem posuit Herodoti, qui, τὸ μακρὺν, inquit, τῶν ποταμῶν τούτων, ἰὸν ἔμβολον τῆς χώρας, Ἰππόλειω ἄκρῃ καλεῖται. Sequentia Dionis firmant ἔλας in vicinis restitutum in Diss. Herod. pag. 99. Ut Ἰππολείω, ἰω, occurrunt et ap. Herod. Μενέλιος Χαρίλιος Ἀρκεσίλιος Ἀναξίλιος: sed, qui saepius est ἀρχαῖος, cur semel [II. 37, 26.] ἀρχαίως diceretur? VALCK.

27. ἰδὸν Μητροῦς) Multa pro delubro Matris ex religione Scytharum cultu Vir Celeb., oblitus Olbiopolitas Graecae fuisse originis, patriaeque religionis tenaces: ἰδὸν Δὲ μητροῦς relinqui in sede potuerat. Vide c. 18., e quo ἡ τῷ Ἰππάλει iustius erit. Sunt urbis incolae Βορυσθενίται c. 17. et 78. et seqq., quomodo et Arch., parum adiutus, hoc loco. L. Holstenius ad Steph. idem optaverat. In Dionis Chrysost. Orat. Borysthen. saepe Βορυσθενίται, cuius dispar sermo. WESS.

27 seq. ἐπὶ τῷ Ῥάνῳ) Versionis Vallae corrector [Gronov.] ad Hypanin; recte: sed tum scribi quoque debuit ἐπὶ τῷ Ῥάνῳ: ut IV. 18. οἱ εἰσιόντες ἐπὶ τῷ Ῥάνῳ. Sub montem habitantes εἰσιῶν dicuntur ἐπ' ὄρε: qui flumen accolunt, ἐπὶ ποταμῷ, Herod. II. 108. apud quem in istum sensum occurrunt ἐπὶ τῷ Ἰστρῷ ἐπὶ ποταμῷ Ὀσίρῳ ἐπὶ τῷ Μαρτύρῳ. Ubique reperientur similia: vulgatum in Pausan. p. 483. ἐπὶ τῷ Εὐρίπῳ, ἐπὶ τῷ Εὐρ. corrigit Graece perdoctus Fr. Sylburg. VALCK. — In Var. Lect. monere debueram ἐπὶ h. l. legi in ed. Wess. et superioribus, neque aliud e mssis adferri, eandemque scripturam in nostro etiam cod. F. obtinere; ἐπὶ vero primum in contextu (uti par erat) posuisse Reizium. Nihil autem permutatione istarum vocularum frequentius. S.

[29. τὰ ἀπὸ τούτων τῶν ποταμῶν) ἀπὸ idem fere hīc sonat ac si dixisset τὰ περὶ τούτους τοὺς ποταμούς. Similiter IV, 195, 21. τὰ ἀπὸ τῆς νήσου — εἰκέτα ἐστὶ ἀληθῆ. Sic fere etiam VII. 195, 7. τὰ ἰβούλοντο πυθίσθαι ἀπὸ τῆς Ἑρέτω στρατιῆς. S.]

CAP. LIV. [2. Παντιπάπης) Quem Panticapen hīc memorat Herodotus, cum nullum esse, nec umquam fuisse, contendit D'Anville loco cit. p. 579. Etenim Samaram fluvium, quem Bayerus esse Panticapen Herodoti existimat, longe ultra Hylaeam ultraque cataractas in Borysthenem influere. Danwillium Mannertus sequitur. Commodè vero Larcher in Indice geographico monuit, fieri posse ut non nisi in indicando amnis illius cursu erraverit Herodotus. Caeterum ad ipsas doctorum Virorum super hoc argumento disputationes, Lectorem remitto: neque nunc Hypacryn, aut Gerrhum, aut Hyrgin sive Syrgin fluvios moror, CAP. LV. LVI. et LVII. memoratos, de quibus iidem laudati viri alique Geographi consuli possunt. S.]

CAP. LVIII. 4. ἐπιχυλωτάτη) Unde ἐπιχυλωτάτη [in ed. Gron.] venerit, indictum; forte ex Mediceo, si quidem in Ask. idem. Ex Fabri ἐυχλωτάτη refingitur ἐπιχυλωτάτη. Poterat pari iure ἐπιχυλωτάτη, ob νομῆς ἐυχύλους, passiva succi plenissima in Clement. Alex. Paedag. I. p. 127. Ego vero addubito. Testatur, ex inspectis animalium visceribus, nam ut ἀναγομίνωσι, aliorum abductis, corrigatur, causae nihil, prohibetque Suidas; testatur, inquam, ex apertis

[ἀνογομένοις] potuisse de herbarum certa qualitate cognosci. *Succi plenissimae* si designarentur, earum virtus ac bonitas ex bonum palearibus, armorum crassitudine ac pinguedine spectari, citra sectionem aut alias in terras circumvectionem, abunde poterat. An ergo ἐπιχυλωτάτη, bilis plenissima et ad eam generandam aptissima? Ἐπίχυλος habuit hanc notionem, translata ad eos, quorum in pectore bilis intumescit: ὄργαῖς ἐπιχύλους Plutarch. dabit T. II. pag. 129. Talis Sophista Philagrus θιμύρατος καὶ ἐπιχυλωτάτος Philostrato, Vit. Sophist. lib. II. 8. p. 578. Talis Pan, πρῶτος τὴν ῥίνα καὶ τὸ ἐπιχύλον αὐτῆς λαίνων, Icon. lib. II. p. 828. Insuper dubio vacat, herbas huius Ponticae orae mire amaras fuisse, ex Ovidio, cuius ap. Portum. versus: [Tristia per vacuos horrent absinthia campos. Et alibi: Terraque de fructu, quam sit amara, docet.] praeterea varias regiones admodum biliosa generasse animalia. Aristoteles, quem mihi doctissimus Berglerus ostendit, in Naxo Πάντα τὰ τετράποδα tanta fellis copia instruit, ὥστε ἐκπλήττεισθαι τοὺς θύοντας τῶν ξίνων. Hist. An. I. 17. p. 24. Atque haec efficiunt, ut Aldi et aliorum ἐπιχυλωτάτη prorsus ne damnetur. Porti non dispar opinio, nec Reiskii olim in Miscell. Lipsiens., nunc ἐπιχυλωτάτη unice illi proba. WESS. — In editis postea Animadverss. locum hunc Reiskius intactum reliquit, puto quod in veteri scriptura, quam Wess. revocavit, adqueverit. S.

. Ibid. ἐπιχυλωτάτη πασίῳ ποτίῳ) In aliis est Editis ἐπιχυλωτάτη. T. Fabro tribuitur εὐχυλωτάτη a Gronovio, cui placet ἐπιχυλωτάτη. Neutrum admittit accuratior scribendi modus; cum in χυλὸς prima producat, vox Fabro recte scribitur εὐχυλωτάτη, in Epist. L. pag. 47. In Herodis Attici priori inscriptione versus est 24. Ἡ πόλις χυλῷ εὐαλδί χλωρὰ θύουσαν. Est mihi ad manum Ed. Herodoti Hervag. ad cuius oram vir doctus adscripsit, ἐπιχυλωτάτη videtur omnino legendum. Hoc rectum arbitror; aut, si quis ita mavelit, εὐχυλωτάτη, ut sic herbam dixerit, quae succum optimum praeberet. Vocem de oleribus aliisque fructibus medicus frequentat Siphnius Diphilus, cui opponuntur εὐχυλωτίρος et κακοχυλωτίρος apud Athen. II. p. 68. f. et corpori salubris malva dicitur εὐχυλος, p. 68. e. Proxima Herodoti, [lin. 5.] ἀνογομένοις δὲ τοῖσι κτήνεσι ἴσθι σταθμώσασθαι, ὅτι

τῶνδ' οὕτως ἔχει, partim excitat Suidas in Ἀνοίγει, et Ἀνογομένων interpretatur σχιζομένοις. De Socrate Alcibiades in Platonis Symp. p. 216. D. τὸ σχῆμα, inquit, Σειληνώδεις ἔξωθεν περιβέβληται - - ἔνδοθεν δὲ ἀνοιχθεὶς πόσης, οἴσθε, γέμει σφροσύνης: quae ex aliis eiusdem Symp. locis sunt explicanda. VALCK. — At sic non explicavit Vir doctus, cur, ad iudicandum quam sint εὐχυλοὶ herbae in illo terrae tractu, opus sit ut aperiantur pecora. Quare probabilior Weselingii interpretatio; eoque magis, quod in primas vocabuli literas ἐπχ. libri omnes consentiunt, nec vero ullo antiquitatis testimonio probari potest, vocabulum ἐπίχυλος, idem atque εὐχυλος sonans, in usu graeci sermonis fuisse. S.

CAP. LIX. 9. Ζεὺς ὀρθότατα - - καλεῖται Παπαῖος)

Non aliam, opinor, ob rationem Iupiter videri potuit Herodoto Scythis rectissime dictus Παπαῖος, nisi quod crediderit hoc nomine Scythis etiam patrem fuisse designatum. Homereum illud de Deorum Rege, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Philosophis etiam merito perplacuit, et Platoni, et, quos expressit Plato, Pythagoreis: Stobaei Diotogeni p. 332, 16. summus Deus dicitur χριστός διὰ τὸ εὐεργετικός τε ἡμῖν καὶ ἀγαθοδότης, ὅπως δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῷ Ἰωνικῷ ποιητῇ, (sic Timaeo quoque Locro dicitur in fine libelli:) ὥς κ' εἴη πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. vide ap. eundem Sopater pag. 312, 46. Dio Chrys. p. 556. c. Certe nondum articulate fantibus pueris Scythis sonus idem ac in Graecia primum excidit, utpote facillimus enunciatus, ἀπ, πα, παπα, quibus syllabis Patrem a balbutientibus designari statuerunt ab ultima hominum memoria Graeci. Recte grammaticus Aristophanes tanquam eiusdem generis προσφωνήσεις παιγνιωδιστέας consideravit voculas ἄππα, πάππα, μάμπα, τίττα, ἄττα, similesque apud Eustath. ad Iliad. ῥ. p. 1159. [1118. ed. Rom.] secundum quem ad Iliad. ε. p. 428. [565. ed. Rom.] pater non tantum Πάπας, Παπίας, Πάππας, sed et Πᾶς (imò Πᾶ) dicebatur, ut mater Μᾶ. [cf. Valck. ad Adoniz. p. 382.] Non vulgaria, linguarumque origines vestigantibus utilia, notavit H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 223. et seqq. In Aeschyli Suppl. legitur vs. 897. μᾶ, γᾶ: vs. 901. ὦ βᾶ γᾶς παῖ Ζεῦ. Scriperat in ora libri sui Scaliger: βᾶ, βασιλεύς, ut μᾶ, μᾶτερ. De veteri atque inde ducto recentiorum usu Pear-

sonus egit in Vind. Ignat. p. 345. Nonnulla dederat Io. Rod. Wetsten. in Epist. Origenis ad Afric. Tandem ex Arriani docet Bithyniacis Eustath. in Iliad. t. p. 429, 1. [pag. 565. ed. Rom.] Iovem Bithynis dictum Πάτερ: et ex his Herodoti, Scythis Πατρίων. Attigere etiam Spanhem. ad Calim. p. 129. et Wess. in Diodor. III. 58. VALCK.

10. Πατὴρ) Bithyni Iovem Πάτερ parili ratione invocant, Arriano ap. Eustath. auctore. ΘΕΟΥ ΠΑΠΑΙΟΥ in Lapide Persico, modo valeat Ampl. Cuperi (Epist. ad Lacrozium IX. p. 29.) suspicio. Convenit, qui Nostri in animo fuit, Homeri Πάτερ. Nullum profecto patris πατέρων ἀνδράων ὄνομα, vere Sopater ap. Stobaeum: nullum tribui Deo excellentius et grandius potuit. Haud annumero, quod nobis Christianis quotidie ore teritur iteraturque. ΠΑΤΡΙ ΑΜΜΩΝΙ, si non fallit arae inscriptio, in Indis iuxta annum Hyphasidem, Philostr. Vit. Apoll. lib. II. 43. Ex Livii Andronici Odyssea, Pater noster Saturni filie, servavit Priscianus lib. VII. p. 741. WESS.

12. Ἀπριμπατα) Lapidum epigrammata et Codicum numerus sic volunt. ΑPTIMΠΑΣΑ ex scripturae errore in Origene et Valla. Non repeto, quae viri doctissimi Sopin- gius, Kusterus, Alberti ad Hesychium. Indicandae Io. Schef- feri hariolationes Upsaliae Antiq. c. 8. p. 98., quibus Ἀπρι- πατα sive Ἀπρι πατα secatur, ut tota terra sit et Germano- rum Hertha; et Ἀπρι fit Πατρι, quia Iupiter Papaeus, cuius uxor terra. Satis est indicium. In Scythico Neptuni titulo discordiae amanuensium electionem moratur. Θυμ- μαράδας arripi, ubi libitum fuerit, ex illo potest dissen- su. WESS. — Qui etymologicas amat coniecturas, is largam seriem Scythicorum nominum, si minus usquequa- que certa ratione, ingeniose utique et erudite exposito- rum, reperiet in Commentatione inserta Additamenti ad Historiam Univers. ex Anglico sermone in Germanicum translata, Vol. III. p. 43 seqq. auctore F. W. Beer. S.

CAP. LX. 2. περί πατρῶν τῶν ἱερῶ) In Vallae Latinis apud omnia templa. Atqui nulla simulacra, nullas aras, neque templa Scythae, uti praescriptum, dedicabant, nisi uni Marti. Ἱερᾶ non hic fana, sed res sacrae sacrorum- que ritus sunt, qui iidem quotiescunque immolabant; non reticuit Laurentii peccatum Cl. Pauw. WESS. — Licet

templa et aedes diis consecratas non habuerint Scythae, possis tamen haud incommode cum Larchero τὰ ἱερά hic loca intelligere sacris faciundis destinata. S.

5. σπάσαι τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου) *Attracto capite lora-menti*, recte nostras L. Bos interpretatur Obs. Crit. c. 2. Permutantur phrases, σπάσαι τὸν χαλινόν, et ἀνελκύσαι τὰς ἡνίας. *Funis extremitas*, τὸ ἄκρον τοῦ δισμοῦ, Herodoto est ἀρχὴ τοῦ στρόφου. Euripides Hippol. vs. 772. Μουνυχίου δ' ἐπ' αἰκταῖς ἐκδήσαντο Ἰδακτὰς πλισμάτων ἀρχάς: *lortas funium extremitates* nuper explicuit vir eximius Ier. Marklandus, cuius Notas in Hippol. praeter cetera debemus elegantissimo Musgravio. ἀρχὴν σχοινίου dixit Diodor. Sic. I. pag. 109, 71. τὰς τῶν δισμῶν ἀρχάς, Lucian. T. III. p. 83. Optimo S. S. interpreti Marklando non poterat omitti *Lucaneum Act. Apost. x, 11.*, coelo demissum instar linthei σκινὸς τίσσαντες ἀρχαῖς δεδεμένον. Plato de Rep. X. p. 616. c. κατὰ μέτρον τὸ φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα τῶν δισμῶν αὐτοῦ τιταμίνα. Ista Lucae dimiserunt intacta Philologi: multa tamen saepe disputantur, de quibus nemo dubitat. In proximis [lin. 7.] vera Petavii et Reiskii est coniectura, περὶ ὧν ἱθαλι, Codicum etiam auctoritate munita. VALCK.

7. βρόχῳ περὶ ὧν ἱθαλι) Nitet oratio Ionum consuetudine, qua περὶ ὧν ἱθαλι idem atque περιέβαλε, sicuti ἀπ' ὧν ἱθαλι ἐωυτόν lib. II. 47. κατ' ὧν ἐπλάσαστο τὴν κεφαλὴν c. 85. et ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην c. 86. Plura Herodoti cultorem effugere nequeunt, Recte priscum περιὼν ἱθαλι eum in modum disiunxerunt Dion. Petavius, correcto quoque Vallae lapsu, ad Epiphanium p. 10. item Pavius et Reiskius. [conf. Gregor. Dial. Ion. §. 47. et ibi Koen.] Iam [lin. 9.] οὔτε κατηξάμενος nollem a Galeo vulgato praelatum: precum facta ante mentio est; οὔτε καταρξάμενος sublit, quoniam Graecorum in victimis constantissimum τὸ καταρξασθαι. Lege L. Küster. ad Comici Av. 960. et Valck. in Eurip. Phoen. vs. 576. Redibit similis verborum confusio c. 103. WESS.

CAP. LXI. 1. αἰνῶς ἀξύλον ἰούσης) Hinc Aelianus de Nat. An. XII. 34. Σκύθαι, ξύλων ἀπορία, αἵτινα αὖ καταθύσονται, τοῖς αὐτῶν ὀστέσις ἔψουσι. Mela II. c. 1. sub fin. Lignorum egentēs, ignes ossibus alunt: ignes sacros intelligit Is. Voas. ex Herodoto et Aeliano: conf. Salmas. in Solin. pag. 186. Ubi mox [lin. 4.] λίβεττας memorat ἐπιχωρήτους, μάλα τὰ Λαβίους

κητιῆρας προστιθέμενος: expectabimus qui nos doceat, quales isti fuerint Δέσβιοι κητιῆρες, mihi etiam aliunde ignoti. In *Athenaico* quidem Poculorum catalogo Δέσβιον etiam invenitur; sed, qua hunc usum adfirmat, auctoritas *Hedyli*, illa hac in re nulla est: vid. *Casaub.* Anim. XI. cap. 11. VALCK. — *Athenaeum* vide lib. XI. cap. 71. nuperae editionis, et *Animadv.* in *Athen.* Vol. VI. p. 206. Quod paullo ante [lin. 1.] ait ὧδε σφι --- ἐξυῖνται, alibi τοιούδε pro ὧδε dicere adsuevit. S.

4. λίβητας ἐπιχωρίου) In *Erratis* vir *Celeb.* [Gronov.] ἐς λίβητας scribi iubet, quod festinanti excidisse opinor: ego praepositionem, utique inutilem, nusquam in schedis animadverti. Fecisset quoque operae pretium, si *Mediceo* Λιβίοις quid indicetur, non celasset. Λίβια *Hesychii* nulli hic usui. *Lesbium*, genus vasis coelati, a *Lesbiis* inventum habet *Festus*; Δέσβιον ποτηρίον ἰδὸς *Athen.* lib. XI. p. 488. A. WESS. — Licet paullo post dicat Scriptor ἐς τούτους ἐμβάλλοντες, tamen et hic eidem praepositioni esse poterat locus. Itaque quum *Reizius*, *Gronovii* monito obtemperans, sic edidisset, ἔπειτα ἐμβάλλουσι, ἣν μὲν τύχῳσι ἔχοντες, ἐς λίβητας ἐπιχωρίου, eadem scriptura, me imprudente, in nostrum exemplum propagata est. Et in *Var. Lect.* adnotavi quidem, ἐς h. l. a nostro ms. F. abesse: nunc vero demum animadverto, nullo in codice voculam illam legi, recteque *Wesselingium* cum superioribus omnibus ἣν μὲν τύχῳσι ἔχοντες λίβητας ἐπιχωρίου edidisse; et sic in nostro contextu rescriptum velim, quemadmodum cautior *Schaeferus* etiam edidit, quum *Reizium* *Borheck* esset secutus. S.

8. ἐς τὰς γαστέρας) Sunt in *Aeliani* Nat. An. XII. 34. hinc derivata. In pellibus coquendi morem Arabes *Bedui* nos probasse *Cl. Reiskius* significavit; *Scotos* olim etiam *Barnesius* ad *Euripid.* *Cyclop.* vs. 359., et hunc usque in diem *Tartarorum* plures *Ampl. Nic. Witsen* in *Tartariae* *Descript.* p. 659. WESS.

[14. τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχων ἀπαρχάμενος etc.) *Carnium* et viscerum proscicias deo oblatas ante se (nescio an in ignem) proiicit. conf. III. 24, 13. Aliud est κατὰρχισθαι cap. 60, 9. quod fit priusquam mactatur victima; aliud nunc ἀπαρχισθαι, mactatâ et coctâ victimâ. S.]

15. τὰ δὲ αὖτις πρόσβατα) Generale quadrupedum priscis no-

men. Πρόβατα, πάντα τὰ τετράποδα Ἡρόδοτος Δ'. Scholiastes San-Germ., et Iliad. ξ'. 124., Galenus in Hippocr. περί Ἀφθρ. p. 589. et sic in Mysis enepissime, ubi passim oves vertunt. WESS.

Ibid. καὶ τὰλλα πρόβατα) Et alias oves, tum praecipue equos: ista dedit corrector antiquae versionis. Optime dederat Valla: immolant autem tum alia pecora, tum praecipue equos. Veteris usus et Hippocratei medicus immemor [Gronovius, medicam manum versioni Vallae adhibere parum felici subinde successu conatus,] haec quoque voluit mutata. Τὰ ἄλλα πρόβατα sunt, quae dicuntur in vicinia τὰ ἄλλα ἱεῖα, et τὰ ἄλλα τῶν κτηνίων, uti legit Valla, cui concinit Cod. Arch. Veteribus utique quaevis pecora, inter edendum etiam quatuor pedibus προβαίνοντα, πρόβατα dicebantur. Eam in rem haec etiam Herodoti advocat Eustathius in Odys. κ'. pag. 384, 14. [pag. 1649. ed. Rom.] et multa tradit, aliunde ignota, ex Aristophane Gramm. ad Iliad. λ'. p. 828. [pag. 877. ed. Rom.] Herodotus VII. 171. λμῖν τε καὶ λοιμὸν γίνεσθαι καὶ αὐτοῖσι καὶ τοῖσι προβάτοις. Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 356, 29. χεῖματα καὶ πρόβατα διηπάκασιν. vid. Foesii Oecon. Hippocr. voc. Πρόβατα, Spanhem. in Call. Hymn. Apoll. vs. 51. VALCK.

CAP. LXII. 2. τῷ δὲ Ἀρῆϊ ὧδε) Ex scriptis codicibus, quod vir doctus [Reiskius] voluit, interpunxi scripsique, τῷ δὲ Ἀρῆϊ ὧδε κατὰ νόμους etc. [Olim κατὰ νόμους prisco ritu intellexerat Valla.] Fuit Scythia in praefecturas descripta, quibus singulis suus νομάρχης c. 66. Hos per regionis tractus dispersa ἀρχῆια erant [curiae, comitia, loca ad quae populus conveniebat] et sarmentorum strues, mirae longitudinis et latitudinis, quarum neutram sollicito. Nonne tamen inconmodum et otiosum, [lin. 5.] tribus stadiis congeriem istam [altitudinem istius congeriei] fuisse minorem, adscribere? Quis tam alte eductum cumulum expectare posset aut suspicari? Videtur omnino certus pedum cubitorumve modus, quo minorem illam exaggerationem scripserat, deficere. Sic D. Petavius ad Epiphan. p. 101. a quo non dissentio. Adde Reiskii de hac prodigiosa struice iudicium Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 105. WESS. — Suspiciari possis, ὧς δὲ σταδίου ἔλασσαν scripsisse Herodotum: sed et hoc incredibile, ad tantam fere altitudinem

Herodot. T. V. P. II.

Q

evectam esse immensam illam struem, in terra potissimum quae ligno carebat. Caeterum de cultu isto, quem ad Martem deum Herodotus refert, consuluisse iuvabit quae auctor Commentationis illius, quam supra ad cap. 59, 12. laudavi, §. 121. p. 72. disputavit. S.

2. κατὰ νόμους) Dum vertunt, prisco ritu [ut Valla,] vel legitimo ritu, [ut Gron.] ad eundem offendunt lapidem, ad quem saepius interpretes in rebus Aegyptiacis: multos indicavit errores Leopard. Em. VII. c. 18. Κατὰ νόμους scribi debet, et converti, in singulis nomis, sive praefecturis. Sunt nobis multo quidem notiores νομοί, praefecturae, in quas divisa fuit Aegyptus; neque tamen dubito quin hic Scythiae nomi designentur. Ut in Aegypto nomi suos habebant Praetores, quos Νομάρχας adpellant Graeci, sic se rem in Scythia habuisse vel ista demonstrant Herodoti c. 66. Ἀπὸ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου ὁ Νομάρχης ἐκαστος ἐν τῷ ἑωυτοῦ (sic lego:) νομῷ κερᾶ κρητῆρα οἶνου, αἶψ' αὖ πίνουσιν τῶν Σκυθίων ὅσοις etc. Quae hic sequuntur ap. Herod. [lin. 4.] Φρυγῶν Φάκελοι συνενίαται, sine Scriptoris nomine leguntur in Etymologico M. pag. 599. 23. parenti suo tributa ap. Eustath. ad Iliad. η'. p. 566, 17. [pag. 689. ed. Rom.] ubi vocem Φάκελοι [Φάκελλοι scribens] litera onerat superflua. μέγαν Φάκελον ξύλων dixit Eurip. Cycl. vi. 241. Fasces virgarum, Φακέλους βάβδων, Herod. IV. 67. Φακέλους ὕλης ἀγρίας, Thucyd. ap. Ammon. in voc. Φάκελος. VALCK.

9. ὑπὸ τῶν χιμῶνων) Cl. Ravius ὑπὸ χιόνων. Receptum, ipsas nives suo ambitu complexum, probatius. Fortasse non deerunt, quibus [lin. 10.] ἐπὶ τούτου δὴ τοῦ σηκοῦ blandietur. Ego Scholion censeo: mox iterum ἐπὶ τῷ ὄγκῳ τῶν Φρυγῶν. [At suspicari licet, vocabulum hoc ex posteriori loco in superiorem a nonnullis fuisse translatum. De voc. σηκός vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium cap. 19.] Qui autem gladii olim Scythia cultus, idem Hunnis. Ammianus lib. XXXI. 2. p. 673. Nec templum apud eos visitur aut delubrum - - -: sed gladius barbarico ritu humi figitur nudus, eumque ut Martem - - - colunt: ubi docte et copiose Lindenbrog. et Vales. Id observo, καὶ δὴ καὶ τοῖς ὄν [lin. 13.] acinaces, quos singulos in regionibus depositos plus venerabantur, quam ceteros suae nationis deos, monstrare. Quae, uti vera sunt, prohibent omnem verborum novationem. WESS.

10. ἀκινάκης) Martis bellive symbolum, Scythis cultum. Ensem nihil habebant causae cur riderent Graeculi Romanique, rudes lapides et ligna male dedolata pro Deabus amplexantes; vide Luciani Iup. Trag. T. II. p. 690. Brodae Miscell. V. c. 6. Melae verba dedit Salmas. in Solin. p. 188. Apud Suidam [et Etymologum p. 48, 31.] ex Herod. profertur Ὠκινάκης, et τὸν ὠκινάκην. ὁ ἀκινάκης contrahi potuit in ὠκινάκης: qualia sunt et apud Nostrum plurima. Paulo post [lin. 13.] Vallam legisse suspicabatur Io. le Febvre, καὶ δὴ καὶ τὸ ὦδ' ἔτι πλείω θύουσι ἢ τοῖσι ἄλλοισι θεοῖσι: quae mihi quoque vulgatà multo melior videtur lectio. VALCK. — Vulgatam percommode Wesselingius defendit. S.

24. τὰ ἄλλα ἀπέρξαντες ἱεήια) Per sane tritum in Musis ἀπέργων, usu longe diverso. [pro communi ἀπίργων.] H. Stephan. Thes. App. p. 484. „Ἀπέργω, ab ἔργω significante facio. Affertur ex Herodoto ἀπέρξαντες ἱεήια ἄλλα, pro ubi cetera sollemnia confecerint.“ Amplius nihil. Neque ego prospicio, si menda desit, quae melior adsumi notio queat. Placuit Cl. de Pauw ex Steph. margine ἀπαρξάντες, quo ad ἑξάρματα veterum, cum particulae intersectorum corporibus desecabantur, relato, vertit, et dein alias victimas mutilantes abeunt: ad sententiam non male. Verum sermonis obstat consuetudo, qua ἀπαρξάμενοι τῶν ἱεῶνων lib. III. 24. IV. 62. [voluerat puto Vir doctus „qua oportebat ἀπαρξάμενοι τῶν ἱεῶνων, coll. ΠΙ. 24, 13. IV. 61, 14.“] Homer. Od. Γ'. 446. Sunt et aliena ἑξάρματα, sicuti a Criticis explicantur ad Apoll. Rh. IV. 478. Equidem, si quid in voce maculae, ἀπαρξάντες h. e. ἀποκόψαντες, amputantes et mutilantes, praeferrem. Vid. Iliad. Π'. 116. et hoc Synesii Provid. pag. 118. B. Ἐξίσταται δὲ τις Σκύθης τὴν κοπίδα σπασάμενος, ὡς ἀπαρξάμενος τῆς ἀνθρώπου τὴν κεφαλὴν. At ea hario-latio. Iustum est κίεται, [lin. 25.] siquidem κίεται, et eius moduli alia pleraque, in his libris numerum dant pluralem. Lucianus, modo is auctor Astrologiae et D. Syriae, ab Ionum eo more descivit. Confer Cl. Reitzium ad Deam Syriam c. 32. WESS. — Non sollicitandum videtur ἀπέρξαντες, licet nunc longe diversa atque aliàs notione accipiendum hoc verbum. ἔρξα (sive a praes. ἔρξω, sive ἔρδω, sive potius ab inusitato ἔργω derives, unde praet. med. ἔεργα) vim habet praeteriti temporis verbi ἔρδω, et feci

significat. Quare, ut *θύσιας ἔρδειν* est *sacra facere, victimas caedere*, I. 131, 7. coll. 132, 6. utque apud *Hesychium* Ἐρξον, θύσον, legimus; sic ἀπέρξαντες τὰ ἱερήα (praepositione ἀπὸ in compositione verbi ea notione accepta, de qua ad II. 40, 15. dictum) commodè significabit *postquam caedendarum reliquarum victimarum finem fecerunt. S.*

CAP. LXIII. [1. οὐδὲ δὲ οὗτοι οὐδὲν νομίζουσι] *Valla*: *sues pro nihilo putant. Gronov*: *sues nihil morantur. Rectius H. Steph.* in ora: *suum nullus est illis usus.* Sic enim νομίζιν *Nostro* idem est atque χεῖνται, *uti*: et aliàs quidem cum accusativo casu aut cum infinitivo construitur, sed et cum dativo casu, ut Φωνῇ νομίζουσι *Σκυθικῇ, sermone utuntur Scythico*, IV. 117, 1. S.]

CAP. LXIV. 7. καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς) *Bona* sunt, non infitiente, qui ante mutaverat, *Reiskio*. Legitimum praeterea ἔκτελει *Codicum* auctoritate, tum maxime *σαρκίσας*, [lin. 8.] a quo vim, modis illatam variis, *Pollux* arcet: *Ἡρόδοτος δὲ, Σαρκίσαι, τὸ τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφελὼν.* Quae, cum *Grammaticus* omnium versetur manibus et *Iungermann* exstet admonitio, latere potuisse, mirum accidit. *Aem. Portus* a veritate proxime afuit, ὀργάσας itidem [lin. 9.] ex futili ὀργίσας fingens. *Suidas*, Ὀργάσας, καλὰξας, ex *Glossis*, ut opinor, *Herodoteis*, unde gemina in *Lexic. Timaeus*. Melius tamen schedarum ὀργάσας, unde originem ὀργίσας accepit, ex ὀργάω. *Ruhnkenius* ad *Timaeum* p. 130. praeclare. *Scythicum* institutum sic auctor inter *Fragm. Pythagorea* explicat p. 713. τοὶ δὲ Σκύθαι καλὸν νομίζοντι, ὅς ἀνδρα κανὼν, ἐκδίρας τὰν κεφαλάν, τὸ μὲν κόμιον πρὸ τοῦ ἵππου φορεῖ. Cui scriptori κόμιον, qua forma προκόμιον alii, pars est pellis, capiti detractae, crinibus vestita, quae *Nostro* χειρόμακτρον, *mantile*. Atque haec paucis: nam ut doctorum in coniecturas grasser, nec libet, nec licet. Mutata *Vallae* et aliorum Latina sententiam habent sinceriores. WESS.

8. σαρκίσας βοὸς πλευρῇ) *Perperam Latine vertunt, aut etiam tentant.* Si quid novandum, scriberem, σαρκίσας: quod esset a σαρκῶν, sicut vicinum ὀργήσας ab ὀργῶν. Vide *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 130. et *Wesseling.* *Diss. Herod.* p. 155. Horum loco frequentiora sunt ὀργάζιν et σαρμάζιν: hoc notat *carnem detrachere*, et *Herodoteum* verbum (scriptum

ibidem quoque *σαρκίαι*) Pollux exponit τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφελῖν, II. 233. Scythæ bovis costa carne detracta corium manibus subigit, atque emollito utitur tanquam mantili: *σαρκίαις βοῶς πλευρῇ δίψῃ τῇσι χερσὶ, ὀργήσας δὲ αὐτὸ ἄτε χαμόμακρον ἔκταται*. Ἀποσκιθίζειν, *pellem detrahere*, cum his comparat Salmas. in Solin. p. 827. VALCK.

CAP. LXV. 3. πᾶν τὸ ἔνερθεν τῶν ὀφρύων) Haud inconcinnum τὸ ἔνερθεν Cl. de Pauw. [qua quidem novatione nil opus.] Calvam Scythæ purgabant, ut poculum esset, non quod infra supercilia. Eadem tamen, ubi nihil mutet, sententia. Serra postquam abscederant quod infra supercilia, expurgabant capitis calvam: *ἐκκαθαίρει* non spectat proxima, sed κεφαλᾶς aut κεφαλῇ. Barbaram consuetudinem (ad Hunnos, Langobardos, Avars, Bulgaros tramissam) habet Strabo lib. VII. p. 460. [p. 300. ed. Cas.] atque alii, de quibus c. 26. WESS.

11. πόλεμον προσεθήκοντο) Vindob. προσθήκοντο venit in Abreschii coniecturam. Conveniret πένθος μέγα προσθήκοντο lib. VI, 21. nisi προσεθήκοντο plures illic schedæ: par discordia in Thucydidis ἔχθειν οἱ προεῖτο lib. VIII. 85. Laudo tamen. Mox hiulca esse verba, explendaque, οἱ δὲ οἱ συγκαίρουσι, ταύτην τὴν ἀνδραγαθίαν λείσσαντες opinatur Reiskius. Quo semel admissio consilio, veterum commentariis inculcari plura possunt et prorsus arbitraria. Ego cum Gronovio facio. WESS. — Nempe, pro olim vulgato λέγεται, recte Gronov. λέγοντες ex msto recepit: nec turbare nos debet pluralis hic numerus, quamvis praecesserit singularis ἐπὶ λέγει, et ὥς οἱ. Sic enim frequenter Herodotus a sing. ad pluralem transit, et vicissim: quemadmodum paullo ante, ποιεῖν δὲ τοῦτο — — — καὶ ἦν ἐπικρατήσῃ. Multo autem commodius, me iudice, progreditur h. l. oratio deleta τὴν articulo, qui post ταύτην olim erat intersertus. S.

CAP. LXVI. 6. οἶνδος δὲ οἶν etc.) Mela fere convertit II. c. 1, 108. Ut quisque plures interemerit, ita apud eos habetur eximius; ceterum expertem esse caedis inter opprobria vel maximum. Qui plurimos interfecere, [lin. 8.] οὕτω σύνδυο κύλικας ἔχοντες πίνουσι ὁμοῦ. Sequentia Melæ verba tentat Salmas. in Solin. p. 192 seq. ad Herodotea accommodare, quibus bibisse dicuntur duobus poculis iunctis, quas combinata tenerent. Ita loquebantur Graeci, dicentes σύνδυο;

σύντρεις, σύμπαντες: neque enim cum Criticorum infelicissimo Sam. Petilo ad Legg. Att. p. 358 seq. sollicitarem *Hyperidis* verba apud *Harpocrat.* in Συμμορίῃ· σὺν πέντε καὶ ἑξ τριημεροῦν. Ego, inquit *Demosth.* contr. Mid. p. 362. ἐτρημέραρον, ὅτι σὺνδυσ ἤμεν οἱ τριημέραροι, quum bini communi sumtu triremem instruebamus. σὺνδυσ ἰδοῦσι χορηγίῳ, archonte *Callia*, secundum *Aristot.* in Schol. ad *Arist. Ran.* vs. 406. *Machon Athenai* VIII. p. 337. D. καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν εἰκαῖν σὺνδυσ. Idem adhibent *Plato T.* III. p. 282. E. et *Xenophon* p. 222, 2. σὺνδεις καὶ σὺντρεις est apud *Lucian.* T. III. p. 506. et *Iamblich.* de Vit. Pyth. p. 82. Κατὰ δύο et κατὰ τρεῖς adhibentur eodem sensu. VALCK. — σὺνδυσ κύλικας ἔχοντες, iuncta bina pocula habentes interpretatus sum praeuentibus doctis viris. Nunc, perpensis aliorum auctorum locis a *Valck.* citatis, nil aliud dixisse *Noster* videtur, nisi bina pocula singuli habentes. S.

CAP. LXVII. 1 seq. μαντιεύονται ῥάβδοις ἰταίῃσι)

Non nescio, quid pro vetere ἰταίῃσι adferri queat. Placet msstos duces sequi. Ligna ἰτλίνα habet *Theophrastus Hist. Plant.* lib. V. c. 4. et alibi. Vaticinandi Scythicum hoc genus ex *Herodoto* attigit *Schol. Nicandri Ther.* vs. 612. aliarum nationum ῥαβδομαντία non neglecta. Fuit enim plurimis per orientis occidentisque plagas similis divinatio. De *Chaldaeis* *Propheta Ezech.* c. xxi, 21. ubi ill. *Grotius* erudite, et *Ed. Pocockius Specim. Hist. Arab.* p. 328. Adde, quae *Casaubon.* in *Strabon.* lib. XV. p. 1065. [p. 753. ed. Cas.] *Lindenbrogius* ad *Ammian.* lib. XXXI. 2. et *Bulengerus Divinat.* lib. III. 26.; et nihil desiderabis amplius. WESS.

7. Οἱ δὲ Ἐνάριες, οἱ ἀνδρόγυνοι) Nisi codices copulam inducerent, scribi cum viro docto [*Gronov.*] οἱ καὶ ἀνδρ. potuerat. Ἐνάριες etiam lib. I. 105.; ubi *Ἑκλή* eorum νοῦτες, cur hic ἀνδρόγυνοι effeminati et molles, clarissime exponit. Statim *ερίχα* [lin. 9.] bene habet, offertque virgulae divinatoriae, a *Vallemontio* et vulgi credula superstitione mire laudatae, quoddam genus. Credulitatis enim superstitionis propagines laete semper surgunt, et ab radicibus everti renuunt. WESS.

7. καὶ οἱ ἀνδρόγυνοι) *Enaries*, qui sunt androgyni; *Valla* legit itaque, quod et *H. Steph.* animadvertit: Ἐνάριες, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι: atque ita cepit ista *Iac. Tollius* ad *Longin.* p. 163. ubi multis pertractat *Longino* visum αἰμίματος τι

τοῦ Ἡροδότου, θήλειαν νοῦσον, I. 105. adpellantis, ut opinor, quod Faber et Boileavius putabant designari, nempe τὰ γυναικεῖα: sive αἰμορροΐδας, forsan velut in mulieribus μηνιαίας. Hoc statis temporibus recurrente fluxu debilitati fiebant εὐνοῦχοι, et ἀνδρόγυνοι, sive ἡμιάρβητες, et, ut in gripho veteri dicuntur, ἄνδρες οὐκ ἄνδρες. VALCK. — Vide ad I. 105, 15. et 18. notata. S.

CAP. LXVIII. 9. διπλασμένος) Schol. in Aristoph. Ecclesiaz. vs. 1082. μέσος εἰλημένος, bene, sicuti c. 94. *Iusiurandum per solum regis* hinc abiit multorum in commentationes, etsi apud Scythas nullum. Ἰστίνην, Vestam, regiosque Lares, [τὰς βρασιληίας Ἰστίας, lin. 5.] in intimis regiae penetralibus coli solitos, deierantes adpellabant. Παρὰ πᾶσι σχιδὸν ἀνθρώποις ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις sollempnis ea religio erat ap. Diodor. lib. V. 68. Scythae Vestam inter numina locarant, Ἰστίνην τὴν Σκυθίων βασίλειαν dictitantes infr. c. 127. Vallae Latinis error debetur. WESS.

16. καταδήσῃσι ἐπισηκῆται) Athenis atque alibi quorundam criminum in iudicio convictos manebat ὁ δεσμός. Variis enumeratis, ἅπασιν, inquit, Demosth. contr. Timocr. p. 453. οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι δεσμὸν προλίσκοντι· ὁ δὲ σὸς λιτῦσθαι δίδωσιν. Xenoph. Ἀπομν. I. p. 419, 3. κατὰ νόμον ἐξιῖναι παρανομίας ἐλόντι καὶ τὸν πατέρα δῆσαι. Vel ista sola monstrant, qua figura loquendi Καταδῆσαι ponatur pro καταδικάζσαι, convictum condemnare: sunt eximie iudicis ista, καταδικάζσαι, et ἀπολύσαι, absolvere. Antiphon frequenter opponit ἀπολύσαι et καταλαβεῖν, p. 119, 34. p. 123, 43. 126, 37. ἀπολύσιμον et καταλήψιμον, 129, 4. Similiter apud Herodot. hic opponuntur, ἣν μὲν καταδήσῃσιν ἐπισηκῆσαι - - ἣν δὲ ἐπολύσῃσι: atque ita lib. II. c. 174. ὅσοι μὲν αὐτὸν - - ἀπίλυσαν μὴ φῶρα εἶναι, et ὅσοι δὲ μιν κατέδησαν φῶρα εἶναι. Reiskius utroque loco κατέδησαν scribendum opinabatur: si fori non habebat Graeci perspectam rationem, illud tamen noverat, καταδῆσαι et ἀπολύσαι etiam in aliis rebus opponi velut contraria: in Magicis defigere καταδῆσαι, defixum liberare atque absolvere dicebatur ἀπολύσαι: de captivis legerat adhibita ἐλευθερῶσαι et καταδῆσαι. Si placebat adeo καταφῆσαι et κατέδησαν, cur non in vicinia scribebat etiam ἀπεφῆσαι et ἀπίφθησαν? Quae tandem isthaec est sincera quaevis incrustandi voluptas? Nonnunquam tamen con-

iecturas proposuit, quibus multa redimittit incogitanter atque ita scripta, ut Doctorum hominum non satis illum reverentem esse adpareat. VALCK.

CAP. LXIX. 2. ἄμαξαν καμάρης) An hinc, Καμάρης, δέσμης, Hesychianum? Hoc si illud fonte manavit, de insolentiore structura nulla amplius querela: apta erunt et nexa πλῆσσι καμάρης Φρυγῶν fascie cremiorum. Haec Cl. Abreschius Dil. Thucyd. p. 243.; cui nullus refragarer, modo de vocis usu omnia essent liquida. Καμάρας in curribus novit Herodot. lib. I. 199. et ex eo Polux. Καμαρωτὸν ἄμα Athenaeus lib. IV. 7. [p. 139. f. ubi, quae fornicata carpenta in lat. vers. nominavi, potueram cum Casaub. in Animadv. tectos currus dicere.] Quo de curruum genere erudita plura T. Hemsterhusius ad Comici Plut. p. 369. ἀμάξης καμάρην longe vulgato praeferebat; Hesychii καμάρα, quae vera magni viri emendatio, ἡ ἐκ τῆς ἀμάξης σκηνή per hic accommodata. Equidem, si quid mutandum, huc irem; quamquam, ut quod sentio, dicam, καμάρης vox, damnata a Codicibus, irreptitia videtur. Mox ἐμπέδῃσαντες [lin. 3.] probum, et στομάσαντες idem ac Φιμάσαντες, os obturantes, sicuti ad supplicium trahendis solebat. Conf. Schottum ad Append. Prov. Vatic. p. 273. WESS.

2. ἄμαξαν καμάρης) Dabit forsitan olim Codex scriptus ἀμάξης καμάρην, quod placebat Hemsterhusio ad Schol. in Arist. Plut. p. 369. Quod vir Clar. ex Hesychio Καμάρης hic interpretatur δέσμης, ut dici censeatur ἄμαξα sarmentorum impleta fasciculis: primum cuperem edoceri, quo modo fascis sarmentorum dici possit καμάρη Φρυγῶν; unius Hesychii perexigua est in talibus auctoritas; deinde qualis fascis ille fuerit ἀμαξοπλήθης? Sarmentorum fascies Herodoto quoque sunt Φρυγῶν Φάκελοι c. 62, 4. Φρυγῶν δίσμαι Hesychio, in Ἀγκυλίδες, ut alibi δίσμαι δραγμάτων. δίσμας διαντικῶν λόγων dixit Aristot. apud Dionys. Halic. T. II. p. 163. In proximis, [lin. 3.] ἐμπέδῃσαντες τοὺς μάντιας καὶ χίρας ὀπίσω θήσαντες, variabunt forte Codd. utitur certe Valla eodem verbo, quo supra c. 60. in istis ἐμπροσθισμένον τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Σμυποδίσας redditur συνδῆτας τοὺς πόδας, in Schol. ad Aristoph. Ran. vs. 1560. συμποδίσαντες χεῖρας τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὰν, Plato de Rep. X. p. 615. E. Sed Herodotum est ἐμπέδῃσαι,

pro πῖδαις ἐνδῆσαι, compedibus constringere. VI. c. 23. Scythien Hippocrates πιδῆσαι - - ἐς Ἴννον πόλιν ἀπέπειψε. Homericum Aeschylus alique adhibuere. VALCK.

CAP. LXX. 1. "Ορκία δὲ ποιῶνται Σκύθαι ὧδε) Ubi de Scythis Melu II. c. 1, 112. Sauciant se qui paciscuntur, exemptumque sanguinem ubi permiscuere degustant; illustrat Is. Voss. barbaris gentibus usitatum morem, duo tractans Herodoti loca, hunc quidem altero felicius; nam docte corrigit in his, τὺψαντες ὀπίεσι ἢ ἐπιταμόντες μαχαίρῃ σμικρὸν τοῦ σώματος: sed minus bene interpretatur ista e lib. I. c. 74. ἐπιὰν τοὺς βραχίονας ἐπιτάμωνται ἐς τὴν ὁμοχροῖν, τὸ αἷμα ἀναλείχουσι ἀλλήλων. Verae interpretationis vocis ὁμοχροῖν, quam dedit ad Aesch. Socrat. [III. 15.] vir doctus [Horreus], auctor est Mer. Casaubonus in Notis ad istum M. Antonini [IX. 3.] locum, quem ultimum excitat: Postquam brachiorum summam cutem secuerunt, mutuam sanguinem delingunt: ad haec nostrum ille locum commode comparat; sed ad Antonini sui ἀνικάρδιον aptius composuisset Theocritea ex Eid. I. 35. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτὰς. Eurip. Hec. vs. 241. οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσι μου. Lucian. Nigrino §. 36. ἄκρον μὲν ἐπιπλῆγδην ἄπτεται, βαθύαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν οὐ δὲ ἄπτεται ταῦτα τῆς ὁμοχροῖας. Quod illic τὴν ὁμοχροῖν, summam cutis superficiem, hic vocat Herodotus σμικρὸν τοῦ σώματος: ad quem praeter Vossiana conferri possunt verba Posidonii ap. Athen. II. p. 45. F. VALCK.

4. τὺψαντες ὀπίεσι) Placet ὀπίεσι Vossii ad Melam lib. II. 1. et Hemsterhusii in Polluc. X. 141.; nam rescripta, valida minus sunt, nec vocabulo lucem adspargunt. "Ορκίας et ὀπήτιον servavit Pollux, ὕπας quis tandem? Lucianum Toxar. c. 37. in ipsa re Nostro ferme consentire, praeter alios Hutchinson ad Cyri Ἀναβ. p. 127. non oblitus fuit. WESS.

CAP. LXXI. 7. ἀνήθου) Si darent Codd. formam restituerem ἀνήθου, quibusvis usitatam, etiam Poëtis, Alexidi, Eubulo, Theocrito, Moscho. Suos etiam mores dialecto saepe sequentes Lacones lenius tamen σ litterae θ supponebant; molles Iones non item, quantum memini, in talibus; nam ἴσχυρός et similia diversi sunt generis. VALCK. — Ἀνηθον h. l. cum Valckenario Schneiderus in Lexic. crit. anethum interpretatur, quod alias ἀνηθον vel ἀνηθον. Larcher

rum *Valla*, cuius versionem *Wess.* tenuit, anisum intelligit, quod rectius *άνισον*: pro quo quidem apud *Athen.* IX. 371. d. *άνησον* scribit vetustissimus codex, quemadmodum apud Nostrum h. l. *άνήσον* dant mss. *Pass. F. Pa. Pc.* Quare optioni locus est: utriusque quidem plantae aromaticum semen. S.

11. *τείχας περικείμενται etc.*) Transilierunt haec librarium oculi *Florentiae* atque alibi: occasionem dedit *ἀποτάμνονται*. Nollem *βραχίονας περιτάμνονται* explicitum de *amputatis brachiis*, ut omissorum caussa defenderetur. In *Scythico* luctu *convulnerarunt et inciderunt brachia* ad sanguinem eliciendum, quod *περιτάμνισθαι*. Nihil aliud. Vide lib. VI. 59. *WESS.*

15. *ἐς τοὺς πρότερον ἦλθον*) Additamento *Arnaldi* ὡς οἱ ἐς τοὺς πρ. carere possumus. Verti satius fuerat, illi vero eos comitantur, ad quos prius venerunt. Quod porro [lin. 18.] καὶ ἐν ταῖσι ταφαῖς εἰσι corrigit, laudare non debeo. Posuerat *Herodotus* in *Gerrhis* regum sepulcra, repetitionis ratio nulla: praesertim cum *Codd.* commodi quid et opportuni repraesentent ἐν τε τοῖς ἔσχατα κατοικημένοις --- καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, inque ultima incolentibus adsunt --- et illis in sepulcris. *Valla* id habuit, superioribus bene congruena. Non abludit ex lib. I. 104. τοῦτο δὲ παραμιβομένοις, εἶναι ἐν τῇ Μηδικῇ. Vide et *Elsneri* Schediasma p. 55. *WESS.*

15. οἱ δὲ σφί ἐπονται, ἐς τοὺς πρ. ἦλθ.) Plures novi, qui ad haec adhaeserint; mihi non videntur obscura, neque adeo corrigenda. *Scythae* οἱ *Βασιλῆες*, Regum funera curantes, rite compositum cadaver curru devehebant ἐς ἄλλο ἔθνος. Ad quos primum venissent, hi soli τοὺς *Βασιλῆους* sequuti, cadaver per singulas gentes circumductum, cum illis adeoque, *Gerrhos* usque prosequerantur: ταφὰς τῶν βασιλέων ἐν Γέρμοις εἰσι: leguntur ista paulo superius. Quae vero sequuntur verba, ἐν Γέρμοις ἔσχατα κατοικημένοις εἰσι τῶν ἰθύνων τῶν ἀρχόντων, καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, illa mihi quoque videntur ut visa fuerunt mendosa *G. Arnaldo* Animadv. p. 164. Libenter auctori suo relinquimus vulgatorum explicationem, quam dedit *Iac. Elsner* in Schediasmate Crit. c. vi. Primum suspicor e proximis syllabis οἰσι male fuisse repetitum εἰσι, nisi natum sit ex τιβῖσι: hoc, vel Ionico τιβίαι, suo loco reposito, nihil in his desiderarem, si sic scripta

legerentur alicubi, in Γέρροις, ἑσχατα κατοικημένοις τῶν ἰθίων τῶν ἄρχουσι, τιθείας (τὸν νέκυν nempe) ἐν τῇσι ταφῇσι. Aut fallor, aut sequentia talem poscere videntur lectionem. VALCK. — Equidem *Wesselingium* probō. S.

21. ἡνὶ καταστυγάζουσι) *Laurentii palliis contegunt* exploit *Portus* et uberius *Georg. Arnaldus Animadv.* c. 30. Vide et lib. II. 96. et *Dion. Chrys. Or.* XIV. p. 219. ad haec *Herodotea* alludentem. *Barbarus* contumulandi mos, etsi *Scythae*, in sacra Christianorum transgressi, eum abdicarint, *Theodoreto Or.* ad Graec. IX. p. 129. teste, nondum plane in *Tartariae Lithuaniaeque oris* cessat. Vide *Memor. Scyth. Bayeri. Comment. Acad. Petrop.* T. III. p. 369. WESS.

CAP. LXXII. [7. ἐξελόντες αὐτίαν τὴν κοιλίην, καὶ καθήραντις, ἐμπιπλᾷσι ἀχύρων etc. Haec planissime firmant ea quae a nobis ad II. 86, 16-21. disputata sunt; ubi ad hunc *Nostri* locum debueram provocare. S.]

9. ἀψίδος δὲ ἡμισυ ἐπὶ ξύλα δύο στήσαντες ὕπτιον) Delevi vocem ἡμισυ, imprudenter ex praegressis iteratam. Interpuncti praeterca, καὶ τὸ ἔτερον - - - ἐπ' ἔτερα δύο, καταπήξαντις τρώπω τοιούτω πᾶσι ταῦτα: quippe artius nexa prius, quam res desiderabat. Atque hic utor consensu *Pavii* et *Reiskii*. Mox *Abbas Melotus* et *Reiskius* κατὰ μήκεια [lin. 12.] per equorum longitudinem, vere: requirit oratio hanc notationem, probantque *Ask. schedae*. [quae commodè etiam intersertum dedere τὰ articulum.] Gemellum ferme νεκροῦ ἑκάστου παρὰ τὴν ἀκάνθαν, quod sequetur. Dabit equi tale spectaculum, ex ultima *Tartaria* transmissum, *Ampl. Nic. Witsen Descript. Tartar.* p. 81. ostentaturque *Leidae* non dissimile in tabula. WESS.

[23 seq. κάτωθεν δὲ ὑπὲρ ξύλου) Turbata aut pendens videri poterat orationis structura: ἐπὶ αὐτῷ - - - διαλάσσει - - -, κάτωθεν δὲ ὑπὲρ ξύλου τοῦτου, τὸ ἐς τόρμον πηγνύουσι. Quem locum tractans *Werfer Act. Philol. Monac.* T. I. p. 112 seqq. commodè monuit, particulam δὲ hic similiter poni atque aliàs γὰρ ponitur in propositione incidente et quodammodo caussali. Nempe, nisi prorsus abundare statueris δὲ particulam, sententia in hunc modum erit concipienda: postquam lignum - - - transfixerunt, quum infra emineat pars huius ligni, hanc partem defigunt in foramen etc. Sic

istud τὸ valebit τοῦτο, sicut τὸν c. 36, 3. valet τοῦτον, et similia multa. S.]

24. ἐς τόρμον) Τόρμον Grammaticus [cui glossae Herodoteae debentur] reddit τρῆμα. Vide clar. Wess. ad Diodor. lib. H. [c. 8.] p. 121. VALCK. — In plerisque quidem Glossarum exemplis Τόρμον, et Τόρμος apud Suidam legi, monuit idem Wess. in Notis ad Gloss. Sed τόρμον tenent Herodotei libri omnes, firmatque Hesychius aliique auctores a Schneidero in Lexico crit. laudati. S.

25. ἐπιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα ἱππίας τούτους) περὶ τὸ σῆμα Reiskius; et sic Valla fortasse legit, sive potius περιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα etc. Codex scriptus si daret πῆριξ, una cum interpretamento κύκλῳ, commodè servari posset ἐπιστήσαντες. VALCK. — Malunt docti viri περιστήσαντες, aut τῷ σήματι, aut περὶ τὸ σῆμα, ut niteat oratio. Sed nitore nihil decedet, si verba consideres, στήσαντες δὲ κύκλῳ ἐπὶ τὸ σῆμα, quod Scriptor voluisse censendus est. WESS. — Utique sollicitari ἐπιστήσαντες non debet, quod proprie significat, statuerunt contra, adversus, coram; nempe ita equites illos statuerunt, ut omnes sepulcrum respicerent: ac possis cum Wess. intelligere ac si dixisset Herodotus, στήσαντες αὐτοὺς ἐπὶ τὸ σῆμα, quemadmodum VIII. 79, 5. αἰστὰς ἐπὶ τὸ συνέδριον, et καταστάς ἐπ' αὐτὰ (τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων) III. 156, 8. Sed ad ipsum verbum ἐπιστήσαντες facile etiam per se intelligitur τῷ σήματι aut ἐπὶ τὸ σῆμα, quum praesertim continuo adiiciat auctor κύκλῳ τὸ σῆμα, quod idem valet ac πῆριξ τὸ σῆμα: nam, ut πῆριξ, sic et κύκλῳ cum accusativo casu construitur. cf. IV. 180, 14, scil. per ellipsin praepositionis περὶ, quemadmodum ἄμα cum dativo per ellipsin praepositionis σύν. S.

CAP. LXXIII. 3. ἐν ἀμάξει) Male ἐν ἀμάξει Mediceus. WESS.

CAP. LXXIV. 1. Ἔστι δὲ σφι κάρναβις etc.) Antiquitus in his una vox alio forsitan ordine fuerit atque ita collocata: Ἔστι δὲ σφι κάρναβις αὐτομάτη φερόμενη ἐν τῇ χώρῃ, - - ταύτης (pro ταύτῃ) δὲ πολλῶν ὑπερέχει ἡ κάρναβις αὕτη, ἣ καὶ σπειρόμενη φέεται. Ad istam rationem opponuntur τὰ αὐτόματα φέεται, et τὰ σπειρόμενα φέεται, lib. II. c. 94. Sequentia, [lin. 4.] καὶ ἐξ αὐτῆς Θρήικες μὲν καὶ εἴματα ποιῶνται τοῖσι λινέσις ὁμοιόγата, attigit Hesych. in Κάρναβις: ubi,

ἔτι δὲ Φυτόν τι λίνω ὅμοιον, ἐξ οὗ αἱ Θράξσαι ἱμάτια ποιοῦσιν. [addit: Ἡρόδοτος. τοῦτο σπέρμα θυμιάσιν. cf. cap. 75. init.] In Herodoteis incommodum esse μὴ sensit Reiskius: vox formam intercidit. Fac in antiqua scriptum membrana: καὶ ἐξ αὐτῆς Θρή (σαι γυναικῆϊον) κόσμον καὶ εἴματα ποιοῦνται: facile vox κόσμον in κισ μὴ potuit deflecti. Ex proximis, καὶ ἄν, ὅστις μὴ κάρτα τρίβων εἰη αὐτῆς, διαγνοίη, λίνου ἢ καννάβιος ἔστι: novissima Pollux excitat VII. 72. Conf. Casaubon. ad Laërt. III. 63. VALGK.

2. ταύτη δὲ πολλῶ) Non placet ταῦτα δὲ Arch. Docetur, cannabim eatenus lino praestare, quod et crassior et maior sit, praetereaque sponte proveniat et sata; quae utique in lino discrepant. Hesychii verba, leviter prava, huc spectare, docti homines monuerunt. Confer et Valckenarii observationem ad lib. II. 94. WESS. — ταύτη, hac parte, hactenus, nil profecto opus est ut cum Valk. in ταύτης mutetur: immo, quo pacto in istius locum repositam hoc Vir doctus voluerit, non exputo. S.

CAP. LXXV. 6. πυρίη) Male thuribulum Laurentius. Πυρίην caldarium sive tepidarium Latini vocant, docente magno viro ad Strabon. Lib. III. p. 232. [p. 154. c. ed. Cas.] Fumentum qui volet, cum eo facilis transactio. Amplior lis et difficultas [lin. 7.] in ἀγόμενοι τῇ πυρίῃ ὠρύονται, quorum ultimum mirifice vexatur. Th. Galei ἐκμαῖσθαι ἢ πυριασθῆναι alienissimum: ὠρύσθαι aliud esse, norunt omnes: eiusdem ἰδρόνται haud praestabilius. Corn. de Pauw ὀρρόνται, ex ὄρρος. Norunt medici ὀρροῦσθαι, et Clemens Alex. ἐκὀρροῦσθαι, in lacte serescente: a quo ad sudorem incommodus transitus. Reiskius πυριῶνται; Heringa ἀρύονται, hauriunt; ὀργυῶνται Abreschius, aut ὠρνύονται, corroborantur. Quorum quidem quid excellentius meliusve, non finio, arbitratus macula verbum non esse adpersum. In ἀγόμενοι haesito; ἀγαλλόμενοι, delectati, si foret, in expedito et plano, ut equidem opinor, omnia. Memorat Dio Chrysost. Or. XXXII. p. 378. c. apud barbarorum nonnullos μίθη γίνεσθαι πραΐαν δι' αἵματος θυμωμένων τινῶν, lenem nasci ebrietatem ex suffitu rerum quarundam: tum gaudere, ridentes exsurgere; et omnia facere quae bene poti solent. Oratorem Scythas, qui laeti illo cannabis fomento et suffitu inconditum clamorem edebant, sive βοῶσι ὠρόμενοι, uti lib. III.

117. respexisse puto. Forte tamen ἀγάμνοι, mirantes et stupentes, sanitatis est indubiae, siquidem capnaebis semen, pollen et suffimen, stuporem et ebrietatis effectus gignere apta sunt. In Perside ac India hanc eius virtutem usu cognosci Engelb. Kaempferus Amoenit Exoticar. Fasc. III. p. 645. testificatur. Quare, quae his cohaerent, τοῦτό σφι ἀντὶ λουτροῦ ἴσται, superiora spectant et τὴν αἰτμίδα, Hesychiano κανναβισθῆναι explanata. WESS.

7. ἀγάμνοι τῇ πυρὶ ὠρύονται) Variis postremum, nemini, quem noverim, suspectum fuit ἀγάμνοι. Ἄγασθαι tamen vel ἀγασθῆναι, valde frequentatum veteribus, illis vereor ut ista fuerit adhibitum structura. Ceteris receptum in his scribendi morem sequitur Herod. IV. 46. τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. VI. 76. Ἄγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἑρασίτου οὐ προδιδόκως τοὺς πολέμους. Verbum ὠρύονται diversimode corrigunt: ἰδρόνται, excogitatum Galeo, destituitur, opinor, auctoritatē: [conf. tamen Hesych. in Κανναβισθῆναι.] nostro A. H. dubitanter venit in mentem ἀρύονται: [vidē Adr. Heringae Obs. crit. c. 18. p. 151.] πυρίωται, Reiskio; ὀριγῶνται, Abreschio. Quando vera vel adinventā, vel adfirmata fuerit lectio, mea cum reliquis refutari poterit coniectura corrigentis ῥύπτονται, se abstergunt: hoc, me iudice, responderet verbo καθαίρονται, posito c. 74. θάψαντες δὲ οἱ Σκύθαι καθαίρονται τρόπῳ τοιῷδε: istum, quo funere poluti se purgarent, modum, huc usque exposuit; tandem reliquis subiecisse videtur Herod. huius ferme sententiae participium, . . . μιν οὐκ ἔτι πυρὶ ῥύπτονται, istius vaporis fomento sudantes sudorem et sordes abstergunt; atque ita tanquam in cella sudatoria καθαίρονται, sicca veluti sudatione. τοῦτό σφι, addit Herodotus, ἀντὶ λουτροῦ ἴσται: οὐ γὰρ δὴ λούονται ὕδατι τὸ παράπαν τὸ σῶμα. Hoc itaque fuerit, quod nescio quis dixerit Κανναβισθῆναι. Hesychius in Κάνναβις, Herodoti facta mentione, ista scribit: Κανναβισθῆναι, πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξιδῶσαι καὶ πυριασθῆναι. Postremum illud de Graecorum etiam adhibebatur πυρίασι. Secundum Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 44. quae πυρίας usum prima introduxit, Medea senes ἱπυρία, suisque saepe fomentis vegetabat; sed Pelias πυριώμενος ἀπῆθαν: prout illa codex exhibet scriptus. Daedalus qualis σπηλαιῶν Selinusiis fuerit architectus docet Diodor. Sic. IV. 78. in quo, naturalis ignis vapore commo-

dum introducto, fecerit utentes illo ἱδρὸν λεληθώς. *Timaeus Athenaei* XII. p. 519. ε. apud Sybaritas cellas in usu fuisse scribit sudatorias, ἢ αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο. VALCK. — At, cur sollicitaretur verbum ὠρύονται, nulla prorsus caussa fuisse videtur. Et de ἀγάμενοι quoque cessare dubitatio debet: nec enim cum secundo solum aut quarto casu construitur hoc verbum, sed et cum tertio; ut apud *Xenoph.* *Cyrop.* II. 4, 9. et apud *Platonem* in *Sympos.* p. 318. Conf. *Zeune* ad *Xenoph.* l. c. et quem is laudat *Ruhnken.* ad *Timaei Lexic.* p. 8 seq. Quod si cui minus h. l. satis facit usitatio notio mirandi, probandi, laudandi; indicabit huic *Ruhnkenius* ibid. *Philonis* locum, ubi idem verbum ἀγασθαι ἐπὶ τινι cognati verbi ἀγάλλισθαι notatione, laetandi exultandique, usurpatur. S.

10. κατασώχουσι) Glossator Σώχουσι, τριβουσι, et *Suidas* ex eo, nimis licenter, ut solet saepe. *Nicander Ther.* vs. 696. Σῶχε διακνήσσι: ubi Critici διάσωχε καὶ τριβε τῇ κνήστιδι εἰς μικρά, et paullo ante ἀνάσωχε τῇ κνήστιδι: adde vers. 590. *H. Stephano*, merito mirante *Abreschio*, κατασώχω suspectum fuit. Mox [lin. 12.] παχὺ ἰόν, καταπλ. abunde. Copula necessaria non erat. WESS.

CAP. LXXVI. [1 seq. Ἕλληνικοῖσι δὲ νομαίοισι καὶ οὗτοι αἰνῶς χρᾶσθαι φεύγουσι, μή τι γι εἰς ἄλλήλων, Ἕλληνικοῖσι δὲ καὶ ἥμιστά] Locum hunc, quem haud immerito *Reizius* (in *Hermanni* Adnot. 266. ad *Viger.*) difficilem dixerat, obiter attingens *Werferus* in *Act. Philolog. Monac.* T. I. p. 263 seq. „nihil erit, ait, cur difficiliorem dicas, si ad negativam particulam μή τι γι, χρᾶσθαι cogitaveris. Quippe φεύγειν in eorum verborum numerum, quae infinitivus, negativa particula μὴ adiuncta, comitatur, referri debet. De quo loquendi usu conf. *Herm. Observ. crit.* in *Aesch.* „et *Eur.* loc. p. 5 seq. et *Heindorf.* ad *Plat. Parmen.* p. 246. „atque ad *Soph.* p. 339.“ — Scilicet quoniam, sicut verba prohibendi, negandi et similia, (conf. Adnot. nostram ad II. 27, 3.) sic et fugiendi, abstinendi etc. notionem habentia, ita construuntur ut sequatur negans particula ad consequentem infinitivum alterius verbi pertinens; ubi ex aliarum linguarum genio negativae particulae nullus erat locus; inde facile intelligitur, cur hic post χρᾶσθαι φεύγουσι dicat *Herodotus* Ἕλληνικοῖσι ἥμιστά, ubi in eam-

dem quidem sententiam ex nostri sermonis usu *μάλιστα* exspectasses. Nempe hoc vehementer cavent Scythae, ut minime instituta sequantur Graecorum: id est, vehementer et maxime abhorrent ab usu Graecanicorum institutorum. Sed indidem non dum satis patet quid sit quod dicat, *μή τι γε ὦν ἀλλήλων*. Illud quidem adparet, non posse *μή τι γε* h. l. usitata notione nedum, multo magis, aut multo minus, accipi. Ne quidem vertunt vulgo: ne quidem mutuo inter se, *Valla*; et sic fere *Wess.* cum *Gron.* At formulam *μή τι γε* nusquam alibi ista notione positam reperies. Similiter tamen *Hermannus*, et ipse hunc *Herodoti* locum in *Vigeri* editione secunda p. 804. leviter attingens, germanice vertit *wirklich nicht einmal*: at is veterem probat scripturam *μή τοι γε ὦν*, quam et equidem repositam velim. Sed, utcumque et de scribendi ratione et de vi huius formulae statueris, suspectum h. l. vocab. *ἀλλήλων* esse debet: pro quo sicut *ἄλλων* me maluisse in *Var. Lect.* significavi, sic et eundem *Hermannum* (cuius novissimam illam *Vigeri* editionem nunc primum mihi inspicere contigit) video *ἄλλων* legendum censere. Quo posito, hoc dicere *Herodotus* videtur: *A peregrinorum institutorum usu vehementer abhorrent Scythae, utique quidem ab aliorum etiam populorum institutis, maxime vero Graecorum.* Quod in *Var. Lect.* ubi monui codicem *F.* cum *Arch.* in *μή τι γε* consentire, adieci „nec aliud ex *Paris.* adnotatum:“ id dormitanti excidit, et indictum velim. Quoniam enim *Parisienses* codices, in usum nostrae editionis, cum *ed. Wess.* collati fuerunt; hoc ipso, quod h. l. nihil ex illis adnotatum est, declaratur consentire eos cum *ed. Wess. S.*

3. *ὡς διδίδξαν Ἀνάχαρσις τε καὶ --- Σκύλης*) Credo voluisse, uti msssti monstrant, *διδίδξαν Ἀναχάρσι --- Σκύλην*. Neque enim *Anacharsis* et *Scyles* ostenderunt, Scythas ab aliarum nationum ritibus abhorreere; sed utrique, data necis caussa, Scythae patefecerunt, quo ipsi animo in cultus et rituum sint novatores. *WESS.* — Scripturam a Viro docto commendatam recepi cum *Reiz.* et aliis. Fortasse tamen eandem in sententiam teneri debuerat id quod olim vulgabatur, *Ἀνάχαρσις τε καὶ --- Σκύλης*, ut exemplo fuere *Anacharsis* et *Scylas*. Quod autem in nostra *Var. Lect.* scribitur, *Σκύλης* legi in *ed. Wess.* id typothe-

tae errore commissum: Σκύλης habet ed. *Wess.* cum superioribus. Meum illud erratum, quod scripsi „puto et *Paris.* cum *Arch.* et *Vind.* consentire.“ Ex *Parisiensibus* enim codicibus iterum h. l. nullus ab ed. *Wess.* dissensus notatus est. S.

4. Τοῦτο μὲν γὰρ Ἀνάχαρις etc.) Τοῦτο μὲν, ob copiosorem narrationem, non habet suum τοῦτο δὲ, quo et caruit lib. II. 99. et in *Plutarchi* Consolat. p. 115. c. *WESS.* — Isti Τοῦτο δὲ respondent illa, Πολλοῖσι δὲ κάρτα ἴτισι ἕττερον etc. initio cap. 78. Et in hoc quidem nihil inest difficultatis: sed in hac ipsa periodo consecutionem connexionemque orationis non expedio; nisi illa δὲ particula, quae post πλέων inde ab ed. *Med.* interserta legitur, aut deleatur, aut certe prorsus abundare statuatur. Quare, quum eam cum *Aldo* codices *Arch.* *Vind.* et *Pc.* ignorent, deletam velim; et nunc maxime animadverto, merito eam ab accuratissimo *Schaefero* abiectam esse. S.

5. ἀποδείξιμος) Quod ἀποδείξιμος mutatur, inprobo vehementer. Non iam dico, ἀποδείξασθαι ἔργα μεγάλα *Herodoti* sermone frequentari; id tantum, Anacharsin in Graecia plura prudentis viri argumenta et rerum inventarum, de quibus docti viri in *Diogen.* lib. I. 105., ostentasse. Simile est, sine caussa a *Stephano* sollicitatum, *Platonis* Hipparch. p. 228. B. ὅς ἄλλα τε πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπέδειξετο. *WESS.* — Quis sit qui probam sollicitaverit scripturam, aut quid in ea nonnemo desideraverit, incompertum est mihi. S.

7. ἰς Κύζικον, καὶ, εὔρε γὰρ etc.) Interpunxi post καὶ, serie rerum expostulante. Confer *Abresch.* Diluc. *Thucyd.* p. 373. [et quae ad *Herodot.* I. 24, 17. notata sunt.] *Matris Idaeae* cultum, ni fallunt *Cyziceni* et poëtae, *Cyzici Argonautae* instituerunt, apud *Strabon.* lib. I. p. 76. [p. 45. ed. *Cas.*] Legi dignus est ill. Comes *Caylus*, *Recueil d'Antiquit.* T. II. p. 199. *WESS.*

16 seq. τύμπανόν τε ἔχων) Inspice *Apollon.* *Rhod.* I. 1138. Sequens ἐκδοσάμενος praeclare *H. Valesius* ad *Fragm. Polybii* p. 36. et *Gronovius* exposuerunt. [Vide *Polyb.* nostrum lib. XXII. 20. cum *Adnott.* T. VII. p. 469 seq.] Nihil tamen accommodatius *Clementis Alex.* *Protrept.* p. 20. conplu-
culis illis, sed mire opportunis: Πολλὰ ἀγαθὰ γίνετο τῷ
Herodot. T. V. P. II. R

τῶν Σαυλῶν βασιλεῖ, ὅστις περὶ ἡν. Ἀνάχαρσιν οὗτος, sic vera Steph. Berglerus, τὸν πολίτην τὸν ἑαυτοῦ, τὴν παρὰ Κυζικηνοῖς μαθητὴς τῶν Διῶν τελευτὴν ἀπομιμούμενον - - - τύμπανόν τι ἱππογυῶντα καὶ κύμβαλον ἱπποχούντα, καὶ τοῦ τραχήλου τινα, οἷα Μητιγόρην, ἐξητημένον, κατετόξισεν. Sic, ex Herodoteis deprompta, olim fuerunt; neque fugit eruditos Clementis interpretes, quos adire consultum erit. WESS.

[19. Σαυλῶν) Ut Saualay Arch. et Vind. sic et Sauleo habet Valla; iterumque extr. cap. Saulei, et Sauleo. S.]

25. Ἰδανθύρου) Scythicum nomen, etsi Gronovius ad Arrian. Indic. c. 5. aliud decreverit, videtur, modo in barbaricis valeat consensus, plurium auctoritate sic pingendum, etiam c. 127. Ἰδάνθουρος certe Straboni et Plutarcho, nonnunquam Ἰδάνθουρος, Clementi Ἰδανθύρου, quo de Salmas. in Solin. p. 594. non bene. WESS.

27. εἰ ὡν ταύτης - - -, ἴστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ ἀποθανόν.) Formulam expressit, ut Herodotea amat, Pausanias lib. 1. 6. p. 17. εἰ δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος - - -, ἴστω τὸ ἱππογυῶντα κατετόξισεν. Optime Gronovius ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ. [conf. Laert. I. 102.] Periiit enim Anacharsis manu fratris, patruus Idanthyras. Idem monuerat Stanleius Histor. Philosoph. Atque ad haec vellem animum advertissent Editores Histor. Catholicas T. V. p. 124. [T. IV. edit. Germ. p. 541.] ubi Stephanicam secuti editionem mira conminiscuntur. WESS. — ἴστω sciat interpretatus sum cum Gron. Videndum vero, ne, ut ἴσθι, non modo scias significat, sed et sis, a verbo σιμῶ, sic et ἴστω subinde dixerint Graeci pro eo quod alias, ἴστω, sit, fuerit. Valla h. l. constat posuit; Pausaniae interpres l. c. facile credi potest. S.

CAP. LXXVII. 8. πίπαισται) Cum praeter Eustathium tres manu descripti codices πίπαισται edant, professus in Diss. Herodotea sui, verum videri. Παιζῖν, qui per iocum quid produnt, vidimus lib. II. 28. Sunt varia in Platone, Plutarcho et aliis, quae stabiliendo verbo pro sunt; ἄλλως sollicitatum nollem: idem esse ac μάτην docuit Cl. Perizonius ad Aeliani Var. lib. II. 13. WESS.

Ibid. ἄλλως πίπαισται ὡς αὐτῶν) Sic ex Eustath. et Codd. restitutum iri constat e Diss. Herod. Wess. p. 71. ubi satis illud πίπαισται communitum; inventum etiam Vallae monstrant eius Latina: aliter haec narratio ab ipsis

Graecis delusa est: quibus recte substituerunt: *temere ab ipsis Graecis ficta est*: hic *πίπλωται* inservire potuit interpretando Herodoteo *πίπαισται*. *Galeum* miror, cur *ἄλλως* voluerit in *ἕλως* mutatum. *Ἄλλως*, pro *μάτην*, quibusvis ferme fuit in usu, non veteribus tantum, quorum loca Clar. noster *Ruhnken.* exposuit in *Tim.* p. 144. [p. 199° ed. sec.] sed et Iudaeis Hellenistis. Ubi *Symmachus* dedit *δικαιοῦν*, interpretas *Alex. Iobi* xi, 12. habet *ἄλλως. κατὰ ἀλήθειαν* et *ἄλλως* opponuntur in IV. *Maccab.* v, 18. Vulgatum * *Schotto* in App. *Vatic. Prov.* I. 3. *Ἄδεις ἔχων* significare non potuit *μάτην λέγεις καὶ ληρεῖς*. Praefigatur vox *Ἄλλως*. *Ἄλλως ἄδεις ἔχων* purus putus est Atticismus, qualis in *ληρεῖς ἔχων* similibusque obtinet: eius loco *Ἄλλως ἄδεις* est apud *Zenobium*. In Scholiis ad *Aristoph. Eq.* vs. 436. scripserim: *Ἦν ὁ λόγος αὐτῷ πίστιως ἔχεισθαι δοκῇ, καὶ μὴ ἄλλως τῆς τοῦ Κλέωνος διαβολῆς λείχεσθαι χάριν*. Vulgantur ibi ista: *καὶ μὴ μάτην, ἀλλ' ὡς περὶ τῆς τ. Κ.* Ex alio Cod. ad *ἄλλως, μάτην* ad *χάριν, περὶ*, tanquam diversas lectiones, ni fallor, adscripserant. VALCK.

9-11. ὁ δ' ὦν ἀνὴρ etc.) Duplex epilogus, qui succedit, orationem dedecorat. Adsentior doctis viris *Pavio*, *Abreschio*, *Reiskio*, alterutrum ex scholio venisse, et fortasse priorem, ὁ δ' ὦν ἀνὴρ - - *διφθάρη*. Melior sane cultiorque qui insequitur. WESS. — Immo vero meminerimus, verbosiorum subinde, quam opus erat, esse *Herodotum*, et veniam optimo candidoque viro concedamus. Sed, verum si quaerimus, ne recte quidem dicitur, esse huc duplicem epilogum. Nam priora verba, ὁ δ' ὦν ἀνὴρ, *ἔσπερ πρότερον ὕρβη, διφθάρη*, ad proxime praecedentia spectant; videnturque hi, qui a rege in Graeciam missum *Anacharsidem* dicebant, narrationem istam de illius obitu, et de causa caedis, pro fabulosa habuisse: contra quos contendit *Herodotus*, ipsorum narrationem temere fictam esse, vere obiisse praedicto modo *Anacharsidem*. Deinde illis verbis, *Οὗτος μὲν ἐνν οὕτω etc.* (collato principio capituli LXXVI.) transitum sibi parat Scriptor ad alteram, quam promiserat, narrationem, de *Scylae* calamitate. S.

CAP. LXXVIII. 4. Ἰερρινῆς) *Passionei Ἰερρινῆς* littera augeri debet. Urbs *Ἰερρία* *Arriano*, cives *Ἰερριανοί* *Diodoro*, lib. XIX. 73. *Ἰερρῆν* Ionibus, inde *Ἰερρινοί* ap.

Steph. Byz. [voc. Ἰστρὸς.] et supra lib. II. 33. [ex scriptura olim ibi vulgata,] tum ἸΕΤΡΙΗΝΩΝ numi apud Vailantium. WESS. — In Var. Lect. monere debueram, Ἰστρινῆς scribi in ed. Wess. et superioribus, scriptisque omnibus, excepto Pass. pariterque ex uxore istrina dare Vallam; veriorē scripturam Ἰστρινῆς primum a Reizio fuisse receptam. S.

Ibid. ἢ Ἰστρινῆς) Ἰστρίνης scribi poterat; sed scripserat, ni fallor, Herod. ἢ Ἰστρινῆς δὲ γυναῖκός. Urbem ad os Istri sitam, ubi se in Pontum exonerat, Ἰστρον et Ἰστρίαν dixerunt: hinc fit secundum Steph. Byz. Ἰστριανός, καὶ κατὰ τροπὴν Ἰστρινός: hoc Ionicum et Herodoti, II. 33. τῇ Ἰστρινῶι Μελισίων οἰκίονσι ἄποικοι: ubi tamen spectabilem nobis optimi duo Codd. praebent scriptionem, τῇ Ἰστρίνῃ οἰ Μελισίων οἰκίονσι ἄποικοι. Horum cum Scythis commercia vel solae Hesychii demonstrarent Ἰστριανίδες, Holstenio commodum memoratae. VALCK.

[20. λάβειναι δὲ] Vide ad III. 119, 12. not. Similiter, ubi adiicit ἔχων δὲ αὐτὴν ἡγόραξ, particula δὲ non ad ἔχων, sed ad ἡγόραξ fuerit referenda. S.]

28. ἐν Βορυσθινῇ) Quia Βορυσθινεῖται ἄντῃ et Βορυσθινεῖται πέλις, et c. 53. ἐπὶ τῷ Ἰππῶν Βορυσθινεῖται κατοικηται, malebat vir doctus ἐν Βορυσθινεῖταις, nec confidenter tamen: nihil vulgato verius. Urbs amni Borystheni erat ὁμώνυμος ap. Strabon. lib. VII. p. 470. [pag. 306. ed. Cas.] et Stephan. Hinc cap. 24. τῶν ἐκ Βορυσθινεῖς τι ἰμπορίου καὶ τῶν ἄλλων. WESS. — Eadem Olbiopolis et Olbia IV. 18. S.

29. γυναῖκα ἔγημι ἐς αὐτὰ) Plenius, ἔγημι καὶ ἡγάγετο ἐς αὐτὰ: ut lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο ἐς ἰωῦτοῦ. Lysias de Caed. Eratosthen. c. 2. ἔδοξέ μοι γῆμαι καὶ γυναῖκα ἡγαγόμενι εἰς τὰς οἰκίας. Quales in omni sermone ellipses obviae. WESS.

Ibid. καὶ γυναῖκα ἔγημι ἐς αὐτὰ) Intacta hic Latina Val-lae reliquerunt, quae sane minus tritae locutionis vim non explanant, significantis, et quam illic sumsit uxorem, in istas aedes deduxit. Inscriptionum Herodis Attici, quas Salmas. illuminavit, secundae vs. 5. de Regilla dicitur Romana puella: Γῆματό δ' ἐς Μαραθῶνα: quod ita vir summus interpretatur, ut ad minuta talia non satis attendisse videatur. Significant ista: in agrum Marathonium, seu Marathona venit, ut ibi nuberet Herodi. Mulier γῆμασθαι, vis

dicatur γῆμαι. De Scyle Herodotus: οἰκία τι ἰδαίματο ἐν Βορυσθίνῃ, (tentari non debuerat:) καὶ γυναῖκα ἔγχευ ἐς αὐτὰ ἐπεχωρήν: aedes sibi curavit in urbe construi Borysthenide, atque in istas aedes uxorem duxit indigenam. "Ἀγισθαὶ γυναῖκα. quum idem vulgo notaret ac Γαμῖν, novator Herodotus γαμῖν ἐς οἰκία γυναῖκα dixit, quoniam plena phrasi dicebant et Graeci, domum uxorem ducere, ἄγισθαὶ ἐς οἶκον. Lysias p. 4. γυναῖκα ἡγαγόμεν ἐς τὴν οἰκίαν. Pausanias IV. pag. 362. Φιλάμματα γὰρ οὐκ ἔβλεπον ἐς τὸν οἶκον αὐτὴν ἄγισθαί. Theodectes Trag. Stobaei pag. 422, 37., "Ὅραν γὰρ ἄλλογον ἐς δόμους ἄγῃ. πότες: illud ἄγῃ magistris minus Atticum videretur; et est certe multo minus usitatum ἄγειν γυναῖκα, quam ἄγισθαί, quod et vulgaris usus fuisse docet Eustath. ad Iliad. ξ'. pag. 954, 35. [p. 969. ed. Rom.] frequentatum Pausaniae, cui pro ἀνῆγισθαί restituit ἄγισθαί Clar. Abresch. lib. VII. pag. 571. sicuti lib. X. p. 870., pro ἡγεύμενος οὐκ ἐπὶ ἀμείνονι τῷ δαίμονι, vir amicissimus primum ἀγόμενος corripiebat, deinde dedit ἡγμένος. Scribi quoque potuit ἀγαγόμενος, illic ἀγαγίσθαί, ut in Epigramm. IX. p. 731. [Anal. Brunck. T. II. p. 179.] Ἀμφιτέρων ὅτ' ἔμελλ' ἀγαγίσθαί δ'εὐρο γυναῖκα. VALCK.

CAP. LXXIX. 3. Διονύσω βακχεῖω τελεσθῆναι) Titulus Dionysi hic et deinceps βάκχιος, estque adeo Dionysio Bacchio initiari. Θεὸς βάκχιος Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1124., Δισπότης βάκχιος, tum βάκχιος et βάκχιος in Euripid. Cycl. vs. 9. 38. etc. Plura L. Küsterus ad Comici Thesmoph. 997. Mox [lin. 6.] ὀλίγον τι, quomodo c. 81., adscisci posset, nisi in scriptis eadem ibi discordia, quae multis aliis in locis. Vide lib. VII. 113. et 239. WESS.

12. Διὸν ἔξυψίσκιν τοῦτον, ὅστις etc.) Valla vertit τοῦτο, ὅ, τι μαλίσθα etc. refragantibus mastis. Scythae, non esse rationi consentaneum deum excogitare, qui homines in furorem agat, innuebant: τοῦτον ἔξυψίσκιν Διὸν, ὅστις μαλίσθα etc. Bene poeta de Cupidine, Τίς Διὸν εἶπεν ἔρωτα; Διὸς κακὸν οὐδὲν ὀρώμεν "Ερρον. Florileg. lib. I. 27. [Anal. Brunck. T. III. p. 249.] WESS.

14. διπρήστιες) De famoso ἱπρήστιες sive διπρήστιες neque scio quid dicam aut coniectem. Exstant doctorum emendationes διδρήστιες, ἰδρήστιες, διπρήστιες, ἱπρήστιες, διπρήβστιες, partim alienae, partim auctoritate defectae, sola sermonis ex analogia arcessitae. Blandieba-

tur nonnihil Arch. διαπίπτει --- πρὸς τοὺς Σκύθας λέγειν, fidem fecit, seu ut Valla, indicium detulit Scythis dicens. Sed amplius aliquid Scriptor voluisse videtur. Rediit in possessionem διακρίσσει. WESS.

Ibid. ἐκρήσκει --- πρὸς τοὺς Σκύθας) Nihil nos iuvat illud ἐκρήσκει ex Med. Cod. positum, pro διακρίσσει. Varia viri docti excogitarunt: διακρίσσει: διδρῆσσει: διακρίσσει: quorum primum, Galei, sententiam praebet minus accommodam; reliqua carent auctoritate: διακρίσσει vel διδρῆσσει potuerant exemplis firmari. Pro διακρίσσει praebet Arch. Cod. διαπίπτει. Si quis daret διέπει, vel διέπει, τῶν τις Βορυσθηνίτιον πρὸς τοὺς Σκύθας, hoc reliquis omnibus anteponerem: debuit enim, dum portis occlusis sacris Rex Graecanicis operaretur, insciis custodibus urbe delator elabi: hoc Xenophonti saepius est διαπίπτειν. Eadem, qua hic poneretur, structurā, 'Ελλ. IV. p. 304, 14., διαπίπτειν Βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἑαυτῶν: mox, παρὶν τοὺς διαπίπτειν: quae, totidem literis scripta cum vicinis leguntur in Agasil. Encom. p. 35, 36. ed. Hutchins: rursus 'Ελλ. III. p. 385, 14. ἀπεχώρησαν, ἐν τῇ μάχῃ διαπίπτειν, ἀμελεῖσθαι τῶν Βουλόμενων. Hinc, et a se invicem, nonnihil diversa sunt διαπίπτειν et διακρίσσει. VALCK. — διδρῆσσει probans Schneider in Lexic. crit., quo auctoritatem aliquam inusitato verbo conciliaret, commode ad Hesychii Δῆρται, διακρίσσει, provocavit. ἀδρῆται ἀνδράποδα dixit Noster IV. 142, 6. S.

18. καὶ βακχεύει τε καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαιν.) Vel servari debuerat βακχεύει καὶ, vel, primo καὶ (ex κε nato) praetermisso scribi: βακχεύει τε καὶ ὑπὸ θεοῦ μαινεται, Bacchi saceris operatur, Deique furit instinctu. Instinctus divino spiritu, ἐκπνεύσας ὑπὸ θεοῦ, saepius ἐκ θεοῦ vel ἐκ θεῶν τοῦ κατέχευθαι dicebatur: iunguntur et a Platone κατέχευθαι καὶ μαινεται. Dantur loquendi formae eiusdem ferme significatus. Διονύσῳ μαινεται et ἐκ Διονύσου: ἐξ Ἄριος μαινεται ἐξ Ἐρωτος ἐκ Νυμφῶν. Verbis neutris ὑπὸ longe plurimis adiungitur; rarius verbo μαινεται. Lucian. Dial. Deor. XII. 1. ἐμὴν μὴν ὑπὸ σοῦ. XVIII. 2. μεμνημένος ὑπὸ τοῦ πέτου. VALCK.

21. ἐπὶ πύργῳ κἀτίσει) Dedit hoc Med. pro ἐκτίσει: alii forte Codices dabunt κατίσει, collocavit. Homericum κατίσει, pro ἐκτίσει, Codices etiam praebent scripti Thucyd. p. 501, 95. [lib. VII. c. 82.] probatum Dukero, διὰ τὸς πρὸς μέτω

πῶν τι καθίστηεν τὴν στρατιάν. Euripides Phoen. vs. 1195. Ἐξὺ τὰφρου καθίστηεν Ἀργείων στρατόν. VALCK.

CAP. LXXX. 4. in τῆς Τήρης θυγατρὸς etc.) Vere scripti Codices: vere etiam ἐπανοτίκτο Arch., Ionum more, pro ἐπανότακτο. Agnovit hoc librariorum peccatum et correxit Portus; quem ducem, uti solet, sibi Editor Genevensis legit. Confer huius Musae c. 167. WESS.

Ibid. in τῆς Τήρης) Docte Valla: ex filia Teris genitum; Vallam corrigens Gronovius, dum dat Terei, videri queat ipse potius reprehendendus; nam sicubi, hic certe, possunt adhiberi verba Thucydidis II. c. 29. Τηρεῖ, -- τῷ Πρόκπῳ -- σχόντι γυναῖκα, προσῆκεν ὁ Τήρης οὗτος οὐδὲν οὐδὲ τῆς αὐτῆς Θρακίης ἐγένετο· ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ, -- ὁ Τηρεὺς, ἦκε· -- Τήρης δὲ, οὗτοι τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, rex fuit Odrysarum. Fuerunt itaque, secundum Graecos, diversa nomina Teres et Tereus: alterius sunt generis Ἀχιλλεύς, Achilles; Περσιεύς, Perses etc. Rex hic Thraciae Teres pater fuit Sitalcis. Ista duo Thraciae regum nomina nota sunt ex historia Graeca, etiam Philippica. Teris filius Sitalces bello Peloponnesiaco cum Atheniensibus iniit societatem: huius filium Σάδοκον, sive patri cognominem, Athenienses civitate donarunt. Hoc ubi tradit Aristoph. in Achar. vs. 145., vitiosissimum hoc prostat Scholion: Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς παραπύμποντα· ἐλέγγο δὲ οὗτος Τήρης· ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει. Σύμμαχος Ἀθηναῖος μέμνηται. Θεουκιδίδης προστίθεται καὶ τὸ ὄνομα λέγων αὐτῶς, καὶ Σάδοκον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηναῖον. Postrema leguntur ap. Thucyd. p. 115. ult. Iam primum auferatur hinc in indicem relatus Symmachus, alibi saepius in his scholiis citatus: deinde sic ista me iudice sunt redintegrandae: Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι, τὸν πατέρα αὐτοῦ παραπύμποντα (patre insuper habito, filium eivem fecere:) ἐλέγγο δὲ οὗτος Τήρης· ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει, σύμμαχος Ἀθηναίων· μέμνηται Θεουκιδίδης· προστίθεται δὲ καὶ τὸ ὄνομα. VALCK.

14 seq. ταῦτα -- ἐπισημαίνετο.) Neglexit haec Valla. Qui Latina adposuit, [Gronov. cuius sunt illa, pacem firmabat,] notionem verbi ἐπισημαίνεσθαι, in missis caduceatoribus obviam, et ab Ammonio indicatam, contempsit. Adi Valckenar. ad Grammaticum lib. I. c. 20. Statim [L 16.]

ἀδελφοῖς Σιτάλκω, uti lib. VII. 137. ὑπὸ Σιτάλκω τοῦ Τη-
ρω. Neque temere damno πεποιηγὼς τοῦτον, tot schedis mu-
nitum. WESS.

CAP. LXXXI. [6. Ἐξαμπαῖος. Vide c. 52. S.]

9. ἄποτον ποιῇ;) Lenius hoc ob cap. 52. WESS. —
Nempe, quia ibi non diserte dixerat ἄποτον ποιῇ. At,
quod ibi dicebat κινᾷ τὸν Ἑπανιν, id, si sententiam spe-
ctas, idem atque ἄποτον ποιῇ valet. Amat autem *Herodo-
tus* orationem infinitam ita continuare, ut nos, praeceun-
tibus probatis codicibus, edidimus. S.

11 seq. κρητῆρος, τὸν Πανσανίης etc.) *Atheneum Pausaniae*,
Cleombroti F., craterem ad os Ponti, inscriptumque illi
carmen, *Nymphis* habet in *Athenaei* lib. XII. pag. 536. et
Pet. Gyllius Bosp. Thrac. lib. III. 5. Tota autem haec mul-
titudinis *Scythicae* indicatio speciem praefert scriptoris
coniectantis ac nihil definientis. WESS.

[17. τοῦτον βουλόμενον εἶδεναι τὸ πλῆθος -- κελύειν μὲν
πάντας Σκύθας) Vide quae in *Var. Lect.* super hoc loco
disputavimus. Si τοῦτον valet, non video equidem quo
pacto teneri commodè potuerit κελύειν μὲν, ubi ex con-
iectura μὲν pro μιν posui, quemadmodum video etiam a
Reiskio praeceptum. Quod vero repetitum βουλόμενον
cum viris doctis adieci; sic solere *Herodotum* studiosus
quisque Lector frequentibus exemplis observaverit: unus
tamen mihi occurrit locus, ubi tali in orationis structura
verbum ante positum, dein post τοῦτους non repetitur,
c. 172, 18. Itaque non intercedam, si quis hic aut *omitten-
dum* praeceuntibus libris omnibus, aut certe *uncis includen-
dum* fuisse contendat. Etiam μὲν fortasse non debuerat mu-
tari; quia post τοῦτον pluscula verba interiecta sunt. S.]

21. χρῆμα πολλὸν ἀρδίων) Certam praestant *Porti* emen-
dationem schedae, et *Camerarii* [videtur *Passionei* scribere
voluisse] lib. VI. 43. χρῆμα πολλὸν νεῶν. Simile *Comici*
ex *Plutō* χρῆμα πολὺ τεμαχῶν, [vs. 895.] et *Nostri* lib. I.
36. [ubi quidem non χρῆμα πολλόν, sed εὐὸς χρῆμα μέγα.]
WESS. — Restituetur χρῆμα πολλόν ex codicibus, qui-
bus *Valla* concinit, [magnam vim aculeorum] et VI. c. 43.,
χρῆμα πολλόν νεῶν: sic et alibi loquitur *Herodotus*. Ἰδὲτος
χρῆμα πολλόν dixit *Lucian.* de Syr. Dea [c. 13.] T. III. pag.
459. Σγὸς μέγιστον χρῆμα, *Soph.* *Meleagro*; *Ζησαυροῦ* χρῆμα
ἀμύθητον, *Philostratus*. VALCK.

21 seq. καὶ οἱ δόξαι --- ποιήσαντι ληϊσθαι) ποιήσας insolentissimum est, et protectum minime. Nam auxilio quae arcessuntur, [ex I. 19, 9. et V. 109, 6.] ποιήσαντα postularent, qualia in Musis plura. WESS.

CAP. LXXXII. [6. βήματι non tam pedi interpretari debueram, quam vestigio pedis. S.]

CAP. LXXXIII. 4. ζεύγνυσθαι τὸν Θρήν. Boew.) Malo ex schedis Britannicis ζευγνῦναι, quod Scriptori tali in re tritissimum, lib. III. 89. 90. 134. VII. 36. Verius statim [lin. 6.] στρατην --- ποιεῖσθαι, nec fugit vulgatae menda Editorem Genev., etsi male tollentem. Error frequens et manifestus, de quo I. 205. atque alibi. WESS.

CAP. LXXXIV. 7. τοὺς ἐπιστιῶτας) Accedo Gronovio. [scil. duo verba ἐπὶ τούτων ex codicis auctoritate abiiicienti.] Persae omnes, quotquot militari aetate, ipso rege in hosticum abeunte, obstricti ut eum armati sequerentur videntur fuisse. Hinc rex iram, quasi insigne regium, in Oeobazum stipendia unius e filiis suum in solatium deprecantem, exercuit, et occisos tres in conspectu parentis abiiecit, crudelis futurus, si omnes abduxisset, bene Seneca de Ira lib. III. 16. Hinc non dissimilis in Pythium Xerxis crudelitas, ab eodem Philosopho non praeterita, in Nostri lib. VII. 38. WESS. — Τοὺς ἐπιστιῶτας adstantes interpretatus sum cum Wess. et Gron. Sic I. 59, 6. λίβητις ἐπιστιῶτις, sunt adstantes, in propinquo stantes. Quod olim editum erat et a Schaeff. revocatum est, τοὺς ἐπὶ τούτων ἐπιστιῶτας, id Valla parum prudenter praepositos filiis Oeobazi; multo rectius H. Stephanus, quorum id officium erat. Et τὸν ἐπιστιῶτα quidem τῆς διώρυχας fossae praefectum dixit Noster VII. 117, 2. conf. II. 148, 20. Sed, quorum hoc officium est, dicuntur potius Nostro οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι, aut τοῖσι προετίθοντο ταῦτα πρήσσειν, ut VII. 39, 16. S.

CAP. LXXXV. 5. ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἰρῷ) Ex conjectura Pavii ἐπὶ τῷ ἰρῷ, in promontorio, seu vertice Cyanearum, sed incongrua. Elegantior Valckenarii, quam amplecti non possum. Tacet Scriptor de regis in continentem excensu ac transitu in fanum, quod praeter morem minime. Τὸ ἰρὸν ad os Ponti erat, sive παρὰ τὰς ἰσβολὰς τοῦ Πόντου in Philostrati I. Vit. Sophist. xxiv. 1. Ad idem os πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου Cyanaeae, Strab. lib. VII. p. 492.

[pag. 319. d. ed. Cas. Conf. Nostrum mox cap. 87 extr.]
Ex Fano ingens aperiebatur Pontus, patebantque lustrantibus petrae Cyaneae ipsumque mare clarissime, conspicique in hunc possunt diem, docente *Pet. Gyllis Bosp. Thr.* lib. III. 5. WESS.

Ibid. ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἱερῷ) Praeter ceteros accurate de templo Iovis Οὐρέου, quod ad os Ponti positum eximie dicebatur τὸ ἱερὸν, agens *Clar. Io. Taylor* in Praefat. ad *Marmor Bospor.* Iovi Urio sacrum, *Herodotea* non omisit: meminit certe *Herod.* c. 87., μέσσην ἱστὶ Βουζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Nostro vero loco quomodo tandem, obsecro, sedisse diceretur in isto templo Darius, qui in navi aederat Ponti spectator? nam ἰσβάς ἐς ῥέα ἔπλει ἐπὶ τὰς Κυνίας καλυμμένας ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῷ . . . ἰθὺίτο τὸν Πόντον ἰόντα ἀξιοθέητον: tandem cap. 86., admirando hoc satius spectaculo Darius ἔπλει ὀπίσω ἐπὶ τὴν γέφυραν: hic Bosporum contemplabatur: pons autem iungebat eam partem Bospori, quae esset media Βουζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Quid itaque? hic navigans Darius, ut Pontum oculis perlustraret, sedisse videtur iuxta navis magistrum in puppi, qui locus Homero dicitur ἱκμεν. Quid si scripserit itaque *Herod.* ἰζόμενος ἐπὶ τῷ ἱκμῶ, sedens in tabulato navis. Νῆων ἱκμα Homero, *Hesychio* sunt aliisque τὰ σανιδώματα τῶν πλοίων vide *Io. Scheffer.* de *Mil. Nav.* lib. II. c. 5. VALCK.

7. τοῦ τοῦ μὲν μήκος etc.) Constat pristina verbis sanitas. Ponti et longitudo et latitudo, antea deficiens, bene habet. Constat stadiorum numerus, reditque secum in gratiam *Herodotus*. Scripserat cap. 86. in latum patere stadiis ΜΜΜ ccc., quot utique ex trecentis et triginta orgyiarum millibus, quae illis aequantur, oriuntur; si quidem decem earum myriades mille efficiunt stadia, cap. 142. huius libri, et centum pares uni sunt stadio, lib. II. 149. Quae quidem nullum cum habeant dubium, merito cum *Pavio* stupemus, monitoris *Th. Galei* rationem non fuisse habitam, ac contra verum stadia cc. durasse. [Monuerat *Galeus*: „Cod. *Arch. τριπλάσιοι*, quod verum est, „et ex sequentibus confirmatur.“ Ceterum conf. *Var. Lect.*] Statim ὁ αὐχὴν [lin. 11.] per appositionem, quam dicunt, deponitur; nec superfluum atque ex scholio Abbati *Meloto* esse debuerat. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα c. 89. et ἐπὶ τῷ πύ-

χίλι τοῦ Βοσπόρου cap. 118. videbimus. Olim similis in his *Maximi Tyr. Diss. VIII. 7.* appositio: οἱ ἱσπῆροι Λίβυες εἰκοῦσι γῆν, αὐχίνα στενὸν καὶ ἱπμικὴν καὶ ἀμφιβάλλον. Mutavit *D. Heinsius*, sequente, sed haesitante, *Davisio*, quem adi et *Criticos ad Sophocl. Oed. Col. vs. 688. WESS.* — Turbare *L. 11.* lectorem non nihil poterat quod τὸ articulus non ad proximum vocab. ὁ αὐχὴν, sed ad remotius referretur: ferendum id tamen hoc ipso, quod vocal. ὁ αὐχὴν velut in parenthesi interponitur. Porro idem τὸ articulus non ad ipsum per se στόμα, sed ad τὸ μήκος τοῦ στόματος refertur: nec enim ipsum per se ostium maris Euxini *Bosporus* vocatur, sed τὸ μήκος τοῦ στόματος, longitudo ostii, tota ostii continuatio, nempe universus meatus ab ostio Ponti Euxini usque ad Maeotidem paludem progrediens. Caeterum de usu vocabuli αὐχὴν conf. quae ad *I. 72, 13.* notata sunt. *S.*

CAP. LXXXVI. 3. νυκτὸς δὲ, ἡξαμισμυρίας) Harum ommissio vocum [nonnullis in codd.] ex scribarum est sordidia. Stadiorum ex diurno nocturnoque navis cursu mire fallax computatio. *Aristidi ναῦς πανημερία δίοισα*, et vento impulsa prospero, absolvit stadia mcc. *Or. Aegypt. pag. 360.* *Theophilus in Ptolemaei Geogr. lib. I. 9.* τὸν τῷ νυχθημέριον φερὸν πλεῦν, unius diei ac noctis secundam navigationem m. tantum stadiis aequiparat. *Receptior Herodoti ratio*, siquidem ὡμολογημένον τοῦτο seu in confesso erat, navim secundo vento dcc. stadia una die conficere, *Marciano in Peripl. pag. 67.* indice, iustissime adiciēte, arte augeri et huius neglectu minui eam cursus velocitatem posse. *WESS.*

[6 seq. ἑνδεκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυίων) Potuerat *Herodotus* eandem in sententiam (nempe 1,110,000 org.) ἑνδεκα καὶ ἑκατὸν μυριάδες ὀργ. scribere: sed neutiquam necesse est, ut cum *Larchero* in *Notis* ad h. l. et cum *Brägero*, in *Comment. de difficiliorib. Asiae Herodoteae pag. 38.* istum in modum mutetur constans librorum scriptura. Nec enim ambigua est vis huius scripturae: nec significat illa (ut hi sibi persuaserant) 110,100 orgyas. Hoc si voluisset auctor, scripturus erat ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων καὶ ἑκατὸν ὀργυιαί, aut, praemisso (ut sere solet) minore numero, ἑκατὸν ὀργυιαί καὶ ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων. Quem

admodum mox (lin. 12.) τρεῖς μυριάδες καὶ τριήκοντα ὄργυαι; non sunt tricies mille et triginta orgyae, sed triginta tres myriades; sic ἑνδεκά μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὄργυαι; sunt centum et undecim myriades. S.]

10. ἐκ τῆς Σινδικῆς) Quod in Latinis olim e Scythica, inputatur Vallae iniuria: absunt haec et quae adhaerent principi versionis editioni, addita aut a Phoenice aut Heresbachio. [Immo leguntur ista, e Scythica; in Laurentinae versionis editionibus, Heresbachiana et Phoeniciae versionis editionibus, in ea certe quae mihi nunc maxime sub oculis versatur, anno 1494. in lucem emissa.] Reposui, praeposita litera, quam articuli postrema, uti c. 28., deglutierat, τῆς Σινδικῆς. Qua quidem in parte audacior si censear, patroni Cl. viri aderunt P. Bertius de Agger. et Pontib. c. 2., Holstenius ad Steph., Is. Vossius, Gronovius, Berkelius, atque alii. WESS.

18. μήτηρ τοῦ Πόντου) Conmoda, et, quod sciam, nondum publicata haec Dionysii Byz. ex Anaple Ponti: Μὲν δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Pontum, ἀνακίχεται λίμνη Μαϊώτης, ἣν μητέρα καὶ τροφὸν τοῦ Πόντου καταθήμισε λόγος ἐκ παλαιᾶς μῆτης παραδιδόμενος. ταύτης τὸ μὲν περίμετρον ἴσθι δισχιλίαν σταδίων, τὸ δὲ πέρας ποταμὸς Τάναϊς, ὅρος τῶν διὰ τὴν ἡπείρου: in quibus ambitus paludis nimius, uti Casauboni ad Strabon. lib. VII. 477. [p. 310. ed. Cas.] observatio patefaciet. Mater Ponti, Maeotis; quod huius gignatur aquis et incrementa capiat. Tzetzae ὡς μήτηρ καὶ μαϊούτρια γίνουσι πάντες ἔχθρας Chil. VIII. 773., quae et Hipparchi professio ap. Voss. ad Melam lib. I. 1. WESS.

CAP. LXXXVII. 4. στήλας ἵστησι δύο ἐπ' αὐτὸν) Si dedisset Med. ἱς αὐτὸν, significari posset: duas columnas illuc deportatas statuit, vel erexit: atque hoc cum aliis Herodoteis etiam comparari. Sed placet coniectura Gronovii, legentis ἐπ' αὐτῷ, ad Bosphorum. Quod vero in eam rem excitat e lib. VII. cap. 226. ὁ Ἀθηναῖος λίαν ἵστηται ἐπὶ Λεωνίδῃ, malle[m] omisisset: in honorem enim Leonidae Leo fuerat is erectus. Clem. Alex. Protr. pag. 32, 23., Ἀργύνου πᾶν Ἀθηναίων ἵστασθαι ἐπ' Ἀργύνῃ τῷ ἱερῷ. VALCK. — Ἐπ' αὐτῷ scripsi ex schedis, sicuti paullo supra [c. 86, 9.] ἐπὶ Θερμαϊδόντι ποταμῷ. [Similiterque frequenter alias.] Si qui priscum ἐπ' αὐτοῦ servatum vult, utatur Pausaniae, de

quo supra, cratere, [vid. Adn. ad c. 81, 11 seq.] Μνᾶμ' ἀφ' αὐτοῦ --- Πόντου ἐκ' Εὐξείνου, et consimilibus. WESS.

— Apud prosaicum tamen scriptorem praepositio ἐν ista notione cum genit. constructa aegre (puto) reperietur. S.

[4-6. ἱνταμὸν γράμματα, ἐς μὲν τὴν Ἀσσύρια, ἐς δὲ τὴν Ἑλλάδα, ἔθνη πάντα ὅσα περ ἦν. *Litterae Assyriae*, eadem quae *Babylonicae* et *Chaldaicae*. Assyriae enim et Babyloniae nominibus pro synonymis uti Nostrum, ad cap. 39, 4. et ad I. 192, 8. monuimus. Caeterum super hoc loco consulendi viri docti, *Anquetil* in *Actis Acad. Inscript.* T. XXXI. p. 436. et *Heeren* *Commentat. Soc. Goett.* T. XIII. p. 35 seq. Γράμματα quidem h. l. non potissimum *litteras* sive *characteres* intelligi par est: sed idem valet γράμματα atque ἐπιγραφή, *inscriptio*, quemadmodum mox cap. 91, 4. et I. 187, 5. et 18. Et, sicut ibi ait Scriptor γράμματα λέγοντα τὰς, sic h. l. scribere potuerat γράμματα --- λέγοντα ἔθνη πάντα, aut tale quidpiam: verum etiam per adpositionem, quam loquendi formam et alias amat Noster, absque vinculo iungi ista poterant γράμματα, ἔθνη, *insculpi* iussit *inscriptionem*, vel *titulum*, (scilicet) *populos omnes*; id est, *populorum omnium nomina*, et *copiarum* fortasse, quae e singulis aderant, *numerum*. S.]

[11. τῆς Ὁθωσίνης Ἀρτίμυδος) De hac consuluisse iuvabit quae *Fabricius* collegit ad *Sext. Empir. Pyrrh. Hypotyp.* III. 208. S.]

CAP. LXXXVIII. 3. ἰδωρήσατο πᾶσι δίκαι) Unice verum hoc. Tale Πανσανίη δὲ πάντα δίκαι ἐξαίρεθαι καὶ ἰδόνθαι lib. IX. 80. et ὑπισχνύμενοι, τὰ πάντα οἱ μύρια δώσω lib. III. 74. *Pavus* a veritate proxime afuit, πᾶσι δίκαι, videlicet *talantibus*, *refringens: talenta enim aliena sunt*. Genus hoc egregie magnus *Is. Casaubonius* ad *Strabon.* lib. III. pag. 232. [ad p. 155. ed. Cas.] et ad *Athen.* IV. 10. [cap. 26. nostrae edit.] illustravit. Pessime *P. Bertius* de *Aggerib.* et *Pont.* cap. 2. *παισι δίκαι* [quod olim hic legebatur,] abstulit orationi, coronā aureā virtutis ergo *Mandroclem* et aliis muneribus abs rege donatum ex male intellecto, quod sequetur, epigrammate iactans. Παισι et πᾶσι conmutari docuit *Rigaltius* in *Artemidori* I. 47. II. 42. Ego vero [lin. 4.] insuper ζῶα γραψάμενος habere non debui. Ecce tibi *Eustath.* καὶ παρ' Ἡροδότῃ τὸ, καὶ ζῶα γραψάμενος, ἔχοντες ζωγραφίας, ubi plura. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

3. *πᾶσι δὲ*) Revocabitur et hoc ex Codicibus. Verba Herodoti ex lib. I. cap. 50., *πᾶσι τὰ δῶτα πάντα τρισχίλια ἔθνη*, Galeus commodè contulit ad *hæc* Parthenii π. Ἐρωτ. Παθμ. cap. 1x. *πάντα ἑκατὸν ἐκγέλωτες αὐτῇ*. Omnia centena, Casaubonus interpretatur in *Athen.* IV. cap. 10. [pag. 144. r.] Homerea, quæ collegit B. Martinus Var. Lect. III. 22., quæque plura simillima videntur, sunt tamen diversa. VALECK.

7. *ἀνέθηκεν ἐς τὸ Ἡραῖον*) Vellicat Vallam ob Iunonis templum doctissimus Holstenius, ipsemet ab errore, si tamen eius sit, non immunis: nam Thraciæ urbs Ἡραῖον, de qua Stephan. ex Nostri lib. IV., est in cap. 90. ubi Iunonis templum imprudenter Valla. Nec plane absolvo Pet. Gyllium, mire fluctuantem lib. II. Bosp. c. 13. Nobilissimum Iunonis Samiæ templum, toties Herodoto lib. I. 70. III. 60. et aliis celebratum, indicatur: ipsa loquendi formula sanum requirit, non oppidum; καὶ ἀνέθηκεν ἐς τὸ Ἡραῖον recurret cap. 152. Pati autem possem, ut Ἀνδροκλῆς detracta priore littera pingeretur, ni mssti contra venirent omnes, et Tzetzes Chil. I. Hist. 31. WESS.

CAP. LXXXIX. [9. τοῦ ποταμοῦ τὸν ἀνχίνα) Eam Istri regionem quæ proxime supra illum locum est ubi in duo ostia scinditur, *fauces fluvii* (sic enim hîc commodius, quam *collum*, ἀνχίνα latine reddideris) vocat. conf. Adn. ad I. 72, 13. De loco ipso, quem hîc designat Herodotus, vide Mannert Geogr. Græcor. et Rom. T. IV. pag. 220. S.]

CAP. XC. 1. Ὁ δὲ Τίαρος) Tearum Thraciæ amnem Plinius habet. Ἐπὶ προχοῇσι Θιαίρου αἰνείου ad eundem ex Epigrammate Simonidis clar. Reiskius refert ad *Cephalæ* Anthol. p. 241. Citra dubitationem huic admovenda *Libanii* Orat. Antiochic. p. 346. A. Δαρὶς μὲν οὖν ἐπὶ Σούδας ἰλαύνοντι Τάϊναρος ἐν Θράκη ποταμός ἴδοξιν εἶναι κάλλιστος καὶ στυλὴν ὁ Δαρὶς στήσας, τοῦτο ἐνεγράφη [i. ἐν γράφῃ] αὐτῷ, Τάϊναρον εἶναι ποταμὸν κάλλιστον. Sic Fred. Morellus: quid Sophista reliquerit, Herodotea contententi adfulget clarissime. WESS.

CAP. XCI. 11. ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ) Ambitiosioris iactantiae ut rex absolveretur, Nobil. Palmerius Exercit. p. 21. vocibus πάσης ἡπείρου non universam Asiam,

aed quam minorem vocamus, intelligit; quae mihi quidem explanatio non ridet. Dario pleraque omnis Asia dicto audiens erat, quam ἡπειρον lib. III. 134. advertimus. WESS.

CAP. XCII. 2. Ἀγτισκός sive Ἀγτισκός amnis non alius fortasse ac Hesiodi Theog. vs. 345. Ἀρδισκος: ubi ex suspitione Scholiastes, Ἀρδισκος Σκυθίας fluvius. WESS.

CAP. XCIII. 2. Γίτας τῶς ἀθανατίζοντας) Non indigemus Eustathiano ἀπαθανατίζοντας, a Fabro non provide arrepto. Simplex aequae ac compositum ea in re locum capessere Diodoro lib. I. 94. adscriptum est. Adde L. Küsteri Diatrib. Anti-Gronov. pag. 52. WESS. — Quod mutatum volebat T. Faber ob ista praesertim Eustath. in Dionys. vs. 304. Ἡρόδοτος ἀπαθανατίζοντας αὐτοὺς καλεῖ, tueretur non immerito Gronov. Explicuit utrumque de Getis adhibitum Cel. Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 105. habet et ἀθανατισμὸν Diodorus, et rarissimum ἀθανατῖαν Philostratus. VALCK.

5. Νιψαῖοι) Confidentiam celeb. Gronovii, qua Νιψαῖοι ex correctione Holstenii, fide Stephani et Suidae certissimi, exploduntur, [defendunturque Μυψαῖοι] demiror; cum Vallae et Arch., quod ex Galeo cognitissimum erat, Codex ita praeferret. Mihi alia mens, Stephani auctoritatem, msstis stabilitam, non esse suggillandam opinato. Συμμάδας item videntur boni, liquido docentes, Συμμάδας, ἴθνος οὖν Γίτας, in Stephano olim fuisse, non Συμμάδας: cui suspitioni series in Ethnicographo litterarum robur addit. Utrumque amplexus sum. WESS.

CAP. XCIV. 3. Ζάλμοξιν δαίμονα) Male olim aberat postremum, siquidem pro daemone [pro deo] inter Scythas habitum Lucianus, Clemens Alexandr. atque alii testificantur. Diogenes VIII. 2. καὶ δεῦθεν Ζάμολξιν, ᾧ Γίται θύουσι, Κρόνον νομίζοντες, ὡς φησιν Ἡρόδοτος: quorum postrema, nisi cum Steph. Monachio ante Κρόνον posita primitus fuisse arbitreris, erroris Diogenem argument. Recepi Ζάλμοξιν. ex tanto Codicum consensu. Porphyrius Vit. Pythag. sect. 14. sic nuncupatum tradit ex pelle ursina, quae recens nato fuerit iniecta: nam talem Thraces pellem Ζάλμον adpellare: unde iusta Cl. Alberti divinatio, in Porphyrio etiam Ζάλμοξιν fuisse. Accedit Hesychii, leviter discrepans, ex Herodoto scriptura, et in primoribus editis

Aeneae Gazaei, teste *Rittershusio*. Certissimum est, ab aliis nomen pingi aliter: hoc quaeritur, quomodo *Herodotus*; cuius scriptis membranis si fidere licet, id maluit, quod datum est. *WESS.* — *Herodotea de Zamolziide* respicit *Diogen. Laërt.* VIII. 2. a *Steph. le Moine* recte emendatus. Secundum *Iamblichum Vit. Pyth.* §. 173. *Zamolxis μέγιστος τῶν θεῶν ἔστι παρ' αὐτοῖς. Herodoto* cap. 94. dicuntur *Getae* οὐδένα ἄλλον θεὸν νομίζοντες εἶναι, εἰ μὴ τὸν σέβειρον. *VALCK.*

4. Γεβελίζιν *Matth. Praetorius* in Orbe Gothico interpretatus est e lingua Lithuanica, qua *gyva leysis* significat auctorem et quasi datorem quietis, sicuti eadem *Zemeluks* aut *Ziameluks* est deus terrae; haec *Th. S. Bayerus* *Origin. Sinicar.* pag. 283. in re lubrica et admodum incerta. *WESS.*

9. διαλαβέντες τοῦ ἀποσιμπεμένου -- τὰς χεῖρας) Codicum ἀποσιμπεμένου, quidquid dicatur, tueri ac laudare haud possum. Planum est vetus, ac defensum abs *Abreschio* ad *Aristaenet.* p. 156. Ἐπιτύει et ἀπειτύει [l. 11. et 17.] Ionum dialectus adprobat. Superius διὰ πεντητηρίδος [lin. 4.] verissimum: *Clemens* quidem *Stromat.* lib. IV. pag. 590. singulis annis, κατ' ἔτος, legatum ad *Zalmoxin* lectum, sed aliunde memorat. *Laurentii* autem *navigium quinque remigum*, ex pravis Graecis progenitum, multos, neque indoctos homines, decepit, Latina magis quam Graeca lectitantes. *WESS.*

CAP. XCV. 9. ἦθις βαθύτερον) *Valesius* indolem dictionis ad *Polybii Excerpt.* p. 23. patefecit. [Vide *Polybium* nostrum T. VII. p. 601. Adn. ad lib. XXVII. 10, 3. Conf. eundem *Polyb.* VI. 24, 9.] Saepe *Philo Iudaeus*: βαθεῖ δ' ὅμως ἦθις φησὶν αὐτοῖς, in prudente et gravi oratione, *Libro de Ioseph.* p. 550. E. et ἦθις βαρυτάτῳ, sive βαθυτάτῳ potius, φησὶν αὐτοῖς p. 558. B. tum ἀνήσομαι σε, βαθεῖ ἦθις φάνη, sic recte ex manu descripto *Mangeyus*, Quod Omn. Pr. Lib. p. 887. Iam οὐ τῷ ἀσεβωτάτῳ σοφιστῇ [pro ἀσθενεστάτῳ lin. 11.] unde *Eustath.* hauserit, an memoriae sit peccatum, adfirmare nequeo. Melius certe in tanta mssorum consensione vulgatum, ab *Aristide* olim, uti adscripta lib. I. 29. ostendunt, spectatum. *WESS.*

11. οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ) Tanquam *Herodotea* scripsit *Eustath.* in *Iliad.* δ. p. 365., ὁμολήσαντα Ἕλληνας οὐ

τῷ ἀσφωτάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρῃ : atque ad ista, οὐ τῷ ἀσφ-
 ποσуйт, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀνάπαλιν τῷ πάντῳ σοφῷ. Vocem ἀσφω-
 τάτῳ, nisi quis forte Codex dederit, neque in suo repe-
 risse videbitur. Pythagoras, Archyta iudice, non sordidus
 auctor Naturae verique, Horat. I. Carm. 28, 15. His non
 omissis, multa huius generis viri Docti collegerunt. Ne-
 mo forte frequentius hoc genere loquendi fuit usus quam
 Thucydides, cuius hoc primum est p. 5, 82. ἀνδρῶν οὐ τῶν
 ἀδυνατάτων : sic vocat omnium potentissimos; nam in his
 μεῖζον ἢ ἀπόφασις δηλοῖ τῆς καταφάσεως, ut vere iudicat Her-
 mogenes pag. 567. Thucydidi Μηθυμναίων οὐχ οἱ ἀδυνατάτατοι
 memorantur p. 569, 14. quales Xenoph. pag. 349, 27. οὐκ
 ἐλαχίστοι δυνάμειοι ἐν τῇ πόλει. Tritaei meminit Pausan. pag.
 656., τῶν οὐκ ἀδυνάτων ἐν Μεγάλῃ πόλει. Quod haec pro-
 ximum antecedit, [lin. 9.] ἤθια βαθύτερα ἢ κατὰ Θρήϊκας,
 eleganter dictum; cuius simillima dantur apud Thucyd.
 Xenoph. Isocratem. VALCK.

[16. ἐν ᾧ δὲ ἰποῖσι etc.) ἐν ᾧ τόπῳ intellexi, scil. ἀνδρῶν,
 atque ita in Latinis interpretatus sum. Vereor autem ne
 minus recte quam alii cum Valla: Dum ea --- ageret
 atque diceret, (agebat atque dicebat malles) interim sub-
 terraneum aedificium (conclave) struebat. S.]

20. τὸ κατάγειν οἶκημα) Ἀντιῶδὲς τι χωρίον vocat Strabō
 VII. p. 457. A. [p. 298. ed. Cas.] ἄβατον τοῖς ἄλλοις (δ) κα-
 ταλαβόντα, ἐπαυθῆα διαιτᾶσθαι, σπάνιον ἐντυγχάνοντα τοῖς ἐκτός.
 Narrat et alia quaedam de illo, ab Herodoteis diversa.
 VALCK.

CAP. XCVI. 3. πρότερον τὸν Εὐάλμοξιν τοῦτον γενέσθαι
 Πυθαγόρειον) Eadem Hellanici apud Suid. et Etymolog. doctri-
 na, neque spernenda. Cauta scriptoris de Zalmoxi, sive
 daemone seu homine, admonitio veterum religioni et phi-
 losophiae debetur, in primis praecipienti, nihil εἰς θεοὺς
 καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἑξαμαρτάνειν· δεύτερον δὲ, εἰς τοὺς θεοὺς ἀνθρώ-
 πους : in Platonis Minoë p. 318. F. Hinc eiusdem Philosophi,
 τὰ μὲν οὖν δὴ τῶν ἀρχαίων περὶ μεθείσθω καὶ χαιρέτω, καὶ ὅπῃ
 θεοῖσι φίλον λογίσθω τεύχῃ, in X. de Legib. p. 886. D. similes-
 que dictionum formulae, a doctissimo Berglero non negle-
 ctæ. Mox ὑπὸ Περσίων [lin. 7.] iustum est; accessio uberior
 ex scholio venit. WESS.

CAP. XCVII. 6. Κῶης δ' Ἐφεσίων) Recte, nec discre-
 Herodot. T. V. P. II. S

pat lib. V. 37. Tzetzen scriptura, qualis Arch. et Vallae, in fraudem induit, cum Chil. III. 465. καὶ Κῶης Ὀρεξάνδρου, et brevi post Κῶης ὁ Ὀρεξάνδρου, aptato imprudenter nomini hominis articulo. Ἐξάνδρος nihili est, natum aberrantis calami ductu ex genuino Ἐρεξάνδρος. Qui quidem Coës, Dario asseverans, Scythicae regionis ἀρηρομένην esse οὐκ ἔν, novisse non videtur Scythas ἀπορῆρας et γιωργούς, descriptos c. 17. et 18. Mox εὐ νυν, [ubi vulgo εὐ νυν lin. 11.] ex Abreschii coniectura, verius. WESS.

10. ἀρηρομένην) Utpote rarissimum, in sua serie debuerat a Porto collocari, aequae ac Ἀραιρημένος. Formarum Homeri studiosus ne hanc quidem omissam voluit, quam legerat in Iliad. σ'. 548. Hinc Hesychio Ἀρηρομένην, redditum ἡρορωμένην: quod et alibi posuit, Ἀνήρορον explicans καὶ ἡρορωμένην. VALCK. — Ἀρηρόμενος antepenacutē scribitur in Schneideri Adpend. ad Lexic. crit. casu-ne, nescio, an auctoris consilio. S.

14. ἔσται ἄποδες ἡμῶν) Non refert multum, hoc retineas, an ἔστι ex manu exaratis libris: quamquam posterius paullo videtur significantius. Additamentum Arch. Herodoteae abundantiae praefert specimen, quo nunc non capior. Notabilius post pauca [lin. 18.] Φαίη τις αὖ με ἰωῦτοῦ ἔσταν, cuius praesidio vir doctus Miscell. Observ. Vol. III. p. 143. usum ἰωῦτοῦ et ἰαυτοῦ in prima etiam persona positi, adstruit. Non refragor, siquidem Sophocl. Aisc. vs. 1151. ita nitidissime et plures alii. Parum hic tamen locus proderit, in quo olim, testibus Vindob. schedis, αὖ με ἰωῦτοῦ, more Ionum. [At ex scholio hoc natum debet videri. conf. Adn. ad III. 52, 16.] Quod quidem saepiuscule pronomen vexatum a librariis misere laceratumque fuit in fragmento philosophi apud Stobaeum Serm. I. p. 20. Statim [lin. 19.] ὡς παραμένω [καταμένω scribere puto, voluerat, quod commode praefert Arch.] non prorsus damnable. WESS.

20. ἐς μέσον φέρω) Multo usitatius hoc est altero, quod e Med. promittit Gronov. ἐς μέσον φήσω: hoc tamen, vix a librariis exspectandum, si codices adfirmarent alii, vel potius φήσας, nemo iure repudiaret: ἐγὼ γινώσκω - - ἐς μέσον φήσας, αὐτοῖς μὲντοι ἰδοναί τοι, ego, palam animi mei sententia verbis explicita, nihilominus ipse te sequar. ἐς μέσον hic es-

set in concilio regio: ἰν' Ἀργείοις μέσσοις et similia prostant collecta D'Orvillio in Charit. p. 547. Ut Herod. VIII. c. 26. εἶσι ἐξ πάντας τὰς, sic saepe loquuntur Tragicæ. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. τοὺς Ἰώνων τυράννους) Ostentant membranae, quod placere poterit. [Ἰωνας τυράννους.] Aderant tyranni ex Hellesponto, Chersoneso, Aeolide et Ionia, quos omnes rex si conpellavit, Ionum praecipuam duxit rationem, gratia et auctoritate potiorum; nisi si patrii moris tenax Ionum titulo Graecos comprehenderit. Lege c. 137. 138. Neque negligere lorum istud, fastorum quoddam instar et ruditatis Persicae illo in genere argumentum. Similes usurpant funiculos, nodis illigatos, ad dierum et temporis notitiam barbarorum novi Orbis nonnulli, de quibus Nobilissimus Auctor Originum Leg. Artium et Scientiarum Tom. I. lib. III. p. 225. egregie. WESS.

CAP. XCIX. 1 et seq. Τῆς δὲ Σκυθικῆς γῆς etc.) Cum Auctor haec commentaretur, pictam Scythiae et Thraciae ob oculos tabulam habuit, cuius e mediterraneo tractu lapsum Istri atque ostia spectavit. Θάλασσα Pontus est, utramque in regionem sese insinuans: hoc κόλπου ἀγομέ-
νου τῆς γῆς ταύτης. Nam, quod vir maluit doctus, κόλπου ἀγομέ-
νου τῆς θαλάσσης ταύτης, superato maris huius sinu, ni-
mium abijt a scriptis Codicibus, et progressum itineris, quo de nihil hic, sistit. [Nec tamen satis adparet quid sit quod κόλπου ἀγομέ-
νου dicat. Larcher vertit: à l'endroit où finit le golfe de Thrace.] Mare ipsum, quatenus Scythiae et Tauricae oras adspersit, varie adpellat, modo in orientis, modo occidentis plagam diffusum. Quae vero adnectit, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχομαι σημαίνων, τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθ. χώρας ἐς μέτρησιν. Ἀπὸ Ἰστρου αὕτη ἤδη etc. dispuncta bene non sunt: voluisse puto, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχ. σημαίνων τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθικῆς χώρας ἐς μέτρησιν ἀπὸ Ἰστρου αὕτη ἤδη etc. Res postulat Aldusque cum schedis Parisinis. Plura moveri non patior, nactus adstipulatorem virum clar. Corn. de Pauw. Certe πρὸς μισσαμβρίην τι καὶ νότον, si spectatorem regionis ex Scythiae mediterraneae finibus detrectaveris, aberrabunt vehementer. Ab Istro enim versus Borysthenem et Carcinitin urbem septemtrio tendenti obiacet, non auster. WESS. — Mihi multo commodior uniceque vera visa est ea dispungendi ratio, qua

post *ἰς μέτρην* interpungitur: atque etiam, deleto post *σημανίων* commate, cum Schaefero post *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ* incidi orationem, quo significarem, verbum *σημανίων* ad τὸ πρὸς θάλα. referri, istud autem *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ* per se stare, valereque *Inde ab Istro*; sicut c. 100, 1. *Τὸ δ' ἀπὸ τῆς Ταυρικῆς, Inde a Taurica*. Istum τὸ articulum iam saepius eodem modo positum observavimus: (conf. Adn. ad I. 105, 4.) sive per pleonasmum ita dici statuas, sive per ellipsin κατὰ praepositionis, quemadmodum cap. 100, 6. *τὰ κατὰπρὸς* valet κατὰ τὰ κατὰπρὸς. S.

[7. αὕτη ἤδη ἀρχαία Σκυθική) *Haec est vetus Scythia*; nempe prisca Scytharum terra, priusquam illi, pulsis Cimmeriis, versus orientem limites suos promovissent. Quod si ἤδη particulam etiam exprimere volueris, dices, *Hinc iam incipit*. Sic ἤδη habes c. 100, 1. et 6. III. 5, 10. et saepius alibi. S.]

12. μέχρι Χερσονήσου τῆς Τρηχίης) *Stephano Byz. Chersonesus πόλις τῆς Ταυρικῆς*, ex Herodoteis; perperam, indice *Holstenio*. Consequens erit ergo, ut Taurica, tanta hic diligentia et cura expicta, extra Chersonesum fuerit, quorum et erudita disquisitio docti viri, quae inter manus, vergit. Nullus equidem infitior, Tauros et Tauricae partem extra eam sese porrexisse. Fossam Scytharum servi, ut accessu heros prohiberent, a Tauricis montibus ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐρῶν ad Maeotin duxerunt c. 3. Scythaeque ad Tauricam regionem pertinent c. 20. et 100. At Taurici illi montes ad extimum Carciniten sinum, ubi Isthmi Tauricae Chersonesi exordium, semet erigentes et iuxta eundem sinum longe in Pontum protensi ad urbem Chersonesum, quae ob situs aspreta τρηχίη, terminabantur. Haec Noster, nec diversa *Scylax* et *Arrianus* in Periplus. *Straboni* pars Chersonesi maioris ἄκρα μεγάλη, ἐφ' ἣ Ἰβηται πόλις, αὐτὸ τοῦτο καλουμένη Χερσόνησος. Addit *Strabo*, peninsulae quoddam instar habuisse regionem, urbemque Chersonesum, ubi οἱ Ταῦροι, Σκυθικὸν ἔθνος, incoluerint olim, eversam lib. VII. p. 474. [p. 308. ed. Cas.] Non repeto, *Stephani* iudicium et *Herodotea* hinc stabiliri. WESS. — At recte *Holstenius* observasse mihi videtur, non urbem Chersonesum, sed totam peninsulam hic Χερσόνησον τὴν Τρηχίην καλουμένην dici; quam alii, quo ab aliis peninsula

distinguat, *Tauricam* aut *Scythicam Chersonesum* adpellant. Hanc igitur *ad mare, quod est Orientem versus*, pertinere ait; αὕτη ἐς θάλ. τὴν πρὸς ἀπηλιώτην ἄνεμον κατήκει. Nec enim de urbe, sed de regione, κατήκειν dici consentaneum est: et *Chersonesus urbs*, non in orientali, sed in occidentali peninsulae parte sita erat. Nam, quod *Larcherus* ait, esse *Chersonesum urbem* in occidentali quidem parte peninsulae, sed ab oriente *Scythiae*, id rem non conficit: etenim, quod mare hic τὴν πρὸς ἀπηλιώτην θάλασσαν vocat, idem mare mox τὴν πρὸς τὴν ἡῶ dicit, ubi haud dubie illud mare, quod ab oriente *Chersonesi* peninsulae est, intelligitur; nempe *Maeotis palus*, quam haud multo minorem ipso *Ponto Euxino* esse, (c. 86 extr.) *Scriptor noster* existimaverat. S.

[16. παραπλήσια idem valet ac παραπλησίως, sicut ὁμοία persaepe idem atque ὁμοίως. S.]

19. γουνόν) *Perrarum* in promontorio. Γουνός Ἀθηναίων, quorum ager minime uber, in oraculo apud *Criticos* ad *Euripid.* *Medeam* vs. 679. Est, cui ἐς τὸν πόντον de *Aegaeo* displicet mari, ἐς νότον, in *austrum*, reponenti. Dabit infra c. 177. ἀκτὴν προέχουσαν ἐς τὸν πόντον, in *mare Aegaeum*. ἐν τῷ Αἰγαίῳ πόντῳ lib. II. 97. Inprobant praeterea τὸν ἀπὸ Θορικῆς, maluntque aut τὸ aut τῶν. Valla verterat, quod a tribu *Thorica*, videlicet *iugum*: substitutum in postrema editione, [Gronoviana,] quod magis in *pontum*, qui a *Thorico*; me etiam atque etiam mirante. Namque τὸν ἀπὸ Θορικῆς manifeste ad γουνόν pertinet Σουνιακόν, quod *iugum* inter *Atticae* pagos *Thoricum* et *Anaphlystum* nonnihil artatum longe in *Aegaeum mare* prominet, prorsus ut *Taurica* in *Pontum Euxinum*, et *Iapygia* in primis, anguste inter sinum *Brundisinum* et *Tarentum* constricta. Quod [lin. 22.] reposui συμβαλίσιν ratum *Auctor* habet lib. II. 10. WESS.

19. τὸν γουνόν τὸν Σουνιακόν) *Edoceri* cuperem, cur hoc *Attices* in altum excurrans promontorium, γουνού, soli fertilis, hic honestaretur adpellatione; quum ab ea parte nunquam laudata sit *Attica*, sterilis in universum et λεπτόγαιος, nihilque, quod quidem ego noverim, de *Sunio* dicatur, ad istius anguli τὸ γόνιμον καὶ κάρσιμον commendandum. *Angulus* non γωνία tantum, sed et γῶνος dici potuit: *Hesych.* Γῶνος, γωνία, Ἀδκωνες; et fortasse Γουνός eidem

non γωνιαῖος sed γωνιαῖος τόπος fuerat dictus, *locus angularis*. Saepe memoratur Attices illud promontorium Orientale; Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν. Herodotea sic primum reddidit *Valla*, ut eadem quidem legisse videatur, sed ordine a vulgato nonnihil diverso collocata: τὸν γουνὲν τὸν Σουνιακόν, τὸν ἀπὸ Θορικῶς μέχρι Ἀναφλύστου δήμου, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα: quo modo si legerentur in Codicibus, non displicerent. Neglexit in his *Herodotus* pagum Azeniensem, quem, raro veteribus memoratum, minoris fuisse constat momenti: hoc excepto, in Attices ad sinum Saronicum latere *demus* erat *Anaphlystus*, Sunio vicinus: Sunii promontorium nave flectentibus, sive super Sunium navigantibus, ab altero latere primus occurrebat ad sinistram pagus *Thoricus*. Quidquid ab Anaphlysto ad usque Thoricum terrarum magis in altum prominebat γουνὲν vocat Σουνιακόν, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα. VALCK.

[Apud *Homerum* notum est γουνὲν vulgo intelligi τόπον γόνιμον καὶ κάρπιμον: quam quidem notionem alienam prorsus ab hoc *Nostri* loco esse adparet. *Angulum* hic significari, ex *Hesychii*, Γῶνος, γουνός, probabile videri poterat: qua notione vocab. istud, cum *Valckenario*, *Schneiderus* in *Lex. crit.* accipiendum h. l. censuit. Cur vero idem *Vir doctissimus* pro eodem adstruendo vocabuli usu etiam oraculum illud advocaverit, quod ab *Euripidis* vetere Interprete ad *Med.* 679. refertur, ubi est πρὶν γουνὲν Ἀθηναίων ἀφικίσθαι, causam equidem video nullam. Habet *Homerus* γουνὲν Ἀθηναίων ἱερῶν, *Odyss.* λ'. 322. et *Pindarus* εἰν γουνοῖς Ἀθανᾶν, *Isthm.* IV. 42. Quibus in locis, perinde atque in eis ubi apud *Poëtam* γουνός ἄλωῃς nominatur, *foecundum* solum γουνὲν vulgo intelligunt. Atqui haud immerito tamen mireris, quid sit quod *Attica*, cuius utique parum fertile solum fuisse constat, quamque *κερναὰς* alioqui Ἀθᾶνας nominare *Pindarus* solet, (*Olymp.* VII. 51. XIII. 52. *Nem.* VIII. 19.) ab eodem *Pindaro* aliisque *foecunditatis* nomine celebretur. Itaque videndum, ne pervulgata illa vocabuli γουνός interpretatio nonnisi ex etymologica coniectura & Grammaticis fuerit conficta, longeque diversam vim veteres auctores ei subiecerint. Scilicet, sicut *κερναή* regio dicitur, quae edita est, montana, multas eminentias habens: similiter fortasse etiam γουνός eminentiam, locum editum, vete-

num sermone significaverit; quam in partem haud absurde olim *Pergerus*, vir doctus, illud γουνιαῖος τόπος accepit, quod apud *Hesychium* vulgo post vocem Γουνούσθαι legitur, ut sit locus editior, instar genu eminens. Quae quidem notio, sicut et huic *Herodoti* loco, et illis poetarum locis apte convenit, ubi γουνός Ἀθηνῶν nominatur; sic nec male congruet istis *Homeri* locis, ubi γουνός ἄλωῆς dicitur, nempe eminentia, altitudo; quandoquidem areas, in quibus frumentum triturabant veteres, editis in locis fuisse constat, quo facilius paleae a ventis discuterentur. Ista igitur notione vocabulum hoc usurpasse *Herodotus* videtur; quae ne ab *Etymologo* quidem neglecta est, apud quem p. 233, 5. haec ipsa verba leguntur. Λέγεται δὲ γουνός, ὁ ὑψηλὸς τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γονάτων, ἃ ἔχει. S.]

[23. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω) Intellige τοῦτ' ἐγὼ etc. quemadmodum et c. 81, 12. S.]

[27. πολλὰ λέγω παρόμοια, τοῖσι ἄλλοιςσι ἴσμεν ἢ Ταυρική.) Idem hoc valet ac si dixisset, πολλὰ ἄλλα λέγω παρόμοια, οἷς ἴσμεν ἢ Ταυρ. S.]

CAP. CI. 8 seq. ὁδὸς ἡ ἡμερησίῃ ἀνὰ διηκόσια στάδια) In singulos dies stadia centum et quinquaginta lib. V. 53. dinumerantur: sed multiplex ex citatiore militarive gressu variatio, a magno viro ad *Strabon.* I. p. 61. [ad p. 35. ed. Cas.] adnotata. Mox [lin. 10.] πρὸς Codd. et sententiae iussu exterminavi: quae enim pro voce asserenda vir Clar., non urgent. WESS.

CAP. CIII. 2. θύουσι μὲν τῇ Παρθένῳ) Mutato leviter articulo fingeat praestantissimus *A. Kluitius*, θύουσι μὲν δὲ παρθένῳ. Nihil enim in anterioribus de virgine, mox demum memoranda. WESS. in *Addendis*. — At nec δὲ particulae hic erat locus, et percommode habet τῇ Παρθένῳ, nempe immolant ei numini, quam τὴν Παρθένον adpellant. Similiter *Strabo* lib. VII. p. 308. ed. Cas. non ante facta virginis mentione, de Chersoneso urbe loquens ait, ἐν ᾗ τὸ τῆς Παρθένου ἱερόν. Caeterum, *Tauros* istos reliquias fuisse Cimmeriorum a Scythis olim finibus suis pulsorum, probabile fecit *Gatterer* Comment. Societ. Reg. Goetting. Vol. XI. p. 140. probante *Heeren* in *Ideen* etc. T. I. p. 888. S.

4. καταξάμενοι) Nihil verius liquidiusque. Recurre ad lib. II. 45. et IV. 60. Firmat *Euripidis* *Iphigenia in Taur.*

vs. 38. Οὐα γὰρ, ὅντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει, ὅς ἐν κατάθῃ τήνδε γῆν Ἑλλην ἀνὴρ, κατάρχομαι μὲν etc. Quod sufficit. WESS.

Ibid. κατὰ β' εὐξάμενοι) In Editis antiquis scriptum καταβυζάμενοι. Qui aliter primus scribendum curavit. [vide *Var. Lect.*] tmesin hic sibi deprehendisse visus est, qualis nulla datur apud *Herodotum*, voculam etiam βα non adhibentem. Duplex fuit in Codicibus lectio καταβυζάμενοι et καταυζάμενοι: ad quarum alteram doctum correctorem literis τυ imposuisse suspicor αρ, et utrumque recepit, ut solebant isti saepenumero, librarius: supra IV. 60. et alibi fuit in eodem verbo variatum. Nostro loco de Scythis Tauris, pro victimis advenas caedere solitis, ut ait *Mela*, scripserat procul dubio *Herod.* τοὺς ἀν λάβωσι Ἑλλήνων - - καταβυζάμενοι βοπάλη παύουσι τὴν κεφαλὴν: *auspicati* velut *vectimam*, *clava caput percutiunt*; non ut Graeci, qui cultro victimam immolationi designabant. Huic adfirmandae lectioni sufficiet vel unicus locus *Eurip.* *Iphig. in Taur.* vs. 1154. quo Taurorum Rex Thoas comites interrogat Iphigeniae sacerdotis, *utrum illa iam τῶν ξένων κατήρξατο*, *hospites sit auspicata*. In Graecorum sacris usitatissimum verbum de Indica gente *Nicol.* ponit *Damasc.* *Stobaei* p. 105. Sed, secundum *Herodoti* Tauros, non Scythicae fuit Iphigenia crudelitatis ministra, verum ipsa *Dea*, cui Graecos immolarent hospites: τὴν δὲ δαίμονα ταύτην, τῇ θύουσι, λέγουσι αὐτῷ ταῦροι Ἰφίγηνειαν τὴν Ἀγαμέμνονος εἶναι. *Hesiodus* in *Heroiarum* catalogo non mactatam Iphigeniam dixerat; sed, *Diana* volente, Ἐκάτην εἶναι: hoc tradens *Pausan.* in *Atticis* c. 43. τούτοις, αἰτ, Ἡρόδοτος ὁμολογοῦντα ἔγραψε, κ. τ. λ. Ceterum ista potissimum inhumana Taurorum crudelitas effecisse videtur, ut hoc praesertim nomine Scythae fuerint a Graecis in universum infamati. In diversis gentibus Scythicis tria potissimum obtinebant, quae prorsus abhorrerent ab humanissima Graecorum mansuetudine, τὸ ξινοθυτεῖν, τὸ ἀνθρωποφάγειν, καὶ τὸ, τοῖς κρανίοις ἐκπαίμμεσι χρᾶσθαι. vid. *Strabo* VII. p. 458. A et 460. B. [p. 298. D. et 300. B. ed. Cas.] et *Iacob. Elsner.* *Observ. in Ep. ad Coloss.* III, 11. VALCK.

17. ζῶσι δὲ ἀπὸ ληΐης τε καὶ πολέμου) Tales Chaldaeorum, οἱ ληϊζόμενοι ζῶσι - - εἰθισμένοι ἀπὸ παλίου βιωτικῶν apud

Xenophontem K. Παιδ. III. p. 74. κ. — Conf. Nostrum IV. 22, δ. S.

CAP. CIV. 1. ἀβρότατοι ἀνδρῶν) Tales in Scythia fuisse vix fidem invenit: de Agathyrsis dixerat, credo, ἀβρότατοι ἄνδρες εἰσι, sicut in suis legere Codd. L. Valla, et Io. Stobaeus Tit. XLII, p. 294. Habet tamen hinc ἀνδρῶν ἀβροτέρους Eustathius in Dionys. vs. 310. De Agathyrsis Salmasio notata in Solin. p. 188. partim corrigit ad Melam Is. Vossius. VALCK. — Praestat ἀβρότατοι ἄνδρες ex scriptis. WESS.

5. Θρηξί προσεχωρήκασι) Geminum lib. I. c. 172. προσεχωρήκασι δὲ γλῶσσαν μὲν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθος. WESS.

CAP. CV. 3. κατέλαβε ἐκλιπὴν τὴν χώραν) Male in Vallae latinis, coacti fuerant solum vertere. Correxit errorem clar. Lambertus Bos, Observ. Crit. c. 2. p. 9. WESS. — De usu verbi καταλαμβάνειν cf. Valck. ad IV. 11, 19. S. [5 seq. ἐς δὲ πιεζόμενοι οἴκησαν μετὰ Βουδίνων) Haec Gatterer l. c. suffragante eodem Heerenio p. 893. sic vertenda contendit, *quamdiu premebantur, cum Budinis habitabant*. At id quidem contra Herodoti usum; apud quem ἐς δὲ nunquam *quamdiu*, sed constanter *donec* (hac notione, *donec tandem, usque dum*) significat; adeoque commode *denique, postremo*, reddi potest; qua cum notione frequenter coniuncta illa est, *quam ob rem, quam ob causam*. Hoc loco satis erat id quod a nobis in versione positum est, *ad extremum, malis pressi*, etc. quod quidem nil impedit, quominus (quod voluere docti, quos nominavi, Viri) credibile sit, postea Neuros, finito malo, priscas suas sedes repetiisse. S.]

7. κινδυνεύουσι --- γόντις εἶναι) H. Stephani, Vallam corrigentis versio recipi debuerat: verbum hoc usu, quem Portus adnotare neglexit, semel tantum occurrit apud Herodotum. Κινδυνεύουσιν εἶναι notat *esse videntur, sive sunt*; et δοκοῦσιν εἶναι saepius adhibetur pro εἰσι. Frequentavit illud inprimis Plato. Xenophon. Ἀπομν. IV. p. 465, 10. κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν, et vs. 55. Φροντίζω μὴ κέραιστον ἢ μοι σιγᾶν κινδυνεύω γὰρ ἀπλῶς εὐδὲν εἰδέναι. [IV. 2, 34 et 39.] Sic ille saepius alibi loquitur, et in Epist. Socrat. XXII. Demosthenes I. contr. Aristog. p. 489. δυσκατάπαντόν τι κινδυνεύει πρᾶγμ' εἶναι πομπή. Plato-

nis etiam imitatores *Sophistae* hunc flosculum scriptis saepe suis interserunt: vide *Clariss. Ruhnken.* in *Tim. Lex.* p. 116. quique, alienis tamen intermixtis, apta quaedam dedit *Clar. Wetsten.* in *S. Lucae Act. Ap.* xix, 27. *Neurorum praestigias* hinc attigit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 310. *Mela* II. 2. fine: *Neuris statum singulis tempus est, quo si velint in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutantur.* *Anilem fabulam tangit Salmas.* in *Solin.* p. 187. VALCK.

11. αὐτῶν ἐπίσω ἐς τὸντο κατεταται) Demuto nihil; nam *λυσίς Arch.* ex αὐθῆς progenitum librarii negligentia. De *Neuris, Mela, Solinus* atque alii, consimilia. Durant, ut solent quae cum primo lacte inbibuntur, similes in inferiore Germania fabellae. Memini, rusticos et pastores primo aetatis flore videre, quibus haec metamorphosis insulae inputabatur. Confer *Keisleri Antiq. Septemtrional.* p. 494. WESS.

CAP. CVI. 4. γλῶσσαν δὲ ἰδίην) Non pendent ex praecedenti *φορέουσι*, sed alio, quod in Scriptoris mente haerebat. Similes ex *Sophocle* atque aliis dicendi formulas animadvertimus antea. Dabunt plures *Thucydid.* I. 17.; *Virgilius Aeneid.* X. 26. ubi *Servius; Columella de Re Rust.* lib. VI. 32. et *Graev.* ad *Florum* III. 21. His vero nexa olim et apta valui, ἀνθρωποφαγίους δὲ μύθοις τούτων, soli humana carne vescuntur, nunc isthic deposita, ubi seriem turbant. *Androphagi* sive *Anthropophagi* ex re ipsa, vorandisque hominibus, titulum habent; sicuti *Melanchlaeni* ex vestitu nigro. Illis notatio ista convenit excellenter, non his. Coniecturae doctorum hominum, ὄμουροι τούτων, aut μύθοις λυκοφαγίους sive αἰλουροφαγίους, aestus, quibus ex male locatis vocibus fluctuarunt, manifestant. Agnovit *Ampl. Nic. Witzen,* in Belgica horum versione, librarium peccatum, et deterisit tacens, *Tartariae Description.* T. I. p. 199. edit. primae. *Strabo Scytharum* nonnullos adeo fuisse inmanes, ὥστε καὶ ἀνθρωποφαγεῖν lib. VII. p. 465. [p. 302. c. ed. Cas.] ex *Ephoro* scripsit. WESS. — Vide quae ad h. l. in *Var. Lect.* disputavimus. Quod ad verbum ἔχουσι adtinet, ex coniectura a nobis adiectum, fuerint quidem fortasse qui nil eo opus fuisse contendant, si quidem (docente *H. Stephano* *Thes.* T. IV. p. 89 seq.) verbi *φορεῖν* tam late pateat usus, ut interdum idem atque

ἔχουσιν valeat. Verum tamen, γλῶσσαν θορεῖν pro γλῶσσαν ἔχειν aut γλῶσση χρησθαι dicturum fuisse Herodotum, etiam atque etiam dubitare licuerit. S.

5. ἀνδρωφάγους δὲ μόνους τούτων) Ἔνιος τούτων venerat in mentem Io. le Febvre: sed quae hac legit in sede Eustathius (vide in Dionys. vs. 399.) in suam restituet, de Anthropophagis olim scripta clariss. Wesseling. Vide Diss. Herod. p. 72. Recte Codices mssti vocant Ἀνθρωποφάγους, [nampe verbo utuntur ἀνθρωποφάγους] et Plinio dicuntur Anthropophagi Scythae, humanis corporibus vescentes, Hist. Nat. VI. c. 17. similiter Melae II. c. 1, 120. atque his τὸ ἀνθρωποφαγίῳ tribuit Ephorus Strabonis VII. p. 463. s. VALCK. — Proprium huius populi nomen, ut et Melanchlaenarum, Bastarnas fuisse, probatum iuit Gatterer I. c. p. 148. consentiente Heerenio p. 893. Vere quidem a Graecis Androphagos et Anthropophagos fuisse nominatos haud immerito fortasse negavit eruditus auctor Commentationis supra laudatae, F. W. Beer, in Additament. ad Hist. Univ. ex Anglico sermone in Germ. translata, T. III. p. 20 seq. Crudis quidem equorum carnibus vitam illos sustentasse credibile fuerit, non humana vesci carne solitos: quali cum feritate parum convenit sapiens illud et aequitatis plenum responsum, Scythis auxilia petentibus datum, in quod horum rex cum aliis regibus consensisse infra (cap. 119.) perhibetur. Caeterum de his finitimisque populis consulendus Bayerus in Actis Acad. Petropol. supra laudatus Wesselingio ad cap. 18, 10. S.

CAP. CVIII. 1 seq. γλαυκόν τε - - - καὶ πυρρόν) „Ad „oculorum colorem referunt. Ego ad totum corpus retule- „rim, glauco vel caeruleo pictum et rufo: unde Picti Geloni „Virgilio Georg. II. 115.“ belle Salmas. in Solin. p. 133. Πόλις περόλισται recurret lib. V. 52. VII. 59. Homericō more. WESS. — Cum Salmas. et Wess. facit Larcher. Est etiam apud Claudian. in Ruf. I. 314. Heynio ad Virgil. I. c. laudatum, Membraque qui ferro gaudet pinxisse Gelonus. Ad oculorum tamen et naturalem vel comae vel cutis colorem referre etiam nunc docti viri malunt, ut Heeren I. c. p. 895. et Mannert. T. III. p. 7 seq. S.

2 seq. πόλις - - - ξυλίνη) Quae sequuntur de urbe lignea Gelono in Budinis, quam Persae narrantur incendisse

c. 123., hinc tangunt *Steph. Byz.* in Γελωνοί, *Mela* I. c. 19, 140. et *Eustathius*. VALCK.

CAP. CIX. 1. οὐ τῇ αὐτῇ γλώσση χρέωνται καὶ Γελωνοί) *Herodotea* si fuerint, dederat, τῇ καὶ Γελωνοί. Equidem ob *Arch.* dissensum ambigo: praeferunt certe ex eo excerpta, quae *Herodotum* non dedecent, et comoda congruaque videntur. Utrumcunque est, vulgatum ab illis premitur maxime. WESS. — Pro καὶ Γελωνοί scribi poterit Γελωνοῖς, aut, quod malim, vocula τῇ interiecta: Βουδῖνοι δὲ οὐ τῇ αὐτῇ γλώσση χρέωνται, τῇ καὶ Γελωνοί. Sic et alibi loquitur, et IV. 171. νόμοισι δὲ τοῖσι αὐτοῖσι χρέωνται, τοῖσι καὶ οἱ ὑπὲρ Κυρήνης. Qui praetulerit alterum, *Herodoteis* etiam niti poterit ex p. 96, 11. p. 257, 24. [II. 20. et IV. 112.] VALCK. — Scilicet II. 20, 11. et IV. 112, 7. constructio cum dat. obtinet. Sed nec improbabilia utique illa structura erat, quam nos ex plerorumque librorum consensu repraesentavimus, quae sane nihil differt ab ea quam cod. *Arch.* mox offerebat, δίαυτα ἡ αὐτὴ ἐστὶ Γελωνοῖσι καὶ Βουδῖνοισι, ubi, ex doctorum duumvirorum praecepto, ἡ καὶ Βουδῖνοισι oportuerat. Similiter V. 65, 14 seqq. ἐόντες καὶ οὗτοι — — ἐν τῶν αὐτέων γεγονότες καὶ οἱ ἀμφὶ Κόδρον: non ἐξ ὧν aut ἐν τῶν καὶ οἱ etc. S.

3. φθειροτραχέλουσι) Dederat, opinor, φθειροτραχέλουσι; et φθειροτραχέλουσας *Arrianus* in *Periplo Ponti Euxini* p. 18. ubi vulgatur: Ἡρόδοτος λέγει τούτους εἶναι τοὺς φθειροτραχέλουσας: in πρ facile πγ transierint. φθειροφάγους vulgo dixere: vid. *Strabo* XI. p. 754. [p. 492. B.] et ibi *Casaub.* VALCK. — *Phthirophagi* occurrunt plures, etiam in *Libya*, cap. 168. huius libri. Praeclare, ut puto, de similibus, φθειροφάγοι εἰσὶν, ἀπὸ τοῦ ῥύπου καὶ τοῦ πίνου λαβόντες ὄνομα, *Strabo* lib. XI. p. 763. [p. 499. ed. Cas.] WESS. — Notum quidem quod de *Sinensium* mulierum deliciis hodieque memoratur. Scripturam nec apud *Nostrum* nec apud *Arrianum*, necesse erat sollicitare. Quod autem *Portus* hunc *Nostri* locum sub verbo φθειροφάγειν retulerit, id imprudenti exciderat: verbum illud nusquam apud *Herodotum* reperitur. S.

10. ἐνύδριες) *Porti* coniecturam, a *Genevensi* editore perperam pictam, *Pass.* codex stabilit, et scriptor ipse lib. II. 72. Περὶ τὰς σισύριδας [lin. 12.] iure *Cl. Gronov.* vindicavit, cui calculum *Valckenarius* noster ad *Ammon.* p. 205.

adposuit. Σίσυρα, αἵτιον στίγματος veteribus. Theophylacto lib. VII. Hist. Mauric. c. 6. σίσυρα ἐξ ἰρίου, ἡ τὰ μέλαινα σὺ-
 τλης, etiam *Apstyrto* Hippiatricor. lib. 1. 38. p. 135. Sed
 hoc *Ruhnkenius* ad *Timaeum* p. 165. [p. 231 seq. ed. sec.]
 Ὅρχας laudabunt, qui sermonis Ionici genium *Hippocra-*
temque et *Aretaeum* amant. WESS. — Licet differentiam
 quamdam inter σισύραν et σισύρας statuerint Grammatici
 nonnulli; parum tamen, verum si quaeris, ac nihil for-
 tasse, interesse videtur. Cur σισύρας nos praetulerimus,
 in *Var. Lect.* declaratum est. Ἐνύδριαις, quae lutrae sunt,
 miratus sum canes marinos sive phocas intelligi a *Mannerto*,
 III. 7. Cur vero totam ἡσιν illam, ἐν τε ταύτῃ - - ὑπερίων
 ἄκταιν, l. 10-14. cum *Heerenio* p. 919 seq. pro emblemate
 habeamus, ab aliena manu adsuto, causam equidem nul-
 lam video. Amat sane Scriptor noster qualibet data occa-
 sione talia referre. Quenam quidem alia animalia dicat
 quadrato vultu, definire non ausim. Praeter castorem et
 lutram tria alia quadrupedium genera *Aristoteles* Hist.
 Anim. VIII. 6. nominat, quae ex lacubus et fluviis victum
 quaerunt. S.

CAP. CX. 3. Οἰόπρατα) Hoccine, an Αἰόπρατα,
 Scythicum *Amazonum* sit nomen, non decerno. Si Αἰρ Scy-
 this Armenisque vir sit, quae *Wachteri* in Praefat. Glos-
 sar. Sect. XII. professio, pristinum ex *Aldo* et *Valla* potius
 erit. Sed in talibus anceps haesitatio. Male *Herodoti* fidem
Franc. Foris *Otrokocksi* Orig. Hungar. c. 14. p. 291. suggil-
 lat, aliena multa stipans, ut Hungaricum videatur voca-
 bulum; quasi Amazones ex ultima Tartaria, vetere Tur-
 carum et Hungarorum sede, processerint. Quod falsissi-
 mum. WESS.

13. εἰ δὲ Κρημνοί, εἰς τῆς γῆς τῶν Σκυθίων etc.) Damnan-
 tur duae voces τῆς γῆς codicum quorundam iudicio; sunt-
 que ad rem non necessariae. [Uni *Ask.* desunt illae: com-
 mode alii γῆς τῆς.] *Cremni*, liberorum erant *Scytharum*, ad
Maeotiu c. 20. Cultum habent decus ista, [lin. 15.] ἐντυχοῦ-
 σαι - - ἰπποφορβίῳ - - καὶ ἐπὶ τούτων etc. Scribentis in ani-
 mo erant, ἐντυχοῦσαι - - ἵπποις, quibus ἐπὶ τούτων aptissime
 adhaerent. Talia medicinam respuunt. WESS.

CAP. CXI. 5. τῶν νεκρῶν ἐκράτησαν) Docent sequen-
 tia, *Amazonum* aliquas fuisse praelio peremptas: illa quoque,

καὶ οὕτω ἔγνωσαν, ἰούσας etc. limpide asserunt, non aliud ex Scriptoris venisse calamo, quam τῶν νεκρῶν aut τινὰς τῶν νεκρῶν, sicuti in Codd. plerisque. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

[9. εἰκάσαντας) Sic edd. omnes, nec aliud e mastis enotatum. Videbatur autem mihi εἰκάσαντες scriptum oportuisse: et in nostro cod. F. postrema syllaba eo scripturae compendio picta est, quo terminationem τας indicare scriba adsuevit. S.]

15. βουλόμενοι -- παῖδας ἐγγενήσασθαι) Substituunt clar. Reiskius et Abreschius ἐγγενήσασθαι, sicuti c. 155. ἐγγίνετό οἱ παῖς. Schedae, in quibus ἐγγίνεσθαι et ἐγγίνεσθαι confunduntur lib. V. 105. h. l. silent. Pugnat etiam hoc *Thomae Mag.* decreto in Βούλομαι, saepius fallenti. WESS. — Contendit scil. *Magister* ille, verbum βούλομαι nonnisi cum praesenti tempore aut praeterito construi, numquam cum futuro: cui praecepto parere *Herodotus* recusat. S.

CAP. CXIII. 4; ἐς εὐμαρίην) Ex αι et ει lones eicere nonnunquam τὸ ἰῶτα, *Θαλίην* scribentes et εὐμαρίην. Hoc vocab. quo posuerint usu docuerat *Eustath.* in *Hom. Iliad.* ξ. p. 970, 15. [p. 980. ed. Rom.] "Ἵωνες, inquit, τὸ περὶ τινὰ τῶν ἀναγκαίων τῷ σώματι ἐκκρίσεων ἀσχολεῖσθαι, οἷον οὐρῆσαι, Φασίν, ἢ ἀποπατῆσαι, εὐχέριαν ἐκάλουν: scripserat, scribere certe debuit, εὐμάριαν ἐκάλουν, vel εὐμαρίην: quod vicina monstrant. *Suidas*: Εὐμαρίη, ἀπόπατος, παρὰ Ἡρόδοτον. Formam Codices custodiverunt rariorem lib. II. c. 35. εὐμαρίη χρεῖσται ἐν τοῖσι οἴκοις: quod tanquam diversum a Graccorum usu de Aegyptiis dictum nemo mirabitur, qui *Casaubonum* legerit ad *Theophr.* Char. c. xiv. p. 115. *Hebraeum* morem loquendi, praeter *Casaubonum*, *Gatakerus* explicuit *Adv. Misc.* II. c. 5. Solitā sibi veracundia *Persicum* morem *Xenophon* expresserat *Κυρ. Παιδ.* p. 5, 4. [I. 2, 16.] αἰσχροὺν ἔτι [Πέρσαις] καὶ τὸ ἰῶτα περὶ Φασίν γινέσθαι: ubi, qui pueris lectam *Cyropaediam* suis saepe contaminarunt adsummentis literatores, adiecisse suspicarer ista, ἢ τοῦ οὐρῆσαι ἔντα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τοιούτου: nisi *Zonaras* eadem in suo Codice legisse videretur *Annal.* III. p. 110. a. Scriptus Codex in loco huic *Herodoti* simillimo praebuit *Κυρ. Παιδ.* I. p. 21, 9. [I. 6, 36.] ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα -- ἵσθαι. Per euphemismum *Thueyd.* dixit πάντα ποιῶν διὰ σπ-

νεχωρίαν ἐν τῷ αὐτῷ, p. 504, 3. [VII. 87.] Multarum legum conditor S. Petitus, quam inter Atticas suas septimam posuit, illam quoque me iudice rectius omisisset. VALCK.

6. αὐτίων τινὶ ἐνχειρμπττο) Vallae non intellecta nativā ac simplicitate praeter cetera commendabunt elegantiarum spectatoribus Herodoti proxima; qui ubique, sicuti vere Hermogenes observat p. 509. ἤθη προσώπων, ὑπὲρ τις ἄλλος, κάλλιστα καὶ ποιητικώτατα μιμήνται. Theocritum non dedecerunt ista: καὶ τις μονωθεῖσιν αὐτίων τινὶ ἐνχειρμπττο, καὶ ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπαθίετο, ἀλλὰ περιεῖδε χρήσασθαι. Iusto diutius Amazo viduata Scytham iuvenem οὐκ ἀπαθίετο, sive τὸ ἔργον οὐκ ἠγάλετο, sed παρεῖχε βουλομένῳ, καὶ ὧν εἶχε μετεδίδου: quae singula reperiuntur in talibus adhibita. — Ἐνχειρμπττο, hic idem ac συνεχρωτίζτο, atque Aristophaneum ἡριδιεν, de equo diceretur eximie ad equam admissio: apud Aelian. de Nat. An. IV. c. 7. a Rege Scythia generosus equus adduci non potuit, matrem ut saliret, οὐ μὴν ἐνχειρμπττοθαι legitur. Darii Oebares marem dicitur Herodoto ἐνχειρμπττων τῇ θηλῇ, III. c. 85. — [Opportune Tittmannus ad Zonarae Lexicon p. 610. monuit, videri huc spectare interpretationem ἀπολαύσαι, quae apud Lexicographum illum, sicut et apud Suidam, verbo ἐνχειρμπττο adiiicitur: Ἐνχειρμπττο ἱμπεσιῖν, παραπολαύσαι, παρ' Ἡροδότῳ.] — Est et illud pervenustum: [lin. 15.] οἱ λοιποὶ νεηίσκοι - - καὶ αὐτοὶ ἐκτελῶσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων: torvas viragines mansuefactas sibi fecere morigeras, ἐπιθασσιν, χειροῖσιν αὐτοῖς ποιήσαντες. Socratis Aspasia τιθασὸν ποιῆσαι puerum dixit apud Athen. V. p. 219. f. De uxore iuvenula, Xenophontis Ischomachus in Oecon. p. 487, 32. ἐπεὶ ἤδη μοι χειροῦσθαι ἦν καὶ ἐπιθασσινέτω ὥστε διαλέγεσθαι. Conf. Eustath. ad Iliad. γ'. p. 305, 50. VALCK.

8. τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε) Idem ac ἰδεῖναι apud Hesychium. Geminum Diodori lib. III. 18. μηχανικῇ δηλώσει διὰ τῶν χειρῶν διασημαίνειν: sed prorsus germanum Aeschyli Agamemn. 1070. Σὺ δ' ἀντὶ Φωνῆς φράζε καρβάνῳ χειρὶ. Talia Latino-rum, Crudelem infesta saepe vocare manu; Nudaque vocat dux agmina dextra, alibi conducta. WESS.

12. τῇ δὲ ὑστέρῳ) Non sperno tritum iteratumque Scriptori: alibi δευτέρῃ ἡμέρῃ IX. 32. et 83. Optime Gronov. δευτέρην αὐτὴν [lin. 14.] restituit et explanavit. [ipsam eam socia] In Diodoro T. II. p. 577. ἀλύνων ὅπου τύχῃ δευτέ-

ρος καὶ τρεῖς, uno aut altero comite. Vide sis ad eius lib. XIX. 17. et *Wetstenium* in *Epist.* II. S. Petri, c. 2, 5. *WESS.* — Conf. *Hoogeveen* ad *Viger.* III. 2, 17. qui hic quidem cum edd. vett. εἶμι δευτέρην, αὐτὸν ὑπομίνουσιν, legit; sed plura e *Thucyd.* exempla adfert, ubi δεύτερος αὐτὸς iunguntur. αὐτὸν quidem sive αὐτοῦ; subintelligi h. l. poterat, nec ut adiceretur erat necesse. S.

15. καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο) Ornat hoc et adauget iucundissimae narrationis lepores. *Pindarus* *Cinyram*, *Veneris* corculum et suaviū, ἱέρτα πτόλον Ἀφροδίτας h. e. Criticis eleganter exponentibus, συνήθη καὶ εἰθιμίῳ τῇ χειρὶ, descripsit *Pyth. Od.* II. 30. Addunt κτιλῶσασθαι et κτιλινυρῶσθαι non aliud videri ac τιθασιῦσθαι: quod in ferocientes, nec cicurari recusantes, aptissimum. *Iunge Schol.* ad *Nicandri Ther.* vs. 452. *WESS.* — Conf. paullo ante a *Valck.* notata. S.

CAP. CXIV. 17. μένυσθαι ἐν τῇσι ἀμάξῃσι) Atque adeo velut οἰκουροῦσθαι. Civitatum Graecarum morem in *Scythiam* transtulit; nam *Graecae* mulieris prima virtus habebatur τὸ ἔνδον μένειν καὶ οἰκουρεῖν. *Phintis* *Philosophia* apud *Stobaeum* p. 444, 3. uxoris ἰδία iudicabat esse τὸ οἰκουρεῖν καὶ ἔνδον μένειν: cur *Wolfius* in *Mul. Graec.* *Fragm.* p. 196. ad ἔνδον adscriberet οἶκος causae nihil habebat. ἔνδον μένειν praeter ceteros huic sexui saepenumero commendavit *Euripides*; *Philo Iud.* p. 803. c. et *Plutarch.* II. p. 142. c. qui in *Quaest. Rom.* p. 271. d. suorum tangit popularium in *Boeotia* consuetudinem; qui, novὰ nuptὰ in aedes introductὰ, κείοντι πρὸ τῆς θύρας τὸν ἄξονα τῆς ἀμάξης, ἐμθαίνοντες δὲ τὴν νύμφην ἐμβαίνου: postremum levi molimine converti poterit in ἐμμένειν: mendā quoque liberari *Hyperidis* fragmentum in *Stobaei* *Γαμικοῖς* p. 441, 14. Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥστε τοὺς ἀπολαπόντας (corrige, sodes, ἀπαντῶντας) πυθάνεσθαι μὴ, τίς ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίς ἐστι μήτηρ. *VALCK.*

CAP. CXV. 4. φόβος τε καὶ δῖος) His usus *Ammonius* differre docet Δεὸς et Φόβος: quorum, ut ille noverat, plura possent similia proferri. Citat idem *Ammon.* in voc. Ἰερῶν, velut *Herodotea*, κατὰ περ ἴτι καὶ νῦν ὅταν χρηστὰς θύσῃ ἐν τῷ ἱερῷ, quae, ne quis frustra quaerat, apud *Herod.* non invenientur. Praeter *Aeschylum* neminem etiam

novi qui dixerit χρηστήρια θύειν, qui χρηστήρια θύειν, plurimos. VALCK.

CAP. CXVI. 8. ἐπὶ ἡπῶν ἐκφατᾶσαι) Nihil de vulgato demutasscm, nisi Codices inieciissent manum, vix repellendam. Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 290. de Sauro-matarum ad paludem Moeotin uxoribus, τούτων αἱ γυναῖκες ἡπαζονται τε καὶ τοξεύουσι καὶ ἀκοντίζουσιν ἀπὸ τῶν ἡπῶν καὶ μάχονται τοῖς πολεμίοις. Unde, aut hoc sane ex fonte, Plato sua. hansit lib. VII. Legg. p. 805. a. WESS.

CAP. CXVII. 1. Φωνῇ -- νομίζουσι explicitum ad lib. II. 43. illustratumque fuit. WESS.

4. πρὶν ἂν τῶν πολεμίων ἀνδρα) Ob oculos Nicolai Damasc. apud Stob. Serm. XLII. p. 292. fuerunt, παθὲν οὐ πρότερον ἐνομιζουσι πρὸς γάμιν πρὶν ἂν πολέμιον ἄνδρα κτείνῃ. Numerosior Cous senex, οὐκ ἀποπαθινύονται δὲ μέχρις ἂν τῶν πολεμίων τρεῖς ἀποκτείνωσι. Profecto dura, quantumvis bellatricibus, conditio. WESS.

CAP. CXVIII. 9. ἐκ τοῦ μέσου κατήμνοι) Adi sis ad lib. III. 83. [ibique notata,] et VIII. 22. τῷτὸ νοήσαντες [lin. 10.] obtrudunt membranae, videturque ad rem obopportum: frequentius τῷτὸ φρονήσαντες, I. 59. aut κατὰ τῷτὸ lib. V. 2. Ἀλδὶ ἀντιάζωμεν [ibid.] perperam neglectum fuit. WESS.

9. ἐκ τοῦ μέσου κατήμνοι) Herodoto proprium illud satis fuit communitum in Diss. Herod. p. 125. Mox [lin. 10.] littera producta scribi malim: ἀλλὰ τῷτὸ νομίσαντες ἀντιάζωμεν τὸν ἐπιόντα. In nonnullis, ubi Linguae Latinae ratio hunc modum poscit, alterum etiam adhibent Graeci; [poetae praesertim:] verum in talibus, et in dubitationibus, utuntur subiunctivo, saepius a librariis oblitterato. VALCK.

[11. οὐκ ἂν ποιήσιτε ταῦτα, ἡμεῖς μὲν etc.) Pro si ἂν οὐ ποιήσιτε ταῦτα. Commodè ἱστορικῶς vulgo ῥῆσις illa efferatur, οὐκ -- ταῦτα; quod in talibus enunciationibus praestare censuit Schaefer ad Bosii Ellips. Graec. p. 758. Exemplis ibi ex Nov. Test. prolatis, poterit hoc adiacere Herodoteum. S.]

[16. ἢ οὐ καὶ ἐπὶ ὑμῶν) Sic solet Noster cum Atticis particulam negativam pleonastice ponere. Vide Gregor. Herodot. T. V. P. II.

Dial. Att. §. 44. ibique Schaeff. p. 102. Cf. infra, V. 94, 145 VII. 16, 31. S.]

23. διβη τήνδε τὴν ἡπείρον) Consideravit *Laurentius*, quasi διβη εἰς τήνδε, quod supra [lin. 5.] depositum, fortasse iniuria: Thraciae vicinaeque regionis transitum Scythae designant. [Forsan vero idem valet διβη τήνδε ac διβη εἰς τήνδε. conf. *Var. Lect.* VII. 20, 12 seq.] Rectius ἡμερωῦται, *pacat.* Tale, πᾶσαν πόλιν καὶ πᾶν ἔθνος - - ἡμερωμένος βασιλεὺς lib. V. 2. Alia in re eleganter τιθασσιῶν καὶ ἡμερωμένων ἐπαύτων *Philo Iud. Vit. Mos.* lib. I. p. 606. D. et *Aeschyl. Eumen.* vs. 14. χρόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην. WESS.

CAP. CXIX. 18. ἄρξῃ τι ἀδικίων) Verissime ex *Med. vir Celeb.*; locutio obvia, sive participium putes, seu casum secundum, longe tritissimum. *Aelianus Hist. Animal.* V. 34. ἀδικίων μὲν οὐκ ἄρχει: et XVII. 24. οὐ μὲν ὥστε ἄρχειν ἀδικίων, ἀλλ' ἀμύνεσθαι τὸν ἄρξαντα. Auctior eadem ap. *Demosth.* ex vetere lege ἂν τις τύπτῃ τινὰ ἄρχων χυμῶν ἀδικίων contr. *Aristocrat.* p. 410. et saepiuscule. WESS. — 'Αδικίων non aliud esse videtur nisi participium verbi. Si nomen voluisset, ἀδικίων puto dicturus erat, aut ἀδικίων, aut ἀδικίης, ut I. 130, 14. VI. 119, 5. S.

Ibid. καὶ ἡμεῖς οὐ πεισόμεθα) Coniectori favet benignum *Wesselingi* praeiudicium in *Diss. Herod.* p. 126. cui non mirarer si quis alius obiecisset incogitantiam sincera tractanti. Talia videri poterunt prima facie veterum loca spectanti, qui quidem πείσομαι et πίσομαι in istum pacne sensum adhibuerint, quo nostro loco cepit illud *Valla*; frequenter occurrunt, δεινὰ πείσομαι, vel ἀνόσια, τί πίσομαι; et similia: οὐδὲν πίσεται ἄχαρι, et ἄχαρι οὐδὲν παύεται, sunt *Herodotea* II. 141. VI. 9. VII. 50. Verum, aut fallor, aut οὐ πεισόμεθα significare nequit, haudquaquam tolerabimus, vel non sinemus. In suo forsitan *Cod. Laurentius* invenit, quod praebet *Arch.* οὐκ οἰσόμεθα. Si Graecum esset περισόμεθα, sicuti περιδέειν *Herodoteum* est, ingeniosa videtur *Reiskii* coniectura: meae me nondum poenitet, qua corriphebam ἡμεῖς ἐφ' ἡμῶν πίσομεθα. Vos primi Persas iniuria provocastis; neque nos illis ullam fecimus, neque etiam inferemus: quod si tamen Persa nos armis infestis invadens prior affecerit iniuria, et nos de illo sumemus vindictam, iniuriam illatam propulsando, καὶ ἡμεῖς ἐφ' ἡμῶν πίσομεθα

exemplorum in Τίραβαι congressit affatim *Portus*. Crediderunt itaque barbari, contra Scythas iustum movisse bellum Darium: a quibus dissentiens *Plato* in *Gorgia* pag. 483. ν. ποιῶ, inquit, δικαίῳ χρώμενος Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἰσχυρίσασθαι, ἢ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς Σκύθας; VALCK. — Istud εὐ πεισόμεθα molestum est. *Vallae*, haudquaquam tolerabimus, congruit *Arch.* εὐκ εισόμεθα, adensionem eblanditurum, ubi verbo similis notio constiterit. Laudavi [in *Dissert. Herod.*] *Valckenarii* hariolationem, [ad *Euripid. Phoen.* pag. 535. prolatam,] doleoque schedis displicere. Relinquo quod reperi. WESS. — Et ego vulgatum praelaturus eram *Valckenarii* hariolationi. Caeterum vide *Var. Lect.* Fortasse vero et ego, si vulgatum (quantumvis suspectum) interim dum certius quidpiam foret repertum, tenuissem, prudentius eram facturus. Etenim blandiri quidem πανσόμεθα utique debuerat, si certis exemplis ostendi posset, significare id verbum, otiosi sedebimus, quieti manebimus. Vereor autem, ne in eisdem exemplis, ad quae in *Var. Lect.* provocavi, perinde atque alibi, παύεσθαι non quietum manere significet, sed requiescere, cessare ab opere, desinere, incepto desistere, quae notio parum opportuna fuerit huic loco. S.

CAP. CXX. 14. Ἰδάνθυρος optime mssit, uti c. 76. Mox [lin. 16.] προσηγομένη μοίρην *Arch.* [pro προσηγομένων, ἡμέρας] speciem ostendit, praeterea nihil. *Diurni* enim itineris mentio exulare non potest ob c. 122. WESS.

24. ἦν δὲ βουλευομένοις δοῦν) Spectarunt librarii [qui βουλομένους dederunt] ἂν ὑμῖν βουλομένοις ἢ apud *Demosth. Orat. Prolog.* p. 760., similesque *Thucydidis* lib. VII. 35. VIII. 93. ac plurium dictiones. Tum non insipide ex *Sallustii* *Iugurth.* cap. 84. si volentibus putatur. In vulgato equidem acquiesco. WESS. — Βουλευομένοις inde ab *H. Stephani* edit. 1. receptum ex mssis, -et sic *Medic. Ask. Pass. F.* et tres *Paris.* S.

CAP. CXXI. 6. τσαῦτα ὑπολιπόμενοι) Erunt quibus ἀπολιπόμενοι arridebunt. At *Noster* lib. VI. 7. τὸ δὲ ναυτικὸν πληροῦν, ὑπολειπομένους μηδεμίαν τῶν νεῶν. *Cl. Reiskius* distinguit, τσαῦτα (ὑπολιπόμενοι τὰ ἄλλα) ἅμα etc. veritus, ne sententia emergat, liberos et uxores a Scythiis desertos et hosti permissos, quae adtendenti nasci vix potest. WESS.

CAP. CXXII. 3. τοὺς τοὺς εὐρόντας, ἡμίρας ὁδῶ προίχον-
 τες) Rectissime sic Pass. [et F. puto et alii.] Scythae
 sunt, quos ex nationis decreto unius diei itinere Persas pra-
 gredi oportebat: ἡμίρας καὶ τοὺς τοὺς ὁδῶ προίχοντας τῶν Περσῶν
 c. 120. dixit. Neque fugit hoc Reiskii sollertiam. WESS.

4. τὰ --- Φυόμενα λαλόντες) Ἐκτριβόντες, explicante
 Hesychio. Ipsi Scythae decreverant τὴν ποίην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρι-
 βῶν c. 120. Amplius autem λαλόντες, quam κόπτοντες. Phi-
 lo Iud. lib. I. Alleg. p. 58. d. τοῖς ἀλλοδαῖς οἱ ἀλιπτῶι παρὰ-
 γίλλουσι μὴ κόπτειν, ἀλλὰ κατὰ σχολὴν λαλῶντες, sed cibum
 per olivum masticare et minutatim commolere. τὰ Φυόμενα ergo
 λαλόντων deglabrare, uti in glabretis et glabrentibus locis apud
 Columellam. Graviter Menander Excerpt. Legat. p. 102. καὶ
 ταύτῃ λαλῶναι τι καὶ ἐκτριβῶναι τῶν Λογγυβάδων τὴν δύναμιν h. e.
 friare et obtereere prorsus. WESS. — Apud Philonem vero
 I. c. haud dubie κόπτειν, non λαλῶντες, fuerit legen-
 dum. S.

8. πρὸς ἧν τι καὶ τοῦ Ταναΐδος) Notabilis structura: Po-
 tuisset πρὸς ἧός τι καὶ ἧός τι καὶ τοῦ Ταν. ut Cl. Pass. Ve-
 rum πρὸς ἧν in Musis sexcenties. Variavit, ut in verbis
 et praepositionibus solent, casus. [Qua de variatione ad
 I. 202, 16. pag. 204. dictum. conf. II. 121, 6. IV. 17, 11.
 et 13. VII. 176, 14 seq.] Vide Aeschyl. VII. contr. Theb.
 930. Raphetium ad Lucae Eu. cap. 1, 54. ex Polybio, Abre-
 schium in Aeschyl. Animadv. lib. I. 21. p. 149. Ipse autem
 hic Persarum trans Tanain traiectus, tam brevi temporis
 spatio, nec verus nec vero similis Nob. Palmerio. Ab Istro
 ad Maeotidem xx. dierum iter est expedito, c. 101.; quanto
 longius difficilisque exercitui immenso, totque inpedi-
 mentis praepedito? Confer Exercit. ad Graec. Auctor. pag.
 21. WESS. — Perspecte PALMERIUS l. c. „Ut Alexan-
 der Bessum persequens, postquam eum in potestate ha-
 buisset, laxartem usque perrexit, et se Tanain vidisse vel
 credidit, vel ad gloriam suam publicavit: sic et Darius
 Hypanin aut forte Borythenem, Tanaim esse credidit,
 vel credere se simulavit, ut suae gloriae audaci menda-
 cio velificaretur.“ Consuluisse neminem poenitebit,
 quae ad hoc cap. cxxii-cxxiv. spectantia disputavit auctor
 Commentationis iam saepius nobis laudatae, in Addi-
 mentis ad Hist. Univ. T. III. p. 9 seq. cum quo conf. Dar-
 ville, Act. Acad. Inscr. T. XXXV. p. 582. S.

CAP. CXXIII. 10. ἰούσα πλῆθος ἐντὰ ἡμερίων ἰδοῦ) Vere atque ex finitione c. 22., ubi male in *Vallae* Latinia octo dierum. Πλῆθος locorum amplitudini quadrare, testabitur lib. I. 203. WESS. — Conf. Adn. ad I. 203, 6. Similiter χώρος πολλός, amplus, vastus locus, IV. 39, 8. ἰδὴ πλείστη, vastissima sylva, IV. 109, 9. Verborum structura h. l. talis intelligenda, ἰούσα ἰδοῦ ἐντὰ ἡμερίων (κατὰ) πλῆθος. S.

15. Σύργης) Idem Ὑργί cap. 57. Ita *Halmydessus*, *Salmydessus*: *Halmyris*, *Salmyris*, et conplura hoc de genere. Nunc *Tanain* minorem vocari et *Seviersky*, quod vestigium veteris vocabuli, testem fero *Bayerum* T. I. *Conn. Petropol.* pag. 414. WESS. — Alium esse *Syrgin* fluvium, alium *Hyrgin*, contendit *Larcher* in *Indice Geogr. voc. Hyrgis*; item *Beer* in *Addit. ad Hist. Univ. T. III.* ubi vide pag. 11. §. 12. et p. 12. §. 14. S.

CAP. CXXIV. 2. παυσάμενος) Perperam *παυσάμενου* τοῦ δρόμου ex *Medic.* Vetat sermonis habitus, quo οἷτω *παυσάμενος* τοῦ δρόμου c. 126. et II. 159., neque oblitus est Cl. *D'Orvillius* ad *Chariton.* lib. I. 7. p. 91. WESS.

6. πρὸς ταῦτα ἐτραύετο) Tentatur *ἐτραύετο* ex *Hesychii* Στραύεσθαι, διατρίβειν. Addi *Nicandri Alexiph.* vs. 290. potuerat, tum *στράτιον* et *στράγγιον* manifesto confundi in *Alexandr.* versione *Iudic.* XIX, 8. Quid porro? Incrustandum-ne propterea, quod toties totiesque in usu versatur? WESS.

CAP. CXXV. 3. ὑπερφύοντας) *Vallam* non arbitror ὑπερφύοντας invenisse; vertit, uti passim, liberius; neque ulla urget necessitas ὑπερφύοντας, cui in formae, virtutis, aliarumque rerum praestantia, sedes lib. VIII. 144. IX. 95., eligendi. Ὑπερφύοντας, semet ex conspectu auferentes, illustrat *Eustath.* in *Homer.* p. 1478, 7. [*Odyss.* p. 142, 11. ed. Bas.] Iam, quod [lin. 4.] in membranarum ἀντί, dedit lib. II. 113. IV. 28. 152. etc. WESS. — Sed et percommodum et vere ionicum est id quod plures membr. cum edd. praeférunt ἀντί, ex quo contractum ἀντί. Et hoc ipsum ἀντί nonnunquam quidem videri potest esse imperfecti temporis, ut II. 113, 5. IV. 152, 8. alibi vero haud dubie praesentis est temporis, ex ἀντί per syncopen factum, de qua in *Var. Lect.* ad I. 180, 5. monuimus, S.

21. οὐτε πρὸς ἄλλην ἐπράποντο) Latina laxius. Τρίπτεσθαι πρὸς ἄλλην, *ad vim propulsandam se convertere* lib. III. 78. [et saepius aliās, tum] *Arrian. Indic. c. 24. Appian. Mithrid. pag. 328.* Simili in re saepiuscule *Procopius ἰδῶν, βλέπειν, ὅραν εἰς ἄλλην*, quibus non utor. Examinandum est, οὐκ ἔτι ἀπείπαντας, [lin. 24.] quod *Laurentio* disiunctim οὐκ ἔτι, adprobante *Palmerio*. Malo *Stephani* vestigia legere, vertentis, *At Scythae*, non iam ad *Agathysros*, quippe qui ingressu regionis interdixissent, tendebant, sed ex *Neuride* regione in suam *Persis* praeibant. Nusquam Scriptor dixit, *Agathysros* damnasse, quod ante ingressi erant, consilium. *Scythae* praeterea non ex *Agathysrorum* finibus, sed ex *Neuride*, ad quam devenerant cedentes, suam in regionem *Persis* praeiverunt. Necti debent Ἀγαθ. ἀπείπ. οὐκ ἔτι ἀπικνίοντο. Consimili usu ἀπείπας lib. III. 153. *WESS.* — Locum hunc, ab *H. Stephano* recte expositum, prorsus a Scriptoris mente aberrans *Valla* sic converterat: *Scythae partim ad Agathysros*, iam non recusantes societatem, se conferebant, partim e *Neuride* regione in suam *Persis* praeibant. De disiunctim scribendo οὐκ ἔτι, pro οὐκ ἔτι, nec *Valla* cogitavit, nec *Palmerius*: nec ista disiunctio ullum momentum in alteram partem erat adlatura. *Vallae* versionem neutiquam probans *Palmerius*: „Credo, ait, τὸ οὐκ ἔτι motum esse loco, et sic legendum puto, εἰς μὲν τοὺς Ἀγαθύρ- σους ἀπείπαντας οὐκ ἔτι ἀπικνίοντο: id est, versus *Agathysros* „recusantes non amplius iter fecerunt.“ Atque hoc ipsum haud dubie *Herodotus* voluerat; sed eandem in sententiam necesse non erat vocem οὐκ ἔτι loco movere: amare novimus *Nostrum* traiectionem verborum; et ad declarandam illius sententiam satis fuit verba ita distinguere, ut a nobis cum *Reiz.* et *Schaeff.* factum. ἀπικνίειν idem valet ac paullo superius ἀπαγορεύειν. S.

CAP. CXXVI. 6. οὐ δὲ στάς τε καὶ πανσάμενος πλάτης μάχεσθαι) Verissime *Gronovius* ad *Arrian.* Ἀναβ. lib. V. 11., pag. 210., antiquissimos mssos hoc velle et ex margine in contextum repetendum: hic, quod mirere, altum silentium. [Vide *Var. Lect.*] Omnia praeclara et rege digna. Formula Scriptori familiarissima: Σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι lib. III. 134. Atossa ad *Darium*. Σὺ δὲ μὴ βλάβειν *Graeci* ad *Gelonem* lib. VII. 159. Multa ibidem vir

Celeb. coacervavit, quae Herodoti amatorem fugere non possunt. WESS.

CAP. CXXVII. 1. et seq. Ἰδάνθυρος ἔλγει ταῖς· Οὕτω τὸ ἰόν etc.) Quae dicentem facit Idanthyrsum, illa Scythae Regi mirabiliter congruunt, artisque sunt Herodoteae plena, qua semper τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τοὺς πρέποντας ἰφαρκόττι λόγους. Hanc historici huius virtutem omnes agnoverunt artis bene dicendi magistri veteres, quam, inimitabilem plerisque, expresserunt accurate Lysias et Demosthenes. Hic locum quoque Theonis invenit observatum Progymn. p. 114., βαρβαρικῶς εἰπεῖν πολ- λάκις τὸν Ἡρόδοτον, καί περ Ἑλληνικῇ γράφοντα, ὅτι τοὺς ἱκνίων λόγους μιμήσκει. Quoniam haec etiam insignita sunt τῷ ἀφελῇ αὐτοφυῇ, in exemplum τῆς Σκυθικῆς ἀπλότητος designat Strabo VII. p. 461. c. [p. 301. ed. Cas.] ἃ λέγει Ἡρόδοτος περὶ τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ἰφ' ὃν ἰστρατοπιδύσει Δαρειῶς καὶ τὰ ἐπισταλμῖνα παρ' αὐτοῦ. VALCK.

2. ὃ Πέρσαι Male Πέρσαι Med. et sequaces. Ὁ Λυδός, ὁ Μήδης, ὁ Πέρσης, ὁ Σαυρομάτης, ὁ Βουδίνος, et ceteri nationum earum reges, cap. 119. Attigit Cl. D'Orvillius ad Chariton. VII. 4. pag. 610. Elegantem autem huius epistolae sive Scythicae orationis simplicitatem commendat Strabo lib. VII. p. 461., ubi Casaubonus. [ad p. 301. suae edit.] WESS.

6. ἡμῖν οὔτε ἄστις, οὔτε γῆ) Hoc nihil audientem Darium iam ante frater monuerat Artabarius, καταλύων τῶν Σκυθῶν τὴν ἀπορίην, IV. 83. Permanserant idcirco semper invicti, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν, secundum Ephorum apud Strabon. VII. p. 464. A. [pag. 303. ed. Cas.] et Aegyptii Regis legatis dixisse perhibentur Iustino II. c. 3., tam opulenti populi ducem stolide adversum inopes occupasse bellum. Apud eundem, IX. c. 2., Atheas Philippi legatis vere nullas sibi opes esse dicebat, quibus tantum Regem expleat. Dromichaetes apud Strabon. pag. 463. A. ἐκάλυψε τοῖς τοιούτοις μὴ πολεμεῖν, ἀλλὰ φίλοις χρῆσθαι. VALCK.

11. φέρεται) Blanditur Arch. φέρεται, quod lib. I. 205., alibi φέρεται ἦν δὲ. At vide cap. 115. Valerius Max. hinc culte lib. V. 4. Ext. 5. Responderunt Scythae: se nec urbes ullas, nec agros cultos, pro quibus dimicarent, habere. Ceterum cum ad parentum suorum monumenta venissent, scilicet quemadmo-

dum Scythae praehiari solerent. In quibus venissent sine gravi sollicitatur ratione. WESS.

20. Τὸ αὐτὸ ἐστὶ ἢ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Nobilis paroemia, ab Erasmo in Chiliad. illustrata; qui quidem cum Herodoti mentionem neglexerit, Schotto [in Notis ad Paroemiographos, pag. 280.] praebita asseverandi ansa est, in Melpomene de eo dicto sileri. Tetigit errorem Abreschius. Qui in Cyri rebus proverbium adhibuit Ctesias ap. Auctorem περὶ Ἑμψν. cap. 223. aut a vero abiit, aut probavit prolepsin. WESS. — Nisi proverbialis forma loquendi Herodoto statuatur antiquior, videri poterit ista nota fuisse marginalis: nam per τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν, quod e Paroemiographis liquet, intellexerunt illud Idanthyrssi Herodotei saepius adhibitum κλαίειν λόγῳ, vel ἀγορεύειν. Atticis per euphemismum frequentius dicebatur χαίρειν λόγῳ, vel κελεύειν. Bias Diogenis Laërt. I. 83. ἐγὼ δὲ, φησιν, Ἀλυσίτῃ κελεύειν πρόμματα ἰσθίων, id est κλαίειν: notat ibi Menagius. VALCK. — Locus ex libello περὶ Ἑμψνίας a Wesselingio citatus exstat sect. 216. ed. Schneid. At, quae ibi leguntur, τοῦτο γὰρ ἢ λεγόμενῃ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις ἐστίν, non sunt Ctesiae verba, sed ipsius Demetrii monitum, qui auctor illius libelli fertur, Ctesiae verbis intersertum. Videtur autem proverbialis illa formula utique fuisse Herodoto vetustior: cuius proverbii origines auctores ii, quos Diogenes Laërtius I. 101. secutus est, ab Anacharsidis apud Graecos peregrinatione, et ab huius viri simplici et aperta in dicendo libertate repetierunt. Herodotus vero nunc ait, hoc esse vere Scythicum loquendi genus, si quis recta et sine ambagibus (ἀποτόμως, ut est apud Suidam, quasi dicas praecise, et abrupte) plorare aliquem iubet, sicut Idanthyrssus fecit in mandato ad Darium dato. Quem ipsum Herodoti locum et Suidas ob oculos habuit in his quae in Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις scripsit, et auctor Appendicis Vaticanae Proverbior. Cent. II. num. 7. ubi minus recte ἀτόπως legitur pro eo quod ἀποτόμως apud Suidam est. Eundemque Nostri locum et auctor libelli περὶ Ἑμψν. in animo habuisse videtur, et Clearchus in his quae apud Athenaeum lib. XII. p. 524. E. leguntur. Quo minus causae esse mihi visum erat, cur eadem verba apud Nostrum cum viris doctis suspecta haberem. S.

CAP. CXXVIII. 6 seqq. ἴδοξε πλεονεξῆν μὲν μηκέτι Πέρσας etc.) *Valla* male, errare Persas: male, conneatu erepto; et distributis illis, qui copiis frumenta auferrent. Corregerat *Stephan.*, quem sequor. Στρα αἰρεόμενοι et ἀναίρεόμενοι, qui prandent cibumque sumunt, lib. III. 26. VII. 120. Docte, ut solet, *P. Leopardus* Emend. lib. VII. 14. Quia tamen αἰρεοῦσθαι eo in negotio teritur praecipue, maluit ἀν αἰρεομένοις, et iterum, *Abreschius*. Platonium ex *Cratylo* p. 412. D. τὸ γὰρ νωμῆν καὶ τὸ σκοπεῖν ταυτὸν, *Stephani* et *Porti* opinionem [νωμῶντες observantes intelligentium] adfirmat, nec minus *Aeschyli* coecus *Tiresias*, auribus et mente observans, ἐν ᾧ νωμῶν καὶ φρεσὶν, in VII. contr. Theb. vs. 25., tum *Agamemn.* vs. 791. πᾶν δ' ἐκ τέρεμα νωμῶ. **WESS.**

CAP. CXXIX. 7. τοπαρχῶν οὗτε ὄνος) *Clemens Alex.* *Protrept.* pag. 25. Scythis victimas asinorum sollemnes ex *Callimacho* et *Apollodoro* dedit, derivatas lutulentis Hyperboreorum e fontibus, quod *Pindarus* docebit. Tu supra cap. 28. vise. Ἰβρίζοντας, Glossator σκυρῶντας, et cum eo *Suidas* et *Corinthus*, [Gregor. Dial. ion. §. 149. ubi vide *Koen.*] non explodente [immo comprobante] in *Thes.* suo *Stephano*. Verius *Valla*. [rudentes interpretatus.] Quae deinceps et c. 135., ea unice animalis rudium sibi requirunt. Potest alioqui asellus ἰβρίζων lascivire variis modis. Signate *Xenophon* Κυρ. Ἀναβ. lib. V. [c. 8, 8.] pag. 433. Ed. *Hutch.* εἰ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ὑβρίζον, ἐμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ὑβριστότερος εἶναι οἷς φασιν ὑπὸ τῆς ὑβρεως κόπον οὐκ ἐγγίγνεσθαι. In *Pindari* *Pyth. Od.* X. 55. *Apollo*, dum Hyperborei asininis victimis operantur, γελᾷ δ' ὄρων ὑβριν ὀρλιῶν κνωδάλων: ad quae Critici, τὴν ἀναίρεσιν φησι, διὰ τὰ σκυρτήματα, δ' ἐν τῇ σφαγῇ ποιῶνται οἱ ὄνοι: ubi tamen ingratus animalis clamor addi potuerat. **WESS.** — Utique de ruditu maxime h. l., cogitaverat Scriptor: nec vero idcirco ἰβρίζοντες in Lat. vers. rudentes reddi debuit, sed omnino lascivientes. S.

11. ὀρθὰ ἰστάντες τὰ ὦτα) Sumsit forsitan a *Sophocle*, cuius ista nobilis est imago *Elec.* vs. 25. Ὅσπερ γὰρ ἴππος εὐνῆς, καὶ ἡ γέρον, Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλει, Ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵππῃν: sed potius aures arripit: integrum locum eleganter expressit *H. Stephan.* App. de Dial. Att. p. 144. Ubi eundem adhibet in *Observ.* in *Aeschylum* p. 390.,

haec in libro Leidensi manu sua Ios. Scaliger adscripserat : Nam sicut acer , sit licet senex , equus Non perdit iras in gravi discrimine . Hinc ad homines illud transfertur qui aures ad audiendum arrigeant . Philostr. p. 687 , 2. ἐγὼ σου ἀκούων τὰ ὦτα ἴστημι : et pag. 750 , 2. , ὦτα habet ἰστηκότα πρὸς τοὺς λόγους . Horat. II. Od. XIX. , aures capripedum Satyrorum acutatas : ut Latinum acuo , sic Graecum ἀκούω peperit vetus *ΑΛΩ. VALCK.

13. ταῦτα μὲν νυν ἐπὶ μικρὸν τι ἰφίροντο τοῦ πολέμου) Haud absone Laurentius : [*Atque hoc quidem paululum quiddam momenti ad bellum afferebat.*] Proderat Persis non nihil , in Scytharum equestri incursu atque impressione , asinorum is clamor , nec multum tamen ad belli successum . Si verba spectes , convenient ex lib. VII. 211. οὐδὲν πλέον ἰφίροντο τῆς στρατῆς τῆς Μηδικῆς : eritque adeo ἐπὶ μικρὸν τι non diversum ac μικρὸν , quomodo ἐπὶ μικρὸν φράσσι paucis eloqui in Sophocle , quod admovit Abreschius . WESS. — Sententia quidem haud obscura : mira vero utique locutio , minimeque conferenda cum ea , quam ex lib. VII. c. 211 , 6. vir doctissimus advocavit ; quae , ad sententiam quod spectat , nihil cum hac commune habet . Commodius paullo conferri illud posset , ex III. 134 , 9. ἐπ' αὐφότερα δὲ τοι φέροι , ad utrumque tibi hoc prodest ; si modo ἴφισεν hoc loco , non ἰφίροντο , legeretur . S.

CAP. CXXX. 3. τῶν πάντων ἐπιδεδίεξις ἰόντες) Non sperno ἐπιδεδίεξις , gemmulae instar ex Homericο βίης ἐπιδεδίεξις ἦσαν . Rhianus in Stob. Serm. III. pag. 54. βιότοις μὲν ἔς κ' ἐπιδιυῆς στρωφᾶται . Scytharum valde miror institutum . Persas conmeatu intercludere volunt , et pecora illis abigenda relinquunt ; quae utique consilio non respondent . Expectasses ὅπως — — μὴ καταλάβοιεν , μετὰ τῶν νομίω αὐτοὶ ἀν etc. ne pecora interciperent , cum pastoribus ipsi in alium locum etc. Id si olim scriptum non fuit , intellexit parvum animalium , quem sibi ἐς φορβὴν , ad vietum , servaverant , numerum , reliquis longe in septemtrionem dimissis , ut cap. 121. Hinc rapere , sed non sine difficili opera et periculosa , concessum Persis . Quod statim ἐπύρροντο ἀν τῷ πεποιμένῳ , gestientes pecudum abactores et praeda laetos sistit . At Darii angustiae et consilii inopia aliud postulat , eni ἐπυρρῶτο , exercebantur , fatigabanturque , ut in scriptis , utcum-

que satisfacit. WESS. — Immo vero optime habet verbum ἐπέρρο. Scilicet (quod perspecte etiam *Larcherus* monuit) hoc fuit Scytharum consilium, ut spe Dario facta praedae idemtidem, unde exercitum aleret, faciendae, retineretur rex cis Istrum fluvium, donec ad extremum, ponte Istri ab Ionibus rescisso, (coll. c. 33.) reditu exclusus exercitus fame esset periturus. S.

CAP. CXXXI. 4. ὁρῶντά τι καὶ μὴν etc.) Haec non satis accurate *Athen.* excerptavit VIII. p. 334. α. Δαρσίῳ Σκύθαις ἐπιχομίσθαι αὐτῶν τῇ χώρᾳ ἔπειψαν, ὥς φησὶν Ἡρόδοτος, ὅρῳ, καὶ οἰστῶν, καὶ βάρτραχον. Quid sibi vellent ista dona, primum dicit τὸν νόον τῶν διδουμένων, tum [lin. 9.] τὸ ἰθίλει τὰ δῶρα λίσγειν: id est, τί διανουθέντες, aut πρὸς τί ἀφορῶντες, sive τίνι ποτὶ γνώμῃ χρώμενοι ἔπειπον. Verbum *Noster* in talibus adhibet μέλει, *Homerum* sequutus. *Euripid.* *Hippol.* vs. 865., Ἴδω, τί λίσκει δέλτος ἥδε μοι θέλει; *Herodotus* II. 13. et V. 80. συνίηαι, τὸ ἰθίλει λίσγειν τὸ χρηστήριον. VI. 37. τί θέλει τὸ ἔπος εἶναι; ut in *Homil. Clement.* XIV. 9., τί θέλει τοῦτο εἶναι; Magis usitata sunt τί τοῦτο βούλεται; et βούλεται λίσγειν, vel εἶναι. Etiam apud *Herod.* δύναται in talibus adhibetur: δύναται τοῦτο τὸ ἔπος, II. 30. Hoc apud quosvis usitatissimum: neque tamen dici solet δύναται λίσγειν, ut mirer cur adiectum sit apud *Eunapium* pag. 13, 23. Semel apud *Thucyd.* pro βούλεται εἶναι reperitur φρονεῖ, pag. 367, 5. In *Lysiacis* οἴσται pag. 266. de cuius sinceritate dubito. **VALCK.** — *Lysiae* locum habes p. 138. ed. Tayl. p. 505. ed. Reisk. ubi de scripturae sinceritate immerito dubitasse vir doctus videtur. S.

4. καὶ βάρτραχον) *Eustathio* inter τὰ τοῦ γλυκὸς Ἴωνος Ἡρόδοτου est βάρτραχος, ad *Iliad.* pag. 468, 31. [p. 356 extr. ed. Bas. Iterumque ad *Odyss.* p. 271, 46. ed. Bas. p. 1570. ed. Rom.] Qui nunc in manibus sunt Codices, editum probant. In *ranae* nomine Graecos mire, florente lingua, variasse, docet *Cl. Alberti Peric. Critic.* cap. 18. Ceterum Scytharum dona, sed auctiora, ex *Pherecyde* Syrio, seu *Leorio* potius, adnumerat *Clemens Alex.* *Strom.* lib. V. p. 671. **WESS.**

CAP. CXXXII. 3. εἰκάζοντος τῆδε) Parum sibi constans vir *Cl.* hic vellem *Herodoto* *Mediceam* restituisset lectionem, εἰκάζων τῆδε, quam et *Valla* reperit et forte

plures dabunt Codices: Δαρίου μὲν τὴν ἢ γνώμη ἦν, --- εἰκάζων τῇδε. Ex usitatissima veteribus scribendi forma, qua non τὸ ἡγρόν respicitur, sed τὸ σημαζόμενον, refertur εἰκάζων ad ἴγνω Δαρίως, ut pulcre monuit Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 71. VALCK. — εἰκάζων dubio vacat. WESS. — Conf. Var. Lect. S.

5. ὄρνις δὲ μάλιστα ἴσκει ἵππῳ) 'Quid hoc ad rem? In Clemente Orthopagas coniectat aviculā aërem indicari, τὸν αἶμα ἀπὸ τῆς ὄρνιθος, quod in eo vagetur. Darii explicationi Cl. de Pauw opitulatur, repohens, τῷ ἵππῳ, τὸν τοῦς τε ὀϊστοῦς, avis equo maxime similis est, quem et sagittas, ut potentiam suam, tradunt. Argute. WESS. — Poterit librorum scriptura in eandem sententiam locum tueri, ut cogitemus, in equis et in telis positum esse robur Scytharum. S.

7. συνστήκεις δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἢ Γαβρύτῳ) Bene schedae veteres. Viri docti aut ἐνστήκεις, aut οὐ συνστήκεις corrigentes, fruuntur arbitrio. Equidem a Codicibus nihil deflecto. Caussam dixi ad lib. I. 208. Congruit autem examussim Gobryae, donorum Scythicorum et aenigmatibus explanatori, Xiphodrae ap. Clementem declaratio. WESS. — Adiiicit idem WESS. notulam huiusmodi: „Mox τῶν ἀνδρ. „τ. ἱστ. τῶν τὸν --- Arch. et Vind. voluisse videntur, quo, „modo lib. III. 153.“ — In Var. Lect. ad h. l. notaverat, duo verba ἐνός et τῶν non legi in Arch. et Vind. Nunc puto monitum voluit Lectorem, satis commodam fore horum codicum scripturam, si una solummodo vox ἐνός abesset. S.

9. Ἦν μὴ ὄρνιθες γινόμενοι) Huc transtulit aetatis suae Graecis usitatum proverbialē locutionem, Euripid. Phoen. vs. 1222., Ἦν μὴ γὰρ Φεύγων ἐκ Φύγης πρὸς αἰθέρα, nempe λατρίῃ σου, vel λέξεις. Prostant ibi [in Valekenarii Notis] similia quaedam; quale est et hoc Plauti, Amph. I. 1, 294. Quodrigas si nunc inseendas Iovis, Atque hinc fugias, ita vix poteris effugere infortunium. VALCK.

CAP. CXXXIV. 4. διῆξι) Sic pingunt omnes, etiam Aldus. Maluit Cl. Abresch ad Aeschyl. Animady. lib. I. 4. διῆξι ex διήκω. Vulgatum in leporis celeri cursu aptius; estque, uti eius simplex, in Euripidis et Sophoclis saepiuscule fabulis. Adcommodatissimum Polyaei lib. VII. cap. 107. 1. locum corruptisse Maasvicum adscripsit Berglerus. Melius ibi Casaubonus. WESS.

Ibid. λαγός --- διήξει) Hinc recte *Casaubon.* διήξει *Polyaen*o restituit VII. 10, 1. Δαρειός παρατάσσειτο Σκύθαις' λαγός διήξει παρά την Σκυθικὴν φάλαγγα: pro διήλαξε: nam sua *Polyaenum* ex *Herod.* sumsisse sequentia demonstrant: attigit haec *D'Orvill.* in *Charit.* pag. 257. Ionico more scripserat *Herod.* διήϊξε. Atticis veteribus αἰύειν semper scribitur ut dissyllabum, ἄττειν, et ἄξαι, ἥξει: in his saepe fuit erratum. VALCK.

17. νύξ ἐπιλθῇ) Res levis, in Codicum discordia non praetereunda: sive ἔλθῃ, seu ἐπιλθῇ amplexere, eadem sententia; ingruenti tamen nocti, posterius propius. Sic τοὺς δι --- ἀγωνιζομένους νύξ ἐπιλθοῦσα διέλυσεν, lib. VIII. 11. In talibus iudicio et gustui, ut sic dicam, locus est. WESS.

CAP. CXXXV. 5. αὐτοῦ ταύτη ἐν τῷ στρατοπέδῳ) Herodoteum est αὐτοῦ ταύτη, et idoneis exemplis adfirmatum Gronovio et *Abresch.* Dil. *Thuc.* p. 403. Ab aliis scriberetur αὐτοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, est *Thucyd.* III. 81. ἐν τῇ Τριγᾷ αὐτοῦ, *Xenoph.* Ἑλλ. VII. pag. 374, 23. αὐτοῦ Ἀθήνῃσι, *Theopompi* Athen. XII. p. 532. c. αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ, *Luciani* Prom. §. 8. Ut indidem *Thebis*, indidem *Megar*is, indidem ex *Aventino*, sic ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτόθεν exstat ap. *Thucyd.* V. 83. Quia legitur in Schol. Αὐτόθεν) ἐκ τοῦ Ἄργους: *Duker*o haec ex interpretamento videbantur adiecta; a cuius hic iudicio non dissentio, quia semper sic αὐτόθεν simpliciter ponit *Thucyd.* cuius etiam Scholiastes p. 402., ad Αὐτόθεν ἐκ τῆς Σικελίας adscripsit; quantumvis Ἄργιος ἐξ ἱεροῦ Αὐτόθεν legatur in *Theocriteorum* Carm. XXV. 170. VALCK.

8 seq. προφάσιος δὲ τῆςδε δηλαδὴ, αὐτὸς μὲν --- ἐπλήσσειν μὲν πολλοί) Adstruitur a doctis ὡς εἰ αὐτὸς μὲν, vel ἵνα αὐτὸς, aut ἢ αὐτὸς μὲν etc. quibus scripti auxilium libri negant. WESS. — Ad προφάσιος e superioribus repetenda vox ἵνα, ut προφάσιος ἵνα idem valeat ac διὰ πρόφασιν, VII. 230, 2. hanc, quae praetendebatur, ob causam. Tum ad αὐτὸς μὲν μίλλαι per ellipsin intelligenda fuerit ὅτι particula. Denique videndum, ne paullo commodius sic distincta foret oratio: προφάσιος μὲν τῆςδε δηλαδὴ αὐτὸς μὲν etc. Post δηλαδὴ quidem interpungunt nostrae membr. F. cum add. neque alia distinctio aliis ex scriptis libris adfertur. S.

9. οὐν τῷ καθαρῷ τοῦ στρατοῦ) *De flore exercitus, Valia; de integris et expeditis, Portus.* In *Thucydide* lib. V. 8. τῶν γὰρ Ἀθηναίων, ὅπερ ἰσχυράναι, τὸ καθαρόν ἐξῆλθε: explicant Scholiastae, οὐχὶ συγκλύδαν, οὐδὲ ἱπποῦρων, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν. Hoc si hic valeat, Persae praeter ceteros erunt. Atque haec commentanti offerunt se ista *Plutarchi* in *Nicia* pag. 535. c. οὐδὲ φυλακὴν ἐποίησατο καθαρὰν, quae manifesto prava in ἐποίησατο ἰσχυράν convertit *Moses Solanus*: praefertem καρτερὰν, quod saepe prioris sedem nullo iure occupavit. Huc trahitur *Appiani* *Punic.* p. 57. [cap. 44. nostrae ed.] καὶ γενομένης τῆς μάχης καθαρᾶς τῶν Θηρίων, quoniam in *Mithridat.* p. 361. [c. 65.] καὶ εὐθὺς ἀμφὶ τῷ ποταμῷ μάχη γίνεται καρτερὰ: et *Iberic.* p. 457. [cap. 31.] μάχη γίνεται καρτερὰ. At haec bene quidem, nec prava priora, in quibus καρτερᾶς si elegeris, deturbabitur rei nexus. Μάχη καθαρὰ Θηρίων, a qua elephantum absunt; ut sane convulserati et perterrefacti abierant: unde continuo apud *Appian.* ὁ ἀγὼν ἐγίνετο μόνων ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Verum alienis his non inmoror. WESS. — Apud *Nostrum* I. 211, 3. ὁ καθαρὸς στρατὸς opponitur τῷ ἀχρηίῳ, inutili copiarum parti, quae ibid. cap. 207, 35. τῆς στρατιῆς τὸ φλαυρότατον. Est igitur, vi oppositionis, ὁ καθαρὸς στρατὸς, melior saniorque pars exercitus. S.

14. οὕτω μὲν δὴ μᾶλλον πολλῷ ἴσταν τῆς Φωνῆς) Capi-tur voculae μὲν usu Scriptōr, neque adeo auferendae. In *Aldo* ἵσαν, quomodo II. 2., etsi, quod [ibi, in *Adnot.* ad II. 2, 11.] adscriptum, contra sermonis indolem. Ibidem Φωνῇ ἵσαι, atque alibi. Cur ab eo hic more discesserit, fortasse caussam vicens dialectus praebuit. WESS. — τῇ Φωνῇ malebat *Reiskius*. Quod si vero quarto casu uti voluisset Scriptor, non τῇ Φωνῇ, puto, sed nude Φωνῇ absque articulo erat dicturus. Nunc adiectus articulus si-gnificare videtur, a voce μᾶλλον pendere hunc genitivum, et ita accipiendam ἵστιν istam ac si dixisset μᾶλλον ἵσαν (Φωνῇ) τῆς (ἰθισμένης) Φωνῆς, multo maiorem et frequentio-rem, quam pro solito, ruditer ediderunt. S.

15. ἀπεύσαντες δὲ οἱ Σκ. τῶν ὄνων) Addit ad ista *Polyae-nus* lib. VII. c. 10, 4. καὶ τὰς σκηνὰς ἀκείρους ὀρῶντες, ὥστε παρῆναι τοὺς Πέρσας. Darius enim secundum illum, ὥστε λάβοι τοὺς Σκύθας, τὸ στρατόπεδον ὡς εἶχει ἐκ κατὰ χώραν μένου.

Fortasse legit in proximis Herodoti: [lin. 16.] πάγην κατὰ χώρην ἡλπιζον τοὺς Πέρσας μένιν vel μῆναι, ubi vulgatur εἶναι. Εἶναι quidem et Μένιν permutantur in nonnullis loquendi formis; sed suo loco manere Herodoti aevo dicebatur κατὰ χώρην μένιν, non item κ. χ. εἶναι. Aristoph. Eq. vs. 1351., οὐχὶ κατὰ χώρην μενίς; Thucyd. IV. 75. οὐ μενῖν κατὰ χώρην τὰ πρᾶγματα. Plura dedit L. Küster. ad Hesychii 'Εν πείσῃ, et ad Arist. Plut. vs. 367. Herod. IV. c. 201. μένιν τὸ ὄρκιον κατὰ χώρην. Adde I. 17. VALCK. — Mirari saepenumero subit longe doctissimum Emendationum venatorem, sed in novandi studio utique nimium. Quod Herodotus κατὰ χώρην εἶναι dixit, id ipsum verbo παρῖναι Polyaeus expressit. Nec vero μένιν huic loco opportunum foret; ne μῆναι quidem: quo verbo si nunc uti voluisset Auctor, μεμνηκέναι in perfecto praeterito dixisset. Atqui κατὰ χώρην εἶναι idem valet ac κατὰ χώρ. μεμνηκέναι. S.

CAP. CXXXVI. 6. καὶ ἡ μῆν, Σαυρομάται καὶ Βουδ. etc.) Arridebat primo intuitu καὶ ἡ μῆν Σαυροματίων καὶ ex Arch. Sed Scytharum, Sauromatis iunctorum, abesse mentio non potest. Clare c. 120. καὶ πρὸς μὲν τὴν μῆν τῶν μοίρων - - - προσχωρεῖν Σαυρομάτας. Apertius c. 133. ἡ δὲ Σκυθίων μῆν μοῖρη, ἡ ταχθεῖσα πρότερον etc. Denique c. 128. τὴν μὲν δὴ μετὰ Σαυροματίων μοῖρην ταχθεῖσαν - - - πίμπουσι. An excidit ex Arch. praepositio, olimque ἡ μῆν μετὰ Σαυροματίων fuit? an Σαυρομάται τε καὶ Βουδ., leniore Cl. de Paus. medicina? Non displicet. WESS. — Post Σαυρομάται quam pronus fuerit librariorum lapsus, τε praetermittentium, in oculos incurrit. S.

10. οὐ τετμημένων τῶν ὁδῶν) Ex Laurentianis, ea praesertim, quae divortia habebant, Nob. Palmerius, non legisse negantem eum voculam, confecit. Ipse Exercit. p. 22. incisas, id est, signatas orbitis, elegit. Cur non sectas? Quales solum Scythicum, ut olim Macedonicum, vix habuit. De Archelao, Macedonum rege, Thucydides lib. II. 100. καὶ ὁδοὺς ὑβείας ἔτεμε. Qua quidem in viarum munitione τέμνειν et ἀνατέμνειν ap. Philon. Iud. saepe. De Mundi Opif. p. 14. β. πολυτεχνίδις ἀνατέμνων ὁδοὺς, λεωφόρους ἀπάσας; et Creat. Princip. pag. 723. β. ἐν ἀνοδείαις ἀπλασιῖς καὶ λεωφόροις ὁδοῖς ἀνατέμνειν, etc. WESS.

CAP. CXXXVII. 4. Ἰστιαίου δὲ τοῦ Μιδαρίου) Hi-

stiaeus Milesius, ne res conficeretur, obstitit; dicens, non idem ipsis qui summas imperii tenerent, expedire, et multitudini; quod Davii regno ipsorum niteretur dominatio, quo extincto ipsos potestate expulsos civibus suis poenas duros: Corn. Nepos in Milt. cap. 3. quem D. Lambinus iam monuit Herodoti locum fere expressisse. Quam paucis tradit Noster, Miltiadis sententiam, argumentis adfirmatam, enarrat explicatius Nepos, qui hortatus dicitur pontis custodes, ne a fortuna datam occasionem liberandae Graeciae dimitterent. Miltiades iste fuit in ista nobili familia Attica huius nominis secundus. VALCK.

8. οὔτε ἄλλον οὐδένα οὐδαμῶν) Notabilis structurae ἀλλοφωγίας. Debuisset οὔτε ἄλλος οὐδείς οὐδαμῶν: verum, tanquam praecessisset, οὔτε αὐτὸν οἷόν τι εἶναι, instruxit orationem. Cuiusmodi variatae dictionis argumenta apud Homerum, Thucydidem, atque alios obvia saepe. Adi I. Fr. Gronovium ad Senecae de Benef. lib. IV. 32. WESS.

CAP. CXXXVIII. 7. Στράττις) Ita lib. VIII. 132. ἐπιβούλευον θάνατον Στράττι τῷ Χίῳ τυράνῳ. De Samio Tyranno lib. VI. 13. ὁ δὲ Αἰάκης --- πᾶς μὲν ἦν Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκης. Recte ergo scriptae schedae. Φωκαῖν; coniecturā L. Holstenius ad Stephani Φώκαια extuderat. WESS.

7. Αἰακίδης) Saepius idem ille Nostro dicitur et aliis Αἰάκης: hoc nisi Codices adfirmant, forsan illud inveniet defensores, qui quidem eorum meminerint, quae summus docuit T. Hemsterh. ad Luciani Timon. p. 157. et ad Schol. in Aristoph. Plut. pag. 325. Paulo post [lin. 9.] articulum malim interiectum: τοῦ ἦν γνώμη ἢ προκειμένη. WESS.

CAP. CXXXIX. 12. χρηστῶς ὁδῶται) Valla culte satis: ut vos nobis probe viam ostenditis. Prometheus in sui nominis fabula Aeschyli vs. 497. δυνάμειμαρτον εἰς τέχνην ἔδωσα θνητοῦς, viam monstravi: et consimiliter Agam. vs. 184. τὸν Φρονίῳν βροτῶς ὁδῶσαντα. Sed vide lib. VI. 73. WESS.

CAP. CXL. 11. ταύτη διεισόντες) Passionei διεξιόντες plus vice simplici legitur in c. 123. Itaque alterutrum ex glossa. Ἀγριππόμενος dabit lib. VIII. 68, 2. [et VII. 236, 18.] habetque Hesychius, Herodotea frequenter excerpens. Mox [lin. 13.] τὸν πρότερον ἐωυτῶν γινόμεν. ἐτίθον belle

Arch. et *Suidas*. Viderat *Pavii* et *Reiskii* opinatio. *WESS.*
— In ἀντιπολεμίων c. 134, 6. consentiunt (quod sciam)
libri omnes. Rursus vero iidem omnes VII. 236. et VIII. 68.
ἀντιπολεμίων praeferunt, quemadmodum h. l. ἀντιπο-
λέμους habent mss. *Arch.* et *Vind.* Facileque equidem
Schneidero adsentior, unice veram videri breviorē hanc
vocabuli formam. S.

15. Οἱ αὖτε νυκτός, etc.) Nihil verius limpidiūsq. [istam-
que scripturam, ni fallor, *Parisienses* nonnulli masti cum
Arch. praeferunt.] Iustum quoque ἀπίκατο, [*lin.* 17.] ex
formula linguae saepe sprete a librariis: vide lib. VI. 118.
et 153. VIII. 6. [conf. *Adn.* ad l. 2, 11.] *Abydenus* in *Praep.*
Eusebii lib. X. 12. ἀπίκατο γὰρ δὴ πηλοῦ κατάπλεος τοὺς
ταρσοὺς, a quo *Vigeri* manus abstinere debuerat. Neque caus-
sa aderat [pro λελυμένης τῆς γεφύρας *lin.* 16.] λελυμένη τῇ γε-
φύρῃ reformandi; siquidem composita servare nonnunquam
simplicium adsolent structuram. *Aeschyl.* *Suppl.* vs. 70.
ἐν δυσμάτερος κότου τυχῶν. *Sophocles Philoct.* 325. ἴδιδ' αὖτε συν-
τῶν κακῶν ἀνδρῶν. Monuit *Abreschius*. *WESS.* — Idem
grammaticum praeceptum adstruxit *Brunck* ad *Sophocl.*
Philoct. 320. et ad *Orest.* *Euripidis* vs. 1291. Videtur tamen
huiusmodi enallage poëtis magis licita esse quam prosaico
scriptori: ac libens equidem huc intelligam ἐντυχόντες τῷ
πόρῳ, ut λελυμένης τῆς γεφύρας sint genitivi absoluti: ad tra-
iectum pervenerunt, ponte iam rescisso. S.

15. Οἱ δὲ, νυκτός τε ἀπικ.) Cum praecedentibus ista non
eatis apte cohaerent: οἱ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἰωῦτῶν γινόμε-
μενον στίβον τοῦτον φυλάσσοντες ἤσαν, καὶ οὕτω μόγις εὔρον τὸν
πόρον. Haec sequentur accommoda, οἱ αὖτε νυκτός τε ἀπικόμε-
μοι, καὶ λελυμένης τῆς γεφύρας. Ex *Arch.* οἱαδε enotatum *Ga-*
leo; alterum usus est *Herodotei*: vide ad II. 28. *VALCK.*

CAP. CXXI. 6. τῷ πρώτῳ κελεύσματι) κελεύματι
Pass. non insuetum. Redibit ex *Pass.* et *Ask.* lib. VII. 16.
In *Dionis Cassii* libro L. pag. 51. Ε. πολλὰ παρακελεύματα et
πολλὰ κελεύματα. Christianis scriptoribus *celeuma* frequen-
tari *Rosweidus* docet ad *Paullini Nolani Carm.* XVII. 109.
p. 94. et *Munker.* ad *Hygini Fab.* XIV. fin. *WESS.*

CAP. CXXII. 3. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἐλευθέρους) Vehe-
menter aversor ἀνελυθέρους *Arch.* et *Vind.*; *Scythae* de *Ioni-*
bus, et qua liberis et qua servis, sententiam ferunt. *Liberos*,
Herodot. T. V. P. II.

habent censentque καλίστους τε καὶ ἀνανδρότατους: *μακρίπια* vero, φιλοδόσκοτα καὶ ἄδρηστα. Haec, meo quidem iudicio, verborum ordo modo legitime dirigatur, anxiam disputationem recusant. Gemina germana de iisdem Callicratidae opinio, quaerenti ὁποῖοι ἄνδρες οἱ Ἴωνες, regerentis ἐλευθεροὶ μὲν κακοί, δούλοι δὲ ἀγαθοί, in *Plutarchi Lacon. Apophthegm.* p. 222. D. WESS.

3 seqq. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἐλευθέρους etc.) Codicis lectionem ἀνελυθέρους, inventam quoque *Vallae, Galens* adprobat. Est qui participium in his, νομίζοντες, vel quidpiam simile, putet deesse: mihi non videtur a vulgatis secedendum: nomen Ἴωνας, e situ suo naturali studio distractum, fraudi fuit. Nihil his inerit obscuri hoc modo collocatis: τοῦτο μὲν Ἴωνας, ὡς ἰόντας ἐλευθέρους, καλίστους -- κρίνουσι εἶναι πάντων ἀνθρ. τοῦτο δὲ, ὡς ἰόντας δούλους (sive prout variata scribit structura, ὡς δούλων Ἴωνων τὸν λόγον ποιούμενοι,) ἀνδράποδα φιλοδόσκοτά φασι εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλιστα. *Servi fugitivi, δούλοι* sunt δηκτικῶς Phocaeënsi Dionysio, de Ionibus loquenti *Herod.* VI. 11. *Heris fideles et minime δραπτίαι, sunt ἄδρηστοι.* Ex *Herod.* sua hausit *Plutarchus* T. II. p. 174. E. ubi Ioniae Tyrannos Ἰδαθύρσος (Ἰνδαθ. *Herod.*) rex Scytharum διὰ τὴν πρὸς Δαρσίον πίστιν ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδρηστα ἐκάλε. Vocem rariorem adhibuit *Dion Chrys.* in *Corinth.* p. 457. B. ab aevo usque Daedali neminem fuisse scribens statuarium, qui valuerit δρασμὸν ἱμποκῆν τῷ χαλκῷ: paulo post τέ γι ἐπ' αὐτοῖς, αἰτ, εἰν χαλκός ἄδραστος. VALCK.

6. καὶ ἄδρηστα) *Plutarchi* rex *Idathyrsus*, seu, ut alibi scribit, *Idanthyrus*, ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδρηστα T. II. p. 174. E. ubi similis error Latina maculat, qui haec olim. *Dionis Chrysost.* χαλκός ἄδραστος Or. *Corinth.* p. 457. B. a *Casaub.* expeditur optime. WESS.

CAP. CXLIII. 4. Μεγάβαζον) Qui htc [et lib. V.] Μεγάβαζος, is in superioribus [III. 70. et 81 seq.] Μεγάβυζος, etiam *Eustathio Vallaeque.* Culpam, tametsi in vocis scriptura varietur, acceptam librariis fero. *Vallae* lib. V. cap. 12. etc. moris sui tenax manet. WESS.

5 et seqq. ὠμμημένον Δαρσίον ῥοιᾶς τρώγην, etc.) De *Megabazo* (vel *Megabyzo*) dictum *Darii* per errorem transtulit in *Zopyrum* *Plutarchus* in *Apophthegm.* p. 173. A. vide ad finem libri III. notata. *Herodotea* paulo aliter expressit

Eustath. *Iliad.* B. p. 182, 27. ubi Darius, Μεγαβύζους, εἶπεν, ἰθὺς αὐτῷ προσέειπεν εἶναι. De duplici Persici nominis apud Graecos scriptione Ti. egit *Hemsterh.* in *Luciani Timon.* pag. 134. VALCK.

CAP. CXLIV. 3 seqq. γινόμενος γὰρ ἐν Βυζαντίῳ etc.) Multo concinnius γινόμενος: [quam, quod Gron. e *Méd.* adscivit, ἐρόμενος.] Adsolet quoque in talibus, ἰστορίων - - - ἐνέσθω. In tempore conditae Chalcedonis discrepat *Hesychius Miles.* *Rer. Constantinopol.* pag. 48. δέκα καὶ ἑνὶα ἔτισιν ἔμ-
προθεν, XIX annis ante Byzantium. Nostri numeros *Eustathius* tuctur. Si *Straboni*, *Tacito*, et aliis creditur, coecos Apollinis oraculum Chalcedonios dixit, ob neglectam aptiorem in urbe fundanda regionem. Docte ad *Strabon.* lib. VII. p. 494. vir summus. [*Casaub.* ad pag. 320. suae ed.] Cives Καλχηδονίους lib. V. 26. et τὴν Καλχηδονίην supra c. 85. vidimus, quo et hic modo mallem. Certum ex numis est veterumque testimoniiis, valuisse hanc olim scriptionem. Lege adnotat. L. Holstenii ad Καρχηδὸν Steph. et *Sirmondi* in *Sidonii Carm.* II. p. 666. ed. Ven. WESS. — Adde quae ad *Polyb.* V. 39, 5. et ad *Athen.* III. 92. e. et VII. 320. a. notavimus. S.

CAP. CXLV. 4 seqq. ἐξελασθέντες ὑπὸ Πελασγῶν, τῶν ἐκ Βραυρωνῶν etc.) A Pelasgis, qui Brauroniae Dianae sacra celebrantes Atticas rapuerant mulieres, eiecti Lemno quorundam Argonautarum posteris, (legerim in *Herod.* ἐκ τῶν τῆς Ἀργεῦς ἐπιβατίων παίδων παῖδες.) Minyae adeoque, narrantur hic in Laconicam venisse, certisque sub conditionibus in Spartanam recepti civitatem; atque horum uxoribus Lacenis laudabilem tribuit *Herod.* in maritis servandis fraudem. Minyas Lemno exactos Spartam venisse narrat *Apollonius Rh.* IV. vs. 1759. Οἱ πρὶν μὲν ποτὶ δὴ Σιντιῶα Λῆμνον ἔλκοντο Λῆμνον τ' ἐξελασθέντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρρηνοῖσι Σπάρτην εἰσαφίκανον ἰφίστησι. Illud etiam clarum muliebri facinus enarrans *Plutarch.* T. II. p. 247., nihil de Minyis tradens aut Argonautarum posteris, uxoribus illud imputat Pelasgorum sive Tyrrenorum, quos Athenienses exegissent Imbro Lemnoque. Sequutus eundem auctorem *Polyaenus* VII. c. 49., Tyrrenos horumque commemorat uxores, quae Lacenae certe verius dicerentur, quam Tyrrenides, ut sane dicuntur ipsi quoque *Polyaeno* VIII.

cap. 71., quo sequuntur *Herodotum*, Λακεδαιμονίαν, αἱ, αἱ θρυατίδες ἐγὴμαστο Μινύαις τοῖς ὑπὸ (lege ἀπὸ) τῶν Ἀργοναυτῶν γεγονόσιν: docte notat ibi *Maasvic*. Quos *Herodotus* hic *Pelagos*, eosdem *Tyrrhenos* vocant *Apollon*. *Rhod.* et *Plutarch.* l. c. et ubi tangit eandem historiam in *Quaest. Gr.* p. 296. b. Sed priori loco, quum primum Τυρρηνῶν meminisset τῶν Ἀἰώνων καὶ Ἰμβρον κατασχόντων. ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνῶν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας, tandem subiungit, ταῦτα ἔπρατον οἱ Πελασγοί. *Zenobius* Cent. III. Prov. 85., Πελασγοί τινες τὴν Ἀἰώνον οἰκοῦντες ἦλθον ναυσὶν εἰς Βαίβρωνα (imo leg. Βραυρωνῶνα, pagum mari vicinum, ἀγγίαλον. Βραυρωνῶνα dixit *Euphorion* in *Schol.* ad *Aristoph.* *Lys.* vs. 646.) τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκίβηεν ἥρπαταν. Saepe *Pelagos* Atticā leguntur insulisque exegisse Athenienses; quod multis narrat *Herod.* VI. c. 137. Idem illi nonnunquam dicuntur Τυρρηνοί, *Sophocli*, *Thucydidi*, aliisque: vide *I. Meursii* *Cecrop.* cap. 5. *P. Wess.* ad *Herod.* p. 26. [ad lib. l. c. 57.] VALCK.

7. ἰζόμενοι) In *Musis* ἰζόμενος raro se tutari potuit. Ἐζόμενος ἐπὶ τῷ ἰρῷ exhibent *Edd.* cap. 85. *Masti* frequenter, lib. II. 113. III. 64. IV. 165. Ita ludunt librarii. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* II. 113, 14. III. 64, 4. 65, 8. IV. 165, 10. Ἐζεσθαι videtur de singulis magis dici; ἔζεσθαι de multitudine hominum sedes alicubi capientium. In ἰζομε c. 146, 16. consentiunt omnes. S.

8. πῦρ ἀνέκατον) Tutum hoc est et munitum ob καὶ πῦρ αἰθεῖον, quod deinceps, et *Homeri* *Odys.* η. 13. Confer *D'Orvillium* ad *Charit.* p. 633. et haec *Heliodori* *Aeth.* II. p. 96. ἐτέρα κάληπν ἔφερε καὶ πυρὸν ἔκατε: ubi *Codex Falkenb.* ex vero πῦρ ἀνέκατε. [Cf. *Nostrum*, l. 202, 9.] At in similibus delinquitur saepe. *Strabonis* de his *Minyis* narratio, mirifice turbata, lib. VIII. p. 534. A. [p. 347. A.] auxilio (quod viri docti praeterviderunt) *Eustathii* ad *Homer.* p. 880, 51. [p. 832, 1. ed. Bas.] instaurari potest. *WESS.*

8. πῦρ ἡν ἔκατον ex *Med.* dedit *Gronov.* pro πῦρ ἀνέκατον. Hoc mea potius opinione hic servandum, et recte restitutum arbitror πῦρ ἀνέκατον lib. VIII. cap. 19., pro πυρὴν. In his saepe variatum docebit *Clariss. D'Orvill.* in *Charit.* pag. 633. Ignem accendere, πῦρ ἀνέκατον, infra dicitur hoc cap. πῦρ αἰθεῖον. πῦρ αἰθεῖον et πῦρ ἀνέκατον leguntur aliquoties apud Poetas Atticos; nuspiam, quantum recorder, πυρὴν

αἶθιν. Ut corripi posset syllaba, πυραῖθιν scribitur in Eurip. Rheso vs. 78. Τίς γάρ πυραῖθι προφασίς Ἀργείων στρατόν; sed in anapaestico versu 41. poni debuerat Πῦρ αἶθι στρατός Ἀργόλας, Ἐκτῶρ: quorum loco dicitur vs. 95. Αἶθουσι πᾶσαν τύκτα λαμπάδας πυρός. Pro αἶθισθαι, fulgere, more suo Sophocles scribit Αἶθιν Αἰ. vs. 285., ἡνίχ' ἔσπυροι λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον: sed, si vera mea est divinatio, verbum iam ante sic adhibuerat Aeschyl. Choëph. vs. 534. Πολλοὶ δ' ἀνῆθον ἐκτυφλωθέντες σκότῳ λαμπτήρες ἐν δέμοισι: ubi vulgatur ἀνῆλθον: alterum, ut puto, spectat in Schol. ἀνέλαμψαν. VALCK.

22. τῶν Τυνδαριδῶν ἢ ναυτιλῆ) Similiter factum illud Minyis adscribens Valerius Maximus lib. IV. c. 6. ext. 4. Quos, ait, Spartana civitas respectu Tyn daridarum --- deductos inde (e Taygeto) legibus commodisque suis immiscuit: sed hoc tantum beneficium in iniuriam bene meritaе urbis, regnum affectantes, verterunt: quae de his expressa sunt Herodoti, οἱ Μινυαὶ ἐξύβρισαν, τῆς τε βασιλῆης μεταίτιοντες καὶ ἄλλα ποιῦντες οὐκ ὅσις. Tyrrhenos advenas, sive Pelasgos, cur iure donaverint civitatis, probabilem magis reddunt rationem Plutarch. T. II. p. 247. A. et Polyæn. VII. 49. De Spartiatibus Herodotus, δεξάμενοι, inquit, τοὺς Μινυάς, γῆς τε μετέδοσαν καὶ ἐς φυλὰς διεδάσαντο. Postremum illud de receptis in civitatem [lin. 24.] dignum est observatu. Plataeenses, in Atticam receptos, κατανεῖμαι εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλὰς, in demos et in certas tribus referre, psephisma iubet apud Demosth. pag. 741. Attigit istam non sane protritam antiquitatis Graecae partem T. Hemsterhuis (is enim latet sub Jiteris I. E.) in Miscell. Obs. VII. p. 325. et ad Aristoph. Plut. p. 368. Cicero pro C. Balbo c. XII. Vidi egomet nonnullos --- nostros cives Athenis in numero iudicum atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero. Suspicio a librario vocem numero male repetitam e proximis, et Cicero-nem scripsisse: certa tribu, certo demo. Hinc finis Epist. 46. Philostrati explicandus est. VALCK.

CAP. CXLVI. 4. κατέβαλεν ἐς ἑκτὴν) In proximam nempe noctem custodiendos, qua de illis supplicium sumeretur; hunc enim in finem subdit ista Herod. κτείνουσι δὲ τοὺς ἀν κτείνωσι Λακεδαιμόνιοι νυκτός, μετ' ἡμέραν δὲ οὐδένα: conf. huius insistens vestigiis Valer. Max. p. 387. Morem tangunt N. Cragius de Rep. Lac. pag. 457. et I. Meurs. Misc.

Lac. p. 139. Diutius Tyrrenos in vinculis custodivisse dicuntur *Plutarcho* T. II. pag. 247. ζητούντες ἐλεῖν σαφίσι καὶ βεβαίοις ἐλέγχους, atque interea temporis uxores ipsorum Spartanæ carceris exorasse custodes, ut sibi liceret ingressis morituros alloqui : πολλαῖς ἡμεσίαις καὶ διήσεισι παρείθουσιν ὑπὸ τῶν φυλάκων ὅσον ἀσπιάσασθαι καὶ προσεπιῖν τοὺς ἄνδρας : hinc *Polyaenum* recte corrigit *Casaub.* p. 689. Apud *Herod.* mulieres in carcerem dicuntur intromisisse custodes, οὐδὲνα δόλον δοκίοντες ἐξ αὐτῶν ἔσθαι. [lin. 11.] Sic *Valla* legit in suo Cod. et e *Med.* optime reposuit *Gronov.* In enarrando dolo cum *Herodoto* conspirant *Plutarch.* *Polyaen.* et *Valerius Max.* qui non absurde addidit ista : per simulationem doloris velatis capitibus eos abire passi sunt, nempe custodes carceris viros velatis capitibus, vestibus indutos muliebribus, quos et ἀπίνειν περικαλυφμένους scribunt *Plutarch.* et *Polyaen.* Perperam itaque vulgatur apud *Valer.* eos abire passæ sunt. VALCK.

9. ἐς δ' ἐλθεῖν τε) *Gronovii* explicatio aliis fortasse placebit. Equidem ἐσελθεῖν τε praeferrem, nisi si ἐς ἄν' ἐλθεῖν. Ionum more, quo de supra c. 60.; ἔσω in marg. *Stephani* huc tendit. *WESS.* — *Stephani* ἔσω videtur ex ipsius coniectura margini adscriptum, quum ἐσὶ in aliquo codice reperisset. ἐς δ', cum *Gronovii* interpretatione, eo usque ut intrarent, alienum est ab hoc loco, quoniam deinde demum ait Scriptor, εἰ δὲ σφίεας παρήκων. S.

11. οὐδὲνα δόλον *Med.* et sequaces pulcræ, coniectaratque *Galeus*. Tot tamen schedarum λόγον, tantaque consensione propagatum, ducere ad λόχον insidias videtur. Elegans ea *Cl. de Pauw* suspicio. *WESS.* — At vocabulum λόχος, quod homines significat in insidiis locatos, non videtur huius esse loci. S.

16. ἐς τὸ Τηύγετον) Nihil in his contra usum. Admonuit *Steph.* [Byz.] montem Laconicae triplici genere poni. τὸ Τηύγετον iterum cap. 148., *Strabo* lib. VIII. pag. 557. c. [p. 362. extr. ed. Cas.] et *Pausan.* III. 20. In *Plutarchi* T. II. p. 247. c. τὰ Ταύγετα, et, qui eadem memorat, *Polyaeno* *Strateg.* lib. VII. 49. Hinc *Taygeta*, *Laconices*, ap. *Vibium* *Sequestr.*, frustra sollicitante *Barthio*. Iunge *N. Heinsium* in *Claudiani* sec. Consulat. *Stilicon.* vs. 259. Atque haec, ne qui in posterum offendantur. *WESS.*

CAP. CXLVII. 1. Θήρας ὁ Αὐτισίωνος) Quando saepe Nostro concinit in Therae genere tradendo Pausanias, in huius lib. III. [cap. 1.] p. 205., pro Θήρα τῷ ἀπὸ Ἴωνος restitui debuerat Θήρα τῷ Αὐτισίωνος. Palmerii correctio Kuhnio venit in mentem ad p. 245. Ad Herodoti sententiam eidem Pausaniae, IV. [cap. 3.] p. 285. Theras fuisse dicitur τὸ ἀνέκαθεν Θηβαῖός τι, καὶ ἀπὸ γόνος πέμπτος Πολυνίκους: atque adeo Callimacho ἔκτεν γόνος Οἰδιπόδαο, Hymn. in Apoll. vs. 74. VALCK.

[3. ἔστειλλε ἐς ἀποικίην) „ἔστειλλε, subauditur ἑαυτὸν:“ sic etiam cap. 148. Alius dixisset ἔστειλλετο.“ REISK. — Sic haud raro etiam apud Tragicos στέλλειν, pro στέλλεσθαι, iter parare, proficisci. Possis vero etiam, ut c. 148, 2. sic et hoc loco, intelligere ἔστειλλε λαὸν ἐς ἀποικίην: sed tragicorum exemplis, quae offert Brunkii Index Sophocleus, et Schneideri Lexicon criticum, satis firmata prior interpretatio. Alias dux coloniae dicitur ἀποικίην στέλλειν, ἀποικίαν ἀγειν: coloni vero ἐς ἀποικίην στέλλεσθαι vel σταλῆναι, ut c. 159, 5. S.]

13. Μιμβλιάρεω) Secundus casus est, qualis Βάρττω IV. 160. Κροίστω VIII. 122. Κλειμβρόττω V. 32. Δημοκρίττω saepius in Hippocratis epistola. Critici ad Pindari Pyth. Od. IV. [vs. 88.] μετὰ Μιμβριάρεω (quomodo post pauca [c. 148, 10.] Arch.) τοῦ Καδμυ συνέχορμήσαντος: cui scriptioni primas dat S. Bochartus, ut Phoenicum e lingua commodior. esset originatio, de Phoen. Colon. lib. I. 15. ubi conplusscula de Therae coloniis. Quae proxime posita sunt, clarissime expressit, Nostri saepe aemulus, Callimachus apud Strabon. lib. VIII. p. 534. A. et XVII. p. 1194. B. [p. 374. B. et 837. A. ed. Cas.] nec non Apollon. Rhod. IV. 1763. WESS.

19. τῶν ἰωντοῦ συγγενῶν Μιμβλιάρεον) Quem alii sic vocant, Μιμβλιάρεα dixisse videtur Herodotus. Non illum Cadmi συγγενία Pausanias III. [c. 1.] p. 206. sed Phoenicem de plebe fuisse scribit, ἄνδρα τοῦ ἔθμου, atque isthac de causa sibi persuasisse Theram, quod et evenit, futurum, ut Membliari posteri Callistes insulae sibi facile cederent imperium. VALCK.

CAP. CXLVIII. 1-3. Ἐπὶ τούτους δὴ ὦν ὁ Θήρας, λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν Φυλίων, ἔστειλλε, συνοικήσων τούτοις) Dedi schedis mutandi arbitrium: alioquin prius ἐπὶ τούτοις non damnabile. Iisdem συνοικήσων, sine quo oratio hia-

bat, debetur. Geminum c. 159. χρήσασα ἡ Πυθία πλείον, συν-
οικήσαντας Κυρηνάοις Λιβύην ex Msstis. WESS. — Ubi The-
ras profectus dicitur συνοικήσων τούτοις, et λαὸν ἔχων ἀπὸ
τῶν φυλίων, tribuum numerus, olim verisimiliter adiectus,
determinari non poterit: sed scribendum puto συνοική-
σων: nam ante octo generationes cum Membliare a Cadmo
relicti, hi tum insulam iam συνώκησαν. VALCK. — Com-
modius utique est Ἐπὶ τούτους, Ad hos, quam Ἐπὶ τού-
τοις, quod sonat Adversus, Contra hos: non enim contra
illos profectum esse, mox diserte declarat Scriptor. ἀπὸ
φυλίων idem valet ac si dixisset ἀπὸ ἀστῶν vel ποληπίων, e
civium Spartanorum numero; quemadmodum ipse Valck.
ad c. 145, 24. adnotavit, ἐς φυλὰς διδάσαντο intelligendum
de receptis in civitatem: quare nil opus est, ut numerum
tribuum h. l. olim adiectum fuisse statuamus. Ferri utique
συνοικήσων potuit, quod nos etiam, a Wess. primum re-
ceptum, tenuimus. Sed verbum συνοικίῃν non nisi de coniu-
gibus fere usurpat Noster: et VII. 73, 4. ubi de populis
καὶ ἀνὰ habitantibus alii libri συνώκουν dabant, alii συνοίκησαν,
ibidem ipse Wess. cum aliis σύνοικοι ἦσαν vel ἴσαν proba-
vit. Nec vero video, cur h. l. hiatura statuatur oratio, si
συνοικήσων teneretur, quum e proximo intelligi possit τὸν
λαὸν συνοικήσων. cf. ad c. 147, 3. notata. Denique nulla urget
necessitas, ut (quod Valck. statuere videtur) συνοικίζειν non
nisi de primis coloniae conditoribus dici posse arbitre-
mur: quin potius percommode, ac fortasse etiam commo-
dius, poterit id verbum de his etiam usurpari qui πορὶς
colonis urbem aut regionem quampiam frequentant. S.

10. οὗ τι [perperam ὅ τι ms. F.] πάντας ἄγων τοὺς Μίνυας),
Minyas istos, τοὺς ἐκβληθέντας ὑπὸ Πελασγῶν (sic leg. pro Πε-
λασγοῦ) ἐκ Λήμνου, cum Lacedaemoniis colonos in insulam
Callisten duxisse Theram narrat Pausan. VII. [c. 2.] p. 524.
De iisdem Apollon. Rhod. IV. 1761. ἐκ δὲ λεπόντας Σπαίρην
Αὐτσίωνος εἰς παῖς ἤγαγε Θήρας Καλλίστην ἐπὶ νῆτον. Qui Mi-
nyis Pelasgos sive Tyrrenos substituit Plutarch. T. II.
p. 247. d. p. 296. b. hos veluti coloniam Lacedaemonio-
rum e Laconica deducit in insulas Melum et Cretam; di-
cuntur ibi Πόλλιν ἡγεμόνα καὶ ἀδελφὸν καὶ Κρηταῖδα Λακεδαι-
μονίους λαβόντας: quae, certo mendosa, fortasse non male
sic legerentur, καὶ τὸν ἀδελφὸν Καλλυκρατίδην. Secundum

*Herodotum, Minyae plerique, manentes in Peloponneso, ἱερὰ-
προντο* [lin. 12.] *ἰς τοὺς Παριωράτας καὶ Καυκῶνας*: quibus
antiquis incolis τῆς Τριφυλίας eiectis sex in ista parte Peloponnesi dicuntur urbes condidisse, [lin. 15.] *Λέπρεον, Μάκιστον, Φρίξας, Πύργον, Ἡπειον, Νούδιον*: sic cetera videntur nomina integranda, partim iam emendata Clar. *Wesseling.* ad *Diodor.* [lib. XIV. c. 17.] T. I. p. 653. qui, mihi nuspiam inventum, postremum etiam illuminabit. Περὶ τῶν ἐν Τριφυλίᾳ Καυκῶνων egit *Strabo* VIII. p. 531. [p. 345. ed. Cas.] cui p. 532. c. [p. 346. b.] *Παριωράται* tenuisse traduntur olim montanam Triphyliae regionem περὶ τὸ Λέπρεον καὶ τὸ Μάκιστον. Hi Ionice *Herodoto* sunt *Παριωρήται* VIII. c. 73. Cur ibi fuisse dicantur origine Lemnii, hic narrata manifestant. VALCK. — Cur *Παριωράτας* non absurde dare *Arch.* dixerit *Wess.* in Var. Lect., non magis equidem exputare possum, quam quid sit quod etiam *Valck.* in proxima adnotatione constanter *Παριωράτας* scripserit: quandoquidem et origo nominis, et constans aliorum auctorum usus, et apud *Herodotum* editionum omnium et mssorum (uno *Arch.* excepto) consensus, *Παριωράτας* aut ionico idiomate *Παριωρήτας* requirit. Operarum puto incuria turbas istas peperit. S.

15. *Μάκιστον, Φρίξας*) Sic oportuit. Prius habet *Val-*
la, quorum codicis *Arch.* *Κάκιστον* aurigatur: nam *Μάκιστον*, quod *Galeus* excitavit, non ita scriptum. *Μάκιστον* τῆς Τριφυλίας *Strabo* lib. X. p. 687. A. [p. 447. D.] et *Steph. Byz.* ubi bene *Holstenius*. *Φρίξας* *Pass.* cum *Stephani* margine constabit, *Φρίξα* constanter *Polybio* lib. IV. 77. et 80. *Xenophonti* atque aliis. *Ἡπειον*, [lin. 16.] sive *Arch.* *Ἡπειον*, itidem *Polybius*: quo tamen in oppidi nomine turpis apud plures discordia. Verum in his occupabar olim ad *Diodor.* lib. XIV. 17. *Νούδιον* prorsus ignorans. Sunt Triphyliae quidem oppida, quae scripturam non longe deflectunt; electio anceps et difficilis. WESS. — Quum *Φρίξας* (acuto tono) casu in ed. *Wess.* irrepsisset, inde eadem scriptura in posteriores editiones atque in nostram propagata est. Rectius *Φρίξας* penacute scribetur, quod et ipse *Wess.* voluisse videtur. De alterius oppidi nomine, quod *Ἡπειον* h. l. aut *Ἡπειον* scribitur, conf. Var. Lect. apud *Polyb.* IV. 77, 9. et 80, 13. et quae ad priorem *Polybii* locum olim

notavimus; ubi quidem tunc praeterierat me *Wesselingii* ad *Diodorum* Adnotatio. Verum oppidi nomen Ἡμίων esse censuit Vir doctissimus cum *Holstenio*. S.

CAP. CXLIX. 3. ὃν ἐν λύκοις) Memorabile illud Christi Nostri ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων cum *Herodoteis* prudenter contendunt praeclari viri, S. *Bochartus* Hieron. lib. II. c. 43. p. 438. *Raphelius*, et *Wetstenius* ad *Matthi. Evang.* c. x, 16. *Oiolycei*, Therae F. patris Aegei, commemorat *Pausanias* lib. III. 15. p. 245. WESS.

4. καὶ πῶς τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπιγράτῃς) Non male *Valla* Scriptoris sui mentem expresserat: et id nomen alteri praevaluit. *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 578. Ε. Μᾶλλον τὸ πάριγον ἐπιγράτῃς ἢ τοῦνομα, de muliere, quae vulgo Μαρία nuncupabatur, infans olim nomine proprio dicta Μέλτα. Idem in centenis obtinuit, ut nomini cognomen praevaluerit. *Plato* proprio nomine dictus fuerat *Aristoteles*; *Tyrtamo* *Theophrasti* nomen tribuit *Aristoteles*, quod et, altero propemodum oblitterato, evaluit, ἐπιγράτῃς: *Diog. Laërt.* III. 4. V. 38. ibique *Aeg. Menag.* Quem pater velut ὃν ἐν λύκοις reliquerat, Therae filium, Οἰόλυκον his terve adpellat *Pausan.* III. p. 245. IV. [c. 7.] p. 296. ubi *Lacedaemonius* *Euryleon* antiqua dicitur origine Thebanus a *Cadmo*, Αἰγύως τοῦ Οἰόλυκου τοῦ Θήρα τοῦ Αὐτσίωτος ἀπόγονος πύμπτος. VALCK.

8. ἰδρύσαντο) *Vallae* Latina, Ex hac tribu viri - - exstruxerunt, coniecturae Cl. de *Pauw* materiem dederunt, οἱ δὲ ἐν τῇ Φυλῇ ταύτῃ ἄνδρες - - ἰδρύσαντο, admodum labanti et omni tibi cine defectae. Itaque in ἰδρυτο vel ἰδρύθη inclinavit; cui accedere possem, si per *Codices* liceret. Ut nunc sese verba dant, ἰδρύσαντο de *Lacedaemoniis*, qui fanum tribui *Aegidae*, (cuius illustris in *Pindari* Od. IV. *Pythion.* memoria,) excitarint, accipiendum cum *Reiskio*. Excitarunt autem, quod *Aegidarum* stirps *Furiis* *Laii* et *Oedipodis* imminui et succidi putaretur. Τῶν δὲ Ἑριννίων τῶν Λαίου καὶ Οἰδῖποδος μύθημα alia in re apud *Pausaniam* lib. IX. 5. p. 723. WESS.

8 seqq. ἰδρύσαντο ἐν Διοσκορίου etc.) Ἰδρυτο vel ἰδρύθη si *Codex* exhiberet scriptus, mihi aptius in hac sede videretur; et σφί ἔμειναν, quam ὑπείμειναν. Τοῖσι δὲ ἐν τῇ Φυλῇ ταύτῃ ἀνδράσι (οὐ γὰρ σφί ἔμειναν τὰ τέκνα) ἰδρύθη ἐν Διοσκορίου Ἑρμ-

νῶν τῶν Λαίου τε καὶ Οἰδιπόδεω ἱρόν· καὶ μετὰ τοῦτό σθι ἔμειν.
A viris ex hac tribu, quum liberi ipsorum in vita non manerent, oraculo monitis delubrum fuit dedicatum Dirarum Laii atque Oedipi; hoc postquam fecissent, ipsorum liberi manebant in vivis, neque adeo pueri πρὸ δῖρας rapiebantur. Ἰδρύσθαι hac adhibetur structura quum alibi, tum his lib. II. c. 44. οὐκ ὅσος χρόνος εἴη ἐξ οὗ σθι τὸ ἱρόν ἰδρυταί. In his dirae, quibus Aegidarum progenitor Oedipus, Furiis agitatus, filios suos devovit, a Thera quodammodo renovatae, filium se dicente καταλείψαι ὅν ἐν λύκοις, dicuntur Oedipodis Ἐρινύες. Laium quoque dirae dederant praecipitem, quibus illum Pelops devoverat ob raptum Chrysippum. Ἐρινύς Oedipi diras vocant Tragici, Aeschylus Theb. vs. 70. Sophocles Oed. in Col. 1294. [vs. 1434. ed. Br.] Euripides Phoen. 627. VALCK.

[Nec sollicitari verbum ἰδρύσαντο, recte habens, debuit: nec vero Lacedaemonii (ut *Wess.* interpretatur) communi civitatis nomine fanum illud tribui Aegidae excitarunt: sed ipsi tribules huius tribus, quoniam liberi eorum in vita non manebant, sui caussa (haec vis est verbi medii) fanum illud Diris Laii et Oedipodis dicatum extruxerunt, quo illas placarent, quibus calamitatem eam acceptam ferebant. Hoc ipsum suo loquendi more Scriptor noster diserte et perspicue declarat. Est enim hic usitata illa Nostro ἀνακλουδία et hyperbaton, et familiaris particulae γάρ usus, de quo ad I. 24, 17. dictum est, et quem iam saepius deinde observavimus. Quae loquendi forma paullo minus fortasse offensionis habuerit, si post ἀνδράσι comma deleatur. Vallet autem τοῖσι δὲ --- ἀνδράσι οὐ γὰρ ὑπόμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύσαντο --- ἱρόν, idem ac si dixisset, ὅτι δὲ (vel ἰπειδὴ δὲ) τοῖσι --- ἀνδράσι οὐκ ὑπόμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύσαντο --- ἱρόν. Recte idem Reiskius, cui alteram istam interpretationem *Wesselingius* tribuit, in editis *Animadverss.* monuit, similem huic loco esse illum, qui eodem hoc libro cap. 200, 4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν τὸ πλῆθος μεταίτιον, οὐκ ἰδόντο τοὺς λόγους. Adde I. 114, 9 seqq. ubi εἰς δὴ (sive ibi εἰς δὲ malueris) τούτων τῶν παιδίων --- οὐ γὰρ δὴ ἐποίησε τὸ προσταχθῆν ἐκ τοῦ Κύρου, ἐκέλευε αὐτὸν τοὺς ἄλλους παῖδας διαλαβεῖν. Immo vero haud admodum dissimile est quod in eiusdem huius capitis, in quo versamur, initio legitur: Ὁ δὲ παῖς, οὐ γὰρ ἔφη οἱ συμπλεύσεσθαι, τοιγαρῶν ἔφη αὐτὸν καταλείψαι etc. S.]

[9 seq. Si sana atque integra esse statuas ista, quae vulgo et in editis et in scriptis omnibus hic leguntur: καὶ μετὰ τοῦτο ὑπέμεινε τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐν Θήρῃ etc. sententia haec erit: et postea mansit idem hoc (nescio utrum templum, an malum) etiam in Thera etc. Sed persuasum equidem habui, et adfectum esse locum, et tali quodam modo curari debuisse, quo a nobis (praeunte Reiskio in Animadverss. editis) factum. Eandem Reiskii emendationem ex Miscellan. Lips. nov. T. VIII. p. 111. laudavit Larcher, et in gallica Herodoti versione expressit. S.]

CAP. CL. 6. εἶποντο δὲ οἱ καὶ οἱ ἄλλοι) Delendum est secundum illud οἱ. Scripserat suo more: εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολιτῶν, καὶ δὴ καὶ Βάττος ὁ Πολυμνήστου, ἰὼν γένος Εὐθυμίδης τῶν Μινυίων. In his mirum est quantum a vero Valla aberrarit; sed illud magis etiam mirandum, a Palmerio repertam veritatem a Gronovio tamen fuisse repudiatam. Nobilis fertur inprimis inter Iasonis socios Minyas, Euphemus, de quo praeter ill. Spanhem. in Callim. Hymn. in Apoll. vs. 75. cel. Burmannus egit in Argonaut. Catal. Huius compressu graviora puella Lemnia Battis pepererat progenitorem: erat itaque Battus γένος Εὐθυμίδης [lin. 7.] τῶν Μινυίων, e posteris vel genere Euphemi, unius e Minyis. Εὐθυμίδης hic olim vulgabatur; Εὐθυμίδης prodiit e Med. Εὐθυμίδης ex Arch. dederat Galeus: haec verae proxima scriptio; veram coniectura Palmer. fuerat adsequutus in Exercit. p. 23. Sicuti saepe patronymica facta sunt propria, in vera historia Graeca veteri et recentiori memorantur Euthymidas, et Euphemidas vel Euphamidas. Restituendum hoc nomen in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 791. Εὐθυμίδης Ἀριστωνίμου, pro Σισυθυμίδης Ἀριστοδήμου, ex Thucyd. IV. c. 119. ubi nomen Ἐρυξιδάδα convertendum est in Ἐρυξιδάδα: idem vitium Spartiatæ nomen corruptit in Aeliano de Nat. An. XI. 19. Παντελίδας; verum nomen fuit, non Παντελίδας: noti sunt Lacones Pasitelidas, Epitelidas, Eutelidas. Sed Corinthium Euphamidam in Thucyd. V. 55. praebent septem minimum Mssst: cur itaque forma non Graeca Ἐφθυμίδης in Thucydide fuit relicta? VALCK.

7. Εὐθυμίδης) Elegantem veramque Palmerii correctionem Εὐθυμίδης, Ed. Simsonius Chron. An. 3389. antevertit, laudavitque meritissime Bouherius Diss. Herod. c. 12.

Pindarus Battiadas, Euphemi posteros, laudibus ferens, locuples suasor auctorque. Τόθι γάρ, Cyrenis, γένος Εὐφάμου φυτευθὲν, λοιπὸν αἰεὶ τέλλεται, Od. IV. Pyth. prope finem. [vs. 455. seq. ed. Heyn.] Quamquam autem nihil in hoc genere liquidius, relinquere pravam debeo, sine haesitatione instauraturus, modo Εὐφημίδης, sicuti *Galeus* ostentavit, in schedis *Arch.* foret: at secus habet. WESS. — At ea quidem cautio nimia profecto: scripturam, quam liquido veram agnoscas, non audere in locum haud dubie pravae substituere; praesertim ubi, quam pronus fuerit librariorum lapsus, satis constabat. Taceo vocalium η, ι, υ, confusionem. Literas Φ et Θ et alibi temere a libris inter se permutatas observavimus: et haud multo ante, cap. 148, 15. ubi ex Φρίξας, Θρίξας fecerant. Sic apud *Polyb.* XV. 34, 6. εὐφύιστατον ab ingenti scribarum numero in εὐθύιστατον vidimus detortum. Mitto reliqua: conf. quae ad *Herod.* II. 44, 6. notavimus, et quae ab eodem ipso doctissimo *Wesselingio* ad II. 48, 7. adscripta sunt. S.

9. χρεώμενῳ — — περὶ ἄλλων. χρεῶν ἢ Πίσιν) Hoc illi saepe in more. Exemplum *Valckenarius* conduxit ad *Tragici Phoeniss.* p. 678. Illud *Grini καὶ βαρὺς αἰεῖσθαι* [lin. 11.] senii inconmoda, quibus difficulter erigebatur, explicat. Ἀεῖσθαι, ἄνω αἰεῖσθαι *Hesychio* ex *Sophoclis Trachin.* vs. 220. cui senex χρέονῳ βαρὺς in scriptis *Codd. Oed. Colon.* vs. 926. et νόσῳ βαρὺς *Trach.* vs. 239. WESS. — Possis αἰεῖσθαι interpretari loco me movere, quemadmodum αἰεθέντες *IX.* 52, 5. idem valet ac κινθέντες, coll. vs. 7. S.

CAP. CLI. 1. οὐκ ὕε τὴν Θήρην) Hoc sanequam insolens. Aliis etiam usitato more scribi potuit οὐκ ὕε, non pluebat; in insula nempe Thera: hanc enim designatam fuisse vicina satis manifestassent. ὁ Ζεὺς vel ὁ θεὸς ὕειν vulgo dicebatur etiam *Herodoto*; ὕει simpliciter etiam ponitur. pluit: εἰ ὕε, c. 185. huius libri. Fortassis ut alibi ὁ θεός, hic quoque lectori relinquitur supplendum. Saepius ὁ θεός vel ὁ Ζεὺς dicitur ὕσαι χρυσόν, τίθειν, ut λίθοις, βατράχοις. Utrumque etiam Latinis: lapidibus pluit; et pluit carnem vel sanguinem. Priori ratione hic οὐκ ὕε ὁ θεὸς τὴν Θήρην significaret, Theram pluvia non irrigavit: atque ita semel *Pausaniam* loquutum memini lib. II. [c. 29.] p. 179. αὐχμὸς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ χρέον ἐπίεξε, καὶ οὕτε τὴν ἐκτὸς Ἰσθμοῦ

χώραν, οὗτε Πιλοποννησίως ὄσιν ὁ θείος. Idem ille Herodotus forte loci recordabatur p. 186. novem annorum siccitatem memorans, quae Troezenios afflixerit. VALCK. — De subintelligendo nomine ὁ θείος vide ad c. 28, 13. notata: et locis ibi citatis adde Herod. II. 13, 19. Tum, quod ad verbi ὄσιν constructionem cum accusativo casu adtinet: quare ratione dicitur ἡ χώρα ὕπαι, II. 13, 15. IV. 50, 9. eadem etiam ratione dici poterat ὁ θείος ὕπαι τὴν χώραν. S.

4. κακοῦ οὐδὲν ἦν σφι μῆχος) H. Stephano μῆκος debetur, id sero in recensione Voc. Herodoti corrigenti. Euripid. Androm. vs. 535. τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσωμαι ἄν. Tale et Aeschyli Suppl. 743. μῆχος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνῳ. Nam μῆκος, quod Stanleio explicare et tueri visum, non respondet satis puellarum timori. WESS. — Perperam etiam μῆκος vulgatur in Aeschyli Agam. vs. 2. ubi vox Homerea μῆχος, vel Aeschyli μῆχος, quod et Stanleius suspicabatur, sine controversia restitui debet. Theocritea Eid. II. 95. χαλεπᾶς νόσος εὐρί τι μᾶχος, haud sane felicissimus Poëtarum interpres Iac. Palmerius sollicitabat legendo, εὐρί τι μ' ἄκος. Herod. II. c. 181. τοῦτο γὰρ οἱ κακοῦ εἶναι μῆχος. Conf. Eurip. Androm. 536. VALCK.

9. ἀπινυχθίς ἀπινύσθαι ἔς) Arch. ἀπαγίσθαι speciem habet allicientem, solidi nihil. Insulam sive tu Πλατίαν scripseris, seu Πλάταιαν, minimi referet. Stephanus Byz. utrumque edit. Scylaci Πλάτεια. Infra c. 156. et 169. idem, qui hic, in mssis dissensus. WESS.

15. σιτία καταλιπ. ὅσον δύο μηνῶν) ὅσων δὲ μηνῶν, quod praebent cod. Med. et Vallae, reponerem. VALCK. — Vitiosam veterem scripturam h. l. in contextu reliquerat Gronovius, sero demum in Notis professus se, ut alibi, sic et hic codicis sui auctoritatem colere debuisse. S.

CAP. CLII. 10. τὸ δ' ἐμπόριον τοῦτο ἦν ἀκήρατον) Ἀπίρητον offert Galeus ex Arch. intentatum. Ἀπίρητον est apud Herod. p. 384, 11. [VII. 9, 42.] Hoc si plerique darent Codd. alteri non postponerem. Emporium Graecis usque in hoc tempus intactum, solis ante Phoenicibus notum mercatoribus, Graecis intentatum dixerit noster, ut puto, potius ἀπίρητον, quam ἀκήρατον. Ἀκήρατον tamen etiam purum vocat, et intaminatum; quo usu vox Platoni praesertim et philosophis frequentatur aeque ac ἀνίρατον: quae

duo permutat et in eadem locutione *Eurip.* Or. vs. 574. et *Helen.* vs. 48. De urbibus etiam et regionibus adhibetur integris sive nondum hostili ferro violatis: *Herod.* ἀκίραιν τὴν πόλιν, III. 146. *Thucyd.* II. 18. *Xenoph.* Κυρ. Παιδ. VI. p. 96, 4. VALCK.

17. πρίξ δὲ αὐτοῦ) Postulat hoc schedarum concors editum, patiturque usus. Adi sis *Portum*, et cap. 15. [ubi vide quae a *Valck.* et a nobis ad lin. 18 et seq. adnotata sunt.] Accessit crateris picturae ex schedis pronomen, [lin. 18. κεφαλαὶ οἱ πρόκροσσι σισι.] quo gryphum capita prominentia clarius signantur. Confer *Eustath.* in *Hom.* p. 903, 5. WESS. — Pronomine οἱ, (i. e. αὐτῶ) quod ex *Arch.* et *Vind.* receperat *Wess.*, carere utique potueramus: satis enim erat περὶ αὐτοῦ. Sed, quoniam passim et alibi per abundantiam adiectum illum dativum vidimus, (*Adn.* ad I. 86, 28 seq.) facile patiar si quis loco suo repositum voluerit. Apud *Eustath.* loco ab eodem *Wess.* citato (qui est p. 862. ed. Bas. ad *Iliad.* μ'. 258.) nihil aliud, quod huc utcumque faciat, reperio, nisi quod ait, πρόσσαι - - ὦν κόρσαι καὶ κεφαλαί. Insequente quidem pag. 863. med. adfert idem illa ex *Athenaeo* verba, (I. 30. a.) πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: quae, pro significato paullo ante prolato vocabuli πρόσσαι, intelligere potueras praecipites in periculum; (vel, in pugnam ruebant;) sed aliter ille, et quidem variis modis interpretari conatur, βαθυκρόν, κλεμακρόν, κατὰ στίχος, κατὰ ἰσχυρίαν, εὐτάκτως. Alibi idem *Eustathius* (ad *Iliad.* ξ'. 35. p. 949, 24. ed. Bas. p. 965. ed. Rom.) adfert ex *Herodot.* VII. 188, 6. naves quae πρόκροσσαι ὀρμύοντο ἐς πόντον, quas praeunte fere ipso *Herodoto* ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, ἀντιπρώρους, interpretatur; hunc vero, in quo versamur, Scriptoris nostri locum nusquam, quod sciam, attingit. Mihi, fateor, quidnam potissimum hoc vocabulo significatum voluerit *Herodotus*, haud satis liquet. Altero loco, VII. 188. hariolando interpretatus sum naves rostris in mare spectantes, et octo deinceps ordinibus in quincuncem locatas: et sic ibi fortasse non male. Sed, quod hoc item loco gryphum capite in quincuncem dispositae scripai, id vereor ut eruditissimè adprobaturus. Fortasse satis fuerat gryphum capita prominentia cum *Wess.* interpretari. *Vallae* versionem, quam tenuerant fere *Herodoti*

editores, *gryphum capitibus in circuitu altrinsecus obversis*, his gallicis reddidit Larcher, *des têtes de gryphons, l'une vis-à-vis de l'autre*. S.

22. *συνεκρίθησαν*) Miror cur dubio vacuum *συνεκρίθησαν* a Gronovio non fuerit in contextum receptum. VALCK.

Ibid. *Φιλίαι μεγάλας συνεκρίθησαν*) Belle Gronovius. [scilicet qui in Notis scripturam hanc commendavit.] Putes hoc Epicharmi apud Plutarch. T. II. p. 110. A. pugnare; *συνεκρίθη, καὶ διεκρίθη καὶ ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, πάλιν*: at hoc aliud est, ex Philosophiae adytis sumtum. In coalitis et consociatis artissime animis illud valet. Scriptor incertus Stobaei Serm. XXVIII. p. 197. *δεικνόντός γε δὴ, ὡς τὰ πρὸς ἐαυτὸν ἀρτίως ἐν Φιλίᾳ συνεκρίθησαν*. Philostratus Vit. Soph. II. 2. p. 566. *τοῖς γοῦν ἀμφὶ τὸν Δημόστρατον οὕτω συνεκρίρατο, ὡς* etc. Talium apud alios magna merx. WESS. — Nonnulla huc spectantia collegit Porson ad Eurip. Med. vs. 136. S.

CAP. CLIV. 4. ἔστι τῆς Κρήτης Ἀξὸς πόλις) Stephanus Byz. Ἀξὸς πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ. Docti interpretes Ethnicographo errorem, quo ὁ Ἀξὸς fecerit ex Ὁαξὸς, inputant, ipsimet aberrantes. Humanius Meursius Cretae suae lib. I. 8. verbo hominem defendit, Ἀξὸς hic fuisse olim decernens; cuius quidem suspicionem mssiti egregie tuentur. Cretenses ἄξους suo vocabant sermone *κρημνώδεις τόπους, loca praeurpta*, qui Graecorum aliis ἄγμοι, Stephano in Ὁαξὸς teste. Urbi ergo nomen ab indole situs et positurae. Sit-ne vero Ἀξὸς, Ὁαξὸς et Σαξὸς, quorum ΣΑΞΙΩΝ superant numi, eadem urbs, ab Edm. Chishull docte anquiritur, Antiq. Asiatic. p. 125. WESS.

6. ἐπὶ ταύτῃ ἔγνημε ἄλλην) Multum distat hoc Andocidis de Myst. p. 16, 44. *ἐπέγνημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα*, ab Euripideis in Alc. vs. 305. *καὶ μὴ ἐπέγνημε τοῖσδε μητρὶσιν τέκνας*. Andocidis ista rem continent Graecis propemodum inauditam, *filiam et matrem simul uxores habere*; Euripidea concinunt Herodoteis: *ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι* — ἔγνημε ἄλλην γυναῖκα, quae τῷ ἔργῳ Phronimae fuerit *μητρική*. Dici quoque potuerat Etearchus *ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι ὑποληφθεῖς*. VALCK. — *ὑποληφθεῖς* scripserat aut scribere voluerat Vir doctissimus. Vide Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. VII. 1. et quem is laudat Berglerum ad Alciphr. I. Ep. 3. S.

9. *μαχλοσύνην ἐπινείκασα*) Mutatum indignor, siquidem Ἰακόν, atque idem ac *κατηγορήσασα*, monente Eustathio. Sic hoc libro c. 167. αἰτίνην εἰ ἄλλην ἐπινείκας, cui persimile lib. I. 68. Quod deinceps [lin. 14.] παραλαβὼν ἐπὶ ξείνια, in controversia haeret, de qua olim ad Diodori lib. XIII. 80.; dubium enim in Codd. differitate, quid ipsi maluerint Scriptores. Ἐπὶ ξείνια lib. II. 107. VI. 34. IX. 88. at ἐπὶ ξενίᾳ V. 18. quod tamen Ionismo non facit satis. WESS. — Conf. *Var. Lect. S.*

20. ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν) Sinceram scripturam hic et infra IV. 203. dudum iam detexerat ante Portus, quam hic in *Med.* illic in aliis inveniretur Codicibus, Usitam verbi formam praebet in voc. Βάττος Herodotea transscribens Suidas, ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν: id est, ut exsolveret se iurisiurandi religione. Poterit et eodem hic modo verbum accipi, quo apud Isaeum illud interpretatur Harpocras. τὸ μὴ ἰντιλῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ὁσίας ἔτινεν, Ἀφοσιώσασθαι εἶπεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα: *leviter et dicis causare defungi*. Ista perit oratio; sed et in sexta substitutum *Isaei* adhibetur illud eodem modo; nam dicitur patriae civis utilissimus Apollodori pater solus ornasse triremem, οὐκ ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἶόν τε ἄριστα παρασκευαζόμενος, p. 67, 19. vide ad Harpocr. Mauss. et H. Vales. p. 259. Exstat insignis Isocratis locus p. 289. B. [Panathen. sub finem, T. II. p. 612. ed. Auger.] Plato de Legib. VI. p. 752. D. μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας, — — συντόνως δ' ἐπιμεληθῆναι ταῖς πρώταις ἀρχαῖς εἰς δύναμιν, ὅπως ἂν στῶσιν ὡς ἀσφαλίστατα καὶ ἄριστα. VALCK.

CAP. CLV. 3. χρόνου δὲ περιϊόντος) Is. Vossius προϊόντος adscripserat, quod lib. VI. 36. VII. 197. ut χρόνου προβαίνοντος V. 58. Addi conplura aliunde possunt: sed cui bono? Utrumque usus patitur. χρόνου δὲ περιϊόντος; vidimus lib. II. c. 121. et 133. Memorabilius Scholion San-Germ. [ad lin. 4. spectans:] Ἰσχύφωνος τὸν μεγάλαν οὐκ ἔως λέγειν, ἀλλ' ἀπελκύνουσι Ἡρόδοτος ἰσχύφωνον. et hoc amplius, quod Budaeus in antiquo Herodoti exemplari idem invenierit, Comment. Ling. Gr. p. 345. adprobaveritque Paul. Leopardo Emend. lib. III. 11. Scaligeroque ad Eusebium. Battus sane non erat λεπτόφωνος, exili linguae et gracili sono, quales ἰσχύφωνοι: sed vitio naturae innato lingua in proferendis Herodot. T. V. P. II.

animi sensis offendebat ac haesitabat; et tales ἰσχύφωροι: siquidem eorum praepeditur lingua, ὅτι ἰσχυοῦνται τοῦ φωνῆν, ut loquitur *Aristoteles* Problem. Sect. XI. 35. ubi docte *Sylburgius* ἰσχυφώνους Philosopho, ex adiuncta originationis causa, instaurat. Mihi eruditorum consilium placet, docto Battum obligatione linguae laborasse primum et deinde linguae nodis solutis loqui coepisse ex *Iustini* lib. XIII. 7., sequi non licet, quoniam omnibus in mssis variatur nihil, et de Battō *Heraclides Pontic.* ἦν γὰρ ἰσχύφωρος in Cyrenensium Politia. *WESS.* — *Paulum Leopardum* fefellerat memoria, *Emend.* III. 11. haec scribentem: „Admonuit *Budaeus*, se in antiquo *Herodoti* exemplari legisse ἰσχύφωρος, i. e. haesitans.“ Nam, ubi de hoc vocab. egit *Budaeus*, (codem loco qui est a *Wess.* indicatus, in *Comment. Ling. Graec.* p. 345.) ne nominat quidem *Herodotum*, nec antiqui meminit exemplaris in quo ἰσχύφωρος legatur: sed locum *Aristotelis* ex Probl. XI. 35. tractans, ait: „Huiusmodi homines ἰσχυοῦνται τῇ φωνῇ ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Quare ἰσχύφωροι fortasse legi posset, et, ut ἰσχυοῦνται et ἰσχυοῦνται ab urinae suppressione dicuntur, sic ἰσχύφωροι, quibus vox supprimitur et sistitur inter loquendum apud *Aristotelem*.“ Quae verbo tenus huc transscribere visum est, ne quis *Wesselingii*, praestantissimi viri, auctoritate commotus, (qui se a *Leopardo* in errorem passus est abducī) existimet, in prisco aliquo *Herodoti* codice scripturam istam fuisse repertam. Denique, librorum consensu nixus, ita statuendum arbitror, probum esse vocabulum ἰσχύφωρος, eademque notione, qua ἰσχύφωρος docti viri maluerunt, olim illud in usu fuisse, scilicet per syncopen ex ἰσχανόφωρος natum: ἰσχανώ autem idem atque ἰσχω valuisse constat. Est etiam apud *Hesych.* in Βάττος, τραυλόφωρος, ἰσχύφωρος: et apud eundem, ubi ἰσχύφωρος exponitur ἀπιχόμενος τὴν φωνήν, haud dubie ἐπιχόμενος legendum: sic quidem *Schol. Pind.* ad titulum *Pyth.* IV. τὸ ἐπιχέσθαι τὴν γλῶτταν βατταρίσθην φασί: ibidemque plus semel ἰσχύφωρος scribitur. S.

9. ἀπὸ τῆς τιμῆς τὴν ἰσχυ) Nihil verius. *Batti* pristinum nomen *Aristoteles*, apud *Euseb. Chron.*, ubi p. 73. doctissime, ut solet, ill. *Scaliger*, ex *Callimacho*, *Pindarique* Criticis ad *Pyth. Od.* V. 117. Multa quoque *Spanhemius* ad

Callimachi Hymn. in Apoll. vs. 75. Ex oraculo autem, [lin. 15.] Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες, liquidissima verbis Plutarchi T. II. p. 205. medela, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν Φωνὴν παραγενόμενον Battum, nam ἐπὶ τὴν Ῥώμην, quod nunc est, longe ineptissimum. Idem Cl. Reiskium Animadverss. ad Plutarch. p. 261. conperio observasse. WESS.

15. Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν etc.) Eadem habet Tzetzes Chil. VI. vs. 349. [et Scholiast. ad Pind. Pyth. IV. 10. ubi etiam ex aliis auctoribus alia caussa, cur oraculum Battus consuluerit, aliudque responsum refertur.] Paulum diversa prostant in Schol. ad Callim. Hymn. in Apoll. vs. 76. ἀναξ δέ σε Φοῖβες ἀνάγει ἐς Λιβύην ἰλθεῖν μηλοτρόφον οἰκιστῆρα. His proxima, nisi fallor, Herodotus ista subiecerat: [lin. 19.] Ὁ δὲ ἀμείβετο τοῦδε, Ὡς ἔναξ etc. Intermedia quae leguntur, mea quidem opinione, literatoris notam sapiunt marginalem: ὥσπερ εἰ εἶπαι Ἑλλάδι γλώσση χρωμένη, ὧ βασιλεῦ ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες. [Me vero non poenitet, Scriptori nostro, verborum neutiquam ita parco, eadem adseruisse.] Herodotum utique sola decent ista: Λίβυς τὸν βασιλέα Βάττον καλεῖται, καὶ τοῦτου εἶναι δοκίμω θεοπίστουσαν τὴν Πυθίην καλέσαι μιν Λιβυκῇ γλώσσῃ, ἰδιυῖαν ὡς βασιλεὺς ἔσται ἐν Λιβύῃ. Ad interrogata non respondere mos Deo fuit Delphico, quem attigi in Schol. ad Phoen. p. 678. Quod suspicabatur Herodotus, aliud olim Battu proprium inditum fuisse nomen, aliorum firmatur testimoniis, collectis ill. Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 75. VALCK. — Hesychius: Βάττος βασιλεὺς, τύραννος, Λίβυς. Videtur alium etiam, praeter Herodotum, secutus auctorem. S.

24. οἶχτο μεταξὺ ἀπολιπὼν -- ἐς τὴν Θῆβην) Sedandae sunt turbellae, quas innocens illud μεταξὺ fecit. Sive enim ex Hesychio, Μεταξὺ, ἑξαιφνης, μετ' ὀλίγον interpreteris; sive cum Porto, μεταξὺ ἀπολιπὼν (τὸν πρότερον τόπον) interea relicto priore loco abiit; quid tandem in sermone salebrosi? Recurret c. 160. ἐς ὃ μιν οὕτω ἀπολιπόντες οἶχοντο ἐς ἄλλον χώρον. In Platonis Lysid. p. 207. A. ἔπειτα δὲ Μενέτινος --- μεταξὺ παίζων εἰσέρχεται. Geminum dabit Isocrates Evagor. p. 200. E. Ex Plutarcho μετ' ὀλίγον Hesychii lucem mutuatur, referente Philippum, a Graecis terra marique imperatorem salutatum, καὶ μεταξὺ δὲ Ἀλέξανδρον -- μετὰ τῶν Θηβαίων καταστροφὴν, tum de insecutis deinde regibus,

τοῖς μεταξύ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι, T. II. p. 240. At horum satis. WESS. — Pro μεταξύ ἀπολιπών, Reiskius μετὰ συμπολιτῶν aut ionice μεταξύ συμπολιτῶν legendum coniecit: quae violenta utique foret mutatio. Μεταξὺ quidni, ut alibi, interim intelligeremus? scilicet, interim dum occasionem nactus esset oraculo obtemperandi; dum ei δυναμὶς et manus hominum adfutura esset, qua ad coloniam in Libya condendam proficisceretur. Sic ἀπολιπών intelligi debet αὐτὴν, scil. τὴν Πυθίαν, aut ἀπολιπών Δελφοῖς, interim relictis Delphis Theram abiit. Possit vero etiam ἀπολιπών significare desiit, destitit: scil. desiit urgere Pythiam, et aliud responsum petere; atque interim (scil. dum accidit id, quod continuo deinde narratur) Theram rediit. S.

CAP. CLVI. 1 - 3. αὐτῷ δὲ τούτῳ --- συνεφίετο παλινγότως) Παλινγότα et παλινγότως illuminat Galenus ad Hippocrat. de Fractur. p. 547. WESS. — Vide Foëssii Oecon. Hippocr. voc. Παλινγότος. Sunt παλινγότα παθήματα, recrudescentes, denuo exardescentes dolores. Et homo παλινγότος Aristophani Pac. 389. dicitur, qui ἐξ ὑποστρεφῆς πάλιν ὀργισθῆς. Itaque non satis est quod in Gronovii latinis positum, male cessit; aut quod in nostris, ira dei incubuit: oportebat, denuo incubuit; denuo male cessit: respicitur enim ad ea quae cap. 151. dicta sunt. Ad verbum συνεφίετο videri τὸ θῆναι deesse monuit Reisk. similique ratione Portus nominativum ἡ Πύθῃ subintelligebat. At verbum προσφίεσθαι τινι isto modo construitur, non συμφίεσθαι. Legimus c. 157, 1. οὐδὲν γὰρ σφι χρηστὸν συνεφίετο, nihil illis prosperum accidit: et VIII. 86, 6. ἔμμελλε τοιοῦτό σφι συνείσθαι, ὅλόν περ ἀπίθῃ. Tum vero impersonaliter, I. 19, 2. συνηίχθη τεινόνδε γινέσθαι πρῆγμα. Sic II. 111, 3. συνενειχθῆναι δὲ οἱ τυφλὸν γινέσθαι. Quoniam tamen, quando impersonaliter ponitur hoc verbum, constanter aliud adiicitur in infinitivo; si qui h. l. codices συνεφίετο παλινγότα dedissent, id praelaturus eram: quemadmodum IV. 15, 15. ait, πειθεμένιοι δὲ ἄμεινον συνείσθαι, nisi ibi ἄμεινον non nominativum adiectivi esse statuas, sed adverbium, sicut hic παλινγότως. S.

3. ἀγνωστῶν δὲ τὰς συμφορὰς) Causas calamitatum; ut tritissima Novi Foed. ζῶν, ἀνάστασις, [Iohann. xi, 25.] atque hoc de genere plura. WESS.

[5 seq. συγκρίξουσιν Βάττω --- ἄμεινον πρήξουσιν) „Αὐτ-

„συγκρίζονται legendum, (adnotavit Reisk.) aut ἢ συγκρί-
 ζουσι.“ Copiose de hoc loco, in *Var. Lect.* disputavi: sed,
 ut tunc, sic etiam nunc, quidnam potissimum probem,
 incertus haereo. Erunt quibus expeditissima Schaeferi ra-
 tio videatur, παρίξιν corrigentis: meliora se (nempe Dei
 nomine Pythia loquitur) illis daturum, Cyrenen cum Batto
 condentibus. Sicut πόνον aut πρήγματα, sic et ἀγαθὸν et ἄμει-
 νον παρίξιν τινι dici potuerit. Mirum vero, in vulgatam
 scripturam libros coniurasse omnes. S.]

12. ἀπίκλων) In lonum πλάων, derivataque, amanuen-
 sium grassatur licentia. Ἀπίκλων ὀπίσω ἐς τὴν Ἀσίην masti
 lib. VI. 116. ἀπίκλων ὀπίσω ἐπὶ τὸ Ἀρτεμίσιον concorditer
 plerique omnes lib. VIII. 14. Hic manum iniicit et mora-
 tur [lin. 13.] εἰρήθη Codd. ex Poëtae ἑρρήθη, quod lib. VI. 15.
 sicuti prius supra in Edd. c. 77. et VII. 184. in scriptis.
 Utrumque genio Ionismi minime pugnare ex Eustath. ad
 Homer. p. 1540, 12. [Odyss. p. 230, 32. ed. Bas.] certum
 est. WESS. — Vide *Var. Lect.* ubi etiam significavi, non
 Πλάτεια, (lin. 14.) sed Πλατεία editum me voluisse, sicut
 Πλατίαν c. 151. et 152. Stephanus Byz. Πλατεῖα, νῆτος Διθύης. S.

CAP. CLVII. 7. Αἶ τὺ ἐμεῦ) Principis poëtae παλ-
 λῶν ἀνθρώπων ἰδὲν ἄστια, et μεγάλα ἄστια ἀνθρώπων Nostri
 lib. I. 5. vercor, ut efficiant, Libyam ἄστν, quod hic antea,
 optime dici. [, Ἄστν bene habet. (ait Reiske, in Animadv.
 editis) Non urbem modo, sed provinciam quoque signi-
 ficat; proprie populum coetumque. Vid. I. 5. Hinc emen-
 dandus Plutarch. in Opusc. T. I. p. 726, 2.“] Mihi αἶ τὺ
 blanditur mirifice, solo ingenii remigio a Cl. de Pauw
 productum, atque a Gronov. ex manu exaratis assertum
 quidem, sed haud feliciter explicitum. Sententia gravis
 est et εἰρωνική: Si tu Libyam, ovibus foecundam, neque a te
 aditam melius, quam ipsemet ego, nosti, sapientiam huc acco-
 edentis nimis miror. Αἶ Dorum, vice ἢ, et μιμπτικόν, non
 nesciunt Grammatici. WESS.

Ibid. Ἄστν ἐμεῦ Διθύην etc.) Edixit nonnemo, Ἄστν omni-
 no rectum esse, neque debere sollicitari. Perversa vir Cl. [Gron-
 nov.] interpretatione corrumpit inventam a se lectionem in
 Med. Codice, αἶ τὺ, vel αἶ τὺ, reddens Eia tu: non recor-
 dabatur ἢ, si, Dorice pronunciatum αἶ. Huius oraculi leni
 medela persanati laudem Adrianus noster Heringa reporta-

bit, qui mihi aliquando domi suae facile persuasit scribendum: Αἰ τὸ ἰμεῦ Λιβ. -- Μὴ ἰλθὼν ἰλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ. Sua Dialecto Cyrenaei vel acceperant vel certe memoriae tradiderant oraculum, quod aestimare licet ex Plutarchi T. II. p. 408. A. Βάττος ἦκε δεύτερον ποτηριώμενος· ὑπείπων οὖν ὁ θεὸς -- με Λιβύαν μαλοτρόφον· οἶσθας ἄρειον, Μὴ ἰλθὼν· ἰλθόντος ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ· οὕτω πάλιν αὐτὸν ἐξέπεμψε. Sententiam prorsus obscurat inter voces ἰλθὼν et ἰλθόντος perperam posita distinctio, recte praetermissa in antiquis Edd. Hic naturalis esset ordo verborum, Αἰ τὸ, μὴ ἰλθὼν, Λιβύαν οἶσθας ἄρειον ἰμεῦ ἰλθόντος, etc. Tuam ego valde miror sapientiam, si tu, qui Libyen nondum adiisti, melius illam nosti quam ego, qui illuc venerim. Proclive nunc erit suam oraculo formam indere, Plutarcho repertam:

Αἰ τὸ ἰμεῦ Λιβύαν μαλοτρόφον οἶσθας ἄρειον
μὴ ἰλθὼν ἰλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ.

Ore loquens Ionico Noster, quandoquidem Dorica quoque dedit in oraculo sequenti c. 159. fortasse ne hic quidem Doricum in Λιβύαν μαλοτρόφον evitaverat πλατειασμόν, sicut αἰ pro ii. In Doricis reliquiis, Sophronis inprimis et Epicharmi, pro ἡ κα, vel ἰάν, frequentatur αἶκα, subiunctivis modis iunctum. Commodum hic locum inveniet ingeniosa Medici nostratis Heringae coniectura, in Hesychio pro Βαῖκαν, Κρήτης· corrigentis, Βαίκα, ἰάν, Κρήτες. VALCK.

14. τῷ οὐνομα ἦν Ἀζιρις, τὸν νάπαι) Conspirant in voce Ἀζιριστον divellenda doctissimi homines Is. Vossius, Pavius, Berglerus, Melotus, Bouherius, Bondam, [Petr. Bondam, I. C. Variar. Lect. lib. I. c. 3. Zutphan. 1759.] a quibus non dissentio. Herodotus praevit omnibus c. 169. Locus ipse promiscue Ἀζιρις ac Ἀζιρις, ut saepiuscule in talibus, ap. Steph. Byz. Mox συγκαλιόνσι ex dialecti formula, qua συγκαλιόσμινη lib. VII. 129. etc. WESS.

CAP. CLVIII. [3. et seqq. ἦγον δὲ σφειας --- πρὸς ἰσπίρην· καὶ τὸν κάλλιστον τῶν χώρων, ἵνα --- μὴ ἴδωσι --- νυκτὸς παρῆγον.) In ed. Wess. et superioribus edd. post χώρων interpungebatur oratio, ut verba καὶ τὸν κάλλ. τῶν χώρων ad praecedentia referrentur: et Vallae interpretationem (vesperam versus et ad locorum speciosissimum duzerunt, et quidem noctu, ne Graeci --- diurnum spatium metiendo animadverterent:) ipse etiam Wesselingius, nihil ad hunc locum monens,

tenuerat. Veram verborum distinctionem et auctoris sententiam primus Reizius, quum in contextu, tum in *Praefat.* p. x-xii. aperuit. Cuius in distinguendis verbis rationem quum Borheck esset secutus, Larcherus, eandem rationem merito probans, in msto codice fuisse eam a Borheckio repertam putavit. Ita constanter ille, etiam tunc quam alteram Versionis suae editionem procuraret, Reizii de Herodoto merita ignoravit, et, quidquid hic ad expoliendum Scriptorem nostrum contulerat, id Borheckio suo acceptum retulit. Eandem vero verborum distinctionem in uno ex *Parisiensibus* codicibus a se repertam esse idem Larcherus significat. At noster quidem ms. F. et post *ισπίρην*, et post *χώρων* interpungit. Pro *πρὸς ἰσπίρην*, *πρὸς ἰσπίρης* se maluisse Reizius l. c. professus est: idque opportunum utique foret, sed et perinde ferendum vulgatum, in quod consentiunt libri. S.]

10. *ἰθαῦτα γὰρ ὁ οὐρανὸς τίτρηται*) Virulentum est Comici, Iovem *pluvium* διὰ κοσκίνου οὐρεῖν, per cribrum meiere Nub. vs. 372.; Afrorum, ὁ οὐρανὸς τίτρηται, de copiosa isthic coelesti aqua, suavius multo; Hebraeorum *Genes.* c. vii, 11. *וַאֲרֶבַת הַשָּׁמַיִם נִפְתָּחוּ*, et coeli fenestrae reseratae sunt, excellentissimum. Audiatur *Eustath.*, ὁ δὲ περὶ τινα *Λιβυκὴν γῆν*, Nostrum spectans, *τετρηῆσθαι τὸν οὐρανὸν*, φάμενος --- *ἐτρατίνατο*. ἰθὺς γὰρ εἰπεῖν, τὸν οὐρανὸν, ὡς εἰς τινα δεξιμωὴν, ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις γαῖαις ἰσπεγαῖσθαι· περὶ δὲ τὸν τόπον ταῦτον, εἶον συνετρηῆσθαι, ὡς ὑπερὸν συχνὸν ἐξερεύεσθαι, καὶ ἄρδιν τὰ ἐκτὸς πρὸς τροφίμιστα: quibus ad loci explanationem nihil nitidius clariusve. Rem perspectam habuit citra *Eustathii* auxilium *Ampl. Bouherius* *Diss. Herodot.* c. 12. p. 138. WESS.

10. ὁ οὐρανὸς τίτρηται) Galeo significant ista loci fertilitatem et ubertatem: vellem docuisset, quo modo tandem fertilitas per coelum possit foratum designari. Dum quis ista nobis probabilius interpretetur, interea quae mihi venit olim in mentem coniecturam proponam. Οὐρανὸς in antiquis scribi solet *Codd. οὐρος*: unicam his literam praefigamus, recuperabimus vocem *βουρός*, quam ego hic valde commodam iudico, ut Battum et comites quum ad fontem indigenae duxissent Libyes, dixisse perhibeantur: ἄνδρες Ἕλληνες, ἰθαῦτα ὑμῖν ἐπιτῆδιον εἰσίειν, ἰθαῦτα γὰρ ὁ βουρὸς τίτρηται: hoc in loco commoda vobis erit sedes, heic enim col-

lis vel ager perforatus est; fontibus nimirum: id est γῆ ἔστι
 ἔκπυρος πίδαξι, quod legitur c. 198. Primum Βουνός vox fuit
 Cyrenaeis usitata: Herod. IV. 199., χώρων τὰ μέσα -- Βου-
 νούς καλοῦσι: attigit Casaub. in Athen. III. c. 22. [ad III. pag.
 100. f.] Eustathius in Hom. Od. τ'. p. 680, 37., Καίται καὶ ἐν
 Ἡρόδοτῳ βάρβαρος λέξις ὁ Βουνός, Λιβυκὴ γὰρ. Idem in Iliad. λ'.
 p. 831, 32. ἡ δὲ κολῶνη καὶ λόφος ἂν λέγοιτο καὶ Βουνός, ὅπερ
 Ἡρόδοτος μὲν Λιβύων λέξιν εἶναι φησιν, Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει,
 ὅτι Φιλήμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον, λόφον γὰρ καλοῦσι.
 [Eustath. p. 1854. et p. 880. ed. Rom.] Quos respicit Ae-
 lius Dionysius comici Philemonis duo senarios Io. Clericus e
 Phrynichi repetere potuerat Ecl. p. 156., cui Βουνός etiam
 ὀνύια dicitur φωνὴ τῆς Ἀττικῆς. A Doriensibus in Sicilia vo-
 cem transsumsisse videtur Aeschylus; a Cyrenaeis accipere
 potuerunt Alexandrini: recentiores Graeci quivis colles et
 tumulos βουνός dixerunt et μαστούς, Aetoli veteres βωμούς.
 Cyrenaicae regionis βουνοὶ similes fuere βουνειδῆσιν ἀνα-
 στῆμασι τόπων γεωργησίμοις, Diodoro memoratis V. 40. Prae-
 terea tumulum hic a Batto occupatum fontibus fuisse con-
 stat irriguum: vide P. Leopard. Em. III. cap. xi. S. Bochart.
 Geogr. Sacr. II. 1. c. 25. et Ez. Spanhem. in Callim. Hymn.
 Apoll. vs. 88. Iustinus XIII. 7. Montem Cyram et propter
 amoenitatem loci et propter fontium ubertatem occupavere.
 Fons Apollinis Herodoto dictus et Pindaro, Callimacho est
 Κύρη, unde nomen acceperit Κυρήνη. κρήνη Θέστιν memorat
 Herodot. c. 159. VALCK.

CAP. CLIX. 1. 2. Ἐπὶ --- τοῦ οἰκιστῆς τῆς ζόης)
 Inprudens Valla, vertendo qui condidit Zoam, urbem ex-
 struxit, nequaquam a viro Celeb., quod demiror, destru-
 ctam, quandoquidem interpretis lapsum eruditissimus P.
 Leopardus dudum detexerat Emend. lib. III. 11. Potuerat
 Scriptor ἐπὶ τοῦ οἰκιστῆς, [absque τῆς ζόης] sicuti mox; ele-
 git aliud, aequè adconcomdatum et iucundum. Battus,
 Cyrenarum conditor, οἰκιστῆς Pindaro Callimachoque, na-
 ctus apud populares honores, quales οἰκιστῆς mos defere-
 bat lib. VI. 38. Facessat ergo in Morboniam, quorsum a
 Pavio et Bouherio amandatur, urbs Zoa, addita in Abr.
 Ortelii Thesaurum Geographicum et pictas tabulas inpru-
 denter: facessant irrita aliorum molimina. WESS. —
 Non modo Vallae latina intacta h. l. reliquerat Grono-

vius, verum etiam primus, pro excellenti suo nimirum iudicio, Ζόης maiuscula litera initiali curaverat edendum: neque in Notis retractavit errorem. S.

Ibid. 'Επὶ μὲν νυν Βάττω τοῦ οἰκιστοῦ τῆς Ζόης) Hic etiam Thesaurum Ortelii locupletavit urbium populorumque conditoris Vallae versio: illa Battum nobis dedit qui condidit Zoam. Error absurdus propagari per Edd. non dehuerat, quem ante annos ducentos iam indicatum sustulit Leopardus Em. III. c. xi. Vita. ἡ ζωή, Herodoto scribitur ζόν. ἐπὶ μὲν νυν τῆς ζόνος Βατ. τοῦ οἰκιστοῦ. Errorem peperit e situ suo, Herodoteo more, distracta vocola. Nihil est in his aut vicinis nodosi. Dum viveret Cyrenes conditor Battus, qui per annos regnavit quadraginta, huiusque filio Arceasila per annos xvi. regnante, res Cyrenaeorum in eodem ferme statu permanserunt: sub tertio demum rege, qui fuit Battus istius nominis II. Εὐδαίμων dictus, Graecis divinitus in Africam evocatis, amplificatae. Sed, si licet, suspicor equidem, ante haec verba. 'Επὶ μὲν νυν Β. τοῦ οἰκιστοῦ τῆς ζόνος, olim alia quaedam lecta, quae nobis perierint, de condita Cyrene, quò referretur adpellatio τοῦ οἰκιστοῦ, atque in his forte traditum, quando Battus expeditum acceperit usum linguae: Monte Cyra occupato, secundum Iustin. XIII. 7., Battus linguae nodis solutis loqui primum coepit; quae res animos eorum, ex promissis Dei iam parte percepta, in reliquam spem condendae urbis accendit. Auctore Pausania X. [cap. 15 extr.] p. 834., vidit Battus leonem, καὶ αὐτὸν τὸ δῖμα τὸ ἐν τῆς θίας βοῆσαι σαφὲς καὶ μέγα ἠνάγκασεν. Instar Batti forte τραυλὸς Croesi filius in subito terrore vitium nodumque linguae rupit, planeque et articulate eloquutus est, Gell. Noct. Att. V. 9. Ἐβήξε φωνὴν ὑπὸ δέους τι καὶ κακοῦ, Herod. I. 85. VALCK.

5. 6. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, Βάττω τοῦ Εὐδ.) Optime ad hunc modum interpunxit Nob. Palmerius Exercit. in Gr. Auctor. p. 24. Nam Battus, eius nominis secundus, Felix adpellatus est, non tertius. 'Επὶ τρίτου successionis ordinem requirit. Bene Plutarchus in Coriol. p. 218. Ε. εὐτυχίας δὲ (Graeci ἐπάνωμον ἔθεντο) τὸν Εὐδαίμονα, τῷ διυτέρῳ τῶν Βάττων. Attigi ad Diodorum T. II. p. 551. WESS.

24. ἀντὶ τούτων Αἰγ. κατὰ ταῦτα ἐπιμεμφομένοι Ἀπρίη, ἀπέστησαν ἀπ' αὐτοῦ) Adi sodes lib. II. 161. ubi ἐν τοῖς Διβυκοῖσι

λόγοις, de hac *Melpomenes* parte. WESS. — Κατὰ ταῦτα, ut apud alios, sic constanter alias apud Nostrum, quoad quidem aut memini aut adnotavi, eodem modo, significat. Sic II. 48, 5. 104, 18. 105, 3. III. 48, 14. etc. Sic item II. 30, 13. ubi quidem etiam eisdem in locis intelligi possit. Quarum notionum quum neutra huic loco opportuna esset, de eodem tempore accepi, et protinus interpretatus sum; idem significare posse κατὰ ταῦτα ratus atque αὐτίκα, quod adverbium eodem de fonte derivatum est: in eandemque sententiam Scriptor noster, de eadem re agens II. 161, 17. ἀπίστησαν ἐκ τῆς ἰθιης dixerat. Eandem formulam κατὰ ταῦτα de tempore etiam Wess. accepit: qui eam, quum in *Vallae* latinis nihil ei responderet, adverbio temporis, tum expressit, qua de re *Aegyptii* tum succensentes *Apriae*, ab eo defecerunt: et sic ille quidem κατὰ ταῦτα cum ἐπιμειψόμενοι iunxit, ego vero ad ἀπίστησαν referens, comma post ταῦτα interserui. Quodsi κατὰ ταῦτα cum ἐπιμειψ. iungi debeat, tum vero κατὰ ταῦτα ἐπιμειψόμενοι Ἀπρίην significabit hoc ipsum exprobrantes *Apriae*, propter hoc ipsum succensentes *Apriae*. cf. ad V. 33, 12. notanda. Atque haec verissima explicandae huius ἰστίως ratio esse videtur; quare deletum comma post ταῦτα, et ante κατὰ repositum velim: sic vero etiam, pro κατὰ ταῦτα, commode cum ms. Arch. κατὰ ταῦτα (aut potius κατὰ ταῦτα ταῦτα, coll. cap. 160, 8.) legetur. In eandem sententiam II. 161, 12. absque κατὰ praepositione ait, Αἰγύπτιοι ταῦτα ἐπιμειψόμενοι. S.

CAP. CLX. 1. Ἀρκεσίλειος) Sic [loco olim vulgati Ἀρκεσίλειος et Ἀρκεσίλαος] ob secundum quartumque casum Ἀρκεσίλειω, Ἀρκεσίλειων: et quoniam toties totiesque in sequentibus Ἀρκεσίλειος. Similis sunt flexionis Μενίλειος, Χαρίλειος, etc. WESS. — Pari ratione attica formā λείος, pro λείος, utitur Noster I. 22, 9. II. 129, 3. VIII. 136, 12. S.

[11. ἐν Λεύκωνι) Apud *Ptolemaeum* lib. IV. c. 5. p. m. 104. memoratur Μαρμαρικῆς κόμη μεσόγειος Λευκόν, nescio an eadem quae *Herodoto* Λεύκων. S.]

[16. Φάρμακον nescio an δηλητήριον (venenatum) intelligatur, quod ei a fratre paratum fuisset, nec vero lethalem exercuisset vim, quare dein strangulatus ab eodem fuisset. S.]

16 seq. ὁ ἀδελφὸς Δίερχος) Habeat suum sibi nomen homo infelix et ingratus. *Plutarcho* Virtut. Mulier. pag.

260. B. *Λάαρχος*, quod idem nomen, non tamen Arcesilai frater, sed φίλος πονηρός, per amici nomen regis mortem architectatus et tyrannidem; ubi de perditu hominis interitu et *Ερυχο*, animosa matrona, plura. Quod ibidem de Amasidis, Aegyptiorum regis, militibus, id suspicionem firmat, qua de lib. II. 181. *Polyaeno* consimiliter *Λάαρχος* lib. VIII. 41. sed ex *Plutarcho*. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

17. *Ἀλάρχος*) Cyrenaica, ni fallor, nominis forma *Λάαρχος* in *Ἀλάρχος* vel *Ἀλάρχος* facile transiit. Amicus infidus, qui secundum Arcesilam suffocavit, quique tyrannus evasit patriae, frequenter *Λάαρχος* dicitur *Plutarcho* T. II. pag. 260. et 261. etiam in *Λάαρχος* concinit *Plutarcho* *Polyaenus* VIII. c. 41. Arcesilai viduae *Eryxus* uterque virtutes praedicat. VALCK.

CAP. CLXI. 2. *χωλός τε ἰὼν καὶ οὐκ ἀρτίπους*) Cl. de Pauw καὶ οὐκ ἀγχίνους, et minime sollers. Quo non indigemus. Est inter exempla Herodoteae *πισμολογίας*. Claudum praeterea hunc Battum *Plutarchus* praedicat. non insulsum neque stupidum, nedum *Herodotus*. WESS.

6. *ἐκ τῆς Μαντινῆς*) Secum in Africam ducere iubentur, qui ipsorum componeret dissidia, *καταρτιστῆρα*, sive reconciliatorem pacis; qualis petentibus concessus fuit a Mantinensibus *Demonax*. In Excerptis etiam e *Diod. Sic.* p. 550., τῆς Κυρηναίων στάσις διατητῆς fuisse dicitur Δημόνιξ Μαντινῆς, συνίει καὶ δικαιοσύνη δοκῶν διαφέρειν. Arcasin his non vulgaris honos iste fuit a Deo Delphico tributus tanquam *εὐνομοτάτοις*. *Aelian.* Var. Hist. II. 22., εὐνομοτάτους γενέσθαι καὶ Μαντινίας ἀκούω, οὐδὲν ἥττον Λοκρῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακκαδαίμονίων αὐτῶν, οὐδ' Ἀθηναίων. Ex hac gente magistratam *Socrates*, discipulam habuit *Plato*. Dissidentes inter se *Milesii Parios* ex omnibus Graecis sibi delegerunt *καταρτιστῆρας*, *Herod.* V. 29. VALCK.

7. *καταρτιστῆρα*) *Demonax*, τῆς Κυρηναίων στάσις διατητῆς in *Diodori* T. II. p. 550.; Nostri ex aetatis dialecto prius lib. V. 29. Pervenit in hanc usque aetatem aureus Cyrenaeorum numus, ab *Harduino* indicatus, in quo partim ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ, partim ΚΥΡΑΝΙΩΝ. Dubium non est, quin Mantinensem *Demonactem*, eiusque egregiam operam, haud ingratis Cyrenaeis inpensam, posteris ille tra-

diderit: an vero sub hoc tempus procusus, mihi quidem valde ambiguum. At vide Ampl. *Bouherii* Diss. Herod. c. 12. p. 142. super illa quaestione. WESS.

14. *τεμνία ἐξελών*) Laurentius *fana*. Melius *certas agri portiones*, quales et illae, in quibus Silphii proventus ap. *Hesychium* Βάρτον εἰλφιον. Vetus consuetudo, a Poëta *Iliad*. ζ. 194. signata, et *Aristide* T. I. p. 12. ὥσπερ τοῖς βασιλεῦσι τεμνία καὶ χώρους ἐξαιροῦσι. Addidit *Demonax ἱρωσύνας*, quoniam τὰ γέρεα regum olim *sacerdotia*, uti *Spartae* lib. VI. 56., complectebantur. *Vallae* lapsus tetigit consultissim. *Barbeyracius* Histor. Foeder. T. I. p. 58. WESS. — De vocab. *τέμνος* vide *Homeri* Interpretes ad *Iliad*. ζ. 194. Equidem *sacros agros* *τεμνία* hic interpretatus sum, *rustos agros* intelligi e quibus *sacerdotes* redditum percipere soliti erant. Facile autem *certas agri portiones* cum *Wess.* repor-

patiar. S.

Ibid. *τεμνία ἐξελών καὶ ἱρωσύνας*) Itaque adeo, si sana est lectio vulgata, populi *Demonax* adusuetus imperio *Regem* fecerit *sacrificulum*; cui sane mirarer si nullam ille voluerit relictam praeterea honoris praerogativam, quam legitimam habuerant maiores. Diis solebant fatioque functis heroibus regibusve *τεμνία* ἐξελών: vivo *Batto* cur *τεμνία* voluerit ἐξελών non exputo. Ne rigida quidem *Arcadis* severitas alia maiorum ἡτὰ saltem γέρεα denegare *Regi* potuit, praeter *ἱρωσύνας*, sive curam *sacrorum administrandorum*. Legisse videtur a vulgatis diversa *Valla*, qui proxima, τὰ ἄλλα — — ἐς μέσον τῷ δήμῳ ἔθηκε, cetera in medium posita populo restituit, minus commode expressit. Legitur lib. III. c. 80. ἐς μέσον Πέρσῃσι καταθεῖναι τὰ πρῆγματα: qui a patre acceptum imperium sponte sua populo restituit, dicitur ἐς μέσον Κώοις καταθεῖς τὴν ἀρχήν, lib. VII. 164. Graecorum more, in medium ponere, dicere non recusant Latini. VALCK.

CAP. CLXII. 10. ἐν τῷ Κορινθίων θησαυρῷ) Non *Corinthiorum* populus dedicarat, sed *Cypselus*, *Herod.* I. 14. Quam *Olympiae* dedicarat *Sicyoniorum* tyrannus *Myron*, aedícula tamen dicebatur Σικωνίων θησαυρός, teste *Pausan.* lib. VI. c. 19., quo capite in *Alti Olympiaca* superstite qua aetate recenset aedículas sive θησαυρούς καλουμένους *Sicyoniorum*, *Carthaginensium*, (de horum spoliis a *Gelone* fuit

is thesaurus consecratus:) Epidamniorum, Sybaritarum, Cyrenaeorum, Metapontinorum, Megarensium, Geloorum: initio capitis, καὶ ἐν Δελφοῖς, inquit, Ἑλλήνων τινὲς ἐποιήσαντο τῷ Ἀπόλλωνι θησαυροῦς: in quibus sua quaeque civitas donaria, aurum etiam et argentum Apollini sacrandum, deponeret, sive τὰ ἀναθήματα et τὰ ἱερὰ χρήματα. Civitatum thesauros hic Apollinis veluti fidei commissos, quibus ubi posceret usus illinc repetitis uterentur, mihi quidem non liquet. Τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων θησαυρὸν memorat Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. lib. V. p. 206, 33. Clazomeniorum, Herod. I. 51. Siphniorum, idem III. 37. Sicyoniorum, Thebanorum, Cnidiorum, Syracusanorum, Potidaeiorum, Pausanias lib. X. c. 11., cuius aeo nihil in hi. locat pecuniae sacrae. Haec addantur H. Valesio notationē Exc. Peiresc. p. 77. VALCK.

11. ἀπικομένη δὲ παρὰ τοῦτον) Operarum Aldi socordia τοῦτο peperit et secuturis reliquit. Critici ad Pindari Od. Pyth. IV. pr. de Pheretima filioque, πέμπτος δὲ ἴστιν Ἀρκεσίλαος, Φερετίμης υἱός, ὡς Ἡσίοδος μνημονεύει. Falso de Hesiodo, qui de eo nec scripsit, neque potuit. Voluerunt ὡς Ἡρόδοτος. Falso insuper πέμπτος. Arcesilaus hic regum fuit sextus. Salaminius Eueltion locum occupat in Polyaei lib. VIII. c. 47. WESS.

14. λαμβάνοντα τὸ διδόμενον) Syllabam effecisse suspicor postremam, ut vocula nobis αἰεὶ perierit, reponendumque ἢ δὲ λαμβάνοντα τὸ αἰεὶ διδόμενον. De sibi invicem continua serie succedentibus sic solet αἰεὶ venuste poni pro συνεχῶς. Homerus μελισσάων meminit, Πίερης ἐν γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἔρχομένων, Iliad. β'. 88. Vide Hesych. in Αἰεὶ νέον. Thucyd. p. 277, 78., Ἀθηναίων ὁ αἰεὶ ἐντός γινόμενος. Herod. II. 168. ταῦτα τοῖσι αἰεὶ δορυφοροῦσι ἐδίδото: et saepius alibi. Vocem autem istam, quod fatendum est, valde accommodam, hoc in loco legisse videtur Eustathius, ex Herodoto sic historiam enarrans in Ἰλ. ζ'. p. 523. [p. 657. ed. Rom.] αἰεὶ γὰρ ἐκείνη τὸ μὲν διδόμενον, φησὶν, ἑλάμβανε, καὶ καλὸν ἔλεγε, κάλλιον δὲ ἔκρινε (lege ἐκείνη,) τὸ στρατιᾷ λαβεῖν. τελευταῖον ἐξέπεμψεν αὐτῇ δῶρεν ἄτρακτον χρύσειον καὶ ἡλακάτην, ἣ καὶ εἴριον προσέκλειτο, καὶ προσεπέμπεν, ὅπως γυναῖκα τοιούτοις δωρεῖσθαι χρὴ, ἀλλ' οὐ στρατιᾷ θνητοῦσιν ἐκ τῶν τραυμάτων. Miror ultima, et in his vocem Ionicam Herodoti. Paene ultima lectiones adfirmant à Gronovio

reiectas. Homerica, Ἰστέν τ' ἡλακάτην τι etc. *Aristophanis* etiam expressit *Elysistrata* vs. 519., Ὁ δὲ μ' εὐτύς ἔφακτο ὑποβλέψας, εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσω, Ὅσοι ἔξισθαι μακρὰ τὴν κεφαλὴν πόλεμος δ' ἄνδρῃσι μελήσει: sic modulus versui reddendus est, vitiatum in vulgatis, Ὁ δὲ μ' εὐτύς ὑποβλέψας ἔφακτο, καὶ μὴ etc. *VALCK.*

20. ἀλλ' οὐ στρατιῇ) Unde *Eustath.*, qui excerpserit, στρατῇ adstruxerit *Θηοκούση* ἐκ τῶν τραμάτων, cum illis scio, qui penitissime ignorant. Sibi habeat servetque: ad *Herodotum* nihil. *WESS.*

CAP. CLXIII. 6. Ἐπὶ μὲν τέσσαρας Βάττους etc.) Quae de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais* hic leguntur, illuminarunt *Palmerius* in *Exercit.* pag. 24. *H. Valesius* et *P. Wesseling.* in *Exc. Diodori* T. II. p. 550. 551. *VALCK.* — Oraculum de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais*, ex tripode dictum. Valuit in illa regum stirpe et serie, quod celebri olim in usu, ut nepos avi nomine insigniretur. Multa ad *Diodor.* T. II. p. 550. *H. Valesius*, et *Bouherius* in *Diss. Herodotea.* *WESS.*

11. ἀπόπιμπι κατ' εὖρον) Trade secundo vento, praestiterat; ex formula *Sophocl. Trach.* vs. 474. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἔειπε κατ' εὖρον, et *Aeschylus* VII. *Theb.* vs. 696. ἔειπε κατ' εὖρον. Adde *Schol.* ad *Trachin.* vs. 828. *WESS.*

14. ταῦρος ὁ καλλιστεῦων) *Maxima taurus* victima, ὁ καλλιστεῦων τῶν ταύρων, *Diodoro* lib. IV. 23. *Pythia* obscure *Alazirem*, *Arcesilai* socerum, indigetasse videtur, una cum genere interiturum, prorsus ut ταύρου titulo *Philippum*, *Alexandri Magni* patrem, apud *Diodor.* lib. XVI. 91. *WESS.*

CAP. CLXIV. 12. ἐπ' ἐξηγασμένοις) Sic vere ex *Aldi* ἐπιξηγασμένοις. Pravum idem in *Plutarchi* *Malignitate* pag. 870. B. e *Nostris* lib. VIII. 94. Elegans *Euripidis* *Bacch.* vs. 1037. πλὴν ἐπ' ἐξηγασμένοις *Κακοῖσι* χεῖρεσσι, ὧ γυναικες, οὐ καλόν. Utitur plus simplici vice *Aeschylus*, in *Pers.* vs. 526., *Agamem.* vs. 1388. etc. *WESS.*

15. ἔργετο ἐκ εἵης) Hic quoque vetus et *Vallae* reperta lectio revocabitur, ἔργετο ἐκ ὧν εἵς *Κυρηναίων* πόλις, urbe *Cyrene* ul' tro abstinebat; sive, semet ipse volens arcebat urbe. Male vir *Cl.* verbum ἔργετο reddidit arcebatur: apud *Herod.* ἔργισθαι, formae mediae verbum, significat semet arcere,

adeoque abstinere. Lib. II. c. 18. *Θηρίων βοῶν μὴ ἔργισθαι*, idem est ac *Θηρίων βοῶν γύνεσθαι*, IV. 186. Similiter πολλῶν ἐπιτάξαντις ἔργισθαι, lib. V. c. 57. VALCK.

CAP. CLXV. 7. *Εὐεργισίας ἐς Καμβύσιαν*) Non neglexit in Polyæni lib. VIII. 47. apud Aryanden τὰς ἐς Καμβύσιν εὐεργισίας Pheretima. In pingendo Satrapæ nomine libri Strategematum et Pollucis [vide mox ad cap. 166, 9 seq.] discordes quoque sunt, in vulgatum tamen proniores. WESS. — *Arcesilai* non meminit *Herodotus* III. 13. ubi donorum mentionem facit, ad *Cambysen* a *Cyrenæis* missorum: quæ quidem dona neutiquam benigne a *Cambyse* accepta esse ait, sed per contemptum militibus ab illo projecta. Videtur deinde *Arcesilaus* tradidit *Cambysi* *Cyrenæicâ* melius de illo voluisse mereri. In Graecis nostris *ἔθ.* 8. vitiosum ἔδοκε, pro ἔδωκε, facile vel tyro quilibet corriget. S.

CAP. CLXVI. 3. *παριστεύμενος*) Ionum ex more, saepe spreto. Dederunt schedæ ἀποσπεύμενος c. 154, praebebunt illud ipsum c. 203. tum ἀνταγωνισμένους lib. V. 109. atque his similia. Ex *Darii* studio, quod *Aryandes* stolidè aemulabatur, aurum multo purissimum ψῆγμα Δαρείου χρυσοῦ apud *Plutarchum* in *Pactolo*, et numi aurei Δαρεικοί, *Darici*. Negant Critici ad *Comici* Ἑκκληζ. vs. 589. appellatos ἀπὸ Δαρείου, τοῦ Ξέρξου πατρὸς, sed ab alio rege *Dario*: sequitur *Suidas*, et omnibus *Harpocratio* prior. Equidem his dicam inepi *Observ.* lib. II. 24., nec poenitet: nihil ad arguendos manifestius *Herodoteis*. Succurrit tamen labanti *Grammaticorum* fidei amicissimus *H. Venema*, *Herodotea* probans, *Dariumque* *Hystaspiden* *Persis* *Daricos* eudisse, *Medis* vero antiquiorem *Darium*, nomine *Medum*, cuius exemplum rex *Persa* fuerit imitatus, *Dissert.* ad *Vaticin. Daniel.* p. 160. WESS.

9. 10. καὶ νῦν ἐστὶ ἀργύριον) Ita ex schedis oportuit. *Pollux* argentum Ἀρυανδικόν lib. III. 87. VII. 99. hinc derivavit: quæ de *Daricis* ibidem, ἀπὸ Δαρείου, ὡς ὑπ' ἱππίνου ἀκριβοῦντος εἰς κάθαρσιν τοῦ χρυσοῦ, ostendunt originem. Statim ἐπανοστήσατο [lin. 12.] dubio caret. WESS.

CAP. CLXVII. [5. ἀνδρα Μαράφινον) Vide I. 125, 13. S.]

Ibid. Βάδην) *Haesito*, quid verius certiusque. In pro-

priis nominibus frequentissima mssorum discordia. Idem classis praefectus c. 205. Βάρης, ubi *Badres* Laurentius, quod retineo: Μάδρης codicis *Vind.* huc ducit, ex confusione litterarum β et μ in codicibus tritissima. Mox [lin. g.] αὐτοὶ ὑπιδεικνύται ex c. 200. liquidissimum. WESS. — Infra c. 203., ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός dicitur Βάρης: ob tantillam scriptionis, librario procul dubio imputandam, differentiam non debuerant tanquam diversi considerari *Badres* et *Bares*: genuinum forte nomen Βάρην onerat littera male repetita. Alexandri Macedonis sororem habuisse dicitur Βουβάρης ἀνὴρ Πέρσης, VIII. 136. et V. 21. qui idem videtur, cuius nomen scribitur Βούβαρις VII. 21. Persam Καρτίβαριν ex *Clearcho* memorat *Athen.* X. p. 416. v. hinc *Aelian.* Var. Hist. I. 27. Ab Aegypti satrapa *Aryande* classem et exercitum accepisse *Pheretimam*, *Herodoto* consentit *Polyaenus* VIII. 47. VALCK.

12. πρόσχημα τοῦ λόγου) Ex Latinis titulus inferendi belli, putes πρόσχημα τοῦ πολέμου *Vallam* vidisse, quale *Polybii* ὄνομα καὶ πρόσχημα τοῦ πολέμου lib. XI. 5. [XI. 6, 4. nostrae ed.] sed eius nec vola nec vestigium in manu descriptis. *Reiskii* elegans coniectura πρόσχημα τοῦ στόλου, obtentus expeditionis, in eadem haeret difficultate. Potius erit novationi vale dicere. Λόγου πρόσχημα velamentum et color sermonis est, quo veritatem dissimulabant Persae. Geminum germanum lib. VI. cap. 133. τοῦτο μὲν δὴ πρόσχημα λόγου (sic msti) ἦν: hoc colore inter *fandum* *Miltiades* utebatur. Post nonnulla, ἰφρόντιζι Δαρείου [lin. 16.] ex *Aldi* et aliorum praescripto; ingrata erat βασιλέως iteratio. Confer cap. 197. WESS.

13. ὡς ἐμοὶ δοκίειν, ἐπὶ Λιβύων καταστροφῇ) Ista *Herodotum* adiecisse ceteris opinor, ut commodam-hoc in loco sibi pararet occasionem gentes recensendi *Libycas*: nam libenter ille narrationibus interiectis sic passim ab instituto sermone digreditur, ut lectorem semper iucunda varietate teneat et oblectet, ποικίλῃν ἱβουλῇ ποιῆσαι τὴν γραφὴν, Ὁμήρου ζῆλωτὴς γινόμενος, ut scribit *Dionysius Halic.* in Ep. ad Pomp. p. 208., hac etiam in parte *Thucydidi* *Herodotum* praeferens, et fatetur ipsemet *Herodotus*, quaevisisse se digressiones, lectoribus velut ἀναπαύσεις: IV. 50. προσθήκας δὲ μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἰδίζητο. Istiusmodi *Thucydidis* imi-

tatori Philisto prorsus evitatas digressiones supra modum ineptas et fabulosas ubique captaverat Theopompus: hoc ubi tradidit Dionys. in eiusdem Epistolae fine pag. 213., Critici mentem vox obscuravit perperam scripta: nam ubi peccasse dicitur Theopompus κατὰ τὰς παραβολάς, in *comparationibus*, corrigi debet παρακρίσεις, quod p. 126, 3. dicitur κατὰ τὰς τῶν παρακρίσεων ἐπισυναγωγάς, ubi eadem designantur exempla: e quibus in transcurso redintegrari poterit Theon. Soph. pag. 15. Theopompi Philipp. viii. narratio ἡ τοῦ σιλῆνου, de apio, nulla fuit; emendandum, ἡ τοῦ Σιλῆνου, vel περὶ τοῦ Σιλῆνου, de Sileno, qui in Macedonia ferebatur adparuisse. VALCK.

CAP. CLXVIII. 13. Πλεῖστος) Tzetzes ad Lycophron. vs. 149. Πλυνόν, πόλιν Λιβύης habet; quae huic lacui si accubuerit, Πλυνός, ut veteres schedae, optabilior. WESS. — Scylaci, plurali numero, Πλεῖστοι λιβήν, pag. 106. ed. Gron. S.

CAP. CLXIX. 1. Γιλγάμμαι) Stephani Byz. Γιλγάμβαι, ἔθνος Λιβύης, Ἡρόδοτος δ. robur accipit ex Med. et sequacibus, vicissimque addit. Recepi Γιλγάμμαι et Γιλγამμίων ex ductibus Codicum et Stephani, obsecutus Gronovio, cuius laudatio libri Florentini modum excedit. Recepi tanto autem promptius, quod Brit. A., quo sicuti et altero deinceps utar, clare Γιλγάμμαι, Γιλγάμμοι, Γιλγამμίων. WESS.

5. Ἀζίρις) Callimachi πυκνὴν δὲ νάπαις Ἀζίριν ἔναον Hymn. in Apoll. vs. 89. stabilit haec et superiora cap. 157., nec nocet diversior, quae in Aldina eius et Basileensi constat editione, scriptura, uti monitum antea [ad c. 157, 14.] Quod de laserpita, [lin. 6.] καὶ τὸ σίλφιον ἄρχεται ἀπὸ τοῦτου, sive ἐκ τούτου: in Scylace p. 108. ed. Gronov. post insulam Plateam, ἐντὺθεν ἄρχεται τὸ Σίλφιον φέεσθαι γῆς: ubi Gronov. quid velit postrema vox, nec exprimit Vossius, nec ipse assequor, pro qua repono γηήσιον. Nonne φέεσθαι γῆαις, aut γυῖαις, in arvis, lenius et propius? Multa de Silphio Salmas. in Solin. p. 262. et ex Scylace φέεσθαι γῆς. WESS.

CAP. CLXX. 2. Ἀσβύσται) Irrita opera Viri Celeb. [Ἀσύντας, qui nulli sunt, defendentis.] Ἀσβύστας in Libya norunt complures, ab Holstenio ad Steph. Byz. signati, tum Lycophron quoque vs. 895. Quis Ἀσύντας tandem? Herodot. T. V. P. II.

Liquidus *Medioei* lapsus ex schedis est *Pass.* Neque officit hilum, quod *Asbystarum* sedes latius in Africae mediterranea porrigatur ab aliis; siquidem in talibus multiplex variatio, et *Asbystae* minime maritimi. WESS.

CAP. CLXXI. 2. *Αὐρχίσαι*) *Stephani Αὐρχίσαι*, ἔθνος *Αἰθύης* ὑπὲρ *Βάρης*, optime hinc *Holstenius* emendat et *Carpus* in *Sylog. Epistol. Burmanni* T. II. p. 690. Certe *Αὐρχίσαι* in *Codicibus Diodori et Ptolemaei*, sicuti ad prioris lib. III. 49. adnotatum. WESS.

3. κατ' *Εὐεσπερίδας*) *Promiscue*, *Ἑσπερίδας* et *Εὐεσπερίδας*, cives *Ἑσπερίται* et *Εὐεσπερίται*: quod in promptu magno viro non fuit, *Strabonis* lib. XIV. p. 957. d. [pag. 647. b. ed. Cas.] καὶ ἔτι ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις Αἰθυσί*, reformanti ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις Ἰβησι*. Amnis enim *Lethaeus*, quo de *Geographus*, correctionem non postulat, siquidem similis tituli fluvius apud *Libyae Hesperitas*. Iterum *Strabo* lib. XVII. p. 1193. c. [p. 836. d. ed. Cas.] ἔστι δὲ καὶ λιμὴν *Ἑσπερίδων*, καὶ ποταμὸς ἱμβαλλὰς *Λάθων*, seu, uti aliis, *Λάθων*. Qui sequuntur [lin. 4.] *Cabales*, verius-ne *Bacales* scribantur, non finio. WESS.

CAP. CLXXII. [2. *Νακαμῶνης*) Horum iam facta mentio lib. II. c. 32. Confer vero paullo post, cap. 182. huius libri, ubi et de loco cui *Augita* nomen. S.]

6. τοὺς δὲ *ἄρτιολάβους* etc.) Credo ob oculos haec *Arriano* fuisse de piscium apud *Indos* captura, *Indic.* c. 29. p. 344. ὑπὸ ἡλίῳ αὐαίνοντες, εὐτ' αὖ ἀφανανθῶσιν, καταλόντες: ubi mira *Celeb.* viri in participio isto fluctuatio. *Ἀρτιολάβους Arch. et Vind.* habet *Eustath.* in *Dionys.* vs. 209. [ubi quidem mendose vulgo *ἄρτιολάβους*, et ἴδος δὲ ἀντίδος ὁ ἄρτιολάβος.] novitque *Graecus Nahumi* interpretes c. III, 17. Editum *Iones* maluerunt. *Vallam* autem, graviter in *palmulis* hic lapsus, primus adiuvit *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 16., tum *Portus*, *Heraldus*, et *L. Bos* *Obs. Critic.* cap. 7., qui optimo viro temeritatem acerbius exprobratam nollem. Haeret adhuc animo iusta eius de malignitate *Gronoviana* querela, sancte testati, se, cum *Observationes* digereret, *Leopardum*, et quos nominavi, nondum lectitasse. Et quid si eorum aliquem versavisset, quis continuo omnium recordatur? Obsoleta haec quidem, sed memoriae praeclari Praeceptoris debita. Mox [lin. 8.] ἐπὶ γὰρ

ἐπιπείσονται ex schedis non sine consilio Th. Galeus laudavit; nam locustis, in pulverem comminutis, bene congruit ἐπιπείσονται, non laoti. Erunt tamen, qui ἐπὶ γάλα πείσονται explicabunt. WESS.

9. ἐπείκεινον αὐτίων τὴν μίξιν ποιῶνται) Quae posui verba sunt quidem Herodoti; sed nunquam mihi persuadere potui, hoc illa loco fuisse ab auctore collocata; quoque adeo visum fuit probabilius, aliis etiam reddere nitar verisimile. Duae sunt res sanequam diversissimae, tametsi de iisdem dici possint, ἐπείκεινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιῆσθαι, et ἰμφανίως, vel κτηνηδόν, μίσγισθαι. Utrumque facere sueverant secundum Herodotum Ausenses in Libya, cap. 180., μίξιν ἐπείκεινον τῶν γυναικῶν ποιῶνται, οὔτε συνοικιόντες, κτηνηδόν τε μισγόμενοι: quod ibi addit de liberis, habet et Mela I. cap. 8, 50. Alterum in Scythia molles probarunt Agathyrsi, IV. 104., ἐπείκεινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιῶνται, hac addita ratione, ἵνα κασίγνηταί τε ἀλλήλων ἴωσι, καὶ οἰκήσῃσι ἴόντες πάντες, μήτε φθόνῳ, μήτε ἔχθρῃ χρώνται ἐς ἀλλήλους: quae a Platonica haeresi non abludunt; ut non iniuria Strabo dixerit τὰς γυναῖκας Πλατωνικῶς ἔχοντας κοινὰς καὶ τὰ τίνα, lib. VII. p. 461. A. [p. 300. D. ed. Cas.] Gindanes Africanos promiscuos etiam probasse concubitus liquet ex Herod. IV. 176. Iam vero verba, ἐπείκεινον αὐτίων τὴν μίξιν ποιῶνται, bis apud Nostrum de aliis posita, hinc arbitror aliena, atque a sciolo priorum memore primum in margine scripta, postea, ut fit, in contextum recepta. Primo ne Valla quidem ista legisse videtur in suo Codice; deinde quaero quem habeant inter se nexum μίξιν ποιῶνται - - - μίσγονται? Praeterea, si dederat ista, cur tandem tanquam rem miram prodidit memoriae, novam nuptam prima nocte διὰ πάντων διεξιλθεῖν τῶν δαιτυμόνων μισγόμενων? quale Diodorus etiam Sic. institutum in insulis obtinuisse narrat Balearibus, lib. V. c. 18. Neque Mela legit, quae reiicienda censeo; dum sic vertit Herodotea lib. I. cap. 8, 55., Feminis eorum solemne est nocte qua nubunt omnium stupro patere; - - et tum cum plurimis concubuisse, maximum decus; in reliquum pudicitia insignis est. Evincit illud tandem, meo saltem arbitrato, comparatio moris Massagetarum. Istis autem reiectis, apte sibi respondent Herodotea: Γυναῖκας δὲ νομίζοντες πολλὰς ἔχειν ἑκάστος, τρόπῳ παραπλησίῳ τῷ καὶ

Μασσαγίται ἐπὶ αὐτὸν σκίπτουσι προσθήσανται μίλογονται. Liqueat, opinor, non quod cum multis habuerint commune Massagetae, sed horum peculiarem quandam respici consuetudinem: quanam autem illa? Herod. I. 216. ait: Μασσαγίτης ἀνὴρ, τὸν Φαριτριῶνα ἀποκαρμάσας πρὸ τῆς αἵμαξης, μίλογεται ἀδελῶς: similiter Nasamones. Supra dixerat lib. I. cap. 203. [Sic haud dubie distincta verba in sua Adnotatione voluerat Valok. non (uti huc editum erat) „similiter Nasamones supra dixerat I. c. 203.“ quasi id quod I. 203. scribit Herodotus, ad Nasamones pertineret.] μίξιν τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐμφανία κατὰ πῖν τοῖσι προβάτοις. vide Zenobiē Prov. p. 122, 17. VALCK.

[Zenobius I. c. (nempe Proverb. Cent. V. 25.) nil aliud, quod huc utcumque spectet habet, nisi quod de Massagetis ait, ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησίαζουσι. Verba ista, ἐπὶ κοῖνον - - μίλογονται, quae cum Valckenario aliena ab hoc loco iudicaverat Reizius, prorsusque Borheck abiecit, eadem eodem hoc loco minutissima differentia libri omnes agnoscunt: pariterque Eustath. ad Dionys. vs. 209. de Nasamonibus loquens, ἄλλοι δὲ καὶ πολυγυναικας τοῦτους ἰσχυροῦσι, καὶ τὴν μίξιν τῶν γυναικῶν ποιοῦμένους ἐπὶ κοῖνον: quae ex Herodoto desumpta esse, liquido adparet ex eis quae continuo deinde de divinatione ex somniis adiecta sunt. Et, cur ea verba ne Vallam quidem videri suo in codice legisse dixerit Vir doctus, nihil caussae erat. Legerat eadem Valla, hisque latinis interpretatus erat, et cum eis in propatulo coeunt; quam in sententiam Coray apud Larcherum, ἦσαν istam servans, pro ἐπὶ κοῖνον censet ἐπὶ κοῖνοῦ legendum, quod idem valcat ac ἐμφανῶς, I. 203, 14. et III. 101, 2. Sed ne hac quidem ut novatione utamur ulla necessitas urget: nec enim video quid prohibeat quo minus constantem librorum scripturam teneamus, et ἐπὶ κοῖνον μίξιν, ut IV. 104, 2. et 180, 23. de promiscuo coitu intelligamus: qua item notione I. 216, 2. de Massagetis ait, ταῦται (ταῖς γυναιξί) ἐπὶ κοῖνον χρίονται: nempe ἐπὶ κοῖνον adverbialiter, pro ἐπὶ κοῖνως: mulieribus in commune utuntur, promiscue coeunt. Et sicut hic mos apud Massagetas non impedit, quo minus (ut ibidem refert Noster) uxorem quisque ducat: sic non secum pugnant quae hic de Nasamonibus traduntur. Quaerit Valckenarius, quem habeant inter se nexum μίξιν ποιῶνται - - - μίλογονται? At perapte ista ne-

χα sunt, ἐπικοινοῦν -- μῆξιν ποιῶνται τρόπῳ παραπλησίῳ, τῷ καὶ Μασσαγέταις μίλογονται, ἐπιδὼν etc. Videtur Virum doctissimum turbasse distinctio paullo fortior post verbum ποιῶνται interposita: quae si cui incommoda videtur, tolli prorsus nullo incommodo poterit, aut simplici commate mutari. Illud quidem negare nolim, si abesset h. l. μίλογονται, neminem id verbum magnopere desideraturum fuisse. S.]

11. ἐπιδὼν σκίμωνα προσθήσονται) Strabo in Arabum consimili ritu ὁ δὲ θάλασσαν εἰσιὼν μίγνεται, προβῆς τῆς θύρας ἰδὲ δου, plura absurditatis pro nostro more plenissima adiungens lib. XVI. p. 1129. D. [p. 783. A. ed. Cas.] De Massagetis ad lib. I. 216. WESS. — Gronovius e Med. σκίμωνα recepit: nihil interest, hoc probetur, an ante receptum σκίμωνα. Venit in mentem aliquando diversum ab utroque, ἐπιδὼν σκίμποδα προσθήσονται, in propatulo posito grabatulo. De Mosynoecis legatur Apollon. Rhod. II. 1025. et Scholiasta. VALCK. — At apud Apollon. l. c. nihil, quod pro ista coniectura faciat, reperies: quin potius inde intelliges quam sit ridiculum de grabato h. l. cogitare. Mox lin. 14. vitiosum δαιτυμόνων, pro δαιτυμόνων, e Reiziano exemplo in nostrum irrepsit. S.

20. ἐπικατακοιμῶνται) Servat verbum Ionismi indicia, servandumque fuerat. In illa incubandi superstitione ὑκοιμᾶσθαι, κατακοιμᾶσθαι, et eiusdem originis alia teri, dixi ad Diodori lib. I. 53. Constat quoque, Tertullianum de Anima c. 57. ad haec allusisse. Quae statim e mssis mutata fuerunt, rata hac lege habeo, si τούτῳ etiam χρᾶται locum recipiat. Non obliviscor moris, in vocabulorum numeris saepiuscule variantis, qui suum tamen modum habet. [Quoniam ἰδῆ, ut par erat, in contextu cum Gron. posuit Wess.; mireris cur non perinde χρᾶται, quod ei mssis offerebant, haud continuo receperit.] Illa vero dandae accipiendaeque fidei, quae subsequitur, consuetudo, necdum in Africa prorsus eviluit, teste sollertissimo Shaw Itiner. T. I. p. 309. WESS.

CAP. CLXXIII. 5. ἰσπρατεύοντο ἐπὶ τὸν Νότον) Fabulam enarrans ex Herodoto Gellius Noct. Att. XVI. 11., Psyllos, ait, re aquaria defectos, eam iniuriam graviter Austro succensuisse; decretumque fecisse, uti armis sumtis ad Austrum (proinde quasi ad hostem, iure belli res repetitum,) pro-

feciscerentur, etc. Ista forsitan in vulgus vicini sparsere Nasamones, a quibus gens Psyllorum prope internecone sublata dicitur Plinio Nat. Hist. VII. c. 2. Herodotus fabulam se tradere formula significat adiecta: λέγω δὲ ταῦτα τὰ λήγουσι Αἰθίοις: qualibus utitur in fabulosis aut certe rebus dubiae fidei. Qui lenem non sentiunt historici nostri suavitatem, Herodotum ob ista talia, si lubet, exagitant huius seculi sophi! Quas innumerabiles esse scribit apud Herodotum fabulas, [de Legib. I. 1.] ne Cicero quidem vitio vertit historiae patri, neque severissimus ipsius Thecydis et Platonis censor Halicarnassensis Dionysius; qui et antiquioribus et Herodoto necesse fuisse docet, quas a singulis sibi gentibus traditas accepissent, fabulosas etiam narrationes tradere memoriae, atque ita ποιήσαντες τοῖς μὲν δαΐσειν ἐπιστάδοις τὰς τοπικὰς ἀναγκαφάς, T. II. pag. 226, 32. [de Thucyd. c. 7. T. VI. ed. Reisk. p. 823.] VALCK.

8. ἔχουσι τὴν χώραν οἱ Νασαμώνες) Superiora culte, sed liberius, Latine expressit A. Gellius Noct. Att. XVI. 11. Etsi autem Psyllorum natio internecone sublata fuerit, durarunt nonnulli in seriora aevi tempora. Plinius, qui Nasamonibus excidii causam adsignat: Genus hominum, ait, ex iis qui profugerant, aut, cum pugnatum esset, abfuerant, hodieque remanet in paucis: Hist. Nat. lib. VII. cap. 1., ubi Harduinus. WESS.

CAP. CLXXIV. 3. οὔτε ὁ πλὼν ἐκτίεται ἀρήιον οὐδὲν) Rectum est ὁ πλὼν ἐκτ. ἀρήιον. Argippaei IV. 23. ἰπὶ λέγονται εἶναι, οὐδὲ τι ἀρήιον ὅπλον ἐκτίεται. Apollonius Rhod. inter se permutat τεύχεα δῆϊα, et τεύχε' ἀρήϊα. Philostratus Aeëten pingit ὅπλα μὲν ἡδεδουκότα ἀρήϊα γλυκυρὸς τινος, Icon. pag. 882. Eustath. in Dionys. vs. 217., οἱ Γαράμαντες -- οὗτοι ὅπλα ἔχουσι πολεμικά κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, οὔτε ἀμύνεσθαι οἴωνται. Gentis illud nomen servandum statuit Salmas. in Solin. p. 384. mihi Pintiani non displicet sententia ad Melam p. 52. VALCK. — Scil. Pintianus ad Melae I. 8. sub fin. statuit, Γαράμαντες hoc cap. ex Melae codicibus in Γαμφάσαντες esse mutandos, quo distinguatur hic populus ab illis Garamantibus, de quibus infra cap. 183. agitur. Ac sane ita diversa sunt quae de utroque populo memorat Noster, ut vix credibile sit, utrobique de eodem populo agi. Quod si etiam cum Larchero (in Not. ad h. l. et in Indice

Geogr.) aliisque viris doctis, duas eiusdem populi tribus statuas, quarum altera, de qua hic agitur, fixas tranquillasque sedes in oasi quadam habuerit, altera nomas fuerit atque errans; mireris a Scriptore nostro cap. 183. nullo verbo significari, *Garamantes* illos, de quibus ibi agitur, esse eundem populum, aut aliam eiusdem populi tribum, aut certe cognominem illius, de quo hic. Quare quum de *Garamantibus* cap. 183. ita loquatur, tamquam de populo cuius nullam antea mentionem fecisset; quumque et ex eodem *Mela* et ex compluribus aliis auctoribus noti sint iidem illi *Garamantes*, de quibus ibi agitur; sane quam probabile fit, huius populi, qui hic memoratur, diversum fuisse ab altero illo nomen. At *Herodotei* quidem libri, qui hodie supersunt, nihil hic variant, nisi quod *Γαράβαντες* nostrae membr. F. praeferunt: *Γαράμαντες* vero suis in *Herodoti* exemplaribus h. l. non solum *Eustathius* legerat, sed iam olim multo vetustior *Stephanus Byz.* Verum cum *Mela* consentit *Plinius*, eundem hunc *Herodoti* locum ob oculos habens, quum lib. V. cap. 8, 8. scriberet: *Gamphasantes*, nudi (scil. sine armis; γυμνοί, ut Graeci dicunt;) praeliorumque expertes, nulli externo congregantur. Quod ad scripturam ὅπλων adinet, recte eam restituit *Wess.* et recte sic ms. F. cum aliis, non ὅπλων, ut per operarum socordiam in nostra *Var. Lect.* positum. S.

CAP. CLXXV. 3. ἔχοντες τὸ πρὸς ἰσπίης) Cum *Abreschio* τοῦ πρὸς ἰσπ. malo ob scriptoris adsuetudinem. Quid propter λόφους κείρονται [lin. 4.] *Portus* et *Salmasius* de *Coma* p. 541. fuerint machinati, *Gronovius*, a cuius iudicio non discrepo, docebit. *Κροτάφους* κείρονται, quod in coniecturam docti viri venit, nimium est, adversosque experitur Codices cunctos. *WESS.* — Bene habet τὸ πρὸς ἰσπίης, nec sollicitari debuit: est abundans ille τὸ articulus, (sive per ellipsin pro κατὰ τὸ positus) centies *Nostro* frequentatus in huiusmodi formulis, sicut proximis in verbis τὸ δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν. conf. c. 191, 1. Genitivus casus ad verbum ἔχισθαι pertinens, in proximo est, nempe *Νασαμώνων*: unde hic facile αὐτῶν subintelligitur. λόφους κείρονται, ad verbum, *cristas sibi tondent*: id est, *capillos tondendo* (eo modo qui mox exponitur) *cristas sibi efficiant.* S.

6. στρουθῶν καταγαίων δοραῖς φορέουσι) De Aethiopum armatura, προβλήματα δὲ ἀντ' ἀσπίδων ποιεῖν τε γράντων δοραῖς, lib. VII. 70., ut absonum adeo non sit quod proditur, eoque minus, quoniam Arabes struthophagi ταῖς δοραῖς τῶν στρουθῶν σκεπασθέντες avium earum venatui indulgebant, si Straboni, quem Pollux I. 138. spectasse videtur, fides, lib. XVI. p. 1117. c. [pag. 772. B. ed. Cas.] Iam cur Valla hic et cap. 192. subterraneos struthiones elegerit, causam habuit ex Graeco nimis presse sumto: Latine qui ita adpellarit, novi neminem. Στρουθοὶ χειρᾶσι, passerres terrestres, quomodo praestat, Aeliano de Animal. XIV. 13. Alios bestiae magis quam avis, licet pennatae, ut Tertullianus Veland. Virgin. c. 16., titulos cumulatim doctissimi viri N. Heinsius ad Carm. de Phoenice vs. 145. et S. Bochartus Hieroz. Part. II. p. 221. congesserunt. WESS.

7. 8. ἐκ λ' ο' Θ' ο' καλουμένου Χαρίτων) Λόφου Χαρίτων mentionem Critici deposuerunt ad Pindari Pythion. Od. V. vs. 32. ex Callimachi fragmento: *Ἡ ὑπὲρ αὐσταλίων, sive, ex Ruhnkennii emendatione ἀσταλίων, Χαρίτων λόφον: de quo et Nicaeneti Epigrammate in Dissert. Herodotea cap. 2. plura. WESS. — Vide Callimach. ed. Ernest. p. 534. S.

CAP. CLXXXVI. 3. περισφύρια δερμάτων) Aut falsus aut mendosus est Sextus Empiric. Hypotypos. lib. III. 24. p. 177. cum de Aegyptiis, ὅτι αἱ πλείστοις συνοῦσαι, καὶ κόσμον ἔχουσι περισφύριον, σύνθημα τοῦ παρ' αὐταῖς σεμνολογήματος. Nihil tale de eius nationis feminis. Scribi potest in Philosopho παρὰ δὲ πολλοῖς τῶν Λιβύων, loco Αἰγυπτίων, cum Berglero. At sunt in illa Sexti disputatione alia, negliger posita, ut alias observabitur. WESS.

CAP. CLXXXVII. 3. ὁ δὲ τοῦ λοτοῦ καρπός etc.) Loti Cyrenaeae habitum attigit lib. II. 96., nihil dissentiente Polybio, sicuti animadvertit Athenaeus lib. XIV. 18. pag. 651. Utrum autem eadem ex loto cibum et vinum Lotophagi confecerint, Is. Vossius ad Scylae. p. 114. ed. Gron. et Bod. a Stapel in Theophrastum Hist. Plant. lib. IV. 4. p. 327. operose disputant. WESS. — Lib. II. 96. Loti arboris vel arbusti mentionem obiter fecerat Herodotus: hic de fructu agitur. De utroque Polybius disseruit, referente Athenaeo lib. XIV. cap. 65. nostrae ed. Vide Polybium nostrum lib. XII. cap. 2. et quae ad eum locum

Hermannus olim noster, Tom. VIII. Polybii nostri pag. 121. disputavit. Conf. *Munko Park, Voyage dans l'Intérieur de l'Afrique* p. 157 seq. ubi et icon arbusti et fructus. Iconem etiam exhibet *Desfontaines*, in *Comment. de Loto Lotophagorum*, inter *Acta Acad. Scient. Paris.* 1788. pag. 443. S.

4. γλυκύτητα δὲ) *Eustathii γλυκύτατος* aberrat, nec laudatorem *Th. Galeum* merebatur. *Herodoti amatorem* talia non morabuntur. WESS.

CAP. CLXXVIII. 1. Μάχλις) *Is. Vossius* Nostri Μάχλιας et *Nicol. Damasceni* Ἰαλχλιεύς apud *Stobaeum* eodem incertissimā censuit coniecturā: probabiliore *Holstenius* et *Berkelius* Μάχμις in *Stephani* Μάξις hinc instaurant. *Machlyas* non neglexit *Plinius* *Hist. Nat.* VII. 1. WESS. — *Literarum venatores* huius nominis invenient vestigia in Ἰαλχλιεύς, quorum *Λιβύων* morem enarrat *Nicolaus Damasc.* *Stobaei* pag. 292, 50. atque ibi restituent mecum Μάχλις. Qui *Herodoto* c. 191. Μάξις, similiter dicti fuerant in *Hecataei Periegesi*: Μάξις invenit in suo *Cod. Stephanus Byz.* et probabiliter scripsérat in ista voce, εἰς δὲ ἑτέροις Μάξις, καὶ ἑτέροις Μάχλις, uti corrigit *Berkel.* pro Μάχμις: facilem errorem fuisse monstrant saepius a librariis confusa συντάκμην et συντάκνυσιν. VALCK.

[3. ἐπὶ ποταμὸν μίγαν) Locum hunc tractans *Heeren* in *Ideen etc.* T. II. p. 42 seq. suspicatur ex *Argonautico* quodam poëta exaggeratam esse fluminis magnitudinem. Augēt eam etiam *Steph. Byz.* (voc. Φίλα) in citando hoc *Herodoti* loco ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μίγαν scribens. S.]

6. τῇ οὐνομα Φλά.) Quae in palude *Tritonide* fuisse dicitur insula Φλά, Φίλα dicta videtur in *Cod. Steph.* ut illa nobilior inter *Aegyptum* et *Aethiopiam* sita: prostant hinc descripta verba quaedam apud *Steph.* ubi pro ἐκιδόντος scribi debuerat ἐκιδόει οὗτος. VALCK. — Dubium est, an Φίλα *Stephan. Byz.* hic invenerit olim. Excitat Nostri verba illa in voce, nomen Φίλα non adiungens. [Postrema ab *Epitomatore* forsitan omissa.] Utcunque fuit, extremae *Aegypti* Φίλα, sive Φίλαι potius apud *Diodorum* lib. I. 25. longissime a *Tritonide* absunt palude. Sequentia, *Λαχεδαίμονιοις* φασὶ λόγον εἶναι, a *Laurentio* male reddita, *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. 16. explanavit. WESS. — Bene *H. Ste-*

phan. in ora: *Aiunt editum esse Lacedaemoniis oraculum de deducenda in hanc insulam colonia. S.*

15. ἐκδισπείσαντά τι τῷ τρίποδι) Consideranda docti homines viderunt, tanquam δισπείσαντα ἐπὶ τῷ τρι. super sive ex eo tripode vaticinantem. Non discrepat ex Oraculo in Eusebii Praep. Euangel. lib. V. 12. καὶ ἀγάλματι πολλὸν Κέρων ἐκινχόμενος. De tripode isto multa ex his Herodoti in Alex. Lycophron vs. 887., tum Pindarus, [Od. Pyth. IV.] Apollonius Rh. [IV. 1548 seqq.] non usque quaque concordēs, et Diodorus lib. IV. 56. WESS.

CAP. CLXXX. 1. Ἀνσιῖς) Is. Vossius adscripserat Ἀνσχίαι: quos amplo hinc intervallo c. 171. Herodotus removet, et Stephanus damnat, Ἀνσιῖς optime legens. Attica Ἀνσῆς, Βασιλῆς, Ἰππῆς, Herodotus improbat: sicubi occurrunt, librariis debentur. Adi sodes lib. VI. 57. WESS.

Ibid. Ἀνσῆς) In Apollodori Periegesi [apud Steph. Byz.] Ἀνσιῖς, dicti videntur Ionico Herodoti flexu Ἀνσῆες. Attica veteri dialecto nomen scriberetur Ἀνσῆς. VALCK.

8. τὰ πάτρια ἀποτελεῖν) Laudo Arch. ἐπιτελεῖν, quale c. 186. καὶ ὁρτὰς ἐπιτελοῦσι, et complura ap. Portum. [Nec vero improbandum ἀποτελεῖν, hac praesertim notione, officium praestare, debitum honorem habere.] Laudo quoque καλῶμαι, a Gronovio praeclare illustratum. Τρωμάτων vocabulum [lin. 9.] dialectus tuetur, et Lucianus Dea Syr. c. 20. WESS. — Sed vide Var. Lect. S.

17. τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κλέος) In Platonis Tim. p. 24. z. Aegyptius sacerdos genti suae prae omnibus Asiaticis ἀσπίδων καὶ δοράτων usum et originem vindicat; mirifica de illis Porphyrio et Iamblichō nugantibus apud Proclum in Comment. pag. 48. Fabulam de Minervae natalibus spectavit Pausanias lib. I. 14. Kühnio monitore. Adde Aeschyl. Eumen. vs. 292. WESS.

19. Ποσειδῶνος εἶναι θυγατέρα) Libycam attigit fabulam Pausan. in Att. p. 36., qua perhibebant illi Minervam Ποσειδῶνος καὶ Λίμνης Τριτωνίδος θυγατέρα εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο γλαυκὸς εἶναι ὥσπερ τῷ Ποσειδῶνι ὀφθαλμούς. Habet ista, partim et quae sequuntur, ex Herodoto Eustath. in Dionys. vs. 267., λίγυ δὲ καὶ, --- ὅτι μὲμφεῖσά (τι) ἡ Ἀθηναῖα τῷ πατρὶ Ποσειδῶνι ἐκωλύθη εἰς θυγατέρα (τοῦτίσθι διὰ τὴν θυγατέρα ἐκένετο,) τῷ Διὶ. Adoptare sibi filium, uicem tuam praestare, frequens

apud Oratores; θυγατέρα ποιήσασθαι qui praeter Herodotum dixerit, neminem novi, nisi *Isaeum* p. 84, 12. et pag. 88, 15. Iunonem permovit adulter νόσποιήσασθαι τὸν Ἡρακλῆα: ridiculum commemorat Diodor. Siculus ritum, quo hoc in coelo fingeretur peractum, lib. IV. c. 39. VALCK.

[22. Μῖζιν δὲ ἐπὶχοινον) Vide ad c. 172, 9. not. Mox lin. 25. τρίτου μινὸς cum superioribus interpretibus pro διὰ τρίτου μινὸς accepi: de reliqua orationis structura conf. mox c. 181, 16. et III. 108, 20. IV. 53, 23 seq. S.]

CAP. CLXXXI. 1. Οὗτοι μὲν οἱ --- εἰρήσται) Corrigitur Οὗτω μὲν ex c. 186. οὗτω μὲν μέχρι τῆς Τριτωνίδος λίμνης --- νομάδας εἰσι. Verum recurrit c. 196. οὗτοι μὲν εἰσι τοὺς ἡμῖς ἔχοντες Λιβύων ὀνομάσαι: positaque in superioribus similia saepe sunt. WESS. — Locum istum Herodoti (a CAP. CLXXXI. usque CAP. CLXXXV.) quo Via publica describitur, qua mercatorum et omnino itineratorum societates iam olim media Africae deserta peragraré consueverant, post Rennellum et Larcherum, exquisita diligentia solertiaque Heeren T. II. operis iam saepius a nobis laudati p. 226 et seqq. tractavit, et, quae ab Herodoto traduntur, cum praecipuorum Itineratorum, in his recentiorum, Brownii et Hornemanni, contulit observatis. Nostrum quum non ferat institutum, ut singula persequamur, ad illorum virorum scripta remittimus Lectorem. S.

3. ὀφρὺν ψάμμος) Ὀφρὺν ψάμμος, si ψάμμινος foret, uti lib. II. 99. aut ψάμμου, sicuti deinceps, neminem offenderet: nunc suspecta merito manet. ψάμμος ex codicibus sententiam rotundat, alibi vix obvium. WESS. — Apud Aristoph. Lysistr. 1260. dorico idiomate senex ait, ἦν γὰρ τῶνδ' οὐκ ἐλάσσους τᾶς ψάμμας. S.

8. ἀνακοντίζει ἐν μίσει τοῦ ἀλός ὕδαρ) Convenit Callistrati Ecphras. Stat. c. 14. ὡς καὶ ἀνακοντίζειν θαλασσίους αἶθρας, et quae Eustath. in Hom. p. 995. 30. [p. 990, 45. ed. Bas.] Hinc vero, et post deinde iteratis, H. Stephani Thes. T. I. p. 365. et Palmerii Exercit. p. 793. arguitur lapsus, confidentius asseverantium, vocem ἄλς, ἀλός, [in sing.] de sale non usurpari, sed semper de mari. Alia omnia docte Cl. Alberti Observat. in Matth. c. v, 13. De salis autem ubere per Libyae hos tractus copia, et caussa fertilitatis, prudenter accuratissimus Shaw Itiner. T. I. p. 296. WESS.

13. ὡς καὶ προτ. εἴρηται μοι) Dixit lib. II. 54. et de Iove κροκοπρωπῶ, qui Athanasio κροκίφαλος Ἀμμων Orat. ad Gent. T. I. p. 9. cap. 42. eiusdem libri. WESS.

15 seqq. ἕδωρ κρημάτων ἰὸν etc.) Ex illis qui de mirabili hoc Solis apud Ammonios fonte egerunt, Herodotea mihi videntur vestigia sequuti Arrianus Ἀναβ. Ἀλ. III. c. 4. Curtius IV. 7. et Mela, I. 8. Unius Curtii ponam verba: *Fontem aquam Solis vocant: sub lucis ortum tepida manat; medio die, quum vehementissimus est calor, frigida eadem fluit; (contra τὸ ἕδωρ μεσημβρίας γίνεσθαι θερμὸν, tradiderat Aristoteles, testibus Sotione π. Ἐδ. Παραδ. p. 125. et Antigono Carsyt. c. 159.) inclinato in vesperam calescit, media nocte fervide exaestuat; quoque propius nox vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decrescit; donec sub ipsum diei ortum adsueto tepore languescat.* Singula cum Herodoteis comparari poterunt. VALCK. — Conf. quae ad Antigonum a Beckmanno adnotata sunt. S.

18. ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρας) Mutari non debet. Lib. III. c. 104. ἀποκλινομένης δὲ τῆς μεσημβρίας: sole a meridie devero. Vulgo Sol in vesperam inclinatus κλίνειν dicebatur: vide Lucae Ev. IX. 12. et Wetsten. VALCK. — Nempe duobus vocabulis ἀπὸ κλινομένης scriptum voluerat Reisk. S.

20 seq. ἐπὶ δὲ μάλλον ἰὸν etc.) Haec mutantī docto viro in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 112. non accedo: deest causa, et vetant Codd. Posset ἐπὶ δὲ porro, deinde, uti in Indic. Arriani p. 316. sumi, si necessitas, quae nulla, urgeret. Vide lib. III. 104. [ἐπὶ μάλλον ἰὸν, magis magisque progrediens.] Πελάζῳ iustum et satis protectum est. [conf. II. 19, 10.] De miraculo huius fontis Diodorus etiam lib. XVII. 50. et isthic advocati. WESS. — Similem quodammodo fontem eisdem in locis Brownium et Hornemannum vidisse refert Heeren I. c. p. 239. S.

Ibid. ἐπὶ δὲ μάλλον ἰὸν --- πελάζει) Illud ipsum ἐπὶ μάλλον Codex praebet Arch. in loco simillimo III. c. 104. ἀποκλινομένης τῆς μεσημβρίας γίνεταί σθι (Indis) ὁ ἥλιος κατὰ πρὶν τοῖσι ἄλλοις ὁ ἰωθινός· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐπὶ ἔτι μάλλον ψύχει, ἐς ὃ ἐπὶ δυσμῆσι ἰὸν καὶ τὸ κάρτα ψύχει: cui lectioni nisi faveret Cl. viri praeiudicium, alteram ego neque hic postposuissem. Arrianus de re eadem, ἀπὸ τῆς ἰσότητος ἔτι θερμότερον ἔστι ἐπὶ μείσας τὰς ῥύκτας. In proximis nunc tan-

dem mihi quoque sincera scriptio videtur *Med. Cod.* *πελάζει*, *adpropinquat*; quod verbum apud *Hesychium* etiam in *Πελαγίζειν* male fuit transformatum. Credo equidem *Gronovium*, quum huc pervenisset, veterem voluisse lectionem suo loco relictam p. 95, 38. [II. 19, 10.] Statuit *Is. Vossius* *πελαγίζει* a *Mela* conversum *perservet*; sed nuspiam illud in talibus legerat adhibitum. Erat, nam illuc abiit ante diem raptus, cui *παφλάζει* venerit in mentem, aptissimum quidem in talibus verbum; sed hic tantum locum invenit *πλάζει*: illud autem alterum sequente colore sic expressit *Herod.* *τηνικαῦτα διέζει ἀμβολαῖην*. *Curtius*: media nocte fervide exaestuat. Idem dicitur *παφλάζει*: de fonte bulliente ad *Tyana* *Philostr. Vit. Apoll. I. c. 6.* *παφλάζει ὥσπερ ὁ θερμανόμενος λίβης*: de crateribus fratrum *Palicorum* *Polemonis* nobis locum e lib. de admirandis *Siciliae* fluv. servavit *Macrob. Saturn. V. 19.* qui, τὸ ὕδωρ, αἶτ, φέρεται κολλοπούμενόν τε καὶ παφλάζον, αἰά εἰσιν αἱ δῖναι τῶν ζιόντων ἀναβολαῖην ὑδάτων. VALCK.

CAP. CLXXXII. 5. [Αὔγλια] *Conf. cap. 172.* Locus hodieque eodem nomine celebratus ab *Itineratoribus*. S.]

CAP. CLXXXIII. [4 seq. καὶ ἄνθρωποι οἰκίσουσιν ἐν αὐτῇ, τοῖσι οὖνομα Γαράμαντις ἐστὶ] Sic plane de hoc populo verba facere instituit, ut parum credibile videatur eundem huc populum significari, de quo haud multo ante iam ex professo disseruerat *Scriptor*. Vide quae ad c. 174, 3. notavimus. Quod mox adiicit auctor de *triginta dierum itinere a Garamantibus ad Lotophagos*: de illo itineris spatium consuli *Heeren* potest l. c. p. 255 seqq. S.]

8. οἱ ὀπισθονόμοι βόες) *Boves ὀπισθονόμους* hinc *Aristoteles*, *Mela*, *Plinius*, *Aelianus*, mutuati sunt; quos magnus *Animadversor* [*Is. Casaubonus*] contra *Athenacum* lib. V. c. 20. antestatur. [Vide *Animadv. in Athen. V. p. 221. E.*] Id addo, *Plinium* lib. V. c. 4. *Hist. Nat. Garamantas ab Augilis dierum XII. itinere separare*; qui διὰ δέκα ἡμερῶν ὁδοῦ [ut ait *Noster lin. 1.*] distabant tantum. Adjuvandus ergo optimus scriptor. WESS.

15. ἐς παχύτητα τε καὶ τρίψιν) *Τρίψιν* duritiem *Laurentius*; qua notione *τρίψιν* ignoro: attritum frictionemque indicare certum est: παρὰ τὴν τρίψιν, inter fricandum, in *Polyaeni* lib. VI. 1, 7. WESS. — Sed haud immerito

cum Larchero quaeras, quid sit quod dicant eorū horum boum frictione praestare? Nec vero cum eodem Larchero intelligenda mollities videtur. Duritiem cum Schneidero tenendum putavi, firmitatem intelligens, attritui frictioni, que diutissime resistantem. S.

20. σάυρας) Hoc sibi postulant schedae et Auctor ipsemet c. 192. nec minus τετρίγας, quo de ad lib. III. 110. WESS. — Σάυρας an σαύρους legas perinde est: atque hoc, quod e superioribus editis revocavi, probatorum etiam codicum auctoritate nititur. Quoniam vero cap. 192. foemininum genus communi consensu praeferunt libri, facile patiar σάυρας hic reponi. Caeterum conf. ad cap. 201, 6. notanda. S.

CAP. CLXXXIV. 3. Qui succedunt Ἀτλαντες, ex probabili Cl. Salmasii iudicio ad Solin. p. 292. Rhiani Ἀτάραντες sunt in Steph. Byz. voc. Ἀτλαντες, et Nic. Damasceni Ἀφάραντες. Nam qui deinceps memorantur *Atlantes*, utique ab his diversi situ et omni vitae instituto apud *Diodorum* lib. III. 54. et 56. Plerique tamen veterum unis iisdemque *Atlantibus* cuncta tribuunt, quae *Herodotus*. WESS.

Ibid. Ἀτλαντες, οἱ ἀνάνμοι etc.) Parum videtur credibile, hos nominibus propriis carentes Africanos eodem universos designatos fuisse nomine quo decem ab his diem itinere remoti, de monte nobilissimo Ἀτλαντες dicti; quantumvis, quae diversa veluti de diversis gentibus tradidit *Herodotus*, ad unos *Atlantes* retulerit *Mela* I. c. 8, 39. *Atlantes* solem exsecrantur et dum oritur et dum occidit, ut ipsis agrisque pestiferum; nomina singuli non habent; non vescuntur animalibus; neque illis in quiete qualia ceteris mortalibus visere datur. Melam sequuntur alii. Mihi quidem verisimillima Salmasii videtur sententia, in Solin. p. 410. vetustissimum mendum in *Herodoto* haesisse iudicantis; corrigendumque Ἀτράντες, atque hos esse, qui Ἀτάραντες Rhiano dicuntur, et perperam Ἀφάραντες apud *Stobaeum*. In eadem opinione videtur Is. fuisse *Vossius*; nam *Atlantes* hos ad Melam vocat *Atarantes*. Vide iam mihi quaeso quam parum ab Ἀτλαντες distent Ἀτάλαντες et Ἀτάραντες: postremum, opinor, mecum genuinum iudicabis munitum auctoritate Rhiani. *Eustathius* in *Dionys.* vs. 66. Ὁ τῶ Ἑθνικῶ γράψας ἔθος Λιβυκὸν λέγει τοὺς Ἀτλαντας. Ῥιανὸς δ, &

Φησιν, Ἀτάραντας ἱστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κειῖσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἱ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν ὀνείρους: hinc *Stephanum Byz.* emendandum vidit *L. Holsten.* Ad mentem *Herodoti Rhianus* Ἀτάραντας ἱστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κειῖσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἱ καὶ etc. Nam *Atlantes Herodoti* λέγονται εὖτε ἔμψυχον οὐδὲν στήσθαι, οὔτε ἐνὶ πνεύμα ὄρεϊν. *Atarantes*, ut opinor, ἀνάνυμοι εἰς μούνοι ἀνθρώπων, et τῷ ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι καταρῶνται. De his *Nicolaus Damasc.* *Stobaei* p. 293. Ἀφάραντες (lege Ἀτάραντες) [sive Ἀθάραντες] Λίβυες ὀνόματα οὐκ ἔχουσιν, ἡλίῳ δὲ ἀνίσχοντι λαοδοροῦνται, ὥς πολλὰ κακὰ φησάντι. Horum prius attigit et *Eustath.* in *Od.* θ'. p. 327, 41. [p. 1609 extr. ed. Rom.] sequutus nobis etiam vulgatam in *Herodoto* scriptionem, [nempe Ἀτλαντας nominans,] οὐδεὶς, αἶτ, τῶν ἐκεί κυρίου ἐκληρονόμος ὀνόματος. Alterum de malis precibus verbisque impiis in solem iactis, gente non nominata, prodiderunt praeterea *Strabo* XVII. p. 1178. A. [p. 822. ed. Cas.] et *Diodor.* III. p. 179. f. Utriusque verba quaedam cum *Herodoteis* operose compararunt *Salmas.* et *Is. Vossius.* VALCK.

4. ἀλίσι μιν) *Sales*, quos *Valla* ineptius verterat, Graece doctissimus et pariter humanissimus *P. Leopardus* Emend. VII. 16. removit. *Homero*, ob *Odyss.* Θ'. 552. οὐ γὰρ τις πάμπαν ἀνάνυμος ἴστ' ἀνθρώπων, *Atlantes*, sive *Atrantes*, ignorati fuerunt, ubi *Eustathius* non male, iudice *Steph. Berglero.* Mox ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι, soli superantissimo vertit *Vossius* ad *Mela* lib. I. 8, 28. quem vide. WESS.

15. οὐδέποτε γὰρ αὐτὰς ἀπολείπειν νύφια) Vero fortasse respondet, quod hic de nimbozo Atlante. Cum tamen ex aliorum sermone fluxerit, placuit scriptura codicum; qui τὴν κίονα si dedissent, in ampliore fuissent honore. Namque *Herodoti* lib. I. 92. et *Ionum* ἡ κίων [foeminino genere] apud Criticos ad *Sophoclis Aiac.* vs. 108. et *Eustathium* et *H. Stephanum* de *Dialect.* p. 153. *Κίονα οὐρανοῦ καὶ χθονός* alia in re *Aeschylus* *Prometh.* vs. 349., *Homerum* aemulatus. *Κίων οὐρανία συνέχει, νεφέισσ' Αἴθρα*, *Pindarus* *Pyth.* *Od.* I. 35. audaci translatione. *Stanleium* ad *Aeschyl.*, *Abreschium* *Animadv.* in eum *Tragicum* lib. I. c. 5. p. 30. et *Alberti* *Peric. Crit.* cap. 1. adi. WESS. — Quamvis praecipiant Grammatici (in quibus et *Etymologus*, p. 514 extr.) ὁ κίων dicere Atticos, ἡ κίων *Ionas*; licitum tamen, puto, fuit *Herodoto* promiscue et masculo et foemineo genere usur-

pare hoc vocabulum: quare, quum τὸν articulum longe plurimi probatissimique agnoscant libri, ferendum illum putavi; quem qui rursus eliminatum cupient, eos suo frui iudicio lubens patiar. Conf. ad c. 201, 6. not. S.

17. ἐπὶ τοῦτον τοῦ οὐρεος) Huius montis accolae si de monte suam traxerunt adpellationem, oportet ante memorati, atque ab his itinere decem dierum discreti, alio fuerint *Herodoto* nomine designati, cuius ut plerorumque Libycorum rationem ignoraverit. Ab his *Atlantibus*, qui neque animalibus vescebantur, neque insomnia visebant, qualia reliqui mortales, diversi fuerunt, si fuerunt uspiam, quos Ἀτλαντίους nobis humanissimos memorat et fortunatissimos *Diodorus Sic.* lib. III. c. 54. VALCK.

CAP. CLXXXV. 4. ἔστι δὲ ἄλός τε μέγαλλον) Codicum ἐν δὲ videtur ex lib. II. 176. ἐν δὲ καὶ ἐν Μέμφι adfirmari; discrepat tamen, ut attendenti patebit. WESS.

6. τὰ δὲ οἰκία τοῦτοις etc.) Domos ex sale structas (ἀλίνας οἰκίας) *Gerrhaeorum* *Strabo* memorat lib. XVI. p. 1110. c. [p. 766. v. ed. Cas.] WESS.

CAP. CLXXXVI. 5. δικάμῃσι πατίσθαι) Displacuit πατίσθαι *Is. Vossio*, *Cornelioque de Pauw*, πάσθαι vel δαρίσθαι amplexis; quorum utrumque posterius *Medicei* et aliorum ἄπτισθαι. Tale *Apost. Pauli* μὴ ἄψῃ, μὴ γένη, in *Epist. ad Coloss.* 2, 21. *Plutarchi* de Sanit. Tuenda p. 123. v. ἄπτισθαι γὰρ αὐτῶν διὰ χρόνον παρήναι καὶ γίνεσθαι: et *Philonis Iud.* Exsecrat. p. 931. d. ἄψεται γὰρ καὶ πατὴρ τοῦ σαρκῶν. Quae usum quidem eius stabiliunt, minime vero, hoc legitimum esse loco. Πατίσθαι *Ionum* librarii scholiis explicant, quale ἄπτισθαι. Dedit sese instituti exemplum lib. II. 66. ibidem profligatum. *Cl. Bos* *Observ. Critic.* c. 7: πατίσθαι defendens, asperam iterum in reprehensionem [*Gronovii*] incurrit, ad *S. Bochartum* permeantem, quippe paria *Phal.* IV. 33. professum. Ὁπρὸς ἐπιτηδεύουσι [*lin.* 7. pro ἐπιτελεύουσι] etiam *Valla* vidit, blanditurque primo obtutu, ob καὶ εὐπαθείας --- ἐπιτηδεύουσι lib. I. 135.; ex grammatici tamen, nisi omnia me fallunt, interpretamento. WESS.

5. ἄπτισθαι) Ionicum et rarius πατίσθαι, *Lamberto Bos* probatum *Obs. Crit.* p. 40. Si plerique tamen codices *Mediceo* concinunt et *Vallae*, ἄπτισθαι non temere reiice-

rem: de re eadem ponitur lib. II. c. 18. μή ἴσθαι, id vero est ἄπισθαι, sive γινώσθαι, πάσθαι, πατίσθαι. Adhibetur apud alios interdum ἄπισθαι gustandi significatu, et apud Herod. II. 32. ἄπισθαι τοῦ ἐπιστότος ἐπὶ τῶν διωδίων καρπῶν. VALCK.

CAP. CLXXXVII. [3. ποιῦντες, ὅλον τι] Commo-
dius tolletur post ποιῦντες incisum. S.]

7. Ἐκτὼν τετραίτια γίνονται etc.) τετραίτια ex Aldo et scriptis: nam τετραίτια postremae editionis operarum est delictum. Οἷσπῃ legatur, an οἷσῦπῃ, minimi refert. Prius ob eos, quos adpellavi, Galenumque in Exegesi Hippocrat. et Hesychium retinui. Quid sit, disquiritur. Hier. Mercurialis Var. Lect. II. 2. stercus ovillum, διαχώρημα, ex Erotiano interpretatur: Steph. Monachus ad Barnabae Epist. p. 727. sordes ovium crassas et pingues, fortasse praeter rem. Οἷσπῃ, lana succida, (sive ἔμωγ τὸ ἀπὸ τῆς οἷος; ξὺν τοῖς λίμασι, in Aretaeo Cappadoc. lib. II. 5. de Morb. Diurnum.) ignis ob sordes concretas satis est patiens. Melius Monachus, et prior eo Ill. Scaliger Emend. Temp. lib. VII. p. 682. durare apud Aethiopas Christianos, Muhamedanos, paganosque similem ad destillationes vitandas ustionis consuetudinem, ab aliis in superstitionem versam, docuerunt, WESS.

13. πάντων ὑγιεινέστατοι) Aliam dat et magis probabilem rationem lib. II. c. 78. cur sint Aegyptii μετὰ Αἰθιοῦς ὑγιεινέστατοι πάντων ἀνθρώπων. Istam vocis formam ne hic quidem spernerem a Codd. oblatam. Proverbium erat Graecis in usu, Κρότωνος ὑγιεινέστος, cuius originem pandunt Strabo VI. p. 414. A. [p. 269. ed. Cas.] et Schol. in Aristoph. Eq. vs. 1089. VALCK.

CAP. GLXXXVIII. 2. ἡπτιόουσι ὑπὲρ τὸν δέμον) Postremum sincerum non puto. VALCK. — Suspicio Reiskii, ὑπὲρ τὸν ὦμον super humerum, uti in Virgilii Pharmaceutria, Fer cineres Amarylli foras, rivoque fluenti, Transque caput iace, ne respexeris: aut ὑπὲρ τὸν βωμόν super aram. Alia Pavii, ἀποστρίψουσι τὸν αὐχίνα αὐτῶν, avertunt cervicem suam, quale quidpiam in sacris olim piacularibus. Neutra ad palatum, quippe meri arbitrii, et Afris morem obtrudens, cuius an calluerint notitiam, ostendendum in primis fuerat. WESS.

Herodot. T. V. P. II.

Z

7. καὶ τῷ Τρίτωνι) Ecce aliam tibi Cl. de Pauw correctionem, καὶ τῇ Τριτωνίδι, cui adsensum, modo quid praesidii ex schedis adesset, non recusarem. Minervam Libyes Tritonide et Neptuno satam fabulabantur c. 180. unde parem matri patrique cultum potuerunt tribuere. Potuerunt profecto: Quidni et Tritoni, ad quem fluvium nata ferebatur? In talibus frequens hiatus, ex locuplete divinantium penu vix explendus: WESS. — Quod καὶ τῷ Τρίτωνι in Adnot. scripsit Wess. casu adiecta est καὶ particula, quam ibi et editi omnes et msssti ignorant. Pavius, puto, post τῷ Τρίτωνι excidisse καὶ τῇ Τριτωνίδι coniecit. S.

CAP. CLXXXIX. 5. οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, οὐκ ὅφεις εἰσι) Haud paulo melius, et genuinum procul dubio, quod insipidum videbatur viro Clarissimo, οἱ θύσαιοι, οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι (nempe Libyssis) οὐκ ὅφεις εἰσι. VALCK. — Examen merentur οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι; sumpta ex Med. et laudata: quae boni si coloris, Palladis aegidem, non loris serpentinis, sed coriaceis ornabunt. Atqui Cyclopes Aegidaque horriferam, turbatae Palladis arma Certatim squamis serpentum auroque polibant, Connexosque anguis, Aeneid. VIII. 435. Hoc amplius, Libyssarum vestis pellicea describitur, quaque illa re a Minervae aegide discrepant: hanc serpentium in modum fimbrias ostentasse, illam coriaceas. Quare congruentior scriptura αὐτῇ εἰσι videlicet Διβύσσαι: forsitan etiam ἐκ τῶν αἰγίων, quales erant. WESS.

[6. τὰ δὲ ἄλλα - - - ἔσταλται) Minus curate haec a nobis sic conversa: reliqua omnia eodem modo instructa sunt. Oportebat: in reliquis vero omnibus (s. quod ad reliqua omnia adtinet) eodem modo instructa est, nempe vestis Libyssarum. S.]

8. αἰγίδας γὰρ περιβάλλονται) Ob sequentia placebit plerisque αἰγίτας, Maussaco probatum ad Harp. in Aἰγίς, et repertum in Codd. etiam Eustathio in Iliad. ε'. p. 459. [p. 603. ed. Rom.] Eadem tamen Libyssarum amicula pellicea dixit et αἰγίδας in proximis. [sc. l. 5. ubi quidem αἰγίων, pro αἰγίδων, scribendum coniecit Wess.] Glossar. Herod. Αἰγίς, ἢ Λίβυς (Λιβύσσαι, Hesych.) φοροῦσι δοράν. Vid. Meurs. Lect. Att. VI. 10. et Wess. ad Diodor. T. I. p. 217. [lib. III. c. 49.] VALCK.

Ibid. αἰγίτας γὰρ περιβάλλονται) Sequentia, ἐκ δὲ τῶν αἰγίων τούτων, desiderant talem scripturam, nec veteres Gram-

matici et Codd. aliam. Docte Maussacus ad Harpocratonis Αἰγίς. [e quo sua hausere Suidas et Zonar. in Lexic. h. v.] Illud autem vestimenti genus Afris omnibus unicum olim et familiare: ἐν αἰγίοις δέρμασι κατακρίνεται, καὶ κρέασι αἰγίοις χρώνται· ἐπεὶ οὐκ ἔχουσι οὔτε στρώμα, οὔτε ἱμάτιον, οὔτε ὑπόδημα, ὃ τι μὴ αἰγίον ἐστίν· οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἄλλο προβάλτιον οὐδὲν ἢ αἰγίς καὶ βόες, notabiliter Hippocrates de Afris, mediterranean regionem habentibus, de Morb. Sacr. p. 302. WESS.

12. καὶ ἡ ὀλολυγὴ) Sacrum mulierum iubilum, ὀλολυγὸν ἱερὸν Aeschyli, doctissimi homines, ad Diodori lib. XVI. 11: laudati, praeclare exposuerunt. Nostri ob oculos fuit Poëtae ex Iliad. Z'. 302. Αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνη χεῖρας ἀνέσχεον. Hinc illa observatio. Prorsus autem Herodoti gentium habet, χρίωνται αἱ Λιβύσσαι καὶ χρίωνται καλῶς, quod Galeo obsecutus scriptori ex Codd. redonavi. WESS.

Ibid. καὶ ἡ ὀλολυγὴ ἐν ἱεροῖς) Sic legit interiectum ἡ articulum, ut sane requiritur, Eustath. in Hom. Iliad. ζ. p. 503, 48. rectius etiam proxima, quam vulgantur, et prout exhibent Codd. Arch. et Vallae: κάρεα γὰρ ταύτη χρίωνται αἱ Λιβύσσαι, καὶ χρίωνται καλῶς. Sacer Mulatus mulierum ὀλολυγὴ dicebatur: et, frequentatum veteribus in re ferme tantum laeta verbum ὀλολύζειν, planissime constat. VALCK. — Pro eo, quod apud Herodotum est, ἐν ἱεροῖς, suo arbitratu aut memoriae lapsu Eustathius l. c. ἐπὶ ἱερῶν scripsit, quod idem valet. S.

14. τίσιρας Ἰππους συζυγνύναι) ζυγνύναι (cum Aldo) legit et Eustath. in Dionys. vs. 175. et simplici verbo facile poterimus esse contenti. A sua fortasse Minerva Neptunine hoc didicerant Libyes, Λίβυς ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπιστάται, Sophocli Elect. vs. 704. Vid. Steph. Byz. in Βάρκη, Harpocr. in Ἰππία Ἀθηνᾶ, ibique Valesius, et in Sophocleis Βαρκαίους ὄχους Hesychius. VALCK.

CAP. CXC. [4. ἐπὶ αὐτῇ (scil. ὁ ἀποθνήσκων) τὴν ψυχὴν. Transitus a plurali numero ad singularem, familiaris Nostro. Conf. I. 195, 1 et 3. S.]

5 - 7. οἰκήματα δὲ σύμπληκτα - - - περιφορητά.) Idem tradidit Hellenicus, quem scribit Athen. XI. p. 462. ἐν ἔθνεσιν ἐνομασίαις λέγοντα, ὅτι Λιβύων τῶν Νομάδων τινὲς - - - οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνδρείου πεπονημένας μικρὰς ὅσον σκυῆς ἔντεκα, αἷς καὶ περιφέρουσιν

ἴππου ἀνι πορεύονται. Multa περὶ ἀνθρίκων, omissis tamen Herodoteis, notavit ill. Ez. Spanhem. in *Callim.* hymn. Del. vs. 193. aptiora quaedam L. Bos. Obs. Crit. p. 40. Sumsit et ista forsā Milesius Hellanicus ex Herodoto; nam et τὰ βαρβαρικά Νόμιμα Ἑλληνικόν ἐν τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμάστου (lege Δαμοῖστον) Damastes enim intelligitur, Sige natus:) συνῆκται, teste Pophyr. in Eusebii Praep. X. p. 466. VALCK.

6. ἰξ ἀνθρίκων) Laurentii lentiscos exposuit Nob. Palmerius Exerc. p. 25. et copiosius Cl. Bos Observ. Crit. c. 7. WESS. — Suidas: Ἀνθρίκινες - - - Ἡρόδοτος τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων. S.

CAP. CXCI. 2. 3. οἰκίας νομίζοντες ἐκτῆσθαι - - - Μαζυς) Afri Mazyes abs Steph. Byz. in Μαζυς agnoscuntur: [conf. Adn. ad c. 178, 1.] et horum quidem οἰκίαι veri nominis domus fuerunt; superiorum duntaxat οἰκήματα, tuguria; eaque περιφορητὰ, sicubi usus requireret. WESS. — Quae de eorumdem tonsura subiiciuntur, conferenda cum cap. 180, 4. S.

14. καὶ ἄρκτοι) In Africa ursum non gigni confidenter Plinius Hist. Nat. VIII. 36. Sequitur Lipsius Elect. II. 4. pellem Libystidos ur̄ae [Aeneid. V. 37, ubi vide Interpp.] leoninam interpretatus, similemque in modum alia. Contra Plinium olim venerat Bodinus ad Oppiani Cyneget. lib. II. p. 76. contra vero utrumque, Lipsium et Plinium, operosa ac erudita disputatione Cl. Salmasius ad Solin. p. 220. abducto in partes, alia prius arbitrato, G. Io. Vossio lib. III. Idol. c. 52. Harduinus tamen Plinio suo adstipulatur, errorem de ursis Afri ex commutatione vocis Λεγυκοὶ in Λιβυετικοὶ late sparsum coniiciens, quae utique in Herodotum, ἄρκτους sine eo titulo recensentem, non quadrat. Mihi Salmasiana non displicent, stabilita testimonio doctissimi Shaw Itiner. T. I. p. 323. Statim Gronov. belle, καὶ οἱ κυνοκέφαλοι καὶ οἱ ἀπίφαλοι, οἱ etc. [lin. 16.] quomodo Corn. de Pauw ex ingenio. Blemmyis, verba Plinii Hist. Nat. V. 8. traduntur capita abesse, ore et oculis pectori affixis, ad haec alludentis. WESS. — De his vide quae ad Plin. ab Harduino notata. Ut cynocephalos (simiorum quoddam genus, de quo Diodor. Sic. III. 35.) sic et acephalos, non ut populum aliquem memorat Herodotus, sed in bestiarum numero refert, et quidem in fabulosarum (ut ipsi

videbatur) bestiarum numero, quod his verbis satis significat, *ὡς δὴ λέγονται γὰρ ὑπὸ Λιβύων*. S.

19. ἀκατάψευστα) Scinduntur eximii viri *Montfauconius* et *Gronov.* in contraria studia hanc ob vocem: illi *Θηρία ἀκατάψευστα*, ferae intractabiles; huic *ἀκατάψευστα*, haud ementitae, ut olim *Valla*, veriores. Litis arbitrium ad priscos et manu exaratos *Herodoti* codices venit, quorum in locupletibus Italiae Galliaeque bibliothecis decem *Montfauconio*, totidem *Gronovio* favent, sicuti *Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 264.* testificatur. Ita in aequilibrio negotium, quod ubi nostrorum pondus accesserit, praegravabitur. Verum in talibus numerari suffragia, non ponderari, iniqua lex. Ut *ἀκατάψευστα* valeant, series urgetur narrationis, fabulosa animalia ex *Afrorum* fide repetentis. Neque enim tam anilis Scriptorem fuisse credulitatis, ut huiusmodi monstra, *Cynocephalos* et *sine capite homines*, reapse exstitisse sibi persuaserit: cavisse ipsum praestruendo, *ὡς δὴ λέγονται γὰρ ὑπὸ Λιβύων*, ut quidem illi ab *Afris* memorantur. Nusquam quidem, quod *Gronovius* obiecit, *ἀκατάψευστα* [apud Graecos scriptores] nunc haberi; succurrere tamen analogiam, in haud paucis solidam et sufficientem, praesertim cum *ἀκατάψευστα* non exemplis et scriptorum auctoritate, sed parili ratione nitantur. Id non iniuria *D'Orvillius* arripit ad *Chariton. lib. III. p. 241.* ἀκατάψευστα, nisi si *ἐκκατάψευστα*, de quibus facile quis mentiat, praefendum, eligens. Atque haec viri doctissimi. Equidem pronior in *ἀκατάψευστα* olim fui; quam muto sententiam, arbitratus καὶ ἄλλα - - - ἀκατάψευστα, et alias feras - - - nullo mendacio fictas, clare a praecedentibus segregari. *Liby*um e fabulis *cynocephalos* et *acephalos*, quorum in pectore oculi, dederat. Qui copulantur viri feminaeque ferae, non item inde: sunt enim et fuerunt olim in *Africa*, sicuti multae aliae non fictae, *Θηρία ἀκατάψευστα*, bestiae, sive, ut alia in re *Iamblichus*, ἀδιάψευστα, *Protrept. p. 137.* WESS. — Merito mireris *Reizium* *Schaeferumque*, prudentissimos viros, hisce rationibus non persuasos, reiectâ certissimâ plerorumque et probatissimorum codicum scripturâ, praeter necessitatem locum dedisse coniecturae, ne unius quidem veteris libri auctoritate comprobatae. S.

CAP. CXCII. 5. καὶ ὅρως) Passim ὅρως corriguntur, invito *Corn. de Pauw.* ad *Horapollin. c. 49.* ubi

peregrinum animal, atque ex Aegypto, ὄρυς, ὄρυς, ὄρυς ex illo ὄρυς, ex altero ὄρυς venisse, coniectatur dubie. "Ορυς in nostris Codd. constanter. WESS. — Videntur ὄρυς Nostro dici qui aliis ὄρυς: quo de genere dixi ad Athen. V. p. 200. f. T. III. Animadv. p. 113 seq. S.

5 seq. τῶν τὰ κέρα τοῖς Φοίνιξι οἱ πῆχες ποιῶνται) Plus difficultatis [quam scriptura ὄρυς] verba trahunt τῶν τὰ κέρα etc. quomodo Med. et alii. [In nostra Var. Lect. per operarum socordiam „τὰ κέρα Med.“ pro τὰ κέρα Med. editum.] Gronovii sententiam utcumque evolvunt Latina, in quis normae fidium obscuriores. Saepe πῆχες cithararum cubita, sive ἀγκῶνας, dant, nec raro ulnas, quibus metimur: has Reiskius, damnatis, quae in Miscellan. Lipsiensibus deposuerat, sibi sumit, ut H. Steph. ante, τοῖς οἱ πῆχες ποιῶνται Φοίνιξι ordinans vertensque, e quibus fiunt ulnae Phoenicibus. Sunt Salmasio in Solin. p. 157. et Bocharto Hieroz. p. 946. Φοίνιες citharae, punicae dictae, quod Graeci orygon cornua haberent ex Africa, Poenis deferentibus. Memorantur sane Φοίνιες inter Musica instrumenta, ab Athenaeo lib. XIV. p. 636. n. parcius, quam certi ut quid statui queat, descripti. Citharae si fuerint, πῆχες recte aptabuntur. Ex vetere scriptura τῶν κατὰ τὰ κέρα etc. [At non κατὰ τὰ κέρα dabat vetus scriptura: sed κατὰ κέρα: sub quo fortasse καὶ τὰ κέρα latebat.] ad modulum cornuum orygon Poenis cithararum ἀγκῶνας, cubita fieri, tradetur, sententia satis adcommodata. Mihi res anceps. WESS. — Non erat cur haesitaret Vir praestantissimus. Iam ante Salmasium et Bochartum perspecte Conr. Gesnerus, De Quadruped. p. 770. ὄρυς pro ὄρυς legens, et τῶν καὶ τὰ pro olim vulgato τῶν κατὰ legendum suspicans, sic interpretatus erat hunc locum: ex quorum cornibus cubiti fiunt instrumentis musicis quae phoenices vocant. De instrumento musico, cui φοῖνιξ nomen, paullo copiosius, quam p. 636. n., idem Athenaeus, a Wesselingio citatus, disseruit p. 637. n. quem ad locum et nos in Animadverss. T. VII. p. 475. quid sit quod πῆχες in instrumentis musicis Graeci dixerunt, declaravimus. Verborum structura, τῶν τὰ κέρα -- οἱ πῆχες ποιῶνται, similis est illi VIII. 27, 20. ἡ δὲ δικάτη ἐγένετο τῶν χρημάτων -- οἱ μεγάλοι ἀνδριάντες etc. S.

[7. Βασσάρια] Hesychius: Βασσαρίς ἀλώπηξ. Et Βασσάρια καὶ ἀλωπίστια (Βασσάρια debuit, et ἀλωπίστια) οἱ λίβινες λέγουσι.

Suidas: Βάσσαρος, αλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. *Etymologus* p. 190 extr. Λίγεται Βάσσαρος ἡ αλώπηξ ὑπὸ Κυρηναίων. S.]

[8. δίκτυες, καὶ θῶες) *Thoen* consentiunt fere docti bestiam esse illam, aut ei similem, de canino aut vulpino genere, quae *chakal* vulgo nominatur. Qua de bestia *Aristot.* Hist. Anim. IX. 44. *Plin.* VIII. 34. *Arrian.* Indic. p. 329. et *Belin* ad *Oppian.* Cyneg. III. 338. laudati *Schneidero* in Lexic. crit. quibus adiici potest *Camus* in Notis ad *Aristot.* Hist. Anim. *Dictys* nulli alii scriptori nominatus: nec enim huc facit quod *milvum* apud *Lacedaemonios* δίκτυν nominatum fuisse *Hesychius* tradit: quandoquidem non de ave, sed de quadrupede hic agi, consentaneum est. S.]

[10. τῆς σαύρης) Conf. ad IV. 183, 20. not. S.]

13. ἔλαφες δὲ etc.) Nihil ab hac assertionem abeunt *Aristoteles*, *Antigonus Caryst.*, *Plinius*, *Aelianus*, alii. Falsam aiunt *Virgilius*, *Oppianus*, *Philostratus*, quorum testimoniis *Brodaeus* Miscell. VIII. 13. et *Bodinus* ad *Oppiani* lib. II. Cyneg. p. 76. utuntur. *Herodoti* aevo *cervi* et *apri Libyae* si defuerint, dicendum erit, aliunde in regionem devenisse: nam conspici isthic et venatu intercipi, docuit *Th. Gatakerus* Miscellan. II. 8. et *Shaw* Itin. T. I. p. 323. *WESS.*

15. δίποδες καλέσονται) Satis erit, si *Bochartum* Hieroz. p. 1010. et *Scultensium* ad *Salomonis* Proverb. c. xxx, 26. δίποδας hos mures uberrime magnaue eruditione ex Graecorum et Arabum copiis illustrasse dixero. Mures ζυγίμης, [lin. 15. et 17.] *Hesychio* ζυγίαι, explicantur βουοί, colles: an quod in collibus cubilia posuerint? Quae quidem inpedition foret vocabuli expositio. *Bochartus* Colon. Phoenic. lib. II. c. 3. βουνοί refingit, formatum ex βουνοί: eam enim herbam esse, quae Punice zigar: inde ζυγίμης, sive βουνοίους, hos mures, quod plantae eius esu aut umbra delectentur, dictos; eleganter, modo vere. *WESS.* — Conf. *Beckmann* ad *Aristot.* Mirab. Auscult. cap. 27. De mure dipode, indigenis Ierbó dicto, conf. *Schaw*, Voyage T. I. p. 321 seq. et *Bruce*, Voyage aux Sources du Nil, T. V. p. 146 seqq. laudatos *Larchero* in Adnot. ad h. l. S.

16. ἔστι μὲν Λιβυκὸν) *Arch. Λιβύστινον*: quam formam adfirmat exemplis *Wetsten.* ad *Lucae* Act. Ap. vi, 9. Si *Libystina* Ζυγίμης est adpellatio, quomodo tandem in barbarae vocis vi reddenda illa βουνοῦν uteretur? quod noster vocabulum veluti proprium tribuit *Cyrenaeis* IV.

c. 199. De his diversis murium generibus agentes *Aristot.* *Theophrast.* *Aelian.* nihil iuvant ad haec illuminanda. *Bocharto* Geogr. S. II. II. cap. 3. et *Hieroz.* I. III. c. 33. *Βουιάδες* etiam dici potuerunt ob quamdam cum nasis similitudinem. VALCK.

[17. *ἔχινες*) *ἔχινες* probat *Schneid.* in *Lex. crit. Conf. Sylburg.* et *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab.* *Auscult.* c. 27. Commodius vero *ἔχινες* videtur, a sing. num. *ἔχινς.* S.]

18. *τῆς Ταρσιφίας*) Docte de his *mustelis*, *Iac. Perizonius* ad *Aelian.* Var. XIV. 4. Animalculum, quod cum his contenditur, numi Cyrenaeorum sub silphio ostendant in *Haymii* *Thes. Britan.* T. II. p. 124. ubi eiusdem accuratior ex Africa pictura. Id nollem, idem a doctissimo viro censeri, ac μὲν διποδά, quippe, ut superiora postulant, alium. Vidit descripsitque, in paucis discrepans, animal, quod hic adcommodatius, sollertissimus *Shaw* *Itin.* T. I. p. 321. *WESS.* — *Dipodi* nomen est a brevissimis pedibus anterioribus. S.

CAP. CXCIV. 2. *Γύζαντες*) Sic oportebat. Erroris *Steph. Byz.* reus est in *Βύζαντες*, quando *παρ' Ἡρόδου* δι κακῶς διὰ τοῦ γ *Γύζαντες*. Longe hinc distabant *Afri Byzantes* et *Byzantium*, infra *Carthaginem Syrtibus* adfinces. *Γύζαντες* sunt et in *Apollonio* [*Dyscolo*] *Hist. Mirab.* c. 38. ubi his de mellificio artificioso ex *Eudoxo Cnidio* consimilia. Bonum itaque factum *Bocharti*, *Holstenii*, *Gronovii*, iudicium et *crisin Stephani* improbantium. *WESS.* — Erroris suum ipse *Stephanus* tacite retractavit in voc. *Γύζαντες* et *Κύραντες*. *Apollonii* locum, ubi de melle arte facto agitur, exhibet *Holstenius* in *Notis* ad *Steph. Byz.* voc. *Γύζαντες*. Et hos quidem e collectis floribus mel parare *Eudoxus* ait, alibi vero (in *Cariae* oppido quodam) ex *myrica* et *tritico* confici *Herodotus* tradit VII. 31, 6. Qui conficiendi mellis (cuius in bellariis apud veteres maximus usus) artem exercebant, hi, ut h. l. *δημιουργοὶ ἄνδρες*, sic et VII. 31. *ἄνδρες δημιουργοὶ* vocantur: unde colligi par est, non ita male, ut *Casaubono* visum erat, apud *Athenaeum* IV. 172. A. legi, τοὺς τὰ μέμματα, προτίει δι τοὺς ποιοῦντας τοὺς ἀλακῶντας (eos qui bellaria conficiebant) οἱ πρότερον δημιουργοὺς ἐκάλεον: ubi τὰς - - - ποιοῦσας scriptum oportuisse doctissimus *Animadvorsor* censuit. S.

CAP. CXCV. 2. *Κύραντες*) Eiusdem *Ethnicographi* [*Stephani Byz.*] scripturam amplector, *Κύραντες* redu-

cendo. [Κυραυνίς quidem acute scribitur apud Steph.] Prae-eunt Arch. et Ast. Non obliviscor schedarum Stephani Perusinarum, quarum auctoritatem potiore non arbitror. Ad lacum, unde Afrae virgines aurum egerebant, [lin. 5-7.] Achilles Tat. Amor. lib. I. p. 97. in paucis dissentiens, digitum intendit. WESS. — Nescio qui factum, ut pro Cyraunis temere Ceraunis in Latinis nostris sit positum. S.

8. εἴη δ' ἂν πᾶν) Claudicare hoc Reiskio videbatur ratio-cinium; nec miror. Tota periodus ista, εἴη δ' ἂν πᾶν, ὅκου --- usque ad αὐτὸς ἐγὼ ὤριον, in sua mihi sede legi videretur ad finem capitis, post vocem λίμνης collocata; atque his ista proxime subiecta meā sententiā responderent aptissime: οὕτω ὦν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς νήτου τῆς ἐπὶ Λιβύῃ κειμένης εἰκότα ἐστὶ ἀληθινή. Formulae, εἴη δ' ἂν πᾶν, habet alibi similem in re diversa, γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ: qualibus utebantur fabularum et ἀπίστων narratores. Prudenter Pausan. in Arcad. et vere p. 601. ἐν τῷ παντὶ, inquit, αἰῶνι πολλὰ μὲν πάλαι συμβάντα, μηκέτι δὲ γινόμενα, ἄπιστα εἶναι πεποιήκασιν ἐς τοὺς πολλοὺς οἱ τοῖς ἀληθείαις ἐπινοηδομοῦντες ἐψευσμένα. Ab hac culpa vereor ut noster ille censeri queat immunis. VALCK. — Sunt sane res non admodum similes, quae hīc inter se conferuntur: et poterat utique, quae de Zacynthio fonte subiicitur παρενθήκη, loco non commodissimo interserta videri. Sed veniam concedamus Scriptori, huiusmodi παρενθήκας amanti, et occasione illius in Libyae insula fontis, de alio memorabili fonte, quem alibi ipse viderat, verba facienti; neque obtrudamus ei transpositionem verborum, quam ipse deprecaturus erat. Ex ratione a Valckenario proposita, fons ille, qui mox describitur, e quo pix asphalti odorem habens hauritur, in Libyca insula Cyrauni fuerit. Atqui Cyraunius fons non-nisi ex incerta Carthaginensium fama innotuerat Scrip-tori nostro: de illo autem, e quo pix hauritur, ita enu-cleate et particulatim loquitur, ut qui cuncta ipse viderit: et fontem, de quo hic agitur, in Zacyntho fuisse, ex di-serto Eudoxi Cnidii testimonio apud Antigonum Caryst. c. 169. constat. S.

13. ἐπ' ἄκρῳ μνηστῆρην προσήσαντις) Zacynthii lacus mira-culum attigerunt Antigonus Caryst. c. 169. et Vitruvius lib. VIII. c. 3. Βυστήν et Βυστήν qui instaurant, [ut Reiskius,] praeter scriptionis viciniam, quo nitantur, haud perspi-

cio: dubium mihi quoque, an unquam *βορέϊνη* sola *amphora* sit coriacea. WESS. — Percommode sane *μυρσίνη myrti ramus* potuerit intelligi. Ex Agragantino in Sicilia fonte liquidum bitumen incolae arundinum paniculis, citissime sic adhaerescens, colligunt, Plinio teste, XXXV. xv. 51. quo loco etiam *Zacynthium liquidum bitumen* laudatur. S.

15. τῆς Πιερίκῃς πίστεως ἀμείνω) τῆς πινυίνης πίστεως. codicis Arch. [quam scripturam Galeus probavit] illaudatum transmitti debuerat. Asia olim, Plinio auctore Hist. Nat. XIV. 21. *pieem Idaeam* maxime probabat, *Graecia Piericam*. WESS.

[19. Ubi in Var. Lect. nostra *Antigon.* c. 159. citatur, ibi c. 169. scriptum oportuit. S.]

CAP. CXCVI. 3 seqq. ἐπὶ αὖν -- ἐξέλονται τὰ φορτία etc.) *Merces* navibus *exemptas* deponere dicuntur *παρὰ τὴν κυματοῦν*, in litoris *crepidine*, prout in *Luciani Timone* §. 56. dedit *Hemsterhusius*. *Sophoclis Oed.* in Col. vs. 1237. αἰνὰ κυματοσλήξ, aliis κύματος ἀγὴ et *Apollon.* *Rhodio* I. 554. aliquoties etiam *Herodoto* dicitur *κυματοῦν*, vide *Celeberr. Wess. Dias. Herod.* p. 207. Rarius illud *Archilochi* apud *Etymol.* p. 47, 22. Ἀκὴ, ἡ ὀξύτης ὡς ὧς Ὀρις (praebet ista Cod. instus.) Ἀρχίλοχος, Ἰστη κατ' ἡκὴν κύματος κυανίου: vitiatum. senarius attento mendae moveret suspicionem; corrigatur Ἰστη κατ' ἡκὴν κύματος τε καὶ κίμου, ex p. 424, 18. Enarrans *Herodotea Eustath.* in *Dionys.* vs. 752. αἰγιαλὸν habet, et, τὰ φορτία ἐξέλονται, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, ὑποτίθουσι καπνόν: ubi rectius ex *Herod.* posuisset ἐξελόμενοι: in talibus enim apud veteres ἐξελίσθαι vel ἐξαεῖσθαι adhibetur; nunquam, opinor, ἐξελῖν. Qualia de his Africanis absque linguae usu propositarum rerum pretia aestimantibus *Herodotus*, de *Seribus* saepius in eam rem citati tradiderunt, *Plinius*, *Solinus*, et *Ammianus Marcell.* ex *Uranii* forsan Arabicis petita; ex quibus *Stephano* Σῆρες esse dicuntur ἴθνος Ἰνδικὸν ἀπρὸς μὲν ἀνθρώποις. Cum *Herodoteis* componi poterant *Eustathio* l. c. narrata de *Seribus*: τῶν πωλουμένων τὸ τίμημα σαρκίως ἐπιγράψαντες ὑποχωροῦσιν, εἴτα ἰδόντες αἱ ἔμποροι καὶ θίντες τὴν τιμὴν ἀναχωροῦσιν ἢ ὅς ἔρχονται αἱ Σῆρες, καὶ, εἰ μὴν ἀφίσκονται, λαμβάνουσι τὴν τιμὴν, εἰ δὲ μὴ γε, τὰ ἴδια. VALCK. — Nondum exolevisse permutandarum hanc mercedum in interiore Africa Nigritas inter et Mauros consuetudinem, *luculentus testis Shaw* Itin. T. I. p. 393. Va-

luit eadem, valetque in pluribus utriusque Indiae nationibus apud amplissimum *Orig. Legum, Art. et Scientiar.* scriptorem T. I. lib. IV. c. 1. p. 265. WESS.

CAP. CXCVII. [2 seq. καὶ τούτων οἱ πολλοὶ - - - ἐφερόμενον οὐδέν. Sic filum narrationis cum superioribus, unde digressus erat, paullatim rursusnectere instituit. conf. cap. 167 extr. S.]

4. τίσινα ἔθνη ἔμεται αὐτὴν) Quod invexit vir Cl. [ταύτην] si lectum fuisset in Editis, alterum ego quidem censuissem restituendum. Quatuor gentes, in quas Africa fuerit Agathoclis aetate divisa, commemorat Diodor. Sic. XX. 55. Eidem lib. III. c. 49. quatuor αὐτοχθόνων genera tantum recensentur, Νασαμῶνες, Αὐχίσαι, Μαρμαρίδαι, Μάκαι: ceteros iisdem, Marmaridas diversis adpellationibus Herodotus designavit. VALCK.

CAP. CXCVIII. 2. εἶναι τις Λιβύη σπουδαία) Putares ob cap. 23. οὐ γάρ τι σπουδαῖται νομαὶ αὐτόθι εἰσι, hoc etiam loco εἶναι τι ἢ Λιβ. σπευδ. oportere cum viro erudito. At hoc vide Philostrati Epist. 58. Οὐδὰ τις ξανθὴ, ῥόδα ἑταιῖς: inque primis Sophocleum Aiac. vs. 1283. τοῦ θανόντος ὡς ταχίστα τις βροτοῖς χάρις διαβῆι, ubi docte Critici veteres. Non adicio ex Act. Ap. cap. VIII, 9. λέγων εἶναι τινα ἑαυτὸν μέγαν, tametsi adsimile. Homeri γαιῶν, de quo Eustath. p. 1598, 46. [Od. p. 311, 41. ed. Bas.] non me, quominus γαιῶν post pauca [lin. 5.] revocetur, impedit. Posterioris usum ex Democrito et Crinagora aliàs adfirmavi. WESS.

5 seqq. ἀρίστη γαιῶν Δῆμυτρος καρπὸν ἐκφέρειν etc.) Cinypis comparat fertilitatem cum illa agri Babylonii; Cinypis enim ager ἐκφέρει - - ἐπὶ τριηκόσια: Babylonius minimum ἐπὶ διηκόσια, ἐπειὶ δὲ ἀρίστα αὐτὴ (ἢ χώρα) ἐκτῆς ἐνείκη, ἐπὶ τριηκόσια ἐκφέρει, lib. I. cap. 193. ubi praeterea dicitur esse χωρίων αὐτὴ ἀπασίων μακρῶ ἀρίστη Δῆμυτρος καρπὸν ἐκφέρειν. Pro χωρίων ἀρίστη hic legitur ἀρίστη γαιῶν: multum me iudice praestat γαιῶν, munitum auctoritate Democriti in Diss. Herod. p. 183. Plurativum γᾶς vel γαιᾶς qui adbibuerit veterum novi neminem, qui quidem scripserint accuratius; restituendum forsitan Aristoteli ap. Demetrium π. Ἑρμ. §. 235., εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας οὔχεται γᾶς Φρυγᾶς οὗτος, ubi vulgatur τὰς Φρυγ. Τὰς ἀρίστας τῶν γαιῶν, Schol. Thucyd. p. 3., similesque dixere. Γαιῶν habet aliquoties interpretes Gr. semibarbarus libri Esdrae: superest, quod ab aliis non anim-

adversum miror, eiusdem libri Graeca multo elegantior interpretatio, quam Hellenistae Iudaei cuiusdam additamenti auctam inter libros perperam retulerunt, quos vocant Apocryphos: ubi γαιῶν dederat alter ille, hic formam semper adhibuit usitatum γῆς: quod ille, ἐπιγαμβρῶσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν, ix, 14. id hic dixit (viii, 84.) ἐπιμιγῆναι τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῶν ἰθῶν τῆς γῆς. Quae de hac regione subiungit Herod. pervenusta sunt: et in seq. cap. quo de Cyrenaeae regionis agit fertilitate, est elegantissimum illud, [cap. cxcix. 4.] ὄργᾳ ἀμαρῶσαι τι καὶ τρυφᾶσαι, perdocte tractatum Ruhnkenio nostro ad Tim. p. 104. In talibus adhibitum [alias verbum] ἰθὺς nativum tamen istum e succi plenitudine tumorem non demonstrat. VALCK.

8. ὄμβρον πλίω πιόῦσα) Veram praestant hanc Raphelii coniecturam schedae. Iovis erat in Graecia, cum plueret, ποτὶν ὕδαρ, in Theophrasti Charact. cap. 3. cum Casauboni observatis: terrae vero, πίνην sive πῖν τὸ ὕδαρ, unde γῆ -- πίνουσα τὸ ὕδαρ lib. III. 117. et frequentissime alibi. Librariorum aberratio in ποτὶν et πῖν exposita satis est Diss. Herod. c. 11. pag. 182. Mox [lin. 9.] τῶν δὲ ἐκθορίων bene habet. Τὰ ἐκθόρια τῆς γῆς, terrae proventus, [sc. ἃ ἡ γῆ ἐκφέρει] illustrantur ad Hesychii Ἐκθόρια. Minime autem displicet [lin. 10.] τῇ Βαβυλωνίῃ γῇ ex lib. I. 193., ubi de ubertate et multa eius fruge. WESS.

CAP. CXCIX. 3. τρεῖς ὥρας ἐν ἰωῦτῇ) Hoc, apud H. Stephanum laudatum, multo potius. Ingratum certe ἔχει -- ἡ Κυρηναίη χώρα -- τρεῖς ὥρας. Diversa et sibi succedentia autumnitatis tempora elegantissime pinguntur. Ὅργᾳ [lin. 4.] ornat hinc Timaei Lexicon pag. 104., ubi Ruhnkenius erudite. [pag. 193 seq. ed. sec. Conf. Valck. supra, ad c. 198, 5 seqq.] Illa autem, [lin. 6.] τὰ βουνοὺς καλῶνσι, ad fructus non refero, verum ad τὰ μέσα, quae collibus videntur excelluisse. Profecto sanequam inconcinne βουνοὶ fruges dicuntur, quod ἐν τοῖς βουνοῖς adolescant. Simile, controversum tamen, de muribus Afri cap. 192. Eustath. ad Hom. p. 1854, 21. [Od. p. 682, 37. ed. Bas.] vocabulum habuit in oculis. WESS. — Conf. Valck. ad c. 158, 10. S.

CAP. CC. 1. Οἱ δὲ etc.) Interruptum longa digressionem redordiens sermonem suam forsitan et hic voculam posuerat, Οἱ δὲ δὴ φερετόμης τιμωροί. VALCK.

[4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν etc. Idem sonat, ac si dixisset ὅτι (vel διότι) δὲ τούτων πᾶν τὸ πλῆθος etc. Vide Adn. ad I. 24, 17. et ad IV. 149, 7 seqq. supra p. 305. S.]

8 seqq. τὰ μὲν νῦν ὀρύγματα etc.) Barcaeī χαλκίως laudabile factum hinc enarrans *Eustath.* in *Iliad.* N'. pag. 883, 40. firmat lectionem [προσίχσι] a Gron. mutatam: et ὀρύγματα ὑπόγαια dicta *Herodoto* vocat ὑπένεμον, cuniculos. Alio modo *Demetrii* cunicularios *Rhodii*, [simili vero quadam ratione] *Romanos* sefellerunt *Ambraciotae*, apud *Diodor.* XX. 94. *Livium* lib. XXXVIII. 7. et *Polyaen.* VI. 17. VALCK. — Confer *Polyb.* XXII. cap. xi. nostrae editionis; fragmentum *Polybii* ab *Herone* in libello de repellenda Obsidione conservatum. S.

11. προσίχσι πρὸς τὸ δάπιδον) Reduxi, quod errans *Med.* et alii mutaverant: aberrarunt pariliter in secuturis *Pass.* et *Aek.* Optime, etsi nunc luxatus, *Aeneas* *Poliorcet.* c. 37. ex *Herodoteis*, ἔπειτα ἀνὴρ χαλκίως ἀνέυρεν, ἐνθυμήσας ἀσπίδος χάλκωμα ἐπιφέρειν, καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους προσίχσιν πρὸς τὸ δάπιδον τῇ μὲν δὲ ἄλλῃ, καὶ ἦν πρὸς ἃ προσίχσι τὸ χάλκωμα· ἣ δ' ὑπερύσσετο, ἀντήχῃ. Sic, puto, hiatus consarcitis, dederat primitus. WESS. — Non verbo tenus *Aeneas* transscripsit *Herodoti* locum in quo versamur: nec est in illius verbis, uti edita leguntur, tantus hiatus, quantum doctissimus *Wess.* aestimavit. Non nisi unum verbum ἐντὸς deest, latens in vitioso ὄντος, quod illius loco exhibent duo Codices mssti *Parisienses*, quorum penes me sunt Lectiones a *Godofredo Schweighausero*, filio, nunc collega meo, olim excerptae. Ista adiecta voce, et verbo ἐπιφέρειν in περιφέρειν mutato, (quae mihi necessaria emendatio videtur,) sana atque integra fuerit oratio, in hunc modum distincta: ἔπειτα ἀνὴρ χαλκίως ἀνέυρεν, ἐνθυμήσας, ἀσπίδος χάλκωμα περιφέρειν ἐντὸς τοῦ τείχους, ἐκείνῳ προσίχσιν. πρὸς ταῦτα, τῇ μὲν δὲ ἄλλῃ etc. Ad προσίχσιν facile τῷ τείχεϊ intelligitur: ἐκείνῳ, superne, super toto tractu sub quo cuniculi agi posse videbantur: πρὸς ταῦτα, ad haec; quo facto: ἀνέυρεν, invenit, reperit locum, quo cuniculos agebant hostes. S.

CAP. CCI. 6. τάφῃν) Maluit τάφρον c. 3. 20. 28., aliisque in locis. *Suidas*, haec excerpens, τάφρον pro notabili deposuit in voc. Τάφος. Cognitissimae quoque ex *Stephan.* *Byz.* Τάφραι et Τάφρη, et plures eiusmodi voces, ut

maculae suspicio cessare queat. WESS. — *Τάφρος* etiam pro vulgato *τάφρου* dant coddi *Arch. et Vind.* IV. 28, 7. quae ibi fortasse perinde atque *hse*, utpote rarior, vocis forma recipi debuerat. Quum vero apud eundem Nostrum, mox *lin.* 12. tum IV. 3, 5. alibique constanter *ἡ τάφρος* mascula terminatione, ut apud alios scriptores, frequentetur; intelligi par est id de quo iam saepius inuimus, nulla necessitate se adstrictum putasse *Herodotum* religiosissimam talibus in rebus constantiam servandi. Igitur similiter et *ἡ ψάμμος* et *ἡ ψάμμη* promiscue dixit, IV. 181, 3. 182, 2. itemque *σαῦρος* et *σαύρη*, IV. 183, 20. 192, 10. et *ὁ κίων* et *ἡ κίων*, IV. 184, 16. I. 92, 5. et similia. S.

12 seq. *ἔς τ' ἂν ἡ γῆ αὐτῇ etc.*) In foederis formula Latinos inter et Romanos, citra fraudem omnem, *μέχρις ἂν οὐρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσιν ἔχωσι*, apud *Dionys. Halic.* lib. VI. p. 415. Mox [*lin.* 14.] *ὑποτελείειν* *Aldi* et aliorum longe verius. Namque *ὑποτελεῖν*, de tributo, novum atque invisitatum; et *ἀξίη* Nostro omne, quod ex aequo iure debetur. Habe hoc ex VII. 39. *τὴν μὲν ἀξίην οὐ λάμβαναι, ἐλάσσω δὲ τῆς ἀξίης*. WESS. — *Ἡ ἀξίη*, scil. *τιμή*. S.

13. *μένειν τὸ ὄρκιον*) Parum refert, hoc probetur, an futurum tempus *μένειν*. Nostrum sequutus in hac fraude Persica narranda *Polyaen.* VII. 34. tempus habet in talibus usitatius: *στάς μετὰ τῶν τὰ ὄρκια ταμνόντων ὅμοσιν*, *ἐφ' ὅσον οὕτως ἡ γῆ μένει*, *Φυλάξιν τὰ συγκείμενα*: *Herodoteo* enim verbo respondet *τὸ Φυλάξιν*, neque in istis *μένει* mutandum, nisi scripserit: *ἐφ' ὅσον ἂν οὕτως ἡ γῆ μένῃ*: sicut in simillima fraude eidem narrata VI. 22., nihil se novaturos iurant *Laetri Italici* *ἐφ' ὅσον ἂν τὴν γῆν αὐτῶν πατῶσιν*, καὶ τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς ὤμοις θέρωσιν: *alliorum capita* sub tunicis occultata humeris imposuerant. *Κεφαλὰς* in oraculo *Dodonaeo Pelasgis* edito *capita non viventium, sed fictilia*, laudabili fraude *Hercules* interpretabatur ap. *Macrob.* I. Saturn. c. VII. VALCK.

CAP. CCII. 3. *τοὺς μαζοὺς ἀποταμοῦσα*) *Ammonius*: *μαστὲς μὲν γὰρ ἴσθιν ὁ γυναικίους κυρίως, διὰ τὸ εἶναι μαστὸς γάλακτος*, in codice Bibliothecae Traiectinae. Paria *Grammaticorum* conplures. *Herodotus* passim *μαστὸν* feminis tribuit lib. III. 133. V. 18.; *μαζὸν* tamen lib. II. 85. et IX. 3., ubi, uti hic, *mssti μαστὸν* malunt. Labare

vero criticorum illorum observationem docent ad *Thom. Magistrum* a doctis viris conducta. Significantissimum autem περιετιξι, *tanquam punctis moenia distincta* mulierum fuisse mammis ab inmani regina, testatur. WESS. — Conf. IV. 2, 9. ibique notata. S.

CAP. CCIII. 5. ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγός) Hinc tamen distant quae similia videntur HomERICA: et debetur forsitan errori describentis vox στρατοῦ. ὁ τοῦ πεζοῦ et ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός saepius occurrunt apud *Herod.* Qui Persis paulo post [lin. 11 seq.] οὐδενὸς μαχομένου φόβος ἐνέπτε, *terror fuit Graecis Panicus dictus, cuius utpote divinitus immissi non adpareret ratio.* *Thucyd.* lib. VII. cap. 80. φιλιῖ πᾶσι στρατοπέδοις, μάλιστα δὲ τοῖς μεγίστοις, φόβος καὶ δέσματα ἐγγίνεσθαι: et IV. 125. Euripid. Rhes. vs. 36. Κρονοῖου Πανὸς τρομερᾷ Μάστγι φοβῆ, Φύλακας τε λιπὼν Κνωεῖς στρατιάν. Πανικός ταραχάς vocat *Cornutus* de Nat. Deor. cap. 27. Πανικά δέσματα, *Eustath.* in *Iliad.* O'. p. 1021, 32. De appellationis egerunt origine *Eratosth.* *Catast.* c. 27. *Plutarch.* de Is. et Osir. §. 14. et *Polyaen.* I. 2. VALCK.

CAP. CCIV. 4. ἀνασπάστους ἐποίησαν) Praestantius hoc, atque in aliorum ex patrio solo abductione in Musis tritissimum lib. V. 12. VI. 32. et pluries: in quibus ἀναστάτους ποιῆσαι amplius complectitur, ipsamque patriae eversionem. Solent ea in dictione varios se scribae dare, et ἀνάρπαστον, ἀνάστατον, ἀνάσπαστον commutare, in *Demosthen.* Philipp. IV. pag. 81., *Ioseph.* Ant. Iud. lib. XIV. 8, 4. etc. WESS. — Ἀνασπάστους [pro ἀναστάτους, quod Gron. tenuerat] recipietur ex Codd. in contextum: vide Diss. *Herod.* p. 114. Docta sunt quae dedere *Vales.* in not. *Mauss.* ad *Harp.* p. 212., et *D'Orvillius* in *Charit.* p. 318. necdum tamen liquido constat, quid distent in talibus ἀνάστατον, ἀνάσπαστον, et ἀνάρπαστον. Multa dici possent quae huius non sunt loci: vid. interim *A. Dounaeus* in *Demosth.* p. 8. VALCK.

CAP. CCV. 1. Οὐ μὲν οὐδὲ ἡ Φερετίμη) Crudelissimae mulieris fatum non illibenter commemorat, et ut ingenio suo malorum osor *Herodotus* satisfaceret, et ut formidine poenae lectores a talibus absterret; adparet ubique historici διάβησις, qualis *Dionysio* dicitur *Halicarn.* II. p. 209. [Epist. ad Cn. Pomp. T. VI. ed. Reisk. p. 774.] *Herodoti* *Pheretima* [lin. 3 seq.] ζῶσα τῶν τῶν ἐξίχσει. Qui hoc

genere morbi perierint plures enumerantur *Menagio* ad *Laërt.* IV. 4. et *Kühnio* ad *Aeliani* Var. Hist. IV. 28. In Aethiopiae gente Ἀχιδοθαίους, qui secundum *Diodor.* III. 29., teterrimo hoc morbo passim adfecti moriebantur, non potuit illud ut poena divinitus inflicta considerari: mihi de morbis similibusque non absurdum videtur *Hierochs* iudicium in *Stobaei* Ecl. Phys. p. 10. Secundum *Herodotum*, pessima mulier viva a vermibus erosa mortalibus fuit documento, ὡς ἄρα ἀνθρώποισι αἱ λίνυ ἰσχυραὶ τιμωρίαι πρὸς θεῶν ἐπίφθονοι γίνονται. Ob Dirce crudeliter raptatam Antiope furorem divinitus immissum ubi scribit *Pausanias* IX. [c. 17.] p. 744., expressit haec etiam *Herodoti*, ista interserens: ἐπίφθονοι αἱ πῶς παρὰ θεῶν αἱ ὑπερβελαι τῶν τιμωριῶν εἰσι. Superbos et crudeles si lento pede Deus sequitur ultor, tamen

Ὁ Ζεὺς κατὰ τοὺς χρόνους εἰς τὰς διφθέρας.

VALCK. — Conf. ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata. S.

3. ζῶσα γὰρ εὐλίων ἐβίβρι) Posses ex *Tertulliano* ad *Scapul.* cap. 5. cum viva vermibus ebullisset. Alexander *Pseudomantis* *Luciani* c. 59. καὶ σκυλῆκων ζίσας, quomodo et schedae quaedam heic loci et in versione Alexandrina *Exodi* xvi, 20. Id nollem, turpem *Vallae* errorem, quo *Φερετίμης* τῆς Βάττιω, [lin. 6.] *Pheretimae Batti filiae*, per omnes editiones sine animadversione propagari. Uxor *Batti* fuit, non *filia*; quod evidentissime c. 162. signatum. [Etiam mihi, quum nec capitis 162. meminissem, nec latinam versionem a *Wesselingio* h. l. emendatam, nec Eiusdem Adnotationem inspexissem, imprudenti accidit, ut *Pheretimen*, quae uxor *Batti* fuerat, *filiam* interpretarer.] Vertenti *Laurentio* non obversabatur Ἐκτορος Ἀνδρομάχη: ceteri praeterviderunt, non item doctissimi viri *Bouhierius* et *Pavius*, quos sequi iustissimum. Literae, quibus *Melpomenes* *calceum* *Codex* *Passion.* instruxit, numerales sunt, creberrime in *Oxoniensi* et *Sandvicensi* marmore obviae; indicantque, nisi fallor, hanc Musam στιχῆρως plim exaratam, versus sive στιχους MMLCLIII. habuisse. Similes fini aliorum librorum adposuisse, adparebit deinceps. WESS.